

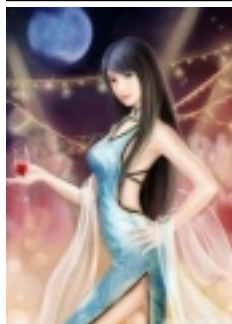
Thành Danh Sau Một Đêm

Contents

Thành Danh Sau Một Đêm	3
1. Chương 1: Đi Ven Bờ Sông Nào Có Chuyện Không Ướt Chân	3
2. Chương 2: Trời Ban Cho Tôi Một Đôi Mắt Sáng Có Thể Nhìn Rõ Mọi Thứ Trong Đêm Tối, Nhưng Tôi Lại Dùng Nó Để Xem Người Ta Đen Mặt	6
3. Chương 3: Tôi Muốn Bóp Cổ Số Phận, Nó Vọng Tưởng Muốn Tôi Khuất Phục, Tuyệt Đối Không Có Chuyện Đó Đâu!	8
4. Chương 4: Bài Học Đây Đúng Là Bài Học Xương Máu	11
5. Chương 5: Ai Khiến Chị Rơi Lệ, Chị Sẽ Cho Kẻ Đó Chày Máu! Ít Nhất Phải Đánh Hấn Chảy Máu Mũi!	13
6. Chương 6: Tôi Thấy Cuối Cùng Thì Hàn Tiềm Cũng Chặt Vặt Ngoi Lên Khỏi Mặt Nước, Đen Mặt Lại Bước Tới Chỗ Tôi	17
7. Chương 7	19
8. Chương 8: Thẩm Tiểu Thư, Có Phải Cô Nên Bỏ Tay Ra Khỏi Tài Tôi Không?	23
9. Chương 9: Khi Anh Nói Những Lời Đây, Hơi Thở Lướt Nhẹ Qua Mặt Tôi. Tôi Vừa Cảm Thấy Ngứa Vừa Thấy Ngọt Ngào.tôi Tiến Lại Gần Vuốt Ve Mặt Hàn Tiềm.	25
10. Chương 10: Sau Đây Em Sẽ Không Quấy Rối Hay Nói Xấu Anh Nữa.	27
11. Chương 11: Ông Trời Ở Trên Cao! Bà Nội Của Tôi Ơi! Ý Nghĩ Lúc Đó Của Tôi Là, Người Bạn Ngoại Quốc Đây Muốn Lấy Mạng Tôi!	31
12. Chương 12: Anh Rốt Cuộc Muốn Hỏi Cho Rõ Ràng. Nhưng Tôi Lại Không Muốn Nói Rõ!	33
13. Chương 13: Khi Tỉnh Lại Tôi Thấy Tôi Và Hàn Tiềm Trần Như Nhộng Nằm Chung Trên Một Chiếc Giường, Trên Ga Trải Giường Còn Có Một Vết Máu.	35
14. Chương 14: Hàn Tiềm Thì Sao Chứ, Kết Quả Không Phải Cũng Bị Cường Bức Sao!	37
15. Chương 15: Chẳng Lẽ Nói Với Anh, Hàn Thiếu Gia, Anh Còn Nhớ Rõ Người Cường Bức Anh Ngày Đó Là Thẩm Miên Sao?	40
16. Chương 16: Hàn Tiềm Thật Vui Vẻ, Còn Tôi Tức Giận Đến Suýt Vỡ Phổi.	42
17. Chương 17: Giáo Chủ, Có Gắng Giải Quyết Hai Vị Hộ Pháp Bên Cạnh Cô Cho Êm Đẹp. Tôi Đang Tạo Điều Kiện Cho Cô Đó!	46
18. Chương 18: Trên Cái Thế Giới Đây, Ngoài Hiệp Sĩ Đồng Thanh, Còn Có Hiệp Sĩ Hoàng Kim	49
19. Chương 19: Mặc Dù Chỉ Là Một Cử Chỉ Lịch Sự, Một Nụ Hôn Dịu Dàng Lên Má, Tôi Lại Vẫn Cảm Thấy Chói Mắt	53
20. Chương 20: Nếu Nói Xuân Phong Đắc Ý Mã Đề Dật, Thì Cắt Tiểu Jj Của Anh	55
21. Chương 21: Tôi Thành Thật Trả Lời, Giống Như Bị Một Con Chó Săn Rất Lớn Liếm Cho Một Cái.	58
22. Chương 22: Sự Tình Ngày Hôm Nay Đơn Giản Như Vậy Nhưng Lại Khiến Tương Lai Của Tôi Gập Ghềnh Và Chua Xót Đến Vậy	62
23. Chương 23: Để Lại Hậu Quả Thì Không Phải Là Một Người Đàn Ông Tốt!	64
24. Chương 24: Sinh Hoạt Vợ Chồng Thì Nên Kiểm Chế Một Thời Gian. Với Vị Trí Vết Thương Như Vậy Khi Quan Hệ Rất Dễ Đụng Phải	67
25. Chương 25: Cùng Đi Đạo Phổ, Tay Trong Tay, Hôn Nhẹ Lên Trán, Ngày Mai Chắc Chắn Xuất Hiện Trên Trang Nhất.	70
26. Chương 26: Trời Nắng Hạng Gặp Mưa, Một Giọt. Tha Hương Gặp Bạn Cũ, Chủ Nợ	74
27. Chương 27: Một Buổi Chiều Như Vậy, Thật Sự Là Quá Tồn Hại Tinh Thần	77

28. Chương 28: Ai Nói Tôi Không Chịu Nhận Lỗi? Tôi Nhận! Tôi Nhận!	85
29. Chương 29: Tiêu Chuẩn Chính Là Chắc Chắn Phải Thành Công, Dù Sao Cũng Là Công Chiếu Trong Nước	86
30. Chương 30: Mỗi Người Đàn Ông Làm Cây Cầu Đá Đầu Hy Vọng Thiếu Nữ Có Thể Hóa Thân Thành Một Con Lừa, Để Anh Ta Cười Đi Hợp Chợ	90
31. Chương 31: Lại Nghe Thấy Hàn Tiềm Nói Câu “anh Sẽ Chịu Trách Nhiệm”.	93
32. Chương 32: Cái Gọi Là Không Cần Thận Gặp Phải Tình Cảnh Thê Thảm Nhất Chính Là Bạn Có Khe Ngực Sâu Hún Hút Nhưng Lại Không Có Sữa Và Vũ Trụ Nhỏ!	96
33. Chương 33: “lần Thứ Hai” Anh Hôn Lên Vành Tai Tôi, Biểu Tình Thỏa Mãn	98
34. Chương 34: Lý Khải Duệ Thâm Tình Hôn Tôi, Sau Đó Hàn Tiềm Tới	105
35. Chương 35: Tôi Biết Quá Nhiều Rồi!	109
36. Chương 36: Xúc Cầm Nơi Đầu Ngón Tay Anh Chạm Vào Lạnh Lạnh, Nhưng Lại Cảm Thấy Rất Ân Cần, Dịu Dàng.	112
37. Chương 37: Lâm Nhiễm Đáng Chết Kìa Lại Làm Lớn Nó Lên	116
38. Chương 38: Đứa Con Gái Yêu Quý Của Mẹ, Đầu Là Thời Đại Mới Rồi, Sao Con Còn Bị Cái Gió Bắc Kìa Thổi Cơ Chứ	119
39. Chương 39: Tinh Phong Huyết Vũ, Dịu Dàng Nắm Tay Nhau Tới Già	123
40. Chương 40: Người Đàn Ông Này Vừa Năng Lực Kém, Vô Sĩ, Hạ Lưu Đồng Thời Lại Hay Phá Đám	126
41. Chương 41: Anh Là Cầm Thú, Nhưng Khắp Thiên Hạ Có Nhiều Cầm Thú Như Vậy, Em Lại Chỉ Thích Duy Nhất Có Một Người Trước Mặt Em!	130
42. Chương 42: Chưa Từng Trở Thành Người Cận Bã, Làm Sao Có Thể Tùy Tùy Tiện Tiện Làm Mẹ Của Con Anh.	133
43. Chương 43: Thử Một Chút Phương Pháp Truyền Thống, Em Lập Tức Có Thể Sinh Con Trai.	137
44. Chương 44: Thất Chi Đông Ngung, Thu Chi Tang Du. Chịu Thua Thiệt Ở Tổng Gia, Dĩ Nhiên Sẽ Đòi Lại Bồi Thường Từ Trên Người Tôi	140
45. Chương 45: Cái Gì Cơ? Em Nói Cái Gì? Em Muốn Kết Hôn Cùng Người Đàn Ông Đó?!!	143
46. Chương 46: “đây Là Chị Dâu Tương Lai Của Em” + “anh Ta Thích Những Người Phụ Nữ Có Lông Ngực Dài”	147
47. Chương 47: Thảm Đỏ	151
48. Chương 48: Sau Khi Về Nước, Kurt Than Văn, Khóc Lóc Một Trận Linh Đình, Hình Tượng Thần Thánh, Đẹp Đẽ Của Hàn Tiềm Trong Lòng Anh Ta Đã Hoàn Toàn Sụp Đổ	155
49. Chương 49: Trong Ánh Đèn Flash Sáng Chói Và Tiếng Người Ổn Áo, Xôn Xao, Tôi Nắm Chặt Tay Hàn Tiềm	160
50. Chương 50: Ngoại Truyện 1 Sau Khi Kết Hôn: Tôi Dùng Ánh Mắt Ước Chừng Kịch Thước Của Cái Kìa, Cảm Thấy So Với Những Thứ Tôi Nhìn Thấy Từ Các Bức Điều Khắc Của Người Phương Tây Trước Đây, Chỗ Đó Còn To Lớn Hơn!	163
51. Chương 51: Ngoại Truyện 2: Chương Đặc Biệt, Tiêu Chuẩn Của Kẻ Độc Thân – Nhị Thiếu Gia: Bản Thân Nhị Thiếu Gia Đã Đủ Mạnh Mẽ Rồi, Còn Chưa Kể Nếu Cộng Thêm Lý Tưởng Cánh Gà Nữa Thì Lại Càng Hoàn Hảo!	167
52. Chương 52: Ngoại Truyện 3: Ngoại Truyện Về Hàn Tiềm 1: Ánh Sao.	170
53. Chương 53: Ngoại Truyện 4: Ngoại Truyện Về Hàn Tiềm 2: Thẻ Trọng Của Cô Ấy!	174
54. Chương 54: Ngoại Truyện 5: 30 Câu Hỏi Vợ Chồng	177
55. Chương 55: Ngoại Truyện Về Lý Khải Duệ: All About Last Night.	181
56. Chương 56: Ngoại Truyện Sau Khi Kết Hôn: Muốn Một Người Phụ Nữ Nghỉ Việc, Làm Cho Cô Ấy Lớn Bụng So Với Nhu Tình Mật Ngừ Còn Hiệu Quả Hơn Nhiều...	185
57. Chương 57: Ngoại Truyện Về Hàn Chíp Bông: Sinh Ra Mà Không Biết Đến Hàn Chíp Bông Thì Chính Là Uổng Phí Một Đời Người.	188
58. Chương 58: Ngoại Truyện: Cuộc Sống Yên Bình	190
59. Chương 59: Ngoại Truyện: Cùng Nhau Già Đi.	193

Thành Danh Sau Một Đêm

Giới thiệu

Sau một đêm tất cả mọi chuyện sẽ thay đổi, hoặc là Thành Danh Sau Một Đêm hoặc là mất đi nhữn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-danh-sau-mot-dem>

1. Chương 1: Đi Ven Bờ Sông Nào Có Chuyện Không Ướt Chân

Khi Tô Đình bước tới chỗ tôi bắt chuyện thì tôi đang mặc trên người chiếc sequin mini dress trễ ngực, lộ ra cả một vùng da thịt trơn trong góc phòng liêu mạng ăn uống. Cho nên một cái đập của cô ấy thiếu chút nữa làm tôi bị nghẹn chết.

“Lại ăn bánh ngọt?” Cô ấy vừa cắn vết rạn trên móng tay vẽ những bông hoa Pháp tinh xảo, vừa nhú mày hỏi. Tôi nhìn lại đĩa thức ăn trước mặt chỉ còn sót lại một vài mẩu vụn, biết chắc rằng nhất định đang bị cô ấy khinh bỉ. Tô Đình là người mẫu hàng đầu, có thể không có ngực khủng nhưng tuyệt đối không thể không có đôi chân đẹp. Vì vậy, cô ấy thà rằng miệng lưỡi không khôn khéo nhưng dáng người tuyệt đối không thể không có, dù sao thì cũng sẽ có người trực tiếp chuyển tiền vào tài khoản ngân hàng và ví tiền của cô ấy.

Lần đầu tiên tôi và Tô Đình gặp nhau không được tốt đẹp như thế này. Ít nhất từ góc độ của tôi mà nói thì trải nghiệm lần đó không mấy dễ chịu. Khi đó, cô ấy chuyển từ biểu diễn trên sân khấu hình chữ T sang ngành điện ảnh truyền hình đóng một vài vai nhỏ trong các bộ phim thần tượng, trong giai đoạn có chút thuận lợi này mà nhanh chóng tìm ỉnh một chỗ dựa vững chắc. Dù là nói thế, nhưng trong các mối quan hệ của cô ấy đào đâu ra một đối tượng chính trị có thể tạo scandal trên các trang tin tức chứ. Tôi vẫn còn nhớ lúc ấy tôi bị vệ sĩ của ông chủ bất động sản Tưởng Đại Vĩ bắt được. Đó là lần đầu tiên tôi cách cô ấy khoảng cách gần như vậy, đáng tiếc bộ dáng của tôi lúc đấy không được dễ nhìn cho lắm, bị đánh cho sưng vù cả mặt mũi, máy chụp ảnh cũng bị rơi mất. Sau đó, Tô Đình nện đôi giày cao gót xuống sàn đi tới, cô ấy ra hiệu cho đám vệ sĩ lui xuống rồi mới nâng cằm tôi lên, nghiêm túc nhìn tôi thật kĩ.

“Thật tiếc cho gương mặt đẹp này, bị sưng vù lên rồi! Tuổi cô bé còn trẻ, sao lại đi làm paparazzi? Loại nghề nghiệp này quá nguy hiểm.” Cô ấy mỉm cười, còn tôi thì lại bị dọa cho sợ chết khiếp, trước đây đã từng có kinh nghiệm thật kinh khủng khi đang theo dõi thì bị bắt được. Tôi không biết cô ấy sẽ xử lý tôi thế nào, dù sao thì tôi cũng đã thấy cô ấy cùng cái tên Tưởng Đại Vĩ làm gì đó trong xe.

“Được rồi, được rồi. Tôi sẽ không làm gì cô cả. Nếu không phải cô tới phá rối chuyện của lão béo mặt phúng phính thịt kia thì có khi lão đã làm đến bước cuối cùng rồi. Nhìn thấy cái bụng của lão là tôi liền thấy ghê tởm không chịu được, lại còn phải giả bộ thờ gấp liên tiếp gì đó, từng đợt cao triều liên tiếp nhau ập đến đối với người mới bước chân vào lĩnh vực diễn xuất như tôi thì kỹ thuật này có độ khó quá cao. Cô nhớ đừng viết linh tinh là được. Nếu làm cho con cộp mẹ nhà Tưởng Đại Vĩ xù lông lên, Tưởng Đại Vĩ sẽ không chỉ đơn giản đánh cô như vậy thôi đâu.”

Sau này, tôi bước chân vào giới giải trí cùng Tô Đình, mỗi lần nói tới màn kịch khi hai chúng tôi mới quen nhau, cô ấy liền không nhịn được mà oán trách: “Trời ạ, lần đó nhất định là mình bị dụ dỗ đến hồng đào

rồi mới bỏ qua người tỏa ánh hào quang như cậu, thật sự là đáng người rất đẹp, đã bỏ lỡ mất nhân duyên tốt đó nha!” tiếp đó cô ấy sẽ không ngừng chọc vào mặt tôi.

Sally – người đại diện của cô ấy nói, chỉ khi cô ấy ở cùng tôi cô ấy mới vui vẻ giống với tính cách của một cô gái hơn hai mươi tuổi. Bước chân vào con đường người mẫu này, mỗi lần bước lên sàn diễn thời trang là đều phải trưng ra bộ mặt vô cảm, nhiều năm như vậy khiến cô ấy trở nên chuyên nghiệp hơn nhưng cơ mặt của cô ấy lại có khuynh hướng ngày càng cứng đơ. Cho nên khi cô ấy tiến quân sang lĩnh vực điện ảnh cũng bị lên án rất nhiều, lại thêm xuất thân là một người mẫu với chiều cao 176 cm nữa, việc tìm một nam diễn viên thích hợp vừa có thể xứng đôi với cô ấy lại vừa có thể diễn xuất thật không nhiều.

Mặc dù tính tình Tô Đình không tốt lắm, nhưng không thể nghi ngờ cô ấy rất quý tôi. Tôi không rõ có phải do tôi dùng bộ mặt sừng vù cứu cô ấy không bị Tưởng Đại Vĩ đùa giỡn lần nữa, hay là bởi vì tôi và cô ấy có cùng hình tượng không ngây thơ, trong sáng với scandal muôn màu sắc. Mặc dù cô ấy cũng không biết kim chủ của tôi là ai, nhưng tin tức Trầm Miên tôi có người nâng đỡ, dựa vào quy tắc ngầm ở trong giới cũng coi như là một bí mật công khai.

Tô Đình là nữ hoàng scandal, tần suất xuất hiện trên trang nhất các báo vô cùng cao, hôm nay chơi thâu đêm ở hộp đêm này, ngày mai lại cùng người mẫu quốc tế nào đó dạo phố. Bởi vì luôn luôn không kiên nhẫn đối đãi với đám paparazzi cho nên có đủ loại bình luận, nhận xét, vì vậy mà khán giả phân ra làm hai loại thái độ nhìn nhận Tô Đình, nếu không phải yêu quý vì tính cách cởi mở của cô ấy thì chính là chán ghét. Mà tôi mới chuyển từ paparazzi sang làm nghệ sĩ được nửa năm, nên tin tức vẫn được cập nhật không ngừng. Đầu tiên là một tạp chí giải trí giật tít “Bạn không nên bỏ lỡ vẻ quá khứ của Trầm Miên” đã dùng hết số trường để đập nện tôi thành một người có tầm nhìn xa trông rộng, một cô gái tham vọng, lợi dụng, “Lợi dụng khuôn mặt ưa nhìn và công việc để có cơ hội tiếp cận một số nam diễn viên điện ảnh, nam đạo diễn đang hot, xây dựng mạng lưới quan hệ, biết được cách thức đánh bóng tên tuổi và bí mật của một số nữ minh tinh, rồi lên như điều gặp gió, từ nhận một vai diễn nhỏ trong một bộ phim truyền hình đến bây giờ vừa nhận một vai trong Scandal, nghiễm nhiên sau nửa năm đã bắt đầu bước vào hàng ngũ ngôi sao mới nổi, tốc độ nổi tiếng và lực ảnh hưởng rất khả quan.” Phần sau của bài báo còn có bằng chứng của những người đồng nghiệp thân thiết đã làm việc cùng tôi trong suốt hai năm, thực sự đã biến tôi thành một cô gái thông minh, giỏi luân cúi, hóm hỉnh và sẵn sàng thỏa hiệp, cũng may ít nhất họ cũng khẳng định tôi là một người đẹp ngực nở, mông cong. Tôi nhìn đến tên tác giả, Trần Đan Đan, khi tôi còn làm paparazzi dường như tình cảm tốt đến mức mua chung một đôi quần lót để mặc. Lúc ấy chúng tôi đã cùng nhau thảo luận xem viết tin đồn như thế nào mới hấp dẫn được con mắt của độc giả, sử dụng ngôn ngữ như thế nào mới có thể vừa giấu được ý bởi móc vừa có thể đâm trúng tử huyệt của các minh tinh. Bây giờ ngược lại, tự nhiên tôi trở thành cá trên thớt, thành đối tượng để miệng giết bút phạt. Nói thật, loại cảm giác này rất vi diệu.

“Này, này, nhìn đi, nhìn đi, cậu xem ai tới kìa?” Tô Đình huých vào vai tôi, tôi nhìn theo ánh mắt của cô ấy, phát hiện ra sự xuất hiện của hai người trong buổi lễ kỷ niệm hàng năm của công ty HT của chúng tôi, đó là nhị thiếu gia Tống Minh Thành và người đàn ông đứng cạnh anh ta, trang phục lịch lãm, anh tuấn mà lãnh đạm – Hàn Tiềm, cháu đích tôn của tập đoàn nhà họ Hàn, mục tiêu của tôi.

Tống Minh Thành và Hàn Tiềm hiển nhiên là từ một bữa tiệc khác tới, đều không mang theo bạn gái. Tôi biết, cơ hội của tôi đã tới. Tôi buông những thứ trong tay xuống đĩa, kéo áo ngực xuống thấp một chút, thuận tay cầm ly rượu vang đỏ trên khay của người bồi bàn, lắc mông uyển chuyển bước tới. Nhân tiện tôi nhìn nhanh bốn phía, phát hiện ra vừa rồi các cô nàng còn phân tán ở các góc nhưng bây giờ lại đang di chuyển trên những đôi giày cao gót một cách duyên dáng nhất có thể, nhanh chóng tiến lại gần hai cơ thể sống này. Thậm chí có một số diễn viên hạng hai, quanh năm không xuất đầu lộ diện đã lộ ra vẻ mặt đừ tợn, đem cơ hội tiếp cận Tống Minh Thành hoặc Hàn Tiềm trở thành một cuộc chiến. Tốt nhất là dựa vào cơ hội này để quyến rũ họ, không thì cũng làm cho họ quen mặt, không được nữa thì đứng cùng hai người đàn ông này cũng được xuất hiện trong ống kính của đám paparazzi.

“Tống tiên sinh, đã lâu không gặp, anh lúc nào cũng bận rộn như vậy.” Tôi cố gắng sử dụng loại âm thanh dịu dàng, quyến rũ nhất để chào hỏi Tống Minh Thành – ông chủ lớn của tôi, nhân tiện đi ngang qua mặt kẻ muốn tranh cơ hội của tôi, gắng sức nện giày cao gót, giẫm mạnh một cái, đạp trúng mu bàn chân của cô nàng, chỉ nghe thấy cô ta khê kêu lên một tiếng đau, trừng mắt lườm tôi một cái rồi mới chấp nhận đứng ở vòng ngoài đợi cơ hội tiếp cận tâm điểm là hai người Tống Minh Thành, ánh mắt hung ác mà cay

độc. Tuy nhiên, tôi không quan tâm, tôi ở vòng trong, tôi cách Tống Minh Thành và Hàn Tiềm gần nhất. Với khoảng cách này, tôi tin rằng tôi đưa tay tát một cái là có thể đánh cho hai người đàn ông này chảy máu mũi.

Tống Minh Thành nghe thấy tiếng của tôi liền quay sang nhìn, cố ý nhìn chằm chằm vào bộ lễ phục trễ ngực của tôi một hồi lâu, sau đó vẻ mặt cực kỳ mất tự nhiên lên tiếng chào hỏi tôi: “Vị tiểu thư này là?”

Giây phút đó, tôi cảm thấy cực kỳ nghi ngờ kỹ thuật tán gái của anh ta. Tống Minh Thành là nhị thiếu gia của một trong ba người đứng đầu công ty giải trí HT. Người ngoài giới vẫn nói, ngoài danh hiệu ăn chơi chác tán, còn nghe nói hắn là một tay tìm kiếm và đào tạo ra rất nhiều ngôi sao cho công ty HT. Theo những đồn đãi thì vị Tống công tử này thực sự là một người rất dễ gần lại tốt bụng và hiểu biết, đặc biệt còn đối xử “rất tốt” với những gương mặt mới nổi xinh đẹp, hàm ý trong đó ai nghe cũng có thể hiểu được. Tôi tự hỏi, tốt xấu gì thì thân hình tôi cũng không kém những người đẹp “đề huề” xung quanh Tống công tử, làm sao đến lượt tôi lại chỉ nhận được đãi ngộ là một câu “vị tiểu thư này là?”, há chẳng phải là rất phân biệt đối xử hay sao. Tuy nhiên, cũng may mục tiêu của tôi không phải vị Tống nhị thiếu gia này, mà là vị Hàn thiếu gia bên cạnh hắn kia.

“Tôi là Thẩm Miên, trước đóng vai Tiểu Mộng trong trở về giấc mộng thiên bách, hiện tại đang nhận vai nữ chính trong Scandal do ông chủ Hàn đầu tư, mong rằng ông chủ Tống sau này sẽ chiếu cố nhiều hơn, A Miên sẽ tiếp tục cố gắng hơn nữa.” Tôi giả vờ nhăn nhó, hờn dỗi mà trả lời Tống Minh Thành sau đó bắn ánh mắt quuyền rũ chết người đến Hàn Tiềm ở bên cạnh. Đáng tiếc, đi được nửa đường thì mí mắt giật giật chết yếu giữa không trung, đột ngột kết thúc chặng đường dài rồi biến thành biểu hiện của người bị đau mắt hột nghiêm trọng.

Từ lúc tôi đến đến bây giờ, rốt cuộc thì Hàn Tiềm cũng đưa mắt nhìn tôi. Anh nhú mày như đang suy nghĩ điều gì: “Về vai nữ chính, tôi còn muốn bàn bạc thêm với đạo diễn, hiện tại Thẩm tiểu thư cũng chỉ là một trong những ứng cử viên mà thôi. Dù sao đây cũng là kịch bản do em gái tôi viết, quyết định cuối cùng cũng nên tôn trọng ý kiến của cô ấy.”

Đấy đấy, tôi biết mà, làm gì có vai diễn tốt như vậy rơi trúng chứ. Trước khi tham dự bữa tiệc tối nay, người đại diện A Quang liên tục nhắc nhở tôi phải cư xử đúng mực đồng thời phải biết lấy lòng nhà đầu tư mới có thể giành được vai diễn này, mà còn đả kích được rất nhiều tờ tạp chí giải trí đã từng chia mũi dùi châm chọc tôi, nói với loại người mới có danh tiếng không đủ lớn, diễn xuất không đủ chiều sâu như tôi nên bị đạo diễn loại. Mà trời sinh Hàn Tiềm thích một nữ minh tinh trong sạch, tuy nói những lời đồn có liên quan tới tôi kia cũng chỉ truyền bá trong nội bộ, nhưng dù sao Hàn Tiềm cũng không phải mới đầu tư vào ngành điện ảnh một hai năm, về lâu về dài thì những tin tức như vậy sẽ “không cần thận” truyền tới tai anh ta.

Trong giới giải trí tôi thuộc loại không bình, tôi vốn từng làm paparazzi. Khi tôi debut, công ty liền tận lực quảng bá cho tôi. Tuy tôi không được đào tạo ở một trường lớp chuyên nghiệp nào cả nhưng lại được HT trực tiếp ký hợp đồng, còn cố tình để lộ vụ tôi bị một lão già quấy rối, tháng sau lão ta bị chặt đứt chân. Hừm, điều quan trọng nhất là, làm thế nào để Hàn Tiềm không có thành kiến đối với tôi.

Lúc trước tôi từng làm paparazzi theo dõi anh ta hai năm.

Dĩ nhiên, bản thân tôi cũng không cảm thấy việc này là trở ngại đối với tôi, bởi vì phẩm chất của tôi là chính trực và cao thượng. Nhưng đi bên bờ sông nào có chuyện không ướt chân, hai năm dài đằng đẳng theo dõi không ngừng nghỉ sẵn tin tức, cuối cùng chọc giận ông chủ Hàn, cho nên sự kiện Tô Đình chính là vết xe đổ của Hàn Tiềm. Đó là lần đầu tiên tôi làm paparazzi bị đương sự bắt được. Đáng tiếc, ông chủ Hàn không giống như Tô Đình giờ cao đánh khẽ, mà lại cho tôi một bài học không thể nào quên trong sự nghiệp. Thật TMD suốt đời không quên!

2. Chương 2: Trời Ban Cho Tôi Một Đôi Mắt Sáng Có Thể Nhìn Rõ Mọi Thứ Trong Đêm Tối, Nhưng Tôi Lại Dùng Nó Để Xem Người Ta Đen Mặt

“Ông chủ Tổng, hai người đều không có bạn gái phải không? Hội trường này có một hoa viên lộ thiên, có muốn A Miên dẫn hai người đi dạo một vòng không?” Tôi chỉ cần ưỡn ngực, nghiêm mặt giả bộ ngưỡng chừng nhưng trong lòng lại vô cùng vui vẻ đưa ra đề nghị. Điều vi thực vong (nghĩa đen: con chim vì ăn mà chết; nghĩa bóng: con người vì danh lợi mà mất mạng), tôi nhất định phải nắm lấy cơ hội này.

“Không cần đâu, không cần đâu.” Đáng tiếc, tên Tổng Minh Thành này lại không chịu phối hợp, lại liên tiếp khoát tay giống như gặp phải chuyện gì khinh khủng lắm vậy. Tôi nheo mắt, trong lòng đã cho anh ta nghìn đao vạn chém.

Như là cảm nhận được sát khí của tôi, anh ta ngưỡng chừng sửa lại lời nói: “A ha ha ha, tôi là nói tôi không cần Thẩm tiểu thư bầu bạn, nhưng ông chủ Hàn thì lại cần đấy, cô giúp tôi tiếp đãi vị bằng hữu này nhé, cậu ấy thích nhất là hoa hoa cỏ cỏ đấy, cô dẫn cậu ấy lên hoa viên lộ thiên đi.” Nói xong anh ta thở phào một hơi như vừa thoát nạn. Năm phút sau tôi nhìn lại phía đám đông chỗ anh ta đứng, quả nhiên là anh ta đang tỏa ra ánh hồng khắp bốn phía hấp dẫn phụ nữ, mà bầu không khí kia, tôi tin rằng ở đó không có các cô nàng xinh đẹp mà chỉ có đám heo mẹ mà thôi. Đám heo mẹ kia ai cũng muốn vây quanh, quần quýt lấy anh ta, như có như không đụng chạm, hi vọng có thể vui vẻ với anh ta một đêm. Lúc này anh ta vô cùng đáng giá.

Nếu như hiện tại tôi phải đối phó với chuyện “vui vẻ” đó thì chắc chắn tôi cũng có biện pháp để thực hiện, đáng tiếc đối tượng hiện tại của tôi là Hàn Tiềm. Tôi đã theo dõi anh hai năm, hao tổn hết bao nhiêu tâm tư muốn tìm cho được sự mờ ám giữa nhà đầu tư này với các nữ minh tinh, kết hợp chứng cứ với những từ ngữ châm biếm, cật lực bôi đen hình tượng của người đàn ông này. Hai năm, tròn hai năm, cho dù mùa đông tuyết rơi hay đêm mùa hạ, anh ta vào câu lạc bộ đêm uống rượu, tôi ở ngoài cửa chờ; anh ta trở về nhà, tôi so với anh ta còn đến trước; anh ta đi họp, tôi theo đuôi phía sau, cho đến khi thấy anh ta thực sự chỉ một mình vào quán rượu ngày hôm sau cũng một mình bước ra khỏi quán mới mệt mỏi rời đi. Đến cuối cùng đã phát triển thành Hàn Tiềm vào WC tôi cũng muốn theo vào, không rời nửa bước chỉ hi vọng có thể tìm thấy chứng cứ đen tối của anh ta.... Dĩ nhiên, không có kết quả.

Hiện tại đây là lần thứ hai tôi đứng gần người đàn ông vừa lịch lãm vừa lãnh đạm này như vậy. Tôi cảm thấy lòng bàn tay mình đỏ đẫm mồ hôi, trái tim đập dồn dập, máu chảy ngược lên trên, hô hấp khó khăn. Tôi thực sự rất kích động!

Lúc này, hai chúng tôi đang dạo trong hoa viên lộ thiên được thiết kế đặc biệt của tòa nhà, toàn bộ vườn hoa nằm trên không trung, xung quanh không sử dụng rào chắn theo kiểu phương tây, chỉ thỉnh thoảng điểm xuyết một vài bụi cây, chỉ cần tôi tiến lên một bước, đập mạnh vào cái lồng của Hàn Tiềm, như vậy cuối cùng tôi có thể kết thúc cơn ác mộng của tôi.

Đáng tiếc, ác ma như anh ta đã đánh đòn phủ đầu, giọng nói lãnh đạm nhưng có khí thế bức người: “Thẩm Miên, cô đừng nói là quên tôi rồi đấy, lẽ nào bài học khi đó còn chưa đủ sao?”

Với chiều cao này mà nói, tôi thật sự không có một chút ưu thế nào. Khi thân thể anh ta nghiêng lại gần, ngoại trừ cảm giác trên đầu có mây đen bao phủ thì chính là áp lực rất lớn. Loại áp lực này chính là sát khí! Chân tôi trở nên mềm nhũn, thiếu chút nữa là quỵ xuống ôm lấy anh ta khóc rống lên, vừa tự vả miệng mình, vừa quỵ xuống cầu xin anh hùng tha mạng.

“Mặc kệ cô có mục đích gì, đừng cố gắng khiêu chiến giới hạn cuối cùng của tôi. Kịch bản lần này là của em gái tôi, tôi sẽ không để cho quy tắc ngầm đảo lộn trình tự đâu. Em gái tôi phải đồng ý mới được.” Hàn Tiềm nói xong bước đi không thèm quay đầu lại, lưu lại một mình tôi đứng ngây ngốc giữa hoa viên lộ thiên. Bóng đêm bao trùm, gió đêm hề lay động khóm hoa, bầu không khí xung quanh được bao phủ một mùi hương ngọt ngào dưới ánh trăng sáng. Tôi hít một hơi dài, tâm tình bỗng trở nên tốt hơn nhiều. Anh ta nói, em gái anh ta đồng ý mới có thể thông qua. Đây không phải bảo tôi đi giải quyết em gái anh ta là sẽ OK hay sao, còn có thể trực tiếp bỏ qua Hàn Tiềm nữa.

Tôi sẽ thu phục cô ấy! Hơn nữa, theo điều tra của tôi, tính tình em gái Hàn Tiềm so với anh ta bình thường hơn nhiều. Một cô em gái dịu dàng nha!

“Bị nhà sản xuất phim trực tiếp từ chối, xem ra tâm tình cô cũng không tệ lắm nhỉ?” Ở nơi giao nhau giữa hoa viên lộ thiên và ban công xuất hiện một bóng người đang tiến lại gần. Là đàn ông, lại còn giả mù sa mà vỗ tay, trong đêm đen không nhìn rõ nét mặt, tuy nhiên tôi đoán chắc thằng nhãi này ở trong bóng tối đang cười nhạo tôi.

Lý Khải Duệ, là một ngôi sao đầy hứa hẹn trong lĩnh vực nghệ thuật biểu diễn, vừa có ngoại hình của một thần tượng, vừa có thực lực, về sau nhất định sẽ là một ngôi sao sáng chói. Lần này, trong kịch bản của em gái Hàn Tiềm, vị trí nam chính chắc chắn là của Lý Khải Duệ không thể thay đổi vì chính cô em gái dịu dàng đó đã chọn Lý Khải Duệ, trực tiếp bày tỏ trên trang web chính thức: “Kay là người thích hợp nhất với kịch bản mà tôi chấp bút, nghĩ đến khi có thể nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của anh ấy, tôi cảm thấy hạnh phúc sắp ngất đến nơi rồi.” Đáng tiếc, khuôn mặt anh tuấn này của Lý Khải Duệ đối với tôi mà nói hiện tại rất đáng sợ.

Phía nhà sản xuất đưa ra một vai diễn rất vừa ý Thẩm Miên tôi, cũng tỏ ý không quá ba ngày sau sẽ giao cho tôi vai diễn quan trọng này. Thế nhưng, trong buổi phỏng vấn với giải trí hiện trường, người đại diện của Lý Khải Duệ khi trả lời câu hỏi của các ký giả đã uyển chuyển biểu đạt, nguyện vọng của Lý Khải Duệ là hy vọng ở có thể được hợp tác với ngọc nữ Nhan An An. “Bởi vì lịch trình năm ngoài của Kay quá dày đặc nên không thể tham gia Cuộc chiến chốn thâm cung, không thể hợp tác cùng với Nhan An An. Mọi người cũng biết, trong bộ phim đó, diễn xuất của Nhan An An rất đặc sắc, Kay xem xong cũng khen không ngớt miệng, lần đó mắt đi cơ hội hợp tác cảm thấy rất nuối tiếc...”

Bọn họ đều tránh nặng tìm nhẹ, đồng loạt ngậm miệng không nói tới Thẩm Miên tôi, nói trắng ra chính là tạo thế chèn ép, phá đám. Hiện tại tên đầu sỏ còn chạy đến trước mặt tôi nói ra những lời treu tức, muốn nhìn thấy tôi một khóc, hai nháo, ba thất cổ hay sao. Tôi chưa từng đóng những bộ phim có kinh phí lớn, lúc trước cũng chỉ đóng những bộ phim về cuộc sống dành cho phái nữ. Mặc dù cũng được coi là quen mặt, tần suất xuất hiện nhiều, nhưng dù thế nào đi nữa thì vai diễn cũng chỉ được chia ra làm hai loại, một là cho nữ chính một cái bạt tai, hai là bị nữ chính bạt tai lại. Tính cách nhân vật khiêm khuyết, lời thoại cụt rích. Nhiệm vụ của tôi chỉ là nói vài câu như: “Hiện tại anh không còn yêu em nữa sao? Nếu anh thực sự yêu cô ấy, em thành toàn cho hai người...”, như vậy sao có thể có cái gì gọi là biểu hiện xuất sắc cho được. Lý Khải Duệ không muốn hợp tác với tôi cũng coi như hợp lý.

“Này, Thẩm Miên cô nương sao vậy, sao vậy? Đừng nản chí, nếu như vạn nhất thật có thể hợp tác với Trầm Miên cô, tôi cũng sẽ rất vui vẻ... Còn nữa, cô nói cô với Hàn Tiềm có xích mích gì vậy? Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ta đối xử với phụ nữ vô tình như vậy. Còn có, thật ra thì tôi đặc biệt tò mò không biết kim chủ của cô là ai...?”

Lý Khải Duệ ngoại trừ một năm trước bị đưa tin là một kẻ trắng hoa làm người khác ngỡ ngàng, một thời gian sau thì tin tức ấy cũng lắng xuống, sau khi debut vẫn luôn coi là tương đối thuận lợi. Phải đối mặt nói chuyện với khuôn mặt tươi cười, cột nả của người đàn ông này, tôi cảm thấy anh ta thực ra cần một nền giáo dục nghiêm khắc và dạy cách tư duy nắm gai nắm mặt.

“Lý Khải Duệ, anh biết không, tôi có một ưu điểm, chính là rất kiên trì và làm việc rất nghiêm túc. Ngẫm lại, khi đó để chụp được ảnh anh và người đẹp Toa Toa đến hộp đêm tôi phải mất ba ngày, để chụp được ảnh anh chia tay với cô em khóa dưới, hai người tranh chấp, khắc khẩu với nhau, thậm chí tôi đã làm giả giấy hành nghề của công ty các anh, còn có bộ dạng anh mặc đồ bơi ở nhà...” Giọng nói của tôi đầy cảm xúc lại như đang vớt óc nhớ lại những ký ức khi xưa. Ngẫm lại, khi tôi làm paparazzi có một thái độ rất chuyên nghiệp, tự tôi cũng thấy cảm động thiếu chút nữa rơi lệ: “Vậy nên, cảm ơn anh. Tôi nghĩ chỉ cần đối với nghề này tôi vẫn còn giữ một phần nhiệt tình cùng cố chấp, nhất định tôi có thể mở được một con đường máu! Nếu có cơ hội hợp tác, mong anh chiếu cố nhiều hơn!”

Phía dưới hoa viên tựa như có ai đó lái xe rời đi, đèn xe thoáng qua, rốt cuộc tôi cũng có thể nhìn rõ biểu cảm trên mặt Lý Khải Duệ, ngũ quan giống như Tống Minh Thành, khuôn mặt vắn vẹo, khóe miệng giắt giắt. Trời ban cho tôi một đôi mắt sáng có thể nhìn rõ mọi thứ trong đêm tối, nhưng tôi lại dùng nó để xem anh ta đen mặt.

Lời tác giả (cũng là lời mà Crystal muốn nói): Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người! Yêu tất cả các bạn! Hãy để ột người như tôi cảm nhận được sự quan tâm ấm áp của các bạn! Những lời nhắn của các bạn chính là

thuốc kích thích tốt nhất đối với một tác giả! Vì vậy, hãy tiếp tục dùng sự ám áp của các bạn ném chết tôi đi!

Về phần bài học đó là gì, các bạn sẽ sớm biết thôi! Chúng ta không thể vào thẳng vấn đề sớm như vậy được, các bạn hiểu phải không!

3. Chương 3: Tôi Muốn Bóp Cổ Số Phận, Nó Vọng Tưởng Muốn Tôi Khuất Phục, Tuyệt Đối Không Có Chuyện Đó Đâu!

Khi tôi quay lại đại sảnh thì Tô Đình đang đi tìm tôi khắp nơi.

“Này, cuối cùng cũng tìm thấy. Cậu chết ở chỗ nào thế, có phải lại đến chỗ nào ăn uống không? Cậu không biết cậu đã bỏ lỡ cái gì đâu. Vừa rồi có một màn vô cùng đặc sắc nhé!”

Tôi thật muốn thẳng thắn nói rõ với Tô Đình rằng tôi chỉ một lòng muốn quyền rũ cho được Hàn Tiềm để mong giành được vai diễn, sau đó mới quan tâm tới các tin tức giải trí bên lề.

“Tớ vừa nhìn thấy Nhan An An đó.” À, hóa ra là ngọc nữ, ngọc nữ, chỉ tiếc là ngọc nữ lại muốn tranh giành vai diễn đó với tôi. Phải đối mặt với khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết của cô ấy trong lòng tôi như có bóng ma tâm lý đè nặng.

“Hiện tại cô ta đang rất nổi, sau khi tan cuộc về nhà cũng bị đám paparazzi săn đuổi. Haizz, phiền chết mất, hơn nữa gần đây không phải cô ta cũng vừa mới gia nhập HT sao, vừa rồi còn có ký giả trực tiếp theo tới hội trường, chắc chắn cô ta sẽ lên trang đầu, trực tiếp lọt vào mắt xanh của Tổng Minh Thành, hai người sẽ mất đi mây lại cho xem. Xem ra cũng muốn đến góp vui đây. Cậu nói xem, cô ta giả tạo như thế, cái gì mà ngọc nữ chứ, chẳng khác gì phụ nữ lẳng lơ. Lần trước, chị Sally đưa tớ đi thảo luận về kịch bản phim mới nhận được, liền thấy hành vi phóng đảng của người phụ nữ này, trên cơ bản nửa thân trên của cô ta dựa hẳn vào người gã đầu hói. Nói thật, vì việc thương lượng về kịch bản kia mà phải mất nhăm nhăm mở như không trông thấy, chị ấy cũng chỉ dám cảm thán khẩu vị của cô ta thật nặng. Còn cái tên Tổng Minh Thành kia, mấy lần tớ muốn khai triển sức hấp dẫn với anh ta mà chưa thành công đây, hừ.”

“Tổng Minh Thành nhất định sẽ không thích loại phong cách của cô nàng Nhan An An này đâu, cậu yên tâm, đừng vì chưa quyền rũ được Tổng nhị thiếu gia mà cam chịu, cái kiểu như Tổng Minh Thành đó thì tính tình trên giường và xuống giường là hai thái độ khác hẳn nhau. Cậu thấy ở HT đã có nữ minh tinh nào dựa vào lên giường mà trở thành đàn chị ở HT chưa? Tổng nhị thiếu gia mặc dù có chút hai, nhưng ở trên thương trường lại không hề hai chút nào.” (hai ở đây chỉ những người ngây ngô, ngốc nghếch,...)

Tô Đình nghe xong nhún nhún vai: “Tớ cũng có nghe nói, nhưng gương mặt Tổng nhị thiếu gia rất đẹp trai nha. Nói cho cùng, nhưng người trong giới như chúng ta thật sự có mấy người trong sạch, nổi tiếng rồi thì muốn nổi tiếng hơn, chưa nổi tiếng thì luôn muốn leo lên, không dựa vào cha mẹ, gia thế thì dùng quy tắc ngầm. So với Tưởng Đại Vĩ, nói thế nào đi nữa thì Tổng nhị thiếu gia cũng được coi là một khách lang chơi có dung mạo anh tuấn, manly, bị anh ta chọn trúng cho dù là hoa khôi cũng không có gì là không tương xứng cả. Nhưng hình như anh ta coi thường tớ, theo như tin tức đáng tin cậy, Tổng Minh Thành từ nhỏ đã thiếu thốn tình cảm của mẹ, cho nên có khuynh hướng “yêu mẹ” (thích những người có điểm giống mẹ), anh ta thích những cô gái trưởng thành, ngực lớn. Nghe nói khi ân ái, lúc anh ta yêu sẽ ngậm trọn ngực lớn của người ta vừa mút vào, vừa nũng nịu... Đáng tiếc, tớ sở hữu vẻ đẹp mảnh mai, không có ngực lớn... Kiếp này tớ với Tổng nhị thiếu gia vô duyên...”

Tôi cảm thấy khát liền cầm lấy một ly rượu vang đỏ uống ừng ực như trâu, nghe Tô Đình nói xong thật sự chưa chuẩn bị tốt tâm lý, một ngụm rượu vừa uống vào cứ thế phun hết ra ngoài. Liếc mắt nhìn về phía Nhan An An và Tổng Minh Thành đang đứng, khách chủ đều đang rất vui vẻ, tôi vừa ho khan vừa không nhận được cười. Kết quả, tiếng động quá lớn, toàn bộ người trong hội trường đều hướng theo âm thanh phát ra nhìn tôi chằm chằm. Lúc đó, ngay cả nữ hoàng scandal như Tô Đình cũng tỏ ra lúng túng, vừa vỗ lưng

giúp tôi, vừa mắng: “Mắt mặt quá, tớ đứng cùng với cậu đúng là thất sách, quá hai! Cậu đó, trời sinh đã có hai loại khí chất, tớ có cố gắng thế nào cũng không thể trung hòa nổi.”

Hơi thở của tôi rồi cuộc cũng ổn định lại, đáng tiếc lúc này chúng tôi đã không thể bàn luận tiếp về chuyện giường chiếu khó nói của Tổng thiếu gia được nữa rồi, bởi vì Nhan An An đang kéo Tống Minh Thành thướt tha đi tới. Tôi và Tô Đình đứng ở trung tâm hội trường, đám ký giả vừa mới chụp ảnh Nhan An An bị chặn lại ở cửa không vào được chỉ có thể đứng sau dây chắn màu đỏ đèn cuồn nhảy đèn loang loáng, chỉ cần dựa vào PS (Photoshop) là có thể xào xáo ra một đồng tin tức về hai ứng cử viên tiềm năng cho vai nữ chính của Scandal đối đầu nhau ngay tại buổi tiệc kỷ niệm.

“Tổng thiếu, vị này chắc là nghệ sĩ mới ký hợp đồng của công ty chúng ta – Thẩm Miên, đúng là một diệu nhân (người kỳ diệu) đây. Như vậy đi, lát nữa không phải tổ làm phim người đàn khó tìm thấy của chúng ta kêu gào đòi đến Thanh Giang ăn cơm sao, Thẩm Miên, cô cũng đi cùng đi. Tống thiếu chủ chỉ mà.” Biểu cảm trên mặt Nhan An An hết sức thần nhiên, sóng mắt nhu tình bắn sang, Tống Minh Thành ở bên cạnh lập tức chết chìm trong làn sóng nhỏ đó, gật đầu liên tiếp, đợi đến khi hắn nhận ra người đối diện là tôi thì độ co giãn của cái lo xo trên cổ đã bị biến dạng không thể nhìn nổi nữa rồi.

Tôi suy nghĩ một lúc rồi cũng gật đầu đồng ý, trong tổ phim người đàn khó tìm thấy có A Quang cũng dẫn theo một người mới nữa, debut sớm hơn tôi một năm, chắc là đến tạo dựng mối quan hệ. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hẳn A Quang cũng sẽ ở đó. Trong giới giải trí, một người đại diện phải quản lý nhiều người mới là chuyện rất phổ biến. Thực ra A Quang được coi là người từng trải, chúng tôi ai cũng phải gọi một tiếng anh Quang. Năm xưa anh ta cũng được coi là một người đại diện sáng giá, đáng tiếc một người mới dưới quyền quản lý của anh ta xảy ra chút chuyện. Người đó muốn quyền rũ anh ta rồi dựa vào địa vị của anh ta, mà A Quang cũng thực lòng thích cô ta. Kết quả chính là không hiểu sao lại xảy ra vụ bê bối “bí mật của người đại diện”. Từ đó, A Quang bị HT hạn chế trong hai năm, chỉ có thể quản lý đám người vừa mới ký hợp đồng không có chút tiền đồ nào. Điều này có nghĩa là sẽ không ký tiếp hợp đồng sau khi hết hạn, mà một người đại diện trên tay không có một ngôi sao tiềm năng nào, muốn sống cũng rất khó khăn, vì vậy mà càng cần phải đào tạo một tân tinh ưu tú để chống chọi với phong ba.

Dường như lần này Nhan An An muốn xây dựng tình cảm chị em, kéo tôi vào trong xe trợ lý của cô ta, tôi giả vờ từ chối để thoát khỏi cô ta, vừa đúng lúc thấy trong bãi đỗ xe, Tống Minh Thành kéo Hàn Tiềm vào trong xe anh ta. Ha, xem ra tối nay lại có cơ hội thứ hai tiếp xúc với Hàn Tiềm rồi! Tô Đình cũng được mời đi nên bầu không khí trở nên dễ chịu hơn, tuy nhiên cô ấy lại ngồi xe của Sally.

Quãng đường đến Thanh Giang không xa, Nhan An An thỉnh thoảng lại hỏi tôi những câu vô thưởng vô phạt như: “Trong profile có ghi cô từng du học ở Anh, cô học gì ở đó vậy? Vì sao sau khi về nước làm paparazzi lại chuyển sang showbiz?”, hay như “bình thường lúc rảnh rỗi cô thích làm gì? Đánh bài hay làm gì? Lưu lại phương thức liên lạc để sau này có thể cùng đi.”

Tôi dựa vào những gì A Quang đã dặn dò tránh nặng tình nhẹ trả lời qua loa. Đường như Nhan An An cũng cảm thấy không có gì thú vị, trao đổi số điện thoại cá nhân sau đó liền trở nên trầm mặc nhưng tôi biết, cô ta đang quan sát tôi thông qua hình ảnh phản chiếu trên tấm kính trên cửa xe. Về mặt như cò điều gì muốn nói lại thôi.

Khi nhìn thấy gần đến nơi, rốt cuộc cô ta cũng không nhin được.

“Mục tiêu của cô là Tống thiếu sao?”

Tôi thoáng ngạc nhiên, hóa ra là muốn hỏi cái này, trong giới truyền lưu một câu nói, quý tại tự biết tên (biết nhận biết cái gì của mình, cái gì của người mới là người thông minh), ý Nhan An An chính là cảnh cáo tôi cách xa Tống Minh Thành ra xa một chút, đừng có tranh cướp với cô ta, thay vì lãng phí tinh lực tranh giành với nữ ngôi sao thần tượng nổi tiếng không bằng xem xét lại bản thân để tìm một người phù hợp với giá trị công người mình để mà dựa dẫm vào có vẻ sáng suốt hơn.

Tôi biết điều gật đầu: “Ừ, tôi hiểu rồi, tôi với Tống thiếu không có khả năng, nhưng theo tôi được biết Tống thiếu thích ngực khủng. Cô biết đấy, tôi từng làm phóng viên giải trí mà.”

Những lời này nói ra quả nhiên sắc mặt Nhan An An trở nên khó coi, cho dù là ngọc nữ đi chăng nữa thì cũng có những ẩn tình không muốn người khác biết được, ví dụ như Nhan An An có ngực cúp A. Ở thời

điểm tuyên truyền, ngọc nữ gọi cái này là ngực thiếu nữ, bản thân cũng cố gắng dùng trang phục để thay đổi phong cách cho tươi trẻ, động lòng người một chút. Nhưng thật ra đã là phụ nữ thì luôn để ý đến ngực mình, nhất là khi trong giới mình tinh nữ, hình ảnh dễ lọt vào ống kính nhất chính là hình tượng sexy, có phần ngực nửa kín nửa hở. Mặc dù Tống Minh Thành không phải vì khi còn nhỏ bị kích thích mà hình thành tâm lý biến thái đối với phụ nữ trưởng thành không muốn xa rời, nhưng anh ta thích ngực khủng này tôi ngược lại rất rõ ràng.

Trước khi đóng sầm cửa xe lại, Nhan An An nhìn chăm chăm vào ngực tôi một hồi lâu. Dường như hận không thể biến chỗ đó của tôi thành hai khối u. Bãi đỗ xe vào buổi tối hơi se lạnh, tôi nghe thấy tiếng giày cao gót của nhan An An càng ngày càng xa, yên lặng đem ngực áo kéo lên ột chút, rồi quay đầu sang thấy cách đó không xa Hàn Tiềm đang nhìn tôi chăm chú. Tôi suy nghĩ nhanh, thức thời đem áo ngực kéo thấp xuống, sau đó duyên dáng nhìn về phía Hàn Tiềm, kết quả lúc này người ta mặt lạnh tanh, không thèm nhìn tôi bước nhanh đi trước.

Khi đến bàn ăn quả nhiên thấy A Quang đang dạy bảo sư tử debut trước tôi một năm, thấy tôi đến, mới kêu tôi qua đó.

“Molly, cô ấy quá thành thật nên tôi phải chiều cô ấy hơn không để cho kẻ khác được lợi, còn cô đừng giả ngu nữa, lúc ở dạ tiệc có chạm mặt với Hàn Tiềm phải không? Thế nào rồi, vai diễn nắm chắc trong tay chưa?”

Tôi yên lặng quay mặt đi chỗ khác. A Quang nhất thời tức giận nổi trận lôi đình.

“Tôi đã dạy cô thế nào hả? Hàn Tiềm thích người có tác phong làm việc nghiêm túc, cẩn thận, không phải tôi đã nói cô phải thể hiện ánh mắt sáng đầy cơ trí, thiết tha sao! Thiết tha, cô có hiểu không hả? Ánh mắt phải bộc lộ ra sự kiên nghị, thành khẩn cùng hy vọng muốn giành được vai diễn đó, nhiệt tình mà tràn đầy mong đợi! Còn cô, cô làm cái gì vậy hả? Không trách tôi thấy Hàn Tiềm bước vào nhìn cũng không thèm nhìn cô lấy một cái!”

A Quang liền cầm tờ thông báo trong tay Molly trực tiếp đánh tôi, tôi vừa tránh vừa giải thích: “Là Hàn Tiềm không cho cơ hội mà, chuyện này thật không thể trách em được, ánh mắt em tha thiết không khác gì con gà chọi, người ta cũng không có quan trọng mắt rớt cuộc đây gì hay là tràn đầy hy vọng nữa! Hơn nữa, anh cũng biết em và Hàn Tiềm có chút xích mích, a, anh hùng mau dừng tay lại đi! Hảo hán tha mạng! Tha mạng!”

Cơn giận của A Quang còn sót lại chưa tan liên lụy Molly cũng gặp tai ương.

“Cò! Thẩm Miên, ngày mai bắt đầu khổng chế việc ăn uống cho tôi, đồ ngọt dứt khoát không được ăn, phải khổng chế thể trọng. Còn cô nữa, Molly, tháng sau đi đến phòng luyện phát âm cho tôi!”

Tôi xoa tay: “Một người làm sai cả làng chịu tội. Molly, em xin lỗi đã làm liên lụy đến chị, nhưng dù sao thì chị cũng phải đi luyện cách phát âm, chị thấy có đúng không, khán giả đang rất hy vọng được nghe tiếng phổ thông tiêu chuẩn nhất mà không phải là mở mồm ra là nói ngọng! Aaaaa, đừng có đánh mà! Em sẽ gọi tên tiếng trung của chị đó, Mạc Đại Lệ!”

Kết quả của việc khiêu chiến ngay trước mặt tiền bối và người đại diện quyền uy chính là tóc của tôi bị hai người bọn họ dùng băng thông báo thay nhau đâm chọc thành một tổ ong vô vẻ khiến tôi phải chạy vào toilet để sửa sang lại đầu tóc.

Molly đến từ khu tây bắc, lớn hơn tôi hai tuổi, tính tình phóng khoáng, thành thật, có giọng hát mang đậm chất dân gian độc đáo, nhưng lại đặc giọng địa phương, nếu không sửa khản định lượng tiêu thụ CD sẽ không nhiều. Nhưng cô nàng này lại có cái tên thật dễ thương, Mạc Đại Lệ, nhìn đến tên tiếng Anh của chị ấy tôi cảm thấy thật quá đối nghịch, hiện tại chị ấy đang tựa vào bồn rửa tay bên ngoài nhìn tôi ưu sầu.

“Thẩm Miên, em nói xem, lần này chị nhận một vai trong người đàn khó tìm thấy em nói xem là chuyện tốt hay xấu? Tần suất xuất hiện sẽ nhiều, thế nhưng lời châm chọc, bình luận về chuyện lười chị to phải uốn lười đọc nhần rõ từng chữ sẽ nhiều lên...”

Tôi vỗ vai chị ấy: “Chị là đang nói tới Điểm tin giải trí đó hả? Có mà người dẫn chương trình của tiết mục đó lười có vấn đề ấy, mỗi lần anh ta nói em chỉ muốn đem đầu lười của anh ta ra là cho phẳng. Yên tâm

đi, không phải công ty đã sắp xếp một khóa luyện âm sao, hơn nữa dù nói như thế nào đi nữa chị nói em vẫn hiểu mà, không hề gặp trở ngại trong giao tiếp. Em nói cho chị chuyện bày nhé, Hàn Tiềm mới là... Em thật muốn đem đầu lưỡi cuộn sóng của anh ta là phẳng ra. Anyway, anh ta cũng không nói người nào nói, lại còn không cho em vai diễn đó, xí! Sớm muộn gì cũng có một ngày anh ta phải ôm đùi em khóc cầu xin em đóng phim anh ta đầu tư...”

Tôi như quên hết tất cả hăng say nói, đợi đến khi phát hiện mắt Molly không phải bị giật mà là đang nháy mắt ra hiệu cho tôi thì đã muộn, Hàn Tiềm bước từ phía WC bên kia tới. Hắn đưa ánh mắt lạnh băng nhìn tôi một cái rồi mới bắt đầu rửa đôi bàn tay với những khớp xương rõ ràng. Động tác của anh ta chậm rãi như vậy ngược lại lại giống như diễn viên phim kinh dị đang cọ rửa dụng cụ gây án, tôi thậm chí còn có cảm giác đôi tay anh ta sẽ lập tức đưa lên siết cổ tôi. Trong đầu tôi như vang lên bản giao hưởng của Beethoven, không ngừng nhắc nhở tôi bảo vệ lấy cổ mình, nó vọng tưởng sẽ làm cho tôi khuất phục. Điều này tuyệt đối sẽ không xảy ra!

Vì vậy tôi vận dụng những điều A Quang đã nói, dùng ánh mắt tràn đầy nhiệt tình cùng mong đợi nhìn Hàn Tiềm, gần từng chữ nói: “Hàn tiên sinh, đầu lưỡi cuộn sóng rất hữu ích khi hôn đó!”

Sau đó mặt Hàn Tiềm trở nên đen sì. Tôi biết, cuối cùng tôi đã hoàn toàn đắc tội với Hàn Tiềm rồi. Haizz, giờ khắc này tôi chỉ muốn nói, TMD Beethoven!

4. Chương 4: Bài Học Đây Đúng Là Bài Học Xương Máu

Đến Thanh Giang ăn cơm là sự lựa chọn vô cùng lý tưởng. Molly và A Quang là nhân viên tổ làm phim nên dĩ nhiên là không ngồi cùng bàn với tôi rồi, vì vậy khi tôi mất hết hứng thú, rã rời bước ra bãi đỗ xe mới nhớ ra hôm nay tôi không lái xe tới, mà lúc này đã gần ba giờ sáng rồi. Tôi quay lại tìm mới chán nản phát hiện ra A Quang đã rời đi từ trước, mới vừa rồi thấy anh ấy đỡ rượu hộ Molly, chắc là say đến hồ đồ quên luôn việc đưa tôi về thành phố rồi!

Bãi đỗ xe rất lạnh, tôi rụt vai lại, đợi nửa giờ đồng hồ cũng không thấy có một người nào đi ra để mà mặt dày đi nhờ xe. Tôi tháo giày cao gót nén xuống chân tường. Đôi giày này rất đẹp, có thể tôn lên mắt cá chân vừa tinh tế lại vừa hoa mỹ, đáng tiếc quả thực rất khó chịu.

Người phụ nữ và đôi giày có quan hệ hết sức vi diệu mà căng thẳng. Trong tủ giày của tôi có hơn năm mươi đôi, toàn bộ đều là của nhà thiết kế nổi tiếng. Trên thảm đỏ, đôi giày chính là thước đo giá trị của bạn, kể cả nữ minh tinh đang giắt gấu vá vai thì cũng phải mua một đôi giày phong cách và hợp thời trang. Nhưng theo BRE, lập luận của nhà thiết kế Bryant là mỗi người phụ nữ mua giày cao gót đích cuối cùng lựa chọn một đôi giày vừa với chân mình nhất để sánh bước cùng với người đàn ông của mình. Thật ra thì lúc Hàn Tiềm đỡ Tống Minh Thành đang say mềm ra bãi đỗ xe thì tôi vừa tỉnh vẫn còn đang mơ màng, nên không thể đứng lên nghiêm chỉnh được. Vì vậy cảnh tượng mà Hàn Tiềm nhìn thấy chính là tôi ngồi bệt xuống đất, dựa lưng vào tường ngủ, giày cao gót vút bừa bãi ở bên cạnh. Ba ngày làm việc điên cuồng khiến tôi kiệt sức, nên khi thần kinh vừa được thả lỏng là tôi liền thiếp đi. Tô Đình khuyên tôi, khi mệt mỏi nên dùng thuốc, hàng nhập khẩu, cô ấy có nguồn, không gây nghiện, nhưng tôi vẫn một mực không đồng ý.

Nhưng mà cứ nghĩ đến ở trước mặt Hàn Tiềm lại lộ ra bộ dạng thảm hại thế này là tôi như được uống máu gà. Hàn Tiềm không thân thiện với tôi, mà bình thường bạn gái bên cạnh Hàn thiếu gia nếu không dịu dàng thông minh thì cũng là xinh đẹp động lòng người, nhưng đều cùng một loại ngoan ngoãn, biết nghe lời. Từ đây có thể thấy tôi tuyệt đối không có khả năng khiến Hàn Tiềm có thiện cảm.

Kỳ thật, khi tôi nhìn thấy Hàn Tiềm có chút thất vọng. Những công tử con nhà thế gia này có thể cùng các minh tinh hư tình giả ý nhưng trong thâm tâm lại không hề tôn trọng. Quả thực tôi cũng thấy hai vị này không có ý muốn cưới một cô nàng trong giới trí về làm vợ. Nếu may mắn thì tôi có thể đi nhờ ai đó về thành phố hoặc là phải ở lại bãi đỗ xe này một đêm.

“Cô còn chưa tỉnh sao, sao chưa đi giày vào rồi lên xe?” Vì vậy sau khi nghe Hàn Tiềm nói xong, mặc dù anh ta vẫn giữ bộ dạng lãnh đạm nhưng tôi hết sức ngỡ ngàng.

Tôi cử động tay chân từ dưới đất bò dậy, nhưng vì giữ nguyên tư thế ngồi dựa lưng vào tường ngủ trong một thời gian dài khiến chân trái tê dại không giữ vững được thăng bằng cả người ngã quỵ xuống đất.

Chỗ Hàn Tiềm đứng cách tôi không quá ba thước, tôi chỉ cảm thấy đầu phình to, tứ chi lạnh như băng. Làm người phải cần mặt mũi, nhất định không thể mất thể diện trước hai loại người, một loại là người mình yêu sâu đậm, một loại khác là địch thủ của mình. Mỗi lần tôi gặp Hàn Tiềm đều là lúc tôi đang trong tình trạng vô cùng thảm hại, thời còn làm paparazzi bị người của anh ta bắt được trực tiếp vịn tay phải ra sau, lại còn bị ném xuống hồ bơi.

Đến bây giờ tôi vẫn không thể quên được, đó là vào tháng mười một, tôi theo sau xe Hàn Tiềm về Hàn gia, đã tự tin là rất cẩn thận, chờ đợi trong bóng tối, thế mà vẫn bị phát hiện túm ra khỏi xe, mấy ảnh bị đập vỡ, tên vệ sĩ đó tàn nhẫn bẻ ngoặt tay phải tôi ra sau, nhất thời tôi cảm thấy cánh tay mình như bị phế, trật khớp mất rồi.

Không hiểu vì sao tối nay tôi đột nhiên lại nhớ tới chuyện xưa, tôi đã đổi nghề sang làm minh tinh. Tôi nghĩ rằng tôi đã có thể thản nhiên đối mặt với sự cố lần đó, thậm chí lúc trước còn có thể trưng ra khuôn mặt tươi cười cợt nhả đáp lời Hàn Tiềm. Đáng tiếc để tôi một mình một chỗ tránh khỏi nơi náo nhiệt cùng đèn đóm sáng trưng đó, một thân một mình gặp Hàn Tiềm, lúc đó trong thâm tâm có một loại sợ hãi trào dâng.

“Hàn Tiềm! Làm sao vậy? Sao chưa đi?” May mà tên say Tống Minh Thành ở trong xe hô một câu, Hàn Tiềm mới đưa mắt ý bảo tôi lên xe.

Tôi liều mạng gạt đầu, lúc cất bước lại cảm thấy trên bắt chân có cái gì nóng nóng, nhìn xuống mới phát hiện thì ra cú ngã vừa rồi khiến da bị trầy một mảng, máu đang rỉ ra, tôi lấy khăn giấy lau qua rồi khập khiễng chui vào trong xe Tống Minh Thành. Lúc này anh ta đã say mềm, trong miệng rì rầm gì đó, người lắc lư nghiêng ngả. Hàn Tiềm ngồi vào ghế lái, tôi nói địa chỉ, mới phát hiện chỗ của tôi xa nhất.

Vốn định lên xe chớp mắt một lúc để bổ sung thể lực, không ngờ máu trên đùi chảy ngày càng nhiều, cho dù tôi bịt kiếng gì cũng đều không ngưng tụ. Tiểu cầu của tôi có chút vấn đề. Khi còn bé còn tưởng là bị bệnh máu khó đông, bị đưa sang Anh điều trị mấy năm. Đại khái do mấy ngày nay khá căng thẳng, áp lực công việc quá lớn, thiếu dinh dưỡng lại không tiêm chất đông máu vào đúng lịch, thoáng cái chiếc khăn tay nịt vết thương bị nhuộm đỏ.

Hàn Tiềm thấy tôi vẫn một mực cúi đầu sờ chân đại khái cũng cảm thấy quái dị, liếc mắt nhìn tôi mới phát hiện máu đã chảy dọc bắt chân tôi.

“Cô mắc bệnh máu khó đông?”

Tôi lắc đầu yếu ớt: “Cũng không hẳn, chỉ là chức năng đông máu so với người bình thường kém hơn một chút. Gần đây có bệnh viện nào không?” Nói xong tôi mới thấy có chút không thích hợp. Dù sao tôi cũng coi như là minh tinh, rạng sáng được Hàn Tiềm đưa đến bệnh viện, chân lại chảy máu không ngừng, nói không chừng ngày mai có tin hạ thân tôi chảy máu, khả năng là bị lưu sản.

Hàn Tiềm dường như cũng cân nhắc đến khả năng này. Trước kia, anh đã từng đối phó với những thủ đoạn của tôi, cuối cùng vẫn là không tìm được bất cứ scandal tình ái nào, sao có thể vì tôi mà chủ động gặp nguy hiểm, chỉ thấy tay lái của anh chuyển một cái.

Tuy nhiên mười phút sau xuất hiện trước mắt tôi không phải một phòng khám tồi tàn, rách nát mà là một ngôi biệt thự rất lớn! Hàn Tiềm gọi điện thoại, một người bảo vệ từ trong đi ra, nhanh nhẹn đỡ Tống Minh Thành từ trong xe ra ngoài.

“Đưa Tống thiếu gia vào phòng dành cho khách nghỉ ngơi, bảo vú Trương sáng mai làm trà giải rượu.” Người thanh niên rất cung kính gật đầu nhận lệnh, lúc sắp đi còn cố ý liếc mắt nhìn tôi thêm một cái.

“Bác sĩ Lý, anh ngủ chưa? Phải, phải, làm phiền anh. Ở đây có một bệnh nhân, đông máu có chút vấn đề, có thể làm phiền anh đến xem một chuyến không? Được, vậy anh trực tiếp đến phòng khách đi!”

Tôi theo Hàn Tiềm vào trong phòng khách, trang trí đơn giản, gọn gàng, rõ ràng thể hiện phong cách thiết kế ưa thích của một người đàn ông độc thân. So với phong cách bày trí đơn giản này, ngược lại tôi lại thích phong cách ài trí xa hoa, sang trọng của Tổng gia hơn.

Hàn Tiềm về đến nhà liền kéo cà vạt xuống, cởi hai cúc áo trước ngực, lộ ra một khoảng ngực khỏe mạnh.

“Anh đưa tôi về nhà không sợ tôi chụp cái gì sao? Anh biết trước kia tôi làm paparazzi mà.” Không hiểu tại sao, có thể là do ngọn đèn màu cam ấm áp trong phòng khách, đường nét của Hàn Tiềm cũng trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, không hề bộc lộ tài năng, tôi cũng chẳng phải sợ anh. Tôi nghĩ, hiện tại tôi cũng không có gì phải sợ, bởi vì thời khắc tôi chột vật nhất, mất tôn nghiêm nhất anh cũng nhìn thấy cả rồi. Hình như mỗi lần gặp Hàn Tiềm cũng không thể tốt được ấy, nếu như dựa theo lập luận “kiếp trước năm trăm lần ngoài đầu nhìn lại mới đổi được kiếp này một lần gặp thoáng qua”, tôi thật không biết kiếp trước tôi đã trợn mắt nhìn anh bao nhiêu lần nữa.

“Cô sẽ không làm”, Hàn Tiềm dừng lại động tác đang rót nước, “Đã bước vào showbiz, người nào chẳng có chút bí mật bị người khác nắm trong tay.” Hắn uống một ngụm nước, mấp máy đôi môi xinh đẹp: “ví dụ như, người phía sau cô, cô dựa vào địa vị nào.”

Tôi hừ một tiếng: “Đáng tiếc, Hàn thiếu anh không biết thế lực đứng sau tôi, hơn nữa anh không biết, tôi cũng có thể chụp một tấm ảnh anh và tôi tối nay ở cùng nhau trong một căn phòng sau đó sáng tác một vài tình tiết sao.”

Hàn Tiềm nở nụ cười: “Đúng là tôi không biết, nhưng theo như tôi thấy Thẩm tiểu thư và Tống nhị thiếu gia có quan hệ không đơn giản chút nào, cô không nói tôi không thể hỏi Tống nhị thiếu gia sao. Lại nói, nếu Tống nhị thiếu gia không nói, tôi còn có thể hai bác Tống một chút. Hình như họ không quá thích con trai mình có giao tình đặc biệt với nữ minh tinh giới showbiz.”

Trong lòng tôi hừ lạnh, anh cho rằng Tống Minh Thành sẽ nói cho anh biết sao, anh cho rằng dùng Tống gia liền có thể áp chế tôi sao? Phía trên tôi có người, tôi có chỗ dựa, Hàn Tiềm chỉ biết điều này, nhưng không biết rốt cuộc tôi có quan hệ như thế nào với người đó.

Lúc này bác sĩ bước vào, chúng tôi không tiếp tục đề tài này nữa. Hàn Tiềm chuyện trò dăm ba câu với bác sĩ sau đó đi tắm. Xử lý mọi thứ ổn thỏa, trời đã gần sáng, có thể nghe thấy tiếng chim hót mơ hồ bên ngoài cửa sổ. Sau khi Hàn Tiềm trở lại xem vết thương trên đùi tôi đã được băng bó lại thấy cũng không còn sưng nữa, liền bố trí một phòng dành cho khách cạnh phòng Tống Minh Thành cho tôi.

Tôi nhìn chằm chằm những bức tranh trên vách tường trong phòng rồi chìm vào mộng đẹp. Hình như giữa mông lung nghe thấy một người đàn ông đang nhẹ giọng nói chuyện, giọng điệu ôn nhu lạnh như băng, anh ta nói, cô đã nhớ kỹ bài học này chưa? Đây chỉ là lễ ra mắt, lần sau...

5. Chương 5: Ai Khiến Chị Rơi Lệ, Chị Sẽ Cho Kẻ Đó Chảy Máu! Ít Nhất Phải Đánh Hấn Chảy Máu Mũi!

Buổi sáng sau khi tỉnh dậy, tôi được quản gia Hàn gia gọi ra đại sảnh ăn sáng. Tôi cũng không mang theo mỹ phẩm bên người, đêm hôm qua cũng chỉ tẩy trang qua loa rồi rửa mặt, dù có trốn tránh thế nào thì cũng phải ra trận dù không có vũ trang. Để cho người khác nhìn thấy khuôn mặt mộc của mình tuyệt đối là chuyện mà nữ minh tinh không muốn làm nhất. Tôi ngẩng nhìn mình trong gương, quay trái ba vòng, quay phải ba vòng, dù nhìn thế nào cũng thấy khí thế kém đi vài phần. Hừm, hình dung thế nào nhỉ, chính là cảm giác đó ít đi, cái loại khí phách phát ra từ trường dưới ánh đèn loang loáng!

Đến khi tôi bước vào phòng ăn, thật bất ngờ, Tống Minh Thành đã ngoan ngoãn như cún con ngồi ở đó, tay trái cầm một cái bánh bao, tay phải cầm một tờ tin tức giải trí, dương dương tự đắc thần thanh khí爽 (tinh thần sáng khoái, thoải mái), trái ngược hẳn với dáng vẻ say rượu ngày hôm qua. Bên cạnh còn có một em gái xinh đẹp. Điều bộ của Tống Minh Thành rất là nịnh bợ. Hai người vừa nói vừa cười, anh một câu

em một câu. Tôi ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô bé kia nhanh chóng đối chiếu với những gương mặt các nữ minh tinh hiện trong đầu, phát hiện ra không hề giống với bất kỳ một gương mặt nào, hoàn toàn không có ấn tượng.

Vì vậy, tôi nghiêng người bước lại: “Tổng nhị thiếu gia, buổi sáng tốt lành, vị này là?” Tôi muốn giả bộ như phong tình vạn chủng nhưng bộ lễ phục trễ ngực hôm qua bị dính bánh ngọt đã mang đi giặt, buổi sáng thức dậy liền tìm một bộ đồ ngủ thích hợp trong phòng mặc vào, quần áo rộng thùng thình, chân đi dép lê, cộng thêm không make-up, không còn sự yêu mị quyến rũ nữa.

“Hàn Tiềm không có đây, Thẩm Miên cô đừng giả bộ ngọt ngào khiến người ta ghê tởm nữa.” Tống Minh Thành rùng mình một cái, nổi cả da gà, vậy mà ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn tôi.

“Này, tối hôm qua ngủ không tệ phải không? Tống nhị thiếu gia? Đây là lần thứ mấy trong tháng này đêm anh không về nhà? Để tôi xem khi Tống đại thiếu gia trở về làm thế nào chinh lý anh.” Tôi thấy Hàn Tiềm thực sự không có ở đây, cũng htu lại điệu bộ lấy lòng vừa rồi, nhất thời cư xử với anh ta không hề khách khí.

Tống Minh Thành sau khi nghe khẩu khí hung ác của tôi, lúc này mới ngẩng đầu nhìn tôi một cái. Cô bé xinh đẹp bên cạnh anh ta hình như rất kinh ngạc với khẩu khí của tôi, tôi cũng không quan tâm. Nếu Tống nhị thiếu gia tự động để cho tôi dùng thái độ bình thường nói chuyện với anh ta thì anh ta làm sao biết cách giải quyết mồm miệng của các cô nàng bên cạnh mình.

“Ôi trời, lại không make-up à, không ngờ Thẩm Miên cô lại xinh đẹp như vậy, cô bảo tôi phải làm sao đây? Tôi thực sự muốn quỳ xuống kéo gấu quần cầu xin cô có thể cho tôi một tấm hình sau đó kí tên vào được không?” Anh ta nháy mắt một cái, sau đó vô sỉ trưng ra bộ mặt rạng rỡ như hoa hướng dương, “Nếu như cô không đi nói cho đại ca tôi biết, tôi có thể hi sinh một chút để cô đề đầu cưới cổ một lần.” Cô bé xinh xắn ngồi bên cạnh anh ta hình như rất hứng thú với bộ dạng miệng lưỡi trơn tru của hắn, che miệng cười, rồi ngẩng đầu lên quan sát tôi.

“Anh muốn lấy ảnh của tôi làm gì, là muốn dán lên cửa trừ tà hay là treo trên giường để tránh thai?”

Tống Minh Thành vậy mà không hề tức giận, mặt dày tiếp tục đáp lời: “Này nhá, sao cô lại vô tình như vậy? Trước đây người ta và cô cùng nhau dặt tay xem qua không biết bao nhiêu lần mặt trời mọc rồi lặn... Chậc chậc chậc chậc, một chút cũng không dụi dằm.”

Tôi cảm thấy ghê tởm không chịu được, cũng không quan tâm đến vẻ mặt kinh ngạc của cô nàng đối diện, đẩy bàn tay của anh ta đang đặt trên mặt tôi ra: “Ngày đó trong buổi dạ tiệc, anh nhìn tôi cơ mặt không thèm nhúc nhích, tay chân khấn trương đến không lưu loát, không thèm quan tâm mà chăm chăm đi tán gái, sao hôm nay lại tỏ ra quen biết với tôi thế?”

Anh ta ném cho tôi một ánh mắt sắc như dao, tôi chỉ sợ anh ta lại nói ra những lời lẽ gây sốc. Đôi mắt to của người đẹp ngồi bên cạnh anh ta di chuyển linh động. Tôi sợ trong giới showbiz sẽ có thêm mấy lời đồn đại về tôi như “Tống Minh Thành là bề tôi núp dưới váy Thẩm Miên”, vì vậy liền chỉ tay vào tờ báo anh ta cầm trên tay hỏi: “Phỏng vấn kỳ này là minh tinh nào? Đọc lên nghe một chút đi.”

“À, là Trương Lâm Lâm, đã từng là một trong số những bạn gái của tôi, thích: dương cầm, thích: tất cả những thứ xinh đẹp...”

“Thích tất cả những thứ xinh đẹp? Vậy thì anh chính là thứ thê thảm nhất của Trương Lâm Lâm. Tôi nghĩ đời này cô ấy trang điểm cũng không dám soi gương để tránh bản thân không phải nghĩ tới những chuyện không thích mà sinh ra tâm lý chống đối xã hội. Nhưng mắt nhìn người của anh cũng có tiến bộ, từ giờ anh có thể dựa vào tiêu chuẩn của cô ấy.” Nói xong tôi liền đưa tay ra chào hỏi cô bé xinh xắn kia, trao đổi phương thức liên lạc với cô ấy. Tống Minh Thành sẽ không tùy tiện dẫn một người nào đó đến gặp tôi, thân phận của người này đại khái rất đặc biệt.

“Có tin tức gì muốn lên báo có thể tìm chị. Trước đây, chị đã từng làm paparazzi hai năm, các mảnh khoe trong nghề vẫn còn tương đối hiểu rõ. Chị sẽ giảm giá cho em hai mươi phần trăm.”

Cô bé nhìn tôi viết số điện thoại lên giấy, nở nụ cười: “Dạ, chị Thẩm Miên, trước đây em không biết chị lại là người thú vị như vậy, rất thú vị. Giới thiệu một chút, em tên là Hàn Lam Lam, chị có thể gọi em là

Anna.”

Hàn Lam Lam? Tôi cảm thấy cái tên này nghe rất quen tai, đến khi tôi bưng tỉnh miệng tôi đã hoạt động trước bộ não: “A a a a, là em sao, là em sao? Em viết Scandal rất hay, chị rất muốn diễn vai nữ chính. Em gái Hàn Tiềm sao? Nhưng em bình thường hơn so với anh em nhiều!

“Thật sao? Chị cũng thấy anh ấy không bình thường sao?” Cô bé này tỏ ra hết sức kinh ngạc, mắt sáng lên, tựa hồ rốt cuộc cũng tìm được người cùng quan điểm.

Tôi cũng kích động thiếu chút nữa nước mắt đầm đìa. Tôi đã gặp qua nhiều người, Tô Đình không cảm thấy Hàn Tiềm không bình thường, người đại diện của Tô Đình cũng không cảm thấy Hàn Tiềm không bình thường, người đại diện của tôi – A Quang và người đồng môn – Molly cũng không thấy Hàn Tiềm không bình thường. Ngay cả Tổng nhị thiếu gia – Tống Minh Thành cũng không cảm thấy Hàn Tiềm không bình thường. Lúc này gặp được em gái anh, rốt cuộc cũng cảm thấy anh không bình thường. Đây chính là bằng chứng khẳng định năng lực phán đoán đầy đủ, quý giá nhất đối với tôi. Ngay lúc đó, tôi đã đưa Hàn Lam Lam từ đối tượng muốn lấy lòng thăng cấp lên vị trí tri kỷ.

Mà Thẩm Miên tôi đối xử với tri kỷ vô cùng tâm huyết, hào phóng. Lúc này tôi cùng Hàn Lam Lam hàn huyên về khoảng thời gian hai năm theo dõi anh cơ ấy, trải qua sự phân tích cùng trình thám bí mật kết luận anh cô ấy có lịch trình không bình thường.

“Anh em đi họp ba tiếng đồng hồ cũng khoogn hề đi WC một lần. Chị nghi ngờ hệ thống bài tiết nước tiểu của anh em có vấn đề.”

“Đối với sự yêu thương nhưng nhớ của các nữ minh tinh, kể cả khi người đẹp ngồi trong lòng mà tâm không loạn, có lần còn thần nhiên ăn sò sống. Em nghĩ xem, đáng ra lúc đó khí huyết phải đang trào chứ, hơn nữa anh em cũng còn trẻ, không phải có cái gì thiếu hụt đấy chứ...?”

“Cuộc sống của anh em rất có quy luật, nghiêm túc giống như phương trình số học vậy. Thứ hai thích uống cà phê sữa; thứ ba, thứ tư là cà phê rang xay; thứ năm, thứ sáu uống trà Phổ Nhĩ; thứ bảy chủ nhật là hồng trà. Khi anh mặc bộ vest màu xám tro thì thích kết hợp với cà vạt kẻ sọc, bộ vest đen thì tùy chỉnh màu sắc cà vạt, cho tới bây giờ không có ngoại lệ. À, đáng sợ nhất là khi anh cười bên má trái hiện một lúm đồng tiền, mỗi khi cười tựa như độ mở của môi cũng được tính toán chính xác! Nói tóm lại, anh em máu lạnh vô tình, căn bản không giống với một người đàn ông bình thường. Đối mặt với người con gái khả ái, có mị lực như chị, em có biết không, anh ấy thiếu chút nữa đã giết chết chị đó!”

Tôi nói Hàn Tiềm như vậy, Hàn Lam Lam cũng không có phản ứng gì, lại còn gật gù đồng ý, ngược lại cùng là đàn ông Tống Minh Thành có chút lúng túng: “Thẩm Miên, sao cô có thể nghi ngờ năng lực ở phương diện đó của người đàn ông không tốt được, đừng có bêu xấu đàn ông chúng tôi. Cô không biết trong phòng họp có WC sao? Chỉ vì Hàn Tiềm ở trong phòng họp không đi ra, không muốn để cô chụp ảnh, đưa tin người ta mà thôi, không đến mức ôm hận như thế chứ!”

Tôi hung hăng lườm Tống Minh Thành một cái: “Hàn Tiềm cho rằng tôi và anh có quan hệ không đứng đắn đó.” Nhưng lời này vừa nói ra, trong nháy mắt Tống Minh Thành bị hạ gục.

“Hàn Tiềm quả nhiên không đơn giản. Hóa ra... hóa ra khẩu vị nặng như CP cũng nghĩ ra được! Tôi và cô! Tống Minh Thành và Thẩm Miên! Trời ạ! Tôi buồn nôn! Tôi buồn nôn!” Anh ta hùng hục đấm ngực, dậm chân, “Nam lưu manh cùng nữ lưu manh làm sao có thể CP! Làm sao có thể!”

Tôi ngầm đáp cho Tống nhị thiếu gia một cước. Tôi sợ anh ta làm ra cái loại hành động ngu xuẩn như đấm ngực dậm chân như vậy sẽ gọi lên hứng thú tìm hiểu của Hàn Lam Lam, thật muốn đem nhà của tôi lập tức moi ra, thế nào sau này làm việc cũng không thể dễ dàng được. Cũng may, Hàn Lam Lam tuy rằng viết kịch bản rất cảm động, nhưng vì là Hàn tiểu thư, bình thường được cha mẹ và anh bảo vệ quá tốt, cũng không có tâm kế gì. Chỉ có tôi và tên Tống Minh Thành kia là ngư tâm ngư, mã tâm mã tập hợp thành một đám lưu manh.

Giới showbiz muôn màu muôn sắc, bạn bè trong giới thì muôn hình vạn trạng. Năm trước có một ảnh hậu là bạn học cấp ba với ông chủ của công ty đối thủ. Tôi và Tống Minh Thành như vậy cũng không có gì đột ngột. Dù sao sát thủ cũng có bạn tiểu học, minh tinh cũng không phải mọc ra từ hư không, mỗi người đều có gốc rễ cắm sâu xuống đất, đó là dấu vết lau không hết.

Nhưng thật ra thì khi đó mắt tôi có vấn đề. Cô gái Hàn Lam Lam này tuyệt đối đừng nhìn vẻ ngoài có vẻ ngu ngơ như vậy mà cho là không cần bã, không tâm kế. Sau này khi chúng tôi đã thân nhau, tôi mạnh mẽ lên án với cô ấy rằng anh cô ấy đã dùng thủ đoạn ném tôi xuống hồ bơi để uy hiếp, cô ấy nhăn mặt khiếp sợ: “Sao anh ấy lại không đánh gãy tay, rút gân chân chị hoặc là hủy khuôn mặt chị, hoặc tìm một thanh niên khỏe mạnh XXOO chị một trăm lần. Sao lại chỉ đơn giản ném chị vào hồ bơi thôi?”

.....

Dĩ nhiên là điều này sau mới nói, lúc này Hàn Lam Lam vẫn trong bộ dạng một người con gái tốt đứng cùng chiến tuyến với tôi. Cô ấy vỗ ngực nói: “Chị Thẩm Miên, chị thật thú vị. Thứ sáu này sẽ diễn ra buổi casting cho Scandal . Vốn là em có nghe đạo diễn nói muốn giao cho chị vai nữ chính nhưng vẫn thấy không yên tâm lắm, nhưng hiện tại gặp người thật, cảm thấy chị nhất định sẽ thích hợp. Thứ sáu này chị đến thử vai nhé, chỉ cần biểu hiện của chioj và Nhan An An không khác nhau lắm vai diễn này em liền cho chị! Nói thật, em cũng không thích Nhan An An cho lắm. Cô ta luôn dùng loại ánh mắt đó nhìn Lý Khải Duệ, cái loại như muốn đem anh ấy ném lên giường mà chà đạp...”

Chúng tôi nhất trí mục đích lập tức ký kết hiệp định quân tử. Sau đó Han Lam Lam dẫn tôi cùng Tống Minh Thành ra vườn hoa phía sau tản bộ. Trên đường Hàn Lam Lam nhận được một cú điện thoại, hình như là có chuyện liên quan tới kịch bản cần thảo luận với phía hợp tác. Tống nhị thiếu gia lập tức ưỡn ngực bày tỏ mình nguyện ý vì người đẹp mà làm phu xe.

Tống Minh Thành hình như rất thích Hàn Lam Lam, luôn lấy lòng giai nhân. Tôi thấy anh ta hiện tại cả người đều tỏa ra mùi xạ hương đặc biệt giống với những người đàn ông thường hay được miêu tả trong tiểu thuyết, khí phách phong hoa tuyết đại (phong thái tài hoa, có một không hai lúc đương thời), so với năm đó tôi cho anh ta hai miếng cao dán xạ hương, mùi vị này còn nồng hơn lúc đó.

Hàn Lam Lam cảm thấy hai người cùng rời đối với một người khách như tôi có vẻ không được chu đáo, nhìn tôi khó xử. Tôi khoát khoát tay tỏ ý cứ để tôi tùy ý, không cần phải để ý đến tôi: “Hàn tiểu thư hãy để cho Tống nhị thiếu gia đưa đi đi. Tống nhị thiếu gia hẳn là muốn ở cùng với Hàn tiểu thư, cứ coi như Thẩm Miên tôi tạo ra một cái cớ để Tống nhị thiếu gia thuận nước giong thuyền, sau này còn nhiều dịp phải nhờ Tống nhị thiếu gia giúp một tay.”

Những lời này vừa nói ra tôi liền thấy Tống Minh Thành rung mình một cái, mặt thì xị ra, dường như đang phải chịu điều gì đó rất kinh khủng. Cũng may Hàn Lam Lam nhanh chóng kéo anh ta chạy đi chuẩn bị đi họp.

Lúc này thời gian vẫn còn sớm, vườn hoa cuả Hàn gia vừa lớn lại vừa đẹp, tôi quyết định tiếp tục tản bộ.

Tôi mặc bộ quần áo ngủ rộng thùng thình, đi dép lê, chậm rãi sải bước trên con đường trải đá cuội, thuận chân đá một cục đá trên đường, đại khái là dùng lực hơi mạnh một chút khiến nó bay vèo vào một bụi hồng đang nở, sau đó lên nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết vang tận trời xanh.

Meo meo!

Sau đó từ trong bụi hoa lao ra một con mèo lông sáng màu mập ú. Lông hơi xám, không biết là giống gì, trên đầu có một nhúm lông nhìn khá ngây ngô. Sau đó con mèo béo này liền phi nhanh về phía tôi, kéo ống quần, cào tôi một cái. Móng vuốt sắc bén, da chỗ mắt cá chân cũng bị nó cào cho rướm máu.

Tôi không thể không giận. Mặc dù quả thật tôi cũng thích một con mèo béo thật, nhưng tuyệt đối không có hứng thú để cho bọn chúng mài móng vuốt trên người tôi. Hình như cảm nhận được bầu không khí xung quanh tôi đang như thiêu như đốt, con mèo xám mập này thấy có gì đó không ổn liền xoay người cướp đường mà chạy.

Tôi liền vội vàng theo sát con mèo xám này, trên đường rơi mất dép cũng không quay đầu lại nhặt. Theo lập luận của tôi, mầy khiến chị rơi lệ, chị nhất định phải bắt người đổ máu, huống chi con mèo này còn trực tiếp dùng móng vuốt cào tôi chảy máu. Không thể tha thứ được! Tối hôm qua mất máu nhiều, ngủ ít, hôm nay lại đuổi theo con mèo này chạy hơn nửa vườn hoa.

Chờ tới khi tôi mắng “Cái con mèo chết tiệt này, lông dài, móng to nhưng lại chạy rất nhanh” xong thì tôi đã chạy sâu vào trong Hàn gia. Cảnh sắc xung quanh biến đổi, đường mòn sâu thẳm, hẳn đây không phải

là nơi có thể để du khách tùy ý thăm quan, mà đại khái là vườn hoa tư nhân.

Tôi nhìn quanh bốn phía, bị ai phát hiện ra, tôi lạc đường mất rồi. Mà con mèo chết tiệt kia không biết chạy đi đâu mất rồi.

Đi loang quanh một hồi vẫn không tìm được đường ra, tôi đành ngồi xổm xuống đất, vừa vô ý ngắt đám hoa trước mặt, vừa chờ Tống Minh Thành, Hàn Lam Lam mau trở về để cứu tôi ra. Đợi đến đôi cả bụng rồi trước mắt mới xuất hiện một đôi giày da. Sau đó bên cạnh đôi giày da xuất hiện một cái đuôi mèo đang cọ cọ. Rõ ràng chính là con mèo xám không rõ nguồn gốc trong vườn đây mà.

Tôi ngồi chồm hổm dưới đất, ánh mắt vừa đúng giao với con mèo béo này. Nó dương dương tự đắc ngoe nguẩy cái đuôi, ánh mắt vô cùng ngạo mạn, hoàn toàn khác hẳn cái bộ dạng chạy trốn lúc tôi bộc phát.

Đúng là có chỗ dựa có khác!

Tôi xuýt tay, chui lên bộ đồ ngủ rồi đứng lên, chỉ vào con mèo béo màu xám rồi chỉ vào mắt cá chân tôi gần từng chữ nói: “Hàn tiên sinh, mèo của anh, cào em. Giữa anh và em cũng không cần bồi thường tổn thất, chỉ cần anh gia cho em con mèo này để em dạy dỗ nó một chút.”

Thực sự tôi không ưa cái con mèo này vì nó có cùng bộ mặt ngạo mạn như chủ nhân của nó. Hàn Tiềm là người có quyền thế không thể lành gì được thì đành phát tiết lên con mèo của anh vậy.

Hàn Tiềm cười cười, rồi nhìn vào bụi hoa tôi cạnh chỗ tôi vừa ngồi. Tôi nhìn theo ánh mắt của anh, chỉ thấy một mảnh hao cỏ tươi tốt đều bị tôi vật trụi, trên mặt đất rơi đầy cánh hoa, mà vừa rồi hình như tôi còn nhớ rõ nơi này quả thực còn là một mảnh đất trồng hoa lan đang nở rộ vô cùng rực rỡ, xinh đẹp...

“Thẩm tiểu thư, mèo của tôi cào cô, tôi rất xin lỗi, tôi cũng có thể đưa con mèo này cho cô xử lý.” Sau đó hắn dừng lại đỡ cái trán: “Nhưng Thẩm tiểu thư, những thứ này, những thứ trên mặt đất này đều là hoa lan từ châu Âu vô cùng quý giá. Vốn là với thủy thổ của thành phố này thì không sống được, tôi đã phải tốn rất nhiều công sức và tiền của để loài hoa này không bị chết yếu, năm nay là lần đầu tiên nở hoa... Nếu Thẩm tiểu thư muốn nói đạo lý, vậy cô hái hoa của tôi, có phải cũng nên giao cô cho tôi để tôi dạy dỗ một chút không?”

Lời của anh vừa dứt, tôi liền thấy con mèo béo màu xám kia cọ tới cọ lui vào chân Hàn Tiềm để lấy lòng. Sau đó quay về phía tôi ưỡn cao ngực, thật sự không phải ảo giác. Tôi thực sự nhìn thất sâu trong đôi mắt đen như ngọc lưu ly của con mèo béo màu xám đó là sự khinh bỉ cùng đắc ý.

6. Chương 6: Tôi Thấy Cuối Cùng Thì Hàn Tiềm Cũng Chặt Vật Ngoi Lên Khỏi Mặt Nước, Đen Mặt Lại Bước Tới Chỗ Tôi

Tôi hung hăng trừng mắt với con mèo xám đó, liếc nhìn những cánh hoa rơi đầy đất, nhất thời ngay cả rắm cũng không dám phun.

Hàn Tiềm cũng không nói tiếp, chỉ ung dung nhìn tôi, thỉnh thoảng cúi người trêu chọc con mèo một chút, gãi gãi cổ con mèo béo mấy cái. Tôi đành cúi đầu nhìn xuống chân mình, trong lúc chạy rơi mất dép nên giờ đành để chân trần.

“Để tôi xem chỗ cô bị nó cào.” Hàn Tiềm giữ nguyên tư thế ngồi xổm trêu chọc mèo, chỉ chỉ chân tôi: “Không phải chức năng đông máu của cô không tốt sao? Để tôi xem có nghiêm trọng không.”

Tôi vén ống quần lên cho Hàn Tiềm nhìn mắt cá chân, chỉ là xước da rướm máu, cũng không cần làm phiền bác sĩ. Nhưng vì không có đi giày dép nên chân dính đầy bùn đất, bụi bặm.

Hàn Tiềm sau khi nghe tôi nói không cần cử lý liền nhú mày: “Thẩm tiểu thư vẫn nên nghe lời tôi. Mặc dù chỉ là vết thương nhỏ, nhưng vẫn nên khử trùng cho tốt.” Sau đó, anh nhìn tôi một cái ý vị thâm trường: “Dù sao Thẩm tiểu thư cũng là khách của Hàn gia, cộng thêm Thẩm tiểu thư và Tống nhị thiếu gia có quan

hệ thân quen, trước đây còn là paparazzi duy nhất dám theo dõi tôi hai năm, còn theo dõi rất sát sao, sâu sắc như vậy, hiện tại lại là minh tinh, tôi thực sự không thể không bội phục, càng không thể để cho cô bị thương mà đi ra ngoài tránh nói chúng tôi tiếp đãi không chu đáo. Dù sao trong thời đại này, người như Thẩm tiểu thư phát triển trong nghề khiến tài năng đơn hoa kết trái cũng không nhiều lắm.”

Tôi nghe trong lời anh có ý châm chọc, nhưng cũng không cãi lại, chỉ trầm mặc đi theo anh và con mèo xám đang uốn éo cái mông đi phía sau. Tám phần mười là Hàn Tiềm không biết tôi và Tống Minh Thành có quan hệ gì, những lời này đại khái là để thăm dò thôi.

Sau hai mươi phút cuối cùng cũng ra khỏi lâm viên tư nhân, sau đó đến một sân tennis và một số thiết bị giải trí khác, đáng tiếc kiểu dáng đèn cùng phong cách kiến trúc tôi đều có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Sau khi nhìn thấy một hồ nước lớn màu xanh da trời rất cực tôi cũng biết được đáp án.

Đây chính là nơi Hàn Tiềm đã ném tôi xuống hồ bơi. Ánh nắng mặt trời lấp lánh trên mặt hồ, nước trong vắt có thể nhìn thấy đáy hồ, hoàn toàn không mang hơi thở ma mị, lạnh lẽo như đêm đó. Đáng tiếc, đến đây theo bản năng chân tôi liền rủ rẩy.

Tôi ngẩng đầu nhìn Hàn Tiềm đang đi phía trước, mắt nhìn thẳng, hình như không còn nhớ chuyện phát sinh đêm đó, không hề tỏ ra một chút áy náy nào với tôi, cái gáy cùng bóng lưng vẫn lạnh lùng, cao lớn như trước.

Tôi nhắc chân lúc này còn run rẩy lên, chiếu theo phần eo và mông Hàn Tiềm liên tục khoa chân múa tay, ác độc suy nghĩ sớm muộn gì cũng có một ngày tôi đá một cước đập Hàn Tiềm xuống hồ, để cho anh ném thử mùi vị bị gạt nước.

Ai ngờ lúc tôi đang đắc ý khoa chân múa tay, Hàn Tiềm lúc trước vẫn đang đi thẳng đột nhiên quay người lại. Có lẽ do anh đột nhiên dừng bước, khoảng cách giữa hai chúng tôi lập tức rút ngắn lại. Mặc dù đã cố gắng cứu vãn nhưng vẫn in lên ống quần Hàn Tiềm một vết bùn.

Hàn Tiềm cúi đầu, liếc mắt nhìn ống quần phía sau, rồi nhìn tôi, ánh mắt đen láy sâu thẳm kia dĩ nhiên không thua kém con mèo béo của anh. Tôi đột nhiên nhớ tới trước đây lúc tôi chơi mấy trò bạo lực, trước khi mấy tên boss trở nên cuồng bạo, năng lực chém giết vô địch, con người sẽ trở nên đặc biệt đen và sáng, sau đó nó đâm lồng ngực đầy lông lá, giải phóng năng lượng. Không sai, tên boss đó chính là một con tinh tinh mình đầy lông lá đen sì.

Tôi bị Hàn Tiềm nhìn cũng hơi sợ hãi, lại nghĩ đến con tinh tinh đen đó, tôi liền đem cái chân trần gây chuyện giấu ra phía sau cái chân còn lại. Chỉ con mèo mập lấy lòng Hàn Tiềm: “Hàn Tiên sinh, con Đại Bụi (mèo béo màu xám) này của anh thuộc giống nào vậy? Nhìn thế nào cũng cảm thấy nó giống một con hổ con, có khí phách của một bá vương, ừm, con mèo thích hợp với cường hào. Móng vuốt sắc bén như vậy, tôi cũng muốn mua một con.”

“Đại bụi?” Hình như tôi đã thành công chuyển chủ đề lúc trước, anh cau mày chỉ con mèo: “Cô nói Đại Bụi là chỉ Bá tước phu nhân?”

Tôi đờ một lúc rồi mới hiểu anh nói Bá tước phu nhân là chỉ con mèo mập mập kia. Tôi thừa nhận, tôi không nghĩ được gì... cứ nói đại một tên. Con mèo béo màu xám này mặc dù thần thái kiêu căng, nhưng thân thể lại tròn vo, trên đầu còn ột nhúm lông nhìn rất tinh nghịch, đặt cho nó cái tên Bá tước phu nhân như vậy, nghe thế nào cũng khiến người ta đau lòng. Nếu không phải muốn dời tầm mắt của Hàn Tiềm thì tôi tuyệt đối sẽ không phản bội lương tâm mà vô liêm sỉ nói ra cái gì hổ con mạnh mẽ, uy vũ. Huống chi con mèo này còn bày ra bộ dạng thị uy, giờ móng vuốt lên với tôi.

Đáng tiếc Hàn Tiềm chỉ nói một câu như vậy rồi liền cúi đầu nhìn vết bẩn trên ống quần. Tôi không thể làm gì khác hơn là chà xát tay, giọng nói thành khẩn nói cho anh biết chẳng qua tôi cảm thấy chân mình không sạch lắm, giờ lên xem rồi đi rửa cho sạch, kết quả là không cần thận đá phải anh. Nói xong tôi liền đi tới bên hồ giả bộ đưa chân ra để rửa.

“Thẩm tiểu thư, vậy chắc cô không ngại tắm cả người chứ!” Hàn Tiềm nhìn tôi chăm chú một lúc lâu rồi mới phun ra những lời này, sau đó nhìn về phía hồ bơi rồi nhìn tôi ra về đêm chiều.

Tôi bị anh khơi lại chuyện xưa, bị dọa phải lùi về phía sau, kết quả vốn đứng cạnh bờ hồ, bước hụt một bước chới với ngã xuống hồ. Cũng may hành động nhanh nhạy, mặc dù kích động là ma quỷ, nhưng hành động lần này lại hết sức chính xác. Tôi túm lấy ống tay áo Hàn Tiềm, muốn kéo anh cùng ngã xuống hồ.

Lúc tôi mất thăng bằng vô tình đối mặt với Hàn Tiềm, thấy Hàn Tiềm bị tôi mạnh mẽ kéo xuống theo. Mặt mũi lạnh như băng, biểu tình bất mãn trên mặt anh bỗng biến thành giật mình, trong nháy mắt trở nên ngờ ngàng, ngốc nghếch.

Khoảng cách giữa hai chúng tôi rất gần, ngay cả đôi mắt anh vì giật mình mà mở to, hàng mi phía trên đôi mắt xinh đẹp rung động tôi cũng nhìn rất rõ.

Ùm một tiếng, bọt nước bắn tung tóe, chớp mắt hai chúng tôi nối tiếp nhau rơi xuống nước nhưng trong lòng tôi lại tràn đầy thắng lợi và hạnh phúc. Vì vậy tôi nín thở mặc kệ nước tràn vào hai cánh mũi khiến nó chua xót, nắm chặt tay áo kéo anh chìm xuống, sau đó ôm cổ anh.

Với thể trọng của tôi, dù Hàn Tiềm có biết bơi cũng không thể ngoi lên mặt nước dễ thở. Tôi thấy anh ở dưới mặt nước không ngừng thối bọt khí, cố gắng gỡ tay tôi ra. Tôi cũng không cam tâm để bị yếu thế, chân không ngừng khuấy động, không chút lưu tình đạp lên lưng anh mấy đạp. Chỗ chúng tôi rơi xuống hiển nhiên là ngay cạnh bờ bể bơi. Tôi mượn lực cú đạp lên Hàn Tiềm rồi cuộc cũng trôi lên khỏi mặt nước.

Vì vậy sau khi tôi sử dụng cả chân tay bò lên được bờ thì Hàn Tiềm vẫn còn đang vẫy vùng trong nước. Tôi ngồi trên bờ ho sặc sụa, sau đó dùng ánh mắt thâm tình nhìn chăm chú bóng người chìm trong nước.

Sau đó rồi cuộc Hàn Tiềm cũng bò được lên bờ, lau mặt, đen mặt tiến lại phía tôi. Trên đường nước nhỏ xuống lưu lại một hàng dấu chân. Áo sơ mi của anh trở nên trong suốt, dính sát vào người, mơ hồ có thể thấy lồng ngực phập phồng, giống như năng lượng đã tích tụ từ lâu sẽ phun trào ngay lập tức. Tha cho tôi đi, tôi lại liên tưởng đến con tinh tinh đen đại boss rồi.

7. Chương 7

Trong tưởng tượng của tôi, Hàn Tiềm hẳn phải từng bước từng bước đến gần, anh cởi từng chiếc quần áo trên người rồi để chúng nhẹ nhàng rơi xuống.

Theo tính nghệ thuật trong phim ảnh thì nên để quần trượt xuống lộ ra bắp chân mịn màng, trơn bóng xuống mất cả chân. Nền đồ bị thổi tắt, rèm bị kéo xuống. Nếu muốn ưu thương hơn thì các nhà làm phim sẽ lồng ghép thêm cảnh quay những bông hoa lay động trên bệ cửa sổ, sau đêm đó, sắc hoa càng thêm tươi đẹp hoặc choang một tiếng chậu hoa rơi xuống, cánh hoa rụng đầy đất. Hai tình huống bất đồng này phụ thuộc vào nữ chính tự nguyện hiến thân hay là bị người ta giật đổ bìm leo mà cưỡng đoạt, vùi hoa dập liễu.

Đáng tiếc nghệ thuật vĩnh viễn khác với cuộc sống. Tôi quên mất trong phim ảnh người chủ động cởi đồ, lộ ra phần bắp chân để cho người ta liên tưởng đều là nữ, Hàn Tiềm là nam. Trong tình huống này, vô luận thế nào thì Hàn Tiềm cũng không hề muốn chủ động cởi đồ. Căn bản Hàn Tiềm không có cởi quần áo. Chẳng qua gương mặt anh thâm trầm, trong con ngươi lóe ra tia hung ác như dã thú.

Tôi cũng cảm thấy có chút áy náy. Dù sao thì vừa rồi tôi cũng như Tôn Ngộ Không biến Hàn Tiềm thành đám mây mà giẫm đạp bay lên, biểu hiện đúng là không thể tốt được.

Xem ra tôi phải đánh đòn phủ đầu rồi.

“Hàn tiên sinh! Khiến anh sợ hãi rồi! Thật ngại quá, trước đây có một lần tôi suýt chết đuối mà tạo thành bóng ma tâm lý, vừa ngã xuống nước theo thói quen chân sẽ bị chuột rút. Vừa rồi thật sự không khống chế được, hình như còn đá phải anh nữa. Thật ngại quá, tôi thành thực xin lỗi!”

Tôi thấy Hàn Tiềm nghe tôi mơ hồ khiển trách anh trước kia ném tôi xuống hồ bơi tạo thành bóng ma tâm lý trong lòng thì không có ý kiến gì, đành thêm một câu: “Thật ra thì đá phải anh như vậy khiến anh bị đau, tôi rất đau lòng. Tôi là loại có thù tất báo, có ơn sẽ trả, làm liên lụy đến những người vô tội trong lòng còn khó chịu hơn những kẻ đáng tội kia.”

“Thẩm Miên, cô thực sự ngay thẳng vậy sao? Đúng là tôi đã quá coi thường cô rồi. Lần trước không nên để cho cô đi dễ dàng như vậy.” Hình như Hàn Tiềm đã khôi phục lại tâm tình, tôi thấy anh cười. Là kiểu liếm môi dưới rồi mỉm cười, lộ ra hàng răng trắng đều tăm tắp, mang theo mùi vị nguy hiểm cùng cảnh cáo.

“Những lời này của cô ám chỉ tôi cũng không phải người vô tội nên cô là có thù tất báo?” Anh đi tới, đưa tay gạt những sợi tóc ướt nước dính trên mặt tôi, cúi đầu ghé sát tai tôi: “Kỳ thật, Thẩm Miên, từ khi cô bước vào showbiz rồi bắt đầu xuất hiện trên báo trí tôi liền hối hận, không nên thả cô đi như vậy. Hình như dạy dỗ cô còn chưa đủ.”

Giọng nói êm ái nhưng tôi lại chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ cột sống xông lên.

Tôi nghĩ, với Hàn Tiềm tôi vẫn còn có bóng ma tâm lý. Tôi đã nghe qua về thủ đoạn của người đàn ông này, cũng đã chứng kiến, cũng đã lĩnh giáo qua một cách chân thực. Cho nên đợi đến khi Tống Minh Thành tìm thấy tôi ở phía sân sau, tôi mới phát hiện ra tôi đang đứng tại chỗ mà runrẩy. Gió thổi qua, nước trên người cũng bắt đầu bốc hơi, dù đứng dưới ánh mặt trời cũng vẫn cảm thấy lạnh.

Hàn Tiềm xoay người, trước khi đi bỏ lại một câu: “Thẩm Miên, mặc dù không tán thành, nhưng tôi cũng không hề xem thường những người có chỗ dựa. Điều tôi xem thường chính là những người không có khả năng, không có năng lực. Những người đó dù là dựa vào người đỡ đầu hay thủ đoạn thì cũng chỉ là kẻ bất tài. Tống Minh Thành tới rồi, tôi đi gọi cậu ta đưa cô về. Cô nên có quan hệ tốt với cậu ta, nếu không thật sự là sẽ không có cơ hội xuất hiện trước ống kính đâu.”

“Tôi ra ngoài có một lúc, làm sao cô lại thành thế này? Vừa rồi Hàn Tiềm nói cô ở đây, tôi sợ hết hồn. Cô không nhìn thấy sắc mặt vừa rồi của anh ta đâu. Hơn nữa cả người còn ướt sũng. Ha ha ha. Tôi lớn thế này cũng chưa từng thấy bộ dạng anh ta như thế. Không phải cô trêu chọc anh ta đấy chứ? Tống Minh Thành nhìn tôi lạnh đến phát run liền lập tức cầm cái khăn lớn trong tay choàng cho tôi. Trong tiềm thức của anh ta, người nào cứng đầu đụng phải tôi, kẻ đó tất phải chịu thua thiệt.

Tôi nhìn khuôn mặt tươi cười của anh ta, nhẩn nhẩn. Nói thật, mặc dù có vẻ như quá trình tôi chiếm thế thượng phong, nhưng kỳ thực kết cuối cùng tôi lại thua. Dù sao thì tôi cũng đã mang hình tượng anh hùng trong lòng Tống nhị thiếu gia bao nhiêu năm rồi, không nỡ đập vỡ hình tượng mà anh ta vẫn tôn sùng bao lâu nay.

“Sao anh lại nghĩ đến việc lấy khăn vậy?” Tôi vừa dùng khăn lông lau đầu, vừa nói lảng sang chuyện khác, hiện tại người tôi không muốn nói đến nhất chính là Hàn Tiềm.

“À, không phải tôi vừa mới gặp Hàn Tiềm sao. Anh ấy nói cô bị ngã xuống nước, cũng bị ướt hết, bảo tôi cầm khăn tắm đưa cho cô. Cô xem, tôi cầm cho cô cái khăn màu cam cô thích nhất đó.” Tống nhị thiếu gia nhìn tôi chớp chớp mắt, rất tự đắc và sung sướng.

Tôi chạy về phòng tắm rửa, lúc sau Hàn Lam Lam cũng trở về, khách khí mời tôi ở lại ăn cơm tối, nghe Tống Minh Thành nói lúc chiều Hàn Tiềm bảo đưa tôi khăn tắm, sắc mặt liền trầm xuống, đại khái cũng đoán được tôi và Hàn Tiềm không hòa hợp. Lúc này còn cô ý bồi thêm một câu: “Hàn Tiềm đi tham dự cuộc họp về kinh doanh không có ở đây đâu”, tôi vẫn không nhận lời.

Giao thiệp với người giàu nhất định phải duy trì khoảng cách an toàn, tiến triển quá nhanh sẽ tạo mối nghi ngờ thấy người sang bắt quàng làm họ, quá lãnh đạm lại bị hiểu nhầm là quá thanh cao có phần nguy hiểm. Sự tương tác giữa con người với con người chính là vi diệu phức tạp như vậy. Không nên vượt quá giới hạn cuối cùng của người khác, cũng không nên thử xem người khác có thật lòng hay không. Bọn họ dành cho bạn sự đối xử tử tế, bạn nên vui vẻ đón nhận, không dành cho bạn thì bạn cũng không nên đi tranh đoạt.

Trên đường về, tôi quán triệt lại bản thân, không có gì là không thể vượt qua được. Ngủ một giấc, con sư tử nhỏ của Trung Quốc – Thẩm Miên tôi sẽ thức tỉnh!

Tôi khôi phục lại trạng thái năng lực tốt nhất. Sau lần rơi xuống hồ bơi đó, tôi bị sốt nằm bẹp một chỗ cả tuần lễ. Hiện tại nhìn vào tin tức giải trí hot ra hàng tuần đã cảm thấy theo không kịp rồi.

Tuần mới, các chiêu trò vẫn không đổi, điều thay đổi chỉ là những cái tên và những câu chuyện cũ của họ thôi.

“Sao kỳ này cô không xuất hiện trên báo vậy? Lần trước đưa cho cô số điện thoại của phóng viên Chu Yến tờ ánh sao sáng chói rồi đó, không gọi sao? A Quang day day trán, vẻ mặt chỉ tiếc rên rắt không thành thép, “Muốn tôi nói với cô bao nhiêu lần nữa? Cô phải nhớ rằng những tin tức mà đám phóng viên đăng đều là những thông tin do chính mình cung cấp. Minh tinh và paparazzi phải hợp tác song phương để tạo ra tin tức. Cô thử xem có minh tinh nào trong tay không có vài tên paparazzi bị mua chuộc?”

Khi tôi còn làm paparazzi đều là tự mình tìm kiếm tin tức...”

“Cô đừng ngại biện, khi còn làm paparazzi cô làm việc cho các tòa soạn lớn sao? Hả? Cô có hiểu cách thức hoạt động của truyền thông không vậy? Cô nhìn xem, người ta là Ánh sao sáng chói - một trong ba tờ tạp chí lớn nhất đó! Định hướng tin tức các tờ tạp chí là rất quan trọng, trong những bài viết đó luôn chú ý đưa ra một phần sự thật còn giấu đi một phần. Giá trị quan của khán giả không phải là đoán ra toàn bộ mà là phát triển theo hướng mà bọn họ đã thao túng. Cô nhìn nữa diễn viên SaSa đó, chưa diễn một bộ phim nào mà chỉ sau một đêm đã thành danh!”

Trong lòng tôi thầm khinh bỉ. Ánh sao sáng chói cái gì mà ánh sao sáng chói. Tôi đây còn có 30% cổ phần trong đó đấy! Làm sao lại không hiểu cách thức hoạt động của giới truyền thông chứ! Kết quả tôi chưa kịp cảm thấy tự mãn thì liền bị một tờ báo đập vào đầu. Tôi liếc mắt thấy hình SaSa to tướng trên trang nhất. Hắc, tôi mà muốn điều động toàn bộ lực lượng ở khắp mọi nơi, đại khái so với cô ta tốc độ thành danh chắc chắn không đến một đêm.

Tuy nhiên lo âu của A Quang có thể hiểu được. Dù không nhiều nhưng tên tôi cũng thường xuyên xuất hiện trên báo, nhưng chắc chắn hiệu quả tuyên truyền không có giạt gân như thế này, nổi tiếng không nổi tiếng hẳn mà mới cũng không mới hẳn. Loại trạng thái này đối các minh tinh là đáng sợ nhất, giống như đánh đu kích trong giới showbiz vậy. Nhiệm vụ cấp bách trước mắt là phải cầm trong tay một tác phẩm tiêu biểu.

“Được rồi, buổi chiều casting Scandal em sẽ cố gắng hết sức. Haizz, A Quang, anh đừng mắng em, em đi nghiên cứu kịch bản đây.

A Quang trừng tôi một cái rồi đi tìm Molly để nói về đầu lười phiền phức, tôi liền ngoan ngoãn ngồi xuống tiếp tục nghiên cứu kịch bản.

Thật ra, kịch bản Scandal tôi đã xem mười mấy lần rồi. Nội dung đại khái kể về một tân binh vừa mới bước chân vào showbiz, không nổi tiếng lắm. Tiểu minh tinh này bị sự hào nhoáng hoa lệ của giới giải trí mê hoặc, một lòng muốn nổi tiếng. Vì vậy, cô ta đã tìm cách quyến rũ anh chàng giám đốc điều hành giàu có, anh tuấn. Kết quả, đã tâm quá lớn lại không hiểu trong giới showbiz không chỉ ẩn chứa nhiều thủ đoạn mà còn có những người có thể lực nên đã không biết tự lượng sức mình đắc tội với một số người, rồi cuộc bị truyền thông khinh đảo một phen tạo thành vụ bê bối rất lớn, đáng ra tiểu minh tinh đó nên đi con đường chính nghĩa lại đi làm tình nhân. Kết quả nhân cách bị khinh thường, hồng cả thanh danh, rồi tình rồi mù hết cả. Sự nghiệp và cuộc sống cả hai đều không được như ý, đành lặng lẽ rời khỏi giới showbiz.

Nửa đầu là cuộc sống sáng chói, tươi lai rộng mở, nửa sau thì mang tiếng xấu rơi thẳng xuống địa ngục, đúng là thách thức khả năng diễn xuất, mà yếu tố cầu huyết nhất trong toàn bộ kịch bản chính là ở thời điểm nữ chính thành công nhất, nổi tiếng nhất, là idol của biết bao cô gái lại đẩy cô ấy xuống, mang biết bao tiếng xấu, là kẻ thù của thế giới. Nhưng cũng chính lúc ấy cô ấy phát hiện ra mình thực sự yêu nam chính.

Khi bạn thành công thì sự tâng bốc, sùng bái sẽ vây quanh bạn, nhưng khi bạn vấp ngã thì chỉ có mình bạn bị thương mà thôi. Tôi nghĩ, có lẽ Hàn Lam Lam muốn phản ánh lại một góc nhìn của giới showbiz. Cho nên trong kịch bản thể hiện rất nhiều mảng màu thị phi của giới showbiz – một mắt xích quan trọng trong câu chuyện. Bên cạnh đó, mối qua hệ dây dưa, mập mờ, tan rã hợp của nam nữ chính chính là mắt xích còn lại.

Dù là gì đi nữa thì cũng không thể thiếu tình yêu được, tình cảm chính là yếu tố làm tăng giá trị thương mại cho bộ phim. Cộng thêm kịch bản này được viết bởi em gái Hàn Lam Lam của nhà sản xuất phim Hàn Tiềm, những bí mật trong giới showbiz sẽ được hé lộ phần nào. Vì vậy, ngoại giới nhất trí cho rằng đây là một bộ phim nên xem. Kịch bản là kịch bản hay, nhận được vai nữ chính này, diễn tốt, một đêm thành danh không là vấn đề, diễn không tốt, nhất định rất thảm, sẽ bị chửi là lãng phí kịch bản hay, như vậy sau

này muốn nhận một kịch bản hấp dẫn sẽ rất khó khăn. Cho nên mặc dù Hàn Lam Lam hứa hẹn tôi nhất định sẽ được, nhưng trong lòng tôi vẫn rất thấp thỏm.

Điều kỳ lạ là, buổi chiều đến địa điểm casting lại phát hiện Hàn Tiềm cũng ở đây, vậy mà tôi lại không hề thấy khẩn trương. Ngược lại, vị đạo diễn râu quai nón lại tới nhờ giọng giải thích với tôi, thật ra thì chính Hàn Tiềm không hài lòng lắm nên tôi mới phải đến đây, nếu không thì nội bộ HT cũng đã giao cho tôi vai diễn này, ông ta sao dám làm loạn. Tôi liếc mắt theo hướng ông ta ra hiệu nhìn Hàn Tiềm, anh cũng đang nhìn tôi.

Vị đạo diễn râu ria rậm rạp này khi quay phim thái độ rất hòa nhã, hiện tại nói chuyện với tôi có vài phần kiêng kỵ cùng thăm dò. Tôi biết, ông ta không phải không biết HT thổi phồng một người mới không có kinh nghiệm gì như tôi là có nguyên nhân gì, nói cho cùng là không biết người phía sau tôi quyền thế ra sao. Đã ở trong giới này thì không riêng gì minh tinh, diễn viên, ca sĩ mà đạo diễn cũng không dễ dàng. Phải chèo kéo tài trợ, thu hút đầu tư. Không có tiền nói cái rắm gì nghệ thuật.

Mà những anh chàng công tử lại thích chụp ình cái mũ nghệ thuật, ví dụ như Tống Minh Thành. Ngoài việc tiếp nhận sản nghiệp của gia đình, hẳn còn khoác trên mình cái mác nghệ thuật gia, cộng thêm chức vụ giám đốc điều hành của công ty thịnh vượng sẽ giúp anh ta đắm chìm trong dục vọng của mình.

“Hey, Hàn tổng, công việc casting con con này cũng phiền anh tới đây một chuyến thật ngại quá. Tôi đang tìm một cảnh nhỏ trong kịch bản để Thẩm Miên và Nhan An An mỗi người thử diễn một lần. Tôi cũng không nói nhiều nữa, anh tự xem đi nhé! Xem người nào có biểu hiện tốt, có thể lột tả được hết cảm xúc ra ngoài. Người nào tốt chúng ta liền chọn người đó, ok?” Vị đạo diễn đó rời đi, tôi liền đi qua chào hỏi Hàn Tiềm, anh liếc mắt nhìn tôi, lười biếng gật đầu một cái.

Lúc này tôi mới nhìn thấy Nhan An An, hình như còn đến sớm hơn tôi, đang ngồi nói chuyện phiếm với một cô gái rất có khí chất bên cạnh, biểu hiện tình cảm chị em rất thân mật. Tôi nhìn thoáng qua cũng không biết lai lịch thế nào. Còn Lý Khải Duệ đang cùng với fan cuồng siêu cấp của anh ta – Hàn Lam Lam trò chuyện với nhau thật rôm rả.

“Mọi người đều đến đông đủ cả rồi. An An, cô và Thẩm Miên tới đây. Mở kịch bản, trang 46, diễn cảnh này đi. Có hai phòng để có các cô chuẩn bị. Cho các cô mỗi người mười phút.”

Lật tới trang 46 để xem, thì ra là cảnh nữ chính lần đầu tiên xuất hiện sau vụ bê bối. Có đủ loại ánh mắt. Của những kẻ đã từng bị cô ấy coi thường là giễu cợt, đối thủ cạnh tranh thì giả vờ tử tế, nhưng cũng tỏ ra đắc ý, tranh thủ tình cảm thể chỗ nữ chính khoác tay nam chính cùng đến. Tâm trạng cô ấy lúc đó vô cùng buồn khổ và uất ức.

Vị đạo diễn râu ria rậm rạp này lại còn đưa ra một tình huống vô cùng hóc búa. Vừa rồi còn nói diễn cảnh này Lý Khải Duệ không cần diễn, có thể sang bên kia đợi, tự mình luyện tập biểu cảm trên mặt.

Sinh tình ngờ, chết tất yếu, mười phút cứ thế trôi qua rất nhanh, lúc tôi bị đạo diễn gọi ra thử vai đã có thể thấy chết không sờn. Ngược lại Nhan An An ở đối diện tỏ ra rất tự tin. Dù sao thì cô ta cũng là lão làng trong nghiệp diễn xuất. Nếu như khi đến không được các đại đạo diễn chỉ bảo trước thì tôi không thể so sánh với cô ta được. Vì vậy, khi đạo diễn hỏi ai diễn trước, Nhan An An khẽ mỉm cười đứng dậy. Biểu cảm cùng hành động kiểu này không thể bắt chước theo được, Nhan An An cũng không thèm để ý liền thể hiện ngay trước mặt tôi, hoặc là cô ta càng muốn khiến cho tôi khó chịu.

Mây nhân lại nhưng môi vẫn nở nụ cười, vẻ mặt đau thương, khuôn mặt thanh tú, trêu đùa, miễn cưỡng vui cười, khóc không thành tiếng, nước mắt lăn dài, mất mát, kinh ngạc, giả vờ trấn định.

Ngay cả tôi cũng không nhận được vì cô ấy mà vỗ tay.

Sau đó tiếng vỗ tay như sấm vang lên. Tôi thấy Hàn Tiềm cũng vỗ tay, trong mắt tràn đầy sự khẳng định. Sau đó anh liếc nhìn tôi. Làm như trong lúc vô tình đảo qua vậy.

Tôi biết, anh muốn nói với tôi điều gì.

Vai diễn này, Thẩm Miên cô không giành được đâu!

8. Chương 8: Thẩm Tiểu Thư, Có Phải Cô Nên Bỏ Tay Ra Khỏi Tai Tôi Không?

Thế nhưng, cuối cùng vai diễn vẫn sẽ là của tôi thôi!

Những nghệ sĩ có kinh nghiệm lâu năm trong giới, dù ít dù nhiều đều có chút phù phiếm và kêu ngạo, thỉnh thoảng có mở lòng mở dạ thì cũng muốn phải đặc biệt hơn người, nhưng đó cũng chỉ là những kỹ năng diễn xuất tương đối cao siêu và rập khuôn mà thôi. Biểu cảm đau thương của Nhan An An rất thật, nhưng là quá mức sạch sẽ, ít nhất đối với người nghệ sĩ dựa vào thân xác như trong kịch bản mà nói thì quá mức sạch sẽ, cũng chỉ thể hiện được đau thương thuần túy. Có lẽ do hơn nửa số vai diễn trước đây của cô ta là nhân vật thanh thuần, ngây thơ, lối diễn xuất không khỏi đi theo lối mòn. Hơn nữa cô ta chú ý quá mức vào biểu cảm trên mặt, bỏ quên mất động tác của cơ thể.

Tôi cố ý làm rách đôi tất bằng giấy đang đi, sau đó dùng nước lau đi lớp trang điểm tỉ mỉ trên mặt, lộ ra sắc mặt tái nhợt khó che giấu.

Sắc mặt tái nhợt, đôi mắt thần thờ, đầu cúi thấp. Không còn tỏa ra ánh hào quang như trước đây, không còn khiêu khích đối phương, kêu ngạo và đắc ý, mà là lần đầu tiên trước con mắt sẫm soi của mọi người, thu liễm khí tức (hạ thấp khí thế xuống, giả làm người bình thường). Thả chậm bước chân, hận không thể khiến tiếng giày cao gót giẫm lên mặt đất biến mất, hận không thể khiến mình cũng biến mất. Đã từng có quyền có thể, tự đắc khoe khoang để thỏa mãn lòng hư vinh, trở thành trung tâm của các bữa tiệc, hiện tại tâm tình phức tạp cùng sợ hãi. Đời này từ khi sinh ra không phải chưa từng nâng ly rượu vang chạm cốc với đàn ông có tiền, không phải chưa từng trải qua nghèo khó, khổ sở hay chịu ủy khuất, chèn ép, nhưng cho tới bây giờ lại chưa trải qua ngày nào khổ sở, uất ức, tuyệt vọng như ngày hôm nay.

Như vậy dù là người hành nghề hay nghề nghiệp thì cũng đã định trước là ở thế bị động. Người nghệ sĩ có thể hiện sự đắc ý, kiêu căng cũng vì muốn khẳng định tài năng, nhận được sự kính trọng của người khác. Bản chất của các cô ấy có thể là hèn nhát tự ti thậm chí cảm thấy mình bẩn thỉu, nhưng mỗi lần đứng dưới ánh đèn, trước hàng vạn người hâm mộ đã giúp họ lấy lại lòng tự trọng và niềm kiêu hãnh của bản thân. Họ cảm nhận được đứng trên đỉnh ới cao ngạo và hãnh diện biết bao. Có lẽ tới hôm qua còn mệt mỏi tưởng không chịu nổi vì phải tham dự các buổi hội họp, các buổi tiệc rượu, miễn cưỡng vui cười, giả vờ thanh cao hoặc là bị lấn qua lấn lại trên giường phải thấp giọng cầu xin tha thứ, Thế nhưng mặc quần áo vào, trang điểm lên, đứng dưới ánh mặt trời, những bóng ma kia tựa như cho tới bây giờ chưa từng tồn tại.

Hàn Tiềm và đạo diễn thấy tôi như nhập vào nữ chính vậy, mâu thuẫn mà giãy giụa, âm u mà ngây thơ.

Đạo diễn nhìn diễn xuất của tôi chăm chú đến nghệt mặt ra, nhưng Hàn Tiềm ngồi bên cạnh không có động tĩnh gì, chỉ khoanh tay vào chờ Hàn Tiềm lên tiếng. Nhan An An vốn là ngồi chờ tôi bị xấu mặt, hiện tại gương mặt trở nên trắng bệch so với tôi không trang điểm còn dọa người hơn.

Cắt! Mặc dù tôi không xuất thân từ một khoa đào tạo diễn xuất chuyên nghiệp, tốt xấu gì được đạo diễn chỉ bảo lâu như vậy, cũng nghiên cứu về điện ảnh, sách vở tư liệu cả một đống lớn, trước ở Anh còn cùng mấy người bạn làm tác phẩm tốt nghiệp được học viện xét loại ưu tú đấy. Tôi lẩm bẩm trong lòng, Hàn Tiềm dựa vào cái gì mà xem thường tôi.

Tôi giả vờ như không thèm để ý nhìn lướt qua Hàn Tiềm. Đáng tiếc, anh cũng không ngẩng đầu nhìn vào mắt tôi. Tôi có chút thất vọng.

Chỉ thấy anh thì thầm với cô gái có khí chất lúc trước mấy câu rồi mới quay đầu lại nhìn tôi. Ánh mắt rất điềm tĩnh, không gợn sóng, biểu cảm vô cùng đúng mực.

Hàn Tiềm nhìn tôi rồi nói: “Cô được chọn, thể hiện vai diễn không cách kịch bản là mấy, rất thích hợp.”

Lần này, nhất thời tôi không nhe ra đây là anh đang châm chọc tôi dựa vào quy tắc ngầm tiến thân cho nên đặc biệt có thể hiểu được tình cảm của nữ chính trong kịch bản, hay còn ý gì khác nữa. Điều tôi kinh ngạc chính là điều anh làm sau đó.

Anh đẩy cô gái đầy khí chất ngồi bên cạnh anh ra trước mặt mọi người: “Đây là Liễu Sơ Lãng, vai nữ hai sẽ giao cho cô ấy, mọi người làm quen đi.”

Cô nàng Liễu Sơ Lãng lúc này hơi khom người: “Cảm ơn Hàn học trưởng chiếu cố, xin chào mọi người. Sau này khi làm việc chung mong mọi người chiếu cô nhiều hơn.”

Một bức tranh đẹp về tiền bối dẫn dắt hậu bối. Hàn Tiềm nhìn mỹ nhân Liễu Sơ Lãng khí chất đầy đặn dàng như thắm khách lệ, gật đầu ý bảo cô ta tiếp tục. Tôi bỗng thất thần. Trong đầu tôi lại hiện lên cảnh tượng đêm đó, khi bác sĩ vẫn chưa đến, dưới ánh đèn, Hàn Tiềm dùng rượu sát trùng tiêu diệt vết thương trên đùi giúp tôi. Không hiểu sao lại chỉ nhớ, khi đó, dưới ánh đèn sừng mặt anh trông rất chuyên chú nghiêm túc, cũng không nhớ rõ lúc ấy trên mặt anh có hiện biểu cảm nhu hòa như vậy không.

Khi còn làm paparazzi, tôi điên cuồng tìm kiếm bất kỳ chứng cứ nào chứng tỏ Hàn Tiềm có tư tình với những người con gái khác. Hiện tại đã có chút đầu mối, nói không chừng có thể lần theo dấu vết tìm hiểu được một chút. Nhưng bây giờ tôi không còn làm nghề này nữa, nhưng tưởng tượng thôi cũng đã thấy vui vẻ rồi.

Buổi tối theo thông lệ sẽ cùng nhau đi ăn cơm, đạo diễn làm chủ nhằm xây dựng tình cảm đoàn kết giữa nhân viên trong đoàn làm phim. Bởi vì lịch trình của Lý Khải Duệ dày đặc nên cả đoàn chúng tôi phải sắp xếp vào đúng những khoảng rảnh rỗi đó. Vừa đủ một bàn, Liễu Sơ Lãng và Hàn Tiềm rất tự nhiên ngồi cạnh nhau. Bên cạnh tôi là một nhà tài trợ khác, một người đàn ông trung niên có ánh mắt rất thâm tà, có không ít tiếng xấu, ở trên giường hình như còn chơi đùa đến chết người. Tôi liếc nhìn đạo diễn, không biết ông ta sắp xếp chỗ ngồi như vậy có ý gì. Đạo diễn kính rượu người đàn ông này và Hàn Tiềm, không dám nhìn tôi.

Trong lúc ăn cơm, nhà tài trợ này luôn mượn cớ gấp thức ăn cho tôi không ngừng động tay động chân, cái chân ở dưới bàn không ngừng cọ tôi. Mồi rượu đáp lời, miệng đầy răng vàng khè. Tôi thấy mình run lên khi thấy khuôn mặt đầy thịt của ông ta dưới ánh đèn, đồ ăn bỗng trở nên không còn hấp dẫn nữa. Đồ ăn trên bàn đầu là mỹ vị, không khí rất náo nhiệt, dưới gầm bàn cũng diễn ra một cuộc phản kích tự vệ. Tôi vì né tránh sự quấy rầy của nhà tài trợ trung niên đành phải dựa vào Hàn Tiềm. Có lúc lực đạo không khống chế được, chân tôi liên tục đạp phải chân Hàn Tiềm. Cứ như vậy mấy lần, rốt cuộc Hàn Tiềm cũng nhú mày nghi ngờ nhìn tôi, chắc hình tượng tôi trong lòng anh tầm thường lắm. Tôi chỉ hi vọng anh không cảm thấy tôi đang cố ý quấy rầy anh.

Cũng may bên cạnh anh có người đẹp Liễu Sơ Lãng, là một đóa hoa chính hiệu. Tôi trộm thấy tên tài trợ chết tiệt ngồi bên cạnh tôi kia cũng thêm nhỏ dãi Liễu Sơ Lãng rồi. Nhưng người ta là học muội của Hàn công tử sao dám trêu chọc.

Tôi bị chúc không ít rượu, giữa bữa tiệc lão già tài trợ đó có ra ngoài một lần. Đáng tiếc, tôi chưa kịp thở phào thì ông ta với khuôn mặt núng nính của mình ngồi lại vào chỗ, còn ngả ngón lại gần giả vờ than thở bên tai khen tôi xinh đẹp, nghịch nghịch tóc tôi, sau đó lén lén lút lút nhét cho tôi một cái thẻ.

Là một cái thẻ mở cửa phòng. Tôi cố gắng chịu đựng khát khao muốn hét to, kích động chạy vào WC rửa mặt. Gọi điện cho Tống Minh Thành thì trực tiếp bị chuyển vào hộp thư thoại. Tên Tống Minh Thành này đúng là không làm nên trò trống gì cả, trong thời khắc mấu chốt đến cái bóng cũng không thấy đâu. Hơn nữa, Tống nhị thiếu gia thật mất uy tín. Tuy trên danh nghĩa HT là do anh ta quản lý, nhưng nắm trong tay thực quyền lại là Tống đại thiếu gia. Nếu không thì cái tên đạo diễn râu ria rậm rạp kia mặc dù biết tôi có quan hệ rất tốt với Tống Minh Thành cũng sẽ không ngồi im không can thiệp vào hành vi của lão tài trợ kia.

Khi bóng người đó tiến vào, tôi đã mơ hồ cảm thấy thân hình trên có chút không đúng, thế nhưng sự kích động, phần nộ xông lên não, tôi quát to rồi không thèm nhìn mặt bóng người đó xông lên ột trận. Theo kịch bản của tôi ngay sau đó bóng người sẽ kêu gào thảm thiết sau đó chống đỡ không nổi ngã xuống đất. Sau đó, tôi sẽ dùng đầu gối nện ột cái rồi sau đó đặt mông ngồi lên trên người anh ta dẫm đá túi bụi. Hơn nữa tất cả các động tác cần phải làm được “ba không thấy”, trên người không thấy vết thương, trên mặt không thấy máu, xung quanh không thấy người, đánh cho hắn kêu cha gọi mẹ nhưng lại không thấy mặt tôi, cuối cùng là cá chết không có đối chứng.122

Đáng tiếc bước đầu tiên lại không thuận lợi. Hình như tôi chọn địa điểm không đúng chỗ. Bóng người lau mặt một cái, trực tiếp vận tay tôi đẩy lên giường, sau đó thân thể áp xuống, không chế sự giãy dụa của tôi.

Lần này tôi có chút luống cuống. Lão già này chẳng lẽ vừa mới đi uống viên thuốc màu xanh đã chuẩn bị

để đến làm nhục các cô gái? Đáng tiếc, bóng người đối diện không có tiến thêm một động tác nào, chỉ đè trên người tôi thở dốc. tôi cảm thấy trên cổ phả lên hơi thở xa lạ, nóng bỏng như lửa, không thể làm gì khác ngoài mở miệng mắng to.

Tôi có một bản lĩnh, công phu mềm miệng vô cùng lợi hại, luôn phát huy sáng tạo trong thực tiễn, có thể kết hợp các thành ngữ, đem văn hóa uyên thâm của Trung Quốc phát huy đến tận cùng. Vì vậy tôi đem những bệnh tôi có thể lây qua đường tình dục như bệnh lậu, AIDS,... mang ra mắng một lần. Mắng xong rồi cuộc phát hiện bóng người đè nặng lên tôi vai khẽ run run, nhưng không phải tức giận mà hình như đang cười.

Tôi biết chỗ dựa vững chắc của tôi đã đến rồi. Vì vậy xóc bóng người lên, nhắm chính giữa mông người ta đá một cước: “Tổng Minh Thành, cái đồ ngu ngốc nhà anh. Nếu tới chậm, tôi bị người ta vô lễ hay làm gì đó thì anh chỉ còn nước tự thiến tạ tội hoặc là bỏ mạng nơi xa, sau đó cuối cùng bị cha anh tìm được cắt đứt JJ (bộ phận được coi là chân thứ ba của người đàn ông) 49. Sau này thông minh một chút, lúc nào cũng phải chú ý tới an toàn của tôi, đừng tưởng rằng anh có thể ở nơi nào hưởng gió xuân nhé.”

Bóng người vẫn đứng im một chỗ không động đậy. Tôi lại càng thấy tức giận hơn, lại gần đưa tay捏 tai anh ta: “Vừa rồi anh dùng loại hơi cay nào? Mau cho tôi xem đi!”

Trước kia, mỗi khi tôi捏 Tổng Minh Thành, anh ta liền vừa che lỗ tai vừa mắng tôi là nữ lưu manh, lúc này lại im lặng khác thường. Tôi chỉ nghĩ rằng anh ta cảm thấy cứu giá chậm trễ nên chột dạ, cho tới bây giờ cũng không nghĩ bóng người này có lẽ không phải là Tổng Minh Thành.

Vì vậy, tôi muốn bật đèn lên. Biểu cảm của tôi lúc đó đặc biệt ngu xuẩn. Nói thế nào nhỉ? Đại khái giống như máy đo địa chấn, ngồi xổm xuống đất như con cóc, há mồm khiếp sợ không thốt ra được một câu.

Sau đó tôi nghe được một giọng nói trầm thấp dễ nghe của người đàn ông vang bên tai, hơi thở nóng hổi phả vào tai tôi, hơi ngứa.

Anh nói: “Thắm tiểu thư, có phải cô nên bỏ tay ra khỏi tai tôi không?”

9. Chương 9: Khi Anh Nói Những Lời Này, Hơi Thở Lướt Nhẹ Qua Mặt Tôi. Tôi Vừa Cảm Thấy Ngứa Vừa Thấy Ngọt Ngào.tôi Tiến Lại Gần Vuốt Ve Mặt Hàn Tiềm.

Khi anh nói những lời này, hơi thở lướt nhẹ qua mặt tôi. Tôi vừa cảm thấy ngứa vừa thấy ngọt ngào.Tôi tiến lại gần vuốt ve mặt Hàn Tiềm.

Ký ức của tôi về đêm đó rất lộn xộn, rất hỗn loạn.

Tôi chỉ nhớ tôi công kích bằng bình xịt hơi cay không hiệu quả. Dưới ánh đèn, gương mặt Hàn Tiềm vẫn đẹp lạnh lùng và sạch sẽ.

Sau đó đôi môi Hàn Tiềm mấp máy. Anh nói rất nhiều, nói nhiều nhất kể từ khi tôi gặp anh cho đến nay.

Anh mắng tôi không biết quý trọng bản thân mình. Trong giới đã có rất nhiều vô căn cứ nói tôi dựa vào thân xác như thế nào, quan hệ với Tổng Minh Thành cũng không rõ ràng. Ra ngoài tôi còn không biết cách cự tuyệt, không biết cách tự bảo vệ bản thân. Không muốn có quan hệ gì với nhà tài trợ đó thì trên bàn ăn đừng có mất đi mảy mai lại với lão ta.

Anh nói: “Thắm Miên, có phải cô muốn quyền rũ nhưng sau đó lại hối hận không? Sợ Tổng Minh Thành biết, cô phát triển ở HT bị áp chế. Cô thấy vì một nhà tài trợ mà mạo hiểm chọc giận đại kim chủ Tổng Minh Thành thật không đáng, cho nên vừa muốn cắt đứt với nhà tài trợ Trần kia rồi tìm Tổng Minh Thành khóc lóc kể lể bị sàm sỡ?”

Tôi muốn giải thích, nhưng là thân thể bắt đầu nóng sốt, đầu choáng váng, chân nhũn ra, miệng khô, lưỡi đắng, tôi chỉ có thể nhìn Hàn Tiềm tiếp tục nói.

Anh nhếch khóe miệng, biểu cảm ác độc. Anh nói: “Thẩm Miên, có phải cô thiếu tiền đến mức không còn giá trị quan, không còn chuẩn mực đạo đức nữa, cho nên ai cô cũng muốn lên giường? Nhưng lại không bằng những người ta, cái dạng mình tinh bán sắc, bán thân, còn chưa đủ dùng khí bán thân? Vẫn còn là một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, lại có mưu đồ, nịnh nọt đủ thứ như vậy, chẳng lẽ, ban đầu cũng vì mục đích không trong sáng như vậy mà làm paparazzi theo dõi tôi phải không?”

Anh nói: “Tôi xem thường nhất là các cô gái quá thông minh lại không quang minh chính đại, đi đường tắt như cô. Không muốn dựa vào năng lực của bản thân, không quý trọng thân thể của mình, cậy mình trẻ tuổi mà làm xằng làm bậy.” Anh còn nói: “Cô nghĩ Tống Minh Thành sẽ để ý đến người bạn giường như cô sao? Cô hôm nay không có tôi, ở đây cũng chỉ có thể bị ông chủ Trần ép đến chết đi sống lại.

Nếu như là bình thường tôi đã sớm nhảy lên cao ba thước mà lý luận với anh. Đáng tiếc, đêm nay tôi cảm thấy không ổn, nhiệt độ không ngừng tăng, trong ngực như có vụn con kiến bò qua, tê dại, hình như rất khát vọng lại rất khó chịu, hô hấp dồn dập. Tất cả đều là cảm giác xa lạ cùng dục vọng đang dâng trào trong cơ thể tôi. Tôi ngồi xồm xuống, ôm chặt đầu gối vào ngực.

Rượu bị bỏ thuốc.

Tôi liên tưởng đến khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão già kia càng buồn nôn. Hàn Tiềm cũng ý thức được tôi không bình thường, cúi người xuống sờ trán, mặt tôi. Sau đó, khuôn mặt anh mơ hồ phóng đại trước mắt tôi. Anh nói, chắc là thuốc gây ảo giác. Trần Đạt Phương thích loại này.

Khi anh nói những lời này, hơi thở lướt nhẹ qua mặt tôi. Tôi vừa cảm thấy ngứa vừa thấy ngọt ngào. Tôi tiến lại gần vuốt ve mặt Hàn Tiềm.

Sau đó trí nhớ của tôi là một mảng lớn trống rỗng. Hình như Hàn Tiềm ấn đã cúi cổ tôi xuống nước, sau đó dùng vôi hoa sen phun lên người tôi. Tôi lại nhớ đến buổi tối trong hồ bơi hôm đó, hít thở trở nên khó khăn. Vì vậy tôi liều mạng giãy giụa, sắc không ít nước. Tôi bắt đầu lớn tiếng khóc, chống cự, cào cào người đó, cắn người đó cho đến khi không còn sức lực.

Đợi đến khi tôi vượt qua cơn hỗn loạn, tỉnh táo trở lại, Hàn Tiềm cũng buông tôi ra. Cách một tầng hơi nước dâng lên trong mắt, tôi nhìn Hàn Tiềm, vạt áo anh ướt một mảng lớn. Nước tràn vào cả lỗ tai tôi, giọng nói nhẹ nhàng của anh như truyền từ đáy biển sâu tới. Anh nói: “Thẩm Miên, nếu cô thực sự không kiềm chế được tôi sẽ tìm người giúp cô. Thân thể của cô, cô phải tự chịu trách nhiệm. Vừa nói anh vừa xoay người như muốn tìm điện thoại yêu cầu dịch vụ đặc biệt của khách sạn.

Tôi cố gắng đứng dậy từ trong bồn tắm, kéo vạt áo anh, tức giận nói: “Tìm cái rắm, coi như tôi chọc giận người đáng ghét như anh, cũng không đến mức anh phải tìm người dùng tiền để giải quyết!” Sau đó, tôi dùng hết sức lực còn lại phá phách hết mọi thứ xung quanh, đè nén trái tim đang đập cuồng loạn, suy nghĩ đem hết tất cả những lý luận của kẻ có tiền, thanh cao như Hàn Tiềm ra mắng.

“Anh cho là tất cả mọi người sinh ra đều đã có tiền sao? Các anh có tình cảm, có người tôn trọng, tung hô. Các anh thấy người khác đi nịnh nọt lấy lòng để giữ lấy công việc của mình có phải cảm thấy rất buồn cười phải không? Vì vậy nhìn thấy những người nghệ sĩ trong giới showbiz vì muốn thành công không muốn sống tạm bợ mà phải hết tranh lại đấu, có phải như vậy khiến các anh cảm thấy rất ưu việt phải không? Có phải trong lòng thầm lên án chúng tôi, mắng chúng tôi không biết giữ mình hoặc là sống không có nguyên tắc, thấy tiền sáng mắt?”

“Hàn Tiềm, nói cho anh biết, anh khinh thường tôi à, tôi còn chưa tính sổ với anh đâu! Tôi thừa nhận, tôi theo dõi anh hai năm nhất định khiến anh khó chịu, nhưng đó là công việc của tôi. Mà anh gây khó dễ cho tôi ở khắp mọi nơi bởi vì chán ghét tôi dựa vào quy tắc ngầm để nổi lên, nhưng chính anh cũng thế, học muội của anh không phải cũng dựa vào quy tắc ngầm để nổi tiếng sao? Quy tắc và môi trường trong giới này cũng đâu phải chỉ do một mình đám nghệ sĩ chúng tôi tạo ra. Tầng lớp nhà sản xuất phim như các anh cũng đâu có khác, chỉ cần một hành động nhỏ, một tiếng nói là có thể thay đổi toàn bộ cục diện.”

Người đàn ông anh tuần lạnh lùng này, đối với tất cả mọi người, kể cả tôi, biểu cảm đều lạnh nhạt như vậy, thủ đoạn lạnh lùng tàn nhẫn như vậy, nhưng chỉ riêng với Liễu Sơ Lăng là dịu dàng ầm ập, cứ như là hai

người khác hắt nhau vậy. Giữa mùa đông, anh không thương tình ném thẳng tôi xuống hồ bơi. Nếu như anh đối xử với ai cũng như vậy, tôi cũng chẳng nói làm gì, lúc nóng lúc lạnh như vậy, là con gái vẫn sẽ cảm thấy một loại cảm giác vi diệu, chua xót.

Mà với một nghệ sĩ vô lực phải đối mặt với cường quyền, tôi không thể không bảo vệ bản thân đâu giống như Liễu Sơ Lăng có Hàn Tiềm che chở, đối lại lại bị Hàn Tiềm hiểu lầm, xem thường. Anh cảm thấy bẩn thỉu. Ngay từ đầu anh đã dán cho tôi một cái mác, nhưng lại không biết rằng không ai muốn sinh trường trong bùn lầy hết. Huống chi tôi thực sự không phải lớn lên trong bùn lầy.

Sau khi mượn rượu và chất gây ảo giác phát tiết xong, tôi đột nhiên cảm thấy lúng túng, khó chịu về chính tâm tư của mình.

Tôi không có lập trường để yêu cầu Hàn Tiềm phải cho tôi đãi ngộ đặc biệt, hay yêu cầu anh phải dùng ánh mắt chính xác nhìn nhận tôi. Tôi không là gì của Hàn Tiềm cả, Hàn Tiềm cũng không thích tôi. Giờ khắc này tôi chỉ cảm thấy mình ngu xuẩn và ấu trĩ vô cùng. Tôi nay tôi chỉ một lòng muốn dạy bảo tên khốn tài trợ kia, gây thơ và ngu xuẩn nghĩ rằng có thể dễ dàng đánh cho hắn một trận, hóa đơn thanh toán giao cho Tổng Minh Thành là được, lại không ngờ tới sẽ bị người ta bỏ thuốc như vậy. Càng không nghĩ tới mình có thể sẽ phải chịu thiệt, có thể Tổng Minh Thành không đến kịp để xử lý. Quá nhiều biến số, tôi lại không cân nhắc chu toàn, vô cùng ngu ngốc.

Vừa rồi mắng Hàn Tiềm một trận đại khái đã dùng hết toàn bộ khí lực còn sót lại của tôi, nhưng dù gì cũng phải ngăn Hàn Tiềm tìm người tới giúp tôi. Về phần Hàn Tiềm có vì vậy mà thay đổi cách nhìn về tôi hay không lúc này không quan trọng.

Hàn Tiềm ngậy người ra một lúc lâu rồi như mới nhớ tới phải vớt tôi ra khỏi bồn tắm. Tác dụng phụ của chất gây ảo giác rất lớn. Mặc dù trong lòng tôi không hề cảm thấy khó chịu nhưng đầu óc choáng váng, hoa mắt, tứ chi không còn chút sức lực nào, cuối cùng mí mắt tôi sụp xuống, bất tỉnh nhân sự. Tôi cứ mơ mơ hồ hồ không biết Hàn Tiềm thay quần áo cho tôi lúc nào, ôm tôi lên giường rồi tìm bác sĩ lúc nào nữa.

Điều duy nhất tôi còn nhớ đêm đó là bộ dạng nghiêm túc mà an tĩnh của Hàn Tiềm. Anh ôm tôi từ trong phong tắm ra, sấy khô tóc cho tôi. Tay anh rất nhẹ nhàng cũng rất cẩn thận. Tôi rất hưởng thụ cái loại chăm sóc này, xuyên qua sợi tóc, mỗi một sợi tóc đều từ từ tỉ mỉ tách ra. Sau đó anh cách một lớp chăn ôm tôi do bị tác dụng phụ mà run rẩy. Anh nói thầm không nghĩ rằng sẽ có lần anh nằm cạnh, ngửi mùi hương giống của anh và tôi sau khi tắm. Anh tựa cằm trên đỉnh đầu tôi, từ từ vuốt ve tóc và gò má của tôi. Tôi cảm thấy vô cùng an tâm và hạnh phúc. Cảm giác này không hề liên quan đến dục vọng.

Lời tác giả: Chương sau sẽ tiếp tục, chương này đến đây thôi! Về phần diễn biến ra sao, các bạn sẽ sớm biết thôi. Hơn nữa, từ tình tiết này có thể thấy Hàn Tiềm sống rất có nguyên tắc đối với tình cảm và thân thể mình, không phải lưu manh thừa cơ làm bậy! Mong chờ biểu hiện của hai người sáng hôm sau quá đi mất! Chắc sáng mai khi tỉnh lại Thẩm Miên sẽ lúng túng lắm đây... Ha ha, chúc mọi người một ngày vui vẻ!

Crystal: Cá nhân tớ rất thích chương này, mặc dù không hài hước, không gây cười nhưng rất sâu sắc. “Có ai muốn sinh trường trong bùn lầy đâu” đúng vậy, hoàn cảnh khiến con người ta không còn lựa chọn nào khác. Thẩm Miên cứ nghĩ rằng Hàn Tiềm lạnh nhạt, tàn nhẫn với mình nhưng tớ thấy ẩn sau những lời nói khó nghe ấy là sự quan tâm dịu dàng, không để ý chị thì việc gì anh phải cứu chị, việc gì anh phải mắng chị không biết bảo vệ mình, sao anh lại có những hành động ân cần đến vậy.

10. Chương 10: Sau Đây Em Sẽ Không Quấy Rối Hay Nói Xấu Anh Nữa.

“37°1. Ừ, trên cơ bản là đã hạ sốt.” Hàn Tiềm lấy nhiệt kế từ trong miệng tôi ra, rồi nói vào trong điện thoại. Sau đó anh làm như theo hướng dẫn của bác sĩ của Hàn gia đi tới xem con người của tôi, báo cáo mọi thứ đều bình thường sau đó mới cúp điện thoại.

“Cô cảm thấy thế nào? Thân thể có chỗ nào không thoải mái hay cảm thấy khác thường không?” Anh vừa xoay người đi vào phong bếp vừa hỏi tôi, ngữ điệu bình thản không gợn sóng, lại khôi phục lại cảm xúc xa

cách của Hàn công tử. Nếu như không phải sáng sớm tỉnh lại thấy cùng anh nằm trên một cái giường, tôi chắc sẽ hoài nghi cảnh tối hôm qua chẳng qua chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Tôi cử động cổ, ngoại trừ cảm thấy không còn sức lực nào, những thứ khác đều bình thường. sau đó nhìn Hàn Tiềm từ phòng bếp đi ra, đưa cho tôi một cốc sữa tươi. Còn anh cầm một tách cà phê.

Tôi yên lặng uống sữa, mấy lần muốn nói chuyện nhưng cứ nhìn thấy gò má Hàn Tiềm lúc này đang đọc báo ở bên cạnh muốn nói lại thôi. Thật xấu hổ quá đi mất! Hiện tại tôi đang mặc chiếc áo ngủ rộng thùng thình của khách sạn, bên trong không mặc gì cả, tối hôm qua không có cảm thấy gì nhưng giờ khắc này mọi cảm xúc đều đã ùa về. Hàn Tiềm thay trang phục giúp tôi. Tôi nhớ ra tôi mặc một chiếc quần lót in hình hoạt hình, nhất thời sắc mặt trở nên vẩn vơ.

Có một lần Tống Minh Thành thấy tôi phơi quần lót loại này ở ban công, chỉ nín cười nói với tôi một câu: “Đại Miên à. Mặc dù gương mặt cô nhìn cũng không tệ, vóc người cũng coi như sexy, nhưng tôi nghĩ bất kỳ người đàn ông chỉ cần lột quần áo của cô thấy quần lót của cô... Phốc, cũng sẽ không cứng nổi nữa...” Sau đó Tống Minh Thành còn lý luận, một người đàn ông và một người phụ nữ nằm cạnh nhau một đêm, nếu như cái gì cũng không phát sinh, điều đó chứng tỏ một trong hai người có một người phương diện kia có vấn đề hoặc ở người phụ nữ thực sự có gì đó khiến người ta tan nát cõi lòng.

Trong đầu tôi ngổn ngang suy nghĩ này là có nguyên nhân. Sáng sớm, Hàn Tiềm ném cho tôi một bộ quần áo, mọi thứ đều rất vừa người, cũng rất đẹp. Chỉ là lẫn trong bộ quần áo này có mấy chiếc quần lót... tất cả đều in hình hoạt hình. Theo thứ tự là thỏ Tuzki, gà Higeپیو, Shin – cậu bé bút chì và siêu nhí Astro Boy... Có lẽ lúc mua những thứ này Hàn Tiềm rất phân vân không biết đích xác rốt cuộc tôi thích hình nào... Nghĩ tới đây, khóe miệng tôi khẽ giật giật.

Hàn Tiềm tựa hồ như không quen với việc tôi an tĩnh như vậy, nghĩ rằng di chứng vẫn còn, ngẩng đầu lên nhìn tôi, nhìn theo ánh mắt của tôi phát hiện tôi ngây người nhìn chằm chằm đồng quần lót chưa mặc trên giường.

“Tôi rất tôn trọng nên để em thoải mái lựa chọn.” Anh tốt bụng giải thích với tôi. “Nhưng tôi đoán, nhiều khả năng em sẽ chọn cái có in hình con gà con màu vàng kia.”

Anh mua hai chiếc hình gà Higeپیو, trên giường có một chiếc, còn một chiếc tôi vừa mới mặc vào. Tôi trừng hai mắt nhìn anh, anh cười: “Bởi vì, con gà con màu vàng đó nhìn qua khẩu vị tương đối đặc biệt, hình như em rất thích những thứ kỳ quái như thế này.”

Tôi nắm chặt tay thành nắm đấm, cố gắng đem suy nghĩ muốn đánh vào mặt anh nhện xuống. Dù sao tối hôm qua cũng làm phiền Hàn Tiềm, đến lúc này coi như tôi thiếu anh một món nợ ân tình không lớn cũng không nhỏ. Đã nợ thì nhất định phải trả, tôi hiểu, Hàn Tiềm cũng hiểu, tôi chỉ có thể lặng lẽ đợi một ngày nào đó Hàn Tiềm muốn tôi yên trước mã sau (thành ngữ chỉ đi theo làm tùy tùng để sai bảo)

Rất nhanh, tôi quyết định hay là nhân cơ hội cải thiện quan hệ với Hàn Tiềm. Vì vậy, tôi thu lại ánh mắt đang dán vào đồng quần lót Hàn Tiềm mua cho tôi: “Hàn tiên sinh, lần này làm phiền anh rồi, bằng không phát sinh chuyện như vậy, A Miên sau này cũng biết phải làm sao cho tốt...”

Ai ngờ được lòng mày Hàn Tiềm mới lúc trước còn giãn ra bình thường lập tức liền nhú lại: “Thẩm Miên, sau này đừng dùng loại giọng điệu này nói chuyện với tôi. Coi tôi như bạn bè bình thường mà đối xử là được rồi, không cần phải tận lực như vậy.”

Trong lòng tôi thầm phỉ nhổ, chỉ coi như gặp gỡ bạn bè bình thường? Bạn bè bình thường mà ngay lần đầu tiên gặp mặt đã ném cả người tôi xuống hồ bơi sao? Nghĩ đến đây, tất cả những thiện cảm tốt đẹp tối hôm qua dành cho Hàn Tiềm đều bay biến hết, nổi thù hận như phong ba bão táp gào thét trên đầu. Thế lực bóng tối hạ độc thủ chúng ta, khúc quân hành của công nhân Xô Viết kêu gọi mọi người đoàn kết chiến đấu quyết tử với kẻ thù lại bắt đầu vang lên trong đầu tôi. Cũng may, Hàn Tiềm sau đó Hàn Tiềm cũng không để ý đến tôi nữa, tiếp tục đọc báo sau đó tiếp điện thoại xử lý công việc.

Tôi tranh thủ gọi điện cho A Quang, tóm tắt qua lại chuyện hôm qua, lên án mạnh mẽ lão tài trợ mang bộ mặt vô sỉ bỉ ổi. Đương nhiên, chuyện liên quan đến Hàn Tiềm tôi không nói. Tôi chỉ là tự tăng bốc biểu hiện của mình anh đừng ra sao. Nào là tôi kéo tóc tên tài trợ kia, đập một cước vài JJ hấn (JJ chỉ bộ phận

được ví như cái chân thứ ba của người đàn ông), chỉ dùng một tay đánh lão ta không còn phân biệt được đông tây nam bắc nữa, cuối cùng dùng đầu óc kháng chiến thắng lợi không bị lão gia hỏa này nhúng chìm.

Tôi nói đến nhiệt huyết sôi trào, lông lông ngừi hôm qua tôi đúng là một nữ anh hùng, đá gãy JJ của sắc lang. Thuật lại sự việc chân thực sống động, giọng điệu trầm bổng, du dương, ngay cả Hàn Tiềm cũng phải vỗ tay tán thưởng.

Anh nói: “Trước kia khi còn làm paparazzi, khi viết bài cũng thêm mắm dặm muối như vậy à?” Không biết từ lúc nào Hàn Tiềm đã kết thúc cuộc điện thoại bàn bạc công việc, tựa vào cạnh cửa nhìn tôi.

Trong giọng nói của anh mang theo sự vui vẻ, không hề mang ý châm chọc, gây sự, giễu cợt người khác. Vì vậy tôi dám khẳng định hơn năm mươi phần trăm là tâm tình hiện tại của anh rất tốt.

“Ở trong giới này chuyện là ngoài dự tiệc là chuyện hết sức bình thường, mọi chuyện cũng đã giải quyết xong, ngọn nguồn sự việc cũng không cần thiết phải kể rõ cho A Quang biết, hơn nữa chuyện lại liên quan đến anh. Anh xem, danh tiếng của em rất dễ bị người ta chỉ trích, nếu như thêm một tin cùng nhà sản xuất thuê phòng mập mờ không rõ dù sao cũng không tốt.” Tôi nhún vai một cái. Mặc dù nhận được vai nữ chính trong Scandal tôi rất vui nhưng không đến mức phải đưa quan hệ của mình và nhà sản xuất ra cho báo chí bàn luận.

Hàn Tiềm gật đầu, tựa hồ rất tán thành. Mặc dù anh có gia thế tốt cùng địa vị trong giới showbiz nhưng cũng không muốn tên mình xuất hiện trên báo. Điều này khác hẳn Tống Minh Thành. Tống Minh Thành là cậu hai nhà họ Tống, những người nắm quyền trong gia tộc lại là anh anh ta. Giống như tôi đã len lén nói với Tô Đình, Tống nhị thiếu gia chủ yếu phụ trách hưởng thụ, lời nói ở Tống gia không có trọng lượng cho lắm.

Mà Hàn Tiềm và Tống gia có thân phận như vậy, đều là hai đại thế lực, dù sao cũng phải chú ý giữ gìn mặt mũi, thể diện.

“Đưa điện thoại di động cho tôi. Số điện thoại cá nhân ấy.”

Tôi ngoan ngoãn đưa cho Hàn Tiềm, nhìn anh ấn phím, sau đó nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong túi anh vang lên.

“Đây là số của tôi, em nhớ lưu lại, gặp phải chuyện đặc biệt khẩn cấp cần giúp đỡ có thể tìm tôi.” Tôi nhận lấy điện thoại di động của mình, thầm nghĩ, có số Hàn Tiềm những lúc cần thiết còn có thể dùng được. Dù sao Tống Minh Thành cũng là một thanh niên không đáng tin cậy, lúc gặp chuyện khẩn cấp anh ta luôn mất hút không thấy mặt.

Ánh nắng mặt trời lúc sáng sớm rất tuyệt, chiếu thẳng xuống mặt tôi, rất ấm áp. Tôi không sợ chết mà hỏi đồng hỏi tây Hàn Tiềm những câu như: Anh vào giới giải trí cũng lâu rồi, đã từng thích ai trong giới chưa? Tương lai liệu có thích không? Anh khẳng định sẽ không cưới nữ minh tinh à?

Hai năm theo dõi của tôi hoàn toàn thất bại, cơ hồ Hàn Tiềm không có bất kỳ một tin tức nào để tôi tạo nên cơn sốt cả. Cuộc sống cá nhân của anh là một bí ẩn lớn. Mà đối với nữ minh tinh trong giới thậm chí anh còn mang thành kiến, cuối cùng khiến tôi không nhận được suy đoán, phải chăng trong quá khứ khi còn trẻ dại, thò lò mũi xanh, khi còn ngông nghênh bất trị đã yêu thích một nữ minh tinh nào đó. Có lẽ vì si mê theo đuổi thần tượng mà bước chân vào giới, sau khi vào biết bên trong tồn tại quy tắc ngầm, kỳ vọng càng lớn thất vọng càng nhiều, vì vậy trong lòng mới sinh ra tâm lý tiêu cực đối với nghệ sĩ. Mà hiện tại tôi lại nhận không được sinh ra nghi ngờ việc anh tiến cử Liễu Sơ Lăng vào giới.

Hiện tại nên tin Liễu Sơ Lăng sẽ không bị môi trường dơ bẩn này ảnh hưởng hay là nói cô ta rất tự tin vào năng lực của bản thân mình?

Hàn Tiềm cau mày: “Quan niệm về hôn nhân của đàn ông và phụ nữ không giống nhau, không giống bọn em luôn ảo tưởng quá nhiều vào tương lai sẽ có một nửa hoàn hảo hay gì đó. Đến tuổi, gặp được người môn đăng hộ đối, không có mâu thuẫn hay quá khứ không mắc sai lầm quá lớn không thể tha thứ thì sẽ ở bên nhau. Rất thực tế. Em ở trong giới nói vậy chắc cũng hiểu.”

Anh không trực tiếp trả lời vấn đề của tôi, nhưng câu trả lời cũng rất thẳng thắn. Hàn Tiềm không thể thích một nữ minh tinh được, nhà anh không cho phép anh như vậy. Không biết tại sao, tôi nghe vậy mặc

dù hiểu nhưng vẫn có chút thất vọng.

Hình như anh không muốn tiếp tục đề tài này nữa, câu cuối cùng Hàn Tiềm vừa nói tôi nghe có ý khước từ. Tôi ở trong giới này, so với anh tôi hiểu rõ con đường mà nữ minh tinh phải đi như thế nào, anh là đang nhắc nhở tôi. Rất thiện ý. Bất kể trước mặt công chúng bạn nổi tiếng thế nào, cát-xê cao bao nhiêu, gương mặt đẹp thế nào thì cũng sẽ già đi. Gần đây nhất là chuyện của hai ca sĩ đang nổi tiếng lựa chọn hủy hợp đồng, rút lui khỏi giới để lập gia đình cũng coi như ví dụ thực tế. Thực tế không giống như trong phim ảnh, không có những người đàn ông anh tuấn, nhiều tiền lại thâm tình mà phần nhiều là phú thương hoặc người trong giới.

Hôn nhân trong thực tế nhuộm đầy khói lửa nhân gian, mong manh và kịch tính hóa. Huống chi nghề nghiệp của chúng tôi như vậy. Một số minh tinh cả đời đều theo đuổi cuộc sống xa hoa, xe hơi biệt thự, muốn dùng những thứ này chứng minh cho truyền thông thấy dù mình có rút lui khỏi giới cũng sống khiến người ta chú ý.

Cái tôi cá nhân quá lớn. Nhưng thực ra là tận trong xương tủy lại rất tự ti. Tự ti đến mức cần người khác phải trầm trồ cô ấy hạnh phúc, cô ấy thành công mới thực sự cảm thấy mình thành công, hạnh phúc.

Tôi nhớ lại trong phòng thu âm đã từng thấy một ca sĩ phờ phạc che mặt vì bị chồng là phú thương đánh, đôi mắt cô ấy sưng đỏ, ôm con gái trong lòng. Thế nhưng khi tham gia lễ trao giải trên mặt vẫn cười tươi như hoa, khoe chồng mới mua cho cô ấy chuỗi ngọc trai, tỏ ra ân ái hạnh phúc. Thật ra thì chúng tôi đều biết chồng cô ấy ở bên ngoài nuôi không biết bao nhiêu tình nhân, mà mẹ chồng cũng không hài lòng chuyện cô ấy xuất thân từ giới giải trí lại không thể sinh hạ con trai.

Mẹ tôi đã từng cảnh báo tôi, người phụ nữ thức sự tao nhã cao quý, hạnh phúc sẽ không khoe khoang. Mà những người phụ nữ luôn mồm khoe khoang dùng hàng hiệu, trên tay đeo đầy đồ trang sức ngoại, hoặc rêu rao bằng cấp cao, khuôn mặt đẹp vĩnh viễn không có khả năng trở thành quý tộc chân chính. Mẹ nói cho tôi biết bất luận làm nghề gì cũng có thể sống tự do tiêu sai, thanh nhã trong sạch.

Cho nên sau khi về nước, dần thân vào báo giới rồi lại vào showbiz, tên tôi xuất hiện trên báo chí, có tán dương, có chê bai, có ngấm ngấm hăm hại, giễu cợt, lên án, nghi kỵ nhưng gia đình vẫn luôn đứng về phía tôi, sẽ không bởi vì những điều truyền thông xuyên tạc mà nổi trận lôi đình mà trách cứ tôi, hoài nghi tôi có thật học thói hư tật xấu như vậy không hoặc hành động không có kiểm soát không. Bọn họ sẽ chỉ lo lắng tôi có bị thua thiệt hay không, sau đó say sưa nghe tôi kể những tin tức bát quái trong giới giải trí.

Với vấn đề hôn nhân, ngược lại họ lại có cùng quan điểm với Hàn Tiềm, quan điểm của thế hệ trước. Nhưng đối với nghề nghiệp hiện tại này, bọn họ tôn trọng quyền tự do, cho tôi quyền tự do và bao dung.

Có lẽ Hàn Tiềm và bọn họ đều nói đúng. Hôn nhân chính là như vậy. Đến tuổi, gặp người phù hợp, liền gả cho người đó. Mà hạnh phúc hay không hạnh phúc càng không quan trọng bằng vấn đề kinh doanh sau hôn nhân. Nhưng vậy thì sao chứ, tôi và Tống Minh Thành cùng một kiểu, đều không nghĩ tới vấn đề này. Đáng tiếc anh ta là đàn ông, tôi là phụ nữ. Độ tuổi kết hôn không giống nhau, cũng may hiện tại vẫn còn trẻ.

“Còn phía nhà tài trợ kia thì sao? Hấn sẽ không đi nói lung tung hay trở lại đây đưa chứ?” Hình như trong khoảng thời gian này Hàn Tiềm phải đi tham dự hội nghị gì đó, trước khi anh đi, tôi lo lắng hỏi.

“Không đâu.” Anh trả lời ngắn gọn như vậy, sau đó bầu không khí lại yên tĩnh trở lại. Anh bình tĩnh đi giày, thắt caravat. Tôi ghen có phải tôi vừa hỏi anh vấn đề quá thừa không.

“Sau này em sẽ không quấy rối hay nói xấu anh nữa.” Hôm nay tôi thức thời đưa ra quyết định, tri ân báo đáp một chút.

Lúc này, Hàn Tiềm nở nụ cười thực sự, là một nụ cười đẹp mà sinh động. Anh nói: “Thẩm Miên, tôi đang nghĩ trước kia rốt cuộc em hận bao nhiêu? Rốt cuộc em nói xấu tôi nhiều như thế nào? Ngày đó, Lam Lam chạy tới hỏi tôi có phải không thích phụ nữ hay không, muốn giới thiệu bạn trai cho tôi. Tôi không biết có phải nó lấy được tin tức từ em hay không.” Sau đó, anh nhìn tôi đầy thâm ý, rồi đi.

Vì vậy, đến cùng tôi cũng không dám nói cho Hàn Tiềm biết, tôi còn viết một đoạn tin tức chưa phát hành, từ lý luận đến thực tế phân tích Hàn Tiềm thực ra là gay. Mấy ngày trước, khi Hàn Tiềm chỉnh tôi, tôi

đang chuẩn bị dùng tòa soạn mà tôi có cổ phần kia mấy ngày nữa sắp xếp cho anh hàng năm được xuất hiện trên trang báo lớn.

11. Chương 11: Ông Trời Ở Trên Cao! Bà Nội Của Tôi Oi! Ý Nghĩ Lúc Đó Của Tôi Là, Người Bạn Ngoại Quốc Này Muốn Lấy Mạng Tôi!

Chờ đến khi tôi trở về gặp A Quang mới biết được Hàn Tiềm nói “Không đâu” là có ý gì.

Tôi len lén chạy đến phòng trà nước nhanh chóng gọi điện cho Tống Minh Thành, trong điện thoại giọng điệu của anh ta ử ử: “Có thể giải quyết như thế nào được chứ! Còn có thể làm gì để giải quyết đây! Thiếu chút nữa tôi bị anh trai đánh chết! Tôi hôm qua khi cô gọi điện thoại cho tôi, tôi thật sự đang ở nhà xem phim kinh dị, đột nhiên điện thoại reo, sợ quá tắt máy mà thôi. Kết quả, anh trai tôi khẳng khái cho rằng tôi lại đi ăn chơi đàng điếm!”

“Nói trọng điểm, phía bên nhà tài trợ kia giải quyết thế nào? Các anh đi giải quyết à?”

Nhắc tới chuyện này, tựa hồ Tống Minh Thành càng tức giận hơn: “Nói cái rắm! Hàn Tiềm nhúng tay, nói cái gì mà tôi cũng rất vừa ý Thẩm Miên như ngầm ám chỉ Thẩm Miên chính là người phụ nữ của Hàn Tiềm tôi, hắc, anh trai nghe xong đang tức giận cũng phì cười.”

Nghe vậy trong lòng tôi cũng khê lộp bộp. Anh trai Tống Minh Thành là Tống Minh Nguyên. Người ta gọi là Tống ba cười. Khi anh ấy mài dao sên soét, cười một tiếng, cây dao sẽ lao thẳng tới cổ bạn. Cười một tiếng, ngay sau đó sẽ giơ tay chém xuống, rồi lại cười. Tin tưởng và chấp hành tuyệt đối mọi lời nói vào con đường mình đang đi, khiến cho người khác không còn đường nào để đi. Tuy vậy nhưng khi nghe được phía nhà tài trợ kia đã giải quyết ổn thỏa, tôi cũng yên tâm. Còn đối với chuyện Tống nhị thiếu gia ở tay Tống đại thiếu gia có còn đường sống hay không, tôi luôn luôn xem nhẹ.

Sau này khi đi quay phim, tôi càng cảm thấy Hàn Tiềm chu đáo, vị đạo diễn râu ria rậm rạp cũng phải thừa nhận.

Chúng tôi nghiên cứu kịch bản cũng khá ổn rồi, sắp tới sẽ chụp ảnh. Liễu Sơ Lãng là một cô gái rất hoạt bát, là người mạnh mẽ, cũng rất hiểu biết, rất nhanh đã có thể hòa đồng với mọi người. Có mấy chuyên viên hóa trang vốn thấy cô ta là được Hàn Tiềm trực tiếp tiến cử, cũng cảm thấy có chút xa cách, nhưng hiện tại lại rất hòa nhập. Ở phương diện chọc cười tôi rất có thiên phú, nhưng Liễu Sơ Lãng lại có bản lĩnh hòa đồng với mọi người tốt hơn, trong khi đó tôi chỉ có thể kết giao được với người tầm người mã tầm mã như mình. Danh tiếng trong giới không tốt, mặc dù mặt mũi sáng sủa lễ phép, nhưng không thể kéo tay người ta xưng chị em ngọt xớt chia sẻ kinh nghiệm dưỡng da, hay tán chuyện bát quái. Cơ mặt tôi mặc dù đã được rèn luyện nhiều nhưng vẫn chưa thể chịu đựng được hoạt động cường độ cao như vậy.

Tô Đình và tôi không khác nhau là mấy, đặc biệt khả năng bắt chuyện của cô ấy với phụ nữ chỉ sơ sơ không bằng mánh khéo cao siêu của cô ấy dùng để làm quen đàn ông. Tôi từng tận mắt chứng kiến cô ấy quyến rũ một người mẫu mới vào nghề, chính là hiên ngang đi tới rút điều thuốc của người ta. “em gái, châm lửa!” Trong giới người mẫu sớm đã hình thành thói quen mang bật lửa, làm hại em gái đó nghĩ rằng Tô Đình ép cô ta thông đồng làm vậy, gây người ra, lệ nóng tràn mi, đôi môi run rẩy, quả thực có thể tạo nên một màn xã hội đen dần mắt, làm cho tôi cảm thấy không đành lòng muốn thay em gái kia cho Tô Đình một trận. Hơn nữa, gần đây không phải là mùa thời trang, Tô Đình rất rảnh, vì vậy thường xuyên đến thăm tôi.

“Nhìn quanh thấy núi non trùng điệp, đỉnh sau cao hơn đỉnh trước. Haizz, tớ nhìn thế nào cũng thấy Liễu Sơ Lãng kia đáng ghét.” Cô ấy đưa mắt nhìn tôi, sau đó lại liếc mắt nhìn Liễu Sơ Lãng. Tôi thấy trong mắt cô ấy đã bao phủ một tầng hơi nước mờ ảo, sợ chất thơ trong cô ấy trào dâng, lập tức nói sang chuyện khác: “A, tại sao? Tớ cảm thấy người ta rất tốt mà, còn là học muội của Hàn Tiềm nữa.” Chất thơ trong Tô Đình đặc biệt đáng sợ, còn dào dạt hơn sơ với khi cô ấy đi tiểu.

Phải biết là, Tô Đình ngâm thơ có thể dẫn đến chết người như chơi. Cô ấy có thể không quản ở trong bữa tiệc hàng năm của HT mặt không đỏ, tim không đập mà nói câu “Đàn ông không lưu manh, phát dục không bình thường” cho rằng câu đối này rất phong nhã ngay trước mặt chủ tịch tình thơ ý họa đạo diễn cảm. Mà

tôi đang đợi diễn cảnh bi kịch, khóc lóc, hiện tại trong lòng không thể chịu đựng hơn nữa việc cô ấy thao thao bất tuyệt như nước sông Hoàng Hà.

May mà lần này ngăn chặn kịp thời, ức chế sự phát triển tế bào văn nghệ của Tô Đình đúng lúc, trape lời vấn đề của tôi: “Câu thì hiểu cái gì, người phụ nữ này không đơn giản vậy đâu. Nhân vật mà lần trước tớ kể khéo léo như thế nào ấy chính là Kathy, chính là thần nữ ấy. Người phụ nữ ấy mặc dù rất hòa đồng với mọi người nhưng rảnh rảnh là ngủ, ngủ bất kể trước mặt có nhân viên ánh sáng, nhân viên trang điểm, người đại diện, nhân viên dựng cảnh. Cô nàng Liễu Sơ Lăng này có người đằng sau. Cậu đừng nhìn cô ta có vẻ rất hiền thực, loại người như thế dã tâm càng lớn. Cậu nhìn cô ta lặng lẽ quan sát Hàn Tiềm, ánh mắt như có như không, rợn cả róc gáy. Còn khi cô ta nhìn cậu, ánh mắt âm u tối tăm.”

Tôi ậm ừ đáp lại Tô Đình, sau đó tranh thủ trốn ra sau bức ảnh chụp một người đàn ông gọi điện cho biên tập tờ ánh sao sáng chói .

“Alo, A Lực à? Toàn bộ trang bìa nói về chuyện của Hàn Tiềm hoãn lại nhé, đúng vậy, chính là tin tức giải trí phân tích toàn diện anh ta là gay ấy, tạm thời không phát hành. Hả? Cái gì?”

“Thẩm tiểu thư, chúng tôi cũng đang muốn liên lạc với cô đây. Bài báo đó không thể dùng được. Một nhân viên mới của chúng tôi trong lúc vô tình phát hiện Hàn Tiềm một tháng gần đây bí mật hẹn hò với một người phụ nữ. Sau đó tôi để anh ta tiếp tục theo dõi, phát hiện quả thực có quan hệ với người phụ nữ này. Thứ năm hàng tuần họ đều gặp nhau ở Đế Tinh. Này, này, tôi muốn chúng ta điều tra cho rõ ràng, sau đó sửa chữa lại bản phác thảo của cô, tiết lộ bí mật của Hàn Tiềm như tình yêu lưỡng tính hay gì đó được không? Như vậy tạp chí sẽ bán rất chạy...”

Tôi vốn nên cự tuyệt, có quan hệ dính dáng đến Hàn Tiềm không có chuyện gì tốt cả. Tôi và Hàn Tiềm giao thiệp lâu như vậy, không có lần nào là tôi không ở thế hạ phong cả. Đáng tiếc, lúc ấy tôi nghe nói Hàn Tiềm nói một đằng làm một nẻo, ở bên ngoài gặp gỡ nữ minh tinh đầu óc liền nóng lên, cảm thấy nói không chừng người phụ nữ này là ngọn nguồn, mấu chốt. Tôi từ làm paparazzi, bước chân vào giới showbiz không tránh khỏi bị yếu tố bên ngoài tác động, thế nhưng yếu tố cá nhân là chủ yếu. Mà cái yếu tố cá nhân này chính là Hàn Tiềm.

Tuy nhiên sự thật chứng minh, quyết định này của tôi khiến tôi sau này vô cùng hối hận.

Đế Tinh là quán bar hội viên, ánh sao sáng chói đã cử mấy paparazzi nhưng cũng không có cách nào vào được. Vì vậy, tôi quyết định cùng Tống Minh Thành thân chinh ra trận. Đáng tiếc tục ngữ nói rất đúng, không sợ đối thủ như lang sói, chỉ sợ đồng đội giống như heo.

Tôi không nghĩ tới anh ta vừa vào Đế Tinh liền trực tiếp đi tới chỗ Hàn Tiềm, nhiệt tình chào hỏi. Sau đó, tôi liền thấy nữ đồng chí ngồi cùng bàn với Hàn Tiềm vốn đang quay lưng với chúng tôi xoay người lại.

Sét đánh tóe lửa! Nhoảng nhoảng!

Kỳ thực lúc tôi nhìn thấy bóng lưng của vị nữ đồng chí kia, lưng hùm vai gấu, tóc vàng đánh rối thì chân đã bắt đầu run.

Lúc cô ta xoay người lại thiếu chút nữa tôi khụy chân xuống đất.

Ông trời ở trên cao! Bà nội của tôi ơi! Ý nghĩ lúc đó của tôi là, người bạn ngoại quốc này muốn lấy mạng tôi.

Hàn Tiềm nhìn thấy tôi hình như cũng rất kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi tôi tại sao lại cùng Tống Minh Thành xuất hiện ở đây, chỉ cười giới thiệu: “Thẩm Miên, vừa hay giới thiệu một chút. Đây là Susie. Tôi và Lam Lam muốn đưa Scandal tham dự liên hoan phim của Anh, cô ấy sẽ chịu trách nhiệm thay mặt chúng ta lên kế hoạch đầu tư và toàn bộ quá trình tuyên truyền trước và sau phim ở thị trường Anh và Châu Âu.”

Tôi nhận lấy danh thiếp bằng tiếng Trung và Anh của cô nàng tóc vàng có vẻ mặt quỷ dị kia, nhìn lướt qua phía trên đề “Nhà thiết kế nổi tiếng, biên đạo nổi tiếng – Susie Brown”. Nội tâm vạn phần bi phần, cô là đồ con gái chết tiệt. Ban đầu nếu không phải tôi cho cô chép bài, cô có thể đạt tiêu chuẩn để tốt nghiệp sao? Cô có thể sao? Bây giờ lại tới Trung Quốc để lừa gạt!

12. Chương 12: Anh Rốt Cuộc Muốn Hỏi Cho Rõ Ràng. Nhưng Tôi Lại Không Muốn Nói Rõ!

Tổng Minh Thành và Hàn Tiềm đều là dạng sói đội lốt người nên hiển nhiên đều có chung đề tài nói chuyện của tầng lớp thượng lưu. Sussie thỉnh thoảng cũng chen vào một, hai câu. Đề tài thảo luận nào là anh tài London, tình hình nước Mỹ, còn có phong cảnh vùng ngoại ô Scotland, cả khách và chủ đều vui vẻ bàn luận. Tôi ngoài việc xấu hổ vì tiếng Anh mang đậm tiếng địa phương của Tổng Minh Thành, còn đứng ngồi không yên trước ánh mắt như lang hổ của Sussie.

Giữa chừng tôi xin phép đi toilet. Tôi ở trong toilet trang điểm lại, khoảng chừng năm phút sau quả nhiên Sussie cũng chậm rãi bước vào.

Tôi nhìn xung quanh, xác định không có ai mới tiến lại kéo ống tay áo cô ta: “Anh cô không tới cùng đứng không? Cô sẽ không nói cho anh ấy biết tôi ở đây chứ?” Kỳ thực người mà tôi sợ không phải cô gái Sussie này mà là người anh giàu có, tài hoa, nhiệt tình, là một nghệ sĩ tài năng có tiếng trong giới biểu diễn – Kurt. Chính là cơn ác mộng thời còn học đại học của tôi.

Sussie nháy mắt mấy cái: “Terry, cô cũng khá đấy. Năm đó, không phải cô chỉ thích ở đảo Hawaii, đi dép xỏ ngón, mặc quần short, đeo tràng hoa hay sao? Sao hiện tại lại ăn mặc nghiêm chỉnh như vậy. Dọa tôi tí bay ra khỏi trái đất. Còn có, trước đây không nên để Simon đến vùng cao chơi, bây giờ mang nặng khẩu âm Glasgow (Glasgow là thành phố lớn nhất của Xcôt-len. Trong Vương quốc Liên hiệp Anh và Bắc Ailen, Glasgow là thành phố lớn thứ ba, sau Luân Đôn và Birmingham. Nó nằm bên sông Clyde trong phần phía tây miền trung của đất nước), tôi nghe chả hiểu gì.”

Hiện tại tôi không có tâm trạng tán gẫu với cô ta về Simon hay Tổng Minh Thành gì đấy. Mỗi bận tâm của tôi là Hàn Tiềm: “Tớ không biết cậu và Hàn Tiềm có quan hệ gì, nhưng nhớ rõ một điều, hiện tại tớ là Thẩm Miên, là một tiểu minh tinh mới vào nghề không lâu. Còn Simon làm việc ở HT. Không phải Terry và chúng ta mới quen nhau, ok?”

Cô ta gật đầu như đảo tỏi: “OK, nói như vậy tớ ở thế trung lập. Chỉ cần duy trì trạng thái người ngoài cuộc là được.”

Tôi dần lòng, đem tất cả tiền mặt trong túi xách lấy ra, sau đó đem sợi dây chuyền số lượng có hạn trên cổ tháo xuống đưa cả cho cô ta.

Lúc này cô ta đang đùa nghịch mái tóc vàng của mình, ánh mắt thập phần hiền hòa, thân mật: “Được, lần này tớ cùng chiến tuyến với cậu. Tuy nhiên cậu nợ tớ một lời giải thích và một bữa cơm.”

Lúc này, cô ta muốn tôi dâng Tổng Minh Thành trần như nhộng cho cô ta tôi cũng đồng ý, ăn một bữa cơm coi là gì.

Vì vậy, sau khi chúng tôi trở lại phòng ngoài, tôi cũng an tâm hơn nhiều. Khi mọi người nói chuyện, tôi cũng có thể cười híp mắt xen vào đôi câu. Ngược lại, Hàn Tiềm thỉnh thoảng lại liếc nhìn tôi mấy lần. Bộ đồ tôi mặc tối nay là một chiếc váy cổ chữ V, nhân lúc bọn họ nói chuyện tôi tự mình quan sát. Cổ áo hở cũng không nhiều, có thể thấp thoáng nhìn thấy nội y, nhưng cũng không bắt mắt, không quá hở hang, rất đàng hoàng, lịch sự.

Qua mấy lượt rượu vang đỏ, quản lý đại sảnh đột nhiên chạy tới, mặt hiện vẻ lúng túng. Lúc này tôi mới biết, tôi và Tổng Minh Thành rơi vào tình cảnh bọ ngựa bắt ve sầu, chim se rình sau lưng. Một đám paparazzi muốn lấy được tin tức nóng sốt về quan hệ của tôi và Tổng Minh Thành nên tụ tập cả đồng trước cửa Đế Tinh.

“Chúng ta phân ra làm nhóm từ hai cửa bên đi ra ngoài. Đế Tinh có hai thang máy chuyên dụng, trực tiếp xuống thẳng bãi đỗ xe. Một chiếc xe trong số chúng ta ra trước dụ đám ký giả đi. Thẩm Miên, cô ngồi chiếc xe còn lại. Hiện tại không phải thời cơ tốt để có tin tức quan hệ nam nữ mờ ám.” Tôi lập tức gật đầu đồng ý với Hàn Tiềm, kéo Tổng Minh Thành đứng dậy chuẩn bị lên chiếc xe thứ hai trốn ra.

“Thẩm Miên, em định làm gì? Em sẽ chung xe với tôi, để Tổng Minh Thành và Sussie ra ngoài trước. Em và Tổng Minh Thành cùng nhau ra ngoài trên chiếc xe thứ hai chẳng phải càng làm người khác chú ý cũng khó đảm bảo được người ta không chụp được, như vậy hai người càng khó giải thích.” Tôi ngoài miệng không

nói gì nhưng trong lòng thầm nghĩ, tôi và anh đi cùng bị chụp được đoán chừng cũng chẳng lấy gì làm tốt đẹp. Đáng tiếc vẫn bị Hàn Tiềm vững vàng kéo tay lôi sang thang máy bên kia. Lực đạo của anh khá mạnh khiến tôi theo bản năng giãy giụa. Đối với Hàn Tiềm, tôi vẫn cảm thấy hơi áp lực. Tôi cảm thấy bởi vì tôi trốn tránh mà động tác của anh thoáng dừng lại, sau đó ngón tay lạnh như băng xuyên qua tóc tôi, xoa gáy tôi, khẽ nhéo một cái.

Tôi kêu một tiếng rồi lập tức ngoan ngoãn thuận theo.

Hàn Tiềm thu tay lại, thấy tôi không chống cự nữa, đột nhiên dựa vào thang máy bằng thủy tinh trong suốt cười, ánh đèn thành phố mờ ảo lướt qua khuôn mặt tuần tú của anh. Anh như khiến cả bóng đêm cũng phải lưu luyến, chân thật lại mê ly.

Anh nói với tôi: “Thẩm Miên, không ngờ những thông tin trong profile khi vào nghề của em lại là thật. E hèm, để tôi nghĩ xem có những gì nhỉ? Thích ăn vặt, thích chơi game, thích viết lách, còn có thể đàn dương cầm, có thể kéo đàn violin, sở trường là nấu nướng, là người vui tính, ăn nói dí dỏm, tính tình hoạt bát đáng yêu?”

Lúc này tôi mới ý thức được Hàn Tiềm đang nói tới bản giới thiệu bản thân khi mới vào nghề của tôi. Trong đó tôi còn viết, tôi rất sợ đau, bóp gáy tôi một cái là tôi liền buông vũ khí đầu hàng ngay. Không ngờ, đến tài liệu lâu như vậy rồi mà Hàn Tiềm cũng tra ra được.

Kỳ thực, mỗi nghệ sĩ khi viết sơ yếu lý lịch đều phóng đại lên vài phần. Ví dụ như Tô Đình dám đồng ý viết mình tinh thông bốn thứ tiếng, trừ tiếng Anh, tiếng Trung ra, thật ra cô ấy chỉ biết có vài từ tiếng Nhật và tiếng Hàn.

Thế nhưng đột nhiên bị Hàn Tiềm nói đến bản sơ yếu lý lịch đó ngay trước mặt khiến tôi cảm thấy rất lúng túng. Giống như bị người ta kiểm tra từ đầu xuống chân vậy. Nếu như còn là tôi của trước kia, khi tôi vẫn còn làm paparazzi, có cơ hội được đơn độc đứng trong không gian kín như vậy với Hàn Tiềm cơ hồ là cầu cũng không được. Đáng tiếc, với quan hệ hiện tại của chúng tôi có chút khó xử. Bản thân tôi cũng không rõ tình cảm của tôi với Hàn Tiềm là gì. Là cảm hận, mâu thuẫn hay là cảm kích, thương thức, có thiện cảm?

Sau buổi tối hôm đó, chúng tôi không nói là sẽ liên lạc lại với nhau, cũng kịp liên lạc lại. Mặc dù đêm đó, tôi và Hàn Tiềm có cởi bỏ một số hiểu lầm, nhưng không đủ để khiến chúng tôi thân thiết với nhau.

Hơn nữa, tôi cảm thấy Hàn Tiềm hữu ý hay vô tình tránh mặt tôi.

Vì kịch bản là do Hàn Lam Lam chấp bút, cộng thêm Liễu Sơ Lãng ở trong tổ làm phim của chúng tôi, những lúc rảnh rỗi Hàn Tiềm cũng đến thăm trường quay. Có đôi khi đến còn gọi món ba thực hương (Cơm cháy và con nhộng) đặc sản bán ở ngoài, buổi tối thì là canh gà vườn thơm nức. Ở hậu trường tôi có gặp anh mấy lần. Mỗi lần vừa định biểu đạt lòng cảm ơn đêm đó, anh liền lãnh đạm mà lễ phép gạt đầu rồi đi qua.

Tổng Minh Thành nói, nam nữ ở chung một phòng một đêm quan hệ sau này sẽ tăng đột biến, xem ra cũng không hẳn là vậy.

Rõ ràng, quan hệ tốt đẹp, kỳ diệu và thân mật giữa tôi và Hàn Tiềm chỉ tồn tại trong đêm hôm đó và sáng hôm sau. Anh kiên quyết tôi. Tôi là một nữ diễn viên. Chính anh đã nói, không muốn có quan hệ cá nhân thân mật với nữ minh tinh. Tôi đối với anh mà nói chỉ là một ngôi sao bình thường trong hàng ngàn hàng vạn ngôi sao sáng trên bầu trời mà thôi. Anh tốt bụng cứu tôi một lần, từng cho tôi một bài học nhớ đời đã là một ngoại lệ rồi, không có lẽ gì phải vì tôi mà gặp phải phiền phức.

Anh là một người đàn ông tỉnh táo, biết kiềm chế, ung dung không vội vã. Có lẽ buổi tối hôm đó tôi đã thấy được một phần tính cách mà anh không muốn ai biết. Chúng tôi cùng ở trong vòng danh lợi, luôn mang mặt nạ, không ai nguyện ý để bạn nhìn thấy dưới khuôn mặt tươi cười kia đang rơi lệ. Ví dụ như, tôi và Tô Đình tình cảm rất tốt, nhưng có một số chuyện không thể chia sẻ, như thân phận của người phía sau tôi, lý do Tô Đình bước chân vào con đường này.

Mà hiện tại tôi và người đàn ông này cùng ở trong không gian kín mít. Anh chủ động nói chuyện với tôi. Mặc dù tôi không phải không biết người ta đang thăm dò tôi, tôi có thể phản công lại họ, nhưng dù sao đêm đó tôi cũng nợ người ta ân tình, nên tôi thành thật trả lời.

“Đàn violin không biết chơi, dương cầm thì biết. Là người vui tính, ăn nói dí dỏm, tính tình hoạt bát đáng yêu ... là ý kiến tương đối chủ quan, đều là dùng để quảng cáo, khiến anh chê cười rồi.”

Hàn Tiềm thuộc thông tin của tôi không ngoài hai khả năng. Một là anh đã yêu tôi đến không còn thuốc chữa nữa rồi, cảm thấy tôi rất có tài muốn lăng xê tôi. Hai là tôi thành công thu hút sự chú ý của anh, tính tình tôi quá kỳ quái. Sau đêm đó, anh biết chắc rằng tôi không phải dựa vào quy tắc ngầm, không rõ người đỡ đầu cho tôi là ai, hỏi Tống Minh Thành, Tống Minh Thành lại không chịu nói. Mà đàn ông như anh thích nắm trong tay tất cả, không thích yếu tố bất an như tôi.

Dù tâm hồn tôi có bay bổng đến thế nào đi nữa cũng không tin Hàn Tiềm sau khi bị tôi đập áy cái liền rơi vào tình yêu cuồng nhiệt, đắm đuối, không phải tôi không lập gia đình.

Anh dựa người vào vách tường thang máy, thông qua bốn bức tường thủy tinh trong suốt có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố. Chúng tôi từ từ đi xuống, sau đó giọng nói của Hàn Tiềm vang lên bên tai tôi: “Tôi xem thông tin khi vào nghề của em, không có vấn đề gì, không có tì vết, hoàn hảo đến không thật. Trước khi thang xuống đến nơi nói cho tôi biết câu trả lời. Tại sao em đang làm paparazzi lại vào giới showbiz?”

Anh rất cuộc muốn hỏi cho rõ ràng. Nhưng tôi lại không muốn nói rõ!

13. Chương 13: Khi Tỉnh Lại Tôi Thấy Tôi Và Hàn Tiềm Trần Như Nhộng Nằm Chung Trên Một Chiếc Giường, Trên Ga Trải Giường Còn Có Một Vết Máu.

Hàn Tiềm nhìn tôi, tôi nhìn xuống đất, con số hiển thị trong thang máy thay đổi từ hai con số xuống một con số. Khí lạnh bốc lên dọc sống lưng tôi.

Nhưng tôi có thể nói sao? Tôi có thể tùy tiện nói cho Hàn Tiềm biết sao? Đây, anh trai, khuôn mặt tôi cũng nhể nhắn ưa nhìn, dáng người cũng không tệ lắm đâu đấy. Năm đó tôi làm paparazzi là để bôi xấu anh. Hiện tại? Hiện tại dĩ nhiên là không giống rồi, hiện tại tôi phải kiêm thêm chức để bôi xấu anh.

Mà không hiểu tại sao tôi luôn không có cách nào khống chế nổi bản tính muốn bôi xấu, làm mất uy tín của anh. Đây chính là quân bài chưa lật của tôi, nếu lật lên rồi thì tôi còn cái gì để bưng bít nữa chứ. Còn về phần có giống như những gì Tống Minh Thành đã nói, từ muốn bôi xấu anh đến muốn ăn anh, tư tưởng và tình cảm dần dần thăng hoa, biến chất. Đây là chuyện của tôi, vì vậy quyền chủ động vẫn ở trên tay tôi.

Thời gian vẫn chậm chậm trôi qua, Hàn Tiềm không nói lời nào chờ tôi trả lời. Tôi như con gà chọi, mắt nhìn chăm chăm vào tấm trải thảm hình vuông thật lâu, sau đó rốt cuộc cũng phát hiện ra có một giọt nước nhỏ như hạt đậu xanh nhỏ xuống tấm thảm dưới đất. Tôi cực kỳ cảm động, trước khi thang máy chạm đất, rốt cuộc ánh mắt của con gà chọi là tôi chưa xót chảy xuống.

Tôi ngẩng đầu nhìn Hàn Tiềm. Tôi thấy trong mắt anh là sự kinh ngạc và luống cuống. Lúc này mượn sự phản chiếu của bức tường thang máy bằng thủy tinh, tôi có thể nhìn thấy rõ hai hàng nước mắt trượt dọc theo sống mũi tôi. Trước khi nói phải rơi lệ trước, trước khi để người khác đổ tội thì phải tố cáo họ trước.

“Hàn tiên sinh, thật sự tôi không thể nói được, Tống gia có ơn với tôi. Nhưng tôi tuyệt đối không có tâm hại người.” Tôi lấy tay ặt, xuyên qua kẽ tay quan sát biểu cảm của Hàn Tiềm để điều chỉnh cảm xúc của tôi cho phù hợp.

Ai biết được, đợi một hồi lâu cũng không thấy Hàn Tiềm ở phía đối diện đáp lại. Tôi buông tay xuống liền nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của Hàn Tiềm đang nhìn tôi chằm chằm.

“Thảm Miên, em khiến tôi nhớ đến một cố nhân.” Tôi nghe thấy giọng nói trầm ấm như ngâm thơ của anh vang lên trong không gian yên lặng.

“Dáng vẻ khi em khóc, khiến stooi nhớ tới cô ấy. Cô ấy thích lấy tay che mắt giả vờ khóc thút thít, sau đó xuyên qua kẽ tay quan sát sắc mặt tôi, giống em như đúc vậy. Em có biết, khi đó tôi rất ghét dáng vẻ giả vờ giả vệt này lắm không?”

“Hơn nữa, một chút kỹ thuật cũng không có. Thấy tôi tức giận lại càng khóc dữ hơn hòng giành lấy sự quan tâm của tôi. Thấy tôi không tức giận, liền lập tức bỏ tay ra vui vẻ ra mặt, tiếp tục dính sát lại, giống như

không tự ý thức được bản thân vậy, suốt ngày chỉ biết quần lấy tôi. Tôi nói đông, cô ấy tuyệt đối không đi tây. Cô ấy luôn luôn quan tâm, chăm sóc tôi như gtoo lại không hề đáp lại. Giữa chúng tôi không có tiếng nói chung vậy mà đến tận bây giờ cô ấy cũng không nhận ra điều đó.”

Người tôi khẽ run lên. Xem ra tôi giống với người bạn cũ kiêm người tình hay nói chính xác hơn là mối tình đầu của Hàn Tiềm rồi. Mà hình như cô gái đó theo đuổi, quần quít anh đến chết không buông. Đây không phải là điềm lành. Khi một kẻ giết người điên cuồng cùng bạn nhớ lại thời điểm hấn giết người, chắc chắn đối tượng giết người diệt khẩu kế tiếp là bạn.

“Hàn tiên sinh, anh có nghĩ một người có lúc sẽ vì một người khác mà từ bỏ bản thân không? Điều này chứng tỏ, cô ấy vô cùng vô cùng thích anh. Anh xem, anh giống như là toàn bộ thế giới của cô ấy vậy, mặc dù thật tiếc rằng cô ấy lại không phải viên minh châu trong lòng anh.” Tôi cố gắng gợi lên ấn tượng tốt của Hàn Tiềm đối với vị cố nhân kia. Tôi vừa mới nhận vai trong phim Scandal Trong cảm nhận của tôi, nghề diễn viên vừa khổ cực lại vừa kiêu ngạo, tôi thực sự đã bắt đầu cảm thấy yêu cái nghề này, cũng không muốn vừa mới bắt đầu đã bị hạ “nốc-ao” nhanh như vậy.

“Thẩm Miên, em không cần phải lo lắng. Dù sao, nếu em là người của Tống gia, em theo dõi tôi hai năm cũng coi như hợp tình hợp lý. Bọn họ từng giúp đỡ em, em có nỗi khổ tâm không thể nói rõ quá khứ của mình. Nhưng em nên nhớ, có lẽ Tống Minh Thành rất dễ thân cận, nhưng là chuyện dính đến lợi ích của Tống gia, cậu ta tuyệt đối sẽ đứng chung chiến tuyến với anh trai cậu ta. Tôi không biết em đã nghe về thủ đoạn của Tống Minh Nguyên hay chưa. Trước mắt, anh ta chính là trụ cột của Tống gia, thế hệ trước của Tống gia đã sớm rút về quy ẩn. Một nửa giang sơn hiện tại đều là do một tay Tống Minh Nguyên gây dựng nên.”

Tôi gật đầu, nhưng ngược lại trong lòng lại đang suy nghĩ đến người bạn cũ nào đó của anh. Với sự nhạy cảm của nghề nghiệp, tôi cảm thấy trong giọng nói của Hàn Tiềm ẩn chứa loại cảm xúc không biết tên vừa là hối hận vừa là cô đơn. Mà đối với câu chuyện xưa này, tôi lại cảm thấy có chút quen thuộc, khiến cho con tim đập nhanh hơn.

Loại cảm giác tim đập thành thịch này kéo dài suốt cả buổi tối. Tôi ra đến cửa đột nhiên nhận được điện thoại của Trần Đan Đan, người từng là đồng nghiệp thân thiết khi tôi còn làm paparazzi.

“Thẩm Miên, đã lâu không gặp. Tổ vừa mua được một số ảnh chụp khá hay của một nhân viên phục vụ quán rượu. Tuy không được nét lắm, nhưng tổ nghĩ cậu nhất định sẽ hứng thú. Đây, quán rượu đó tên là Đông Cung. Là ảnh chụp của hai năm trước, khi cậu vẫn còn cùng nhóm với bọn này. Trọng điểm là, nội dung của bức ảnh mà cậu lại là diễn viên nha.”

Cô ta không giống tôi, lúc trước khi còn làm paparazzi phong cách ăn mặc bụi bặm, chỉ mặc T-shirt, đầu tóc rối bù không chải chuốt. Trần Đan Đan lúc nào cũng chói lọi, bất kể cô ta xuất hiện trong trường hợp nào, trang phục đều tỉ mỉ, cho nên quan hệ của cô ta với các nam minh tinh khá tốt, khai thác được không ít tin tức hay ho.

Nhưng hiện tại, bất kể cô ta có phải đã ở chỗ nào không minh bạch, tốt đẹp khai thác được gì đó đều khiến tôi có dự cảm không tốt. Bởi vì cái tên Đông Cung này không xa lạ gì với tôi, nhưng nó đã thành công khơi gợi lên kí ức mà tôi luôn muốn chôn vùi, hỗn loạn và mê loạn.

Tay tôi run run, hỏi cô ta trong điện thoại: “Cậu đang ở đâu? Có thể gặp mặt rồi nói không?”

Sau đó tôi nghe thấy tiếng cười vẫn ôn hòa như ngày nào của cô ta: “Tổ ở ngay dưới lầu chờ cậu. Hiện tại cậu là một nghệ sĩ, tổ không nghĩ lại có một ngày cậu lại không rộng mở cửa cho tổ, ngay cả mặt mã khóa đều chưa từng nhìn thấy. Cậu mở ra đi, tổ sẽ đi lên.”

Tôi buông điện thoại xuống, nói bảo vệ cửa cho Trần Đan Đan đi lên, sau đó ngửa mặt nằm trên ghế sofa. Trần Đan Đan làm việc luôn trầm ổn, nhất định phải tính toán kỹ càng trước mới mở miệng. Tôi biết, trong tay cô ta có lẽ là ảnh buổi tối hôm đó.

Cho nên khi Trần Đan Đan vén tóc, đánh giá chỗ ở của tôi, đưa ảnh chụp ra, chỉ vào một bóng người trong đó: “Miên Miên, đây, là cậu sao? Cậu xem, lúc đó cậu và tổ cùng nhau ra ngoài dạo phố mua váy, lúc đó chưa từng thấy cậu vượt qua quan hệ paparazzi, cho nên cậu xem, nhìn hình tổ lập tức nhận ra. Cậu thật sự rất đẹp, thân hình cũng rất nóng bỏng, chỉ nhìn ảnh thôi đã thấy rất thu hút rồi.”

Tôi bình tĩnh nhìn chăm chú tấm ảnh chụp bản thân đang mặc chiếc váy hai dây, mà Trần Đan Đan vẫn gọi tôi là Miên Miên, tựa hồ như trở lại khoảng thời gian thân thiết trước kia, tôi biết đây không phải là thật.

Bởi vì cô ta tiếp tục chỉ vào người đàn ông trong tấm hình, viên đá dính trên móng tay dưới ánh đèn như phản xạ màu sắc sắc nhọn: “Cái này này, người đàn ông này, vừa khéo chụp chính diện. Cậu xem, không phải người mà cậu đã theo dõi rất lâu – Hàn Tiềm sao?”

Cô ta thấy tôi bất động thanh sắc, dứt khoát ra đòn sát thủ: “Tớ nghe nói bộ phim gần đây nhất Scandal của cậu, chính Hàn Tiềm là nhà sản xuất thì phải. Cậu và Tống Minh Thành đã trở thành đề tài thường được bàn luận, nếu như hiện tại truyền ra cậu và Hàn Tiềm có quan hệ thì sẽ như thế nào nhỉ?”

Có ai đó đã từng nói, paparazzi cũng là một phần của giới showbiz, đều là người trong giới. Trần Đan Đan và tôi đều hiểu, nếu có scandal lúc thích hợp thì sẽ rất có lợi cho sự phát triển của nữ minh tinh, nhưng scandal sở dĩ được gọi là scandal bởi vì nó chính là tin đồn thất thiệt. Mà thực tế, đó là scandal, một người có scandal, đặc biệt lại có chứng cứ vô cùng xác thực về scandal nữ minh tinh sử dụng quy tắc ngầm, con đường mà cô ấy đi chắc chắn sẽ không còn thuận lợi nữa.

Tôi nhìn đôi môi xinh đẹp như châu ngọc của Trần Đan Đan, cô ta nói: “Miên Miên, nếu như không nhìn lầm, người đàn ông đêm đó cậu hẹn, người đàn ông cùng cậu uống rượu, cuối cùng người đàn ông cùng cậu thuê phòng, đều là Hàn Tiềm.”

Rốt cuộc thì tôi cũng sụp đổ, hận không thể giương cờ khởi nghĩa mắng to Trần Đan Đan. Tôi nhin cô ta đã lâu rồi. Trước đây, thỉnh thoảng một số thói quen của tôi bị công khai, không ít tin tức riêng tư, tuy rằng không đến mức gió tanh mưa máu, nhưng cũng đủ gây phiền toái cho tôi. Thẩm Miên tôi ngày trước đang sống yên bình lặng lại có thể gây tranh cãi như vậy, thật đúng là gần gũi cô nàng này mang lại quá nhiều áp lực.

Mà đêm đó tôi làm gì? Tôi không phải vì quá nóng lòng muốn nắm lấy cơ hội theo dõi Hàn Tiềm ngay trước mắt mà trực tiếp chạy vào trong quán bar sao! Sau đó không phải tôi đã uống rất nhiều sao? Con mẹ nó, khi tỉnh lại tôi thấy tôi và Hàn Tiềm trần như nhộng nằm chung trên một chiếc giường, trên ga trải giường còn có một vết máu. Mông tôi đau mà toàn thân cũng đau, chân không khép lại được. Mẹ nó, lúc đó so với lúc tôi bắt được quả tang ông chú sát vách đi đại tiểu tiện tùy tiện rồi kéo quần lên như không còn khiếp sợ hơn!

Crystal: A gian tình xuất hiện rồi, ôi trời ơi, anh Hàn Tiềm ăn người ta rồi sao? Sao lại dễ dàng cho anh thế???

Chúc cả nhà cuối tuần vui vẻ!!! À đọc truyện tớ thì like or cmt cái cho tớ vui nha, dạo này thấy mọi người ít

14. Chương 14: Hàn Tiềm Thì Sao Chứ, Kết Quả Không Phải Cũng Bị Cường Bức Sao!

Tôi cố gắng trấn tĩnh lại không muốn nhớ đến cái hồi ức xót xa đêm đó nữa. Đáng tiếc, một khi kí ức đã ùa về thì như vỡ òa, thật kinh hồn. Sáng hôm đó khi tỉnh dậy liền thấy một cánh tay của Hàn Tiềm vòng ra trước ngực ôm tôi, còn cảm nhận được thân thể anh dính sát vào tôi, thật sự khiến tóc gáy tôi dựng thẳng đứng lên.

Hơn nữa, khuôn mặt tuần tú của anh gần trong gang tấc, phóng đại ngay trước mắt. Thật sự rất không ổn. Sau đó tôi dời ánh mắt xuống dưới nhìn, lướt nhanh qua ngực của Hàn Tiềm rồi xuống đến thắt lưng và đôi chân dài. Không hề gầy guộc hơn nữa lại mang vẻ đẹp rất mạnh mẽ. Chính sự mạnh mẽ này đêm qua đã khiến tôi đánh mất mình. Đến bây giờ chỉ có thể xoa bóp thắt lưng bước đi.

Say này có một lần cùng Tô Đình chơi trò nói thật đại mạo hiểm, cô ấy chỉ rõ muốn tôi chia sẻ về cảm giác đêm đầu tiên. Khi đó tôi mới vừa vào giới, chỉ biết một mình cô ấy, cũng có thể là những hiểu biết khi còn làm paparazzi chuyên đi theo dõi, mặc dù lúc ấy không biết Tô Đình có đáng tin hay không nên qua lại, nhưng khát vọng nhất định phải nhanh chóng bước chân vào giới showbiz của tôi là thật, mà có lúc chia sẻ một ít bí mật, chính là con đường tắt giúp người phụ nữ đạt được mục đích.

“Cậu nói đi. Tớ là người đáng tin mà. Hơn nữa, trước kia cậu còn chụp được ảnh, nắm một số tin tức của tớ đấy. Nhược điểm của tớ còn ở trong tay cậu, nói cho tớ biết sẽ không sao đâu. Lần đầu tiên của tớ là cùng với người mà tớ thật lòng thích, hai đứa bọn tớ cùng nhau đến thành phố này làm việc chăm chỉ. Đáng tiếc, sau đó hần ta kết hôn với con gái của cấp trên. Còn cậu? Cậu xinh đẹp như vậy, còn có ngực khủng, so với tớ điều kiện tốt hơn nhiều, lần đầu tiên là cùng ai?”

Tô Đình rất tự nhiên nghĩ rằng tôi nhất định đã từng trải qua. Quả thật lúc đó sự nghiệp của tôi vừa mới bắt đầu. Đích thân Tổng Minh Thành ký hợp đồng với tôi, mở cuộc họp báo vô cùng hoành tráng, đài ngộ tốt có thể sánh ngang với những người có tên tuổi, ai cũng không tin xuất thân tôi trong sạch.

Mà thực ra trừ một lần duy nhất tôi cùng Hàn Tiềm hồ đồ làm bậy, đối với chuyện nam nữ không biết gì cả. Tôi uyển chuyển biểu đạt với Tô Đình kinh nghiệm của tôi vô cùng nghèo nàn.

Cô ấy cũng không kinh ngạc: “Với khuôn mặt của cậu, công thêm xuất thân là phóng viên giải trí, tớ đoán, tám phần là khi còn làm paparazzi chụp được ảnh của phú hào nào đó cùng minh tinh, giống như đêm đó chụp trộm ảnh tứ không cẩn thận bị người ta bắt được. Kết quả thân hình quá hấp dẫn, trực tiếp bị đám tay chân của kẻ nhà giàu đó coi trọng? Cho nên, cậu cũng coi như là người mới trong giới này, kinh nghiệm còn nông cạn lắm, người khác không tin nhưng tớ tin.”

Tôi nhìn vào đôi mắt ánh lên sắc xanh của cô ấy, nuốt nước miếng cái ực, không thể làm gì khác hơn là cố gắng hồi tưởng lại tình cảm đêm đó, “Lần đầu tiên của tớ không phải với người tớ thích. Bọn tớ uống say. Người đàn ông đó trả tiền xong rồi về, tớ kéo anh ấy lại, sau đó anh ấy hất tay tớ ra, là ở một quán bar, rất âm ỉ. Có một người đàn ông khác đến lôi kéo quần áo tớ, vuốt ve mặt tớ, còn ép tớ uống rượu. Sau đó người đàn ông kia qua trở lại, lôi tớ từ trong quán bar ra ngoài.”

“Anh hùng cứu mỹ nhân? Wow, mỗi lần bước trên thảm đỏ cậu đều ăn mặc quy củ như vậy, tớ còn tưởng rằng tư tưởng rất bảo thủ cơ đấy, hóa ra lần đầu tiên lại là đến quán bar mua say rồi sau đó 419 (tình một đêm)? Thật không ngờ đấy, mà người đàn ông được hưởng lợi đó là ai vậy, lại có thể cùng với nữ minh tinh trong tương lai của chúng ta. Haizz, đừng có nhìn tớ chằm chằm như thâm cừu đại hận thể, cậu tiếp tục đi, cậu tiếp tục đi.”

“Sau đó chúng tớ liền đi ra khỏi quán bar đó, bên ngoài rất lạnh. Tớ lập tức cảm thấy dạ dày khó chịu, trực tiếp nôn lên người anh ấy. Về sau, tớ tỉnh lại, ừ, đã thành như vậy rồi.”

Tô Đình xì một tiếng, ánh mắt khinh bỉ: “Năng lực chắt lọc từ ngữ của cậu rất tốt, chỉ vài câu, thuyền đã trôi qua vạn ngọn núi trùng điệp rồi.” Sau đó cô ấy nháy mắt, tỏ vẻ thần bí, kể sát tai tôi nói thầm: “Vậy cậu còn nhớ dáng vẻ đẹp trai hay không của anh ta không? À, phương diện năng lực có được hay không? Nhưng nghe nói người đàn ông đó có bề ngoài đẹp trai thì bình thường nơi đó cũng rất tuyệt... Nhưng cậu lại là lần đầu tiên, nhỏ một chút, dài một chút cũng tốt.”

Tôi nghĩ lúc ấy tôi thật ngây thơ, còn đỏ mặt: “Không biết nữa, sau đêm đó tớ nằm bẹp giường ba ngày liền.”

Lần này Tô Đình nghe xong tinh thần phấn khích: “Shirt, thật là ngưỡng mộ quá đi! Tớ hỏi một câu nữa nhé, bán vào bên trong chứ? Mấy lần?” Cô ấy thực sự xem tôi như người một nhà, lộ hết bản chất ra, đem bộ mặt lúc nào cũng giả bộ lạnh lùng khi đi biểu diễn quăng hết đi chỉ còn vẻ mặt hóng chuyện mà thôi.

Cô ấy thấy tôi không nói gì, lại thúc giục: “Các cậu đều là thanh niên trẻ khỏe, nhất là lại còn uống rượu say, chắc chắn làm gì còn nhớ đến các biện pháp phòng tránh chứ, hơn nữa cậu lại gà mờ như thế, cậu có biết không? Nếu người đàn ông đó có bệnh thì phải làm sao? Nếu vừa đúng thời kỳ nguy hiểm của cậu thì phải làm sao?”

Tôi bị cô ấy mắng cho dưới lòng như có bàn là điện, nhảy dựng cả lên: “Không đâu! Không đâu! Anh ấy làm sao có bệnh được! Hơn nữa kỳ sinh lý của tớ mới hết.”

“Wow! Bị tớ tra ra rồi nhé, Thẩm Miên, cậu thật là... Ha ha ha, lần đầu tiên liền gặp phải loại vui hoa dập liễu, đàn ông cực phẩm này, không phải cậu gặp vận rủi mà là vận khí tốt cũng nên.” Tô Đình nhảy lên phấn khích sau đó mới chậm chậm quay trở lại ngồi cạnh tôi, vẻ mặt đắc ý. Một khắc kia, tôi cảm thấy vô cùng thất bại. Có lẽ, Tô Đình còn thích hợp làm một paparazzi chuyên nghiệp hơn. Thật đấy.

Nhưng tôi vẫn còn có điều giấu Tô Đình. Ví dụ như tôi chưa nói, người đàn ông cực phẩm có phía trên là khuôn mặt đẹp trai, phía dưới to lớn chính là nhà sản xuất phim chúng tôi vẫn thường gặp – Hàn Tiềm.

Sau lần đó phải nằm trên giường ba ngày khoogn thể xuống đất, tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Tôi thực sự hối hận. Lần đó tôi thật quá kích động. Đêm đó cách lần tôi bị Hàn Tiềm ném vào hồ bơi khoảng nửa năm, suy nghĩ muốn hạ bệ anh của tôi như dây leo, sinh trưởng tươi tốt không thể khống chế được, cuối cùng kết quả chính là đêm đó liền theo vào quán bar.

Điều duy nhất tôi có thể nhớ rõ ràng đó là tôi và Hàn Tiềm cùng nhau uống rượu.

Ngày đó, tôi mặc một chiếc váy hai dây có chút tùy tiện, sexy. Vừa vào trong quán bar ánh sáng kỳ ảo, rực rỡ, liền lập tức có một cánh tay heo chìa ra. Tôi nâng ly lên hát thẳng mặt người thanh niên nhuộm tóc đỏ. Mặt hần biến sắc, đập vỡ một chai bia tuyên bố sẽ chơi chết tôi rồi rạch nát khuôn mặt như hoa của tôi ra.

Sau đó, Hàn Tiềm xuất hiện. Mặc dù giúp tôi giải vây, nhưng thủy chung sắc mặt không hề hòa nhã với tôi.

Tôi vẫn còn nhớ lời cảnh cáo của anh: “Thẩm tiểu thư, bài học lần trước còn chưa đủ sao? Cô thật sự vì sự nghiệp mà hiến thân theo vào nơi này sao? Nếu như tôi không giúp, cô biết hậu quả sẽ thế nào không? Tôi không có nhiều thời gian để lãng phí với cô đâu. Lần sau tuyệt đối sẽ không có chuyện ra tay cứu giúp. Cô là người trưởng thành, nên chịu trách nhiệm với hành vi của mình. Còn nữa, tôi hi vọng đây là lần cuối cùng cô theo dõi tôi. Nếu không, Thẩm tiểu thư, đến lúc đó cô sẽ biết, tình cảnh của cô, đại khái so với lúc này còn tứ bề khốn đốn hơn.”

Đương nhiên tôi cảm thấy không phục, hùng hổ nói với Hàn Tiềm, loại quán bar này đối với tôi mà nói chỉ là case nhỏ, tôi có thể uống ngàn chén không say. Hàn Tiềm nhìn tôi giễu cợt, sau đó nhận ly rượu mời của tôi.

Thật ra thì anh đúng. Tôi không thích hợp với nơi này. Khi còn bé, thân thể tôi đã không tốt, phải thường xuyên uống thuốc dưỡng bệnh, căn bản không thích hợp uống rượu. Mới uống hai chén, trước mắt tôi liền xuất hiện người máy biến dị Hàn Tiềm có ba đầu sáu tay.

Anh đại khái nghĩ, chỉ cần vài chén rượu là có thể hạ gục tôi, sau đó tôi tuân thủ cam kết, thừa nhận thất bại, ngoan ngoãn rút ra khỏi thế giới của anh, nước sông không phạm nước giếng. Dù có thế nào đi nữa, mấy chén rượu này với anh đều đáng giá, đây là cách nhanh nhất giải quyết mối phiền phức lớn nhất là tôi.

Đáng tiếc, anh cũng coi như đi sai một bước. Tên nhóc tóc đỏ đó lại quay trở lại, bỏ vào trong rượu của anh một viên thuốc, tặng cho chúng tôi một sự bất ngờ không lấy gì làm tốt đẹp.

Chuyện sau đó, tôi cũng rất mơ hồ, nhưng đại khái Hàn Tiềm cũng ý thức được có gì không đúng, muốn nhanh chóng thoát ra ngoài lại bị tôi lôi lôi kéo kéo rồi còn phun bắn hết người, mới muốn tìm một khách sạn gần quán bar ngủ lại một đêm.

Chuyện sau đó, anh thực sự không nhớ rõ, bao gồm tôi làm sao lại theo anh vào quán rượu, vào phòng khách sạn, sau đó cùng lên giường. Mà đoạn này với tôi cũng như được phủ một lớp sương mù dày đặc, là con ma men không còn ý thức, chỉ nhớ mang máng là chính tôi chủ động dây dưa. Tính cách tôi rất mạnh mẽ, độ rượu thất bại sau này sẽ không theo dõi nữa, dù trong lòng tôi cảm thấy không chấp nhận nổi, không muốn thuận theo, không muốn buông tha nhưng cuối cùng lại cùng Hàn Tiềm chung đường.

Đây chính là phần tôi giấu Tô Đình, cũng chính là điều tôi giấu Hàn Tiềm. Bởi vì sáng hôm sau buổi tối hôm đó, chiếc Lamborghini của anh dừng dưới lầu nhà tôi. Anh ở đâu ngộ đợi tôi.

“Người đêm đó có phải cô không? Rất xin lỗi, tôi thấy trên giường có máu.”

Ngẫm lại, biểu cảm của tôi khi nghe những điều này phát sinh trên người mình là đáng thương. Đêm đó, ở trên giường, tôi bị anh lật qua lật lại, hết mặt trái rồi lại mặt phải như ộp la trứng không biết bao nhiêu lần, hieenjtaij chân vẫn còn run rẩy. Nếu không phải đối quá không còn cách nào khác đành phải ra cửa tìm thức ăn thì sẽ không gặp anh trong cái ngõ nhỏ này.

“Hàn tiên sinh đang nói gì vậy? Máu gì? Đêm đó, em nôn xong liền trở về nhà, sau đó bạn cùng phòng còn nấu canh gừng cho em. Thẩm Miên em mặc dù chỉ làm một paparazzi, nhưng đã đánh cuộc thì sẽ chấp

nhận thua. Độ rượu thua chính là thua, tuyệt đối không nuốt lời. Em sẽ không theo dõi anh nữa. Trước đây đã quấy rầy cuộc sống của anh, thành thật xin lỗi.”

Tôi thấy Hàn Tiềm mím môi, dăm chiêu suy nghĩ, vẫn đẹp trai như đêm đó. Đáng tiếc, điều tôi muốn bây giờ là làm rõ quan hệ với anh! Đúng là tôi muốn bôi xấu anh nhưng không hy vọng có khúc mắc hay ràng buộc này. Tống Minh Thành nói, một thân sĩ lãnh đạm, một người đàn ông trong tình huống vô ý thức phát sinh quan hệ với một xử nữ sẽ sinh ra cảm giác muốn bồi thường.

Tôi không cần loại bồi thường này, hai loại bí mật của nhân gian này khiến tôi cảm thấy bất an và phức tạp. Tôi không định dùng phương thức này để bắt đầu một cuộc tình, cũng không mong muốn tương lai sẽ bắt đầu một cuộc tình mà khi đó Hàn Tiềm vẫn còn cảm thấy băn khoăn. Vì vậy, tôi trực tiếp nói với Hàn Tiềm, không có bí mật, ít nhất giữa chúng tôi không có.

Chuyện này tôi cũng không dám nói cho Tống Minh Thành biết. Mặc dù anh ta là chuyên gia cho cả hai giới, nhưng đã là bí mật, nói cho Tống Minh Thành biết chẳng khác nào nói với toàn thể giới, để cho toàn thể giới cùng giúp bạn giữ bí mật.

Còn điều tôi không giấu Tô Đình chính là, đêm đó hàn Tiềm làm mấy lần. Tôi thật sự không nhớ rõ.

Còn khi nghe Tô Đình lý luận về các biện pháp phòng tránh, tôi đã rất vất vả để khơi thông quan hệ, tìm người lấy hồ sơ kiểm tra sức khỏe của Hàn Tiềm.

Nói tóm lại, đêm đó sau khi tâm sự bí mật với Tô Đình, tôi và cô ấy bắt đầu trở nên thân thiết. Với tôi, là ba ngày nằm trên giường nghiêng răng nghiêng lợi chửi bới sau đó từ từ bình tĩnh suy tính đường lui. Với Hàn Tiềm, là không giải thích được người ngủ cùng đêm đó.

Nghĩ như vậy, tôi đột nhiên cảm thấy vui vẻ. Hàn Tiềm thì sao chứ, kết quả không phải cũng bị cưỡng bức sao!

Crystal: Tuần mới vui vẻ nha cả nhà!!!

15. Chương 15: Chẳng Lẽ Nói Với Anh, Hàn Thiếu Gia, Anh Còn Nhớ Rõ Người Cưỡng Bức Anh Ngày Đó Là Thẩm Miên Sao?

Đáng tiếc vấn đề cần phải thảo luận bây giờ không phải Hàn Tiềm bị cưỡng bức hay không. Trần Đan Đan đang nhìn tôi chằm chằm.

“Miên Miên, cậu yên tâm, tớ không định đem những thứ này cho chủ biên. Hơn nữa, tớ còn đem tất cả những bản sao, bản gốc này tiêu hủy ngay trước mặt cậu.”

“Vậy cậu muốn bao nhiêu tiền? Hay là một căn căn để có thể định cư ở thành phố này?” Làm gì có bữa trưa nào miễn phí, kể từ khi chúng tôi quen biết, Trần Đan Đan đã là một cô gái có cá tính mạnh, khi tôi còn đang hồn nhiên vui tươi điên điên khùng khùng đi theo các minh tinh ra ra vào vào thì cô ta đã uyển chuyển biểu đạt rất không ủng hộ cách sống của tôi.

Nghề phóng viên giải trí này đối với cô ta chỉ là thứ yếu. Cô ta chỉ cần một công việc ổn định để có thể đăng ký hộ khẩu ở lại thành phố này. Khi đó, cô ta vô cùng chú trọng tạo các mối quan hệ với các minh tinh, tìm kiếm bàn đạp. Mà hiện tại, tôi là bàn đạp của cô ta.

Nghe thấy tôi nói như vậy, biểu cảm thoáng qua trên mặt Trần Đan Đan không rõ là khổ sở hay phức tạp: “Miên Miên, tớ không cần tiền của cậu. Tớ biết, lời mở đầu tớ nói như vậy sẽ khiến cậu cảm thấy đang uy hiếp cậu. Hơn nữa, cậu không tin tớ. Trước kia quả thật tớ đã viết khá nhiều không hay về cậu. Khi đó tình hình tài chính không tốt, cậu đi rồi, tớ thậm chí không tìm được người cùng chia sẻ tiền thuê phòng. Tòa soạn lại muốn cắt giảm biên chế. Cậu biết đấy, tớ không đi theo dõi, căn bản không đào được tin tức hot.”

Cô ta nói xong những lời này, dừng lại một chút, kiểm soát lại cảm xúc của mình, lại trở thành một Trần Đan Đan trấn định, lý trí: “Cậu cũng biết nhà tớ gần như tán gia bại sản để lo cho tớ học xong đại học. Tớ nhất định phải ở lại thành phố này tìm một công việc có thể nuôi sống bản thân. Thẩm Miên, khi một

người ngay cả những nhu cầu cơ bản như ăn, mặc, ở, đi lại cũng không lo được cho bản thân thì bọn tớ không thể tuân thủ mấy cái nguyên tắc nghiêm khắc như tình bạn, thậm chí là tình yêu đó được.”

Tôi nghe trong câu nói của cô ta đã đổi thành gọi “Thẩm Miên”, trong lòng khẽ thở dài. Thật ra thì Trần Đan Đan viết những tin tức kia về tôi, tôi có thể hiểu, chỉ là bản thân tôi trở thành đề tài bàn tán, trong khi mấy hôm trước cô ấy vẫn còn là đồng nghiệp của mình. Mặc dù nội dung vô thường vô phạt nhưng lại đẩy lên một làn sóng không tốt về tôi. Còn điều thực sự khiến tôi chán ghét đó là cô ta cầm tấm ảnh đêm đó đến tìm tôi. Tôi không biết cô ta muốn tôi làm gì, nhưng mọi thứ đều phải trả giá hợp lý.

“Thẩm Miên, xin lỗi vì đã dùng phương thức này gặp lại nhau, nhưng bây giờ tớ cần Hàn Tiềm giúp một tay.”

Trần Đan Đan rốt cục cũng đi thẳng vào vấn đề, nhưng đối tượng cầu xin này có chút kỳ quái.

“Hàn Tiềm? Cậu muốn Hàn Tiềm giúp một tay?”

“Phải, tớ không còn cách nào khác. Thực ra bây giờ tớ đang chuẩn bị nhảy việc sang làm phóng viên tin tức chính thức cho tòa soạn khác, rồi ngày đó trong lúc đi chợ, chính là cái chợ mà ngày trước chúng ta hay đi đó thì có một chiếc Audi đâm phải một cô bé khoảng 11 tuổi kéo lê cô bé hơn mười thước. Cô bé chết ngay tại chỗ. Tớ vừa đúng lúc ở đó, dùng máy ảnh chụp lại hiện trường, cả biển số xe, sau đó giao cho cảnh sát, nhưng không giải quyết được gì, nói là chủ của chiếc xe Audi kia là một tiểu thiếu gia, bố hắn ta rất có máu mặt.”

Tôi đại khái cũng hiểu được ý tứ của Trần Đan Đan. Thực ra cô ta tốt nghiệp chuyên ngành báo chí chính quy loại xuất sắc, bằng lòng đi làm paparazzi để sinh tồn, mà những người từng học báo chí đều mang tinh thần chính nghĩa và có chút cổ chấp.

“Tên bố của kẻ đó là gì?”

“Giang Dã. Thật ra những tấm hình chụp cậu và Hàn Tiềm không phải là tớ chủ động đi tìm, mà là nhân viên phục vụ của quán bar đó tìm đến tạp chí của chúng ta, hy vọng có thể dùng cái này đổi lấy nhuận bút. Tớ cho hắn tiền, giữ lại ảnh chụp, chưa đưa cho chủ biên.”

Lúc này rốt cuộc tôi cũng đã hiểu được vì sao Trần Đan Đan muốn tìm Hàn Tiềm. Giang Dã là họ hàng của Hàn gia, là người của Hàn gia, hơn nữa thế lực ở trụ sở chính của tập đoàn Hàn gia rất lớn, là một nhân vật rất nổi tiếng. Trần Đan Đan muốn tìm lại công lý nhưng lực bất tòng tâm, vừa đúng lúc có trong tay tấm ảnh của tôi và Hàn Tiềm, tự nhiên sắp chết đuối vớ được cọc, muốn thông qua tôi thổi gió bên gối với Hàn Tiềm.

Đáng tiếc, tôi có thể nói cho cô ấy biết, mặc dù tôi cùng Hàn Tiềm ngủ một đêm nhưng căn bản quan hệ của chúng tôi không có thăng hoa! Thậm chí, Hàn Tiềm còn không biết tôi đã ngủ với anh!

Trần Đan Đan nhìn tôi suy tư, có chút nóng nảy, vội vàng lấy ra một xấp hình khác: “Cậu xem, đây là ảnh hiện trường. Tớ đã rửa ra. Tớ dám chắc không có ai xem xong mà không bức xúc.”

Cô ta đặt những bức ảnh đó vào tay tôi. Thật sự là đập vào mắt là máu chảy lênh láng, Trần Đan Đan còn chụp biểu cảm tuyệt vọng của cha mẹ cô bé sau sự việc. Sau đó, cô ta đem tất cả ảnh chụp và phim có liên quan tới tôi và Hàn Tiềm đều đưa cho tôi.

Tôi thở dài: “Đều ở cùng trong thành phố này, cái tên Giang Dã cậu cũng đã nghe qua. Chuyện này nhất định tớ sẽ giúp, nhưng tớ chỉ có thể làm hết khả năng của mình thôi. Phía Hàn Tiềm bên kia tớ sẽ đi đàm phán, nhưng kết quả thế nào, tớ không thể bảo đảm được.”

Trần Đan Đan rồi rít cảm ơn chuẩn bị rời đi, tôi nhìn bóng lưng cô ta đột nhiên cảm thấy thương cảm. Cô ta cũng là đang hoài niệm lại ước mơ của mình, là một cô gái tốt giữ vững niềm tin. Đáng tiếc, chúng tôi đều không thể trở lại được nữa.

Tôi nhin không được thốt lên: “Thật ra thì cậu không cần dùng những tấm ảnh này tớ cũng sẽ giúp cậu.”

Giọng nói rất nhẹ nhưng cô ta vẫn nghe được. Cô ta không quay đầu lại, vẫn quay lưng lại với tôi: “Thẩm Miên, xin lỗi, nhưng thực sự tớ rất vui. Chúng ta đều hiểu rõ giới này, nó giống như một vùng bùn, thế nhưng thật tốt, nhiều năm như vậy, cậu vẫn không thay đổi.”

Tôi muốn nói với Tô Đình câu nói đó, đã bước chân vào con đường sâu như biển này, từ nay phải quên hết tất cả những người trước đây. Tất cả nghệ sĩ khi nổi tiếng đồng thời cũng hy sinh rất nhiều thứ.

Paparazzi và minh tinh, chung quy đều không thể làm bạn bè được, bất tri bất giác trong lòng chúng tôi đã sinh ra một bức tường ngăn cách, tựa như cô ta không tin nếu như tôi không bị nắm thóp thì trong trường hợp này sẽ không tình nguyện đưa tay hỗ trợ, tựa như vừa rồi khi cô ta ném những bức ảnh của Hàn Tiềm ra, tôi chỉ có một suy nghĩ, cô ta tới để uy hiếp tôi.

Chúng tôi đều không thể tin tưởng đối phương.

Con người đều có nhiều mặt. Không có ai hoàn toàn xấu xa, cũng không có ai hoàn toàn thuần lương, trong sáng. Trước đây tôi nghĩ Trần Đan Đan rất tốt, sau lại nghĩ cô ta quá xấu.

Mà lúc này nhìn nhìn hai tấm ảnh chụp xếp chồng lên nhau, tôi sửa sang lại một chút, quyết định đến tìm Hàn Tiềm ngay lập tức. Công lý đến muộn thì không còn là công lý nữa, cha mẹ của cô bé đã chết kia cần tìm lại công lý đúng lúc, phải nhận được sự bảo trợ của luật pháp.

Tôi gọi vào số điện thoại cá nhân của Hàn Tiềm. Khi tôi vẫn còn chưa chuẩn bị tốt những điều cần nói, điện thoại đã được tiếp.

“Thẩm Miên?”

Tôi có chút quẫn bách: “Hàn tiên sinh, anh ăn cơm chưa?”

Sau đó là một hồi trầm mặc của đầu dây bên kia, rất lâu sau mới nghe thấy Hàn Tiềm nói: “Có chuyện gì cần tôi giúp không? Theo tính cách của em, chắc là sẽ không dùng loại phương thức này chủ động mới tôi ăn cơm chứ!”

Tôi nghe thấy anh dặn dò thư kí điều chỉnh lại lịch trình trong ngày, dời hội nghị buổi tối sang ngày mai.

“Ừ, đợi chút. Rita, sắp xếp cuộc họp sang sáng mai, sau đó đặt chỗ cho tôi ở Đế Tinh. Thôi, quên đi, không nên đến Đế Tinh, đám paparazi đầy xung quanh đấy. Được rồi, cô xem rồi tự quyết định, đổi chỗ khác.”

Sau đó giọng nói rõ ràng của Hàn Tiềm truyền đến tai tôi, tôi có cảm giác rất kỳ quái như anh đang cách điện thoại vuốt ve tai tôi. Anh nói: “Thẩm Miên, cho em một buổi tối, hy vọng em thực sự có chuyện quan trọng tìm tôi.”

Lời nói ẩn ý rất trực tiếp, nếu như lúc này em rồi việc đến trêu đùa tôi, lần sau đừng mơ tưởng sẽ liên lạc được với tôi, từ nay em hay số điện thoại cá nhân đều sẽ nằm trong danh sách đen hết.

Cúp điện thoại, tôi lập tức sửa sang lại trang phục, tìm một bộ màu trắng phù hợp mặc vào, sau đó chờ Hàn Tiềm tới đón tôi.

Cách thời gian anh hẹn 6h30 còn một một lúc nữa, tôi ngồi ngẩn người, sau đó đột nhiên ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng. Tôi lấy lập trường gì để nhờ Hàn Tiềm giúp đỡ? Giang Dã ở Hàn thị mặc dù không phải nhân vật lớn, nhưng cũng coi như là người có thâm niên, không có công lao cũng có khổ lao. Hàn Tiềm cơ bản là một thương nhân, dựa vào cái gì mà chỉ vì mấy câu nói của tôi sẽ không bảo lãnh con trai nhà người ta.

Chẳng lẽ nói với anh, Hàn thiếu gia, anh còn nhớ rõ người cường bức anh ngày đó là Thẩm Miên sao?

Đây quả thực so với “Hoàng thượng, người còn nhớ Hạ Vũ Hà ven hồ Đại Minh không?” còn thấy muốn khóc hơn.

16. Chương 16: Hàn Tiềm Thật Vui Vẻ, Còn Tôi Tức Giận Đến Suýt Vỡ Phổi.

Hàn Tiềm tới rất đúng giờ, nhờ bóng đêm che chắn, bốn phía cũng không có ai chú ý tới chúng tôi.

Hình như anh vừa mới kết thúc một ngày làm việc cường độ cao, thần sắc càng lạnh lùng xa cách, giống như đang che giấu mỗi một.

Tôi run run lên tiếng chào anh, anh chỉ gật đầu một cái coi như tiếp nhận. Chỉ khi tôi mở cửa chuẩn bị lên xe mới nói với tôi một câu.

“Ngồi lên ghế trước đi.”

Tôi nhìn gương mặt đẹp như trăng lạnh của anh, lại nhìn vào vị trí ghế lái phụ bên cạnh anh, nhất thời trong lòng xốn xáo, không thể làm gì khác hơn là cười lấy lòng nói: “Hàn tiên sinh, ý nghĩa của ghế phụ là tượng trưng cho người sẽ sánh vai cùng, nâng khăn sửa túi ỉnh. Em nghĩ nên dành lại cho người quan trọng của anh đi.”

Hàn Tiềm liếc nhìn tôi: “Tôi biết em đang nói dối theo thói quen, hơn nữa không thích nói thật với tôi, ngồi lên đi, tôi không muốn vì chuyện này mà làm ảnh hưởng tới tâm trạng tối này.” Ánh mắt anh sâu thẳm, ngũ quan trong bóng đêm hiện lên lạnh bạc. Tôi bị ánh mắt ấy quét qua toàn thân, lập tức ngoan ngoãn, nghe lời. Là tôi có việc cầu cạnh người ta. Thỉnh thoảng cũng nên hạ thấp bản thân.

“Ha ha ha, cảm ơn Hàn tiên sinh. Thật ra em thích ngồi ở ghế phụ nhất. Anh thật là am hiểu lòng người.” Ngàn dặm vạn chọc, không nịnh bợ thì lại châm chọc. Quả thật tôi không nói thật với anh. Nhưng tôi có thể sao? Tôi có thể nói với Hàn Tiềm, ngộ nhỡ xảy ra tai nạn thì vị trí đó chết nhanh nhất. Tôi sợ chết. Tôi yêu cái mạng nhỏ này. Thử nghĩ tới biểu tình của bạn hôm nay khi bị SM (sadist – masochist(nôm na là bạo lực, cực kì ngược thân, còn có thể nói là bạo....), rồi nhớ tới đám con em nhà giàu dùng phương thức đua xe để xả stress, thực sự tôi cảm thấy khá áp lực.

Tuy nhiên, hình như sau khi tôi ngồi vào vị trí ghế phó lái thì tâm tình Hàn Tiềm tốt lên không ít. Khi tôi hạ cái mông ngồi xuống mơ hồ còn nghe thấy anh cười một tiếng.

Mười phút sau, sau khi đã ngồi vào ghế phụ lái tạo dáng vẻ đoan trang xong, tôi quyết định nói gì đó: “Hàn tiên sinh, anh thích xem mình tinh trở tài nấu nướng sao? Chính là tiết mục vào tối thứ ba hàng tuần ấy?”

Đừng trách ta xu nịnh, ngồi gần người có đại danh là băng sơn như vậy, lại còn thấy anh có vẻ hơi mệt mỏi, đoán chừng cả quãng đường đến nhà hàng sẽ đều tẻ ngắt, đầu lưỡi và đầu tôi đều bị đông lạnh rồi, không còn cách nào khác đành phải tự tìm đề tài nói chuyện. Không bằng thừa dịp hiện tại trò chuyện trước, kéo gần khoảng cách, làm cho Hàn Tiềm vui vẻ.

“Ừ!”

Tôi nghe thấy Hàn Tiềm đáp lại vô cùng mừng rỡ: “Hàn tiên sinh, chương trình này cũng khá hay, em có tham gia vài kỳ. Thật ra thì tài nấu nướng của em cũng khá. Anh thích ăn măng à? Trong tiết mục tuần trước em tham gia có làm món cá nấu măng, nhận được khen ngợi như nước thủy triều dâng nhé.”

“Ừ, thật không? Thật ra tôi cũng thích ăn măng.” Đại khái Hàn Tiềm cũng đói bụng lắm rồi. Vừa nghe thấy tôi nói đến làm măng liền hứng thú nói tiếp. Tôi kể mấy chuyện hậu trường ngoài lề của mấy nữ minh tinh khiến anh cười suốt. Mở đầu như vậy cũng tốt lắm rồi.

“Em nói, em nấu măng rất ngon?”

“Đúng vậy. Em sống ở nước ngoài nhiều năm, ăn không quen đồ tây, cho nên không thể tự mình học nấu ăn, nhiều năm trôi qua, tóm lại cũng có chút tâm đắc. A, đúng rồi, em kể tiếp chuyện cười của minh tinh khi vào phòng bếp cho anh nghe nhé, đây đều là tin tức tư mật đấy...”

“Ừ, có thể, tôi gọi điện thoại trước đã, rồi em tiếp tục.”

Tôi cảm thấy tình hình không tệ. Tô Đình nói Hàn Tiềm đối đáp không tốt. Thật ra thì chỉ là không tạo được đề tài yêu thích và sự chú ý của một người mà thôi. Tối nay tôi biết, Hàn Tiềm thích ăn!

Mà trong lúc tôi đang kích động vì sự thông minh tài trí của mình thì cuộc điện thoại của Hàn Tiềm như dội một chậu nước lạnh từ đầu xuống chân tôi.

“Sammy à? Ừ, bữa tối tôi đặt ở Lệ Cảnh các cô không cần nữa, hủy đi. Được, sau này nhất định sẽ tiếp tục chiếu cố công việc làm ăn của các cô. Tối nay tôi muốn ăn ở nhà.”

Tôi nay muốn ăn ở nhà... Tôi nay muốn ăn ở nhà... Tôi nay muốn ăn ở nhà...

Vậy tôi làm sao bây giờ? Tôi còn chưa nói vào chuyện chính mà! Chẳng lẽ tôi bị lộ rồi? Nhưng mà tôi còn chưa nói gì mà!

Tôi oán hận nhìn Hàn Tiềm. Anh nhìn tôi cười cười, giọng điệu nhẹ nhàng: “Sao thế? Không phải vừa rồi còn rất vui vẻ sao, muốn tán dóc với tôi mà!”

Tôi không nói lời nào.

“Thẩm Miên, tối nay là em muốn nhờ vả tôi, mà tôi đây, công việc rất bận rộn, hiện tại muốn về nhà ăn món ăn gia đình, hơn nữa tôi thích măng. Em không phải nói tài nấu nướng của em rất tốt sao?” Đại khái tâm tình của Hàn Tiềm rất tốt, bộ dáng anh chậm rãi nói chuyện với tôi giống như đang trêu chọc con mèo xám béo ú của anh vậy. Tôi cảm thấy tôi giống như đang bị anh nắm lấy đám lông ở cổ đùa giỡn, vuốt ve. Hoàn toàn bị anh xỏ mũi dắt đi.

Điều thực sự hù dọa tôi là, nếu như tôi đoán không sai, ý của anh là đưa tôi về nhà rửa tay nấu canh cho anh? Nấu măng? Hiện tại tôi thật không muốn quan hệ với Hàn Tiềm tiến thêm một chút nào nữa. Nếu như không phải là vì chuyện của Giang Dã, căn bản tôi sẽ không nghĩ đến tìm Hàn Tiềm.

“A ha ha, món măng đó à? Hàn tiên sinh, bây giờ em không nấu nữa rồi, sau khi em nghe giải thích về quá trình măng mọc lên sau mưa, em không nấu măng nữa rồi. măng mọc sau mưa, tưởng tượng tốc độ sinh trưởng nhanh cỡ nào, chính là anh vào trong rừng trúc sau cơn mưa giải quyết vấn đề, khi cởi quần ngồi xuống vẫn còn là đất bằng phẳng, đang giải quyết giữa chừng thì có cái gì đó từ dưới đất chui lên đâm vào mông anh, hơn nữa còn từng mảng từng mảng không ngừng đâm vào mông anh, a, anh xem, nghe cái này xong em liền bị bóng ma tâm lý, cảm thất măng rất không vệ sinh...”

Quả nhiên nói những lời này xong, Hàn Tiềm không nói gì. Trước đây, Tống Minh Thành hay cướp măng của tôi, tôi liền đem lập luận này nói ra, anh ta đều buông bát xuống không ăn nữa.

Đáng tiếc tôi đã đánh giá thấp năng lực chịu đựng của Hàn Tiềm. Tôi thấy anh quay đầu sang cười, cười lộ ra hàm răng trắng bóng. Anh nói: “Thẩm Miên, nói như thế nào nhỉ? Khi em càng không muốn, sẽ chính là lúc kẻ địch của em vui vẻ nhất.”

Sau đó anh tháo cà vạt và cởi mấy cúc áo trước ngực, rất tự nhiên tùy ý ghé lại gần chỗ tôi đang ngồi.

“Hiện tại tôi đang rất vui vẻ.” Anh nói, trong giọng nói toát lên ý vị thắng lợi.

Tôi giận đến suýt vỡ phổi.

Nhưng tôi không có biện pháp nào. Tôi chỉ có thể bị phần nhìn Hàn Tiềm dứt khoát điều chỉnh tay lái. Trong lòng mặc niệm ‘gió thổi dịu hieu sông Dịch lạnh lùng, trăng sẽ một đi không trở lại’.(trích thơ Kinh Kha)

Tôi nay Hàn gia yên tĩnh lạ thường. Tôi dùng thức ăn trong tủ lạnh nhà Hàn Tiềm nấu ba món mặn một bát canh. Trong lúc đó, Hàn Tiềm nhắm mắt nằm trên ghế sofa giả vờ ngủ say, con mèo xám béo ú được anh cưng chiều nằm cuộn tròn trên đùi anh, cái đuôi vẫy qua vẫy lại, trông rất hòa thuận vui vẻ. Không biết vì sao tôi lại nghĩ đến một câu nói, mèo là con còn anh là cha. Tuy nhiên hiện tại, tôi đối với con mèo này cùng chủ nhân cuat nó đều có ý muốn âm phùng dương vi. (khi chết mới gặp còn khi sống thì luôn làm trái ý)

“Hàn tiên sinh, có thể ăn cơm rồi.” Tôi mặc một chiếc tạp dề, thái độ cung kính nịnh bợ, đầu còn một nửa khí thế của mình tinh.

Hàn Tiềm đẩy con mèo nằm trên đùi anh ra, xoa nhẹ ấn đường rồi mới đứng lên đến cạnh bàn. Bữa cơm này ăn thật an tĩnh, đối với người giàu sang có lúc rất để ý đến loại lễ nghi trên bàn ăn khi ăn không được nói chuyện. Tôi không hiểu tính tình Hàn Tiềm nên đành yên lặng ăn cơm.

Khẩu vị của Hàn Tiềm không tệ, còn ăn thêm một bát. Anh ăn rất chậm, rất ưu nhã, cái dáng vẻ vạn năm đó thật người nấu ra những món ăn đó như tôi thấy thật thỏa mãn, có thể nấu những món ngon cho Hàn Tiềm đều là ảo giác vinh hạnh lớn lao. (Crystal: Đây có phải tâm trạng của người vợ khi nhìn chồng mình ăn những món mình nấu không??? Hự, ngọt quá đi mất)

Sau khi Hàn Tiềm để bát xuống, thần sắc co chút lười biếng: “Thẩm Miên, có thể nói rồi đó. Bữa cơm này em nấu cũng không tệ, tôi cho em nửa giờ. Thuyết phục tôi nhúng tay vào chuyện của Giang Dã.”

Tôi há to miệng, lúc đó cái bánh bao trứng mới nhét vào được một nửa, nghe anh nói xong lập tức nuốt xuống, nghẹn ứ ở cổ, ngẩng lên trừng mắt nhìn anh khinh bỉ lại nhìn thấy bàn trà phía trước sô pha anh vừa nằm, thấy đồng ảnh chụp hiện trường tôi mang đến để chuẩn bị ‘hiểu chi dĩ ý, động chi dĩ tinh’ (có nghĩa là dùng chân tình đánh động đối phương, dùng lý lẽ để thuyết phục đối phương) đang bày la liệt trên bàn.

Chắc chuyện này của Giang Dã, Hàn Tiềm đã nghe qua. Anh đi thẳng vào vấn đề như vậy cũng giúp tôi đỡ phải trình bày lại vụ việc.

“Hàn tiên sinh, chuyện này anh cũng thấy đây, đặt vào lập trường của cha mẹ cô bé đó mà suy nghĩ một chút ai cũng không đành lòng. Chuyện của Giang Dã, đối với anh mà nói cùng lắm cũng chỉ là một câu nói. Em biết làm thế này sẽ khiến anh khó xử, nhưng đã biết rõ chuyện này, nếu như vẫn một mực trầm mặc sẽ thành một làn sóng oán thán, sợ rằng giới truyền thông sẽ làm ầm lên, danh dự của Hàn thị các anh cũng bị người ta lên án.”

Tôi thấy Hàn Tiềm vẫn không nói gì, đành nhắm mắt tiếp tục: “Anh cũng biết, con cái chính là tất cả đối với cha mẹ. Con cái khỏe mạnh hoạt bát, bình an nuôi đến hơn mười tuổi, đột nhiên mất đi, vấn đề cơ bản bây giờ không phải là tiền bồi thường mà là công lý. Đi chân trần thì không sợ đi giày, một khi bế tắc, tức giận đã bùng nổ thì sẽ vỡ đê, đến lúc đó phải chăng anh muốn bỏ mặc Giang Dã? Sao không sớm thuận nước giong thuyền, cũng tạo được danh tiếng tốt!”

Hàn Tiềm rất phối hợp gật đầu, tuy nhiên lời nói ra lại làm tôi đau răng.

“Thẩm Miên, em biết rõ chuyện này tôi không nhúng tay vào cũng có thể xử lý ổn thỏa. Giang Dã vẫn chưa quan trọng tới mức có thể là hình tượng đại diện cho cả Hàn thị, em đừng đánh đồng mọi thứ lại. Mà em xem rốt cuộc truyền thông có thể tạo được áp lực đưa chuyện này ra ánh sáng hay không còn chưa biết được, cho nên tại sao tôi lại phải chủ động vứt bỏ Giang Dã chứ?”

Sắc mặt tôi nhất thời kém hẳn đi. Tôi ngồi tiếp ăn, tiếp chuyện với Hàn Tiềm anh lâu như vậy, đại gia anh đã sớm biết tôi tìm anh làm gì, còn vòng vo chơi tôi, định lừa rách cá chết sao.

“Hàn tiên sinh, ở chỗ em có một số bức ảnh chụp đêm hôm đó chúng ta cùng nhau uống rượu, vừa đúng paparazzi là bạn em, liền đưa cho em. Dù sao Thẩm Miên em ở trong giới cũng là một nhân vật gây tranh cãi, cùng nhà sản xuất phim làm ra một số scandal em cũng không quan tâm. Tuy nhiên, anh thì khác. Hàn tiên sinh, có vẻ như vì danh dự gia tộc hay nỗi khổ tâm nào khác, anh luôn để ý đến hình tượng, bình luận với mình.”

Hàn Tiềm hình như không ngờ tôi sẽ không tiếc bôi xấu mình đồng thời bôi xấu anh, thần sắc có chút kinh ngạc, sau đó liền sắc mặt liền thay bằng biểu cảm tự tiếu phi tiếu. (cười mà như không cười)

“Nhắc tới buổi tối hôm đó tôi còn làm chuyện không tốt, không biết tự giữ mình, hơn nữa đáng tiếc, còn không biết đối phương là ai, nếu em đem ảnh chụp chúng ta ở quán bar đưa ra, tôi đồng ý trả tòa soạn gấp ba lần để đăng tin, đêm đó Hàn Tiềm còn cùng một người tắm gió xuân, hiện tại treo giải lớn cho người nào biết chuyện cung cấp đầu mối.”

Tôi đã thuộc dạng không biết xấu hổ, nhưng chưa từng gặp ai không biết xấu hổ như vậy, hết lần này tới lần khác mặc dù trong lòng tôi rất uất ức cùng bi phẫn nhưng vẫn không thể trực tiếp bộc lộ ra. Sự kiện đêm đó, vì tôi chết cũng không thừa nhận, cũng không có bằng chứng, nhưng ngộ nhờ sau khi tòa soạn đăng tin như vậy, chắc chắn sẽ khiến độc giả cảm thấy đêm xuân đáng giá ngàn vàng, cô nàng cùng Hàn Tiềm uống rượu là tôi.

Tôi không thể làm gì khác hơn là phải thò mặt ra, trong lòng mắng to Hàn Tiềm, ăn tôi rồi cũng cho tôi nôn ra, lại không biết hóa ra lại hòa một vẩn. Nói đến chuyện đêm đó, tôi liền cảm thấy hoảng hốt. Xem ra không nên lấy ảnh chụp cùng nhau uống rượu ra.

“Thẩm Miên, không phải tôi không chịu giúp. Nếu chuyện của Giang Dã mà tôi ra mặt thì sẽ biến thành cái bia cho Giang gia, trực tiếp sẽ phải hứng chịu công kích, cho nên nhất định phải kéo một người cùng xuống

nước, sau này em cũng vì tôi mà một lần làm bia đỡ là được rồi.” Một lúc sau, Hàn Tiềm nói một câu như vậy.

Lúc ấy, tôi chỉ cảm thấy anh có thể giúp đỡ đó như vận tốt từ trên trời rơi xuống, đập thẳng xuống khiến tôi choáng váng, tựa như tình tiết vở kịch rất trắc trở, căn bản không nghĩ tới chính là lòng tràn đầy vui mừng. Lúc ấy nghĩ, với thân phận Hàn Tiềm như vậy, bản thân lại có thể lực và thủ đoạn, đâu cần một người như tôi giúp anh chặn đỡ gì chứ. Điều này đối với tôi mà nói chính là không cần đổi tiền mặt lấy chỉ phiếu không.

Tôi nào biết sau này há chỉ vì Hàn Tiềm mà một lần làm bia đỡ, tôi cũng nào có biết cái bia đỡ có liên quan tới Hàn Tiềm có nghĩa là gì. Lúc ấy tôi nào có suy nghĩ sâu xa, cái bia ấy dùng để làm gì.

17. Chương 17: Giáo Chủ, Có Gắng Giải Quyết Hai Vị Hộ Pháp Bên Cạnh Cô Cho Êm Đẹp. Tôi Đang Tạo Điều Kiện Cho Cô Đó!

Mấy ngày nay lịch trình của Lý Khải Duệ còn trống nên có thể tập trung vào quay Scandal .

Mà vụ kiện của Trần Đan Đan cũng đã kết thúc, lúc này tôi mới có thể thật sự thả lỏng tập trung vào công việc. Con trai Giang Dã bị dư luận của xã hội lên án, pháp luật trừng trị. Trần Đan Đan cũng vì không sợ cường quyền, dám đưa mọi chuyện ra ánh sáng nên được ca tụng là sứ giả chính nghĩa, nhà báo có tinh thần trách nhiệm nhất của năm. Từ một paparazzi chuyển thành nhà báo, cũng là một sự chuyển biến vô cùng tốt đẹp.

Hướng phát triển của các phương tiện thông tin đại chúng rất kỳ lạ.. Nó có khiến bạn hứng thú với những gì nó muốn truyền tải, kích thích dây thần kinh của bạn, tất cả đều nằm trong dự tính của nó hết. Trần Đan Đan có tinh thần chính nghĩa, điều này không thể nghi ngờ, nhưng danh hiệu nhà báo có tinh thần trách nhiệm nhất của năm này, tôi cũng chỉ có thể cười mà không nói. Trong tình hình hiện nay, ước chừng những điều giới truyền thông cần là một nhân vật anh hùng. Đã từng làm hai loại nghề nghiệp đối lập là paparazzi và minh tinh, coi như tôi cũng hiểu rõ một số điều. Dựa theo cách nói của Tống Minh Thành, nếu cuối cùng tôi không thể nổi tiếng được thì cũng coi như có nhiều bài học quý giá.

Giới nào có quy tắc của giới đó, bạn có thể không bị đào thải chính là thành công. Mà hiện tại, tôi lại cảm thấy có chút khổ não.

Bây giờ còn đang tiến hành giai đoạn trước khi quay Scandal , tôi hết mặc quần áo dân tộc, hàng hiệu, lại bắt chước trào lưu trang phục Hàn, Nhật, không có phong cách riêng, không phải mình cũng không có khí chất, thương hiệu của nữ diễn viên chính, ung dung tự tại. Giai đoạn này chủ yếu là đi tuyên truyền, tham gia các buổi biểu diễn muôn màu muôn vẻ, biến hóa khôn lường của giới showbiz, đối với kỹ năng diễn xuất cũng không có gì gọi là thử thách. Giới showbiz đối với khán giả đều rất mới lạ. Việc của tôi chỉ là dẫn đường, dẫn mọi người tiến vào thế giới của Scandal .

Điều tôi lo lắng chính là những điều vẫn còn ở phía sau, diễn cặp cùng Lý Khải Duệ.

“Không vui à? Bộ dạng hiện tại của cậu nhìn quê mùa quá, giống như con gà chọi thua trận trở về, còn bày ra bộ mặt ủ dột, chẳng ra thể thống gì cả. Vừa rồi khi bước vào tớ còn tưởng nhân viên của đoàn làm phim ngồi đây cơ.”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Tô Đình, hóa ra là đi diễn về, đã cao lại còn mặc một chiếc leggings cạp cao. Đạo trước khi đi tuyên truyền, tôi cũng mặc một chiếc như này, đem so với cô ấy thật đúng là khác nhau một trời một vực. Lại nghĩ đến vai diễn của Liễu Sơ Lăng, tiểu thư nhà giàu kết hợp với nam chính thanh mai trúc mã, quả thực rất hợp với hoàn cảnh thực tế của cô ta.

Vừa rồi trên đường đến Tô Đình có gặp A Quang, làm loạn âm ĩ đòi cùng tới xem tôi đóng phim. Hiện tại, A Quang đang chống tay lên thất lưng đứng ở bên cạnh.

“Thẩm Miên, những gì sắp diễn ra không cần tôi phải nói nữa chứ, có rất nhiều người đến đây để xem khả năng diễn xuất thật sự của cô đây. Còn nữa, cô nhất định phải tạo mối quan hệ tốt với nam diễn viên chính Kay đây. Giữa hai người là tình yêu sâu đậm, mỗi ánh mắt, hành động của cơ thể phải thể hiện được tình

cảm, không phải chỉ dựa vào mỗi khả năng diễn xuất là được đâu. Còn nữa, lát nữa Tống thiếu sẽ qua đây, sau đó cùng nhau đi ăn cơm, cô nhanh chóng thay cái bộ quần áo trên người này ra.”

Tôi vô lực gật đầu, còn hai mắt Tô Đình thì sáng lên: “Tống thiếu nào? Tống Minh Nguyên hay Tống Minh Thành?” Kể từ khi cô ấy biết Tống nhị thiếu gia thích mỹ nữ đầy đặn, đã chuyển ánh mắt hướng về Tống đại thiếu gia.

“Anh ấy lạnh lùng như vậy, tuấn tú như vậy, tao nhã lễ độ nhã lễ độ như vậy, rất tự lập như vậy, mạnh mẽ như vậy, xuất chúng như vậy, tuyệt đối sẽ không phải là kẻ phàm phu tục tử, có cái nhìn thiển cận giống như Tống nhị thiếu gia, chỉ nhìn ngực mà không nhìn thấy mỹ nhân xinh đẹp khiến trái tim đập thình thịch như tớ.”

Thiên chân vạn xác (vô cùng chân thực, chính xác), đây là những lời tâng bốc mà Tô Đình nói lúc đó, nói liền một hơi không nghỉ. Cho nên khi A Quang nói cho cô ấy biết người tới là Tống nhị thiếu gia Tống Minh Thành, Tô Đình tỏ ra vô cùng thất vọng. Vì vậy tôi cũng khiến cô ấy hóa vô đơn chí mà tổ giác cô ấy nữa, cái gì mà mỹ nhân xinh đẹp khiến trái tim đập thình thịch, lại còn muốn người ta hiểu rõ trái tim và tấm lòng nữa.

“Quên đi, còn có Lý Khải Duệ mà. Tớ cũng thích anh ấy. Cậu không phải là vì diễn cặp với anh ấy mà muốn tăng cường quan hệ tình cảm sao? Bàn ăn cơm là chất xúc tác giúp tăng cường tình hữu nghị. Thẩm Miên, cậu phải lên đây có tinh thần để đối phó với anh ấy.”

Tô Đình nói vô cùng nhẹ nhàng, nhưng khi thực hành nỗi muộn phiền của tôi vẫn còn rất to.

Lúc A Quang sắp xếp chỗ ngồi trên bàn ăn khiến người ta cảm thấy có chút mờ ám. Bên tay trái tôi là Lý Khải Duệ, bên tay phải là Tống Minh Thành, Tô Đình không còn cách nào khác bị sắp xếp sang bàn khác. A Quang dùng lý do vô cùng chính đáng trấn áp cô ấy: “Cô vốn dĩ là đi ăn trực còn phàn nàn về chỗ ngồi cái gì.” Cuối cùng nháy mắt với tôi, ý là, cố gắng lấy lòng hai người bên cạnh cho tốt.

A Quang gần đây đã đề xuất với tôi ba phương án, một là có quan hệ yêu đương với Tống Minh Thành, hai là có quan hệ yêu đương với Hàn Tiềm, cuối cùng là có quan hệ yêu đương với Lý Khải Duệ.

Lý Khải Duệ tôi không biết được, nhưng hai người phía trước thì kết quả đã hiện rõ. Quan hệ của tôi và Tống Minh Thành rất tốt, thân mật tới mức anh ta không coi tôi là phụ nữ, hận không thể đem bao cao su màu gì, vị gì đều cầm đến thảo luận với tôi để chọn ra cái tâm đắc nhất. Quan hệ của tôi và Hàn Tiềm cũng rất tốt. Anh không thích đùa với con mèo cao quý cầu anh mà đổi thành trêu đùa tôi.

Lần này A Quang muốn tôi xác định quan hệ yêu đương với Lý Khải Duệ, áp lực của tôi rất lớn.

Mà anh ấy sắp xếp chỗ ngồi, hình như là tôi cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt (Dịch sát nghĩa là nhà ở ven hồ hưởng ánh trăng trước. Ở đây hiểu là những người sống gần, ở gần để có điều kiện ưu tiên, cũng dùng để chỉ những ai đó lợi dụng địa vị của mình mà có được lợi ích ưu tiên nào đó), hai nhân vật quan trọng đều ngồi bên cạnh. Đáng tiếc anh ta đã quên, vĩnh viễn không nên sắp xếp cho nam minh tinh nổi tiếng ngồi cùng bàn với con em nhà giàu. Nữ minh tinh trong giới showbiz, không phải gả cho con em nhà giàu thì chính là gả cho đồng nghiệp. Vì vậy, giữa nam minh tinh và con em nhà giàu vĩnh viễn xảy ra cạnh tranh đối nghịch, thậm chí có thể đây là cuộc gặp mặt với kẻ thù mang nỗi hận cướp vợ, hàm ý bên trong đặc biệt khiến người ta đỏ mặt.

Mà nam minh tinh nổi tiếng luôn yếu thế hơn con em nhà giàu. Những kẻ con em nhà giàu trời sinh đã áp đảo đám nghệ sĩ bởi họ có cha mẹ giàu có. Còn nam minh tinh nổi tiếng kia, nếu như không có hàng nghìn hàng vạn fan hâm mộ thì dĩ nhiên càng không dễ dàng buông tha cánh cửa dẫn đến thành công, để có cảm giác ngồi trên vạn người.

Tống Minh Thành vì muốn lấy lòng Hàn Lam Lam nên mới đến thăm hỏi, mà trên đường Hàn Lam Lam có việc nên đi trước, chỉ còn lại một mình anh ta mời khách rồi thanh toán. Ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo. Cũng may anh ta hai (hai ở đây là tiếng lóng, chỉ những người ngốc nghếch, ngây ngô,...), hơn nữa lại rất nhiều tiền cũng rất phóng khoáng.

Ban đầu Lý Khải Duệ cũng không mong muốn diễn cặp với tôi, bữa tiệc đêm đó đã thấy được thái độ của nhà tài trợ với tôi, khả năng lớn là đã hiểu lầm tôi là nhân vật dựa vào thể lực không minh bạch, chắc rất

khinh thường tôi, sắp xếp chỗ ngồi như thế này có phần hơi lúng túng, chỉ thấy anh ta cố gắng duy trì tư thái uống rượu rồi ăn, không nói nhiều lời.

Tổng Minh Thành cũng uống rượu, đáng tiếc anh ta không chỉ có tử lượng không tốt, mà ngay cả khả năng bình phẩm, thưởng rượu cũng rất kém. Khi bữa cơm không thú vị này sắp kết thúc, anh ta lôi kéo tôi không cho đi.

“Miên Miên, tôi hỏi cô một vấn đề, cô trả lời đúng, tôi sẽ tặng cô một chiếc Hummer. Cô mau nói chấp nhận khiêu chiến của tôi đi! Sẵn sàng chấp nhận câu hỏi của tôi! Mau lên!”

Phần lớn người trên bàn đã giải tán, Tổng Minh Thành lại kiên quyết giữ tôi lại, tôi không quên liếc mắt sang Lý Khải Duệ đang định rời chỗ nhờ giúp đỡ, cuối cùng anh ta cũng còn chút lương tâm không bỏ đi, đỡ Tổng Minh Thành. Lúc này người này còn đang nói lảm nhảm, đại khái thấy bên cạnh ngoài tôi ra còn có thêm một người lại càng như bị bệnh.

“Ai trong hai người, người nào đoán ra tôi mặc quần lót màu gì, tôi sẽ tặng cho người đó một chiếc Hummer!”

Lý Khải Duệ liếc mắt nhìn tôi: “Bình thường anh ta đều như thế sao?”

Tôi nhìn tên Tổng Minh Thành vẫn còn đang gào thét “mau tới đoán màu quần lót của tôi”, có loại suy nghĩ muốn lập tức phải tay mặc kệ, giả bộ như cho tới bây giờ tôi mới biết người này kích động như vậy.

Về mặt Lý Khải Duệ mang nhiều hàm ý, lời nói cũng rất hàm ý, hai chữ “bình thường”, hiển nhiên là nhận định tôi và cái tên Tổng nhĩ thiếu gia có mối quan hệ mà không muốn ai biết.

Tôi cảm thấy trong tình cảnh này không phải thời điểm tốt để bắt đầu kế hoạch tán tỉnh Lý Khải Duệ, đành quay sang nói với Tổng Minh Thành: “Báo vắn. Anh câm miệng lại cho tôi.”

Nhĩ thiếu gia hài lòng khi nhận được câu trả lời, quả nhiên không còn om sòm nữa.

Không chỉ có màu sắc, kể cả kiểu dáng, nhĩ thiếu gia cho tới bây giờ chỉ thích mỗi một loại. Không uống công lẫn trước tôi nhìn thấy trong vali du lịch của anh ta một chồng quần lót báo vắn. Cũng khó mà tưởng tượng được anh ta lại trung thành với một loại kiểu dáng quần lót lâu như vậy.

Lý Khải Duệ nghe tôi nói một câu như vậy, ánh mắt càng thêm ý vị thâm trường: “Thẩm Miên, tôi thật đúng là phục cô sát đất, khó trách Nhan An An lại nói, cô nhận được vai diễn này là do kim chủ của cô ấy không đủ mạnh. Hơn nữa cô còn thông minh như vậy, đem tất cả những mảnh khoe của paparazzi ra áp dụng lên người đàn ông, vững vàng nắm giữ trong tay. A, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Tôi đột nhiên nhớ tới ánh mắt thâm tình của A Quang trước khi rời đi sau khi đã sắp xếp chỗ ngồi ổn thỏa, hình như muốn nói cho tôi, “Giáo chủ, có gắng giải quyết hai vị hộ pháp bên cạnh cô cho êm đẹp. Tôi đang tạo điều kiện cho cô đó”. Nhưng hiện tại tôi chỉ muốn nói cho anh ta biết: “Trưởng lão, hộ pháp bên phải giáo chủ đã trúng phải thập hương nhuyễn cốt tán, đã sớm bất tỉnh nhân sự rồi. Hộ pháp bên trái vẫn khỏe mạnh nhưng hình như muốn tạo phản.”

Cũng may có Lý Khải Duệ giúp một tay mới có thể đưa Tổng Minh Thành lên xe được.

Tôi còn nhớ Tổng Minh Thành từng kể cho tôi nghe một câu chuyện cười. Một người đàn ông say rượu trở về nhà, không cẩn thận vào nhầm chuồng lợn. Sau đó, hắn ta vừa sờ bụng con lợn mẹ vừa cảm thán: “Bà xã, em mới mua cái áo lông mới à, lại còn không cài hàng áo trước ngực nữa chứ!”

Vì vậy, khi Lý Khải Duệ hỏi tôi nên đưa Tổng Minh Thành về đâu, tôi không chút do dự nói cho anh ta biết, đưa về nhà chính của Tổng gia.

Thật ra Tổng Minh Thành có nàh riêng, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ say rượu của anh ta, lại liên tưởng tới câu chuyện cười mà anh ta kể, bên cạnh đó sau khi anh ta uống rượu mọi thói hư tật xấu lộ hết cả ra không sót cái nào, tôi thấy đêm nay để anh ta lại một mình có vẻ không ổn lắm. Chỉ hy vọng trong nhà chính của Tổng gia lúc này, anh trai ba cười của Tổng Minh Thành đã ngủ rồi. Nếu không tuyệt đối lại là một hồi tai bay vạ gió. (Thế nào là ba cười của anh trai Tổng Minh Thành đã nói ở chương 11, bạn nào không nhớ có thể mở lại xem nhé!)

Đáng tiếc, mộng tưởng luôn luôn tươi đẹp, còn thực tế thì luôn không tròn vẹn.

Khi tôi và Lý Khải Duệ đỡ Tống Minh Thành đến nơi thấy cánh cửa mở ra, Tống Minh Nguyên đang mặt lạnh đứng cạnh cửa. Dáng người anh ta rất cao, có lẽ do nguyên nhân tuổi tác nên so với Tống Minh Thành càng lộ vẻ cứng chạc trưởng thành, cũng rất anh tuấn. Vừa không có dáng vẻ khờ khạo của nhị thiếu gia, lại có khí chất của một đế vương. Đặc biệt kết hợp với tư thế đứng dựa vào cửa của anh ta, đơn giản như Tô Đình đã nói vậy, giống như một bức điêu khắc tuyệt đẹp.

Tôi yên lặng nhìn anh ta. Phải thừa nhận, đúng là điêu khắc. Đáng tiếc là Cổng địa ngục của Rodin*, bức điêu khắc đang hét to: “Từ chỗ này các người đi theo ta sẽ vào thành phố của sợ khổ đau, từ chỗ này theo ta vào sẽ rơi xuống vực sâu tội ác, các người muốn đi vào thì hãy đem tất cả hy vọng ném ra sau đầu đi!”

“Thẩm tiểu thư, dạo này vẫn khỏe chứ?” Anh ta vừa cười vừa nói với tôi. Vừa nhận lấy em trai Tống nhị từ tay Lý Khải Duệ, vừa quay sang gật đầu một cái coi như chào hỏi Lý Khải Duệ.

“Hai người chắc cũng uống không ít rượu, vào trong uống chén trà, nghỉ ngơi rồi hãy đi.”

Tôi vẫy vẫy tay tỏ ý từ chối, đáng tiếc Lý Khải Duệ giữ tay tôi lại, nhìn Tống Minh Nguyên cười cười, sau đó kéo tôi bước thẳng vào cửa lớn.

Tôi liều mạng muốn lùi lại phía sau, Lý Khải Duệ véo một cái vào tay tôi, nháy mắt với tôi: “Chẳng lẽ cô theo Tống Minh Thành lâu như vậy không biết được thực quyền nằm trong tay anh trai anh ta hay sao?”

Tôi biết Lý Khải Duệ vẫn luôn nóng lòng muốn trở thành một nhà chế tác phim độc lập, phen này đại khái là muốn kéo Tống gia đầu tư vào.

Đáng tiếc tôi rất muốn nói cho anh ta biết, tôi và Tống Minh Thành quen biết nhiều năm như vậy tình bạn còn quý giá hơn tiền bạc, không phải là không biết anh trai anh ta nắm thực quyền, mà là muốn từ trong tay Tống ba cướp một chỗ tốt mà không phải trả giá cao thì thực sự là... muốn chết!

18. Chương 18: Trên Cái Thế Giới Đây, Ngoài Hiệp Sĩ Đồng Thanh, Còn Có Hiệp Sĩ Hoàng Kim

Chú giải: Đồng thanh là kim loại đồng (Cu) có màu xanh

Hoàng kim là kim loại có màu vàng, trắng

Thật ra thì tôi vẫn cảm thấy Tống Minh Thành nếu như khi sinh ra không cần thận có quan hệ máu mủ với Tống Minh Nguyên, đại khái cũng có thể bình yên vượt qua thời kỳ thờ lờ mũi xanh, tời kỳ nổi loạn của tuổi mới lớn, sau đó lớn lên trở thành một thanh niên tốt.

Người xưa nói, dưới trướng của một người anh bá đạo vĩnh viễn có một đám em trai yếu đuối không có khí chất. Tôi từng rất nhiều lần uyển chuyển biểu đạt với Tống Minh Thành, hi vọng anh ta có thể đàn ông hơn một chút, bỏ qua ý muốn của anh trai anh ta. Trả lời tôi là về mặt thâm tình cảm khái của Tống Minh Thành.

“Miên Miên, chẳng lẽ cô không biết? Nếu cả hai anh em đều có khí phách, lại ở trong một gia đình giàu có lắm tiền nhiều của, tuyệt đối sẽ nội đấu cho đến chết, sẽ không giống như hai anh em tôi than thiết nhau như vậy. Haizz, cô nhìn ba người con trai của Vương Phẩm Chính đó, vì gia sản không biết đấu đá nhau thành dạng gì, không còn tình thân nữa rồi! Cho nên, trừ hai anh em tôi mạnh yếu phối hợp như vậy, cùng nhau miệt mài làm việc ở bên ngoài không biết mệt, tình cảm của các anh em khác không thể tốt đẹp được.” Cuối cùng, anh ta lắc lắc đầu, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó liền ngưng ngừng bồi thêm một câu: “Trừ khi là anh em yêu nhau, đồng tính luyện ái.”

Tôi biết, thật ra thì Tống Minh Thành cũng không phải là không có năng lực, chỉ là muốn mượn sự che chở của Tống Minh Nguyên mà phỉ tay mặc kệ tất cả. Mà dù sao anh ta cũng là đứa cháu thứ hai của Tống gia, người nhà luôn luôn dung túng. Đáng tiếc, gần đây Tống Minh Nguyên nắm trong tay mấy vị tác giả lớn, chính là định đem phần tài sản về lĩnh vực giải trí ra đánh một quả lớn sau đó bồi dưỡng kỹ năng quản lý của đứa em trai bắt tài rồi giao cho chức tổng giám đốc quản lý một lĩnh vực kinh doanh của Tống gia.

Thật ra thì Tống Minh Nguyên nắm trong tay toàn bộ tài sản của Tống gia. Hiện tại, tinh lực chủ chốt đặt ở thị trường tài chính, đối với lĩnh vực giải trí cũng không dồn quá nhiều lực, hơn nữa trong lĩnh vực giải trí còn có Hàn Tiềm. Thật ra thì Tống Minh Thành và Hàn Tiềm có quan hệ rất tốt, hợp tác cũng rất hòa hợp, ăn ý. Đáng tiếc, Tống Minh Nguyên và Hàn Tiềm lại tương đối không hợp nhau.

Một núi không thể chứa hai hổ. Hàn gia và Tống gia từ đời trước đã tranh đấu quyết liệt đến hôm nay. Lão Tống vô cùng vất vả khi nuôi dạy hai đứa con trai, nhưng nghĩ thế nào cũng thấy mình có thể dùng số lượng để thắng áp đảo Hàn gia đời này độc đỉnh, vì khi đến Hàn gia tỏ ra rất huênh hoang. Chuyện này lan truyền ra ngoài khiến cha Hàn Tiềm cảm thấy tức giận và mất mặt. Cho nên, nghe nói lão Hàn đã từng này tuổi rồi mà vẫn còn cùng bà xã tình cảm mặn nồng, hy vọng ở tuổi xế chiều rồi vẫn có thể sinh hạ một đứa con trai.

Bởi vì bị cha của Tống Minh Nguyên kích thích, Hàn gia giáo dục Hàn Tiềm vô cùng nghiêm khắc. Tôi nghe Tống Minh Thành ngồi lê đôi mách, khi còn bé Hàn Tiềm đã phải trải qua thời niên thiếu rất buồn tẻ, học tập với cường độ cao. Nhưng quả thật anh cũng rất xuất sắc, tin tức tài chính và kinh tế mới đưa tin, trong buổi đấu thầu tháng trước, Hàn Tiềm thắng áp đảo Tống Minh Nguyên, bỏ thầu thấp hơn một chút, dự án thu mua thiên đường Cẩm Tú nằm gọn trong tay Hàn Tiềm. Cha Hàn Tiềm đại khái rất đắc ý. Tôi đoán, nói không chừng còn đem phần ký tên trên MSN đổi thành “Cô động mới là tinh hoa, một đỉnh hơn hai!”

Sự kiện này càng khiến tình cảm của Tống Minh Nguyên đối với Hàn Tiềm càng trở nên phức tạp hơn. Hai người bị so sánh với nhau từ nhỏ cho đến lớn, cũng rất khâm phục nhau nhưng cũng đấu nhau vô cùng kịch liệt. Mà gần đây Tống gia bị Hàn Tiềm trực tiếp áp đảo khiến Tống Minh Nguyên bắt đầu trở nên nghiêm khắc hơn với Tống Minh Thành.

Tôi là người thứ ba biết nội tình, hiện tại bị Tống Minh Nguyên nhìn chăm chăm như vậy cũng không lấy gì làm dễ chịu.

“Thẩm tiểu thư, dạo này da dẻ có vẻ hồng hào, tươi sang nhỉ, tình cảm với Minh Thành vẫn tiến triển tốt chứ?” Một tay anh ta cầm bình trà rót nước mời tôi, nói tới nói lui cũng không hề có kỳ Lý Khải Duệ cnf đang ngồi đối diện kia một chút nào.

Da mặt tôi run lên, đưa tay run rẩy chỉ Lý Khải Duệ: “Trước vì lịch trình của anh ấy có vấn đề, khiến Scandal không thể khởi quay được, cho nên cũng không tính là vất vả lắm. Cơ thể được chăm sóc khá tốt.”

“Uhm, Scandal à, nói đến chuyện này, không phải Hàn Tiềm chịu trách nhiệm sản xuất, em gái cậu ta viết kịch bản sao? Hẳn là cậu ta có đến thăm phim trường? Minh Thành quen biết cậu ta, hai người chắc cũng từng tiếp xúc với cậu ta?”

Lý Khải Duệ nhìn Tống Minh Nguyên chĩa mũi nhọn vào tôi, liền tiếp tôi tiếp lời: “Có tới thăm, cũng mời đoàn làm phim ăn một số thứ, nhưng chúng tôi không thân thiết với anh ấy, chỉ là gạt đầu coi như chào hỏi thôi.”

Tôi phụ họa cười hắc hắc hai tiếng. Lý Khải Duệ cau mày nhìn tôi một cái. Tuy nhiên anh ta đỡ lời giúp tôi như vậy vô tình lại giúp tôi dời đi ánh mắt của Tống Minh Nguyên. Ánh mắt tính toán như thiêu như đốt của anh ta rốt cuộc không còn chiếu lên người tôi nữa, mà cùng Lý Khải Duệ bàn luận về golf.

Một bầu không khí hài hòa, tốt đẹp. Sự khác nhau giữa Tống Minh Nguyên và Tống Minh Thành là trên người anh ta không hề mang hơi thở của hai thế hệ trước, đối với người đàn ông như vậy, đồng giới đại khái cũng dễ sinh ra tán thưởng và bội phục. Mà Tống Minh Nguyên về khả năng xã giao thì khỏi bàn, sau dăm ba câu đã hện Lý Khải Duệ lần sau cùng đến biệt thự trên đỉnh núi đánh golf, còn bàn luận về điện ảnh với Lý Khải Duệ.

“Vậy chúng tôi cũng không ở lại quấy rầy nữa.” Lý Khải Duệ khôn khéo kết thúc câu chuyện.

Chờ đến khi ra khỏi Tống gia bị gió đêm tấp vào người, tôi mới phát hiện lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi lạnh, khi gió thổi qua cảm thấy hơi lạnh.

“Vẫn biết mối quan hệ giữa cô và Tống Minh Thành có chút không rõ ràng, nhưng vừa rồi sao lại thấy đáng vẻ của cô và lão đại Tống gia hình như có gì đó?” Hình như Lý Khải Duệ cảm thấy rất hứng thú với mối quan hệ giữa tôi và anh em Tống gia.

Tôi lườm anh ta một cái: “Có cái gì là có cái gì? Anh không nhìn thấy tôi gặp Tống Minh Nguyên giống như đi gặp chủ nợ à? Trước kia từng quen biết thôi.”

Tôi không muốn nói thêm nữa. Lý Khải Duệ có nhìn tôi như thế nào cũng không ảnh hưởng đến tôi là người như thế nào. “Trước kia có biết” là một từ cử trọng nhược khinh, thực tế quan hệ của tôi và Tống Minh Nguyên không giống những gì người ta vẫn nghĩ.

Quả nhiên, ngày hôm sau tôi nhận được tin nhắn của Tống ba cười.

“Không phải lần trước cô nói từng làm paparazzi hai năm, góp nhặt chứng cứ mờ ám của Hàn Tiềm sao? Bây giờ thế nào?”

Tôi nhanh chóng xóa tin nhắn đó đi, sau đó tiếp tục ngẩng đầu lên cười với mọi người. Lúc này, đương sự được nhắc đến trong tin nhắn đang ngồi đối diện trên bàn tiệc với tôi.

Phong thủy của đoàn làm phim Scandal tương đối khá, do quan hệ của Hàn Lam Lam, Hàn Tiềm và Tống Minh Thành thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện khao tất cả các thành viên của đoàn làm phim.

Mà hôm nay lại đúng là sinh nhật của Hàn Lam Lam, cho nên bữa tiệc ngày hôm nay là do Hàn Tiềm chủ chi.

Tống Minh Thành cũng nhớ mang máng bộ dạng ngu xuẩn của mình tối hôm qua, chọc chọc tôi: “Lát nữa chúng tôi còn đi tặng hai nữa, đến Hàn gia. Tôi còn đặt một chiếc bánh gato rất to, sâm panh chả thành thác, nghe đã thấy không tệ rồi, ừm, lại còn có lễ hội hóa trang nữa, chơi chắc sẽ vui đây. Thẩm Miên, cô cầu xin tôi, tôi liền dẫn cô theo. Đây, cô mau cầu xin tôi đi!”

Tôi liếc Tống Minh Thành một cái, thật ra thì Hàn Tiềm ngoài việc mời đoàn làm phim một bữa để chúc mừng sinh nhật em gái ở bên ngoài, nhất định là sẽ có tặng hai, chắc chắn là mời những người có quan hệ thân thiết với Hàn gia. Nói thật, tôi cảm thấy hứng thú với bữa tiệc thứ hai kia hơn. Tuy nhiên, Tống Minh Thành chính là như vậy, nếu bạn tỏ ra rất muốn đi thì anh ta chắc chắn sẽ không cho đi.

“Hôm nay sau khi quay phim xong tôi cảm thấy rất mệt, hơn nữa A Quang cũng nhắc nhở tôi phải chú ý không chế thể trọng, ăn uống vào buổi tối là điều tối kỵ. Hơn nữa phải cầu xin anh thế nào? Ôm chân anh khóc cầu xin anh dẫn tôi đi dự tiệc sao? Cảm ơn, da mặt tôi khá mỏng và mềm, sợ rằng ôm chân anh sẽ làm hỏng mặt tôi.”

Quả nhiên, Tống Minh Thành lập tức trừng mắt với tôi: “Không được! Thẩm Miên, nhất định tôi phải dẫn cô đi! Cô có biết tối nay có bao nhiêu quần hùng hội tụ trong bữa tiệc không hả? Bạn bè trên thương trường của Hàn gia, cha mẹ Hàn Tiềm, dù sao đều có quan hệ thân thiết, còn có không ít người tai to mặt lớn trong giới showbiz, bởi vì Hàn Lam Lam thích cho nên mới mời đến cho được. Cô biết không, còn mời cả Mộc Lan đến hát, hơn nữa anh trai tôi cũng đi, gần đây anh ấy nhìn Hàn Tiềm rất không vừa mắt, thật chờ mong tối nay.”

Khi tôi nghe thấy Mộc Lan cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Trước đây, chị ấy được mệnh danh là nam địa ca cơ (Diva đất phương Nam), nổi danh ngút trời, hiện nay đã rời khỏi sân khấu tám năm, còn có thể chấp nhận lời mời của Hàn Tiềm. Mà nếu như tôi nhớ không nhầm, năm đó Tống Minh Nguyên cũng từng mời Mộc Lan, đáng tiếc đối phương từ chối. Lần này Tống Minh Nguyên cũng muốn đến tham dự bữa tiệc, đợi đến khi anh ta nghe thấy Mộc Lan hát, thật không biết khuôn mặt sẽ vặn vẹo đến cỡ nào.

Rốt cuộc tôi cũng tham dự bữa tiệc thứ hai.

Hàn Tiềm thấy tôi cũng không nói gì. Lý Khải Duệ là idol của Hàn Lanm Lam, đương nhiên cũng sẽ được mời.

Kết quả khi đến Hàn gia, tôi không nhìn thấy một người nào thuộc thế hệ trước có quan hệ thân thiết với cha mẹ Hàn Tiềm, chắc chắn Hàn Tiềm đã bố trí cho đám mình tinh và các vị bộ lão ra các hội trường khác nhau, thế hệ trước đều đến phòng trà uống trà đánh mặt chược. Tôi trực tiếp bị vớt vào lễ hội hóa trang, Tống Minh Thành vừa nhìn thấy Hàn Lam Lam liền bỏ rơi tôi chạy đi mất.

Chỉ để lại một mình tôi đứng ngây ngốc bên những người bồi bàn nhìn dạ hội. Muốn vào bên trong buổi dạ hội này phải có thư mời, tôi ở trong giới văn chưa nổi tiếng đến mức “mặt của tôi chính là giấy thông hành”.

Tổng Minh Thành vừa đi, tôi chỉ có thể lúng túng đứng ở cửa, cuối cùng có người bồi bàn ra thì thăm to nhỏ với cô phục vụ trẻ đứng hai bên cửa, tôi mới có thể đi vào bên trong.

“Thẩm Miên, là tôi, Liễu Sơ Lãng, đây là bữa tiệc cá nhân, sao cô cũng tới?” Mặc dù biểu hiện của cô ta rất hòa nhã, lịch sự, nhưng trong giọng nói của Liễu Sơ Lãng rõ ràng là không hoan nghênh tôi đến.

“Tổng Minh Thành đưa tôi đến.” Tôi suy nghĩ một chút sau đó bổ thêm một câu: “Đêm nay cô rất đẹp. Tôi nhìn mãi mà không nhận ra.”

Liễu Sơ Lãng cũng xuất thân trong gia đình có tiền, lại có quan hệ cá nhân với Hàn Tiềm rất tốt, cô ta xuất hiện ở đây là chuyện đương nhiên, thế nhưng cô ta lại có địch ý với tôi khiến tôi cảm thấy không thoải mái. Cộng với, tối nay đến buổi vũ hội hóa trang này, không mò ra được bất kỳ tin tình báo nào, ít nhiều tâm tình tôi cũng không tốt, trả lời cô ta cũng có ý khiêu khích.

“Tối nay rất đẹp, nhìn mãi mà không nhận ra” lời này ý là thường ngày cô nhìn không xinh đẹp được như vậy. Liễu Sơ Lãng nghe xong mặt cũng không biến sắc: “Hóa ra là Tổng nhị thiếu gia đưa tới, tôi còn đang thắc mắc sao học trưởng không nói với tôi là mời cô. Thôi không nói chuyện nữa, tôi vào trong trước đây, tối nay chơi vui về nha.”

Nhưng tôi vui vẻ thế nào đây? Tôi ăn mặc rất bình thường, mặt mộc đi dự dạ hội? Lại không trở thành trò cười cho người ta ấy chứ.

“Tiểu thư, ở đây chúng tôi có chuyển bị đồ hóa trang cho dạ hội dự phòng, nếu cô không ngại có thể đi theo chúng tôi để chọn một bộ.”

Tôi rói rít cảm ơn người phục vụ, liếc mắt nhìn những chiếc mặt nạ với nhiều hình thù kỳ quái trong dạ hội rồi mới xoay người đuổi theo, trong lòng không hiểu sao lại có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thật ra mang mặt nạ như vậy vào dạ hội sẽ có cảm giác thoải mái hơn. Bởi vì có thể giấu khuôn mặt thật của mình đi.

Nhưng loại cảm xúc thu buồn xuân thương này chỉ kéo dài đến trước khi nhìn thấy những bộ trang phục hóa trang.

Những thứ trước mắt tôi thay vì nói là trang phục hóa trang, không bằng nói là trang phục trong những khu vui chơi, của những người bán niềm vui ọi người, thậm chí trông chúng giống như lễ phục của các vị vua thời xưa.

Bí đồ khổng lồ, dưa leo, quả mướp, thỏ, củ cà rốt,...

Cũng may cuối cùng cũng thấy được một bộ dễ nhìn một chút, có chút giống nữ quân nhân, cộng thêm cái mặt nạ. Nhưng tốt xấu gì cũng nhìn ra hình người.

Khi trở lại vũ hội hóa trang, xem ra cũng không quá nổi bật, dạo quanh một vòng, nghe nói tối nay cô nàng Stella sẽ tổ chức một hoạt động nhằm khuấy động bầu không khí, hai người có phong cách ăn mặc giống nhau sẽ phải công khai biểu diễn màn hôn môi nóng bỏng, như để phối hợp dàn nhạc tấu lên khúc nhạc sôi động, dù sao thiên sứ và ma quỷ, kỵ sĩ cùng công chúa, loại trang phục hóa trang kinh điển này rất thông dụng, rất dễ dàng tìm được cặp tương xứng.

Đến dự bữa tiệc cá nhân này tụ hội rất nhiều nam nữ trẻ tuổi, không phải là những minh tinh nổi tiếng thì cũng là con em nhà giàu, người nào không muốn tạo nên những giây phút tươi đẹp chứ. Tôi nhìn nam nam nữ nữ xung quanh, quả nhiên tôi lập tức tìm được năm cặp có trang phục tương xứng. Những người mặc trang phục ác ma có thể xứng đôi với Liễu Sơ Lãng có đến ba người.

So sánh với bản thân, tôi cảm thấy tôi ăn mặc giống như hiệp sĩ đồng thanh, chắc chắn không đụng hàng. Vì vậy, ngay cả một chút suy nghĩ trốn tránh tôi cũng không có, chỉ nghĩ đến ăn cái gì mà thôi, đợi đến khi Hàn Tiềm đứng trước mặt tôi, tôi đang cố gắng nuốt xuống một miếng bánh ngọt to.

Sau đó, mặc dù bận ăn uống tối mắt tối mũi tôi vẫn cố gắng ngược mắt lên nhìn trang phục của anh. Một giây đó, thiếu chút nữa tôi khiến anh phải quỳ rạp xuống.

Ai tới nói cho tôi biết, trên cái thế giới này, ngoài hiệp sĩ đồng thanh, còn có hiệp sĩ hoàng kim sao?

19. Chương 19: Mặc Dù Chỉ Là Một Cử Chỉ Lịch Sự, Một Nụ Hôn Dịu Dàng Lên Má, Tôi Lại Vẫn Cảm Thấy Chối Mất

Thật ra thì, Hàn Tiềm rất anh tuấn cũng rất bình thường. Anh đeo một chiếc mặt nạ bằng kim loại sang màu, chỉ che phần phía trên sống mũi, trên người là bộ quần phục vừa vặn với cơ thể, cúc áo bằng kim loại cài kín đến tận cổ, vô cùng phù hợp với khí chất lạnh đậm của anh, lại khiến người ta cảm thấy có phần cấm dục.

Tôi nhìn lại bộ quần áo có phần kỳ quái của mình, không chỉ có áo choàng của một nữ chiến sĩ, bên hông lại còn đeo một thanh đồng nát giả làm kiếm nữa. Thật lòng mà nói, không hề giống với hiệp sĩ đồng thanh mà giống như đấu sĩ bằng đồng rách. Trang bị trên người Hàn Tiềm kia hiển nhiên là cao cấp hơn tôi rất nhiều, hai chúng tôi đứng cạnh nhau giống như kẻ bình dân và dân chơi người dốt đầy RMB(nhân dân tệ – đơn vị tiền của Trung Quốc) vậy.

Nhưng mặc dù nhìn đẳng cấp của chúng tôi có sự khác biệt một trời một vực như vậy, nhưng mặt nạ lại quá mức giống nhau, của anh ánh kim lóng lánh, của tôi sang sắc xanh của đồng. Hình thức không khác nhau là mấy, ngay cả họa tiết khắc trên đó cũng có điểm tương đồng. Vì vậy, nhìn xa xem ra có vẻ rất giống như cặp đôi hiệp sĩ đồng thanh và hiệp sĩ hoàng kim.

Mặc dù có đeo mặt nạ nhưng chắc chắn Hàn Tiềm cũng nhận ra tôi, hàng mi như ẩn như hiện sau lớp mặt nạ, nhất thời tôi không phân biệt được khi anh nhìn tôi mang loại tâm tình gì.

Nhưng hiện tại, đại khái anh cũng mang tâm trạng khổ não như tôi. Lời nói của Stella ở trong giới cũng khá là có trọng lượng, đây còn là bữa tiệc sinh nhật của Hàn Lam Lam nữa, đợi đến khi mọi người âm ỉ cả lên, Hàn Tiềm và tôi không thể chơi bài cùn thảo mặt nạ nói ra câu “ông/bà đây không chơi đây” được. Trò chơi nào cũng đều có quy tắc và giới hạn cuối cùng, tôi và Hàn Tiềm cũng không thể phá vỡ được.

“Thẩm Miên? Sao cô lại ăn mặc như thế này?” Quả nhiên Hàn Tiềm đang rất phiền não.

Tôi cầm thanh kiếm bên hông, không giấu nổi phiền muộn: “Em không mang trang phục hóa trang, đứng ở ngoài cửa đi vào cũng không được mà đi ra cũng không ổn, cô phục vụ tốt bụng đưa em đi chọn mấy bộ, chỉ có bộ này nhìn còn ra hình người. Còn anh, sao cũng rơi vào kết cục này?” Tôi vừa nói vừa nhìn về phía Liễu Sơ Lăng chép miệng: “Nếu bữa tiệc này là do bọn anh sắp xếp, sao anh lại không chú ý đến chi tiết này, sao lại ăn mặc tùy tiện như thế? Anh xem, cô em khóa dưới của anh ăn mặc rất phù hợp với không khí bữa tiệc hôm nay.”

Lúc này, xung quanh Liễu Sơ Lăng đã vây quanh không ít đám đàn ông xun xoe xu nịnh, nhưng Liễu Sơ Lăng vẫn nhìn quanh bốn phía, hình như là đang tìm anh khóa trên của mình. Tôi nhìn hiệp sĩ hoàng kim Hàn Tiềm, tốt bụng chỉ cho anh Liễu Sơ Lăng: “Ồ kia kìa, anh và cô ấy không thương lượng trước à? Sao lại mặc như vậy?”

Hàn Tiềm nhìn Liễu Sơ Lăng một cái, cũng không có ý định đi qua bên đó: “Tôi vốn không muốn tới buổi dạ hội hóa trang này, nhưng Lam Lam nhất quyết đòi tôi tới. Hôm nay sinh nhật nó, nó nói dù thế nào tôi cũng phải nghe nó một lần. Nó chuẩn bị luôn cả trang phục cho tôi, chính là bộ vét đuôi tôm màu trắng này, còn có một cái vương miện nữa. Đáng tiếc vừa mặc xong bộ này trên đường gặp một số người, phải chúc rượu tiếp khách, cho nên không kịp thay bộ khác.”

Lúc này tôi mới chợt hiểu ra, thì ra là sắp xếp của Hàn Lam Lam muốn biến anh trở thành bạch mã hoàng tử một lần, sau đó thiên sứ bé nhỏ Liễu Sơ Lăng sẽ là nàng công chúa Bạch Tuyết có thể sánh đôi cùng anh. Vốn nội dung vở kịch đã sắp xếp ổn thỏa, không ngờ tới giữa chừng lại xảy ra sự cố.

Trở thành biến cố bất ngờ, tôi cảm thấy rất ngượng ngùng. Đại khái, Hàn Lam Lam rất hy vọng lợi dụng bữa tiệc sinh nhật lần này giúp quan hệ giữa Hàn Tiềm và Liễu Sơ Lăng có thể thăng hoa. Vì vậy, tôi rất thành khẩn xin lỗi Hàn Tiềm: “Em thật sự không ngờ tới, các anh cũng không có mời em tới, em thực là mặt dày muốn xem trò vui nên theo Tống Minh Thành tới, hơn nữa em lại chọn cái guu rất không bình thường này, lại chọn thành hiệp sĩ đồng thanh. Em thật dung tục, em xin lỗi, nhưng thực sự em không nghĩ là anh cũng chọn hóa trang thành hiệp sĩ hoàng kim...”

Hàn Tiềm bị lý luận hùng hồn của tôi làm cho nghẹn lời, không tiếp lời của tôi, nói sang chuyện khác: “Tôi không mời, em cảm thấy mất mát?”

Trong lòng tôi chửi thầm anh một câu “mất mát cái rắm”, nhưng trên mặt lại không biểu hiện gì: “Loại tâm tình này không biết phải diễn tả thế nào cả, tóm lại là tương đối đặc biệt.”

Hàn Tiềm nhìn tôi đầy thâm ý, sau đó lấy hai ly sâm banh trên khay của người phục vụ đi qua bên cạnh, chuẩn đưa cho tôi.

Đáng tiếc, động tác như của một thân sĩ, lưu loát sinh động như nước chảy mây trôi của anh giữa đường bị người ta chặn lại.

Gương mặt Tống Minh Thành trắng bệch, xung quanh miệng loang lổ vết máu, cầm lấy ly sâm banh trên tay Hàn Tiềm uống một hơi cạn sạch: “A, hai người ở đây à, Miên Miên, tôi tìm cô lâu lắm rồi đấy.” Lần này anh ta hóa trang thành quỷ hút máu, trong miệng còn ngậm bộ răng giả vương vís, vừa nói chuyện với chúng tôi, vừa lấy từ trong miệng ra bộ răng nanh, dừng lại bên bàn ăn gần nhất.

“Giờ thì có thể nói chuyện thoải mái rồi! Đây, hai người...” Tống Minh Thành uống rượu xong phát hiện ra tạo hình của tôi và Hàn Tiềm cũng không khỏi giật mình, lập tức kéo tôi qua, hỏi nhỏ: “Miên Miên, cô không biết Stella đề ra cái gì mà nụ hôn nóng bỏng sao? Không ngờ hai người lại đặc biệt muốn... cái đó, trước mặt bàn dân thiên hạ?” Anh ta có ý tốt, nhưng đáng tiếc giọng hơi lớn. Đã có vài ba người nhìn qua đây.

Mà điều tôi không cần nhất bây giờ chính là những cái nhìn chăm chú và tuần suất quay đầu. Theo thống kê nhanh của tôi vừa rồi, cái bị kịch xứng đôi nọ kia cùng nụ hôn nóng bỏng hiển nhiên rơi trúng đầu tôi và Hàn Tiềm rồi. Người chế tác – kim bài của HT và thành viên của CC – đối thủ một mất một còn lại hóa trang thành một thần chết trắng một thần chết đen. Còn có nữ minh tinh Celly mới trở mặt với nam ca sĩ J dạo gần đây. Không thể không bội phục dự báo của Stella, dựa vào sự tương xứng của trang phục thật sự có thể tạo ra không ít trò hay cho thiên hạ thêm náo nhiệt.

Khổ một nỗi, đám chị em ở đây đều bị uy quyền khổng lồ, không dám phản kháng, vì vậy càng cố gắng tìm kiếm xung quanh một đối tượng giống mình hoặc thậm hại hơn mình để ghép đôi. Sau đó ép người ta cùng tiến lên sân khấu biểu diễn màn hôn môi nồng nhiệt.

Tôi không thêm để ý đến Tống Minh Thành, kéo kéo tay áo Hàn Tiềm: “Đây, hay là thế này, trước khi phải lên sân sân khấu biểu diễn màn hôn môi nóng bỏng kia, anh đi ra hoa viên phía sau nhà đi dạo được không? Chờ điểm danh xong em sẽ gửi tin nhắn cho anh.”

Hàn Tiềm không buồn nâng mí mắt lên: “Tại sao lại muốn tôi tránh ra ngoài?”

Anh hỏi thẳng ra như vậy khiến tôi chấn kinh mất một phút liền, sau đó mới nghĩ cách nói dối, cố gắng nghiêm mặt nhỏ giọng nói với anh: “Tối nay em ăn không ít tỏi!”

Câu ấy nói ra Hàn Tiềm cũng không có phản ứng gì, ngược lại Tống Minh Thành lạt hét to một tiếng nhảy bổ đến bên cạnh tôi.

“Tôi là quỷ hút máu, tôi sợ tỏi nhá! Cô cách xa tôi ra một chút!” Anh ta vừa kêu vừa cầm bộ răng giả vừa vút trên bàn ăn lên vội vàng chạy mất. Vội lại hai người chúng tôi khiến không khí có phần lúng túng.

“Nhưng thật ra ý của tôi là em có thể tránh ra ngoài, bên kia có một cái ban công nhỏ, sẽ không có ai chú ý đến. Em qua bên đó đi, lát nữa tôi tới gọi em.”

Sau khi tôi nghe xong những lời này của Hàn Tiềm, da mặt khê giật giật. Hóa ra là tôi tự mình đa tình, Hàn Tiềm không muốn tránh ra ngoài căn bản không phải vì ý nghĩ sẽ cùng tôi làm gì gì kia, chẳng qua là cảm thấy không đáng khi vì một nhân vật bé nhỏ như tôi mà phải hạ mình bỏ qua bữa tiệc này mà thôi.

Mọi người ở đây đều có bối cảnh hùng hậu. Thậm chí Miên tôi chẳng qua chỉ là từ một tay paparazzi chuyển sang làm một tiểu minh tinh mới nổi bé nhỏ, đặt trên bầu trời đêm có hàng nghìn hàng vạn ngôi sao cũng chỉ có thể phát ra một chút ánh sáng yếu ớt. Tôi cách trăng sáng xa như vậy, ánh sáng phát ra lại yếu ớt như thế, không biết phải vượt qua khoảng cách bao nhiêu năm ánh sáng mới có thể nhả nhủ đến bờ bên kia đây!

Lúc này tôi đang đứng trên ban công gió thổi lồng lộng, nhìn lên bầu trời đầy sao không khỏi cảm thấy xuân buồn thu thương (ý chỉ cảnh vật biến hóa khiến tâm tình trở nên ưu thương, đa sầu đa cảm). Lúc rời đi Hàn Tiềm giúp tôi khép lại cánh cửa thông vũ hội với ban công, vì vậy sự yên tĩnh ngoài cửa so với không khí ồn ào náo nhiệt bên trong giống như bị cách ly vậy.

Tôi nghe tiếng cười bên trong trần sau to hơn trần trước, đột nhiên trong đầu hiện lên một câu “náo nhiệt là bọn họ, còn tôi cái gì cũng không có.”

Đêm đã khuya, gió trên ban công thổi qua rất lạnh, bộ trang phục hiệp sĩ tôi mặc trên người ngoại trừ việc nhifnqua rất anh tuấn uy vũ, thì không hề ấm chút nào. Hàn Tiềm lúc rời đi cũng không chú ý bên ngoài sương rơi rất dày, đại khái trong đầu anh bây giờ tôi cũng chỉ như người qua đường giáp không hơn. Tôi đứng ở ban công nửa tiếng đồng hồ trên trán đã ngưng kets thành những giọt nước li ti.

Bên kia cánh cửa vẫn còn vọng lại tiếng cười đùa, tôi không biết rõ bên trong đang làm gì, hình như là Hàn Lam Lam đang cắt bánh gato thì phải. Bởi vì một câu nói đùa về quy tắc trò chơi tìm cặp trang phục tương đồng của Stella, khiến tôi phải ngây ngốc, cô đơn lẻ loi ngoài ban công lâu như vậy, còn bị tước mất cơ hội ăn bánh gato thỏa thích nữa, lại còn nghe được Hàn Tiềm vốn không có ý định mời tôi. Tôi đến chính là chuyện ngoài ý muốn, không được hoan nghênh. Người đàn ông như Hàn Tiềm, hơn phân nửa thích nắm mọi thứ trogn tay, không thích những điều ngoài ý muốn.

Tôi chà xát cánh tay đang lạnh run, áp mặt vào cửa kính, chỗ không kéo rèm cửa nhìn vào bên trong.

Sau đó tôi nhìn thấy Hàn Tiềm, mặc bộ vest đuôi tôm màu trắng, trên đầu Hàn Tiềm còn đội một cái vương miện.

Nghiêng mình hôn Liễu Sơ Lăng trên người mặc bộ váy bằng tơ lụa trắng như tuyết. Mặc dù chỉ là một cử chỉ lịch sự, một nụ hôn dịu dàng lên má, tôi lại vẫn cảm thấy chói mắt.

Chẳng trách không khí lại sôi động như vậy, chẳng trách lại có nhiều tiếng true chọc ồn ào như vậy, chẳng trách tôi lại bị nhét vào cái ban công lạnh lẽo này, chẳng trách chẳng trách.....

Bên kia cánh cửa hình ảnh vô cùng mỹ lệ, chàng vương tử anh tuấn và nàng công chúa kiều diễm.

Còn bên này cánh cửa tôi trông rất buồn cười, mặc trang phục chẳng ra cái gì cả, bên hông còn đeo một thanh kiếm, tay chân lạnh cóng, trên tóc sương rơi ướt nhẹp, như vậy sắc mặt cũng không không thể nào khả quan cho được.

Chớp mắt một cái tôi mới phát hiện mình thật ngốc nghếch, sao tôi lại không nghĩ tới, khó khăn lắm mới tránh được tôi, thoát khỏi tôi, Hàn Tiềm sao có thể tiếp tục mặc bộ trang phục hiệp sĩ hoàng kim tương đồng với tôi chứ! Cứ coi như tôi tự yêu bản thân cho rằng mình ưa nhinđi chẳng nữa thì sánh đôi cùng tôi cũng chính là một loại bất hạnh.

20. Chương 20: Nếu Nói Xuân Phong Đắc Ý Mã Đề Dật, Thì Cắt Tiểu Jj Của Anh

Chú giải: Xuân phong đắc ý mã đề dật là câu thơ trong bài Đăng khoa hậu (Sau khi thi đỗ) của Mạnh Giao đời Đường – ngọn gió xuân mát rượi leo lên ngựa phóng đi – ý chỉ sau khi đạt được thành tựu trong công việc hay cuộc sống thì có cảm giác đắc ý, hả hê.

Tôi và Hàn Tiềm vẫn đang trong trạng thái đối địch mới tạo được thế cân bằng.

Người đàn ông này vừa lạnh lùng lại vừa cao sang, cư xử với mọi người lúc nào cũng xa cách và đúng mực, ngược lại càng khiến cho phụ nữ sinh ra ý nghĩ: “Có lẽ mình có thành VIP trong lòng người đàn ông này, mình có thể làm tan chảy sự lạnh lùng như băng của người đàn ông này.” Vì vậy mới như con thiêu thân lao đầu vào lửa. Mỗi người chúng ta đều nghĩ mình là nhân vật nữ chính, có đôi khi cũng chỉ như người qua đường giáp không quá một lần xuất hiện chính diện trước ống kính.

Tôi không nhận ra tâm tình trong lòng tôi là đau khổ, lý trí không ngừng nhắc nhở, hãy cách xa tình yêu ra, dung lời của Tống Minh Thành mà nói chính là, lòng người quá phức tạp, không cần phải giống các nhà

triết học phân tích bản thân một cách tỉ mỉ, đã là con người thì làm sao có thể làm cho bản thân không có một chút tình cảm nào, yêu ghét rõ ràng hay không chẳng qua cũng chỉ là một từ ngữ đơn giản mà thôi. Lúc cần thiết, con người cũng nên thỏa hiệp với chính mình, không cần phải sống quá lý trí.

Thật ra thì tôi luôn cảm thấy khi Tống Minh Thành tỏ ra nghiêm túc rất giống với Sokrates, mặc dù cuối cùng Sokrates bị kết án tử hình, nhưng những lời ông nói quả thật rất đạo lý. (Sokrates hay Socrates là một triết gia Hy Lạp cổ đại, người được mệnh danh là bậc thầy về truy vấn, được coi như người đặt nền móng cho thuật hùng biện dựa trên hệ thống những câu hỏi đối thoại – Theo Wikipedia)

Đáng tiếc, hiện tại tôi không thể bình tĩnh nổi, cho dù Tống nhị thiếu gia có là Sokrates cũng không cứu được tôi. Loại đãi ngộ này, loại so sánh này, cho dù tôi và Hàn Tiềm có không xảy ra quan hệ nam nữ bất chính đi chăng nữa, đại khái đều thấy nóng mắt.

Dựa vào cái gì tôi phải ở ngoài ban công hứng gió lạnh? Nhớ tới những lời Hàn Tiềm nói với tôi trước lúc đi: “Nhất định phải chờ tôi tới tìm em, em hãy đi ra” tôi càng cảm thấy tức giận, lạnh làm gáo, vỡ làm môi, ông lớn Hàn Tiềm anh, quãng tôi ra ban công chịu lạnh còn mình thì đang như hứng gió xuân đặc ý.

Tôi lau những giọt sương đọng trên đầu, lửa giận trong lòng càng ngày càng bùng cháy dữ dội. Tôi thừa nhận, bởi vì khi còn bé phải dưỡng bệnh trường kỳ, suốt ngày phải nằm trên giường bệnh, nên có chút đa sầu đa cảm, nhưng quả thực Hàn Tiềm lần này quá đáng lắm rồi.

Nếu nói xuân phong đặc ý mà đề dặt, cắt tiểu JJ của anh (JJ chỉ bộ phận là biểu tượng giới tính của người đàn ông). Trong lòng tôi vừa nguyên rửa Hàn Tiềm, vừa một cước đá văng cửa, ai ngờ dung sức quá mạnh, cửa không bị văng ra, chân tôi lại trở nên biến dạng.

Chờ đến khi Tống Minh Thành uống đến mất hồng hồng, rốt cuộc cũng có lương tâm đi tìm tôi, lúc tìm thấy tôi thì, tôi đang ngồi xoa chân trong góc đại sảnh cách sàn nhảy rất xa. Trong lúc đó, tôi thấy Hàn Tiềm nói gì đó với Hàn Lam Lam rồi tìm cách thoát khỏi đám đông, sau đó hình như rất lo lắng cởi áo vest màu trắng ra hướng phía ban công chạy tới.

Hừ, còn phải chạy dài dài nhá.

Tôi thấy anh từ ban công đi ra, sau đó xuyên qua đám đông đang nhảy nhót trên sàn nhảy, tìm từng người một, ánh mắt anh nhiều lần quét qua chỗ tôi, lúc này tôi liền rụt cổ lại, cố gắng giấu mình trong bong bóng tránh đi.

Chắc Hàn Tiềm cảm thấy hối hận vì đã nghe theo Liễu Sơ Lăng đặc tội với người không rõ lai lịch phía sau Thẩm Miên tôi, cộng thêm những lời nguyên rửa của tôi về cái gì mà gió xuân đặc ý, lỗ tai cũng nóng lên, hắt xì hơi mấy lần, mới nhớ tới mới thiết lập quan hệ chung sống hòa bình với tôi.

Haizz, nhưng làm gì có chuyện dễ dàng như vậy để cho anh tìm được chứ.

Lúc này tôi rất muốn đến vỗ vai Hàn Tiềm mà lạnh lung nói một câu: “Hôm nay anh đặc tội với tôi, tốt nhất là hãy cầu nguyện mai này đừng rơi vào tay tôi, nếu không tôi sẽ bóp chết anh.” Muốn xin lỗi, muốn bù đắp, muốn nối lại tình xưa, gương vỡ lại lành? Định giữ mặt chị thì thôi đi! Nếu nói xin lỗi mà có tác dụng thì cần cảnh sát làm gì!

Nhưng biện pháp tôi nghĩ ra lúc ấy thực ra cũng rất ngu xuẩn, chờ đến khi tôi làm tiệc sinh nhật, mời Hàn Tiềm tới, sau đó đùa giỡn anh đến sống không bằng chết, chỉ muốn tự kết liễu mình. Căn bản không nghĩ tới Tống ba cười còn có biện pháp càng ác độc càng xảo quyết hơn. Có thể suy ra lúc đó tôi quả thật còn là một thanh niên thuần khiết như hoa.

Trong lòng có trăm mối tơ vò như thế, trên mặt tôi vẫn còn giữ được nét lương thiện, thật thà. Cho nên Tống Minh Thành căn bản không nhìn ra tâm tình đang dậy sóng của tôi, còn cười hì hì hỏi tôi chơi có vui hay không?

Tôi ngọt ngào trả lời anh ta một câu: “Cám ơn Tống nhị thiếu gia đã đưa tôi đến đây, tối nay Miên Miên chơi rất vui. Đời này chưa từng vui vẻ như vậy!”

Tống Minh Thành vừa nghe qua ngữ khí của tôi, quả nhiên rung mình một cái, sấn lại nịnh nọt: “Sao vậy? Tôi cũng không phải có ý định đến xem trò hay của cô và Hàn Tiềm mà mới chạy đến đây, không phải là

tôi có ý tốt muốn hòa giải hai người sao? A, nhưng mới vừa rồi khi đến đây không có ai bàn tán về vụ hôn kích tình vừa rồi của hai người nhà...”

Tôi lườm Tống nhị thiếu gia một cái cháy mặt: “Căn bản là không hề có chuyện đó, sao có thể bắt gió bắt bóng (Là lời đồn không có tính xác thực, không có căn cứ) như thế được. Tôi mệt rồi, muốn về, anh phải chở tôi về đó.”

Tôi đứng lên, tiến lên phía trước mấy bước, lúc này Tống Minh Thành mới phát hiện tôi không lái xe tới, nói qua nói lại hóa ra là vừa rồi đem đá tự đập vào chân mình, bộ dạng trông thật chường tai gai mắt. Tôi vốn đang chuẩn bị hùng dũng, oai vệ, khí phách hiên ngang, tiêu sái bước qua cửa lớn của Hàn gia.

“A, anh! Anh, em ở chỗ này, Đại Miên bị đau chân, có chuyện gì vậy anh? Em phải đưa cô ấy về. Vâng, anh cùng về ạ, được, chúng em ở quây ba bên cạnh sàn nhảy. Anh tới nhanh lên nhé!”

Quả nhiên chỉ một lát sau, Tống Minh Thành liền khoa trương báo cáo Tống ba cười sẽ tới đây. Mà tôi đứng lên như vậy, rõ ràng lập tức trở thành mục tiêu, Hàn Tiềm cũng nhìn thấy tôi, lúc này cũng hướng phía bên này bước tới.

Tôi suy nghĩ nhanh trong đầu, rồi co một chân nhảy nhẩy, vịn vào bả vai Tống Minh Thành: “Anh của anh và Hàn Tiềm, nếu như giao đấu, anh nói xem ai mạnh hơn?”

Tống Minh Thành nhìn hai người đàn ông đang đi tới từ hai hướng ngược nhau, sờ sờ cằm: “Bánh xe số phận cuối cùng cũng chuyển động, ngôi sao sáu cánh (còn được gọi là ngôi sao David – Ấn triện Solomon) rồi sẽ phải giao hội.” Sau đó anh ta quay đầu nhìn tôi, cười cười đầy thâm ý: “Nếu xét theo góc độ lý trí thì tôi hẳn phải ủng hộ anh tôi, đáng tiếc theo lương tâm mà nói, tôi thật hi vọng đây sẽ là một câu chuyện lưỡng bại câu thương (chỉ cả hai bên đều bị tổn thương trong cuộc giành giật, chẳng bên nào được lợi cả), đầy máu và nước mắt, cảm động và ưu thương.”

Quả nhiên, Tống Minh Nguyên vừa đến gần, nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của tôi sắc mặt lập tức đen lại: “Tốt xấu gì cũng là người do Tống gia chúng tôi đưa đến, thế mà Hàn Tiềm lại tiếp đãi không chu đáo gì cả.”

Lúc anh ta nói những lời này Hàn Tiềm cách chúng tôi có mấy bước, không thể nào không nghe thấy, lời này chính là nói cho anh nghe.

Tống Minh Nguyên có khả năng điều chỉnh tâm tình rất tốt, là một người lãnh đạo giỏi, tôi là do Tống Minh Thành đưa tới, đây chính là có dính dáng quan hệ với Tống gia, Hàn Tiềm tiếp đãi tôi không nhiệt tình, không phải là không cho tôi chút mặt mũi, mà là đã dắc tôi Tống gia phía sau tôi. Vì vậy, từ mâu thuẫn nội bộ trong quần chúng nhân dân mà đã thăng cấp thành mâu thuẫn dân tộc rồi.

Đây chính là vấn đề lớn không thể tha thứ được!

Tôi thấy Hàn Tiềm cũng không giải thích gì với Tống Minh Nguyên hay là có dấu hiệu mềm mỏng, ngược lại từ tốn mặc chiếc áo vest màu trắng trên tay vào, đưa mắt nhìn tôi, đám tóc trước trán cũng ướt một tầng sương đêm. Khoảng cách giữa tôi và Hàn Tiềm cũng không xa, nhưng cái nhìn của anh lại khiến cho tôi có một loại ảo giác, như là cách thiên sơn vạn thủy (giống câu cách trăm sông nghìn núi), xuyên qua một lớp người nhìn qua, rất giống ngàn năm chờ đợi một lần lên trời nhưng rồi nhận ra khoảng cách lại cách xa vời vợi.

Tống Minh Nguyên thấy Hàn Tiềm không hề tỏ thái độ gì, cũng không có ý muốn dây dưa gì, chỉ em trai mình: “Minh Thành, công Thẩm tiểu thư đi, em dẫn cô nàng tới, khi đến thì chân tay lạnh lặn, sao lại không bảo vệ người nhà mình cho tốt, vừa tới bữa tiệc của Hàn gia, lại gây chân trở về.”

Tôi duỗi tay chân ra bò lên lưng Tống Minh Thành, nhìn sắc mặt khác nhau của hai người Tống – Hàn, nghĩ có chuyện tôi cần phải làm sáng tỏ: “Cái kia, không phải em bị gãy chân đâu, khi nãy đụng vào cửa nên bị thương thôi, về nhà bôi thuốc đỏ là sẽ hết thôi, không có chuyện gì đâu.”

“Vậy không có chuyện gì cô đập cửa làm gì, còn không phải là ở nơi tiệc tùng này bị chen ép đến nghẹt thở sao? Xét đến cùng còn không phải là chủ nhân bữa tiệc chiêu đãi không chu toàn sao.” Tống Minh Nguyên lạnh lạnh nhìn tôi, tôi biết những lời này cũng không phải là đang trách mắng tôi.

Nhìn lại Hàn Tiềm, quả nhiên trên mặt có vẻ ăn năn, tôi nghĩ, Tống Minh Nguyên thực sự rất thâm thúy, dù sao cũng kỳ phùng địch thủ gặp nhau, những lời trách cứ đó thật có nội hàm, đổi lại là tôi trách cứ, đại khái Hàn Tiềm chắc chắn sẽ xem thường.

Tôi vùi đầu trên lưng Tống Minh Thành, cảm thấy trước khi đi cũng nên nói lời từ biệt với chủ nhân bữa tiệc: “Hàn tiên sinh, bữa tiệc tối nay rất tuyệt, tại tôi không cẩn thận làm chân bị thương, không thể gặp mặt chúc Hàn tiểu thư sinh nhật vui vẻ, tối đây ăn uống chùa cũng không mang lễ vật tới, thật xin lỗi.” Sau đó tôi xoay đầu lại hướng Tống Minh Nguyên bày tỏ cảm tạ: “Tống tiên sinh, lần này còn phiền các anh đưa em về nhà, thật đã thêm phiền phức cho các anh rồi.”

“Vừa rồi tôi mới ra vườn hoa.” Lúc này Hàn Tiềm đột nhiên nhàn nhạt nói ra một câu như vậy.

Con người của tôi khê đảo, nghĩ đây chẳng lẽ là khiêu khích của Hàn Tiềm như trong truyền thuyết? Tống Minh Nguyên đã sớm ném đá giấu tay chỉ trích anh làm chủ bữa tiệc mà lại không tiếp đãi chu toàn, anh lại còn không sợ chết nói ra câu đó sao, hậu quả của chuyện này tương đương với việc nói với Tống ba cười, này, chào anh, ba cười, thật ra không phải là tôi không có thời gian tới tiếp đãi, thời gian của tôi có rất nhiều, rất nhiều, tôi còn có thời gian đi dạo vườn hoa một vòng cơ mà. Tôi chính là không muốn tiếp đãi các anh, và Thẩm Miên – người mà các anh đưa tới.

Bên này, quả nhiên sắc mặt Tống Minh Nguyên càng ... vô cùng thê thảm.

Tôi nghĩ ngòi nổ của mâu thuẫn dân tộc này là tôi, cớ chuông phải do người cớ chuông, vạn nhất Tống Minh Nguyên muốn đánh nhau với Hàn Tiềm ở đây, dù sao đây cũng là sân nhà của Hàn Tiềm, Tống Minh Nguyên chắc sẽ phải chịu thua thiệt. Hiện tại tôi cảm thấy Hàn Tiềm chiếm tiện nghi của người khác cũng như chiếm tiện nghi của tôi vậy.

Cho nên tôi không cùng một dạng với Tống Minh Thành, tôi không hy vọng ba cười và Hàn Tiềm đánh nhau ở đây. Sau này tôi sẽ góp ý với Tống Minh Nguyên, hy vọng anh ta có thể tìm một đội người, ngựa, trước đem một túi rác đội lên đầu Hàn Tiềm, sau đó dung côn tra tấn, tốt nhất là đánh cho anh nửa người dưới bất toại không thể tự mình đi đại tiểu tiện được mới phải, Tống Minh Nguyên gật đầu thận trọng biểu thị sẽ suy nghĩ đến vấn đề này.

Dĩ nhiên là chuyện này sau mới nói, hiện tại, chẳng qua tôi phải đóng vai hòa bình sứ giả: “Hàn tiên sinh thực sự rất tuyệt nha, nghe nói đối với em gái là một người anh tốt, nhìn em gái lớn lên từng ngày, sinh nhật hàng năm cũng sẽ cảm thấy rất thương cảm, vừa nhìn đã biết Hàn tiên sinh và Hàn tiểu thư có quan hệ rất tốt, cũng khó trách Hàn tiên sinh ra vườn hoa phía sau giải sầu tiêu giải tâm tình, nhìn trên tóc cũng phủ một tầng sương mỏng, chắc là đã ở hoa viên suy tư rất lâu. Em thật hy vọng có thể có được người anh thông minh, hiền lành, tình cảm như vậy.” Dứt lời, tôi lại thở dài đầy thương cảm.

Tôi nói một hơi dài tưởng cạn không khí trong phổi, bên trong bốn phía nồng nặc mùi ô liu, công thêm lúc tôi đứng ngoài ban công hứng gió lạnh, cố gắng hít thở sau đó tôi liền cảm thấy phần đan điền (vùng dưới rốn) trống rỗng, khó chịu. Cuối cùng là một tràng ho khan kịch liệt của tôi, còn liên tục hắt xì rất nhiều lần.

Lần này rốt cuộc Tống Minh Nguyên không để ý tới Hàn Tiềm nữa, mà trực tiếp cởi áo vest ra phủ lên người tôi.

Tôi dụi cái mũi dính đầy nước mũi, đầu cảm thấy hơi choáng váng, Tống Minh Thành xốc tôi lên chuẩn bị đi ra ngoài, chỉ nghe được âm thanh chậm rãi phía sau của Hàn Tiềm: “Không phải tôi ra vườn hoa để hoài cảm, mà là đi tìm em.”

21. Chương 21: Tôi Thành Thật Trả Lời, Giống Như Bị Một Con Chó Săn Rất Lớn Liếm Cho Một Cái.

Lúc ấy tôi chỉ muốn tắm nước nóng sau đó được chui vào trong chăn ấm áp, đầu còn tâm trạng để ý đến Hàn Tiềm phải ra vườn hoa tìm người hay bắt quỷ chứ. Cho nên cũng không hề lưu tâm đến những lời này của anh.

Tuy nhiên, mấy ngày sau, tại trường quay, tôi gặp Hàn Lam Lam, cô ấy mang bộ mặt ưu sầu: “Xong rồi, em chọc giận anh em rồi.”

Tôi sụt sịt nước mũi, cố gắng mở to đôi mắt đang rũ cả ra vì buồn ngủ do uống thuốc cảm cúm, biểu thị ý rửa tai lắng nghe.

“Haizz, em làm mọi chuyện rối tinh lên, hình như đùa quá trớn mất rồi. Đêm đó, sau khi em cùng đoàn làm phim ăn cơm xong về nhà còn có tăng hai. Chị không biết đâu, dù sao cũng là bữa tiệc của gia đình em, mời một số bề trên và bạn bè thân thiết, còn tổ chức cả vũ hội hóa trang nữa. Aigoo, tức chết em, tức chết em mất. Vốn là muốn ven vén tình cảm cho an hem với một cô gái, không ngờ được, haizz, không ngờ được.”

Tôi gật đầu tỏ ý đang nghe, suy nghĩ kỹ rồi quyết định không nói cho Hàn Lam Lam biết, bữa tiệc tăng hai hôm đó tôi cũng đi, còn “một cô gái” mà cô ấy muốn tác hợp là ai tôi cũng biết rõ.

“Vũ hội hóa trang đó, theo kế hoạch thì đó là một chuyện vui, còn có tiết mục hôn nhau của những cặp có trang phục thích hợp, em cũng đã sắp xếp xong xuôi cả rồi, nhưng anh em không cẩn thận làm bắn bộ trang phục phải thay không nói làm gì rồi, cuối cùng anh ấy bị em vừa năn nỉ vừa uy hiếp mới đổi lại bộ đồ nhưng mặt như đeo chì vậy. À mà, chị không biết bộ quần áo thứ hai anh ấy mặc kỳ quái, thể hiện gu thẩm mỹ dị thường thế nào đâu. Thế là kế hoạch ôm mỹ nhân về nhà hoàn hảo đã bị phá hủy hoàn toàn.”

Tôi an ủi Hàn Lam Lam mấy câu, lớn tiếng khen ngợi cơ thể hoàn hảo của Hàn Tiềm, cho nên mặc cái gì cũng đẹp hết, nếu như không mặc gì thì còn đẹp hơn.

Hàn Lam Lam cười cười: “Nhờ có chị mà lòng em nhẹ nhõm hơn nhiều, em biết tìm chị không sai đâu mà. Anh trai của em ấy, anh ấy khiến em lo lắng lắm. Cho tới bây giờ, cái gì cũng không chịu nói cho em biết, còn tưởng là với cô gái ấy có sự khác biệt, vì vậy em mới tìm mọi cách để tác hợp, vậy mà trong đầu anh ấy hình như đang suy nghĩ đến cuộc gặp gỡ với người nào đó thì phải, em thấy anh ấy sau đó vội vàng ra vườn hoa tìm ai đó. Anh ấy vẫn luôn lạnh nhạt với phụ nữ như vậy, khiến em không thể không suy nghĩ lung tung. Chị mau cho em lời khuyên đi. Dù sao thì có một mình em thì cũng chỉ đoán mò mà thôi.”

Tôi cảm thấy tôi cũng nên khuyên nhủ đôi câu thì hơn. Vì vậy, tôi hắng giọng một cái: “Cái đó, tăng hai của bọn em chị cũng có nghe Tống Minh Thành nói qua, nhưng, đêm đó ở trong vườn hoa, theo lời của Tống Minh Thành thì, chỉ có mỗi anh trai anh ta là Tống Minh Nguyên... Người mà an hem đi tìm...” Thật ra thì tôi thuận miệng nói bừa, bêu xấu Hàn Tiềm, như vậy khiến tôi có loại cảm giác sung sướng đến kỳ lạ.

Mà Tô Đình cũng đã từng nói với tôi, trình độ khuyên nhủ người khác của tôi đúng là độc đáo: “Ban đầu tất cả đều là những suy nghĩ tốt đẹp, bị cậu khuyên xong, ngay cả ý nghĩ muốn nhớ lại cũng không có.” Cô ấy nhận xét như vậy là đã quá đề cao tôi rồi, nhưng tôi cảm thấy, tốt xấu gì thì tôi cũng có thể những suy đoán không căn cứ của người khác, cần phải khen ngợi tôi ấy chứ. Quả nhiên, Hàn Lam Lam vừa nghe xong liền ngây dại. Run rẩy lấy điện thoại ra gọi điện cho anh trai cô ấy.

Sau buổi dạ hội đó, tôi vinh quang bị cấm, rất nặng, Tô Đình khuyên tôi nên uống nhiều nước gừng nóng, tôi thấy cũng đúng nên liền ngoan ngoãn nghe lời, nhưng vì cho nhiều gừng quá, uống một ngụm, hai hàng lệ dài cũng theo đó mà chảy xuống.

“Hay là cậu đi khám bệnh đi, đừng làm ảnh hưởng tới tiến độ quay phim của đoàn làm phim, khi Lý Khải Duệ thông báo quá bận không phải các cậu cũng phải nghỉ theo đó sao?”

Tôi vừa uống canh gừng vừa lau nước mắt: “Chờ một thời gian nữa đã, dạo này tố diễn không đạt, liên tục NG (NG là “No Good”). Đó là những cảnh quay hỏng, phải quay lại), tố là người mới không thể để người ta nghĩ tố kênh kiệu được.”

“Thôi quên đi, tự cậu liệu mà làm, đã xem tin tức giải trí chưa?”

“Sao?”

“Chính là dạ tiệc của biên kịch Hàn Lam Lam của các cậu đấy, còn có cả vũ hội hóa trang nữa, này này, còn có màn hôn môi nóng bỏng của những cặp đôi có trang phục phù hợp, sau đó không phải Sell và Tô Cẩm hôn nhau sao? Hai người hôn nhau rất thẩm thiết, kết quả đám paparazzi liền nhảy vào đào sâu, tìm kỹ, quả nhiên lộ ra hai người đã đăng ký kết hôn hơn hai năm nay, công ty quản lý của hai người giờ loạn muốn chết, cứ coi như là hủy ước đi chẳng nữa, đều bước trên con đường làm thần tượng, danh tiếng của

hai người cũng giảm đi nhiều, trên diễn đàn người hâm mộ mắng chửi nhau, không chia tay, truy cứu trách nhiệm sẽ phải bồi thường một khoản tiền kék xù.”

“Còn có tin đồn, nhà đầu tư bộ phim mà cậu đang đóng và Liễu Sơ Lăng cũng có gì đó, hình như cũng là chỗ giao tình của các nhà quyền quý, trong bữa tiệc mặc dù chỉ hôn lên mặt, nhưng, hắc hắc, có gian tình gì đó cậu đều biết. Hàn Tiềm còn không phải là tiền củ cô ta làm nữ diễn viên chính thứ hai sao, đến lúc đó là muốn xem diễn xuất cô ta như thế nào.”

Tôi xì mũi, cảm thán đêm đó Hàn Tiềm chê tôi vậy mà lại giúp tôi tránh được một kiếp nạn, tôi thực sự không mong muốn có scandal gì gì đó với Hàn Tiềm. Chỉ là bị cảm thì cũng không phải chuyện tốt.

Sau đó, kết quả là tôi ngứa xiu khi đang quay một phân đoạn, thật sự ngứa lịm xuống đất không bò dậy nổi. Nghe nói, khi đưa tới bệnh viện người nóng ran cả lên.

“Này, tình huống lúc đó vô cùng khẩn cấp, cô sốt tới 60 độ, tôi nhận được tin mà chân tay lạnh nhg ngứa như băng.” Tống Minh Thành nói với tôi.

Tôi trở mình, chống hông về phía anh ta: “60 độ còn đưa tới bệnh viện làm gì, trực tiếp đem tới phòng cứu hỏa ấy.” Tôi chỉ muốn ngủ, không có tâm trạng nói chuyện với Tống Minh Thành.

Đại khái đã nhìn ra thái độ của tôi, Tống Minh Thành thoáng dừng lại: “Ba ngày trước, Hàn Tiềm chiếm mất ba mảnh đất của anh trai tôi.” Sau đó liền rời đi.

Tôi nhú mày, buổi vũ hội hóa trang ngày ấy, Tống Minh Nguyên bưng bưng lửa giận nói ba câu.

Ba mảnh đất, nhớ lại dáng vẻ mềm mỏng của Hàn Tiềm đêm đó khiến tôi không rét mà run, người đàn ông tàn nhẫn có thể ngụy trang nằm gai nếm mật khi vùng lên thì nguy hiểm cpx nào.

Nhất thời cả người tôi nóng ran, Toongd nhị thiếu gia cũng không phải loại tốt đẹp gì, anh ta nói với tôi như vậy, cong không phải là nhắc nhở tôi vẫn còn món nợ ân tình. Quanh đi quẩn lại thì ra là muốn đến đòi nợ.

Vì vậy, trong lúc tôi đang thống hận Hàn Tiềm rồi từ từ chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Vậy mà giấc ngủ này kéo dài mấy ngày liền. Mỗi ngày đều có rất đông người vào thăm tôi, nhân viên đoàn làm phim, A Quang, Tô Đình, thậm chí còn có Hàn Tiềm. Tuy nhiên, tôi chưa từng ở trong trạng thái tỉnh táo để nhìn thấy anh, chỉ có thể từ chỗ y tá tra danh sách ký tên nhìn thấy tên anh. Hàn Tiềm, nét bút mạnh mẽ, phóng khoáng, không có dư thừa dù chỉ là một nét mực.

Tôi ăn trái cây trong giỏ mà anh mang tới, đầu giường đặt các loại hoa tươi, cũng không cảm thấy bức bối cần dài (câu thành ngữ chỉ làm ít nhưng tiêu xài nhiều), dù sao tôi phải hứng gió lạnh lâu như vậy, quả thật quan hệ giữa tôi và anh có muốn cũng không thể tháo gỡ được.

Đêm hôm đó, tôi ăn khá nhiều, lại bò dậy đọc một cuốn tiểu thuyết kinh dị, kết quả buổi tối không có ai tới thăm chỉ có một mình ở đó ngáy ngốc cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Cho nên khi cánh cửa bị đẩy ra, thiếu chút nữa thì tôi nhảy từ trên giường xuống. Sau khi nhìn rõ người tới là Hàn Tiềm, mới tỏ vẻ tức giận nằm trở lại.

“Hàn tiên sinh, buổi tối vui về.”

Hàn Tiềm hình như không ngờ tới vào giờ này mà tôi còn chưa ngủ, nhìn tôi gật đầu. Đặt giỏ hoa quả xuống, nhìn cuốn sách tôi đặt ở cạnh giường.

Bầu không khí có phần trầm lắng, tôi nắm chặt chăn, Hàn Tiềm nhìn sách, không một ai trong hai chúng tôi nói lời nào. Hàn Tiềm liếc nhìn đồng hồ đeo tay, nói với tôi một tiếng không quá rầy rầy, chúc em sớm bình phục rồi chuẩn bị đi.

Tôi luống cuống, vừa rồi, tôi và Hàn Tiềm như vậy, không cần trao đổi ánh mắt, không cần lên tiếng, tôi chăm chú nhìn tấm chăn, nhìn thế nào cũng không thể nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Bệnh viện vốn là nơi tích tụ nhiều linh hồn ai oán, lư truyền nhiều câu chuyện ma quỷ, Hàn Tiềm cũng không phải là người có kiên nhẫn, thế mà hai chúng tôi cũng nhìn nhau mà không nói một lúc lâu nha.

“Hàn tiên sinh, thật ra thì tôi không thích ăn táo.” Tôi quyết định tìm đề tài để giữ chân Hàn Tiềm, trong lòng hiện tại rất sợ hãi.

Hàn Tiềm quả nhiên dừng lại quay đầu nhìn tôi. Giỏ hoa quả hôm nay anh mang tới phần lớn là táo. Tôi mới ý thức được lời vừa rồi của mình nghe qua giống như đang khiêu khích.

Hàn Tiềm híp mắt lại nhìn tôi, hơi cúi người xuống, một cánh tay đè lên tấm chăn trên giường bệnh của tôi, tay còn lại lấy ra một quả táo trên đầu giường: “Hả, phải không? Ý của em là muốn tôi mang về?”

Trong lòng tôi gào khóc, ngàn vạn không muốn! Nếu không phải tôi ngu ngơ đắc tội với Hàn Tiềm thì còn lo không kiếm được chỗ tốt sao.

Có thể nhìn thấy, thái độ của Hàn Tiềm lạnh như băng, bỗng tôi lại cảm thấy giận bản thân mình. Dù sao đắc tội một lần cũng là đắc tội, đắc tội hai lần cũng là đắc tội, nói không chừng còn có thể kích cho Hàn Tiềm gây gổ với tôi. Như vậy, tới nay tôi sẽ không phải ôm nỗi sợ hãi mà quý gì đó mà đi ngủ.

Vì vậy, lời nói cứ thế tuôn ra: “Hình như Hàn tiên sinh vẫn còn thiếu tôi một câu trả lời hợp lý.”

Lúc những lời này nói ra, Hàn Tiềm ngồi xuống giường bệnh bên cạnh tôi. Giường bệnh thêm thể trọng của một người, khe kêu cọt kẹt. Tôi nhìn chăm chăm vào những khớp xương rõ ràng của Hàn Tiềm đang tiếp tục trượt xuống: “Trong buổi vũ hội hóa trang đêm đó chắc Hàn tiên sinh cảm thấy rất hứng thú! Đáng tiếc, cũng bởi vì bữa tiệc của các anh mà em ốm đau, bệnh tật thế này.”

“À, nói như vậy nghĩa là việc em ngã bệnh thì nên tìm tôi tính sổ phải không?” Những lời của anh khiến tôi nhất thời có cảm giác không xong rồi. Tống Minh Nguyên chỉ vì ba câu nói mà mất ba miếng đất, tôi đây đã nói hai câu rồi, có phải hay không cũng sẽ bị lột da, tróc xương?

Tôi hoảng hốt nghĩ, đêm đó, Hàn Tiềm thực sự xuất hiện trong bộ trang phục bình thường đó sao? Tám phần là mặc cho tôi nhìn rồi, dù sao thì kẻ ngu cũng dễ bị lừa gạt. Nếu lấy tôi ra so sánh với anh, không phải chính là kẻ ngu đó sao!

“Tại sao em lại không ăn táo?” Anh nói một câu chuyển đề tài, chắc là chuẩn bị cho tôi rút dài dây. Tôi tất nhiên là phải thức thời: “Thật ra thì táo là một loại quả nhiều nước, trông rất bóng bẩy mỡ màng, nhìn rất thơm ngon, ăn xong sẽ rắn chắc cơ bắp, lưu thông máu. Em không thích chỉ là vì em là loại muốn ăn nhưng lười làm, ngại phải gọt vỏ táo thôi, không có ý chê táo mà Hàn tiên sinh mang đến đâu. Hoa quả nhiều như vậy, Hàn tiên sinh lại chọn duy nhất những quả táo này, nhất định là có ngụ ý thâm sâu.”

“Vậy em nói thử xem, có gì mà ngụ ý thâm sâu?” Hàn Tiềm vừa nói vừa bắt tay vào gọt táo.

Tôi còn ở trong trạng thái mất chữ O mồm chữ A, chỉ thấy anh cầm dao trên bàn lên, rắc rắc mấy cái, quả táo đã được gọt sạch vỏ, miếng bỏ ra miếng nào như miếng này.

Lúc này, trong phòng bệnh, vào buổi tối, chỉ có tôi và Hàn Tiềm, trên tay anh còn cầm dao, tôi run lên, chui tọt vào trong chăn, chuẩn bị quay mông về phía anh, làm rat ư thể đuổi khách. Ngay từ đầu chính là tôi sai, làm bạn với Hàn Tiềm còn không an toàn bằng làm bạn với những câu chuyện ma quỷ kia.

Sau đó, tôi bị lôi từ trong chăn ra, thần sắc anh có phần nóng nảy, tôi nhìn anh giơ dao lên, từng nhát từng nhát cắt quả táo rất ngọt.

“Cho em. Sau này phải tự ăn, loại con gái lười biếng rất dễ làm người khác ghét.” Mãi một lúc sau tôi hai mắt ngấn lệ, run rẩy nhận lấy miếng táo trên tay anh ngẫu nhiên cắn nút để trút giận chỉ còn thừa lại cái lõi táo.

Anh khí định thần nhàn (là khí tức ổn định, thần sắc thư thái, sắc mặt không thay đổi) nhìn tôi ăn xong quả táo, cũng không chờ có ý định rời đi.

Tôi quần chặt chẽ, yên lặng nhìn anh.

“Hình như em rất đề tâm đến đêm đó thì phải?” Anh nói, sự nóng nảy khi gọt táo không còn thấy đâu nữa, xem ra đang chờ tôi tự tìm đường chết đây.

“Cũng không hẳn, chính là đêm đó, Hàn tiên sinh, anh một thân tỏa ra ánh sáng hứng thú, một người vui không bằng mọi người cùng vui, đêm đó nếu em cùng đôi với anh hiện tại chắc sec có chút không tự nhiên.”

“Hứng thú? Em nói cái đó là hứng thú?” Hàn Tiềm xích lại gần tôi, “Đêm đó, chẳng qua là tôi cư xử theo đúng phép lịch sự hôn lên gf má người ta thôi, làm sao có thể nói là hứng thú?”

“Hứng thú phải là bộ dạng như thế này này” anh vừa nói vừa áp lại gần tôi hơn. Đáng tiếc tôi bị bệnh, chỉ có thể giãy giụa hai cái tượng trưng, sau đó buông áo giáp đầu hàng, nhất thời chỉ cảm thấy cần cổ, trán, chop mũi, gò má còn cả trên môi cũng trườn tới cảm giác âm ẩm, ướt ướt, nhẹ nhàng, sau đó anh cạy mở miệng tôi, sau đó, sau đó... chuyện cũ không dám nhắc lại. (Crystal: Aaaaaaaa, kiss rồi, kiss rồi, chờ mòn mỏi luôn, huhu...)

Đợi đến khi anh cảm thấy đủ, cuối cùng cũng rời khỏi môi tôi: “Lần này mọi người đều vui vẻ nhỉ, cảm giác thế nào?”

Đầu tôi choáng váng, thành thật trả lời: “Giống như bị một con chó săn rất lớn liếm ột cái.” (Crystal: Hà hà cảm giác của chị thật là.... Ví von quả là có sức gợi hình!!!)

22. Chương 22: Sự Tình Ngay Hôm Nay Đơn Giản Như Vậy Nhưng Lại Khiến Tương Lai Của Tôi Gặp Ghênh Và Chưa Xót Đến Vậy

Đêm đó rốt cuộc Hàn Tiềm phải vác bộ mặt đen thui trở về. Lúc ấy, trong đầu tôi chỉ có một câu nói, sắc mặt của anh, so với bóng đêm còn đẹp hơn.

Nhưng sắc mặt không tốt của Hàn Tiềm trước khi rời đi khiến cho tôi cuốn chặt càng chặt hơn. Mặc dù hơi thở của anh bất ổn, nhiệt độ cơ thể nóng rực, nhưng anh không chế cảm xúc, chỉ lịch sự hôn lên chóp mũi tôi.

Sau đó, tôi liền trở mình chìm vào giấc ngủ, lại một đêm không mộng mị.

Không lâu sau thì tôi xuất viện, A Quang kêu tài xế chở tôi đến địa điểm quay phim. Vốn tưởng rằng nhân viên đến đông đủ thì việc quay phim sẽ nhanh chóng bắt đầu, không nghĩ tới lại chỉ nhìn thấy khuôn mặt râu rí của ông đạo diễn râu ria rậm rạp, dưới chân rơi đầy tàn thuốc.

“Quay cái gì mà quay! Diễn viên không phối hợp. Hôm nay vốn là muốn quay cảnh sinh hoạt bên nhau của ba cô cậu. Haizz, đều tại tôi, tự nhiên lại ham cái khoản tài trợ này làm gì, Hàn Tiềm cấp cũng đủ nhiều rồi, haizz, trách tôi cảm thấy không đủ, trách tôi lòng quá tham.”

Tôi chớp mắt nhìn Lý Khải Duệ: “Bộ dạng này của đạo diễn là sao vậy? Không phải diễn viên đều ở đây sao, tâm trạng anh nhìn qua cũng không tệ, tôi cũng về rồi.”

Lý Khải Duệ liếc mắt nhìn tôi, thần sắc cũng có phần khổ não: “Còn không phải do anh ta tự mình làm chủ, hứa hẹn đem vai Trần Dương Dương giao cho con trai Tô Khiêm. Cái tên tiểu tử chết tiệt đó, còn ít tuổi mà đã tỏ vẻ con em nhà giàu, căn bản không chịu phối hợp diễn xuất, ai dụ dỗ cũng không được.”

Ở trong Scandal, Lý Khải Duệ đảm nhận vai am chính Trần Tấn, lúc quen biết tiểu minh tinh là tôi thì đã có một đứa con trai mười tuổi là Trần Dương Dương. Mặc dù phân cảnh của đứa con này không tính là nhiều, nhưng lại có tác dụng cực kỳ quan trọng thúc đẩy sự phát triển của mối quan hệ giữa tôi và Lý Khải Duệ. Ban đầu đã nói sẽ mời một ngôi sao nhí, không nghĩ lại tìm con trai Tô Khiêm.

Tô Nghiêm tôi đã từng nghe qua, là một thương gia vàng bạc đá quý, làm việc đỉnh đặc, khiêm tốn, ly hôn với vợ rồi nuôi con trai mười tuổi một mình. Nghe đồn, hai mươi bốn tuổi đã làm cha. Đối với đứa con trai độc nhất này vô cùng cưng chiều, muốn gì được đó, chắc là muốn thực hiện suy nghĩ muốn diễn trò của tên nhóc này, hết lần này đến lần khác đạo diễn than vãn về các khoản chi phí, vì vậy bây giờ mới có bộ dạng than nghèo kể khổ “tôi thực sự quá khổ” này của đạo diễn.

Tôi cũng cảm thấy có phần nhức đầu, trong kịch bản bởi vì tôi và Trần Dương có thể chung sống hòa thuận, mới có thể thu hút được sự chú ý của Trần Tấn tiếp sau đó mới phát triển thành gian tình, có thể thấy được tên nhóc này chính là chất xúc tác. Muốn thu phục một người đàn ông, trước tiên phải thu phục được con anh ta, đối với một thương nhân đã từng ly dị mà nói chính là một đường tắt. Mà mấy đứa trẻ thì không giống những diễn viên trưởng thành, coi như Lý Khải Duệ không có thiện cảm với tôi, nhưng trong quá trình diễn sẽ dụng lý trí để tận lực phối hợp với tôi.

Nghe đến đây, đột nhiên thấy Liễu Sơ Lãng đỏ mắt, che mặt chạy vội từ phía trong ra.

“Này, Sơ Lãng, sao lại thành bộ dạng thế này?” Kéo tay đang che gò má của cô ta xuống, người đại diện của cô ta hô lớn: “Cái thằng nhóc diễn viên nhí này có bộ dạng thế nào, sao lại khiến một cô gái có tính tình tốt như Liễu Sơ Lãng cũng phải tức đến phát khóc. Haizz, làm sao còn có thể chụp được nữa đây. Trước là do tình trạng sức khỏe của Thẩm tiểu thư, khó khăn lắm mọi người mới đến đông đủ, thì tên nhóc đó không làm.”

Liễu Sơ Lãng nhìn tôi một cái, sau đó ngồi xuống bàn trang điểm lại. Tôi bị người đại diện của cô ta lườm ột cái chấy mặt, không còn cách nào khác đành xung phong nhận việc: “Đứa bé đó tên gì? Vẫn ở bên trong à? Tôi vào trong xem thế nào, khơi thông tư tưởng một chút, trong khoản đối phó với bọn trẻ con tôi cũng không tệ.”

Lý Khải Duệ liếc tôi một cái: “Tôi nghĩ cô nên tiết kiệm hơi sức đi thi hơn, chúng tôi đã khuyên bảo như vậy, tên nhóc này cũng không thêm hé răng, cứ ngồi lì trên ghế không chịu diễn để quay phim. Người kiên nhẫn như Liễu Sơ Lãng còn không làm được gì, cô ra tay với đàn ông là được rồi, còn đứa trẻ đó thì thôi đi.”

“Không phải là bé trai sao? Nếu anh cũng khẳng định tôi có chút thủ đoạn đối phó với đàn ông, chỉ cần là giống đực, không phải đều giống nhau sao, tuổi tác không là vấn đề.” Tôi ném cho Lý Khải Duệ một câu rồi chạy thẳng vào bên trong.

Quả nhiên thấy ngay một đứa bé trai sắc mặt âm trầm, vịn vịn ngồi trên băng ghế nhỏ, tay che đống quần, sắc mặt hơi ửng đỏ, ánh mắt lại âm tình bất định (chỉ sự không ổn định, biến hóa vô thường). nghe thấy tôi đi vào cũng không ngẩng đầu lên nhìn tôi một cái.

Sau đó tôi nghe thấy phía sau lưng Lý Khải Duệ cũng đi vào: “Ô Tô Dương Dương, em không muốn phối hợp với bọn anh sao? Đừng tưởng, bố em là Tô Khiêm mà em bày ra bộ dạng này, em còn bé, tính cách thế này không ngoan đâu.”

Lời này nói ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Dương Dương xanh mét hơn. Tôi thấy nó hình như cũng sắp khóc rồi, đành bước lại, hạ tầm mắt: “Bạn nhỏ Tô Dương Dương đúng không? Em có muốn vào WC để thay đổi tâm tình không?”

Ai ngờ câu này nói ra, Tô Dương Dương thế mà lại ngẩng đầu lên: “Nơi này có nhà WC nam sao ạ? Em muốn đi nhà WC nam.”

Lúc này tôi mới nhớ tới, địa điểm chụp ảnh lần này của chúng tôi là một khu rừng trúc, nghiêm túc mà nói cũng không có trang thiết bị hoàn chỉnh, hiện đại.

Lý Khải Duệ nhìn vào mắt tôi, xoa tay, nói: “Đều là giải quyết tại chỗ.”

Lúc này tôi mới phát hiện ra vấn đề mấu chốt, nhưng phàm là con em nhà giàu, đều có phần kiêu cách, hơn nữa cũng mắc căn bệnh chung của người tri thức. Ví dụ như Tống Minh Thành, chính là uống rượu uống đến uống đến bang quang nghẹn chết cũng tuyệt đối không làm ra hành vi phóng uế, đi bậy đi bạ bên ngoài, nhất định phải tìm được nơi đèn đuốc sáng trưng, phòng ốc đàng hoàng, bồn cầu sạch bóng mới có thể giảm bớt sức ép cho bang quang. Anh ta tự nhận mình có tông nghiêm và kiêu ngạo của người quý tộc, không thể làm mất hình tượng vì sự cản trở của công năng ‘đàn ông’ được.

Cái này tám phần cho thấy thiếu gia Tô Dương Dương rất sĩ diện, một đứa trẻ e nhà được bao bọc quá tốt có khi lại không dễ để sinh tồn. Ví dụ như Tống Minh Thành và Lý Khải Duệ, hai người này nếu sinh sống ở đảo hoang, tôi dám chắc Lý Khải Duệ sẽ thắng.

“Em biết vì sao Napoléon lại thua trận Waterloo không? Là bởi vì lúc ông ta đi đánh giặc mặc quần bó sát người, không tiện cỡi ra, cộng thêm ông ta không muốn đại tiểu tiện tùy tiện, đành phải nhịn đưa ra quyết định chiến lược, kết quả là đây! Đại bại! Sau đó bản thân còn bị lưu lạc đến một hoang đảo sống cô quạnh suốt đời. Tại sao lại vậy? Thật ra thì cũng là bởi vì ông ta không buông ra! Người có ba cấp, ông ta không thể thuận theo tiếng gọi của tự nhiên, vì vậy liên thua.”

Lý Khải Duệ nhìn tôi mặt mày hớn hớn, nước miếng tung bay nói những lời này, khề nhứ mày: “Thẩm Miên, cô ở đây làm gì? Tô Dương Dương, nếu em không giải quyết được coi như xong, chờ đến khi đổi địa điểm,

cũng còn lâu và xa lắm.”

Không ngờ lúc này Tô Dương Dương thấp giọng thì thầm, kéo kéo vạt áo tôi, chớp chớp hàng lông mi dài của đôi mắt đẹp: “Cái đó, cái đó là thật sao?”

Tôi dung sức gật mạnh đầu: “Là thật, một số người có tiền, vì thể diện mà quậy phá, nhưng cũng vì thế mà phải trả giá đắt. Ví dụ như Aleksandr Sergeyevich Pushkin (là một nhà thơ, nhà văn, nhà viết kịch nổi tiếng người Nga), vì người vợ xinh đẹp của mình mà quyết đấu với người khác, kết quả bị người ta đánh chết, em biết tại sao không? Cũng là bởi vì Pushkin quá câu nệ hình thức, quyết một đấu ba, còn muốn chơi trội, đầu tiên là đấu tay không sau đó còn blabala nói một đồng cái gì mà tát hay mặt trắng sáng trừng phạt các người, kết quả là bỏ lỡ cơ hội bị người ta đánh cho!”

Tô Dương Dương ngơ ngác nghe xong, rốt cuộc quyết định nhảy xuống khỏi băng ghế: “Uhm.... Được rồi, chỉ dẫn em vào trong rừng trúc đi... đi tiểu một chút đi!”

Lý Khải Duệ ngậy ngẩng cả người: “Em không muốn quay phim là bởi vì buồn tiểu sao? Cũng bởi vì không có WC đằng hoàng không muốn tùy tiện đi tiểu?”

Bạn xem, chân tướng có đôi khi rất tàn nhẫn.

Tô Dương Dương tin tưởng tôi, nhưng giới tính của tôi là nữ, cuối cùng vẫn là tìm Lý Khải Duệ giúp nhóc giải quyết.

Ở chung một thời gian, tôi cảm thấy đứa trẻ Tô Dương Dương này thật ra rất ngoan, không khỏi trêu chọc nhóc vài câu: “Em còn sợ không để cho chị một mình dẫn em đi, thế không sợ chị sẽ chạy tới nhìn lên em sao? Em vẫn là một tên nhóc con, độ dài của vật nhỏ cũng chỉ có vậy, chị cũng chẳng là gì.”

Chờ tới khi bạn nhỏ Tô Dương Dương đỏ mặt chạy sâu vào trong rừng trúc, Lý Khải Duệ đột nhiên nhìn tôi nói một câu không nóng không lạnh: “Đã từng xem qua vô số người nên không lạ gì?”

Tôi cười cười: “Đó là vì giống kích thước nhỏ bé của người phương Đông, tôi xem thật sự là thấy không hề kinh ngạc, bản cô nương thích nhìn kích thước vừa dài vừa lớn của người phương Tây hơn.” (Crystal: @@ chị Thẩm thật bạo mồm)

Quả nhiên nét mặt Lý Khải Duệ biến hóa kỳ ảo: “Cô làm loại chuyện này từ thời niên thiếu? Khi cô bước chân vào giới? Hay... nguyên nhân bởi vì điều kiện gia đình nên không thể không làm cái loại chuyện này? Còn vừa mới bắt đầu đã là khách hàng phương Tây?”

Trên mặt anh ta hiện rõ sự khiếp sợ và không tin, mỗi câu nói đều cân nhắc cẩn thận lựa chọn từ ngữ, sợ rằng sẽ khiến tôi nhớ lại nỗi niềm bị thương nào đó.

Đoạn chuyện cũ này cũng được coi là một trong những cơn ác mộng khi còn bé của tôi. Năm đó, bố tôi một lòng một ý hy vọng tôi trở thành nghệ thuật gia, điêu khắc gia hoặc cũng phải là một kiến trúc sư. Vì vậy, từ khi còn nhỏ, tôi cũng chưa từng có một món đồ chơi thú bông nào làm bạn cả, mà thay vào đó là một đồng tượng Venus cụt tay (là bức tượng thần Vệ Nữ thành Milo, một bức tượng Hy Lạp cổ đại và là một tác phẩm điêu khắc Hy Lạp cổ đại nổi tiếng nhất, khắc họa Aphrodite, vị nữ thần tình yêu và sắc đẹp của người Hy Lạp) và không cần cảm thấy thẹn thùng khi nhìn thẳng vào bức tượng khỏa thân của David! (là một bức tượng do Michelangelo điêu khắc từ năm 1501 đến 1504, là một kiệt tác của điêu khắc thời Phục Hưng và là một trong hai tác phẩm điêu khắc vĩ đại nhất của Michelangelo)

Lúc đó, tôi làm thế nào cũng không ngờ tới, sự tình ngày hôm nay đơn giản như vậy nhưng lại khiến tương lai của tôi gặp ghềnh và chưa xót đến vậy.

23. Chương 23: Để Lại Hậu Quả Thì Không Phải Là Một Người Đàn Ông Tốt!

Kể từ khi tôi giúp bạn nhỏ Tô Dương Dương bỏ đi sĩ diện, sau này tên nhóc này đặc biệt bám tôi. Bé trai thường hay dậy thì muộn, tôi nhìn khuôn mặt ngưỡng ngừng, trắng trẻo tròn trịa của nó, đứng bên cạnh tôi, tay chân nhỏ bé, vóc dáng lùn lùn, lại cố gắng nhón chân lên. Ước chừng đứng bên cạnh một người có ngoại hình tương đối khá như Lý Khải Duệ, làm đàn ông, cũng cảm thấy có phần áp lực.

Thế là chúng tôi tận lợi hoàn thành buổi phỏng vấn giới thiệu phim.

Tôi và Lý Khải Duệ đứng ở hai bên dắt tay Tô Dương Dương, trông giống như một gia đình ba người hạnh phúc, mới vừa rồi khi còn ở hậu trường phía sau nhìn thấy bố của Tô Dương Dương, là một người đàn ông ôn hòa đáng vẻ thư sinh, mang mắt kính gọng vàng, thực sự không giống một thương gia vàng bạc đá quý giờ tay ra là xanh, đỏ, tím, vàng đá quý đeo đầy mười đầu ngón tay như trong tưởng tượng của tôi. Hồ phụ sinh hồ tử, tính cách ôn hòa của Tô Dương Dương rất giống anh ta.

Chúng tôi tạo đủ mọi tư thế cho ký giả chụp ảnh, một bên nở nụ cười tiêu chuẩn, một bên mấp máy môi lên trao đổi. Giống như khi còn bé bị thầy giáo cấm không cho nói chuyện vẫn cố len lén thì thầm trò chuyện nghĩ mà buồn cười. Tham gia buổi giới thiệu phim thực sự rất mệt mỏi, không trò chuyện như vậy, thời gian qua đi rất nhàm chán.

Tôi thấy Lý Khải Duệ sờ đầu Tô Dương Dương rồi cười hì hì, nói chuyện với nhóc.

“Em nhìn em này, cũng bởi vì em đứng giữa anh và chị Thẩm Miên, làm cho đội hình khi đứng chẳng có mỹ cảm gì cả, em đứng ở vị trí này tạo thành hình bồn địa đấy.” Về sau, Tô Dương Dương rất phối hợp diễn xuất, nhưng lại không ăn ý với Lý Khải Duệ cho lắm. Tính tình Lý Khải Duệ cũng khá trẻ con, thỉnh thoảng sẽ trêu chọc nhóc con đáng thương này, nhìn nó có gắng đi cà nhắc, còn ra đòn sát thương lớn hơn nhiều lần.

Vì vậy, tôi nói giúp Tô Dương Dương mấy câu, kết quả dẫn lửa thiêu thân, lần này lực sát thương của Lý Khải Duệ liên hướng về tôi.

“Tính ra, đứng cùng với cô cũng không có điểm nào tốt cả. Haizz, cũng không thể trách cô, minh tinh như chúng ta trời sinh đã không đâu nổi con em nhà giàu, huống chi mấy đời có tiền.”

Tôi ngầm thừa nhận, rõ ràng trong Scandal ,tôi, Lý Khải Duệ và Tô Dương Dương mới là nhân vật chính, nhưng là bây giờ ở bên này chụp hình bọn tôi cũng chỉ có thừa thớt vài người, đại bộ phận paparazzi đang vây kín bên kia. Tôi rướn cổ lên nhìn, là Hàn Lam Lam, Hàn Tiềm, còn có Liễu Sơ Lãng nữa. Tất cả đều là con em nhà giàu, ngoại hình cũng không thua kém minh tinh.

Lý Khải Duệ tiếp tục cảm khái: “Mấy đời có tiền, cứ coi như đàn ông của nhà đó lớn lên có khó coi tới đâu thì đời nào cũng cưới được vợ đẹp, gen kiểu gì cũng được cải thiện, cứ như vậy đời này qua đời khác, gen tốt được tích lũy, tất có thể sinh ra những đứa trẻ như long như phượng. Ưa nhìn, lại vừa có tiền, có thể lực, hào quang của đám minh tinh chúng ta có hợp lại cũng không sánh bằng.”

Sau đó, hình như anh ta nhớ ra điều gì liền bổ sung một câu: “À, ngoại trừ chuyện ly kỳ về sự xấu xí của Chu Nguyên Chương. Haizz, sự xấu xí của ông ta làm người ta tan nát cõi lòng, hậu cung có nhiều người đẹp như vậy, con em trong các triều đại của Minh triều cũng không kiểm nổi một người có ngoại hình ưa nhìn. Điều tôi vừa nói chung chỉ nói lên một trường hợp, chỉ cần gen xấu không di truyền...”

Tôi gật đầu, lại đưa mắt nhìn Liễu Sơ Lãng, cô ta vẻ mặt rụt rè, kéo tay Hàn Tiềm, cao quý, trang nhã. Thật ra thì nếu như hôm nay cô ta không đứng bên cạnh Hàn Tiềm, mà đứng bên cạnh tôi, vầng hào quang đó, tôi nhìn cũng cảm thấy chói mắt.

Một chiếc váy dài xẻ sâu ngực, lấp lánh màu sắc, nổi bật nhất là sợi dây chuyền trước ngực cô ta, ngay cả tôi cũng có thể nhận ra nhất định là của nhà thiết kế nổi tiếng. Thứ tạo nên nữ minh tinh không hẳn gương mặt, ngoại hình hay phụ kiện bên ngoài, mà là sự đặc biệt bẩm sinh quyết định, đều như nhau nhưng tiền đồ có thể tiến xa.

So sánh với Liễu Sơ Lãng, tôi cảm thấy mình thua kém không ít.

Lý Khải Duệ nhìn ánh mắt tôi qua lại giữa bản thân và Liễu Sơ Lãng, hắng giọng nói với tôi: “Thật ra thì cô chỉ cần để lộ ngực ra nhiều một chút ngay lập tức có thể đánh bại cô ta. Ít nhất có thể hấp dẫn ánh mắt...”

Đây là ngầm tán thưởng tôi sao? Chờ tới khi tôi ngẩng đầu nghiên cứu sắc mặt anh ta, anh ta lại quay ra cười với một tay paparazzi.

Vị đạo diễn râu ria rậm rạp rất không hài lòng về cuộc phỏng vấn này, mặc dù rất không vui khi Liễu Sơ Lăng không biết trước biết sau, cướp ống kính của chúng tôi, đảo khách thành chủ, nhưng mũi nhọn chính đều hướng về Hàn Tiềm: “Haizz, cái vị Hàn thiếu gia đó, thật là, làm sao có thể đem chuyện tình cảm riêng tư vào trong chuyện công việc chứ, điều bộ như vậy chúng ta rất khó làm tuyên truyền.”

Quả thật rất khó, ít nhất hiện tại báo chí đối với quan hệ của Hàn Tiềm và Liễu Sơ Lăng so với bản thân bộ phim Scandal còn chú ý hơn, thậm chí còn có vài người hỏi về Hàn Lam Lam và Tống Minh Thành. Tôi và Lý Khải Duệ ngay từ đầu đã có quá nhiều tin đồn không hợp, không có khả năng có thể thêm dệt thành một đoạn tình cảm làm chấn động trời xanh hay gì đó được.

Tôi nhìn Liễu Sơ Lăng như cá gặp nước, mọi việc thuận lợi cùng Hàn Tiềm với vẻ mặt lạnh lùng ngàn năm không đổi nhìn về phía ống kính, ký giả đang thay nhau đặt câu hỏi về mối quan hệ của bọn họ. Hàn Tiềm hoàn toàn không có ý kiến gì về vấn đề này, mà chỉ có Liễu Sơ Lăng thẹn thùng cười, đáp lời: “Từ thời còn đi học, tôi và Hàn tiên sinh vẫn luôn duy trì quan hệ trưởng bối, hậu bối tốt đẹp, còn chưa tới mức như mọi người nghĩ đâu.”

Hiểu rõ cái kiểu giấu đầu hở đuôi này thực tế càng tạo ra nhiều tin tức, nội tâm tôi thầm khinh bỉ, chọc Lý Khải Duệ ngồi bên cạnh: “Buổi tối chúng ta đi dạo phố, phải ăn mặc khoa trương vào, phải thể hiện đẳng cấp của mình tinh, nhưng đeo thêm một chiếc kính râm thật lớn, đội thêm cái mũ thật rộng. Đến những nơi náo nhiệt có nhiều người trẻ tuổi ấy.”

Lý Khải Duệ ngẩn người, sau đó gật đầu một cái.

Kể từ ngày đó trong rừng trúc, anh ta bao dung với tôi hơn trước không ít. Ước chừng hiểm lăm lăm đó, cảm thấy cuộc sống của tôi cũng thật không dễ dàng, vì vậy sinh lòng cảm thông. Như vậy cũng tốt, có hiểu lầm như vậy, cảm thấy xuất thân của tôi không trong sạch, sẽ không đến true chọc tôi, đối với tôi kính nhi viễn chi (Chỉ bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó), lại thương tôi kiếm sống vất vả sẽ không đối chọi tôi nữa, đây cũng là chuyện tốt.

Buổi phỏng vấn không náo nhiệt, không ồn ào cứ kết thúc như vậy, chúng tôi tiếp tục trở về trường quay, Hàn Tiềm bận rộn như vậy cũng cùng một nhóm người tới kiểm tra tiến độ quay phim. Lúc này vừa đúng phân cảnh ba người chúng tôi: tôi, Lý Khải Duệ và Liễu Sơ Lăng xung đột trực diện, nhiều người vây lại xem như vậy, thực sự tạo áp lực rất lớn cho tôi.

Đặc biệt là Hàn Tiềm. Sau đêm đó, lòng tôi rất không yên, rất không bình tĩnh, sau đó hỏi bóng hỏi gió Tống nhị thiếu gia, một người đàn ông chủ động hôn một người phụ nữ là có ý gì.

Tôi nhớ Tống nhị thiếu gia trả lời tôi thế này: “Dừng, có thể có ý gì? Cô bao nhiêu tuổi rồi, chẳng nhẽ hôn một cái cũng phải chịu trách nhiệm sao! Cảm xúc dâng trào, hôn một cái, đây mới là người đàn ông khỏe mạnh, thể hiện đẳng cấp, hứng thú của một người đàn ông, thế mới xứng là đàn ông!”

Tôi “...” lắc đầu, trong lòng cảm thán không thôi, những chuyện đã xảy ra, quả nhiên Hàn Tiềm rất xứng là đàn ông.

“Vậy đối với đàn ông các anh, sau đó cảm giác thế nào? Sẽ xử lý chuyện này như thế nào?”

“Sau đó? Có cái gì mà sau đó? Durex, Jissbon (hai nhãn hiệu BCS nổi tiếng của Trung Quốc) đều có, còn có thể có cái gì sau đó? Để lại hậu quả thì không phải là một người đàn ông tốt!” Nhị thiếu gia trừng hai mắt nhìn tôi như muốn khơi thông suy nghĩ của tôi, lại như khiển trách.

Tôi lại nhận được thụ giáo lần nữa, cộng thêm, lần đó, mặc dù Hàn Tiềm không dùng Durex hay Jissbon để đảm bảo an toàn, nhưng cũng không để lại hậu quả, vì vậy tôi lại một lần nữa cảm nhận được sâu sắc, Hàn Tiềm quả nhiên là một người đàn ông tốt.

Lúc ấy tôi vẫn cho rằng Tống nhị thiếu gia và Hàn Tiềm dù gì cũng là con cháu thế gia, tuổi cũng xấp xỉ Hàn Tiềm, xem ra có thể đại diện cho tư tưởng của tầng lớp bọn họ. Vì vậy, sau này uốn ngược vênh mặt nói với Hàn Tiềm như vậy liền nhận được một khuôn mặt đen kịt của đối phương, và tự thể nghiệm rất nhiều lần thế nào là hành vi của người đàn ông tốt, bị nghiền nát, đè ép giống như bị Tống Minh Thành cẩu véo vào thắt lưng một trận.

Lúc này tôi cũng không óc nhìn xa đến vậy, đâu thấy trước được lời tiên đoán tương lai. Khi đạo diễn ra dấu tay, tôi cố gắng tập trung tinh thần, quên hết mọi thứ xung quanh, cố gắng nhập vai.

Phân đoạn này trong Scandal là khi nữ chính đến cửa tìm Trần Tấn, muốn tìm anh ta giúp đỡ, lại ngoài ý muốn nghe được Trần Tấn cùng với bạn gái mới nhạo báng tình cảnh của mình, giọng nói nhẹ nhàng, tự nhiên, thái độ chế giễu. Sau đó đành giấu mình rời đi.

Với Lý Khải Duệ và Liễu Sơ Lăng chỉ là ở trong phòng uống trà, đọc lời thoại sao cho phù hợp với hoàn cảnh, còn tôi so ra thì khó hơn nhiều. Cảm xúc lúc đó, ban đầu là hốt hoảng, Trần Tấn chính là cộng rơm cuối cùng thấp lên hy vọng, rồi đến bởi vì không kịp đợi người khác vào thông báo, trực tiếp xông vào, vô tình nghe được lời trò chuyện của bọn họ, khi đó phải thể hiện được cảm xúc vừa tuyệt vọng, chán nản, vừa tự giễu.

Nhưng trong cảnh này tôi còn phải diễn thêm một vài động tác. Ví dụ như khi nghe xong câu nhạo báng cuối cùng đó, lúc bỏ chạy không may ngã nhào một cái, sau đó lỡ tay gạt đổ bình hoa, bị những mảnh vỡ của bình hoa làm chân bị thương.

Theo kịch bản thì những mảnh vỡ đó được làm bằng gel, nhờ vào khúc xạ ánh sáng trông cực kỳ giống thủy tinh, thực tế cũng sẽ không làm tổn thương đến da, mà tôi đã sớm giấu một bịch dung dịch màu đỏ dưới váy, chờ tới khi ngã xuống chớp thời cơ bóp vỡ.

Chờ Lý Khải Duệ trong vai Trần Tấn nghe được tiếng vang, từ trong phòng đi ra, tôi đang sưng sờ nhìn dòng máu đỏ đang chảy tràn dưới làn váy, tôi mặc một chiếc váy sẫm màu, tự mình giấu đi vết máu, nhưng vừa rồi tôi thực sự cảm nhận được thủy tinh đâm vào da, hơi đau, sau đó là một dòng chất lỏng ấm áp chảy xuôi. Trong lúc hốt hoảng, tôi còn chưa kịp bóp vỡ bịch dung dịch màu đỏ.

Vốn cảnh tiếp theo là Trần Tấn ngồi xổm xuống, giúp tôi dọn dẹp sạch sẽ đồng mảnh vụn, sau đó dịu dàng mà lại lúng túng nói cho tôi biết, sau này đừng đem vận xui đến cho Tần gia, thấy máu rất không tốt lành.

Vì vậy, khi Lý Khải Duệ ngồi xuống, sau đó nâng mắt cá chân của tôi lên, nhưng biểu cảm của anh ta hình như có phần nghi hoặc, sau đó dùng một ngón tay quệt một chút máu.

“Đạo cụ làm giống như thật vậy sao? Làm sao lại có cả mùi máu tanh?” Anh ta lẩm bẩm một câu.

Sau đó, anh ta kịp thời phản ứng biểu lộ ra cảm xúc gặp sự cố không may trước máy quay, tôi liền nghe thấy tiếng “Cut” của đạo diễn đang ngồi trong đám người Hàn Tiềm đến xem.

Vì hiệu quả tôi ngã xuống giống y như thật, ngã mạnh xuống đất, không ngờ nghênh đón tôi không phải là gel, mà là thủy tinh thật, một lượng máu chảy ra nhiều như vậy, bản thân tôi cũng cảm thấy sợ hãi đến choáng váng.

Ký ức sau cùng của tôi chính là Hàn Tiềm đột nhiên xông tới, gạt mọi thứ xung quanh ra ôm lấy tôi, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Chức năng đông máu của cô ấy có vấn đề, ai làm đạo cụ?” Anh nhìn quanh bốn phía một lượt, không khí nhất thời trở nên căng thẳng.

Vì vậy, cuối cùng khi tôi bị đưa lên xe cứu thương còn không quên điều hòa không khí, nhìn vào sắc mặt cũng không được tốt của Lý Khải Duệ nói một câu: “Lời hẹn tối nay, chờ tôi trở lại sẽ bàn bạc kỹ hơn nhé!”

24. Chương 24: Sinh Hoạt Vợ Chồng Thì Nên Kiểm Chế Một Thời Gian. Với Vị Trí Vết Thương Như Vậy Khi Quan Hệ Rất Dễ Đụng Phải

Chờ đến khi đến bệnh viện xé váy ra mới phát hiện vết thương so với tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn nhiều. Mảnh thủy tinh vỡ vẫn còn ghim trong da, nhất định phải nhíp kẹp nó ra, khi đó sẽ rất đau đớn, hiển nhiên ánh mắt Hàn Tiềm khi đó sắc lạnh lòng người.

Vết thương của tôi ở chỗ bắp đùi, váy bị xé ra trông không được lịch sự cho lắm, cũng may anh đang bận giải thích về chức năng đông máu của tôi với bác sĩ, cũng không quá chú ý đến dáng vẻ sa sút của tôi.

“Vết thương của cô ấy như vậy, sau này có để lại sẹo không?” Sauk hi anh dặn dò bác sĩ lưu ý đến vấn đề về máu của tôi vẫn không quên vết sẹo.

“Cái này cũng rất khó nói, phải xem thể chất của bệnh nhân, phải hỏi cô ấy xem thể chất của cô ấy có lưu lại sẹo không, nếu tình huống thực sự nghiêm trọng thì cho dù là bị muỗi chích cũng để lại sẹo.”

“Vâng, mong bác sĩ chú ý, cố gắng không để lại sẹo, cô ấy là diễn viên.”

Hàn Tiềm nói những lời này khiến tôi cảm thấy có phần khẩn trương, giống như ngự y trị bệnh cho phi tần đang được hoàng đế sủng hạnh luôn phải chịu áp lực “Trị không hết bệnh, xử chém!”, phần lớn y thuật không phát huy tốt, tay chân run rẩy, khiến phi tử xinh đẹp bệnh tật triền miên trên giường bệnh lặng lẽ ra đi. Phải biết rằng, có thể thăng quan làm đến chức ngự y thì tám phần đều là mấy ông lão đầu tóc bạc phơ, có chết cũng là để bảo vệ vị trí của hoàng hậu, thật ra trong thâm tâm ước chừng đang thăm thử phào nhẹ nhõm, cam tâm tình nguyện.

Vì vậy tôi vội vàng bày tỏ lập trường của mình với bác sĩ: “Thật ra cũng không có gì, cũng chỉ là diễn viên thôi mà, chỉ cần mặt không bị thương là được rồi. Khi quay phim cũng không phải ngày ngày phải lộ bắp đùi, không cần vội, không cần vội. Bác sĩ không cần phải cảm thấy áp lực đâu ạ, chỉ cần gấp mảnh thủy tinh ra, cầm máu lại là được rồi, lưu lại sẹo hay cái gì cháu không để ý đâu ạ.”

Bác sĩ điều trị cho tôi là một người phụ nữ khá lớn tuổi, ánh sáng bắn ra từ viên kính lấp lánh, hết nhìn tôi lại nhìn Hàn Tiềm, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Hàn Tiềm: “Không có vấn đề gì, tôi sẽ tra thuốc mỡ cho cô ấy, nếu có để lại sẹo cũng không có ảnh hưởng gì lớn.”

Nhất thời tôi cảm thấy không hiểu chuyện gì cả, nhưng trên mặt Hàn Tiềm thoáng hiện lên sự lung túng. Lúc này, vừa đúng lúc điện thoại của anh reo vang, anh liền thuận thể bước ra cửa.

Quả thực, tôi cũng không quan tâm có để lại sẹo hay không, chỉ muốn biết khi nào tôi mới có thể trở lại tiếp tục quay phim như bình thường được.

“Cũng may diện tích vết thương của cháu không quá lớn, khoảng 2 ngày, nếu động tác không quá mạnh thì quay phim không có vấn đề gì. Tuy nhiên, sinh hoạt vợ chồng thì nên kiềm chế một thời gian. Với vị trí vết thương như vậy khi quan hệ rất dễ đụng phải.”

Lần này tôi nghe rõ rồi, muốn mở miệng giải thích. Vị nữ bác sĩ kia dường như đã thấy nhiều tình huống như vậy rồi, không trách mà vỗ vỗ vai tôi: “Nữ minh tinh cũng không dễ dàng gì, trước đây bác cũng có chữa trị vết bỏng cho Hà Lily. Hà Lily là một người rất mạnh mẽ, một vùng da lớn bị tổn thương như vậy, lại còn một thân một mình tới bệnh viện. Lúc ấy vì mặc đồ bó sát, lúc xé ra da cũng bị loét ra không ít. Cháu so với cô ấy còn may mắn hơn nhiều, còn có người lo lắng tới bệnh tình của cháu, phải biết quý trọng nhé. Trong giới này nhiều chuyện thị phi, người bao dưỡng cháu cũng không tệ lắm, ít nhất trẻ tuổi anh tuấn.”

Lúc ấy, người tôi ngậy ra như phồng, bác sĩ còn không quên dặn dò tôi: “Tuy vậy, cháu cũng đừng tin vào cái gì gọi là tình yêu, đừng có suy nghĩ vọng tưởng có thể gả cho loại đàn ông này, tranh thủ lúc anh ta còn trân trọng cháu, giữ lại cho bản thân một ít để lo con đường về sau.”

Tô Đình nói: “Muốn biết một người đàn ông đối với cậu tốt bao nhiêu, chỉ cần nhìn vào những thứ anh ta mua cho cậu có thực dụng hay không, cái gì mà nhu tình mật ý(chỉ tình cảm ngọt ngào, dịu dàng), tặng hoa này nọ, ăn một bữa cơm thịnh soạn, tất cả chỉ là gió thoảng mây trôi mà thôi.” Ngẫm lại lời của bác sĩ, không khỏi cảm thấy đau khổ từ đó không sao cự tuyệt được.

Tính đi tính lại, Hàn Tiềm chỉ giúp tôi mua quần lót... Nghĩ tới điều này, thật sự anh không được tính là đối xử rất tốt với tôi.

Vì vậy, sau khi Hàn Tiềm trả lời điện thoại xong quay lại, tôi đang nhìn một phần chiếc quần lót in hình hoạt hình lộ ra ngoài do cái váy bị hư hại nặng mà ngẩn người.

Hình như Hàn Tiềm nghĩ rằng tôi đang tiếc chiếc váy bị hỏng, cởi áo vest ra đưa cho tôi: “Dùng cái này che lại đi.”

Tôi nhìn anh ngồi vào chiếc ghế đối diện mình, ngẩng đầu hỏi anh: “Chuyện xế chiều hôm nay sẽ xuất hiện trên báo sao?”

Trong quá trình quay phim thường hay xảy ra sự cố bất ngờ, đặc biệt là đạo cụ lấy giả thay thật thì càng dễ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, rất dễ khiến các thành viên trong đoàn làm phim thêm dè dặt lên những tin tức trái chiều, cộng thêm Hàn Tiềm lại trực tiếp ra mặt ôm tôi lên xe, xen vào mối quan hệ giữa Hàn Tiềm và Liễu Sơ Lãng, nghiêm nhiên tạo thành thái cực tam giác tình yêu.

Cùng Hàn Tiềm xuất hiện trên báo, còn là những tin tức không rõ ràng, thế nào tôi cũng thấy không sẵn lòng.

“Sẽ không. Tôi vừa mới làm việc với tòa soạn báo, mua lại toàn bộ số ảnh chụp xế chiều ngày hôm nay, em không cần lo lắng. Hay là em muốn xuất hiện trên trang nhất?”

Tôi cuống quýt xua tay, đồng thời bày tỏ sự biểu dương hết mực đối với hành động mua lại toàn bộ tin tức của Hàn Tiềm lần này. Không nghĩ tới anh lại tỏ ra mất hứng, sắc mặt trầm xuống: “Em thực sự không muốn xuất hiện trên trang nhất vì chuyện này, nhưng lại vẫn xuất hiện trên trang nhất vì những chuyện khác.” (Crystal: Đây có phải câu hờn, câu dỗi của anh Hàn không vậy???)

Tôi nghĩ chắc là anh đang ám chỉ chuyện mà tôi chuẩn bị thực hiện cùng Lý Khải Duệ, vì vậy thẳng thắn thừa nhận. Dù sao lần bị thương này tốt xấu gì cũng là do kịch bản của em gái anh, hiển nhiên Hàn Tiềm có năng lực ứng đáp với truyền thông tốt hơn tôi, vạn nhất anh nguyện ý giúp một tay bày cách cho chúng tôi thì không còn gì tốt hơn.

“Đúng nha, em đang tính cùng Lý Khải Duệ tạo ra một số tin tức. Trong buổi phỏng vấn lần trước, anh và Liễu Sơ Lãng đoạt hết toàn bộ sự chú ý đối với nhân vật chính của chúng em. Hiện tại, mọi mối quan tâm đều đổ dồn về chuyện yêu hận tình thù của hai người, em và Lý Khải Duệ sao đo được với hai người?”

Tôi còn định tiếp tục giả bộ đau buồn để mong đổi lấy chút ăn năn tự trách của Hàn Tiềm, rồi sau đó nhờ giúp đỡ, nhưng nào ngờ anh đột nhiên đưa tay ra, sờ đầu tôi, hình như cảm thấy xúc cảm không tệ, còn xoa xoa.

“Thẩm Miên, em tỏ ra ngoan ngoãn một chút đi. Tôi không thể tạo scandal với em, đối với em không có bất kỳ chỗ nào lợi cả, chỉ mang lại tổn thương thôi. Tôi có cả một gia tộc chống đỡ, còn em ở trong giới giải trí chỉ có một thân một mình phấn đấu. Tôi không thể tùy tiện kéo em vào được. Em cũng không nên đi trêu chọc Tổng gia. Sự cố lần này chẳng qua chỉ là chuyện ngoài ý muốn, em cũng không cần suy nghĩ nhiều, chung sống với Liễu Sơ Lãng cho thật tốt. Mặc dù cô ấy xuất thân trong một gia đình có gia thế nhưng thực sự muốn trở thành một diễn viên xuất sắc trong giới.”

Tôi đáp: “Em thực sự cũng muốn diễn xuất cho tốt.”

Liễu Sơ Lãng muốn trở thành diễn viên xuất sắc, cho nên Hàn Tiềm và cô ta hoạt động nào cũng cùng nhau xuất hiện, dự tiệc hay họp hành đều dẫn theo cô ta, cộng thêm nhà cô ta có bối cảnh, đám paparazzi cũng không dám nói những lời khó nghe. Còn tôi thì lại không giống như vậy. Người phía sau tôi chẳng rõ là ai, tôi lại có nhiều tin đồn thất thiệt như vậy, cũng không có nhân vật hay gia tộc có bối cảnh nào đứng ra phản kích, trấn áp giúp, vì vậy mà đám paparazzi lại càng thoải mái thêm dè dặt không kiêng kỵ tôi.

Đây chính là quy tắc, sánh đôi cùng với một người giàu có, đó là chuyện tốt, thêm gắm thêm hoa; sánh đôi cùng kẻ bần dân, sẽ khiến người ta liên tưởng đây là giao dịch không quang minh chính đại.

Ngày đó, một đêm thành danh là Liễu Sơ Lãng, chính là thiên thời địa lợi nhân hòa, thậm chí những người trong giới sẽ tỏ ra hâm mộ, kính trọng, muốn kết giao. Nếu đổi thành tôi, ước chừng phải cắn răng nghiêng lợi, đổ mắt ghen tị, vu khống cho tôi là dựa vào một “ngày” để thành danh.

Giống như thực vật sinh trưởng trên đất đai cằn cỗi, không có sự chăm bón của bạn mà vẫn có thể hấp thụ chất dinh dưỡng, xuất kỳ bất ý (chỉ hành động bất ngờ khi người ta không đề phòng) đơm hoa kết trái. Bọn họ chỉ quan niệm, khi ở trong vùng đất đai màu mỡ thì việc nở ra những bông hoa xinh đẹp là chuyện đương nhiên. Bản thân đang ở nơi đất đai cằn cỗi, không thể nở hoa, cho nên cùng một mảnh đất, lại có thể vượt qua trở ngại để nở hoa ắt phải là mầm mống tà ác.

Lần này, Hàn Tiềm vì tốt cho tôi, nhưng chúng tôi đều phải tuân theo cái quy tắc khiến người ta đau thương này. Hay nói cách khác, Hàn Tiềm và tôi không thể cùng nhau đứng dưới ánh đèn sáng chói. Trong buổi vũ hội hóa trang đó, anh không hôn tôi, quả thực đúng là đang bảo vệ cả hai chúng tôi. Nếu cứ bất chấp hết thảy mọi chuyện giữa hai chúng tôi, thì lúc này không khác gì đi vào chỗ chết.

Có lẽ thấy khuôn mặt rối rắm của tôi, Hàn Tiềm liền vuốt ve gò má tôi: “Sau này phải học cách suy nghĩ cho bản thân. Không phải lúc nào tôi cũng ở cạnh được, Tống Minh Thành, Tống Minh Nguyên hay những người khác cũng giống như vậy.”

Lời nói như vậy rất lâu trước đây, cũng từng có người nói với tôi như thế. Tôi nhớ lại trước khi bà nội tôi lâm chung kéo cánh tay tôi, cũng quan tâm tôi như vậy. Mỗi vị trưởng bối yêu quý tôi trước khi mất đều nói một câu như vậy. Bởi vì, mặc dù họ yêu bạn, nhưng cuối cùng lại không có cách nào vĩnh viễn ở bên cạnh bạn, bảo vệ bạn, cuối cùng đều sẽ rời xa bạn. Loại tình cảnh này thực quá bi thảm, vì vậy mấy lời này của Hàn Tiềm đã trực tiếp đánh trúng tuyến lệ của tôi, đợi tới khi anh tiếp tục ân cần vuốt ve mặt tôi, trên mặt tôi đã lưu lại hai hàng nước mắt.

Ngón tay lạnh như băng của Hàn Tiềm chạm vào nước mắt ấm nóng của tôi, quả nhiên giống như bị bỏng mà dừng lại. Thường ngày, tôi hay tươi cười, rất ít khi rơi lệ. Trước kia, Hàn Tiềm ném tôi vào hồ bơi, tôi cũng chịu đựng không khóc, đây cũng là lần đầu tiên ở trước mặt anh tôi tỏ ra thất thố, lặng lẽ rơi lệ như vậy.

“Còn đau phải không?” Có lẽ Hàn Tiềm cho rằng tôi bởi vì bị thương, động tới vết thương nên mới khóc, giọng nói mang theo sự dịu dàng mà cho tới bây giờ tôi chưa từng nghe thấy, rất đổi mềm mại, tôi bị dọa đến nỗi thiếu chút nữa khóc òa lên.

Nhưng bản thân Hàn Tiềm lại không hề cảm thấy gì, vẫn một lần lại một lần xoa đầu tôi, tựa như anh đang sờ con mèo béo của mình vậy. Ánh trăng rất sáng, tôi suy nghĩ vẫn vợ, có lẽ hiện tại Hàn Tiềm hơi thích tôi, ít nhất tình cảm giống như tình cảm anh dành cho mèo là có.

Lúc này, những ngọn đèn ngoài cửa sổ đã được thắp lên rực rỡ, không khí bên trong phòng yên lành, tôi nghĩ đến câu nói của Tống Minh Thành, trong chuyện tình cảm, người nào thích trước người đó không nghi ngờ gì sẽ là kẻ bại trận, nhất thời tâm tình không còn buồn đau, cảm thấy tiền đồ của tôi bừng sáng. Vì vậy vui vẻ lau hết nước mắt, nước mũi vào bộ âu phục của Hàn Tiềm, ngẩng đầu đối coi loại hành động thâm tình hay vong tình như sờ đầu của Hàn Tiềm cười cười.

“Hàn tiên sinh, đầu của em, một tuần nay chưa gội.”

25. Chương 25: Cùng Đi Đạo Phổ, Tay Trong Tay, Hôn Nhẹ Lên Trán, Ngày Mai Chắc Chắn Xuất Hiện Trên Trang Nhất.

Sau khi vết thương kết vảy là khoảng thời gian hỉ nộ ái ố hỗn độn của tôi. Tên Hàn Tiềm này vừa lạnh đậm lại xa cách, có thể nói ra những lời như vậy đã là chuyện không dễ dàng. Tôi đặc ý cho rằng, tôi đang nắm giữ quyền chủ động, dù sao thì lần phát sinh quan hệ đó giữa tôi và Hàn Tiềm cũng không vô ích, mặc dù không có gì để so sánh, nhưng cảm giác sau khi phát sinh quan hệ cũng không tệ lắm. Nếu biểu hiện của anh tốt, tôi còn có thể suy nghĩ đến chuyện gắng gượng tiếp tục làm lỡ.

Mặt khác, tôi lại cảm thấy, gần đây độ trơ của Hàn Tiềm càng ngày càng cao. Lần đó, sau khi tôi nói đầu tôi một tuần rồi chưa gội, sắc mặt Hàn Tiềm vẫn có thể không thay đổi, tiếp tục sờ đầu tôi hai cái, sau đó tiến sát lại mặt tôi, hạ thấp giọng cảnh cáo tôi đừng có bướng bỉnh.

Thật ra thì ngoài Tống nhị thiếu gia ra, tôi cũng chưa từng tiếp xúc quá thân mật với những người khác phái. Mà khi ở cùng Tống Minh Thành hiển nhiên giữa hia chúng tôi cũng sẽ không xuất hiện phản ứng hóa học như vậy. Vì vậy, bầu không khí giữa tôi và Hàn Tiềm vừa xa lạ lại vừa kì diệu, luôn luôn có loại cảm giác muốn trốn tránh, không được tự nhiên. Từ trước tới giờ không có kinh nghiệm, mà hiển nhiên Hàn Tiềm rõ ràng là rất có kinh nghiệm, dẫn đến mặc dù ở phương diện nào đó là anh đang cưng chiều tôi, nhưng tôi lại không tìm được cảm giác uy nghiêm, cao cao tại thượng (giống câu “ăn trên người trước” hay

“chỉ tay năm ngón”). Mà lời nói một tuần chưa gọi đầu đó của tôi rõ ràng là nói dối, nên khiến anh hiểu rằng tôi đang làm nũng và nổi tính bướng bỉnh.

Cuối cùng anh vuốt ve mặt tôi, liếc nhìn quần áo bị tôi lau nước mắt, nước mũi vào, “sau khi làm sạch chỗ này rồi sẽ quay trở lại” lúc này mới rời đi. Tôi nhìn bóng lưng anh, mơ hồ có loại cảm giác “tôi thua”.

Mặt khác, mặc dù Hàn Tiềm đã phong tỏa tin tức, nhưng những người trong giới cũng không phải là kẻ mù, trong một đêm, lại một lần nữa cái tên xinh đẹp của tôi lan xa.

Tổ hóa trang của đoàn làm phim, diễn viên quần chúng vẫn luôn cư xử lịch sự với tôi chỉ đứng từ xa nhìn, Tống Minh Thành sau khi nghe lời đồn cũng trực tiếp tới thăm.

“Hàn Tiềm là người có tính tình lạnh lùng, khi đối mặt với anh ta khả năng ăn nói của tôi cũng không có đất dựng võ, lần này anh ta như vậy đã là tiến bộ lắm rồi. Nói thật, trước đây, tôi vẫn cho là anh ta bị mắc bệnh lãnh cảm.” Anh ta vừa xem những bức hình bị thu mua vừa nhận xét: “Nhưng tôi đề nghị, trước khi cô quyết tâm đến với anh ta, trước hết cô nên có một vốn kiến thức kha khá về chuyện giường chiếu, ngộ nhờ phương diện đó của anh ta không được, sau này phương diện kia mà không hòa hợp, căn bản sẽ không hạnh phúc.”

Trong lòng tôi hừ lạnh một tiếng, nhưng câu nói “Tôi đã quan hệ với anh ta” không thể nói ra miệng được. Tôi biết, Tống Minh Thành chẳng qua đang nói đùa thôi, nếu là thật bị anh ta biết tôi không giải thích được tại sao lại xảy ra chuyện với Hàn Tiềm, đại khái anh ta sẽ vọt tới trước mặt Hàn Tiềm yêu cầu anh nhất định phải chịu trách nhiệm.

Nhưng sau khi đuổi được Tống Minh Thành đi, tôi lại phải đón nhận ánh mắt nghiên cứu của Liễu Sơ Lãng và Hàn Lam Lam, lúc này cảm thấy có phần lung túng. Tôi biết tin đồn sau khi thêm mắm dặm muối đã không còn lọt tai nữa rồi.

Thứ hai đầu tuần, lần đầu tiên Hàn Lam Lam – biên kịch của Scandal tiếp nhận phỏng vấn của ký giả, lên tiếng mong phóng viên không nên phỏng đoán hay viết về chuyện của anh trai mình và bất kỳ nữ minh tinh trong giới giải trí nào nữa, trong nhà sẽ không chấp nhận một cô gái xuất thân là nữ minh tinh, đồng thời bày tỏ Hàn Tiềm sớm đã có đối tượng kết hôn, hơn nữa cũng chưa từng có quan hệ với bất kỳ nữ minh tinh nào. Hy vọng mọi người hướng sự chú ý vào tác phẩm của mình, mà không phải quan hệ nam nữ, nếu như tiếp tục truyền ra những lời đồn khó nghe, Hàn thị sẽ truy cứu trách nhiệm hình sự với người đó.

Động thái lần này, ở trong mắt khán giả không hiểu rõ tình hình, ước chừng Hàn Lam Lam chỉ là tác giả của nguyên tác Scandal, sau lần phỏng vấn Hàn Tiềm và Liễu Sơ Lãng lại đại chiếm danh tiếng, so với tuyên truyền của bộ phim lại không lớn, vì vậy không hài lòng khi mọi người chuyển sự chú ý sang những phương diện khác, mới có lần lên tiếng này.

Thế nhưng chúng tôi ở trong mắt những người trong giới lại không giống vậy. Hàn Tiềm không thể so với Tống Minh Thành. Dù gì Tống Minh Thành cũng được coi như là một vị hoàng đế thường xuyên cải trang vi hành, cho nên mới lưu lại trong dân gian mỗi duyên kỳ ngộ bên hồ Đại Minh với mỹ nhân Hạ Vũ Hà, rồi ban long ân, ngộ nhờ có nhất phi trùng thiên (Trích từ câu thành ngữ: Nhất phi tắc dĩ, nhất phi trùng thiên. Có thể hiểu là người có tài năng, bình thường không thể hiện ra, nhưng một khi thi triển tài hoa thì có thể tạo nên kỳ tích khiến người khác kinh ngạc) cũng khó nói. Còn Hàn Tiềm là bậc đế vương độc tọa thâm cung, chỉ gọi cho người ta nghĩ đến sự âm u, lạnh lẽo, tuyển chọn tầng tầng lớp lớp mỹ nữ theo chính thống, phải con nhà dòng dõi mới có thể gặp mặt một lần.

Cho nên, việc tôi có thể tiếp cận Hàn Tiềm cũng khiến một đám tiểu minh tinh bỏ bao công sức quyến rũ mà không có kết quả kia vừa hâm mộ, vừa ghen tỵ, oán hận, đối với họ, có thể leo lên giường của Hàn Tiềm thổi gió bên gối chính là khi thời kỳ tươi đẹp chính thức bắt đầu. Mà tôi ngày thường không giống Liễu Sơ Lãng khéo léo, nhạy bén, trên đường gặp không đúng người, cũng không phản ứng.

Họ nghĩ rằng, những lời Hàn Lam Lam nói chính là nói cho tôi nghe, để tôi triệt bỏ ý định trèo cao. Dù tôi có dùng cách gì đi nữa cũng không thể bước chân vào Hàn gia.

Vì vậy, lúc trước còn đang hồi hận không tóm được Hàn Tiềm thì giờ các nàng ta ngay lập tức liền phản chấn: “Cô ta chẳng qua chỉ là vật ẩm giường. Đầu năm nay làm gái gọi cũng phải có tư cách của gái gọi, cô ta so với gái gọi còn không bằng. Cũng chỉ là bị người có tiền chơi đùa mà thôi.”

Tôi nhất thời từ “người phụ nữ khôn khéo có thể đối phó được với Hàn Tiềm trong truyền thuyết” giá bị bị giảm xuống thành “người phụ nữ ngu xuẩn bị Hàn Tiềm chơi đùa.” Thật trở trêu làm sao.

Sau lần đưa tôi đi bệnh viện, Hàn Tiềm có liên lạc với tôi, đang trên đường sang Châu Âu tham dự một buổi triển lãm nào đó, chắc là gọi điện cho tôi khi đang ở sân bay, xung quanh rất ồn ào: “Em muốn quà gì?”

Lúc đó, anh hỏi tôi như vậy, ngữ điệu thanh nhiên mà dịu dàng. Sau sự kiện đó, vào ngày thứ hai đầu tuần, Hàn Lam Lam lên tiếng thanh minh.

Do các loại tin đồn gần đây, rất nhiều người giữ khoảng cách với tôi, thời gian quay phim là thời gian khó khăn nhất, chỉ lủi thủi một mình, thỉnh thoảng cùng Tô Dương Dương chơi trò chơi, còn vị người ta liếc xéo, điệu bộ chỉ sợ tôi làm hư đứa trẻ.

Người bình tĩnh nhất hóa ra lại là Lý Khải Duệ, khi không có cảnh, anh ta vậy mà lại tời chỗ tôi, cũng không để ý tới ánh mắt của người khác: “Buổi tối có rảnh không? Lần trước không phải nói muốn làm ra một số tin tức nóng hổi sao?”

Tôi thực sự rất cảm kích, đối mặt với những lời đồn đại ác ý, người mà ngay từ đầu đã coi thường tôi là Lý Khải Duệ thì thái độ lại không thay đổi. Nhân thế vô thường (Sự đời luôn thay đổi), trong lúc khó khăn mới hiểu rõ lòng người. Thật ra thì Lý Khải Duệ là một người tốt.

Đêm hôm đó, tôi đúng hẹn cùng Lý Khải Duệ ăn vận đẹp để diễn vai “Tình nhân”. Chúng tôi ngang nhiên thu hút đám phóng viên và người hâm mộ, khi đã tạo thành một đám đông có quy mô lớn mới bắt đầu chạy, phải biết làm thế nào để khi bạn càng chạy thì đám paparazzi càng hưng phấn đuổi theo.

“Đây là lần đầu tiên tôi làm như thế này, dắt tay ai đó đi dạo phố.” Lý Khải Duệ còn có chút ngượng ngùng, lòng bàn tay ẩm ướt. Sau đó, anh ta thấy tôi sắc mặt không đổi, lại giống như có chút mất mát: “Có phải chuyện này quá trong sáng và không còn hợp với tuổi nữa không? Hình như em không có hứng thú với với loại tiết mục đơn thuần như nắm tay này thì phải? Anh cảm thấy có chút căng thẳng giống như một chàng trai trẻ non nớt vậy.”

Năm mươi hai tuổi, Lý Khải Duệ đã được phát hiện và ký hợp đồng, từ đó tham gia vào quá trình huấn luyện ngôi sao, cộng thêm chọn con đường thần tượng, có thể có scandal, nhưng lại không thể nói chuyện yêu đương nghiêm túc.

Tôi có chút đồng tình: “Tôi cũng chưa có mối tình đầu, thời niên thiếu trôi qua rất hoài phí.”

Mới chỉ cùng Tống Minh Thành dắt tay nhau đi WC mà thôi, cho nên nắm tay với tôi mà nói, không hề mang màu hồng, ngược lại chỉ khiến tôi nghĩ đến xung quanh nồng nặc mùi khó chịu, WC nam, và một tên Tống Minh Thành đi vệ sinh xong không rửa tay.

Nhưng Lý Khải Duệ lại rất kích động: “Thật ra thì trên phương diện này thì nam minh tinh và con em nhà giàu có phần giống nhau, làm trưởng nam mà muốn trở quán xuyến gia tộc thì phần lớn cũng không thể tùy tâm sở dục (chỉ làm theo ý mình, không nghe theo ai cả) tình cảm của mình.”

Chúng tôi cứ tay trong tay như vậy đến tiệm vàng bạc đá quý, ghé vào quán đồ ăn ngọt, sau khi cảm thấy số bức ảnh đám paparazzi chụp cũng khá rồi mới giả vờ như nhận ra đã bị phát hiện chuyện riêng tư nên cùng nhau chạy trốn, nhưng chẳng khác gì ung dung, thoải mái đi dạo phố, thái độ thần nhiên nhưng ngược lại lại tạo ra không ít tin tức.

Chúng tôi phải trốn vào một cái hẻm nhỏ cuối cùng mới cắt đuôi được đám paparazzi, tôi thở hổn hển, vỗ vỗ ngực, mới phát hiện Lý Khải Duệ ở trong bóng tối nhìn tôi chăm chăm, yên lặng một lúc lâu không nói gì. Thật ra thì trừ thời gian làm việc chung ở đoàn làm phim, tôi và anh ta hầu như không cùng nhau xuất hiện.

Mãi tới khi đi bộ đến dưới nhà tôi, anh ta mới mở miệng.

“Vốn có rất nhiều phỏng đoán anh sẽ không thể diễn đạt tốt tâm lý và hành động của Tần Tần, khi quay đạo diễn cũng nói trước đây anh mới chỉ đóng những vai tình cảm mạn nông, chân thành, hiện tại rất cuộc cũng có thể nhập vai Trần Tần, biết rõ cô ấy xuất thân không rõ ràng, biết rõ cô ấy đã lún sâu trong vũng

bùn, danh tiếng cũng không tốt, lý trí, tiền đồ cùng danh dự đều nhắc nhở anh ta hãy tránh xa người phụ nữ này ra, nhưng vẫn không tự chủ được mà bị hấp dẫn.”

Sau đó, anh ta lại cầm tay tôi, đặt cái gì đó bằng kim loại vào trong tay tôi: “Đừng lo lắng, Thẩm Miên. Chúng ta đều là nghệ sĩ, đều ở trong giới này, anh có thể không cho em được những thứ như những kẻ có tiền, nhưng điều chúng ta có thể làm đó là không vứt bỏ nhau.”

Chờ tới khi tôi có thể phản ứng thì đôi môi Lý Khải Duệ đã rời khỏi trán tôi, anh ta dành cho tôi một nụ hôn trần an mà dịu dàng, sau đó anh ta lại hôn lên đôi mắt, hàng mi của tôi.

“Em rất tốt, rất trong sạch, đừng để ý đến những gì mà những người phụ nữ khác nói.” Sau đó, anh ta dừng lại một chút, tựa như đang cân nhắc từ ngữ: “Anh không biết có phải em muốn cầu cạnh Hàn Tiềm hay không, nhưng cố gắng đừng trêu chọc anh ta, anh bước chân vào giới sớm hơn em vài năm, những chuyện liên quan đến thủ đoạn của Hàn Tiềm cùng bối cảnh gia tộc của anh ta cũng biết nhiều hơn em. Anh ta không phải là người lưu tình, nể mặt hay thương tiếc người khác đâu.”

Tôi mơ mơ hồ hồ vẫy tay chào tạm biệt anh ta, mở lòng bàn tay ra nhìn, mới phát hiện ra là một sợi dây chuyền mặt có gắn đá quý, chính là sản phẩm mới ra vừa rồi khi rảnh rỗi đi dạo trong tiệm vàng bạc đá quý tôi đã đứng lại nhìn một lúc lâu. Giá của nó không hề rẻ. Tôi mơ hồ cảm thấy bất an, món quà này quá quý giá, mà tôi nhất định phải nhận, không có đường từ chối. Lý Khải Duệ nói, người nghệ sĩ quý ở chỗ luôn hỗ trợ và không chê bai nhau, không được coi nhẹ bạn đồng hành, tự coi khinh chính mình. Đây là thái độ mà anh ta tỏ ra sau những chuyện gần đây, tôi rất cảm kích.

Đến khi tôi thu lại suy nghĩ, chuẩn bị lên nhà lại phát hiện ra, dưới bóng cây có đỗ một chiếc Audi đang sáng đèn, sau đó phóng từ trong bóng tối ra. Khi cửa kính xe hạ xuống, tôi nhìn thấy khuôn mặt của Hàn Tiềm.

Trong bóng đêm tôi không nhìn rõ vẻ mặt anh, chỉ nghe anh nhàn nhạt hỏi: “Tối nay chơi rất vui sao?”

Không hiểu anh có ý gì, mỗi đêm tôi đều chơi rất vui vẻ mà.

“Fan nữ của Lý Khải Duệ rất hung hãn, bạn gái scandal trước của cậu ta muốn dựa vào sự nổi tiếng của cậu ta, tạo ra hai tin tức sau này liền bị đám fan nữ đến ngồi biểu tình trước cửa công ty quản lý để thị uy, sau đó hình như bị tẩy chay thì phải.” Tôi thấy Hàn Tiềm gõ tay lên thành xe rất nhịp nhàng, lúc anh nói chuyện, vẻ mặt thoải mái có chút lơ đãng, sau đó anh ngẩng đầu lên nhìn tôi.

“Bạn gái scandal năm đó là Lý Hoan Hoan.”

Giơ tay chém xuống, rất lưu loát, tôi dường như nhìn thấy Hàn Tiềm mỉm cười với tôi lộ ra hàng răng trắng đều.

Scandal có lúc là bàn đạp, nhưng có lúc lại trở thành đòn trí mạng, hướng phát triển của truyền thông và dư luận luôn có tính hai mặt, có thể nguyên bản là muốn tốt cho bản thân, nhưng cuối cùng lại trở thành tự mình hại mình. Lý Hoan Hoan năm đó tuyệt đối nổi tiếng hơn tôi, có một ekip điện ảnh lão luyện, giỏi giang, lại có sự hậu thuẫn vững chắc của công ty lớn, nhưng vẫn bị tẩy chay, từ đó về đau phải mai danh ẩn tích.

Đứng trước lợi ích, mọi giao tình đều không đáng một đồng. Giữa Lý Khải Duệ và Lý Hoan Hoan, bắt buộc phải hi sinh một người để bảo vệ tiền đồ cho người còn lại, công ty không thể vì lợi ích lớn trước mắt mà vứt bỏ tất cả, bỏ tốt giữ xe, từ xưa tới nay đều như vậy. Minh tinh cũng chỉ là món đồ chơi được mài giũa của dây chuyền sản xuất, một lần tuyển chọn công khai là có thể phát hiện ra cả đồng nghệ sĩ mới. Công ty cũng không quan tâm bạn có phải mới được ký hợp đồng hay không, dù sao trong số lượng lớn như vậy, chỉ cần chọn ra hai, ba cá nhân có thể cá chép hóa rồng, trở thành lá bài chủ chốt kiếm ra tiền là công ty có thể đưa vào đào tạo. Giữ được mấy lá bài chủ chốt này, cũng đúng lúc đẩy người cũ đi thay người mới vào, mới là triết lý kinh doanh.

“Thẩm Miên, em có thể nghìn vạn lần đừng biến mình thành dũng sĩ được không? Không những không thành mà còn bị chỉ dẫn lên con đường trở thành liệt sĩ đấy.” Hàn Tiềm vẫn đậm phong kinh (chỉ sự nhẹ nhàng, bình thản)

Tôi bắt đầu cuồng lên: “Vậy làm sao bây giờ? Gạo trắng đã nấu thành cơm mất rồi.”

Hàn Tiềm ngẩn người, trên mặt thoáng hiện một tia hung hãn, ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén: “Hai người còn nấu thế nào? Cùng đi dạo phố, tay trong tay, hôn nhẹ lên trán, ngày mai chắc chắn xuất hiện trên trang nhất. Còn muốn nấu thế nào? Em còn lo không đủ sao?”

Crystal: Tổ có một vài thông báo sau đây mong mọi người bớt chút thời gian đọc nhé! Tổ là hay dài dòng, miên man lắm ấy.

Về ngôi xưng của Lý Khải Duệ và Thẩm Miên, tổ quyết định đổi cách xưng hô của LKD thành an hem vì anh này có tình cảm với chị TM mất rồi. Theo cảm nhận của tổ thì anh còn trẻ tuổi, hơn chị TM chút thôi, tính cách cũng rất cởi mở,... nên tổ thấy phù hợp với ngôi xưng này. Còn chị TM thì vẫn sẽ giữ cách xưng hô như cũ vì chị thân thiết với LKD và chắc chắn không có tình cảm với anh rồi. Tổ đang suy nghĩ về cách xưng hô của Tống Minh Thành và Thẩm Miên. Hai người rất thân thiết với nhau, hầu như cái gì cũng có thể chia sẻ. Song khi ra ngoài, cả hai đều không muốn công khai mối quan hệ thật của mình nên tổ không biết nên thay đổi thế nào? Các bạn có thể cho tổ ý kiến được không? Với mong muốn giữ cho hình tượng anh Hàn Tiềm được trong sáng, thuần khiết, kiên định, không lay chuyển được và không có những hành động lưu manh, tác giả đã sửa một đoạn rất ngắn chương 25 và viết lại hoàn toàn chương 26, chuyển chương 26 cũ (khá hot ^__^) thành ngoại truyện. Vì vậy, tổ quyết định làm theo bản đã sửa đổi của tác giả. Các ngoại truyện, tác giả viết xen kẽ vào các chương chính truyện nhưng tổ thấy nó không ảnh hưởng tới diễn biến và mạch truyện nên tổ sẽ làm các ngoại truyện sau khi hoàn thành chính chuyện.

26. Chương 26: Trời Nắng Hẹn Gặp Mưa, Một Giọt. Tha Hương Gặp Bạn Cũ, Chủ Nợ

A Quang cầm một tập báo ném xuống trước mặt tôi.

“Giải thích!”

Tôi liếc nhìn ảnh chụp màu sắc rực rỡ của tôi và Lý Khải Duệ, còn có tiêu đề vô cùng bắt mắt “Chủ đề tân binh Thẩm Miên ném tú cầu, Lý Khải Duệ nhận hay không?”, nuốt nước bọt, “Có một loại người, vừa sinh ra đã định trước có số phận có một không hai! Cô ấy được giao sứ mệnh mà người khác không thể nào tưởng tượng được! Cô ấy đứng trên đỉnh cao của thời đại, nơi đầu sóng ngọn gió, dùng đôi vai gầy yếu để chống đỡ sức nặng của dư luận! Cô ấy có thể phải đối đầu với toàn bộ giới truyền thông, lại vẫn có thể ‘Hoàn mi lãnh đối thiên phu chi; Phủ thủ cam vi nhữ tử ngư’ (Trích thơ Lỗ Tấn, dịch là: Trơn mắt xem khinh nghìn lực sĩ; Cúi đầu làm ngựa các nhi đồng. Ở đây chỉ quyết không khuất phục trước kẻ mạnh, trước khó khăn gian khổ; nhưng cam chịu phục tùng một người). Có thể cô ấy đã định trước sẽ cô độc, có thể sẽ không được thấu hiểu...”

A Quang giận giữ cắt ngang: “F**k!”

Lúc này anh ta rút từ trong cặp ra một đồng tạp chí đủ loại màu sắc, anh ta vồ vồ chiếc cặp căng phồng, trợn mắt hỏi: “Cô nghe ra mùi vị gì chưa?”

Tôi suy nghĩ một lúc, đành nể tình mà vỗ tay: “A! Ngửi thấy, ngửi thấy rồi! Cái này vừa có sự dân dã vừa có chút nghệ thuật, trong nghệ thuật lại có sự thành thực, trong thành thực có sự nhiệt tình! A Quang, anh đúng là rồng phượng trong biển người! Ngay cả nguyên nhân sâu xa như thế cũng có thể hiểu tường tận!”

Lần này A Quang thiếu chút nữa không nhịn được dùng tạp chí đập vào mặt tôi: “Mùi thuốc súng! Mùi khói thuốc nổ đấy! Cô thật chẳng để tôi yên tâm chút nào, tôi qua người quen làm ở xưởng in ấn trực tiếp lấy được những tờ tạp chí này, vội vội vàng vàng chạy đôn chạy đáo. Tin tức của cô và Lý Khải Duệ cơ hồ không ai dùng phương thức chính diện đánh giá cô.”

“Sau này đối với cô mà nói chính là một trận chiến khó khăn. Bộ phim còn chưa công chiếu, cô đã bị bóp chết trong nôi. Hiện tại, hướng dư luận thật sự không tốt, có vết xe đổ của Lý Hoan Hoan, đoán chừng cô cũng theo vết cũ mà thôi. Huống chi cái đám nhóc này hận không thể cho ra càng nhiều tin mới, không có

thành có một chút, chuyện nhỏ hóa lớn, thu hút được càng nhiều ánh mắt. Vốn cô đã bị phản đối nhiều, trước đây cùng Hàn gia lại có chút không hợp nhau, chính là đối tượng ra tay phù hợp nhất. Người đại diện của Lý Khải Duệ lại là một tên cáo già, khi nhìn truyền thông hành hạ hai người như thế, nhất định sẽ bảo vệ tên nhóc đó, đem nước bắn tạt lên người cô cho xem.”

Tôi đột nhiên ngừng công kích, im bất không lên tiếng, chuyện này đúng là tôi và Lý Khải Duệ không tính đến: “Thật ra thì tối hôm qua em thấy Hàn Tiềm.”

“A! Nghe người ta nói, anh ta mới đi Châu Âu về hôm qua, hôm nay hình như vẫn còn bị lệch múi giờ, vậy mà hôm qua cô lại gặp, thời gian không đúng, nếu hôm nay có thể gặp thì có phải tốt không. Bên phía Hàn Lam Lam khẳng định sẽ không qua, Hàn Tiềm có thể hỗ trợ là tốt nhất.”

“Tuần san giải trí cuối tuần mới phát hành, ngôi sao giải trí, nhìn chung giới giải trí sẽ tổng kết những lời bình luận vào cuối tuần này, chúng ta còn bao nhiêu thời gian để đi khơi thông quan hệ?” Tôi hiểu ý của A Quang. Đáng tiếc, tối hôm qua, cuộc nói chuyện của tôi và Hàn Tiềm không có kết quả.

Cuối cùng, anh ngênh ngang lái xe đi, lưu lại cho tôi một đám bụi đất phía sau đuôi xe.

Thế nhưng, A Quang hủy tất cả lịch trình làm việc buổi chiều của tôi, ra lệnh cho tôi mang lễ vật tới cửa thăm hỏi Hàn Tiềm.

“Cho dù cô không thể làm Hàn Tiềm dao động, thì cũng phải tranh thủ trung lập anh ta, không tham dự chuyện này cũng được, thành công tôi cho cô nghỉ ba ngày.” Tôi bị ba ngày nghỉ làm động lòng. Bình thường tôi đã không muốn thăm hỏi Hàn Tiềm, dựa vào chuyện tối hôm qua, hôm nay càng không muốn gặp mặt.

Sẽ có một buổi nói chuyện hết sức vui vẻ. Nhưng ba ngày nghỉ này giống như là nhiệm vụ cho người mới trong game vậy, chỉ có làm xong mới được thăng cấp, nhận thưởng.

“Được rồi, vậy em đành hi sinh nhân sắc vậy! Dư luận đều nói em câu hồn đoạt phách (tức bị hút hồn, tâm trí bị cướp đoạt) thiếu chút nữa tóm được Hàn Tiềm.”

A Quang lườm tôi một cái cháy mặt: “Nói nhảm, Hàn Tiềm có thể coi trọng cô sao? Tôi ở trong giới nhiều năm như vậy, anh ta cho tới bây giờ đều nói năng thận trọng, cho dù người ta có lấy lòng cỡ nào cũng không thành công. Anh ta có tiền lại đẹp trai, không ít nữ minh tinh có suy nghĩ muốn tiếp cận anh ta, hiện tại không phải đều bỏ cuộc rồi sao.” Vừa nói, anh ta vừa đưa tay vỗ vỗ đầu tôi: “Cô cùng đừng vì bên ngoài giới truyền thông ghép cô với anh ta, thậm chí Hàn Lam Lam Lam cũng cho là như thế liên tục mình đa tình cho rằng anh ta thật lòng coi trọng cô. Thái độ làm người của anh ta vẫn như thế, một năm trước tôi có dẫn một người mới tham gia vào bộ phim Áo Rồng (một loại trang phục đồng bộ trong hí khúc, có vằn hổ) mà anh ta đầu tư đến gặp anh ta, anh ta dò hỏi cận kề, trước khi gọi món ăn còn tỉ mỉ hỏi qua có bị dị ứng món nào không. Năm sau gặp mặt, anh ta vẫn còn nhớ tôi không ăn cần tây, người mới tôi dẫn đến không ăn cà rốt.”

Trong tuần bộ câu chuyện, A Quan một mực tin tưởng quan hệ giữa tôi và Hàn Tiềm rất trong sáng, thuần khiết, nguyên nhân chủ yếu khiến Hàn Tiềm xem trọng anh ta và không xem trọng tôi là giống nhau. Lần chân bị thương phải tá túc ở Hàn gia đó, A Quang biết. Trí nhớ của Hàn Tiềm tốt như vậy, trong thời gian ngắn thực sự không thể dễ dàng quên căn bệnh máu khó đông kỳ quặc của tôi. Lúc gần đi, anh ta còn không quên tiếp tục cảnh cáo tôi.

“Khi gặp Hàn Tiềm thì đừng có làm những hành động chọc cười, làm nũng, tránh nặng tìm nhẹ gì đó, nói thẳng ý định tới làm gì là được, tỏ ra là người chính trực. Nhưng phải chất lọc từ ngữ, tràn đầy chân thành, dù sao anh ta cũng không cùng tầng lớp với chúng ta.”

Tôi mở miệng, nhưng cuối cùng cũng không nói gì. Những từ ngữ mạnh mẽ, phiến diện lúc này đều không có tác dụng, đều vô nghĩa.

Đến khi tới trước cửa nhà, tôi mới gọi cho Hàn Tiềm: “Hàn tiên sinh, anh có ở nhà không?”

Hàn Tiềm lời ít mà ý nhiều: “Có, có chuyện gì?”

“Em muốn gặp anh một lát, nói với anh chuyện này.”

Hàn Tiềm im lặng một lúc: “Được, tôi đang ở phòng tranh, em đến đây đi.”

Quản gia chỉ đường cho tôi, tôi liền nghênh ngang đi theo ông ấy vào sâu trong nhà Hàn Tiềm. đi qua hành lang treo đầy tranh vẽ, trước đại sảnh cũng treo rất nhiều phác họa, thủ pháp tương đối đẹp, đường cong của tĩnh vật tự nhiên lưu loát, đánh bóng cũng rất đẹp. Không phải là danh gia, bên trong phòng được thiết kế rất đẹp, cảm giác về tổng thể rất tốt.

Vào phòng tranh, thấy Hàn Tiềm đang xắn tay áo tô màu. Nhìn lại phòng tranh xung quanh bày đầy những bức tranh chưa hoàn thành, những bức này và những bức treo trên tường kia có thủ pháp giống nhau.

“Hàn Tiềm sinh, anh có sở thích hội họa sao?” Tôi nhìn những bức tranh để đầy trên đất, có chút ngạc nhiên, dọc đường đến đây đều là tĩnh vật, “Anh không thích vẽ chân dung sao?”

Hàn Tiềm ngẩng đầu lên nhìn tôi, phía bắc phòng vẽ là một cánh cửa trong suốt, bên ngoài là khoảng sân rộng. Anh vừa ngẩng đầu lại đạt được hiệu quả phản quang: “Buổi chiều em có chuyện gì không?”

Tôi nghĩ người này quả thực rất thẳng thắn, vậy nên tôi cũng thành thực trả lời: “Chính là chuyện tối hôm qua anh nói, xuất hiện trên trang nhất, khiến em bị đặt trong tình thế không tốt lắm, anh có thể giúp em không?”

Anh đặt bút vẽ xuống, bước lại phía cửa kính, mở ra, sau đó tôi liền thấy một vật thể màu xám tro từ ngoài sân chạy vào. Đúng là con mèo béo đó rồi. Nhiều ngày không gặp lại béo lên một vòng nữa rồi.

“Lần này, tại sao tôi phải giúp em? Thẩm Miên, hình như ngày hôm qua em nói với tôi, mong tôi ít quan tâm tới sự nghiệp của em mà.” Anh tóm lấy cái cổ của mèo béo, nhìn tôi với ánh mắt trêu tức.

Tôi không biết phải tiếp tục đề tài này như thế nào, loại cảm giác này giống như đang tung tăng đi trên đường, đột nhiên rơi vào trong một cái cống thoát nước không có nắp đậy. Tôi hôm qua tôi bưng bưng khí thế lên tiếng yêu cầu Hàn Tiềm đừng “quan tâm” đến cuộc sống riêng của tôi nữa, kết quả là hôm nay phải xanh mặt, quả nhiên vật chất thì mãi mãi gần như vĩnh hằng.

“Buổi chiều em không bận việc gì, làm người mẫu giúp tôi là được rồi.” Anh đột nhiên đứng dậy đi đến góc phòng tìm kiếm màu vẽ trong ngăn tủ.

Trước mắt tôi như tối sầm lại, thiếu chút nữa ngã quỵ, A Quang nói anh chính trực, cái gì mà chính trực cơ chứ! Giống như tôi vừa rồi chẳng qua là tôi ngã vào trong một cái cống thoát nước không có nắp, trong lòng luôn nghĩ sẽ có người tới cứu, đợi hồi lâu, rốt cục bên trên cũng xuất hiện một khuôn mặt. Còn chưa kịp mừng rỡ thì phát hiện ra chủ nhân của gương mặt đó đang tươi cười đẩy nắp cống đó lại.

Về chân dung cần người mẫu và người vẽ, cả hai người cùng phải duy trì sự nghiêm túc, chuyên tâm, làm việc cùng nhau mấy giờ đồng hồ, dù thế nào đi nữa thì đây cũng là chuyện rất xấu hổ. hơn nữa làm người mẫu, thế giới nội tâm cơ bản có thể thấu hiểu được thông qua biểu hiện bên ngoài.

Tôi và Hàn Tiềm đâu có đơn giản như A Quang nghĩ, quan hệ của chúng tôi chính là không trong sáng, đan xen giữa yêu hận tình thù, không rõ đầu đuôi ra sao.

Hàn Tiềm nhìn tôi mặt mũi si ngốc, ôm mèo của anh đưa cho tôi: “Ôm nó đi, ngồi vài ghế salon ở bên kia, đừng cứ nhắc quá. Em có thể thoải mái cử động. Tôi không cần một người mẫu đờ đẫn như tượng gỗ.”

Đại khái là ban đầu định bắt chước phong thái của Mona Lisa, mắt mở lớn nhìn thẳng, cuối cùng dùng mắt quá sức, không biết ngã đầu vào thành ghế mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi từ lúc nào/

Đến khi tôi từ trên ghế salon tỉnh lại thì hai giờ đồng hồ đã trôi qua, hình như Hàn Tiềm đã vẽ xong, đang vừa ngắm thành phẩm vừa uống trà. Tôi tiến lại gần muốn xem bức tranh phác họa tư thế oai hùng của mình. Vậy mà Hàn Tiềm lại cuộn bức vẽ lại, nháy mắt nhìn tôi: “Vậy mà em lại có thể ngủ ngon như thế? Nếu như em có thể ngủ như vậy, sao không đi đến lớp đào tạo mà ngủ? Tối qua tôi cho em ý kiến, em còn đáp lời tôi: “Nghe anh nói chuyện, không bằng đánh một giấc còn hơn.””

Tôi nghe xong tỉnh ngủ hẳn, lớp đào tạo đó tôi có nghe qua, nội dung bổ túc phần lớn là nghệ sĩ phải làm gì với mặt trái của tin tức. HT cũng đã từng làm rồi, cũng không có gì mới mẻ, thế nhưng những giáo viên huấn luyện nghệ sĩ học bổ túc đều là những người tai to mắt lớn trong giới. Thay vì nói là học tập không bằng nói là đang thiết lập quan hệ, giao thiệp. Mọi chuyện trong giới đều có sự tham gia không chế của

các giáo viên này, đại thể là mở cho đám nghệ sĩ một con đường. Tôi và Tống Minh Thành cũng nói qua về chuyện này mấy lần, anh ta cũng không có vé bước vào lớp này.

Có thể đánh vào giới truyền thông phải dựa vào cái này, làm đến như thế, Lý Khai rDueej và tôi gây ra chuyện xấu cũng có thể dựa vào mối giao thiệp rộng rãi để khôi thông. Ít nhất cũng mở ra được một con đường.

Lúc này tôi rất muốn kéo tay A Quang, nói cho anh ta biết, Hàn Tiềm thực sự là một người chính trực. Mặc dù loại ý nghĩ này không lâu sau liền bị dập tắt. Nhưng hiện tại, tôi cũng cảm thấy vạn lần cảm kích anh.

Sau đó, tôi cùng Hàn Tiềm nói bang quơ vài câu, khi anh muốn điều chỉnh lại múi giờ bị lệch, đại khái bình thường đều sẽ rất tình thơ ý họa, hoàn thành xong bức tranh anh sẽ vào thư phòng.

Đến buổi chiều, Hàn Lam Lam cũng chưa về, tôi liền ngồi trên bệ cửa sổ trong thư phòng lười biếng phơi nắng. Con mèo béo cuộn mình nằm ngủ dưới chân tôi.

Hàn Tiềm chăm chú đọc sách, thỉnh thoảng sẽ trao đổi với tôi về mấy câu tâm đắc, giọng nói của anh trầm ấm, dễ nghe, tôi nghe anh thỉnh thoảng thở dài, đọc lên những câu từ xinh đẹp, thỉnh thoảng nói ra những ngôn ngữ kỳ lạ.

Tôi bieeys, đó là tiếng Tây Ban Nha. Anh hạ giọng đọc rành mạch những lời thơ ca, dùng ngôn ngữ gốc mà tác giả viết.

Phát âm chuẩn xác, khi còn ở Anh tôi mới chỉ nghe người ta đọc qua trong lễ đường một lần, những hình ảnh, câu từ xinh đẹp đó vậy mà lại lưu lại trong đầu tôi.

Tôi nghe ai đó đã từng nói, cuộc sống ấm áp và hạnh phúc ở chỗ, có người vì bạn mà đọc một bài thơ trong ánh hoàng hôn.

Một buổi chiều như vậy, thật sự là quá tổn hại tinh thần.

Sau đó, khi tôi sắp trầm luân trong suy nghĩ Hàn Tiềm quả thật là một người tốt, anh buông sách xuống nói với tôi: “Cuối tuần tôi tham gia một party, cần mang theo bạn gái, rất nhiều bạn học trước đây cũng sẽ tham gia, em đi cùng tôi.”

Tôi lập tức trở nên khô héo. Khi tôi còn theo dõi Hàn Tiềm cũng biết anh từ khi vào trung học cơ sở đã rất đào hoa. Lần này nếu nói đi dự tiệc cùng bạn học cũ, tôi làm bạn gái đi cùng không phải làm cái bia cho anh sao? Anh muốn tôi đi theo làm tùy tùng thì tôi cũng phải đi.

Hình như anh còn cảm thấy không ổn: “Em không vui sao? Yên tâm, tôi không phải là Lý Khải Duệ, không cần lấy tin tức, sẽ không có paparazzi. Đây là bữa tiệc cá nhân, sẽ rất an toàn. Hơn nữa, Thẩm Miên, em hẳn là phải cảm thấy cảm kích chứ? Theo tôi được biết, tin tức của em và Lý Khải Duệ, tình cảnh của em cũng không phải là tốt. Hiện tại thế cục đã thay đổi, trời nắng hạn gặp mưa, tha hương gặp bạn cũ.”

Mắt tôi rưng rưng lệ: “Phải! Hàn tiên sinh, cảm ơn anh! Thực sự là khiến em linh hội được thế nào là trời nắng hạn gặp mưa, tha hương gặp bạn cũ!”

Núi phía đông có cọp, núi phía tây cũng có cọp, trước mặt, phía sau đều là một chữ chết.

Cái này gọi là:

Trời nắng hạn gặp mưa, một giọt.

Tha hương gặp bạn cũ, chủ nợ.

27. Chương 27: Một Buổi Chiều Như Vậy, Thật Sự Là Quá Tổn Hại Tinh Thần

Tên chương gốc là: “Ai nói tôi không chịu nhận lỗi? Tôi nhận! Tôi nhận!” nhưng tớ thấy không liên quan gì tới nội dung của chương cả nên mạn phép đổi tên chương.

“Thẩm Miên, việc cô làm lần này chắc chắn rất có lợi cho việc tuyên truyền phim, nhưng cô chắc chắn sẽ là người chịu áp lực nhiều nhất.”

Những hình ảnh của tôi và Lý Khải Duệ đi dạo phố đêm đó quả nhiên đã lên trang nhất, tiêu đề rất bắt mắt: “Chủ đề tân binh Thẩm Miên ném tú cầu, Lý Khải Duệ nhận hay không?” đem toàn bộ mũi nhọn đều chĩa về tôi, lời nói này giống như tôi là loại chuyên bám theo Lý Khải Duệ vậy.

Tôi lật qua lật lại trang báo, chỉ vào hình tôi trên tạp chí, hơi bất mãn: “Sao lại đăng cái hình khó coi này chứ? A Quang, em chụp ảnh ngoài đường phố không ăn ảnh vậy sao?”

Tôi tin, đêm đó, tôi và Lý Khải Duệ dành đủ thời gian cho đám ký giả đó thoải mái chụp những bức ảnh chất lượng của hai chúng tôi, thế mà hiện tại những bức ảnh này sau khi lên báo giống như đều thương lượng trước với nhau đều chọn dùng những bức ảnh không toát ra được một chút nào vẻ đẹp lạnh lùng, cao quý của tôi hoặc là ít nhất cũng phải xinh đẹp động lòng người.

A Quang quả nhiên giận dữ: “Cô có chút tiền đồ được không? Cái này rõ ràng là truyền thông bị tiền tài mua chuộc bôi xấu cô còn gì. Nếu không làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, dùng đúng tấm hình trông cô chẳng có chút thần thái gì cả đi bên cạnh Lý Khải Duệ anh tuấn tiêu sái như thế. Biết rõ, fan nữ của Lý Khải Duệ rất cuồng nhiệt thế mà vẫn kích thích bọn họ, hận không thể trực tiếp viết “Tâm trí người đàn của các cô bị người phụ nữ không ra làm sao cướp đi mất rồi, còn không mau đi bảo vệ”, đây không phải là muốn cắt cổ cô lấy máu hiến tế sao? Thẩm Miên, gần đây cô đắc tội với ai thế?”

Tôi chân chó (tức nịnh bợ, xu nịnh) lập tức đưa chén trà hoa cúc cho A Quang hạ hỏa: “Gần đây em đã cố gắng cụp đuôi làm người, cũng thu hẹp các mối quan hệ trong giới, nghĩ mãi không đắc tội với ai, đại khái là ký giả của tạp chí đó vừa hay là một fan nữ cuồng nhiệt của Lý Khải Duệ thôi.”

A Quang đến bó tay với tôi: “Tôi thật không nên hỏi cô có đắc tội với ai không, hẳn là phải hỏi cô không đắc tội với ai. Thẩm Miên, có phải cô đắc tội với Hàn gia không? Tôi sợ nhất chuyện này. Cô thật đúng là sợ cái gì là đến cái đó.”

“Anh nghe được những lời đồn về em và Hàn Tiềm à?”

A Quang dừng lại một chút, biểu cảm có phần lúng túng: “Tôi không phải đang chỉ trích cô, cũng không phải tin vào những lời đồn đó, nhưng phát ngôn của Hàn Lam Lam, có phần giấu đầu hở đuôi. Cô cũng biết mấy tin tình cảm trong giới, hiện tại biện pháp tốt nhất có thể dùng lúc này chính là bóp méo lời đồn, cô và Hàn Lam Lam thể hiện tình cảm chị em hòa thuận, cùng nhau đi dạo.”

Điều này tôi hiểu. A Quang giúp tôi hoãn lại lịch trình trong thời gian tới, để cho tôi cuối tuần đến thăm Hàn gia, bất kể có sai hay không, đều phải làm dịu tình hình, hạ mình xuống nước cuối cùng không có sai. Thật ra thì chúng tôi thậm chí còn không biết người đứng phía sau thao túng toàn bộ đám tạp chí đó là ai, nhưng chúng tôi nước tới chân mới nhảy, vì vậy, dù là Bồ Tát trên trời, hay Thượng đế phương tây, tất cả đều phải đi bái lạy hết.

Trước khi đi tôi gặp Tống Minh Thành. Thật ra thì sau đêm đó, đối với lời đề nghị của Hàn Tiềm tôi cảm thấy do dự. Ở trong thế giới của tôi, Tống Minh Thành có địa vị là chuyên gia trên phương diện tình cảm nam nữ, lần này bị A Quang ép buộc nhân tiện tới lấy lòng Tống nhị thiếu gia cũng vừa đúng lúc để tôi lấy việc công làm việc riêng một chút.

“Cái gì? Cô hỏi tôi sẽ thổ lộ như thế nào với người con gái mà tôi thích á? Dùng phép ẩn dụ? Tôi làm sao có thể dùng phương thức đó chứ! Tôi thích ngực to, cô cũng không phải không biết. Chỗ nào chẳng có ngực to, thanh khiết, thông minh. Người xưa nói ngực to thì không có đầu óc, điều này không phải không đúng. Nếu một cô nàng ngực to, tư duy lại sắc bén, sẽ chỉ làm tôi hoài nghi cô ta bơm ngực, phẫu thuật thẩm mỹ. Cho nên, các đối tượng của tôi sao có thể đánh giá cao, hay hiểu được những lời tỏ tình có nội hàm đó được!”

Anh ta chọc chọc mặt tôi: “Hơn nữa làm gì có cô nàng nào lại không thích lời tỏ tình hoa mỹ nhất cơ chứ, hận không thể để cho cả thế giới này biết hạnh phúc của cô nàng, không phải trong 100 tuyệt chiêu tán gái đã nói rõ rồi sao, phải có khí thế theo đuổi! Thanh thế phải lớn, để ọi người xung quanh đều biết cô đang theo đuổi người ta! Trên hết, còn có thể hù dọa đối thủ cạnh tranh! Sau đó chiếm làm của riêng mình, đó mới là đàn ông! Trong lòng mỗi người phụ nữ đều có một giấc mộng, người đàn ông xuất sắc đòi hỏi phải thực hiện được giấc mộng này!”

Tôi nghe đến đầu óc choáng váng, mắt hết phương hướng. Quả thật, trong chuyện tình cảm Tống Minh Thành hoàn toàn có thể lớn giọng khoác lác vì anh ta luôn được hưởng thụ loại cảm giác vạn người chú ý. Đáng tiếc tôi là phụ nữ, dù tình yêu có say đắm thì cũng không tiến tới hôn nhân được, cuối cùng mỗi người đi một ngã, đối với danh tiếng của nữ minh tinh là một sự đả kích rất lớn.

“Vậy nếu một người đàn ông thổ lộ với anh một lời tỏ tình không rõ ràng, vừa đúng anh có thể hiểu được, khi đó phải cân nhắc chấp nhận thế nào?”

“Dừng, không được, không được, cô phải khống chế lòng ham muốn của anh ta. Bên cạnh một người phụ nữ ưu tú sẽ có một đám vệ tinh vây quanh, lúc này, cô phải làm chủ tình thế. Dĩ nhiên là phải nâng giá trị bản thân lên, là một người phụ nữ có kiêu ngạo một chút cũng không có gì không tốt. Khi mình là công chúa mới có thể tìm được hoàng tử, khi mình là nữ phụ xe thì cũng chỉ có thể xứng với người đánh xe thôi.”

“Ý của anh là, có thể tạm thời chưa đồng ý?”

Tống Minh Thành gật đầu chắc chắn: “Đúng vậy, chưa cần đồng ý ngay, khôn sống mớng chết, đương nhiên phải ngàn chọn trăm chọn, tìm người mạnh nhất.”

Sau một hồi trò chuyện, tôi cảm thấy vỡ vạc ra nhiều điều. Tôi nhìn thời gian không còn sớm nữa, đang chuẩn bị đứng dậy, lại nghe thấy chỗ bình phong có tiếng ho nhẹ, người bước ra từ phía sau hiển nhiên là Tống Minh Nguyên. Nhất thời sắc mặt tôi thoáng biến đổi, nói vậy cuộc trò chuyện vừa rồi anh ta nghe thấy không ít, lúc này anh ta đang hứng thú dặt dào nhìn tôi chằm chằm.

“Ngẫm lại ngày trước khi em còn làm paparazzi nói phải triệt để bôi xấu Hàn Tiềm, hiện tại hình như nguyên nhân cũng bởi vì liên quan tới cậu ta mà bảo vệ thành danh.” Trong tay anh ta bưng một ly cà phê, làn khói lượn lờ trước mắt kính.

Tống ba cười và Hàn Tiềm không hợp nhau lắm. Ban đầu, tôi muốn bôi xấu Hàn Tiềm, cũng chỉ có một mình anh ta tỏ ý sẽ giúp đỡ hết sức, cũng nguyện ý cung cấp tiền bạc và trang thiết bị, trong khi đó Tống nhị thiếu gia lại rất thờ ơ. Cho nên, hiện tại hành động này của tôi nói thế nào cũng có chút mâu thuẫn, trái hẳn với ý định đối địch ban đầu, nhìn thấy Tống ba cười liên cảm thấy có chút run rẩy, không tự nhiên. Hàn Tiềm chính là người anh ta không thích nhất, trong mắt anh ta, nhân phẩm của Hàn Tiềm chính là nhân phẩm bỉ ổi nhất.

“Minh Thành, em xuống dưới bếp xem vòi nước có mở không đi.” Anh ta dụ Tống Minh Thành đi chỗ khác rồi tiễn tôi ra cửa: “Cẩn thận với Hàn Tiềm một chút. Nghe anh, anh ta không phải là người tốt, anh không hy vọng em và anh ta có mối quan hệ hòa thuận, thân mật gì đó, hai người ở hai phe đối lập nhau. Còn nữa, sau này đừng tìm Minh Thành hỏi về vấn đề này. Nó căn bản chưa từng xem qua cái gì gọi là 100 tuyệt chiêu tán gái ấy đâu. Trong mấy năm qua, ngay cả truyện tranh nó còn không xem lấy một quyển, em còn thối phồng nó làm quân sư quạt mo.”

Tôi có phần xấu hổ, dùng chân đi đi đám lá trên mặt đất: “Nhưng những lời cậu ta nói cũng có lý mà, cơ bản là tự học thành tài.”

Tống Minh Nguyên hình như cảm thấy tôi là đứa trẻ khó dạy bảo, dạy dạy mi tâm (tức huyết đạo giữa hai hàng long mày): “Gần đây nó chỉ xem thế giới động vật, kia chắc hẳn cũng không phải tự học thành tài, mà là nó dựa vào hành vi của động vật thời kỳ động dục đực rút ra mà thôi.”

...

Đến khi tôi tới Hàn gia đã là buổi chiều.

“Thắm Miên?” Không may là Hàn Lam Lam không có ở đây, chỉ thấy Hàn Tiềm đang tưới hoa. Anh đứng giữa những khóm hoa, ăn mặc thoải mái, ống quần có dính một ít bùn đất sáng màu vẫn còn hơi ẩm ướt.

Anh vạch những khóm hoa ra bước lại phía tôi. Tôi ưỡn ngực: “Em tới tìm Hàn Lam Lam, em muốn rủ em ấy đi dạo phố. Hôm nay em ấy không có nhà, vậy thì lần sau em tới.”

Lại thấy anh khẽ nhú mày, kéo tay tôi: “Vấn đề tôi nói hôm trước, em đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Anh mạnh dạn như vậy lại làm tôi có chút không tự nhiên, lời cuối cùng Tống Minh Nguyên nói với tôi: “Hiện tại em và cậu ta bình đẳng sao? Minh tinh và thương nhân, cho tới bây giờ đều không thể đặt trên

cán cân cân bằng.” Trong lòng tôi biết, anh ta đúng. Minh tinh dù có cố gắng hết sức để bước chân vào xã hội thượng lưu thì cũng chỉ có thể nhận được ít ngày vui vẻ mà thôi. Hai từ xứng đôi cho tới bây giờ đề không phải là danh từ chỉ sự hạnh phúc. Mặc dù tôi không thể cả đời theo đuổi cái nghề diễn xuất này, nhưng vẫn hy vọng Hàn Tiềm ngay từ đầu đã dùng thái độ nghiêm túc để bắt đầu một mối quan hệ.

Mà trong lòng tôi, vị trí mà tôi dành cho Hàn Tiềm còn có sự do dự. Chúng tôi không thể chỉ dựa vào chút ấn tượng tốt ban đầu để áp đặt mọi thứ được, trước những lời đồn mà truyền thông oanh tạc vừa rồi như lâu đài trên cát có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

“Thật ra thì em cần suy nghĩ thêm, những điều em biết về anh phần lớn là do những năm tháng theo dõi anh mà biết được, những gì anh biết về em chắc cũng do những lời đồn, đúng không? Anh xem, đối với chòm sao, nhóm máu, màu sắc yêu thích, hoa quả thích ăn, thói quen trong cuộc sống của anh, tất cả đều không rõ.”

“Cung xử nữ, sinh nhật 14 tháng 9, nhóm máu O, thích màu xám, thích ăn ô mai.” Tôi nghe thấy Hàn Tiềm nói một loạt như thế hồi lâu mới hiểu anh đang trả lời vấn đề của tôi. Sau đó, tôi thấy anh cười, đặt bình nước xuống: “Nếu em đã bớt thời gian chiều nay đến đây, chắc lịch trình chiều nay trống. Vừa đúng anh đang điều chỉnh múi giờ bị lệch, tuy buồn ngủ nhưng lại không ngủ được. Ba giờ chiều nay Lam Lam sẽ trở về, không bằng chúng ta tranh thủ thời gian này để tìm hiểu lẫn nhau.”

Sau đó, cả buổi chiều tôi hết ở trong thư phòng lại sang phòng vẽ của Hàn Tiềm. Hóa ra anh có học vẽ, thủ pháp khá đẹp. Tôi thấy trong phòng khách của anh treo đầy các bức phác họa, đường cong của tĩnh vật rất tự nhiên, lưu loát, cách đánh bóng cũng rất đẹp. Đáng tiếc, anh tựa hồ không vẽ chân dung.

“Vẽ chân dung, có thể dễ dàng truyền đạt tình cảm của chính người đó vào tranh vẽ. Anh không thích vẽ con gái của cô, chú hay tiểu thư nhà nào đó, em hiểu chứ. Hai người cả hai người cùng phải duy trì sự nghiêm túc, chuyên tâm, làm việc cùng nhau mấy giờ đồng hồ, là chuyện rất xấu hổ. Mà loại yêu cầu này, một khi đã đáp ứng một lần, những người khác đồng loạt đến nhờ vả cũng không thể nhất bèn trọng nhất bèn khinh cự tuyệt ai cả.”

Anh cười cười, nhìn ánh mắt tôi ngắm bức tranh quá chuyện chú: “Nếu như em muốn, anh có thể lén vẽ một bức, dĩ nhiên là giữ bí mật với bên ngoài.”

Buổi chiều hôm đó khi Hàn Lam Lam chưa về, tôi lười biếng ngồi trên bệ cửa sổ trong thư phòng phơi nắng. Con mèo béo cuộn mình nằm ngủ bên chân tôi.

Hàn Tiềm chăm chú đọc sách, thỉnh thoảng sẽ trao đổi với tôi về mấy câu tâm đắc, giọng nói của anh trầm ấm, dễ nghe, tôi nghe anh thỉnh thoảng thở dài, đọc lên những câu từ xinh đẹp, thỉnh thoảng nói ra những ngôn ngữ xa lạ.

Tôi biết, đó là tiếng Tây Ban Nha. Anh hạ giọng đọc rành mạch những lời thơ ca, dùng ngôn ngữ gốc mà tác giả viết.

Phát âm chuẩn xác, khi còn ở Anh tôi mới chỉ nghe người ta đọc qua trong lễ đường một lần, những hình ảnh, câu từ xinh đẹp đó vậy mà lại lưu lại trong đầu tôi.

Tôi nghe ai đó đã từng nói, cuộc sống ảm áp và hạnh phúc ở chỗ, có người vì bạn mà đọc một bài thơ trong ánh hoàng hôn, sau đó khi bạn vẫn còn đang chìm đắm trong những câu thơ nghiêng người hôn bạn dưới ánh hoàng hôn. Khi còn trẻ thì chế giễu loại hành động không thực tế này không bằng ăn một bữa tiệc thật thịnh soạn, nhưng hiện tại cảm xúc lại trầm mỗi ngón ngang. Tình yêu khiến con người ta ngốc nghếch, thế nhưng tìm được người nguyện ý cùng bạn ngây ngốc thì không phải là chuyện dễ dàng.

“Thẩm Miên, đừng suy nghĩ nhiều, chúng ta có thể từ từ tìm hiểu nhau. Em không cần phải trả lời vội vàng. Là anh quá nóng lòng, em có thể từ từ suy nghĩ, cứ bước những bước chân của mình, không nhất thiết phải đuổi theo bước chân anh. Em ở đây cũng tốt lắm rồi.” Hàn Tiềm hôn lên tay tôi, rồi đến chóp mũi tôi.

Một buổi chiều như vậy, thật sự là quá tổn hại tinh thần.

Ngoại truyện sau khi kết hôn: Tôi dùng ánh mắt ước chừng kích thước của cái kia, cảm thấy so với những thứ tôi nhìn thấy từ các bức điêu khắc của người phương Tây trước đây, chỗ đó còn to lớn hơn! Hàn Tiềm đi công tác ước chừng cũng được hơn một tháng rồi.

Tổng Minh Thành khuyên tôi, nên thường xuyên kiểm tra, nắm chặt người đàn ông của mình.

“Tâm hồn và thân thể, phải dùng hai tay để giữ, hai tay đều phải chắc. Hơn nữa, cô vào thời điểm này, thân thể đã không thể hấp dẫn người khác, đành phải dựa vào chiến thuật tinh thần!” Về mặt anh ta khẩn trương, lắc lắc vai tôi: “Đại Miên, fighting!”

Tôi cầm tờ báo giải trí ngáp một cái, mở đôi mắt mệt mỏi nhìn vào gương, cảm giác mặt mình mặc dù gần đây có hơi nhiều thịt một tí, nhưng cũng không phải không còn xinh đẹp, nói đến vóc dáng, ngực to thêm một cỡ, trừ cái bụng có hơi nhô lên một chút, những chỗ khác vẫn rất hoàn hảo.

Về mặt Tổng Minh Thành vô cùng sốt ruột: “Cô thì biết cái gì! Trong hôn nhân, người đàn ông dễ chệch quỹ đạo ra ngoài vùng trộm nhất không phải cái dớp bảy năm gì đó, mà là thời điểm ngay sau khi vừa kết hôn bà xã lại mang thai! Cô nghĩ mà xem, tân hôn chính là thời điểm tinh lực của người đàn ông đang tràn đầy mạnh mẽ, vốn hy vọng có thể thỏa mãn thân thể hơn hai mươi năm bị cấm dục, thế nhưng bà xã lại mang thai thì phải làm sao bây giờ? Không nhịn được chỉ có thể ra bên ngoài tìm vui chứ còn sao.”

Tôi sờ sờ bụng, trở mình: “A , có phải đám đàn ông các anh sau khi chơi đùa liên chơi đến phát sinh tình cảm, lúc này phát hiện ra vợ không bằng bồ, bồ không bằng gái, gái không bằng vùng trộm, ăn lâu thành quen, mà vợ ở nhà sau khi sinh con xong thì sức hấp dẫn ngày càng giảm, đúng không?”

Tổng Minh Thành gật đầu như đảo tỏi: “Đúng, đúng, Đại Miên, gần đây càng ngày cô càng thông minh. Hơn nữa, cô nghĩ mà xem, bên người Hàn Tiềm có bao nhiêu là phụ nữ muốn đào góc tường nhà cô, muốn tranh giành với cô đấy! Hiện tại cô vẫn chưa lộ bụng, chờ sáu, bảy tháng nữa bụng sẽ to vượt mặt, giống như gà mái ưỡn ngực chuẩn bị đẻ trứng. Nếu đến khi đó Hàn Tiềm ngoại tình, cô muốn khóc cũng không kịp!”

Lời này tôi càng không muốn nghe, đành đuổi người tiện tay ném tờ tạp chí giải trí, trang nhất kỳ này chính là scandal quan hệ mờ ám của tôi. Văn hay tranh đẹp, trong ảnh tôi đang nắm tay nam người mẫu người Pháp trong MV nào đó. Anh ta ghé vào tai tôi nói thầm, tư thế vô cùng thân mật.

Tổng nhị thiếu gia không phải người đàn ông trong “Ba đại biểu” (là tư tưởng quan trọng được Tổng bí thư Giang Trạch Dân đưa ra trong bài phát biểu tháng 11/2012), Hàn Tiềm cũng không phải là những tư tưởng “Tiến lên văn hóa tiên tiến” trong tôi. Tôi cảm thấy tôi là một người có kinh tế độc lập, hơn nữa còn là người phụ nữ có địa vị xã hội của thời đại mới, thực sự không đáng để biến mình thành tình cầu nhỏ vấy xung quanh Hàn Tiềm.

Buổi tối sau khi ăn cơm no xong, tôi ra ngoài đi dạo, không lâu sau liền thấy xe Hàn Tiềm tiến đến, dừng bên cạnh tôi. Lúc này tôi mới hoảng hốt nhớ tới anh nhắn tin tối hôm nay sẽ về.

“Lên xe.” Anh hạ cửa kính xe xuống, dưới ánh trăng khuôn mặt như phát sáng,

Sau khi tôi lên xe, Hàn Tiềm lại không nói chuyện, dễ dàng có thể nhận ra anh không có hứng thú nói chuyện ở trên xe, nhưng cũng không khởi động xe, ngược lại còn tắt máy, rồi rời ghế lái xuống xe.

Sau khi anh mở cửa xe bước xuống thì dựa vào cạnh cửa xe, sắc mặt trầm tĩnh, nhất thời tôi không đoán được anh đang nghĩ gì, nghĩ chắc là cảm thấy không gian trong xe quá nhỏ, ra ngoài nói chuyện sẽ thoải mái hơn. Vì vậy tôi dịch cái mông quyết định theo anh ra ngoài nói chuyện, không nghĩ tới vừa rồi khi lên xe không cẩn thận khiến váy bị kẹt vào cửa xe, khi đứng dậy kéo theo âm thanh xé rách mới phát hiện ra. Quả nhiên, váy voan trắng không bền chắc.

Hàn Tiềm nhìn thấy lại cười: “Ồ trong xe cũng có thể.” Sau đó cúi đầu chui vào xe, nhất thời cảm giác không khí bị áp bách lập tức tăng vọt lên.

Tôi ngẩng đầu lên giải thích với Hàn Tiềm: “Váy bị kẹt vào cửa xe, vừa rồi em không chú ý nên kéo rách rồi.” Đồng thời đưa tay chuẩn bị mở cửa xe giải cứu chiếc váy của tôi.

“Váy thì cứ để nó tiếp tục bị kẹt đi!” Lại nghe Hàn Tiềm lạnh lạnh nói một câu như vậy, sau đó động tác của anh trôi chảy tiện tay khóa luôn cửa xe lại, hành động lưu loát làm liền một mạch như nước chảy mây trôi. Quả nhiên, váy của tôi vẫn còn kẹt chỗ cánh cửa xe, nếu như không kéo rách toàn bộ váy đoán chừng là không lấy ra được.

Lần này tôi cảm thấy có chút tức giận. Hàn Tiềm có ý gì? Thời đại này kết hôn chẳng qua là được cấp một tờ giấy chứng nhận, ly hôn cũng chỉ là một thủ tục mà thôi. Anh đi công tác hơn một tháng nay, tôi đã khoan dung như vậy, thậm chí dung túng đến độ không chủ động gọi điện tra khảo, hiện tại anh trở về lại trưng ra bộ dạng này trả lại cho tôi.

“Hàn tiên sinh, làm phiền anh mở cửa. Em thấy mệt, phải về nhà.”

“Vậy trước tiên anh giúp em lấy váy ra đã nhé. Hàn phu nhân!” Anh không mở khóa cửa ngược lại dùng lực ôm lấy tôi, đem cả người tôi và chiếc váy kéo về phía mình.

Tôi trợn tròn mắt, phân nửa chiếc váy voan trắng bị kẹt lại nơi cửa xe, tôi bị mất đà bị kéo ngã vào lòng anh. Tư thế rất xấu hổ.

Tôi giãy dụa muốn chỉnh lại trang phục, nhưng Hàn Tiềm lại giữ chặt thắt lưng tôi, đem cả người tôi nhấc bổng lên không, ôm lên chân anh.

Tay anh mang theo hơi lạnh, đưa vào trong váy tôi, vuốt ve tận lên phía trên chân tôi, sau đó dùng sức tách hai chân tôi ra: “Để anh xem xem mấy ngày nay có ăn được, béo lên chút nào không?” Giọng nói của Hàn Tiềm trầm thấp như bị đè nén, đầu tôi bỗng to ra như cái đầu (là dụng cụ cân đo). Tôi có thể cảm nhận hơi thở của anh không ổn định lại nóng rực, còn có ngón tay linh hoạt của anh, ngón tay thon dài áp vào chân tôi khiến tôi giật mình run rẩy. Rõ ràng đầu ngón tay mang theo hơi lạnh, nhưng ngược lại lại cho tôi một loại ảo giác nóng bỏng.

Hiện tại, tư thế của tôi biến thành hai chân mở rộng ngồi lên trên người anh, mà tay anh đang lưu luyến trên da thịt nơi chân tôi, dùng cách thức vuốt ve rất tình sắc (Tình cảm dịu dàng xen lẫn khát khao tình dục), rất ngứa nhưng lại như không ngứa, thủ đoạn rất tinh, trêu chọc, xoa nắn khiến bạn cảm thấy không thể chịu đựng được, lại khiến bạn cách sự thỏa mãn một khoảng rất xa. Mà một cái tay khác của anh còn đặt hờ trên thắt lưng tôi. Tôi biết, chỉ cần tôi giãy dụa, tất cả sự kiện cường sẽ bị trấn áp.

“Thẩm Miên, ngoan một chút, đừng động.” Tay Hàn Tiềm bắt đầu vuốt ve lưng và thắt lưng tôi, ‘đưa nhẹ một cơn bùng giắc thẩm, rơi ra từng sợi tấm cành khô (Đây là bản dịch bài Xuân dạ hỉ vũ (đêm xuân mừng mưa) – Đỗ Phủ của Trần Tế Xương (có nhiều người dịch nhưng tớ thích 2 câu này): tùy phong tiềm nhập dạ, nhuận vật tế vô thanh), tất cả hành động này đều được tiến hành trong bóng tối, váy của tôi không hề bị cởi ra, tay anh nhẹ nhàng trườn lên, bàn tay đang trêu chọc bên hông dừng lại. Trong đầu tôi oanh một tiếng, cảm giác thân thể không còn là của mình nữa, chỉ có thể cảm nhận dưới lớp váy bàn tay kia đang men theo cơ thể hướng lên trên.

Anh đang ẩn nhẫn dùng một loại phương thức để khắc chế bản thân. Tôi cũng không phải là người không hiểu sự đời, tốt xấu gì thì chúng tôi đã làm không ít lần, còn có một sinh linh đang hình thành nữa. Tiểu Hàn Tiềm đang thức tỉnh. Tôi có thể trực tiếp cảm nhận thứ gì đó cứng rắn đang cọ vào chân tôi, có thể phát động bất cứ lúc nào.

Hiện tại tất cả cửa xe đều khóa, tôi có cố gắng giãy dụa thì cũng không thể chạy ra ngoài được, ngồi trên đùi một người đàn ông như vậy giãy dụa lung tung ngược lại sẽ bị phản tác dụng. Hàn Tiềm đã tháo cả vạt trên người ra, lộ ra vòm ngực chắc khỏe. Tôi chống tay ở giữa cố gắng kéo dài khoảng cách, bàn tay chạm vào có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rực bỏng tay từ cơ thể anh.

Anh giống như một hành khách đi bộ trên sa mạc, vừa đói lại vừa khát, bắt ngờ tìm được trong biển cát mờ mịt nguồn nước mà không phải ảo ảnh, tất sẽ mừng như điên, sẽ sinh ra niềm tin và hy vọng vào sự sống. Lại khắc chế bản thân cúi xuống giếng nước uống từ từ từng ngụm nhỏ, không cách nào uống một cách vui vẻ, sung sướng. Vì vậy loại sốt ruột và khát vọng không vì đôi môi chưa từng chạm vào nước mà bị giảm bớt, trái lại sự kích thích lại trở nên càng thêm cuồng nhiệt.

Thân thể tôi căng cứng, tay của Hàn Tiềm cũng cảm nhận được sự khấn trương của tôi. Anh ôm tôi đặt trên đùi, thở dài bên tai tôi thì thầm: “Đừng sợ, bảo bối ngốc nghếch, một lúc nữa là sẽ ổn. Đừng nhúc nhích.”

Mặc dù ánh mắt Hàn Tiềm đỏ rực, vằn tia máu, giống như muốn cắn người trông chừng cả tóc gáy, bản tính tàn bạo thuần túy của đàn ông ẩn giấu trong máu, giống như muốn phóng thích ra ngoài, nhưng giọng nói của anh vẫn còn giữ được sự tự chủ, khiến tôi cũng thấy yên lòng. Mặc dù lúc này bản tính xâm lược của

Hàn Tiềm có phần xa lạ, nhưng cũng không nguy hiểm, dù sao thì lý trí của người đàn ông trong chuyện này giống như Tống Minh Thành nói, thân thể nhanh hơn lý trí. Hàn Tiềm như vậy cũng là phản ứng bình thường, nhưng dù gì anh cũng vẫn còn nhớ trong bụng tôi còn có tương lai là con trai anh.

Lúc này, anh đã đổi thành hai tay ôm tôi, dùng sức nâng mặt tôi lên, sau đó những nụ hôn dày đặc như mưa rơi xuống, trên trán, giữa hai hàng mi, trên mắt tôi.

Lúc hôn xong, tôi thở hổn hển hỏi Hàn Tiềm sao lại hành động thế này? Không nên có những hành động điên cuồng thế này trên người tôi.

Hàn Tiềm nghe tôi lẩm bẩm xong, lại cười nhéo mặt tôi: “Phải nói thế nào đây? Nếu như em đi công tác hơn một tháng, mà cô vợ mới cưới của em không những không chủ động gọi điện hỏi thăm, ngược lại em không tìm được cô ấy, tâm tâm niệm niệm khi về nước ở sân bay liền thấy scandal của cô ấy xuất hiện đầy trên báo, phát hiện thì ra cô ấy không có em bên cạnh ngược lại cuộc sống càng thêm nhiều màu sắc rực rỡ, đại khái chính là tâm tình của anh lúc này.”

Hàn Tiềm vừa vuốt ve lỗ tai tôi, vừa trầm giọng cười: “Không phải anh đã dặn em phải ngoan ngoãn, không được đi trêu chọc người khác sao? Lời nói đó còn chưa đủ rõ ràng? Scandal trước đây của em, anh có thể chắt chiu trong một cái hòm đáy. Em đúng là rất hay gây chuyện.”

Tôi lườm anh một cái: “Vậy ban đầu anh thích em vì cái gì? Phần mềm (software) hay phần cứng (hardware)?”

Anh ngẩn người, sau đó cười: “Phần cứng (hardware) cũng rất tốt.” Dứt lời, một bàn tay anh bắt đầu cởi nút áo trước ngực tôi, một bàn tay khác thì giữ chặt cổ tay tôi: “Năng động, hoạt bát, tinh như xử nữ (trình nữ) động như thỏ chạy, anh rất thích, rất thích!”

Tôi có chút bối rối, hơi giãy dụa một chút, lại càng cảm thấy như đứng đồng lửa như ngồi đồng than. Vật giữa hai chân Hàn Tiềm vẫn đang dựng thẳng đứng, tôi dùng ánh mắt ước chừng hình cái của cái kia, cảm thấy so với những thứ tôi nhìn thấy các loại điêu khắc của người phương Tây trước đây, chỗ đó còn to lớn hơn. Kể từ khi tôi và Hàn Tiềm từ quan hệ không chính thức sang sau khi chính thức hợp thể vô số lần, từ lâu đã có thể hiểu được tại sao lúc ấy tôi nằm ba ngày mới có thể xuống giường được. Nhưng hiện tại nhìn vật ở dưới quần đang giương cung bạt kiếm kia, tôi vẫn cảm thấy sợ mất hồn mất vía.

Thực sự quá lớn!

Cũng may Hàn Tiềm còn giữ đúng lời khắc chế bản thân: “Chờ một chút!” giọng anh càng trầm khàn, mắt tiếng, một tay vén những chiếc cúc áo trên vạt áo đã cởi lúc trước ra, vùi mặt trước ngực tôi, bắt đầu những nụ hôn nhỏ vun. Tôi cảm thấy trước ngực được phủ một tầng nước ẩm ướt, cùng động tác của đầu lưỡi anh. Trước khi tôi không thể nhẫn nhịn được thì cuối cùng anh cũng dừng lại, liếm môi dưới, lộ ra vẻ mặt tiếc nuối do bất buộc phải dừng lại.

Tôi không tự chủ được nhớ tới lời Tống Minh Thành đã nói, lý thuyết về sự lạc lối trong thời kỳ mang thai, cảm thấy Hàn Tiềm lần đầu tiên trên phương diện này lại kiềm chế tốt như vậy lại không thấy nói gì, thực sự là rất kỳ quái.

Tôi thử hỏi anh: “Như vậy liền thỏa mãn? Anh đã ăn no ở bên ngoài rồi à?”

“Thẩm Miên, anh cố gắng lắm mới khắc chế được, thần kinh của anh bây giờ rất căng thẳng, ước chừng đã đến giới hạn rồi. Em đừng có khích bác anh, để gặp chuyện ngoài ý muốn lắm đấy.” Hàn Tiềm vừa nói, vừa lấy tay vuốt ve bụng tôi: “Bây giờ mới được ba tháng, là thời điểm nguy hiểm nhất. Không phải bác sĩ cũng nói không thích hợp để quan hệ vợ chồng sao! Anh cũng không muốn con trai oán trách anh khi còn trong bụng bị ba nó dùng gậy đâm vào đâu.”

Hàn Tiềm vừa nói, vừa nắm tay tôi đưa đến chỗ kia của anh: “Em xem, con anh sẽ rất đau đó!”

Tôi sợ hãi vùng tay ra, lại nghe anh nhẹ giọng cảm dỗ bên tai: “Giúp anh sờ một cái. Ngoan.” Sau đó lại cố chấp ấn tay tôi vào chỗ đó.

Sau khi hoàn tất, anh rút khăn giấy ra lau chùi sạch sẽ, rồi giúp tôi lau sạch tay. Khuôn mặt tôi trở nên thoải mái, có thể xác định một chuyện, Hàn Tiềm ở bên ngoài tuyệt đối không có khả năng ăn vụng. Tôi

giúp anh thỏa mãn lâu như vậy, tay cũng tê rần hết cả. Anh dọn dẹp xong, vẻ mặt thỏa mãn, vẫn còn không quên trêu chọc tôi, thỉnh thoảng vuốt ve mặt tôi, sờ sờ thất lũng tôi.

Tôi xoay người tránh né: “Anh đi công tác về không mua quà cho em sao? Làm sao từ sau khi kết hôn, cũng không thường xuyên tặng quà, quà đến tay lại càng hiếm.”

Anh lại cười ý vị thâm trường (tức ý tứ, suy nghĩ sâu xa): “Không phải tặng em đó sao?” Tay của tôi bị anh nhét vào một chiếc khăn giấy, chính là cái vừa dùng để giúp tôi làm sạch dịch thể đó, tôi tức giận ném ngay nó đi. Anh cũng không thay đổi sắc mặt, tiếp tục nói: “Tình hoa của người đàn ông của em đều cho em cả, còn có cái gì không hài lòng chứ. Tới đây, anh hôn một cái.”

Sao có thể hôn một cái đơn giản như vậy chứ, tôi chỉ cảm thấy đầu lưỡi anh dùng sức cạy mở tiến vào, đảo qua lại tôi, hôn tôi rất mãnh liệt, ép tôi cùng anh triền miên, dường như muốn hút hết không khí trong phổi tôi, đến khi anh hài lòng, thỏa mãn rời khỏi môi tôi, đầu lưỡi tôi cảm tưởng như bị co rút đến nơi rồi.

Sau đó, Hàn Tiềm yên lặng ngồi ôm tôi. Tôi nghe anh giả bộ bình tĩnh, kể những chuyện thú vị xảy ra trong chuyến công tác Châu Âu lần này, cũng chậm chậm điều chỉnh tâm trạng của mình. Thật ra thì anh còn chưa thực sự thỏa mãn. Anh ở trên giường không khoan nhượng cũng không buông tha đến khi thật sự mệt mỏi, chắc chắn sẽ không dừng lại khi chỉ làm như vậy. Cũng may anh còn lo lắng cho con trai anh.

Mà cuối cùng khi tôi xuống khỏi người Hàn Tiềm, cảm thấy người vẫn còn cảm thấy bủn rủn, trước căng thẳng quá lâu, mà ở ghế ngồi phía sau ngồi như vậy quả thật không thoải mái chút nào. Tôi thấy Hàn Tiềm cũng xoa xoa thất lũng, cảm thấy là một người đàn ông, muốn chơi chút gì đó mới mẻ, đều phải trả giá rất lớn.

Anh đỡ tôi bước xuống xe, cười rồi hôn lên mặt tôi. Tôi vỗ vỗ tay anh, nhắc anh chú ý hình tượng.

Hàn Tiềm cười: “Trong những trường hợp trước mặt công chúng anh không làm được việc này, nhưng trong xe thật ra không khí cũng rất tốt. Sau khi em sinh con xong, chúng ta có thể thử một lần.”

Tôi nghe mà giật cả mình, cảm thấy nên sớm dập tắt kế hoạch to lớn này của anh đi thì hơn: “Em nghĩ làm trong xe chắc sẽ rất khó chịu, bởi vì sau khi khóa cửa xe, không khí không được lưu thông. Hơn nữa, nếu như là mùa hè, bên trong xe bật điều hòa, lúc hưng phấn mồ hôi đổ như mưa, cứ như vậy rất dễ bị cảm. Nếu là mùa đông, nhiệt độ của điều hòa rất khó chịu, không có không khí để thở, nào dễ bị thiếu dưỡng khí, vạn nhất như vậy thể lực chưa tiêu hao đã hôn mê, bị 120 (Số cứu thương của TQ) cứu ra là chuyện không lấy gì làm vinh dự.”

“Thẩm Miên, cũng may trên giường em không nói những lời sát phong cảnh như vậy, nếu không người đàn ông của em chắc sẽ bị nội thương mất.”

Tôi ngoan ngoãn nghe lời: “Được rồi, sau này em sẽ không nói nữa.”

Hàn Tiềm thở dài một tiếng, kéo tôi ôm vào trong lòng, lấy tay vuốt ve bụng tôi, nheo mắt lại, giọng nói khàn khàn: “Vẫn nên nói, giọng nghe rất êm tai. Mỗi lần nghe đều cảm thấy trong người khô nóng.”

Tôi đỏ mặt, bị làn gió ban đêm thổi qua, loại hơi nóng đó càng rõ ràng: “Sao anh không hỏi em scandal liên quan đến gã người mẫu người Pháp kia?! Anh tự tin như thế sao?” Khi thấy Hàn Tiềm không tỏ ra ghen tuông, tôi lại cảm thấy có chút canh cánh trong lòng.

“Bởi vì anh biết gã người mẫu người Pháp kia là gay. Anh ta đối với bộ ngực của phái nữ rất mâu thuẫn....”

Hàn Tiềm có thể biết về nhân vật chính đang rất được báo giới chú ý làm tôi hết sức kinh ngạc.

Lại thấy anh bồi thêm một câu: “Anh biết là bởi vì anh ta tỏ tình với anh.”

Nhất thời tôi cảm thấy, đời này tôi sợ là không chỉ coi phần lớn phụ nữ trên địa cầu này là kẻ địch, mà còn phải đánh bại số đàn ông còn lại. Xem ra phải thắng cấp thành cuồng chiến sĩ mới có thể đủ sức chiến đấu, cấp bậc nữ chiến sĩ xinh đẹp đã không còn đáp ứng nổi nữa rồi.

28. Chương 28: Ai Nói Tôi Không Chịu Nhận Lỗi? Tôi Nhận! Tôi Nhận!

“Trang điểm cho cô ấy đậm vào, môi đánh đậm lên chút nữa.” Tina – chuyên viên trang điểm của đoàn làm phim vừa trang điểm giúp Lý Khải Duệ, vừa chỉ huy trợ lý của cô ta: “Tiểu Lâm, dùng màu đỏ số Á 3007 ấy, màu đó khá nổi, sẽ làm tôn da Thẩm Miên, nhìn qua rất gợi cảm, lại hài hòa.”

Lại là một đêm bận rộn nữa. Tôi mím môi, chiếc long mi giả dày dán lên mí mắt vốn thiếu ngủ của tôi khiến tôi càng cảm thấy nặng nề, nhìn vào gương, tạo hình khá thích hợp với phân cảnh này. Hiện tại đã là mười giờ đêm. Chúng tôi đã làm việc không ngừng nghỉ chín tiếng đồng hồ rồi. Tô Dương Dương đã rất mệt mỏi hiện đang đắp tạm một chiếc áo nằm ngủ ngon lành trên một băng ghế nhỏ.

Lý Khải Duệ mang tới một tách cà phê, trên mặt anh ta cũng hiện lên vẻ mệt mỏi. Chúng tôi đều biết, không trang điểm thì hai vành mắt thâm đen như gấu trúc ước chừng có thể dọa chết người.

“Phân cảnh tiếp theo chính là cao trào của cả bộ phim, em cũng đừng cảm thấy quá áp lực tâm lý. Dù sao bản thân chúng ta chính là người trong giới, nhân vật cần diễn cũng coi như là không xa lạ gì, sẽ không có vấn đề gì lớn đâu.” Lý Khải Duệ vỗ vỗ vai tôi. Tôi biết anh ta đang động viên tôi, từ hôm nay trở đi nội dung phim sẽ tiến vào giai đoạn khảo nghiệm khả năng diễn xuất, mà đối mặt với những lời đồn đại bên ngoài, cùng những tin tức không coi trọng tôi, cách duy nhất có thể phản kích lúc này là phải lợi ngược dòng mà lên.

Tôi uống cạn ly cà phê, cười với Lý Khải Duệ. Sau đó hai chúng tôi đều không nói lời nào nữa, đến khi ánh đèn lần thứ hai bật lên, chúng tôi không còn là Thẩm Miên và Lý Khải Duệ, mà là Thư Ngôn và Trần Tấn.

Câu lạc bộ cao cấp vào ban đêm, ánh sáng mờ tối, mập mờ, người phụ nữ xinh đẹp, vui mừng khi tìm thấy người đàn ông.

Đó là lần đầu tiên của Thư Ngôn và Trần Tấn.

Lúc đó, Thư Ngôn đã vào giới giải trí một năm, còn là một ngôi sao vô danh. Những đồng nghiệp cùng trang lứa xung quanh đều dùng thân thể để giành được địa vị chen lên tuyến trên, nhận được rất nhiều lời mời, xuất hiện dưới ánh đèn lấp lánh. Còn nhân vật Thư Ngôn, khi không có nhiệm vụ, thậm chí còn làm phụ vụ trong đoàn làm phim chuyên bưng trà rót nước, dù có thể nào thì trong lòng cũng không thể nuốt trôi nổi uất ức này được. Nhìn người khác đều từng bước dựa vào quy tắc ngầm, Thư Ngôn cuối cùng cũng đồng ý để người đại diện dẫn dắt.

Vì vậy mới có lần gặp gỡ đêm nay. Cô nghe nói vị công tử thương gia này thích hình tượng xinh đẹp giống Lâm Viện Viện, nên tự cho là thông minh trang điểm thật đậm.

Người đại diện kéo tay cô trước cửa phòng bao: “Sau khi đi vào, ngồi chính giữa là Trần Tấn, người đầu tiên bên trái là ông chủ về lĩnh vực khoáng sản, tiếp đó là người làm về vận tải, mấy người bên phải là đạo diễn, biên kịch nổi tiếng. Cô quyền rũ bất kỳ ai trong số đó đều không thua thiệt gì, phải biết tiết chế, ước lượng đúng khả năng của mình, đừng phí thời gian làm những chuyện không chắc chắn trên người đàn ông.”

Sau đó, Thư Ngôn nơm nớp lo sợ bước vào phòng bao, trực tiếp nhìn chăm chú vào ông chủ lĩnh vực khoáng sản, mặc dù tướng mạo không bằng Trần Tấn, nhưng bởi vì nhìn qua rất thô tục, háo sắc nên khả năng quyền rũ được cao hơn.

Nhưng không ngờ cuối cùng khi bữa tiệc đã tàn, Trần Tấn lại chọn cô. Anh ta tựa hồ không hứng thú lắm với cuộc sống về đêm, chỉ biếng nhác ôm hông Thư Ngôn: “Tôi dẫn cô gái này ra ngoài, mọi người cứ tự nhiên.” Thanh âm lười biếng mà ngả ngón.

Những người đàn ông khác nhả khói thuốc cười: “Đây chắc là hàng mới trong giới? Trước đây chưa từng gặp qua, nhìn mặt vẫn còn non lắm, thể mà lại bị Trần thiếu cậu cướp trước.”

Trần Tấn cười không nói, chỉ ôm Thư Ngôn ra xe đưa về biệt thự ở ngoại ô. Thư Ngôn cảm thấy vô cùng thấp thỏm không yên, cô vừa cảm thấy khấn trường, hốt hoảng, vừa cảm thấy sợ hãi xen lẫn kích thích, nếu có thể leo lên được cành cao như Trần Tấn, đoạn đường về sau cô tuyệt đối sẽ mạnh hơn Lâm Viện Viện. Trong lòng cũng vì được Trần Tấn chọn trúng mà trong lòng lâng lâng, cảm xúc rất kỳ diệu và kiêu ngạo. Bản thân cô, ngoại hình cũng không tệ lắm đi.

“Thẩm Miên, chúng ta diễn vẫn chưa đạt, anh nghĩ chúng ta nên gấp gờ bí mật để thân thiết hơn, bồi dưỡng thêm tình cảm.”

Tôi gật đầu, lúc này Hàn Lam Lam lại lên tiếng: “Đạo diễn, clip của bọn họ hình như có vấn đề, trực tiếp quay đoạn tiếp theo đi, phía người sản xuất cần cần đoạn thể hiện xung đột giữa Thư Ngôn và Trần Tấn và đoạn diễn cảnh tình cảm mặn nồng của hai người để quảng cáo, hơn nữa Scandal còn chuẩn bị tham dự liên hoan phim, thời gian rất gấp.”

Hơn nữa đoạn clip lúc trước rất quan trọng, đạo diễn lại bị nhắc nhở đoạn trailer có vấn đề nên rất nóng nảy.

Nhan An An che miệng cười nói: “Hàn tiểu thư, đoạn trailer ngắn đó là lúc tôi xem kịch bản trực tiếp chọn ra mấy người sao? Khả năng diễn xuất phải thực sự tốt mới được nha. Thẩm Miên dù sao cũng là người mới, Hàn tiểu thư cũng nên thông cảm cho cô ấy. Hay là để Thẩm Miên đi nghiên cứu lại tâm lý nhân vật cho kỹ đã rồi trở lại. Còn nữa, đạo diễn, anh cũng đừng nóng giận. Thẩm Miên dù sao cũng là nhân tài mới do anh chọn, bộ dáng như vậy, Thẩm Miên, cô đi nhận lỗi với đạo diễn đi. Tất cả mọi người giữ hòa khí không phải rất tốt sao!”

Một lần nữa tôi có thể khẳng định rằng, Nhan An An ngược phẳng nhát định rất hận tôi! Cô ta diễn vai phản diện. Nhưng ngược lại hết lần này đến lần khác khiến tôi rớt đài. Nhưng lúc này tôi đang suy nghĩ làm thế nào nhận lỗi với đạo diễn rồi góp ý để được về nghỉ ngơi, dù sao làm việc liên tục khiến cho tinh thần người ta bị phân tán, uể oải.

“Cảm ơn lời góp ý của Nha tiểu thư, nhưng tôi cảm thấy tôi và Thẩm Miên diễn những cảnh khác rất tốt, có thể ngày hôm nay sẽ xong, mặc dù trước không có cơ hội hợp tác với Nhan tiểu thư trong bộ phim này, tôi rất lấy làm tiếc nuối. Hiện tại hợp tác cùng Thẩm Miên ngược lại lại tìm được phong cách khác, nói chung là cũng có thu hoạch lớn. Hơn nữa, tôi cảm thấy để cô ấy một mình nhận lỗi cũng hợp tình hợp lý cho lắm, dù sao cảnh này cũng là diễn cặp, để xảy ra vấn đề tôi cũng có một phần trách nhiệm.”

Quả nhiên mặt Nhan An An khê biến sắc, đạo diễn thấy ngay cả Lý Khải Duệ cũng lên tiếng, tự biết không thể để cho Lý Khải Duệ nhận lỗi, liền đảm nhận vai trò người hòa giải: “Không cần, không có việc gì đâu, các cô cậu còn ít tuổi, khi diễn cảnh đó ắt có phần lung túng, không cần vội, hôm nay trước quay cho xong cảnh kia, rồi đổi sang quay trailer là được, cũng không lãng phí thời gian.”

Tôi trước là xem qua mấy phân cảnh kia, đúng là rất khó, nghe thấy phải tiếp tục quay tiếp, không gkhoir lệ rơi đầy mặt.

29. Chương 29: Tiêu Chuẩn Chính Là Chắc Chắn Phải Thành Công, Dù Sao Cũng Là Công Chiếu Trong Nước

Thật ra quay trailer không khó, chỉ quay bốn đoạn ngắn là xong.

Khi Thư Ngôn ở bên Trần Tấn, lúc anh ta rời giường đi tắm thì cô sẽ ngồi lên bệ cửa sổ trong tòa biệt thự vừa ăn bánh mì vừa nhìn ra ngoài ngắm khoảng trời xa xăm. Lúc này, cây anh đào phía trước đang độ nở rộ, chỉ cần ngẩng đầu lên là nàng có thể thấy được màu sắc mê hoặc của nó. Một làn gió thổi qua, những cánh hoa nhẹ nhàng rơi trên tóc cô.

Khi Trần Tấn quay trở lại, liền nhìn thấy cô đang cười rắc những mẩu vụn bánh mì choc him sẽ ăn. Đó là buổi sáng sớm sau một đêm hoan lạc, cô để mặt mộc, không make-up, nhìn từ góc độ của Trần Tấn có thể thấy chiếc cổ mảnh khảnh trắng mịn và gò má đang hơi cười, ngây thơ thậm chí còn có chút ngốc nghếch, không còn ánh mắt lấy lòng, nịnh bợ như ngày thường. Con chim sẽ đậu trên tay cô, cô cũng không tránh, chỉ có hàng lông mi hơi rung động, cười, lưng hơi khom xuống, bàn tay nhẹ nhàng đưa ra cẩn thận, khẽ khàng muốn vuốt ve bộ lông của chú chim sẽ kia.

Đây vốn là hình ảnh yên bình, an tĩnh nhất, nhưng bởi vì Trần Tấn đến gần, khiến chú chim sẽ giật mình sợ hãi vỗ cánh bay đi, chỉ còn vương lại trên bệ cửa sổ thưa thớt những chiếc lông vũ. Thư Ngôn tựa hồ còn chưa thoát ra khỏi giây phút thoáng qua đó, khi xoay người lại, trên mặt vẫn còn lưu lại nụ cười. Sau

đó, cô nhìn thấy Trần Tấn, liền thu lại nụ cười ngay lập tức, như đeo lên mặt chiếc mặt nạ tươi cười, quynh rũ, lời đời.

Trần Tấn cũng sửng sốt, trong đầu anh ta còn hiện lên nụ cười chưa kịp thu lại của cô.

Cảnh thứ hai là lần đầu tiên Thư Ngôn gặp Trần Dương Dương – con trai Trần Tấn, một bé trai nhưng lại mang vẻ mặt âm ỉ, luôn tỏ ra lạnh lùng, đề phòng người khác. Thư Ngôn lại đối xử với nhóc rất tốt, cũng không hề làm bộ làm tịch, cô trời sinh cảm thấy đứa trẻ và người lớn là vô hại.

Trên màn hình, Thư Ngôn đang quỳ rạp trên mặt đất cùng Trần Dương Dương yên lặng gấp giấy, đầu ngón tay tung bay, ánh mắt sinh động mà nghiêm túc.

Trần Tấn đẩy cửa vào, khó mới thấy được cảnh con trai lại có hứng thú cùng Thư Ngôn gấp giấy. Mặc dù ánh mắt vẫn còn phần không tình nguyện, nhưng phần lớn là cảm thấy không tự nhiên, Trần Tấn thực sự mong muốn có thể chung sống vui vẻ với đứa con trai này, nhưng vì quan hệ với vợ trước không tốt dẫn với lý dị khiến đứa trẻ này không nhận được nhiều tình yêu thương và sự quan tâm nên tính tình có phần lạnh lẽ, trầm tĩnh. Trước kia từng có biết bao tiểu thư danh môn vọng tộc cũng không thể khiến sắc mặt của Trần Dương Dương tốt hơn, nhưng Thư Ngôn lại khác.

Vì vậy, anh ta chỉ đứng ngoài nhìn rồi lặng lẽ ra khỏi phòng.

Cảnh thứ ba là khi Thư Ngôn dính scandal, bị công ty chính thức hủy hợp đồng, nửa đời dựa vào quy tắc ngầm, tiền tài có được đều là do đóng quảng cáo và tham gia các chương trình truyền hình tất cả đều bị hủy, thiệt hại vô cùng nghiêm trọng.

Hiện tại trên người chỉ mặc một chiếc váy màu trắng đơn giản, khuôn mặt không trang điểm, ngồi xổm trước một quầy hàng, cũng không bận tâm váy quệt dưới nền đất đầy bụi bẩn, vẻ mặt chăm chú vui đùa với một chú thỏ bị què chân.

Trần Tấn cùng một tiểu thư danh môn, khuê các đi dạo phố, đứng giữa đám đông nhìn thấy cô, thấy cô giơ tay lên vén tóc, lộ ra vòm trán đầy đặn, nhẵn mịn, trên cổ tay không đeo bất kỳ một món đồ nữ trang nào, kể cả chiếc vòng tay phiên bản hạn chế năm đó anh ta tặng cô, khi còn bên nhau kể cả khi tắm cũng chưa từng tháo xuống.

Thư Ngôn hình như đang cười nói với người bán thỏ, sau đó cô lục tìm trong chiếc túi thỏ cầm lớn đeo bên người, lấy ví ra trả tiền. Trần Tấn nhìn cô nhận chú thỏ què chân đó, biểu cảm trong mắt phức tạp, tay nhẹ nhàng vuốt lưng nó.

Trên người cô không phải là bộ trang phục trị giá trên bốn con số, nhìn đôi giày kia, thậm chí là tiện tay mua trong đồng hồ hạ giá ngoài vỉa hè, nhìn dáng vẻ thực sự rất què mùa, ở trong cái vòng tròn luẩn quẩn vô cùng chói mắt kia, cô cũng không hề kêu than, đến khi bị đánh cho thua thảm hại không còn một mảnh lại có thể đi lại, hồn nhiên cười nói. Hiện tại, với bộ trang phục này lại có chút hương vị giản dị, bình thường. Năm đó, khi Thư Ngôn mới bước chân vào vòng giải trí, cũng với bộ dáng như vậy. Từ khi bắt đầu đến khi kết thúc, không ngờ đều là cảnh tượng như vậy.

Trên màn hình, Trần Tấn đứng giữa đám đông ồn ào, náo nhiệt, phảng phất như những tiếng rì rào hay âm ỉ, to nhỏ dường như biến mất, chỉ thấy trong ánh hoàng hôn hình ảnh phóng khoáng của Thư Ngôn.

Phân cảnh cuối cùng là đoạn cao trào kịch tính.

Mặc dù mấy tháng trước Thư Ngôn còn có thể kiên cường chống đỡ, hy vọng thời gian trôi qua, mọi chuyện sẽ lắng xuống, giới giải trí có nhiều tin tức như vậy, một ngày nào đó sẽ có sự kiện khác thế chỗ chuyện của cô, hiện tại cô chỉ mong muốn có thể tự bảo vệ bản thân, sau khi mọi chuyện lắng xuống, sẽ đến một nơi nào đó yên bình sống qua ngày.

Nhưng là trời không chịu chiều lòng người. Lần này chuyện của Thư Ngôn vô tình tác động đến toàn bộ giới giải trí, cộng thêm dư luận xã hội mạnh mẽ yêu cầu chính lý lại toàn bộ giới, vì vậy giết gà dọa khỉ, thành ra Thư Ngôn bị đẩy ra làm đối tượng bị treo đầu tường hứng chịu mọi mũi dùi.

Ra cửa là một đám ký giả bám riết không tha, lên mạng thì vô số lời chửi rủa, công kích, lên án cô, điện thoại di động cũng không dám mở, sớm đã bị các tin nhắn tức giận, mắng chửi quấy rầy chiếm lĩnh. Thư

Ngôn không thể không lấy ra chút tiền bạc tích góp được để tìm cách mong có thể giải quyết chuyện này, đem chuyện này dè xuống.

Một mỗi bốn ba, tiền cứ đội nón ra đi, kết quả vô vọng, không còn tiền trả tiền thuê nhà, phải đối mặt với tình cảnh bị đuổi ra ngoài đường.

Những đòn đau và áp lực này cùng ập đến vào một buổi tối, đẩy mọi chuyện lên đỉnh điểm giới hạn.

Cô lựa chọn tự tử trong bồn tắm, trong xương tủy là người hèn nhát, thậm chí không dám tìm một cách chết oanh oanh liệt liệt mà chỉ dám chết thế này.

Khi nước tràn qua đầu cô, cảnh vật trước mắt nhạt nhòa, cô lại cảm thấy hết sức bình tĩnh, mọi thứ bỗng trở nên thông suốt, cuộc sống hóa ra chỉ là một cuộc chơi, những việc làm trước đây mặc dù là sai, đẩy cô từng bước vào trong địa ngục tất cả là do quy tắc trong giới. Thậm chí cũng không cho cô một cơ hội sửa sai.

Điểm quan trọng là vào đêm nay, Trần Tấn không đi hẹn hò với các vị tiểu thư khuê các. Mấy ngày nay anh ta cũng có chú ý tới tình hình chính phạt của Thư Ngôn. Thật ra thì truyền thông chính là lạ lùng như vậy, rõ ràng biết Thư Ngôn dung quy tắc ngầm không sạch sẽ, đâu phải lỗi của một mình cô, dư luận lại hoàn toàn không truy cứu trách nhiệm anh ta, tất cả đều đổ hết lên đầu Thư Ngôn, thậm chí tất cả thói hư tật xấu của giới giải trí, Thư Ngôn xui xẻo trở thành kẻ hứng mũi chịu sào, gánh chịu tất cả.

Nhưng đôi vai cô gầy yếu như vậy, tính tình trong tận xương tủy lại rất nhát gan, sao có đủ dũng khí gánh chịu tất cả chứ!

Cho nên khi Trần Tấn chạy đến nơi ở của Thư Ngôn, tìm chủ nhà mở cửa cho là khi Thư Ngôn chìm mình trong bồn tắm tuyệt vọng muốn tự tử, không nói hai lời vớt lên cho cô hai cái bạt tai, sau đó dung khăn tắm bọc cô lại, bế cô sang phòng bên cạnh.

Buổi tối hôm đó, Trần Tấn vì Thư Ngôn mà nấu canh gừng, nhìn cô co rúm người ngồi trong góc tường, nhìn tấm chăn lông bị ngấm nước mà giận người.

“Uống cạn nó đi.”

Một câu này như làm rung động tận sâu tâm hồn Thư Ngôn, cô đột nhiên nghẹn ngào, cuối cùng khóc òa lên, Trần Tấn vuốt ve lưng cô, cảm nhận được sự khựng hoảng và bất an từ bên trong than thở truyền tới, trong lòng xuất hiện cảm xúc chua xót và mờ mịt chưa bao giờ có.

Người phụ nữ này, không vương một chút phồn hoa, thậm chí hiện tại không một mảnh vải che thân, không quan tâm gì đến hình tượng, bọc chăn khóc lóc thảm thiết như vậy, ngược lại lại làm anh ta xúc động.

Lòng người là thứ vô cùng khó hiểu, chỉ một cử chỉ, đôi môi mấp máy muốn nói lại thôi, một ánh mắt, cũng có thể đánh thẳng vào tim. Mà tính tình con người lại càng khó hiểu hơn, một tâm hồn mạnh mẽ đến đâu cũng sẽ có khoảnh khắc tâm hồn trở nên mềm yếu, mà tâm hồn trở nên mềm yếu cũng sẽ trở nên bùng cháy sau cái chớp mắt. Không phải người xấu tận trong xương tủy, cũng không phải người tốt đến mức không nhiễm tạp chất.

Thư Ngôn cũng không hoàn toàn chìm đắm trong thói đời đen bạc, sâu trong nội tâm cô vẫn tồn tại một tòa thành nho nhỏ. Những điều sạch sẽ tốt đẹp trong những lúc lơ đãng lặng lẽ biểu lộ ra. Trần Tấn thích cô, rốt cuộc thích đến mức không đành lòng để cô một mình rời đi.

Người đời cũng chỉ nhìn thấy cô luôn luôn cao ngạo, tự tin, hiện tại dính scandal, Trần Tấn nhìn xuyên qua lớp mặt nạ phù hoa kia, thấy, cũng chỉ là một cô thiếu nữ bấy thơ, mềm mại mới lên thành phố.

Ba ngày sau, Trần Tấn mở một cuộc họp báo thông báo với đám ký giả, một tuần sau sẽ cử hành hôn lễ với Thư Ngôn.

Hướng bàn luận của truyền thông nhất thời biến chuyển, những tin tức công khai lên án Thư Ngôn dần dần cũng lắng xuống, trái lại lại lên tiếng tán dương Thư Ngôn vì cùng Trần Tấn duy trì đoạn tình cảm này chịu biết bao lời đồn ác ý của người khác trong công việc và can đảm vượt qua, hàng loạt tin chúc phúc cô đạt được hạnh phúc mà cô đã phải trả giá mới có được. Sinh ở truyền thông, chết cũng do truyền thông, sau lưng không bởi đen thì khoác vương bào lên than, tuy nhiên tất cả chỉ là một cái chớp mắt. Ở thời điểm

Thư Ngôn khó khăn nhất bị nhấn chìm trong scandal, cô cảm thấy dường như cả thế giới đều vứt bỏ cô, nhưng giờ lại một bước lên trời, bị dồn vào đường cùng rồi sống lại.

Để quay những phân cảnh này tôi đã dành rất nhiều thời gian để nghiên cứu, mà ước chừng trong thực tế tiếp xúc với Tô Dương Dương và Lý Khải Duệ càng ngày càng tốt. cả quá trình quay không hề gặp trục trặc gì, chúng tôi thuận lợi quay một mạch đến hết.

Để quá trình quay phim thuận lợi, đạo diễn tiến hành giải phóng mặt bằng. Không có bất kể một người tạp vụ nào la cà ở đó, không có châu đầu ghé tai bình luận, trong thời gian quay phim chỉ nghe thấy tiếng động rất nhỏ của camera chuyển động ghi hình.

“Thẩm Miên!” Chúng tôi vừa dừng quay, vị đạo diễn râu ria rậm rạp đột nhiên đi tới, ôm tôi thật mạnh, sau đó ông ta vỗ vai Lý Khải Duệ tiện xoa đầu Tô Dương Dương.

“Xem ra chúng ta diễn rất hợp ý râu ria rậm rạp!” Cuối cùng Lý Khải Duệ chốt một câu kết luận.

Đối với công việc, đạo diễn yêu cầu kỹ năng diễn xuất rất cao, rất khi khen ngợi diễn viên ở phim trường.

Mà khi lúc ông ta ôm tôi xong lại nhẹ giọng nói bên tai tôi mấy câu này.

“Tôi nghĩ rằng đoạn này sẽ phải quay rất lâu, Thẩm Miên, cô nhập vai rất tốt. Nếu cứ tiếp tục phát huy như vậy, tin tôi đi, không quá vài năm nữa, cô sẽ rất thành công, sẽ trở thành lá bài chủ chốt của HT, những tin tức không hay hiện tại khi đó cũng chỉ là mây khói thoáng qua.”

Chúng tôi làm việc liên tục gần như cả một ngày trời, thay trang phục, ăn cơm đi dạo một vòng rồi lại trở lại phim trường, lại nhìn thấy trên màn hình đang phát phân cảnh mà chúng tôi vừa quay.

Nhóm Hàn Lam Lam, còn có Hàn Tiềm và Tống Minh Thành cũng ở đó. Biểu cảm trên mặt bọn họ mỗi người một vẻ, nhưng phần lớn thần sắc là sự kinh ngạc. Tôi và Lý Khải Duệ nhẹ nhàng ngồi xuống cùng xem.

Trên màn hình ánh sáng lần lượt thay đổi, cảnh sắc rực rỡ, câu chuyện được tái hiện. Hình ảnh cuối cùng là hình ảnh Thư Ngôn đứng sau cây hoa nhìn ra bên ngoài, thần sắc trên mặt là thấp thỏm, hưng phấn cùng nóng lòng muốn thử.

Lúc nghỉ ngơi, Hàn Lam Lam chủ động đi tới trò chuyện cùng tôi, ánh mắt cô phức tạp: “Thẩm Miên, chị luôn khiến em phải bất ngờ, dù chị có tiến vào giới giải trí bằng cách nào nhưng chị thực sự có năng lực, cũng làm cho em thấy kinh ngạc. Mặc dù em không thể hoàn toàn chấp nhận chị, nhưng là em thực sự thích chị lúc chị diễn có thể dẻo dai, biểu hiện có lực.”

Hàn Tiềm cũng nhìn thấy em gái anh cùng tôi trò chuyện, cũng nhìn sang chỗ tôi, tuy nhiên chúng tôi khi ở ngoài cũng không thể biểu hiện quá thân mật, tình cảm thâm kín và yêu đương vụng trộm cũng là một loại đạo lý. Hành động bí mật mới là vương đạo.

Lúc này anh đang nói chuyện với Liễu Sơ Lãng: “Cảm giác sau khi quay xong thế nào? Có vướng mắc gì không?” Sau đó, anh quay sang vị đạo diễn râu ria rậm rạp: “Có gì không hiểu em có thể xin đạo diễn chỉ bảo.”

“Nếu nói vướng mắc, thật ra thì cũng có, nhưng là khả năng diễn xuất của em còn hạn chế, nếu được như Thẩm Miên thì tốt.”

Đạo diễn quả nhiên đi an ủi Liễu Sơ Lãng: “ Trong đoạn trailer vừa rồi, Thẩm Miên quay rất tốt, nhưng cảnh giường chiếu thì còn kém lắm. Các cô đều là người mới, đều phải đi từ từ, không cần vội vàng.”

Liễu Sơ Lãng nghe xong liền nở nụ cười, còn Hàn Tiềm thì ánh mắt sáng rực như lửa quét đến chỗ tôi và Lý Khải Duệ.

“Tiêu chuẩn thế nào? Chính là chắc chắn phải thành công, dù sao cũng là công chiếu trong nước.” Anh nói như vậy.

30. Chương 30: Mỗi Người Đàn Ông Làm Cây Cầu Đá Đều Hy Vọng Thiếu Nữ Có Thể Hóa Thân Thành Một Con Lừa, Để Anh Ta Cưỡi Đi Hợp Chợ

Tôi rất nhanh cảm nhận được dư âm còn văng vẳng bên tai.

Khi đó, tôi cùng Hàn Tiềm đến tham dự một buổi gặp gỡ vô cùng buồn chán, thỉnh thoảng có người ngồi xuống ngay bên cạnh giành ghế với tôi. Tôi đến khá sớm, lúc này cách thời gian mở màn còn hơn hai mươi phút nữa, trong hội trường còn rất nhiều chỗ trống, thực sự không đến mức phải đi tranh giành ghế với tôi. Tuy có nghi ngờ, nhưng chạy cả nửa thành phố đến đây, cộng thêm hôm nay xin nghỉ nên hôm qua phải đẩy nhanh tốc độ quay phim Scandal đến nửa đêm, hiện tại tôi tứ chi không còn chút sức lực nào, cũng lười ngẩng đầu, chỉ lăm bằm vài tiếng rồi nhấc cái mông sang bên cạnh nhường chỗ, chỉ hy vọng chỗ mà người bên cạnh ngồi không quá lớn, đừng làm phiền đến tôi thì tốt.

Thế nhưng trời đâu chịu chiều lòng người, đây hẳn là một cái mông có tính thần vô cùng hiếu chiến.

Tôi bị chèn ép có phần hơi khó chịu, đành ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân của cái mông bên cạnh, cũng là một tiểu thư trang phục xa xỉ, thái độ trầm tĩnh, đúng mực. Từng nghe người ta chửi bóng chửi gió “cô là cái đồ con **”, vừa nhìn là biết không phải cực phẩm, toàn thân từ mặt xuống mông đều là đồ giả”, hiện tại nghĩ đến quả nhiên vô cùng hiểm độc nhưng cũng rất chính xác. Trước đây chỉ nói là nhìn mặt mà bắt hình dong, từ khuôn mặt đại khái có thể hiểu được phần nào tính cách của một người, còn phần từ trên mông trở xuống thì không có nhắc đến. Huống chi cái mông thì thiên biến vạn hóa, cái nhỏ cái to, cái trắng mịn, cái thô ráp, thật sự là hoa cả mắt. Lúc này nhìn vào cái mông của cô gái xinh đẹp bên cạnh, cuối cùng coi như tôi cũng hiểu, hóa ra cái mông, nó cũng có tính cách.

Mặc dù tôi cảm thấy người phụ nữ trước mặt nhìn quen quen, nhưng không tài nào nhớ nổi người đó là ai, giới giải trí quá rộng lớn, số lượng người xuất hiện trên báo cũng quá nhiều, mỗi ngày các tờ tạp chí giải trí vẫn ra đều đều, thực sự không còn thịnh hành kiểu viết bài theo chủ đề nhân vật nữa, cho nên tôi liền từ bỏ không cố gắng lục tìm trong trí nhớ nữa, quay sang người phụ nữ bên cạnh chỉ chỉ hang ghế trống trước mặt: “Chị ơi, nơi đó, nơi đó, còn có nơi đó đều trống cả. Hình như hội trường này không có yêu cầu khách đến ngồi vào chỗ đã điền tên trước.” Vì vậy, chị không cần tới tranh đoạt chỗ này với tôi. Tôi dung ánh mắt yên lặng truyền đạt ý tứ.

Cô ấy cũng không để bụng: “Tôi biết cô, Thẩm Miên, cô thật biết đùa. Tuần trước chúng ta mới gặp nhau, cô quên rồi sao?”

Tôi thấy hơi ngại, không ngờ tôi ở trong giới lại nổi tiếng như vậy. Nhìn cô ấy quen quen nhưng thực sự không thể nhớ để nói tên cô ấy ra khỏi miệng, tôi tự động xếp cô ấy vào hạng sao hạng ba. Cũng có thể vì câu nói “cô thật biết đùa” của cô ấy mà tôi tự động phân loại như vậy, vì đối với tôi tự nhiên đi khen ngợi theo kiểu màu mè như thế thì chỉ có thể khiến tôi kết luận rằng cô ấy là fan của tôi mà thôi, mà gặp được người trong giới lại là fan của mình, thực sự cảm thấy vô cùng kích động, được đồng nghiệp thích cũng không phải là chuyện dễ dàng. Cô ấy tranh giành ghế với tôi liền bị tôi mỹ hóa thành muốn gây sự chú ý với tôi. Huống hồ, tuần trước cô ấy mới gặp tôi, tôi lại không nhớ cô ấy, lương tâm tôi thấy rất áy náy.

Nhưng sự cắn rứt lương tâm của tôi không kéo dài được bao lâu liền bị câu nói tiếp theo của cô ấy chặt đứt.

“Chính vì cái ‘thật là quá tuyệt vời’ kia của cô mà khiến mắt tôi dù có đui mù cũng nhớ rõ cô. Chết cười đi được ấy, nhưng thực sự không nghĩ tới Hàn Tiềm lại mang một nữ minh tinh trong giới giải trí đến tham gia bữa tiệc gặp gỡ này. Nhiều năm như vậy, anh ấy vẫn luôn thẳng thắn như vậy, vẫn luôn không có thiện cảm với nữ minh tinh trong giới. Hiện tại lại phá lệ, tìm một người không ra gì như cô.”

Đối với buổi gặp gỡ hôm đó, một laianc nữa tôi cảm thấy xấu hổ, cũng may tôi là người có tố chất tâm lý vững vàng. Tuy rằng Hàn Tiềm nói với tôi, không quá ba ngày, bạn bè trong giới của anh sẽ biết anh thực sự quá tuyệt vời. Mà khi chuyện anh thi triển khả năng tuyệt vời của mình bị truyền đi khắp nơi thì người nhận gạch đá chắc chắn sẽ là tôi.

Nhưng tôi nghĩ đời này tôi cũng sống rất uy phong, trừ một vài khuyết điểm nhỏ, lý lịch tổng thể vẫn là vô cùng tích cực, đẹp đẽ.

Vì vậy tôi quyết định nói sang chuyện khác: “Chị có biết hôm nay Lương Lệ Quỳnh tự mình xuất trận không?” crystalhoang.wordpress

Lương Lệ Quỳnh là người của bên truyền thông, cũng coi như là một nhân vật thần thoại. từ trước đến nay được gọi là đàn chị trong ngành. Mới ba mươi tuổi, nhưng ánh mắt vừa sắc vừa độc, toàn bộ diễn biến trong giới truyền thông đều tóm gọn trong tay, cũng được coi là người có vai trò lật tay thành mây, úp tay thành mưa. Mục tiêu lần này của tôi chính là tiếp cận chị ta, hi vọng tạp chí chị ta làm chủ biên viết mấy câu tốt đẹp về tôi, việc chuyển hướng dư luận sẽ trở nên rất dễ dàng.

Quả nhiên nữ chiến sĩ hiểu chiến trước mặt cũng hăng hái hẳn lên: “Đúng vậy, nhưng đại đa số những người đến sớm đều là những người không có mối quan hệ nào để dựa dẫm, mong đợi có thể tìm cơ hội có thể tiếp cận chị ta nói chuyện đàm ba câu, kết chút gia tình sao? Sao cô lại ngồi phía sau thế này?”

Tôi đến hội trường này, phóng tầm mắt nhìn đều là những nhà đầu tư tai to mặt lớn, có tiếng trong giới, căn bản không dám lên trước tùy tiện bắt chuyện, khó khăn lắm mới tìm được một người có thể nói chuyện, cộng thêm người ấy lại là bạn của Hàn Tiềm, nhìn qua nhìn lại cũng coi như là người quen, tôi cảm thấy có một số chuyện vẫn nên chia sẻ thì tốt hơn: “Cái này thì chị không hiểu rồi, tuy rằng em rất muốn tiếp cận Lương Lệ Quỳnh, nhưng không nhất thiết phải ngồi lên hàng ghế đầu, giống như chị ấy có tài ăn nói vậy, nghe nói còn có thể khuấy động không khí nữa, khi nói chắc chắn tình cảm sẽ dâng trào mãnh liệt, nước bọt văng tứ tung. Chị mà ngồi hàng đầu, không phải gặp nạn rồi sao.”

Biểu tình của cô ấy quỷ dị, nhíu mày, ừ một tiếng. Tôi được thể nói tiếp: “Chị biết đây, có đôi khi chị ấy nói như một cái máy, lực sát thương là rất lớn. Phun lên mặt chị, chị sẽ lau sạch hay không lau? Nếu chị lau đi, người ta đứng gần chị như vậy, trong lòng mình lại có phần không thoải mái, dù sao thì mặt chúng ta đâu phải giấy A4 có thể tùy tiện viết này nọ.”

Tôi đang thao thao bất tuyệt thì thành linh có người vỗ vai: “Thẩm Miên, hai người quen nhau sao?”

Tôi xoay người lại, hóa ra là Hàn Tiềm. Anh cũng coi như là một nhà đầu tư lớn nên cũng được xếp vào hàng có tiếng tăm, đại khái hay phải tham gia loại hoạt động như thế này trong giới. Anh luôn mặt rất có phong cách riêng, đường cong cơ thể được quần áo làm tôn lên trong rất manly.

Tôi gật đầu, nhìn anh đi tới ngồi xuống bên cạnh tôi: “VẬY em có thể đem vấn đề lúc trước của em và Lý Khải Duệ nói cho Lily biết, đợi sau khi cô ấy diễn thuyết xong sẽ có rất nhiều học viên đi lên chào hỏi xin chữ ký, hiện tại vừa đúng lúc rảnh rỗi.”

Tôi giống như bị si ngốc, a lên một tiếng, lại thấy nữ chiến sĩ đối diện đưa tay vuốt mái tóc dài, bày ra nụ cười rất chuyên nghiệp: “Chào cô, tôi là Lương Lệ Quỳnh, cô có thể gọi tôi là Lily. Tôi cũng không có nickname nào cả, cô có thể dựa theo sở thích của mình gọi tôi là máy đánh chữ cũng được, tuy rằng tôi không có chức năng đó.”

Sau đó, chị ta quay đầu phong tình vạn chủng nhẹ giọng rỉ tai Hàn Tiềm mấy câu. Tôi không nghe được, lại chỉ thấy ánh mắt Lương Lệ Quỳnh như có như không nhìn tôi, sắc mặt Hàn Tiềm nhưng lại có chút phiếm hồng.

“Được rồi, tôi nên quay lại phía sau cánh gà chuẩn bị một chút, đợi sau khi xong việc cùng nhau đi ăn một bữa cơm, khi đó Thẩm Miên cô có thể nói với tôi về scandal kia của cô.”

Lương Lệ Quỳnh đi rồi tôi mới cảm thấy xấu hổ, đến cuối cùng scandal của tôi và Lý Khải Duệ còn phiền Hàn Tiềm ra tay giải quyết. Anh dẫn tôi tham gia bữa tiệc cá nhân đó, đại khái trong lòng đã thẩm tính toán sẽ giúp tôi như thế nào. Mà tôi mới nhận ra nhiều năm trôi qua như vậy, ngoại trừ khả năng làm ra mấy chuyện ngu xuẩn, bản lĩnh ứng phó với truyền thông cơ hồ không hề tiến bộ.

“Sao vậy? Tâm tình đột nhiên xuống dốc? Còn buồn ngủ sao? Anh đi lấy cho em cốc cà phê.” crystalhoang.wordpress

Hàn Tiềm vừa mới rời đi, vị trí bên cạnh tôi liền có người ngồi, nâng mí mắt lên nhìn, hóa ra là Nhan An An, trên tay cầm một chiếc túi Chanel, trên mặt không giấu được nét kinh ngạc.

“Nhân sinh không phải nơi nào cũng có thể gặp nhau, Thẩm Miên, sao cô lại tới đây?” So với tôi Nhan An An nổi tiếng hơn, cộng thêm gần đây cô ta bắt đầu tiến quân sang thị trường quốc tế, rất là gió xuân đặc

ý, hiển nhiên có tư cách tham gia buổi tọa đàm này. Mặc dù dưới sự phân tích của tôi, người ngoại quốc tạm thời tiếp nhận cô ta, có lẽ là do thấy nhiều người đẹp trong nước nở nang hấp dẫn, muốn đổi khẩu vị xem sao. Tôi chỉ có một nguyện vọng mong đợi với cái vốn tiếng Anh lắp ba lắp bắp của Nhan An An khi tiếp nhận phỏng vấn của truyền thông nước ngoài chỉ số thông minh của cô ta đừng hạn chế như bộ ngực là được.

Tôi dự định hạ giọng nhanh chóng giải quyết cô nàng, cô ta lại không biết ý, càng cố ý gây sự: “Theo tôi thì nhất định cô không có vẻ mời, cũng không biết Thẩm Miên cô lại thần thông quảng đại như vậy.”

Lúc này cách thời gian khai mạc không đến năm phút nữa, trong hội trường đã có không ít người, tôi thực sự không muốn làm to chuyện, lại càng không muốn nói cho cô ta biết Hàn Tiềm giúp tôi giật dây bắc cầu. Hỏi đến những vấn đề liên quan đến sinh hoạt cá nhân, hay là tâm tình đều là chuyện cực kỳ thất lễ. Tôi sẽ không ngu xuẩn đến mức bị chọc giận một cái liền lôi Hàn Tiềm ra.

“Thẩm tiểu thư, xin lỗi đã tới muộn, trước khi tới đây bị Dương Dương lôi kéo muốn kể chuyện cũ. Còn nói hôm nay gặp cô muốn tới chào hỏi, trước trong đoàn làm phim cũng nhờ có cô giúp đỡ.” Cuối cùng lại là Tô Khiêm giúp tôi giải vây. Gần đây anh ta bắt đầu chuyển hướng sang lĩnh vực truyền thông, tôi mới biết anh ta để cho Tô Dương Dương đi đóng phim cũng không hẳn là vì dung túng cho thằng bé muốn làm gì thì làm, trái lại là Tô Dương Dương hoạt bát hiểu động, giúp anh ta mở rộng mối quan hệ trong giới, quen biết không ít người. Có lúc, con cái chính là cầu nối. Mà bởi vì chúng ta thiếu mất vẻ ngây thơ, cho nên càng thêm yêu mến.

Nhan An An đeo một đôi kính áp tròng màu lam, hết nhìn tôi lại nhìn Tô Khiêm, cô ta cuối cùng không dám tùy tiện đắc tội với người có tiền, sau khi tươi cười chào hỏi Tô Khiêm liền rời đi với vẻ mặt tức giận.

Hàn Tiềm mang cà phê trở lại thì thấy tôi đang cùng Tô Khiêm nói chuyện vui vẻ. Thấy Hàn Tiềm mang cà phê đến cho tôi, Tô Khiêm cũng gật đầu chào một tiếng rồi rời đi.

“Hóa ra em cũng được hoan nghênh như vậy, chẳng lẽ cũng muốn Tô Khiêm mua đá quý cho? Anh ta đúng là xuất thân từ buôn bán đá quý. Nhưng chuyện với Lý Khải Duệ còn chưa giải quyết xong, em cũng nên khiêm tốn một tí.” (Crystal: Sao tớ lại ngửi thấy mùi dấm chua nhỉ? Các bạn có thấy không?)

Lời này của Hàn Tiềm nghe thế nào cũng thấy là muốn tốt cho tôi, hơn nữa anh vừa mới giúp tôi giật dây bắc cầu với Lương Lệ Quỳnh, nhưng ngẫm lại lại thấy không được tự nhiên, lại có cảm giác quái dị không nói rõ ra được. (Crystal: Anh đang ghen đấy chị)

Gần đây tôi cảm thấy trái tim băng giá của Hàn Tiềm đột nhiên lại đối tốt với tôi. Anh là một thương nhân, chắc chắn không có chuyện không duyên có làm chuyện bắc cầu này, người ta chú ý chính là lợi ích thu được. Ví dụ như Tống Minh Thành, anh ấy cũng không tình nguyện lãng phí thời gian quý giá trên người tôi.

Mỗi lần đi mượn tiền, đều trả lời một câu như vậy: “Anh tuyệt đối sẽ không cho em! Em chính là cái động không đáy! Cho tới bây giờ em chưa từng trả lại tiền cho anh!”

Sau này trong lúc vô ý tôi tìm Tống Minh Thành phân tích tâm lý Hàn Tiềm lúc đó: “Chẳng lẽ anh muốn đắc đạo giống như trong truyền thuyết? Như một câu mà người ta hay nói gần đây ‘Tôi nguyện hóa thân thành cây cầu đá, bị gió thổi năm trăm năm, năm trăm năm phơi nắng, năm trăm năm mưa tuôn, chỉ mong thiếu nữ ấy đi qua cầu’. Anh ấy khi đó muốn đi giải cứu thiếu nữ trượt chân là em để giải trừ nghiệp chướng của bản thân mình? Sau đó mới có thể thăng thiên?”

Tống nhị thiếu gia rời mắt khỏi tạp chí mà đám hoa hoa công tử (Công tử nhà giàu) ném cho tôi một ánh mắt thương hại: “Là đàn ông thì sẽ không làm cái loại chuyện ngu xuẩn như vậy, mỗi người đàn ông làm cây cầu đá đều hy vọng thiếu nữ có thể hóa thân thành một con lừa, để anh ta cưỡi đi họp chợ.”

Đáng tiếc thời điểm tôi nghe được lời giải thích sâu sắc này, đã quá muộn.

31. Chương 31: Lại Nghe Thấy Hàn Tiềm Nói Câu “anh Sẽ Chịu Trách Nhiệm”.

Biểu hiện trực tiếp là anh ta kích động dẫn đến nội tiết tố mất cân đối, trên trán nổi đầy mụn thủy đậu. Tôi nhìn những bọng mụn đang hiện ngang mặt đầy trên khuôn mặt kia cuối cùng cũng tin con người ta càng sống trẻ. Thanh xuân là cái *** ấy, ai nói một đi không trở lại?

“Thẩm Miên, nếu làm tốt, không những em có thể mở rộng mối giao thiệp, lại có thể dự tính đến việc tìm Lương Lệ Quỳnh thuyết phục công ty Lý Khải Duệ bắt tay giảng hòa. Công ty anh ta làm công tác quan hệ xã hội rất tốt, nhưng vì muốn bảo vệ nghệ sĩ của mình nên luôn dùng thủ đoạn cực đoan, không tiếc chèn ép những đồng nghiệp khác. Lần này coi như kết thúc tốt đẹp.”

Lời nói của anh mang ý vị sâu xa, vỗ vỗ vai tôi, mặt mũi hiền lành, hoàn toàn không giống như ngày hôm trước vung tay áo hung hăng đánh vào mặt tôi.

Một ngày trước, một ngày trước theo lời của Tô Đình chính là, tôi mới vừa cùng Hàn Tiềm trở lại, nhìn bộ dáng tư dâm no đủ, trạng thái có vẻ dung mãn. Thấy tôi xin nghỉ ở đoàn làm phim để đi gặp Hàn Tiềm, mà chính anh phải bỏ ba vì chuyện của tôi và Lý Khải Duệ, trong lòng cảm thấy nghèn nghẹn. Quả nhiên, chờ Hàn Tiềm xoay vòng rồi đi, anh ta liền nổi giận với tôi.

“Không phải cô không thấy Hàn gia có địa vị như thế nào, cũng không phải không biết trong giới đang đồn cô với Hàn Tiềm như thế nào. Anh ta là một công tử phú gia, Thẩm Miên, cô muốn chọc tôi giận chết sao? Rốt cuộc cô có chuyện gì mà nhất định phải chạy theo Hàn Tiềm?”

Tôi chớp chớp đôi mắt: “Em tìm anh ấy chỉ với một mục đích là có thể nhảy lên giường anh ấy chơi đùa mà thôi.”

Không khí xung quanh như ngưng đọng lại. Nhưng cuối cùng lại chỉ có tiếng thở dài bất đắc dĩ. Anh ta biết tôi đi tìm Hàn Tiềm nhất định là vì chuyện của Lý Khải Duệ. Nhưng bởi vì đã tồn tại lâu trong giới này, luôn phải cúi đầu khom lưng nhìn người ta mà làm việc, luôn phải nỗ lực ứng phó mọi chuyện trong giới.

Anh ta thật tâm muốn tốt cho tôi, không giống những người khác trong giới, luôn duy trì khoảng cách với bạn, cẩn thận nhìn ngắm từ xa, nhưng chỉ một lần tiếp xúc với bạn không vui vẻ sau đó liền cứ thế đánh giá phẩm hạnh của bạn. Anh ta biết tôi không phải là loại người như trong lời đồn đại, cũng biết tôi chẳng qua chỉ hay cười đùa cợt nhả, cho nên càng cảm thấy lo lắng thay cho tôi: “Đừng đi trêu chọc Hàn Tiềm, cô đang cười lên lưng hổ đấy.”

Tô Đình cũng từng uyển chuyển nhắc nhở tôi không dưới một lần, cô ấy nói: “Cậu đừng có đùa giỡn với Hàn Tiềm.”

Đáng tiếc không ai quan tâm trong lòng tôi có phải muốn đùa giỡn Hàn Tiềm hay không hay là Hàn Tiềm có phải muốn chơi đùa tôi hay không?

Mà từ trước đến nay, song sau xô song trước. Vừa phải lựa lời làm dịu hai người bọn họ, tôi còn phải đối phó với Hàn Tiềm, thiếu chút nữa đem bản thân đùa tới chết rồi.

Trong kịch bản của Scandal có một phân cảnh phải quay dưới nước.

Thư Ngôn vì một tân binh mới bước chân vào giới mà đến cầu xin Trần Tấn. Trần Tấn ở hồ bơi, Thư Ngôn đành yên lặng đứng trên bờ đợi anh ta bơi vòng quanh hồ xong bước lên, hạ thấp giọng hy vọng Trần Tấn có thể nghe cô ấy nói mấy câu. Sau khi Trần Tấn bước từ bể bơi lên, vừa mặc áo choàng tắm vừa lạnh lùng nói nếu như cô ấy nhảy xuống, anh ta sẽ giúp đỡ. Trần Tấn biết Thư Ngôn sợ nước, chỉ cần nhìn khi cô ấy gồng mình rửa mặt bằng nước là biết. Thư Ngôn nghe thấy yêu cầu của anh ta, quả nhiên cảm thấy không có bất kỳ động tác kế tiếp nào nữa.

Người mới đó khá hợp với khẩu vị của Trần Tấn. Mặc dù không phải cô gái đến từ một thành phố lớn, nhưng kéo lại lại mang loại khí chất sạch sẽ. Giống như bộ dáng mà thỉnh thoảng Thư Ngôn để lộ ra vậy, lại càng thêm tinh khiết càng thêm không có tạp chất. Trần Tấn có chút động tâm, mà người hiểu chuyện một chút thấy thái độ của Trần Tấn như vậy dĩ nhiên là biết việc mà làm, thuận nước giong thuyền đáng người đẹp lên, tìm cách khiến người ta đang bị chèn ép đến sứt đầu mẻ trán rơi vào bẫy sau này dựa vào Trần Tấn mà có thể thoát khỏi cảnh rối ren.

Sau khi nghe chuyện về người mới đó, Thư Ngôn lập tức muốn giúp đỡ. Trần Tấn cũng không phải loại thiện nam tín nữ, với hành động này của Thư Ngôn chỉ lạnh lạnh cười. Người con gái này, chắc là sợ mình có mối nối cũ, cũng chiều người rồi vứt bỏ cô nên mới nghĩ ra chiêu này. Cầu xin ư? Giữa người mới này và cô có quan hệ tình cảm gì mà khiến cô ăn nói khép nép? Giữa anh ta và cô có quan hệ gì khiến cô nghĩ mình có thể làm ảnh hưởng tới tâm tình và quyết định của anh ta? Thứ mà trong giới giải trí thiếu chính là lương tâm, bạn có một chút lương tâm, cũng không thể hồ đồ xuất đầu lộ diện được.

Cho nên Trần Tấn nghĩ Thư Ngôn cùng lắm là làm đến bước này, bản thân yêu cầu cô ấy nhảy xuống hồ bơi cũng chỉ là muốn cô ấy biết khó mà lui. Nhưng không ngờ rằng, bản thân vừa ới mở vôi hoa sen ra chuẩn bị tắm, trong hồ bơi lại truyền đến tiếng ầm thật lớn có thứ gì đó vừa rơi xuống nước. Trần Tấn ngẩn người, cũng không nhúc nhích, vừa rồi Thư Ngôn đâu dám nhảy, bây giờ làm sao có thể nhảy chứ. Nếu mình nghe thấy âm thanh này rồi cuống quýt đi ra ngoài mới là kẻ ngu, cũng giống như là nói với Thư Ngôn rằng, tôi quan tâm đến em, em có thể kiêu ngạo vì được cưng chiều.

Cho nên sau khi Trần Tấn rửa mặt xong không thấy Thư Ngôn từ hồ bơi quay lại, trong lòng vừa hốt hoảng vừa thấp thỏm, khi thấy thân hình Thư Ngôn ở trong nước không còn giãy dụa nữa, sắp chìm xuống đáy bể, trong lòng ngực nhói đau. Đến khi cứu Thư Ngôn lên, dốc ngược nàng xuống để nước chảy ra, trong đầu anh ta đều là tiếng ầm ầm.

Đây là một tình tiết quan trọng của bộ phim. Đoàn làm phim đã chuẩn bị một chiếc máy quay chất lượng cao để quay cảnh trong nước, có cả chục chiếc đèn được thắp lên sáng trưng, ánh lên màu xanh biếc của nước khiến người ta mãn nhãn. Tôi đưa tay ra thử độ ấm của nước, cũng không lạnh. Lý Khải Duệ mặc một chiếc quần bơi, lộ ra thân hình tam giác tiêu chuẩn: “Đợi anh đến làm anh hùng cứu mỹ nhân nhé! Em không cần phải bơi lội gì cả, chỉ cần giãy giụa, vùng vẫy trong nước là được, khi nào máy quay chiều đến thì hãy diễn, không cần ngại ngùng gì đâu nhé!”

Tôi gật đầu, hiện tại bóng ma mà Hàn Tiềm để lại cho tôi trong hồ bơi quá sâu, mặc dù biết trước ống kính tôi chỉ cần ngâm mình, vùng vẫy vài cái là có thể đứng dậy, nhưng ngược lại trong nội tâm lại càng sợ hãi. Phân đoạn này đòi hỏi phải có một người quay phim xuống nước cùng tôi, phải quay lại biểu cảm trên mặt tôi, cho nên không thể dùng diễn viên đóng thế, công với thời gian quay phim cùng nhau vừa rồi, hiện tại tôi không thể không mang mặt mũi già mồm cái lão là mắc chứng sợ nước gì đó.

Nhưng khi thực sự xuống nước, mọi chuyện lại không như vậy. Tôi men theo bề bơi trượt xuống nước, nhìn nước dâng tới cằm, sau đó nhắm mắt lại, lúc này đèn chiếu sáng trong hồ bơi đã tắt đi, bởi vì sau khi Trần Tấn bỏ đi tôi mới nhảy xuống, cho nên lúc này trong phòng tối đen, chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ hắt vào. Ý đồ của đạo diễn chính là muốn quay lại cảnh bóng tôi bao trùm làn nước cùng sự sợ hãi, giãy dụa của tôi.

Thư Ngôn đang đánh cuộc, đánh cuộc Trần Tấn còn có một phần tình cảm với cô. Chỉ cần chút tình ý này, ngay lập tức cô có thể thay đổi thế cục. Đối với lần cầu xin này cô có một sự cố chấp, giống như nàng đang cứu chuộc bản thân vậy. Kiên định mà cố chấp, Trần Tấn cũng không biết trong lòng cô đang nghĩ gì.

“Chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị, action, Thẩm Miên, tháo tóc ra đi, phải tạo được cảm giác những sợi tóc lay động trong nước.” Đạo diễn vừa nói to vừa chỉ đạo mọi người vào vị trí.

Đây là những ký ức sau khi tôi tỉnh lại nhớ được.

Sau khi cả cơ thể tôi chìm vào trong nước, không có không khí để hô hấp, cái cảm giác bị sắc nước đó lập tức ủa đến. Thật ra thì chỉ cần chịu đựng qua mấy phút để quay xong đoạn này là có sẽ ổn, nhưng thân thể và lý trí tôi không làm được điều này, nó khắc sâu nỗi sợ hãi với nước mất rồi.

Máy quay phim ở dưới nước tiếp tục công việc, tôi nghĩ những hình ảnh xấu xí nhất của tôi đều bị quay lại hết rồi, vẫy vẫy, giãy giụa, vô cùng sợ hãi, sau đó là bị chuột rút, rõ ràng là đã khởi động kỹ càng, nhưng vẫn xảy ra tình huống này.

Tôi chỉ nhớ là tôi được Lý Khải Duệ cứu lên. Gương mặt anh hiện rõ sự hốt hoảng, nhưng thật ra là đang diễn, những giọt nước không ngừng nhỏ xuống mặt tôi, trong mũi tôi toàn là mùi flo, hít thở cũng không thông, thực sự muốn đứng dậy ho khan. crystalhoang.wordpress

Anh ta lại đẩy tôi xuống khiến tôi tiếp tục nằm song soài trên đất, sau đó vỗ vào mặt tôi, kiểm tra con người: “Tỉnh lại, Thẩm Miên. Em sẽ không sao đâu, em nhất định không được xảy ra chuyện gì.”

Sau đó, tôi bị anh bóp mũi làm hô hấp nhân tạo. Nhân viên y tế nhanh chóng chạy tới, tôi được cho thở oxy, đặt lên cang cứu thương.

Hàn Tiềm gặp tôi là khi tôi đang cho thở oxy, nhìn trần nhà ngẩn người. crystalhoang.wordpress

Anh đi đến sờ trán tôi: “Em thật giống như sống trong bệnh viện rồi đó.” Sau đó, anh từ tốn nói tiếp: “Cũng thường xuyên xuất hiện trên báo nữa.”

Tôi có phần xấu hổ, khó khăn lắm anh mới giúp tôi áp chế chuyện của Lý Khải Duệ xuống, cái cảnh hô hấp nhân tạo ngày hôm qua đại khái lại có thể bị phát tán khắp nơi.

Hàn Tiềm không tiếp tục nói nữa, thuận tay giúp tôi thay nước cho bình hoa, liếc nhìn nơi đó thì ra là trong bình có cắm một bó và và một tấm thiệp, cười một tiếng, lưuu loát lấy bó hoa a vứt đi: “Hoa bị khô héo rồi, vừa đúng lúc anh mang hoa hồng mới đến, mới vừa hái với Lam Lam trong vườn xong, đổi thành hoa này đi.”

Anh lưu loát vứt bó hoa trước đó đi, tâm trạng rục rờ như bó hoa anh mang tới. Tôi nhìn bó hoa trong thùng rác, thật thì thì cũng đâu có héo đâu, chẳng qua là hoa đã nở hết rồi thôi, chỉ hơi tàn chút thôi. Đổi lại là tôi, tuyệt đối sẽ không vứt đi, đây là bó hoa của Lý Khải Duệ mang tới ngày hôm qua. Anh ta không tiện xuất hiện ở nơi này, đành viết thiệp chúc rồi nhờ quản lý mang đến tặng tôi, hoa rất đẹp, ném đi sớm quá.

Hình như Hàn Tiềm biết được trong lòng tôi đang nghĩ gì, hảo tâm quay đầu lại giải thích một câu: “Bình chỉ có một, chỉ có thể cắm một bó hoa.” Anh nhún vai bất đắc dĩ: “Bó hoa kia đã cắm ở trong bình một đêm, hoa hồng của anh hôm nay mới hái, chắc không đến mức khiến những bông hoa xinh đẹp kia không được cắm trong bình, chịu héo rũ ở ngoài đi.”

Tôi cảm thấy những lời anh nói nghe cũng có lý, nhưng suy nghĩ kỹ lại lại cảm thấy có chút vấn đề. Đáng tiếc, với tình trạng suy tụt chết đuối của tôi thì chỉ số thông minh hiện tại không thích hợp nghiền ngẫm sâu xa vấn đề này.

Anh cũng rất tinh ý, chuyển chủ đề: “Mấy ngày không gặp mà em đã báo lên một ít rồi đó, mặt cũng tròn hơn.”

Giọng nói Hàn Tiềm mang theo ý trêu chọc, tôi biết đang cười nhạo tôi. Thật ra ngày đó, sau khi ra khỏi hồ bơi liền tốt hơn nhiều, lại bị Lý Khải Duệ vỗ lưng tung vào mặt, vốn da mặt mỏng, mấy cái như vậy khiến mặt hơi sưng. Thậm chí tôi còn hoài nghi có khi tôi không phải bởi vì sợ chết đuối mà hôn mê mà là bị đánh cho bất tỉnh.

Tôi năn nỉ đạo diễn, có thể cắt bỏ cảnh giãy giụa trong nước đoss đi được không, lại nhận được câu trả lời từ chối.

“Đây là bước ngoặt trong tình cảm, một chi tiết quan trọng, hơn nữa cảnh Thư Ngôn sắp chết đuối trong nước có thể xử lý cho đẹp lên, đây chính là đòn bẩy cho toàn bộ bộ phim.” Đây là lời mà sáng nay đạo diễn nói với tôi, tôi rõ ràng là không thay đổi được gì, trước khi đi ông ấy vỗ vai tôi: “Cố gắng lên nào, phim này quay xong, cô sẽ không còn là cô trước đây nữa. Thẩm Miên, cô là nữ diễn viên, lần này không thể kéo dài được nữa, lần này không thể một hành động mà nổi danh khắp nơi được, sau này xuất hiện thêm càng nhiều người mới thì khả năng càng ít. Loài hoa đều có vòng đời cả.”

Mà tôi biết tôi không thể trốn trong bệnh viện lâu dài được, bị thương nhẹ không nghiêm trọng gì, tiến độ quay phim Scandal càng được đẩy nhanh, phân cảnh kia không được cắt bỏ, tôi bắt buộc phải đối mặt với hồ nước tối tăm đó.

Mà Hàn Tiềm mới vừa rồi vẫn còn yên tĩnh đột nhiên nghiêng đầu tới: “Thẩm Miên, em không biết bơi. Anh có thể tìm Lam Lam nói nó sửa kịch bản, cắt cảnh đó đi.”

Đột nhiên tôi lại cảm thấy tức giận, giống như đêm đó, mặt Hàn Tiềm lạnh như băng. Cái cảm giác phổi bị đè ép vẫn còn đó: “Không phải vì em không biết bơi mà diễn không tốt. Lúc ở trong nước em rất sợ, sợ chết.” Có thể Hàn Tiềm muốn giúp tôi, nhưng loại phương thức này ngược lại tôi lại không thể tiếp nhận được. Anh chính là người khởi xướng, tôi sợ hãi hồ nước tối tăm cũng xuất phát từ thủ đoạn tàn nhẫn của anh. Hiện tại mọi chuyện đã rồi thì lại có thái độ như vậy.

“Thử sửa kịch bản? Đây chính là nút thắt đẩy diễn biến phim lên cao trào. Anh yêu cầu Hàn Lam Lam sửa đổi, cũng chỉ khiến cô ấy thêm ghét, thêm xem thường em mà thôi. Đạo diễn thích đoạn này, thậm chí bản thân em cũng thích, nhưng em diễn không được. em vừa chìm vào hồ nước tối tăm liền nhớ tới buổi tối hôm đó, em nghĩ rằng thực sự mình sẽ chết.”

Có thể Hàn Tiềm sẽ cảm thấy tội nhất gan, tội hèn yếu, tội vô tích sự, nhưng anh không thể dùng thái độ từ trên cao nhìn xuống đánh giá hết thấy, cũng giống như tôi trời sinh đã sợ hồ bơi, mà anh giúp tôi thoát khỏi nỗi sợ đó, ngược lại tôi nên cảm tạ anh.

“Đây chỉ là quay phim, em phải đối mặt với khó khăn, anh có thể giúp em vượt qua, nhưng sau này có thể em sẽ còn gặp phải rất nhiều khó khăn, em đối với nước vĩnh viễn đều có bóng ma.” crystalhoang.wordpress

Hình như không nghĩ tới tôi sẽ phản ứng như vậy, anh rõ ràng ngăn người: “Xin lỗi.”

Đại khái tâm trạng của tôi không ổn định, lý trí nói cho tôi biết tuyệt đối không được gây chuyện, bất hòa với nhà đầu tư, vì vậy đành nhắm mắt làm ngơ, kéo chăn che kín đầu.

Lại nghe thấy Hàn Tiềm nói câu “Anh sẽ chịu trách nhiệm”. Vô duyên vô cớ khiến cho chân tay tôi ở trong chăn cũng không nhịn được mà run lên.

32. Chương 32: Cái Gọi Là Không Cẩn Thận Gặp Phải Tình Cảnh Thê Thảm Nhất Chính Là Bạn Có Khe Ngực Sâu Hún Hút Nhưng Lại Không Có Sữa Và Vũ Trụ Nhỏ!

Anh sẽ chịu trách nhiệm.

Những lời này giống như là một loại hình thức cầu huyết tiêu chuẩn trong cuộc sống.

Ví dụ như người bị đánh đến bán thân bất toại, phải nằm liệt trên giường bệnh nhìn người gây ra họa tâm tình, thành thực cam kết như thế. Ví dụ như đối phương là kẻ mặt dạn mày dày, không biết thương hoa tiếc ngọc như Mã Văn Tài kéo vai bạn đảm bảo, ví dụ như... ví dụ như tôi.

Lúc này tôi đang ngây ngốc nhìn Hàn Tiềm bán nude (để trần thân trên) đứng trước mặt. Thực sự khi anh cởi quần áo so với khi ăn mặc quần áo chỉnh tề nhìn càng đẹp trai, càng đàn ông hơn.

Thế nhưng người đàn ông đẹp trai này muốn đá tôi xuống nước thì lại là chuyện khác.

Hàn Tiềm không mặc áo choàng tắm. Anh đi tới đưa cho tôi một chiếc kính bơi, đem chiếc khăn bông tôi quần lung tung trên người kéo ra, ngồi xổm xuống vỗ vỗ mặt tôi: “Sao lại bị dọa đến nổi mặt biến sắc ra thế này? Người lên án anh là em, hiện tại lương tâm anh trời dậy muốn chịu trách nhiệm, ngược lại em lại mềm nhũn không có chút ý chí chiến đấu nào.”

Tôi cảm tưởng đầu mình phình ra gấp đôi. Tự Hàn Tiềm nói phải chịu trách nhiệm với tôi. Sau khi tôi ra viện không lâu thì kéo tôi đến chỗ này, chính là nơi lần đầu tiên tôi và anh giao chiến trực diện bị ném vào cái hồ đó.

Anh quay đầu lại nhìn tôi: “Thế nào, sợ sao? Cởi chuông phải do người buộc chuông, anh sẽ dạy em bơi, chịu trách nhiệm với em. Chỉ hy vọng em có thể để cho anh chịu trách nhiệm tới cùng. Dĩ nhiên, nếu hiện tại em thấy sợ, chúng ta sẽ quay về với phương án cũ, anh giúp em nói với đạo diễn. Hai chọn một. Thẩm Miên, lựa chọn thế nào là do em.”

Nhìn về phía hồ bơi, nhất là hồ bơi ban đêm, tôi còn có khúc mắc rất lớn, nhưng khi đón nhận ánh mắt như nhìn thấu tất cả của Hàn Tiềm, tôi lại không cam lòng. Quên đi, liều mạng vậy, tôi đã vắng dếp, khởi động khớp cổ và khớp gối.

“Em có thể làm được! Tài năng bơi lội của Thẩm Miên sẽ được lưu truyền mãi mãi!” Sau khi tôi hét to lên, cảm thấy khí thế kia tương đối oanh liệt, theo hướng phát triển này, hẳn là tôi sẽ hít thở sâu rồi nhảy xuống nước, tự tin như chim sải cánh bay lượn, như cá lặn ngụp dưới bể bơi. Đáng tiếc, thực tế lại là tôi dùng tứ chi bò vào trong bể, tư thái hiện tại không thể gọi là nhàn nhàn được, sau khi xuống nước rồi cũng không dám lơ đãng, bám chặt vào thành bể không buông tay, cả người treo ngược trên thành hồ bơi.

Hàn Tiềm đứng trên bờ, mới vừa rồi khi tôi vùng cánh tay lên hô hào đầy khí thế anh chỉ mỉm cười, bây giờ cũng đã khôi phục lại dáng vẻ ung dung lãnh đạm. Sau đó, anh bơi một vòng cho tôi xem: “Thẩm Miên, buông tay ra, bám vào anh, nhích người ra ngoài phía sâu kia đi cảm nhận thử xem, nước không đáng sợ đâu.”

Tôi hoàn toàn bị sự khẩn trương bao vây, cũng không nhớ Hàn Tiềm xuống nước lúc nào, chẳng qua bị anh kéo thẳng ra giữa hồ bơi. Lúc này, anh kéo tôi ra xa, càng ngày càng cách xa thành bể, bốn phía xung quanh không đụng tới thành bể, chỉ có Hàn Tiềm ở bên cạnh mang lại cho tôi cảm giác có thể bám víu, dựa dẫm vào.

Sau đó, cái phao cứu sinh này kéo tay tôi ra khỏi người anh, giọng nói vừa khuyên bảo, vừa dụ dỗ: “Thẩm Miên, buông tay ra, thử nín thở lặn xuống. Thật ra thì em cũng không cần phải học bơi cho bằng được, chỉ cần vượt qua nỗi sợ hãi và cản trở tâm lý, có thể ở dưới nước một lúc là được.”

Tôi hít thở sâu, lặn xuống thở ra bọt khí ùng ục, giọng nói của Hàn Tiềm từ phía trên mặt nước truyền xuống: “Đúng rồi, xuống sâu hơn chút nữa, em đừng sợ, anh ở ngay bên cạnh, lúc nào cũng có thể bám lấy anh.”

Tôi nhìn Hàn Tiềm ở ngay cạnh sát tay tôi, đánh bạo lặn thật sâu xuống, nín thở một lúc, còn thử khua tay quấy đạp vài cái, chờ đến khi tôi cảm thấy khó chịu gần như ngạt thở, sờ soạng xung quanh, người mới vừa rồi còn ở ngay cạnh tôi giờ đã không thấy đâu. Lúc này trong lòng tôi không phải là muốn mắng cho Hàn Tiềm một trận mà là sợ hãi. Ở dưới nước rất tối, vì để cho tôi có thể dung nhập vào tình cảnh mà phim yêu cầu tốt hơn, ngay cả đèn cũng không bật.

Cái loại cảm giác sợ hãi đó vậy mà lại không chiếm thế thượng phong, nhiều hơn lại là sự khuất nhục, phần hận và không tín nhiệm.

Sau đó, một đôi tay từ phía sau lưng ôm tôi lên khỏi mặt nước, lồng ngực của Hàn Tiềm dán vào tôi. Anh lấy tay ngăn lại sự giãy giụa của tôi, giúp tôi thuận ngực, ho khan, đem nước dổc ra ngoài: “Vừa rồi em bơi ra ngoài, anh đi theo phía sau em.”

Tôi lau nước trên mặt, cảm thấy mình có chút thất thố, trong tiềm thức hình như tin chắc Hàn Tiềm sẽ xuất hiện, nhưng anh đâu phải Ultraman, có tiểu quái thú tiêu hồi là sẽ lập tức xuất hiện chiến đấu.

“Thẩm Miên, đây chỉ là quay phim, em phải đối mặt với khó khăn, anh có thể giúp em vượt qua, nhưng sau này có thể em sẽ còn gặp phải rất nhiều khó khăn nữa.”

Đây chính là những lời tôi nói với anh ở trong bệnh viện, hiện tại trả lại tôi không thiếu một chữ. Đáng tiếc, hiện tại tôi được anh ôm, cộng thêm lúc này còn đang sợ nước đến chết, nên quyết định nhịn một chút, sau khi lên bờ sẽ lý luận với anh sau.

“Thật ra thì em không nên tức giận với anh, tình cảnh khó khăn trước mắt anh có thể giúp em vượt qua, thậm chí sau này em có gặp phải hoàn cảnh khó khăn hơn thế này gấp nhiều lần anh cũng có thể giúp em vượt qua.”

Tôi có chút ngây ngốc, khó khăn sau này? Anh sẽ giúp tôi vượt qua từng việc một, là muốn sau này vẫn sẽ ở bên cạnh tôi sao?

Câu nói tiếp theo lại càng có sức công phá mạnh, anh dán sát lỗ tai tôi hỏi: “Người đêm đó là em phải không?”

Cơ thể tôi lạnh băng, trong lòng kinh hãi, nhưng trên mặt cũng không có biểu hiện gì, theo thói quen nói dối: “Đêm đó cái gì? Cái đêm anh ném em xuống nước đó sao? Đương nhiên là em rồi, Hàn tiên sinh đúng là người hay quên.” Tôi biết Hàn Tiềm vẫn còn hoài nghi cùng không cam lòng với người đêm đó đã xâm phạm anh, nhưng lại không ngờ tới lúc này anh đột nhiên làm khó dễ.

“Em không muốn trả lời sao? Cần thận suy nghĩ lại một chút, có nhớ lắm hay không?”

Tôi ngang ngạnh trả lời không có, nhưng trong nội tâm lại khiếp sợ, chỉ hy vọng thái độ chuyển biến của Hàn Tiềm trong thời gian này thực sự không phải là sự áy náy đối với người con gái trong sự kiện ngoài ý muốn đêm đó. Lúc ấy, ngày hôm sau anh tới tìm tôi, tôi cẩn thận tìm từ ngữ phủ nhận, anh cũng không

nghĩ rằng có người phụ nữ nào sau khi phát sinh quan hệ với anh mà lại không vội vàng xác lập quan hệ. Cho nên, sau này khi chúng tôi gặp mặt biểu hiện không khác gì người xa lạ. Hiện tại anh có thể hỏi tôi như vậy, tuyệt đối đã khẳng định đến 80% người đem đó là tôi, chỉ mở nắp chờ tôi chui vào trong.

Sau đó thì sao? Bồi thường cho tôi? Cho nên chuyện với Lý Khải Duệ mới ra tay giúp tôi, thái độ với tôi cũng mềm mỏng hơn, nói chuyện cũng khách khí hơn?

Đây chính là nguyên nhân khiến tôi không muốn thừa nhận chuyện đêm đó. Ở tình cảnh trước mặt, hai người phát sinh quan hệ, lại không phải vợ chồng, tóm lại trong tương lai chung sống sẽ có nhiều điểm phiền phức, cái này quá phức tạp. Rất nhiều tình cảm có thể biến chuyển thành tình yêu. Căm hận, chán ghét, thành kiến, ngưỡng mộ, khâm phục, những thứ này cũng có thể biến chuyển thành tình yêu, duy chỉ có áy náy là không thể. Bởi vì cảm thấy áy náy và mắc nợ nên mới đối tốt với một người, ngay cảm giác ban đầu đã không phải là hướng đi của tình yêu.

Mà khi đối phương nhận được bồi thường kia trầm luân với loại bồi thường này, ngộ nhận đó là biểu hiện của tình yêu, vậy đại khái mới là bị kịch lớn nhất.

Tổng Minh Thành dạy tôi, có cần phải rừng xanh cũng không được buông lơi, cái gì mà thắng thắn thì tha, chống cự thì nghiêm, cũng đừng lấy trứng chọi đá. Trực giác nhắc nhở nhất định phải cân nhắc quan hệ giữa tôi và Hàn Tiềm một lần nữa, nhưng hiện tại tuyệt đối không thể thừa nhận được. Loại phản ứng bản năng này, coi như là cơ chế tự bảo vệ của tôi được kích hoạt.

Đáng tiếc, tôi tính sai một bước, đạo ột thước ma ười trượng, Hàn Tiềm nhìn tôi không thừa nhận ngược lại rất sáng khoái, không nói hai lời liền đem tôi ném vào trong nước: “Nói dối anh sẽ phải trả một cái giá đắt đó. Thẩm Miên, thành thực một chút, anh không có ác ý.”

Tôi ở trong nước sặc nước, anh còn không có ác ý? Ném một người không biết bơi xuống nước? Tôi bắt đầu cảm thấy những chuyện gần đây đều là cái bẫy, Hàn Tiềm nào có tốt bụng như vậy, đêm tối dẫn tôi đi tập bơi.

Toàn bộ kế hoạch của Hàn Tiềm rất tuyệt, đáng tiếc anh hơi sai lầm một chút. Phải biết rằng trên thế giới này, luôn có tức giận sinh thi nhân, nghịch cảnh bức bách một người thành tài nhanh hơn bình thường. Cái gọi là không cần thận gấp phải tình cảnh thê thảm nhất chính là bạn có khe ngực sâu hun hút nhưng lại không có sữa và vũ trụ nhỏ!

Chờ tới khi tôi trong màn nước mắt nước mũi giàn giụa lại học được kiểu bơi chó bơi tới bên bờ thì chắc chắn sắc mặt Hàn Tiềm so với tôi còn thú vị hơn.

Đáng tiếc, tôi lại quên mất, một người thành công sẽ không ngã trên cùng một chỗ ba lần, giống như, một người đàn ông thành công sẽ không bị một người phụ nữ làm kinh ngạc ba lần.

33. Chương 33: “lần Thứ Hai” Anh Hôn Lên Vành Tai Tôi, Biểu Tình Thỏa Mãn

Sau đó, tôi được Hàn Tiềm khiêng ra khỏi hồ bơi.

Khi đó, tôi đã bò lên bờ, vốn có thể ngênh ngang rồi đi, để lại cho Hàn Tiềm một bóng lưng tiêu sái mà quyết tuyệt. Đáng tiếc, từ nhỏ tôi đọc quá nhiều truyện vĩ nhân, đã là nhân vật chính, trải qua đau khổ muốn tu thành chính quả đều phải theo trình tự giẫm đạp lên thi thể của kẻ địch sau đó trào dâng nhiệt huyết diễn thuyết một bài.

Trên mặt bọn họ có thể vẫn còn loang vết máu, nhưng vẻ mặt lại rất kiên nghị, kẻ địch dưới chân có lẽ còn chưa tắt thở: “Tôi, chính là bất khuất như thế này, không bao giờ bỏ cuộc, mà luôn chiến đấu để giành thắng lợi cuối cùng!” Bọn họ vừa ngẩng cao đầu kiêu ngạo vừa một cước đạp hạ thân kẻ bại tướng.

Tôi vô cùng yêu thích loại chính khí, nghiêm nghị, đã làm là phải nỗ lực tận gốc. Nhìn tên bại tướng kia bị đạp miệng phun máu tươi cuối cùng mí mắt giật giật chết bất đắc kỳ tử, mỗi lần đều khiến tôi kích động không thôi. Cho nên, khi tôi vô tình học được kiểu bơi chó, thật là có chút cảm giác hãnh diện của kẻ lưu lạc nhân gian, thực sự trong lòng muốn hét lên vui sướng.

Kết quả của biểu hiện vừa rồi là xảy ra vấn đề. Khi tôi xách dép thong thả lại gần thành hồ bơi, chuẩn bị liếc mắt từ trên cao nhìn xuống nhìn Hàn Tiềm vẫn còn trong nước thì trượt chân một cái lộn nhào xuống nước. Vấn đề cốt yếu của bơi chó là thiên thời địa lợi nhân hòa, tư thế ngã xuống nước của tôi hoàn toàn không có sự chuẩn bị trước nên không có hít thở sâu, căn bản không nổi lên được sao còn có thể thể hiện gì được nữa.

Tôi chỉ mơ hồ nghe thấy âm thanh Hàn Tiềm rẽ nước bơi tới. Thật ra thời gian rất ngắn, tôi chìm trong nước, không ngừng chìm xuống đáy bể, lại cảm thấy hết sức dài, chờ anh rút cuộc tới bên cạnh tôi, tôi cố gắng mở mắt ra, thấy biểu cảm trên mặt anh nghiêm túc mà trấn định. Mà tôi vốn bởi vì học được kiểu bơi chó nên vui đùa đến kiệt sức, lần này rơi xuống nước đập nước mang tính tượng trưng mấy cái, cũng không gây giụa kịch liệt, ngược lại rất giống với biểu hiện của Thư Ngôn trong Scandal tóe xoa tung trong nước, từ từ lơ lửng chìm xuống.

Đại nào thiếu không khí, không khí trong phổi cũng cạn, nhưng lại không thể há to miệng để hô hấp, chỉ cảm thấy sẽ chết chìm vì khí thở trong nước. Tôi chỉ cảm thấy toàn bộ máu dồn ngược lên đầu, chắc mặt cũng đỏ bừng lên rồi. Hàn Tiềm ôm lấy thắt lưng tôi nhưng lại không vội vàng kéo tôi lên khỏi mặt nước, từ từ đưa tay nâng mặt tôi. Tôi liều mạng lắc đầu ám chỉ anh mau chóng lên bờ, anh lại không thèm để ý tới.

Anh cường ngạnh giữ hai gò má tôi, tiến lại gần, trực tiếp truyền dưỡng khí cho tôi. Ban đầu còn là dịu dàng an ủi, dần dần nụ hôn có phần biến vị, có phần mãnh liệt, không còn đơn thuần là cứu trợ trong nước nữa, mà biến thành một nụ hôn cần xé.

Cuối cùng khi tôi được Hàn Tiềm ôm lên khỏi mặt nước, mặc dù trên người vương đầy bọt nước, nhưng trên mặt lại cảm thấy nóng bừng như sắp bị thiêu cháy. Hàn Tiềm đẩy tôi lên thành bể, lại áp thân xuống. Tôi né tránh, vội vàng khoát tay: “Em không bị ngạt thở, không cần hô hấp nhân tạo.” Thế mà trong lúc cứu viện anh lại nổi lòng tham mãnh liệt. Một phát ấn tôi ngược trở lại rồi tiến tới.

Loại cảm giác này rất đặc biệt. Tôi và Hàn Tiềm mặc cũng không nhiều, xét trên một mức độ nào đó thì còn khá là ướt át, thậm chí còn ẩm ướt đến độ nước nhỏ giọt. Anh cúi xuống hôn tôi, cạy hàm răng tôi, động tác mạnh mẽ, dùng phương thức vừa hôn vừa liếm khiêu khích. Tôi bị anh hôn đến cảm thấy hít thở khó khăn, dùng sức đẩy mạnh mới đem anh tách ra.

Anh đỡ tôi, nhún vai: “Anh không biết em sẽ rơi xuống như vậy, nhưng hiện tại em vui vẻ hoạt bát như vậy, hẳn là anh cứu viện rất thành công.”

“Hô hấp nhân tạo cần đưa đầu lưỡi vào sao?” Huống chi rõ ràng tôi đâu có chết chìm.

Vậy mà một chút ngưỡng ngùng Hàn Tiềm cũng không có: “Không phải em nói giống như là bị một con chó săn liếm qua một lần sao. Coi như em đang vui vẻ trêu đùa con chó săn ấy là được rồi.”

Sau đó anh đứng lên, cầm khăn bông giúp tôi lau tóc, chiếc khăn mềm mại che tầm mắt tôi. Động tác của anh nhẹ nhàng, phẳng phất như vừa rồi ở trong nước là một người khác. Chờ khăn bông bị lấy đi, anh dùng áo tắm của mình bọc tôi lại ôm lên: “Em luôn gặp nhiều sự cố như vậy.”

Đêm đó, tôi ở lại phòng khách của nhà Hàn Tiềm, tắm xong, vốn định đi ngủ, Hàn Tiềm lại tới gõ cửa: “Anh mang hòm cứu thương tới, mắt cá chân của em cần phải xử lý một chút.”

Sau đó, tôi và Hàn Tiềm cũng không nói chuyện, tôi ngồi trên giường, thân hình anh cao lớn, vì giúp tôi kiểm tra mắt cá chân bị thương, cứ như vậy quỳ gối lên tấm thảm nhưng dè trải dưới đất.

“Phải dán cao dán thôi, hơi sưng rồi!” Ngón tay anh lướt qua bắp chân tôi, giống như chuồn chuồn lướt nước rồi rời đi, làm cho thần kinh tôi kéo căng ra như dây đàn. Ngón tay Hàn Tiềm thon dài, cái loại ma sát lơ đãng đó, giống như yêu thương, an ủi cùng dịu dàng, trêu đùa.

“Đôi chân dài của em rất đẹp.” Anh ngẩng đầu nhìn tôi cười cười.

Lúc này trông Hàn Tiềm rất vô hại, hoàn toàn không có cái loại cảm giác bị áp bách, anh cứ như vậy đứng ở bên cạnh tôi, khiến tôi có ảo giác thực sự là một chú chó cực lớn rất ngoan ngoãn bên cạnh. Tôi nhớ tới

khi tôi còn bé có nuôi một chú chó Husky Sibir, thân mật, bướng bỉnh, hướng ngoại. Có phần lông ở đầu hơi xù và chiếc đuôi rất đẹp.

Hàn Tiềm giúp tôi bôi thuốc, ngón tay chậm rãi xoa bóp vết thương, có vẻ rất kiên nhẫn. Chỗ mắt cá chân truyền tới mùi cay cay, hơi đau nhưng tê dại. Tôi không tự chủ được liềm ngâm khế một tiếng, thật sự là rất thoải mái. Con em thế gia không phải cái gì cũng tệ, Tống nhị thiếu gia cũng rất biết giúp phụ nữ chọn quần áo, cũng coi như là sở trường của anh ấy. Mặc dù động cơ tặng quần áo cũng không thuần khiết. Hàn Tiềm làm cái này thật ra rất thành thực, không biết trước đây vì lý do gì mà đi học tập, anh xoa bóp thực sự rất có nghề.

Ánh mắt tôi hồ nghi đại khái quá lộ liễu, anh lau dầu thuốc trên tay: “Vì Lam Lam mà học, khi còn bé con bé rất nghịch ngợm, hay thích đánh nhau với người khác, rất hay bị thương.”

Lúc này thực ra trong lòng tôi rất loạn, không biết nói tiếp thế nào, tôi nay hình như cái gì cũng không phát sinh, rồi lại giống như bỗng nhiên cái gì cũng xảy ra. Hàn Tiềm nhìn tôi không nói lời nào, cũng không nói đến trọng tâm câu chuyện, lúc tôi co chân nhảy lò cò tới bên cạnh anh, anh đang quay lưng lại với tôi thu dọn lại hòm thuốc.

Tôi vừa muốn nói cảm ơn, vấn đề là trong lúc vô tình trong lúc đổi chân cảm thấy rất đau, mắt trọng tâm trực tiếp đặt móng ngồi xuống đất. Hàn Tiềm bỏ lại hòm thuốc, lại gần đỡ tôi dậy, nửa ôm nửa đỡ ném tôi trở về giường.

Anh nhìn tôi sâu xa: “Thẩm Miên, nếu như không phải là em, đổi lại là bất kỳ người phụ nữ nào khác, ba lần bốn lượt gặp chuyện không may trước mặt anh như vậy, anh nhất định sẽ cho rằng đó là thủ đoạn của cô ta.”

Sau đó, anh áp lại gần hôn lên trán tôi, là một nụ hôn chúc ngủ ngon: “Có lúc, em ngây thơ đến đáng sợ.” Ánh đèn trên cao chiếu xuống lưng anh, cái bóng ở trên tường giống như một con thú cực lớn. Giống như đang ngủ đông trong bóng râm vậy. Tôi thấy trong mắt Hàn Tiềm rực sáng có điều muốn nói lại thôi.

Tôi cũng muốn nói lại thôi. Đây là một buổi tối hỗn loạn, cái gì cũng rối tinh rối mù, như xe lửa chệch đường ray, hành tinh bay khỏi vũ trụ, cái ngốc nghếch, ngây ngô trong Thẩm Miên chìm xuống, khắp cơ thể tôi có sự lạnh lùng lạ kỳ.

Sau khi Hàn Tiềm rời đi, tôi lăn qua lăn lại trên giường lớn không biết bao nhiêu vòng nhưng vẫn không ngủ được. Trong lòng phiền não, hốt hoảng, thấp thỏm, lo âu, hai mặt trong lòng đang giao chiến với nhau, trong đêm tối lại mất ngủ khiến cho cảm giác này càng bị phóng đại, cuối cùng tôi quyết định vén chăn ngồi dậy. Co chân muốn nhảy ra ngoài đi dạo.

Khi đi qua vườn hoa lại nghe thấy hình như có tiếng gì đó, tôi nhảy lại đó nhìn, phát hiện ra Hàn Tiềm đang ngồi trong một căn chòi nhỏ giữa vườn hoa uống rượu. Anh nhìn thấy tôi, tỏ ra rất kinh ngạc: “Muốn uống chút gì đó sao?”

Tôi rót một ly rượu đỏ, cứ thế cùng Hàn Tiềm đối mặt đối ẩm, rượu đỏ rất đậm đà, thậm chí tôi có cảm giác hơi say say.

“Không ngủ được à?” Giọng nói của Hàn Tiềm truyền tới, tay anh cũng đưa qua sờ mặt tôi, vô cùng thân thiết, tôi cảm thấy hình như anh đã say.

Sau đó, hình như anh nghĩ tới cái gì đó, đoạt lấy ly rượu trong tay tôi, hất ly rượu ra ngoài vườn hồng: “Em vẫn nên uống ít rượu thôi. Không tốt đâu. Lần trước nếu như không phải là anh, thật sự đã xảy ra chuyện rồi.”

Chờ anh trở lại, trong tay là một ly sữa tươi. Tống Minh Thành nói, một đứa trẻ hiền lành, trong sáng, ngây thơ mới uống sữa tươi. Người đàn ông vì em mà lấy sữa tươi thay rượu, chính là người đàn ông muốn bảo vệ em.

Ở bên ngoài, danh tiếng của tôi không được tốt cho lắm, nam minh tinh có quan hệ quen biết tôi, muốn giữ mình trong sạch cơ bản đều phải lên án tôi để tỏ ra mình có tư thái thanh cao. Ngược lại, Hàn Tiềm lại cư xử rất tốt, làm cho tôi có cảm giác hài lòng, ngay cả tính bảo vệ mạnh mẽ của Tống Minh Thành cũng có thể vượt qua, nhất thời khiến tôi có cảm giác được người khác yêu thương, che chở: “Thật ra thì rượu đỏ

gì đó cũng không vấn đề gì, làm cái nghề này sao có thể không uống rượu được chứ. Scandal của em nhiều như vậy, mặc dù không phải tất cả đều là thật, nhưng tóm lại không hoàn toàn là không đúng. Anh cũng không cần quá để ý đến em. Chỉ là uống chút rượu thôi mà.”

“Thẩm Miên, em biết rõ em không phải người như vậy. Người trong sạch thì dù ở hoàn cảnh gì cũng không thay đổi. Em không tìm kiếm những gì mà các cô gái khác tìm kiếm. Có lẽ em không muốn, hoặc là người khác đã thỏa mãn em rồi.” Anh dừng lại một lúc: “Thực sự em rất kỳ quái. Khi làm paparazzi, khi làm minh tinh, có cảm giác đó chính là nghề nghiệp của em, nhưng cũng có cảm giác không phải, dù em có thờ ơ, qua loa thì cảm cảm thấy kỳ lạ. Vừa dung tục lại thanh cao, vừa ngây ngô vừa khôn khéo, thực sự rất đặc biệt.”

Buổi tối khiến người ta mở lòng, sau đó là yêu cầu đánh giá lẫn nhau, lại đến phê bình và tự phê bình? Tôi cảm thấy mọi chuyện hình như đang đi hơi xa, đành cười cứng nhắc: “Hàn tiên sinh, anh uống nhiều rồi, đó chỉ là ảo giác thôi.”

Hàn Tiềm vậy mà lại không có phản ứng gì với lời cảnh báo muốn dừng câu chuyện của tôi: “Anh sinh ra trong một gia đình như thế này, được đầy đủ về mặt vật chất, nhưng lại ứng phó với mọi tình huống để gia cố cái thành trì này khiến nhiều khi anh cũng cảm thấy mệt mỏi. Cuộc sống có lúc chính là mục tiêu này nối tiếp mục tiêu khác. Ví dụ như Tống Minh Nguyên, ví dụ như cái nào thì nên kêu gọi đầu tư, từ khi bắt đầu đều do anh thiết định chu toàn. Tóm lại là bảo thủ không chịu thay đổi cách sống.”

“Nhưng hiện tại anh lại nguyện ý vì cuộc sống như thế mà phấn đấu, cũng coi như là có thể trải nghiệm một chút, theo lời người xưa nói, anh nguyện phấn đấu mười năm, đổi lại em ba năm vô ưu vô lo. Lời này quả nhiên khích lệ người ta đi liều mạng.” Lần này rốt cuộc anh quay đầu lại nhìn tôi, trong đôi mắt là sắc đen thâm trầm: “Phải bảo vệ thứ gì, đều phải do mình có năng lực. Định luật này thật sự đã khích lệ cánh đàn ông phải nỗ lực hết mình.”

Tôi không biết phải tiếp lời thế nào nữa, Hàn Tiềm lại nhấp một ngụm rượu đỏ, xoay xoay chiếc ly cao cổ xinh đẹp.

“Thẩm Miên, em có thể hoàn toàn không hiểu nhân tình thế thái, có thể xông ngang đánh thẳng, dùng chính phong thái của mình nhìn nhận cuộc sống, giống như khổng tước kiêu ngạo, dùng tính cách tự nhiên nhất, thuần khiết nhất để tồn tại. Muốn gió là gió, muốn mưa là mưa. Sôi nổi, không khắc chế, nóng nảy, buồn vui thất thường, pha trò, nói đùa, lười biếng, cái gì cũng không để ý, cứ như vậy, cũng rất tốt. Anh sẽ không để cho em phải bon chen đến sứt đầu mẻ trán, hoặc là bị thực tế mài giũa thành vô cảm, một ngày nào đó trở nên máy móc, ít nhất anh sẽ làm hết khả năng có thể để cho ngày này vĩnh viễn không tới. Chỉ cần một ngày còn có anh, em có thể mãi mãi không cần lớn lên, cứ tiếp tục ngây thơ như vậy. Thậm chí không có bất kỳ năng lực sinh tồn nào, cũng có thể sống tiếp thật tốt theo cách của riêng mình.”

Hàn Tiềm lau giọt nước nơi khóe miệng tôi: “Anh không muốn thấy em biến thành một người thành thực, lạnh lùng, cẩn thận khắc chế bản thân giống như những người phụ nữ khác, mọi thứ được phương thức hóa giống phương trình, đi trên con đường dựa vào trang phục và địa vị để đánh giá.” Giọng anh vô cùng dịu dàng, từ từ ngấm vào lòng người như thuốc độc.

Đây chính là đòn trí mạng.

Tôi từng mơ mộng cuộc sống như một con song, cuối cùng sẽ có một người đàn ông mỉm cười đưa tay ra cho tôi, dẫn tôi đi.

Lời giải thích của Hàn Tiềm thật sự khiến người ta động tâm, khiến người khác nghe theo, dựa vào có lẽ còn có sự sung bái. Đây là thiên tính, mà cái sự mạnh mẽ này nói cao xa thì như một vị thần còn gần hơn là người bảo hộ, người chỉ bảo, dẫn đường. Huống chi tôi lại cực kỳ thích cái thần thái này.

Đổ kị, hận thù, thái độ thù địch, vui mừng, tìm đập thành thịch, ta đã dành quá nhiều tình cảm phức tạp trên người người đàn ông này. Anh có thể dùng thủ đoạn tàn nhẫn ném tôi xuống hồ bơi, có thể lạnh lùng cảnh cáo tôi, có thể mặc dù chán ghét tôi, vẫn có thể tìm tới cửa gánh trách nhiệm sau đêm đó, có thể im lặng không lên tiếng giúp tôi hóa giải áp lực dư luận và truyền thông, có thể ở trong một đêm như hôm nay dịu dàng, tinh tế trò chuyện, có thể nói muốn bảo vệ. Có thể ở trong tình huống mưa thuận gió hòa nảy sinh ý muốn bảo vệ mạnh mẽ, muốn chiếm làm của riêng.

Vậy mà tôi lại thấy không hề phản cảm.

Lúc này, anh đưa tay cầm tay tôi: “Tay cũng lạnh rồi, đi thôi, khuya lắm rồi, anh đưa em về phòng ngủ.”

Tâm trí tôi vẫn còn đang bay tạt nơi nào để mặc cho anh dẫn đi qua vườn hoa, qua hàng lang dài. Anh đứng ở cửa phòng hôn tôi. Lần này tôi nhón chân lên đáp lại anh.

Trong hành lang không có bật đèn, tôi lại có thể thấy chỉ trong nháy mắt, ánh mắt anh hiện lên sự vui mừng. Sau đó mọi chuyện tựa hồ cũng thuận lý thành chương (: nghĩ là “Thuận theo lý thuyết (lời nói mang tính [gần như] đương nhiên) mà suông sẽ (như thế nào đó).”)

Tôi ngồi ở trên giường thấp thỏm, khẩn trương, sợ hãi, anh ôm tôi, hôn lên cổ tôi, chậm chậm trượt xuống. Ngón tay lạnh lạnh luồn vào trong áo tôi: “Có thể không?” Hơi thở của Hàn Tiềm dồn dập, hôn lên vành tai tôi, giọng khàn khàn hỏi.

Tôi gật đầu.

Thật ra nói thật, tôi tình nguyện Hàn Tiềm chỉ lo cho bản thân, nên thế nào thì như thế, có thể gạt qua cảm nhận của tôi thì tốt. Đáng tiếc, lần này anh lại mười phần dịu dàng, khác hẳn so với tác phong hung hãn lần trước, mở hai chân tôi ra nhưng sau đó lại không lập tức hành động, ngược lại vén mấy sợi tóc ướt dính mồ hôi trên trán tôi, tình tế phủ những nụ hôn dày đặc, tay mơn trớn lưng, rồi xuống thắt lưng tôi, sau đó lần xuống dưới.

Trong đêm tối ngược lại độ bén nhọn lại cao hơn rất nhiều lần. Nụ hôn dịu dàng của anh bắt đầu thay đổi, mang theo chút gặm cắn trên ngực tôi, trong đêm tối yên tĩnh có thể nghe thấy cả tiếng hôn, liếm ướt át vang lên. Tay anh bao trùm ngực trái tôi, dừng lại rất lâu, giống như đang cảm nhận mạch đập phía dưới đang nhảy lên từng nhịp, sau đó hành động mang theo tình sắc, yêu thương phủ lên. Trong đầu tôi giống như có hàng ngàn ngôi sao nổ tung, mê muội, chỉ còn lại một câu “Khinh lung mạn nhiên mặt phục khiêu

Sơ vi “Nghe thường”, hậu “Lục yêu.”” (Trích Tỳ bà hành của Bạch Cư Dị). Lúc đó, tâm tình xa lạ, phức tạp.

Tôi có thể cảm nhận được sự biến hóa của cơ thể, lại cảm thấy dường như cơ thể không còn chịu sự khống chế của tôi nữa, hoàn toàn thuận theo Hàn Tiềm. Anh là người dẫn dắt, anh là tài xế, còn tôi chỉ là một hành khách hoàn toàn không biết gì, anh có thể mang đến tôi đến bất kỳ đâu mà tôi muốn đi, những nơi tôi chưa từng đến. Mà đoạn đường này phong trần lắc lư còn có sự lay động nhẹ nhàng, tất cả đều nằm trong tay anh.

Đàn ông, đại khái trời sinh ở trên giường đều thích trở thành vua thiên hạ.

Hàn Tiềm áp chế sự run rẩy yếu ớt của tôi, lại bắt đầu một màn môi lưỡi dây dưa, đầu lưỡi ra vào giống như giao hợp , sau đó cuối cùng anh cũng rời đôi môi tôi, lấy ngón tay miết nhẹ lên môi tôi lau đi sợi nước óng ánh, sau đó đưa ngón tay vào trong miệng tôi khuấy đảo. Tay tôi ôm lấy lưng anh, lúc này cảm nhận rõ ràng sự căng thẳng đang tích tụ và hơn nữa là sự khắc chế bản thân, tựa hồ như sắp phun trào.

“Ngoan, liếm ướt nó.” Hàn Tiềm một bên hôn tôi trấn an, một bên dùng ngữ khí dụ dỗ và thái độ không cho cự tuyệt khống chế thân thể tôi. Tôi ngoan ngoãn nghe lời, dùng đầu lưỡi dây dưa ngón tay anh, không có kỹ xảo, giống như hồi bé ăn kẹo đường trên đầu ngón tay anh. Ngón tay anh còn lưu lại mùi vị của rượu đỏ. Hòa tan trong miệng phảng phất hương rượu ngon lâu năm, tôi cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, có cảm giác lâng lâng say rượu.

Mà chờ khi anh rút ngón tay ra, rốt cuộc tôi cũng biết ngón tay này muốn đi đâu, cảm thấy quần bách vô cùng, quả thực trong nháy mắt tỉnh rượu.

“Lấy ra đi, lấy ra đi!” Tôi néo lưng anh, cố sức chống cự, nhưng ngón tay vẫn tiến quân thần tốc, vừa tiến vào, vừa cọ gãi.

Người tôi căng như dây đàn, cái loại cảm giác sợ hãi xa lạ khiến cho tôi giống như một con cá cạn nước, lập tức có thể chết khát. Hàn Tiềm giống như một người lương thiện muốn cứu tế, cứu viện, nhưng lại càng khiến tôi thêm khát khô cổ.

“Ngoan, đừng khép chân lại, mở rộng ra chút, ngoan, đừng khấn trương. Sẽ không đau đâu.” Hình như anh cũng đang rất dè dặt, một tay đè bụng tôi lại trấn áp sự giãy giụa của tôi, một tay vẫn còn khuấy đảo bên trong, mà từ sự run rẩy trên đầu ngón tay anh, dường như tôi có thể cảm thấy tên đã lấp vào cung.

Đến khi anh rút ngón tay ra, tôi cũng đã giống như trải qua một cuộc chiến, mồ hôi đầm đìa, nhưng anh vẫn cảm thấy chưa đủ, cúi xuống hôn lên thắt lưng tôi rồi trượt dần xuống mặt trong đùi.

Trong thân thể tôi như dấy lên một loại khát vọng xa lạ. Rất muốn ăn kẹo, nhưng trước khi tôi chạm vào thì Hàn Tiềm thu lại. Chỉ để lại ấn tượng là một chút vị ngọt, nhưng lại không thể thưởng thức hơn được gì. Thật khó chịu.

Cho nên cuối cùng khi anh vùi vào trong thân thể tôi, tôi lại thở phào một hơi.

Trước đây có đọc một câu chuyện, để đề phòng con lừa không chịu bước về phía trước, chủ nhân của nó thường treo một củ cà rốt trước mắt nó, nó muốn ăn củ cà rốt, sẽ phải bước về phía trước. Trong tình huống này, tôi giống như con lừa ngu ngốc kia. Khi ăn được củ cà rốt treo trước mặt đã lâu kia, cảm tưởng như cả thể xác lẫn tinh thần đều vui sướng, hân diện, lại không biết suy nghĩ sâu xa, mình rõ ràng vẫn là đối tượng bị tư bản chủ nghĩa bóc lột. Đối phương cho bạn ăn củ cà rốt, cũng chính là muốn cưới bạn. Cái thủ thuật, kỹ xảo cưới ngựa này, cũng có thể biến thành quan hệ cung cầu. Bày ra cái mà bạn muốn, nhưng càng muốn lại càng không được, đến khi có được ngược lại lại cảm thấy cảm kích người vẫn luôn nhử bạn.

Quá trình vẫn có chút đau, sau khi toàn bộ dìm vào trong cơ thể là cảm giác ê ẩm, căng trướng. Đột ngột co rút ở trong cơ thể tôi, quả nhiên thứ này hung tàn hơn, đáng sợ hơn ngón tay nhiều.

Ban đầu, ước chừng Hàn Tiềm rất để ý đến cảm nhận của tôi, không lập tức hành động, nhưng không lâu sau thì bắt đầu hạ thủ. Động tác dứt khoát, mạnh mẽ, tôi không nên được ngâm nga thành tiếng. Dương như anh như được khích lệ càng gia tăng sức lực, thẳng lưng luật động. Tôi bị anh va chạm như đứng trước đầu song ngọn gió, nói chính xác hơn là như bị con song lớn ập đến, mắt thấy sẽ bị xô chết trên bờ cát.

Vỡ tan thành những mảnh nhỏ.

Bản năng muốn thoát khỏi trung tâm nước xoáy, lại chỉ cảm thấy hai chân run rẩy, cố sức lấy tay đẩy anh, vất vả lắm mới thừa dịp anh phân tâm thoát ra ngoài, rồi lại giữ chặt thắt lưng kéo về. Vật kia lại một lần nữa ra vào trong cơ thể tôi.

“Ngoan, đừng tránh. Anh nhẫn nại rất khó chịu. Anh đừng lộn xộn, chúng ta từ từ làm.” Hàn Tiềm vừa trấn an tôi, vừa tiếp tục kiểm chế đến khổ sở. Tôi nhìn những giọt mồ hôi từ trên người anh rơi xuống, trong sự hoảng hốt còn nhớ tới “Cây đồng đang buổi ban trưa, mồ hôi thánh thót như mưa rừng cây”, dùng trong trường hợp này ngược lại lại phù hợp ý cảnh. Tóm lại đều chỉ cây cối, chỉ là ruộng đất không giống nhau.

Sau khi tất cả đã kết thúc, tôi có chút mệt mỏi, nằm ở trên giường lúc này mới ngẫm ngẫm đại đột nghĩ, quả nhiên giường của Hàn Tiềm không tốt, bởi vì leo lên rồi có thể xuống được hay không là một vấn đề rất đáng để tranh luận. Hàn Tiềm có một loại sát khí ghê gớm.

Lần này anh rất dịu dàng cũng rất khắc chế. Bởi vì mắt cá chân của tôi còn bị thương, nên tư thế khi hành động anh có phần bắn khoăn. Lần này, Hàn Tiềm tương đối bảo thủ, không có theo trào lưu mới, yêu cầu kỹ thuật có độ khó cao như lời Tô Đình nói như trói vào cột đèn Italia. Cuối cùng, thậm chí anh còn giúp tôi còn giúp tôi xoa bóp thắt lưng, hôn lên mắt cá chân tôi. Tôi chỉ cảm thấy hơi đau một chút, cũng không giống như lần trước say rượu mơ hồ cùng anh một trận gió xuân sau đó như bị xe lu nghiền qua giống như sắp tan vỡ vậy.

“Sau này làm việc phải để ý một chút, đừng để thường xuyên bị thương như vậy.” Giọng anh dịu dàng, tôi mơ mơ màng màng đáp một tiếng, cộng thêm chuyện qua đi dù sao cũng có chút lung tung, ngượng ngùng, không thể làm gì khác hơn là đem chăn trùm qua đầu quần lại giả bộ ngủ.

Nhưng Hàn Tiềm lại không để cho tôi ngủ ngay: “Lại đây, anh ôm em đi tắm.” Anh ôm thân hình xụi lơ của tôi vào phòng tắm, xả nước xong, thử độ ấm, mới đặt tôi vào. Nước rất ấm, xương sống, thắt lưng tôi đều đau, mơ mơ màng màng ngủ gà ngủ gật trong nước, thiếu chút nữa trượt vào trong bồn tắm. Hàn Tiềm thở dài một tiếng, rồi cuộc không bỏ được tôi, vén tay áo đi tới.

Sau đó, tôi vịn phần hồi hận về hành vi lười biếng của mình trong phòng tắm. Hàn Tiềm giúp tôi tắm, tôi không phối hợp, lại lười biếng nằm không muốn động, hậu quả trực tiếp chính là trong lúc giằng co quần áo của Hàn Tiềm ướt hết, ánh mắt lại trở nên khát máu.

Sau đó, chúng tôi lại ở trong phòng tắm làm một lần nữa. Lúc này tôi cũng đã tỉnh táo, báo chặt bồn tắm muốn chạy ra ngoài. Đáng tiếc, do nước trơn. Tôi trượt ngã vào trong lòng Hàn Tiềm. Anh nhéo cái mặt ướt nhep của tôi, vô cùng vui vẻ hôn tôi, trên mặt thần sắc ẩn nhẫn, hạ thân cũng dựng thẳng đứng dữ tợn.

“Ngồi xuống.” Anh vừa nói, vừa kéo thắt lưng tôi xuống. Hai chân tôi run lên, nhất thời không biết mình sắp thua. Đến khi thuận đà ngồi xuống, chỉ cảm thấy thân thể lại bị lấp đầy, nhưng bởi vì đang ngồi trong nước nên nước theo đó tràn vào, càng thêm tê dại, căng trướng. Cũng may Hàn Tiềm lần này càng ôn nhu, không có như vừa rồi nhất định không buông tha.

Chúng tôi mặt đối mặt ôm nhau trong nước. Tôi mệt mỏi ngã vào trong lòng anh. Anh vuốt tóc tôi cười: “Thoải mái lắm sao?”

Tôi nào còn sức lực để trả lời thoải mái hay khó chịu, chỉ giống như con cún bò ra khỏi bồn tắm leo lên trên giường ngủ, anh ôm tôi nằm trên giường. Đêm đó tuy rằng mệt mỏi không còn chút sức lực nào, nhưng tất xấu khi ngủ của tôi ngược lại lại phát huy hết mức, trong đêm có tỉnh lại mấy lần, mỗi lần tôi hơi cử động, Hàn Tiềm sẽ sát lại ôm tôi chặt hơn một chút, giống như thứ gì đó rất trân quý, giá ở trong ngực không muốn người khác mơ ước. Như vậy mấy lần, tôi đều cảm thấy đêm đó có phải anh cũng hôn lên trán tôi trấn an, bản thân cũng không hề ngủ.

Buổi sáng khi tỉnh dậy, nghe thấy trong phòng tắm truyền đến tiếng nước, liếc mắt sang bên cạnh hiển nhiên nửa giường bên kia không có người nằm, trong ánh nắng sớm mai tôi bỗng cảm thấy hoảng hốt. Đường như mọi chuyện xảy ra tối hôm qua đều là mộng cảnh. Trong lòng trái lại lại không hề lo lắng, giống như người nào đó giúp tôi ngăn cách với vòng giải trí xa hoa, hào nhoáng, là xinh đẹp hay mục nát, chỉ để lại một không gian thanh tĩnh, an bình.

Lúc tôi đang ngẩn người thì Hàn Tiềm khoác áo choàng tắm đẩy cửa phòng tắm bước ra, đi tới vuốt đầu tôi. Gần đây, anh đối xử với tôi cảm giác giống như đang cưng chiều thú cưng, mà tôi cũng không ghét sự thân mật này.

Vừa tắm xong, tinh thần Hàn Tiềm cũng dễ chịu hơn lại rất thỏa mãn, thần sắc có chút lơ đãng, ung dung cùng lười nhác, hàng lông mi dày hơi rủ, đầu cúi xuống khiến người khác rung động.

Anh đi tới ôm tôi đặt lên trên đùi: “Đưa tay qua đây.”

Tôi đưa tay ra, vô cùng thắc mắc không biết anh định làm gì.

Lại thấy anh cầm chiếc bấm móng tay bắt đầu giúp tôi sửa lại từng móng tay. Tôi cúi đầu nhìn tay, mới phát hiện bàn tay trái có hai móng tay bị gãy, tối hôm qua hình như đầu ngón tay còn bị chảy một ít máu, hiện tại máu đã đông, chỉ còn lại một màu đỏ sẫm.

Tôi cảm thấy rất kỳ lạ: “Bị gãy lúc nào nhỉ? Thực sự một chút ấn tượng cũng không có.” Ngược lại Hàn Tiềm tuy không phải người trong cuộc lại có thể biết rõ ràng tôi bị gãy móng tay.

“Tối hôm qua em cào anh rất nhiều lần, vô cùng tàn nhẫn, lưu loát đến mức móng tay cũng gãy, để lại trên lưng anh bao nhiêu vết thương, hiện tại sau khi ngủ một giấc bản thân lại quên mất.” Nói xong anh cởi áo choàng tắm cho tôi nhìn vết cào trên lưng. Đúng là hồng hồng một mảng, giống như đồ đằng (hoa văn tượng trưng trên vật tổ còn gọi là totem). Có một vết cào vô cùng rõ ràng, quanh co kéo dài đến cổ anh, sợ là phải mặc áo cao cổ mới có thể che được. Hàn Tiềm nhìn theo ánh mắt tôi quả nhiên cũng nhìn thấy, anh thở dài, day day mi tâm (vùng giữa hai lông mày): “Lần sau phải ngoan ngoãn. Muốn cào cũng không thể cào ở chỗ dễ nhìn thấy như vậy.”

Nói xong còn vuốt ve, trêu chọc cầm tôi: “Em xem, anh không có thói quen không tốt nào, trên người em một chút dấu vết cũng không có.” Sau đó, anh nghiêng đầu bổ sung một câu: “Tóm lại anh rất tôn trọng nghề nghiệp của em, ít nhất trên cánh tay, trên đùi, những chỗ lộ ra ngoài đều không có dấu vết.”

Tôi yên lặng nghiêng đầu. Anh lại thừa thắng truy kích, thổi nhẹ nhẹ vào tai tôi. “Lần thứ hai” anh hôn lên vành tai tôi, biểu tình thỏa mãn.

Cả người tôi không còn chút sức lực nào, cả người uể oải khiến đại não cũng không hoạt động linh hoạt được, lười đi suy xét cái gì “lần thứ hai”, chỉ yên lặng ngồi trên đùi Hàn Tiềm, nhìn anh giúp tôi sửa móng tay. Ngoan ngoãn như là con mèo béo của anh.

Trong đời người có thể có rất nhiều xúc động, có lẽ đa số sẽ là ví dụ để nghiệm chứng câu “xúc động là ma quỷ”, kết quả của xúc động có thể là chưa chuẩn bị tốt đã bắt đầu, hoặc là hành động mà không suy nghĩ, cuối cùng đụng phải tường, vấp phải trắc trở đến đầu rơi máu chảy. Thế nhưng tôi lại vĩnh viễn tin tưởng, có chút xúc động, mặc dù ngây ngô, không thành thạo, thậm chí là non nớt, nhưng con người luôn phải trải qua giai đoạn như vậy, vì một lần xúc động nào đó, mà thay đổi hành động. trong một cái chớp mắt nào đó, đứng cảnh, đứng người, đứng thời gian, đi làm một chuyện.

Dù sao xúc động có lúc cũng có thể gặp được nhiều cảnh đẹp. Như sáng nay, được đắm mình trong ánh nắng một trời trong phòng khách cũng rất tốt, được Hàn Tiềm ôm vào lòng cũng rất tốt.

34. Chương 34: Lý Khải Duệ Thâm Tình Hôn Tôi, Sau Đó Hàn Tiềm Tới

Tôi hít sâu một hơi rồi lặn vào trong nước.

Nước tràn vào trong tai lành lạnh. Chỉ có mặt nước, nơi gần ánh đèn mới có ánh sáng, từng mảng ánh sáng giống như bị cắt ra thành nhiều phần trôi lơ lửng, bị nước khúc xạ lại lại càng tăng thêm vẻ đẹp lung linh. Tiếp tục lặn xuống, một chút ánh sáng le lói cũng không có, mặc dù kinh nghiệm bơi lội trong hồ bơi đêm đó cũng đủ để đối phó với phân cảnh dài mấy phút này, nhưng khi thực sự diễn lại không khỏi thấp thỏm, lo âu.

Nhân viên quay phim ra dấu tay bảo tôi cúi mặt thấp xuống một chút nữa, chân tôi run lên, phục hồi tinh thần, tiếp tục lặn xuống phía dưới. Thực sự thì tâm trạng không thể an tâm như đêm đó, bên dưới hồ bơi này đâu có Hàn Tiềm.

Sau đó là cảnh quay chậm tôi chìm xuống, tóc phiêu tán, tay cùng chân cử động, giãy giụa sao cho thật nghệ thuật.

Trên màn hình là cảnh Trần Tấn ôm Thư Ngôn gần như chết đuối ra khỏi mặt nước, trên mặt là sự kinh hoàng chưa từng xuất hiện bao giờ. Thư Ngôn ho ra mấy ngụm nước, mở mắt, nhìn thẳng Trần Tấn. Long mi của cô cũng ướt, giống như sương sớm đọng trên cánh hoa.

Lần đánh cuộc này, cô thắng. Khi nhảy xuống, trong lòng cô rất rõ, cô đang đánh cuộc một tia tình cảm của Trần Tấn. Hiện tại, quả thực anh có quan tâm đến cô, mặc dù có lẽ cũng chỉ dừng lại ở chỗ không muốn xaye ra án mạng, đồng thời không muốn chuyện tình cảm của mình lên báo. Vì vậy tâm trạng cô lúc này là sự đan xen giữa vui mừng và bi thương. Vận mệnh của mình cũng chỉ như vậy mà thôi.

Trần Tấn bạt tai cô một cái, trong ống kính, mặt Thư Ngôn bị đánh nghiêm về một bên, với tư cách là một diễn viên tôi chấp nhận bị đánh khiến da mặt vừa rát lại vừa đau. Chân tay Lý Khải Duệ thật rắn chắc, ở những giây phút cuối của phân cảnh, tôi nhìn anh với ánh mắt u oán, nhưng thật ra đó chính là tình cảm chân thực của tôi.

Lần quay này, thật ra tôi và Lý Khải Duệ quay rất nhập tâm. Lúc ấy, khi ngồi bên cạnh hồ, bị Lý Khải Duệ kéo lên, nhìn chăm chăm đầy dữ dằn, trong lúc hoảng hốt cảm thấy không gian này trở nên thật hơn, dường như mình chính là Thư Ngôn, còn anh ta chính là Trần Tấn.

Thật ra, Trần Tấn thích Thư Ngôn, cho dù cô khôn khéo, lời đời, không trong sáng, thuần khiết, nhưng những lúc vô tình làm lộ ra bản chất thật lại khiến anh ta rung động. Vì danh tiếng, làm gì có nữ minh tinh nào không phải luồn cúi, nhất là những người có vị trí như anh ta lại càng không thể không biết. Cho nên, trong lúc vô tình gặp gỡ người mới đó đã thành công khơi dậy trong anh ta ham muốn muốn nếm thử cái mới.

Trên người người mới đó có hình bóng của Thư Ngôn, lại rất đẹp, vừa mới bước chân vào đời, vừa mới vào vòng giải trí, còn chưa bị thấm nhuần cái thói phù hoa, cái loại phong vị giường chiếu. Bản thân đang nóng lòng muốn thử mọi thứ, không nghĩ tới lại gặp phải sự chống cự vô hình từ phía Thư Ngôn.

Xem ra, cô ấy đang lo lắng đến địa vị và sự được cưng chiều của mình. Suy nghĩ này ngược lại càng khiến cho Trần Tấn thêm phiền não, anh ta bặt tai Thư Ngôn, cô vẫn thản nhiên nhìn thẳng, ngược lại khiến bản thân anh ta không biết phải làm sao.

“Em có tư cách gì mà quản chuyện sinh hoạt cá nhân của tôi? Đứng trên lập trường gì giúp người khác cầu xin?” Anh ta giữ chặt cằm cô, giọng nói khinh miệt, cố gắng sự kinh hoàng vừa rồi của mình khi thấy Thư Ngôn gần chết đuối.

Cảnh này, Lý Khải Duệ diễn thực sự quá tốt, khó trách được mọi người trong giới coi trọng như vậy. Cái sự mâu thuẫn giằng xéo này thông qua biểu cảm khuôn mặt truyền đạt ra ngoài. Ánh mắt anh ta nhìn tôi giống như đang cố gắng che giấu tình cảm mà bản thân không thể khống chế. Có lẽ trong nháy mắt vừa rồi, thấy Thư Ngôn rơi xuống nước, anh ta kinh hoàng đồng thời cũng muốn để cho cô cứ như thế chết đi. Một là có thể nắm trong tay tình cảm của người của người phụ nữ của mình, hai là chuyện này thực sự rất đáng sợ, huống hồ người phụ nữ này còn không có phẩm hạnh thanh cao hay gia thế khiến người khác hài lòng gì.

“Không nói? Dựa vào việc mình có thể leo lên giường của tôi? Bây giờ còn giả bộ gần gũi mà không hôi tanh mùi bùn, muốn tranh tình cảm thì hãy công khai tranh giành, hà tất phải bày ra cái gì mà giả thích, giúp đỡ người mới? Em cho rằng người ta thật sự gặp khổ nạn sao? Nói không chừng sau này tôi chỉ cưng chiều một mình cô ta, nâng cô ta lên, giúp cô ta thuận buồm xuôi gió trong làng giải trí. Có phải em đang đồ kỵ, sự thất thế không?” Biểu lộ của Lý Khải Duệ lúc này là hung ác, nơi khóe miệng vẫn còn vương lại sự cười nhạo, anh ta vỗ vỗ mặt tôi: “Tĩnh lại đi, Thư Ngôn, em phải biết mình nặng nhẹ ra sao. Tôi muốn tìm loại phụ nữ nào, em cũng không có tư cách xen vào. Chờ đến khi nguyệt trạch bản thân thành người tâm cao khí ngạo thì hãy đến đây lên tiếng bảo vệ người mới.”

Những lời anh ta nói gần như đang vũ nhục cuối cùng khiến tôi không thể chịu đựng được. Trong cảnh này, lửa giận của Lý Khải Duệ thực sự đang rất lớn. Đạo diễn cũng đã nói, một người diễn viên xuất sắc không chỉ khiến bản thân hoàn toàn dung nhập vào với vai diễn, mà còn có thể khiến các diễn viên khác cùng nhập vai như mình, đây là sự tác động giữa kỹ năng diễn xuất và ngoại cảnh, cũng chính là nhân tố quan trọng khi diễn phải cố gắng tìm được.

Trong phân cảnh này, tôi thể hiện một Thư Ngôn sự giằng xéo giữa khuất nhục và không cam lòng cuối cùng cũng đạt tới đỉnh điểm, lời thoại cứ tự nhiên nói ra khỏi miệng, vô cùng lưu loát, không mắc một lỗi nào, tôi nhìn Trần Tấn, hàng lông mày khẽ nhíu lại: “Đúng là em không chính trực, đúng là dùng quy tắc ngầm để nổi tiếng, hoặc nói là, trong mắt anh em chẳng là cái thứ gì. Nhưng không phải ngay từ đầu em đã không chính trực, không trong sạch, nước chảy bèo trôi như vậy. Em cũng đã từng chờ mong, háo hức, cũng từng có khát vọng, có thể được đạo diễn thừa nhận khả năng diễn xuất của mình, có thể thông qua sự cần cù, vất vả của mình khiến khán giả khâm định. Thế nhưng cái giới này cho em những gì? Các anh cho em cái gì?”

Hơi thở của tôi dồn dập: “Anh có cho em lựa chọn, nhưng chỉ là tối nay lên giường cùng anh. Em có thể nói không sao? Người đại diện và phía công ty quản lý có thể bỏ qua cho em sao? Hiện tại em biến thành kẻ không có mặt mũi, không trong sạch, chính trực, nhưng dù gì em cũng biết một điều, người nghệ sĩ chính trực cần được tôn trọng. Mà nếu như khi em mới bước chân vào nghề, có một người, có thể nói giúp em một câu, có thể giúp em ngăn một chén rượu, có thể đưa tay cho em lúc em bị chèn ép, em cũng sẽ không biến thành bộ dạng như bây giờ.”

“Thấy cô ấy, tựa như thấy em năm đó, cái gì cũng không biết nên thường hay vấp phải trở ngại xung quanh, sau đó rồi cuộc thì rơi vào bẫy đã cài sẵn, càng lún càng sâu, vài năm sau biến thành con người như em bây giờ, khiến anh cảm thấy bất thỉu. Mà quả thực, em cũng không đến đây để nói chinh nghĩa gì đó với anh, chỉ là trong tiềm thức, em coi cô ấy như một con người khác của mình, giúp cô ấy giống như là một loại hình khác để cứu chuộc bản thân, để mình tốt hơn một chút mà thôi. Nếu quả thật, anh muốn đối xử với cô ấy như thế nào thì rồi cuộc em cũng không thể phản đối.”

Nói xong lời thoại, tôi cảm thấy tất cả sức tích góp trong lồng ngực cũng theo đó bị lấy đi, cả người vô lực rũ đầu xuống, ngồi bệt xuống đất. Vốn cảnh quay đến đây là dừng. Lý Khải Duệ lại tự diễn theo ý mình, tiên lên ôm tôi. Tôi có chút nghi ngờ, ngẩng đầu lăm lét nhìn đạo diễn, ông ta lại ra dấu tay để cho chúng tôi tiếp tục.

Trên mặt Lý Khải Duệ vẫn là biểu cảm suy tư của Trần Tấn, nhưng anh ta lại nâng mặt tôi lên hung hăng hôn xuống. Cũng là nụ hôn mạnh bạo, cướp đoạt, đầu lưỡi dò vào, rất cuồng nhiệt, rất kích động, rất không kiềm chế được. Nếu như câu chuyện thực như vậy, có lẽ sẽ phát triển tiếp, trong cảnh này Trần Tấn cũng sẽ hôn sâu Thư Ngôn như vậy, tuyên cáo chiếm cô làm của riêng, và nội tâm thực sự rung động. Dù sao thì ngoài cái lý do cô nói ấy ra thì Thư Ngôn dù có không trong sạch nhất, không thuần khiết nhất, lòng dạ có như rắn rết thì hành động chớp mắt kia cũng là đòn hấp dẫn trí mạng.

Nhưng trong kịch bản không có cảnh này. Chúng tôi đều biết, nụ hôn này không phải của Trần Tấn, mà chính là của Lý Khải Duệ. Là Lý Khải Duệ hôn Thẩm Miên, không liên quan gì đến Trần Tấn và Thư Ngôn.

Mà đây mới là chỗ khiến tôi không biết phải cư xử thế nào.

Nụ hôn say đắm đến quên hết mọi thứ quanh mình như vậy, khiến cho ai nhìn thấy cũng đều cảm thấy người trong cuộc có chút mờ ám. Huống chi, đối tượng lại là Lý Khải Duệ – người nổi tiếng là diễn viên nhập vai, thoát khỏi vai diễn rất nhanh. Cũng chính bởi vì anh ta tuyệt đối sẽ không có cái gọi là diễn xong rồi mà vẫn bị nhân vật trong phim làm ảnh hưởng, cho nên không thể đánh đồng với hình tượng các nam diễn viên khác được, vì vậy con đường diễn xuất càng thênh thang, diễn cái gì giống như cái gì. Điều này mới khiến công ty quản lý của anh ta vì bảo vệ lá vương bài này mà không tiếc hy sinh, hạ bệ những người nghệ sĩ khác, trong scandal trước đây của anh ta cô gái ấy chính là bia đỡ đạn.

Hiện tại, ánh mắt anh ta nhìn tôi vô cùng nóng bỏng, đôi mắt đen thẳm, ẩn chứa sự dịu dàng mà phức tạp. Ánh mắt đạo diễn rất chuẩn xác, cảm thấy không khí xung quanh chúng tôi có điểm lạ, sau khi quay xong liền kêu mọi người lặng lẽ rời đi. Ông ta do quay được cảnh như ý mà tôi và Lý Khải Duệ đã phải phát huy hết khả năng để diễn xuất nên mới lười quản chúng tôi, mặc cho phía sau có phát sinh chuyện gì. Lúc này giành không gian riêng cho chúng tôi, bớt được không ít lung túng.

Lúc này chúng tôi vẫn còn đang ôm nhau, tôi từ trạng thái của Thư Ngôn thoát ra, khôi phục lại là Thẩm Miên hay đùa, đẩy Lý Khải Duệ ra: “Anh diễn quá nhập tâm rồi, khiến đạo diễn cũng bị hù dọa chạy mất. Đi, em mời anh ăn cơm.”

Lý Khải Duệ lại tỏ ra không nghe thấy, ngược lại lại kéo tôi ôm vào lòng, còn cố ý đè đầu tôi xuống vì tôi đang gỡ mái tóc ướt sũng nước.

Giọng anh ta rất thấp vang bên tai tôi: “Thẩm Miên, xin lỗi, trước là tại anh lo nghĩ không chu toàn, không nghĩ rằng fan và truyền thông sẽ phản ứng như vậy. Áp lực của lần đó, tất cả đều dồn lên em. Anh xin lỗi!”

Tôi lập tức lắc đầu, bày tỏ tôi không phải chịu chút áp lực nào: “Anh đừng để ý, em sau đó đã tìm người giúp đỡ giải quyết chuyện đó xong rồi. Anh xem, không phải là em không bị tin tức đó làm cho thương tổn gì sao! Ngược lại còn giúp Scandal của chúng ta nổi tiếng hơn sao. Vì vậy, đây là chuyện tốt. Anh không phải xin lỗi gì cả. Em thật sự không có chuyện gì.”

Kết quả, sau lời nói này, khuôn mặt Lý Khải Duệ u buồn, vắn vẹo: “Đây mới là vấn đề mà anh phải xin lỗi. Thời điểm em bị giới truyền thông chèn ép, anh lại có scandal với một người mới khác, chỉ nghe theo ý kiến của người đại diện, lại không xuất hiện kịp thời tranh thủ quyền lợi giúp em, mới để cho em rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.”

Sau buổi tối tôi cùng Lý Khải Duệ đi dạo truyền ra scandal của hai chúng tôi, Lý Khải Duệ còn vô cùng tốc độ liền mập mờ không rõ với một người mới cùng công ty, nhiều lần ra vào quán rượu cùng nhau, còn có hình hôn gò má. Quả thực, người đại diện của anh ta vì muốn trấn an đám fan mà đã bỏ rất nhiều công sức. Thay vì có những tin tức không tốt về chuyện tình cảm với tôi, còn không bằng tạo scandal với mấy cô gái mới nổi, như thế còn có thể mỹ hóa anh ta thành một thân sĩ phong lưu, những scandal kia cũng chỉ là vì dung mạo xinh đẹp nên vô tình lưu lại một đoạn phong lưu, còn hơn treo cổ trên cái cây không được mọi người đón nhận như tôi.

Tôi cũng hiểu được phần nào, vỗ vỗ lưng anh ta: “Tráng sĩ, anh phải nghĩ thoáng ra, thủ đoạn trong giới này, cũng không phải là em không biết, em hiểu mà, hiểu mà, hơn nữa đây đâu có phải tình cảnh không chịu nổi đâu. Điều này không phải mọi người đều vui vẻ sao?”

Lý Khải Duệ được tôi trấn an, vòng tay ôm tôi cũng lỏng ra một chút: “Em tìm người giúp đỡ, tìm Hàn Tiềm sao?”

Rõ ràng là câu nói bình thường, anh ta nhắc tới lại có cảm giác như đang nghiêng răng nghiêng lợi mà nói vậy.

Tôi cảm thấy không cần thiết phải lừa gạt anh ta nên gạt đầu, dù sao Hàn Tiềm cũng giúp tôi tạo dựng mối quan hệ với Lương Lệ Quỳnh, chuyện này quả thật đều là công lao của anh. Lý Khải Duệ thấy tôi gạt đầu thừa nhận ánh mắt như có lửa.

“Quả nhiên là anh ta.” Sắc mặt anh ta càng thêm dữ tợn, khó coi: “Để giải quyết chuyện của chúng ta, em phải hạ mình khom lưng đón ý nói hòa, tự đưa mình tới cửa để anh ta chà đạp. Anh thực sự cảm thấy uất ức thay cho em.” Nói xong như để xả giận, anh ta đấm mạnh tay xuống đất. Tôi thấy trên khe gạch lát hồ bơi vương lại ít máu, tuy rằng không nhiều lắm hòa vào với nước chảy chậm chậm, giống như kênh đổ ra sông.

Lúc này tôi mới biết anh ta hiểu lầm rồi.

Mặc dù, trong Scandal cuối cùng lương tâm của Trần Tấn trỗi dậy, về bên Thư Ngôn là một cái kết đẹp như đồng thoại, nhưng những người trong giới như chúng tôi đều biết loại chuyện này trong thực tế hoàn toàn là chuyện không thể. Một người đàn ông như vậy phải cần rất nhiều dũng khí, người phụ nữ như vậy cũng rất hiếm gặp, mà những phiên bản quen thuộc chúng tôi hay gặp trước đây đều là nữ minh tinh bị đám công tử nhà giàu chơi đùa, sau đó vứt bỏ, có người thì lấy được tiền tài, địa vị, có người thì hoàn toàn trắng tay. Gả vào nhà giàu có nhưng chỉ là số ít, gả vào nhà giàu có nhưng có được hạnh phúc thì lại càng ít.

Lý Khải Duệ lầm rằng tôi vì giải quyết tin tức không tốt đó mà bị Hàn Tiềm đùa giỡn. Tôi há miệng, không biết giải thích từ đâu, càng phải biết phải giải thích đến mức nào. Tôi và Hàn Tiềm tuyệt đối là có quan hệ, hơn nữa cũng đúng là quan hệ nam nữ, điểm này tôi không các nào phủ nhận, nhưng để trả lời Lý Khải Duệ, tôi và Hàn Tiềm là bởi vì yêu, là bởi vì chúng tôi có thiện cảm với nhau, tin tưởng sẽ có tương lai tốt đẹp? Chuyện này xem ra có chút nực cười.

Cái giới này là như thế, không ai tin tưởng và tình yêu, giúp đỡ lẫn nhau đã là chuyện không dễ gì, huống chi sự chênh lệch giai cấp hiện tại giữa tôi và Hàn Tiềm so với tình yêu lớn như vậy. Tình yêu của chúng tôi nếu công khai, đối với Hàn Tiềm là tai họa, với tôi cũng không khác gì.

Lý Khải Duệ nhìn dáng vẻ ngơ ngác của tôi, cắn răng tiếp tục: “Đêm đó, anh thấy em ngồi trong xe Hàn Tiềm rời đi, sau đó cả một đêm em không quay lại. Anh gọi điện thoại đến nhà em, cũng không có người nhận. Hàn Tiềm không phải đồ vật, thậm chí em mắc chứng sợ nước, tất cả đều tại anh ta.” Nói tới đây, anh ta hình như ý thức được mình lỡ lời, vội vàng ngừng lại.

Tôi tóm được điểm mấu chốt của câu nói: “Chứng sợ nước? Chuyện này sao anh biết?”

“Là một ký giả nói cho anh biết, cô ấy trước đây cũng làm paparazzi, từng làm việc chung với em. Đêm đó, em bị Hàn Tiềm ném xuống nước suýt chết đuối, cô ấy đều nói cho anh biết.”

Biết chuyện này chỉ có Trần Đan Đan. Năm đó, tôi cùng cô ấy thuê chung phòng, trở về cũng là cô ấy chăm sóc tôi. Sau khi tôi liên tục hỏi, mới được tin tức từ miệng Lý Khải Duệ biết được lần này Trần Đan Đan chỉ tiết lộ tin tức không quan trọng này, cũng không nhắc tới lần say rượu đó, tôi mới có thể hơi yên tâm. Dù gì cô ấy cũng biết có chừng mực, tiết lộ cho Lý Khải Duệ tin tức này, đổi lấy một cuộc phỏng vấn Lý Khải Duệ, ngược lại cũng rất đáng giá. Gần đây, cô ấy bắt đầu xây dựng sự nghiệp làm báo của mình, nên rất cần những bài có nội dung hấp dẫn.

Dưới ánh mắt trấn an của Lý Khải Duệ, tôi cảm thấy có chút lực bắt tong tâm, nhưng mọi chuyện lại liên tiếp phát sinh.

Khi đó, Lý Khải Duệ còn đang duy trì tư thế nửa ôm, nửa đỡ tôi, tôi cũng đang định giải thích Hàn Tiềm cũng không người tỏ ra hơn người mà chà đạp tôi.

Sau đó, Hàn Tiềm liền xuất hiện. Anh đứng ở cửa hồ bơi, nhìn tôi và Lý Khải Duệ ở bên hồ, ánh mắt lạnh nhạt đi tới. Tôi lại quay đầu nhìn Lý Khải Duệ, lại thấy trong mắt anh ta là ngọn lửa đang hừng hực thiêu đốt. Bùm bùm bùm bùm, khí thế như cầu vồng, giống như muốn chon vùi chủ nghĩa tư bản mục nát, thiêu đốt tất cả để tạo ra một thế giới mới.

35. Chương 35: Tôi Biết Quá Nhiều Rồi!

“Chuyện đã xảy ra chính là như vậy. Không có xung đột về ngôn từ cũng không có xung đột về tay chân, càng không có tranh chấp vũ trang.” Tôi uống một ngụm nước chanh, giải thích như thế.

Tô Đình nháy mắt một cái, hiển nhiên không tin: “Sao có thể lại là phiên bản không ai nghĩ tới như vậy được? Tớ nghe nói, ngày đó, cậu và Lý Khải Duệ vô cùng nhập vai, anh ta là khó kìm long nổi, không phải phát sinh thêm nụ hôn so với kịch bản sao? Rõ ràng là đạo diễn giúp các cậu phát triển tiếp, thế mà cái tên Hàn Tiềm đó lại xuất hiện làm kỳ đà cản mũi. Bên ngoài lại đang điên cuồng lan truyền cậu vì Hàn Tiềm mà trở mặt với Hàn gia. Ba người ở chung một chỗ lại không phát sinh chuyện gì?”

“Lời đồn chỉ có giá trị với người thông minh.” Tôi nhìn Tô Đình, trong cái giới này quả nhiên không có bí mật. Còn là chuyện của mấy ngày trước, hiện tại đã trở thành câu chuyện truyền miệng.

Tô Đình dĩ nhiên là không hài lòng với thái độ trả lời cho có lệ của tôi. Cô ấy hừ một tiếng tỏ thái độ không thêm nói cho tôi biết những tin đồn mà cô ấy nghe được khi đi biểu diễn. Thực sự, tôi đâu có giấu giếm gì đâu.

Lý Khải Duệ, Hàn Tiềm và tôi hôm đó quả thật không có phát sinh tình tiết kinh thiên động địa gì. Chúng tôi đều là người trưởng thành, Lý Khải Duệ dù có cảm tính đến thề nào đi nữa, cũng sẽ không giống như mấy tên choai choai mới lớn lựa chọn động thủ với Hàn Tiềm.

Lúc ấy, Hàn Tiềm đến gần, thấy tôi toàn thân tôi ướt nhẹp còn đang được Lý Khải Duệ ôm vào long, khẽ cau mày. Anh nói: “Thắm Miên, muốn để bị cảm sao? Em nhanh đi tắm nước nóng đi, Tống Minh Thành có chuyện tìm em, vẫn còn đang đợi ở bên ngoài.” Nói xong liền không cho tôi cãi lại, kéo tôi từ mặt đất đứng lên. Vì vậy, chờ tôi hết mơ hồ bị anh đuổi ra khỏi hồ bơi, mới nhớ tới hai người bọn họ vẫn còn ở đó. Cuối cùng quay đầu lại thấy cảnh tượng, Lý Khải Duệ mặt mũi lạnh tanh từ dưới đất đứng lên đi về phía Hàn Tiềm.

Sau đó, hai người đàn ông này hình như đạt thành ký kết ngầm gì đó. Khi tôi gặp lại hai người bọn họ, mặc dù sắc mặt Lý Khải Duệ âm trầm, nhưng cũng không có ý định giải thích chuyện liên quan tới Hàn Tiềm. Nhìn lại Hàn Tiềm, ngược lại lại trông mây trong gió mát, lúc gần đi còn cười với tôi, khẽ gọi tên tôi rồi đưa cho tôi một cái túi. Đến khi tôi mở ra mới biết đó là một túi kẹo.

Rõ ràng thời gian đã qua lâu như vậy, cái vị đậm đà không hẳn là sữa nhưng hình như vẫn còn lưu lại nơi đầu lưỡi. So với bánh bơ kem trong các bữa tiệc còn lưu lại trong long lâu hơn.

Trong giới giải trí, trừ những tin đồn, chỉ còn lại là những bữa tiệc rượu đếm không hết. Tô Đình ngồi đối diện tôi, nhìn tôi mấy lần, rốt cuộc vẫn không nhận được vi phạm lời thề vừa rồi của mình, kể với tôi mấy tin tức vừa mới nghe được: “Này, quên đi, tớ có long từ bi nói cho cậu biết. Kỳ thật tớ vẫn tin cậu, Hàn Tiềm và Lý Khải Duệ không xảy ra chuyện gì.”

“Hả?”

Tô Đình liếc tôi một cái, tiếp tục: “Mặc dù trong giới đang đồn cậu và Hàn Tiềm, nhưng tớ biết tuyệt đối không có chuyện đó. Với tình tình của cậu thì khả năng hiện tại có quan hệ tốt với anh ta là không nhiều. Mà cái tay Hàn Tiềm này lại mắt cao hơn đầu, căn bản coi thường những người trong giới chúng ta. À, điều quan trọng nhất, anh ta đã có đối tượng! Làm sao có thể ghen tuông cậu với Lý Khải Duệ được chứ.” Sau đó, cô ấy hạ thấp giọng xuống: “Tớ có tin độc quyền nhé! Hàn Tiềm vì một người phụ nữ mà trở mặt với Hàn Lam Lam.”

“Hơn nữa, người phụ nữ này chúng ta đều biết. Người mà cậu thường xuyên tiếp xúc đó.”

“Liễu Sơ Lăng?”

Tô Đình dành cho tôi ánh mắt tán thưởng: “Không sai. Chính là cô ta. Tin này rất đáng tin, là nghe được từ một nhân viên trang điểm nói, chính là người trong đoàn làm pjim của các cậu đó. Cô ấy ngủ quên ở phòng nghỉ, bị đồng quần áo che mắt. Khi Hàn Tiềm và Hàn Lam Lam vào không chú ý có người, vì vậy liền bị nghe lén.”

“Trên cổ Hàn Tiềm có vết cào, hiển nhiên là do hoạt động tương đối kịch liệt lưu lại. Đoán chừng nếu cởi quần áo ra, trên người còn càng nhiều vết. Cậu cũng biết Hàn Tiềm là một người rất chú ý đến danh tiếng, nhưng để một người phụ nữ cào một vết rõ ràng như vậy trên người, chắc chắn là bao dung người đó muốn chết, lại còn rất cưng chiều nữa. Hàn Lam Lam biết những việc anh trai đã làm, nói hai câu rồi hỏi người phụ nữ đó là ai, ngược lại còn bị Hàn Tiềm lạnh lùng ngắt lời. Tan rã trong không vui.”

Tô Đình mặt mày hớn hở, thao thao bất tuyệt phân tích Liễu Sơ Lãng làm như thế nào có thể quyến rũ được Hàn Tiềm, cuối cùng còn bồi thêm một câu: “Không nghĩ tới Liễu sơ Lãng lại là người như vậy, bình thường mang dáng vẻ thực nữ, trên giường lại cởi mở như vậy, quả nhiên con người đều có hai mặt.”

Chờ cô ấy nói xong mới chú ý đến sắc mặt tôi: “A, Thẩm Miên, mặt cậu sao thế? Cái này không phải chuyện tốt à? Dù sao người như Hàn Tiềm không thích hợp với chúng ta, Liễu Sơ Lãng làm diễn viên cũng như chỉ là một trò chơi, đều là một đường thuận lợi, có bối cảnh tốt. Tin tức này truyền ra ngoài, có thể gột rửa những ngôn từ điên cuồng giữa cậu và Hàn Tiềm. Nhưng chuyện này chúng ta nói với nhau vậy thôi, bình thường khi nói chuyện phải cẩn thận một chút. Còn có thái độ đó của Hàn Tiềm, hiển nhiên là muốn ám chỉ Liễu Sơ Lãng, xem ra kỹ thuật trên giường của cô ta nhất định rất cao cường, cào một thân vết thương như vậy, ngược lại khiến người nhà họ Hàn ăn tủy biết mùi. Quả nhiên cô ta không phải là người tốt đẹp gì.” Nói xong cô ấy lấy cùi chỏ đung đung tôi, trưng cầu ý kiến.

Tôi hít sâu một hơi, gật đầu mạnh: “Đúng vậy, quả thật không tốt đẹp gì. Tác phong như vậy, không tốt, không tốt, vô cùng không hài hòa.” Trong lòng trống rỗng, cũng may không có gây nên scandal gì. Hiện tại cũng là Liễu Sơ Lãng chịu tội thay cô. Không trách vừa rồi ở cửa cô ta nhìn tôi như vậy, thật là kinh tâm động phách.

Lần này tụ hội rất nhiều người trong giới, tôi và Tô Đình nhìn quanh, thấy không ít người có tiếng tăm. Tô Dương Dương cũng ở đây, chân tay mũm mĩm trắng hồng, mặc một chiếc quần yếm, tóc rẽ ngôi theo đúng tiêu chuẩn thiếu gia, tỉ lệ ba bảy. Trông cậu nhóc cũng mang dáng dấp của ba mình. Người đứng bên cạnh nắm tay cậu nhóc lại không phải Tô Khiêm mà là một người phụ nữ sắc mặt lạnh lùng, xa cách, tóc vấn lên cẩn thận tỉ mỉ, nhưng nhìn lại khiến cô ta già đi không ít.

“Mẹ của Tô Dương Dương, hay chính là vợ trước của Tô Khiêm, LâmNhiễm. Đã nghe qua chưa?”

Nghe tên nhưng chưa kịp, sự chú ý của tôi bị phân tán bởi một nghệ sĩ mới của HT, nên đành lắc đầu với Tô Đình: “Người nào? Tính tình Tô Dương Dương hướng nội như vậy là do ba mẹ ly dị sao?”

Lại thấy Tô Đình thần bí nháy mắt: “Không phải đâu, đứa nhỏ này nếu bố mẹ không ly hôn mới phải chịu tội. Cái cô LâmNhiễm này cũng là con gái của một tài phiệt, lúc ấy lại cùng Tô Khiêm đi du học, vốn là môn đăng hộ đối (tức là hai gia đình thông gia phải có sự ngang nhau về nhà cửa, của cải, và tương đương nhau về địa vị xã hội). Ai biết LâmNhiễm lại di truyền căn bệnh của gia tộc, có phần cổ chấp đến điên cuồng, tính chiếm hữu tương đối mạnh. Ban đầu, Tô Khiêm đi hợp, cô ta thuê thám tử đi theo, kết quả là cả hai bên đều không thoải mái. Tóm lại, trong giới có nữ minh tinh nào chỉ nào cần trò chuyện với Tô Khiêm dăm ba câu cũng bị Lâm Nhiễm chiếu cố. Bây giờ Tô Khiêm đầu tư sang lĩnh vực giải trí, cậu xem không phải LâmNhiễm lại theo sát đấy sao! Cô ta thể mà lại bỏ ra mấy chục vạn tự mình mở công ty, cổ tình đối nghịch với Tô Khiêm.”

Tôi vừa gật đầu cảm khái, vừa có chút nghi ngờ, cảm thấy hình như Tô Đình biết quá nhiều, với cương vị của cô ấy, sao lại có thể biết nhiều hơn tôi được nhỉ?

Chờ tới khi tôi cầm một ly đồ uống mới quay trở lại tìm Tô Đình, quả nhiên cô ấy đã chọn phải phiên toái. LâmNhiễm sắc mặt lạnh lẽo đứng trước mặt cô ấy, dưới đất là một chiếc đĩa đã vỡ, thức ăn văng khắp nơi, xung quanh đang xì xào bàn tán, không có ai tiến lên, chỉ đứng tại chỗ theo dõi tiến triển bên phía Tô Đình. Phát sinh xung đột vào lúc như thế này chính là câu chuyện mọi người thích nhất lúc trà dư tửu hậu.

Tôi đang định bước tới chỗ Tô Đình, thì thấy LâmNhiễm không nói tiếng nào, trực tiếp cầm chén rượu rang đỏ bên cạnh, hất lên người Tô Đình. Mọi người ồn ào, huyền não. Tô Dương Dương nhút nhát đứng bên cạnh mẹ, chắc là bị chuyện trước mắt làm cho sợ hãi, nên không dám không vắng lời.

Tôi chạy lại, dung sức đẩy mấy người phía trước mặt tôi ra, cởi áo khoác ngoài ra khoác cho Tô Đình. Lúc này, sắc mặt cô ấy tái nhợt, trước ngực rượu đang chảy xuống tí tách, trông rất thảm hại. Mà trong đám

người xung quanh đã có người lấy điện thoại ra lặng lẽ chụp lại chuyện “tốt” này. Tôi biết, dù tôi có giúp Tô Đình thì cũng không ngăn được những chuyện sẽ phát sinh sau này. Tôi cũng không rõ tại sao Tô Đình lại xảy ra xung đột với LâmNhiễm, chỉ là, hiện tại LâmNhiễm nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt dĩ nhiên cũng không thân thiện gì. Cô ta nheo mắt lại nhìn tôi: “Cô cùng đoàn làm phim với Dương Dương – Thẩm Miên?”

Giọng điệu rất là cả vú lấp miệng em (chỉ hiện tượng dùng quyền lực, thế mạnh của mình để chèn ép, lấn át kẻ khác), thấy tôi không nói lời nào, cô ta cứ thế tiếp tục: “Tô Đình là bạn cô? Cũng đúng là vật hợp theo loài, người phân theo nhóm. Cô không phải siết nắm tay, muốn giúp bạn mình hả giận? Là cô ta đắc tội với tôi trước. Muốn biết cụ thể, cô có thể hỏi cô ta, có tình nguyện nói sự thật cho cô biết hay không?”

Tôi cũng biết chắc là Tô Đình và cái cô Lâm Nhiễm này có ẩn tình gì đó, nhưng vấn đề trước mắt không phải truy cứu chuyện này. Tô Đình vỗ vỗ vai tôi tỏ ý không sao, quay đầu cười với LâmNhiễm: “Lâm tiểu thư, chuyện này không liên quan gì tới Thẩm Miên, mong chị đừng kéo cô ấy vào. Mọi người ở đây đều là nghệ sĩ, sau này chúng ta vẫn còn làm việc ở đây, mong chị giữ cao đánh khẽ, đại nhân không chấp tiểu nhân. Em ở đây đền tội cho chị.”

Sau đó, Tô Đình nhéo một cái vào tay tôi, đẩy tôi một cái, đưa mắt ý bảo tôi đừng giao du với kẻ xấu. Lúc này, cô ấy đã khôi phục lại tỉnh táo, thu lại thái độ thả lỏng tinh thần mà vừa nãy nói chuyện với tôi, ánh mắt hơi cong, có phần khiêm tốn lấy lòng, trên vạt áo vẫn còn vết loang. Cô ấy mỉm cười với LâmNhiễm, vô cùng thức thời. Trong đám người đứng xem náo nhiệt đã có vài người lộ ra dáng vẻ thất vọng. Kẻ có tiền đầu với nghệ sĩ, đáng xem nhất chính là một bên không biết tự lượng sức mình, cuối cùng bị đánh cho vỡ đầu chảy máu, đây mới là điểm thu hút phía sau công việc hào nhoáng kia. Hiện tại, Tô Đình chủ động xuống nước, cũng là không thể làm thỏa mãn những người đứng xem.

LâmNhiễm ra uy một hồi đại khái cũng hiểu được hẳn là càng phải ra oai, nói với Tô Đình giọng lười biếng: “Như vậy đi, cô đàn dương cầm chắc cũng không tệ, đàn cho tôi nghe một bài đi.”

Tô Đình gật đầu đồng ý. Trên mặt là nụ cười sinh động nhưng giả tạo. Chuyện rõ ràng phát triển theo hướng tốt, nhưng trong lòng tôi lại cảm thấy khó chịu. So với chuyện phải mỉm cười giả tạo, tôi càng tình nguyện nhìn cô ấy bày ra vẻ mặt không khách khí lười tôi một cái.

Thích một người, chỉ mong muốn nhìn cô ấy thuận buồm xuôi gió. Cô ấy khó chịu, cô ấy khổ sở, cô ấy chết lặng, bạn cũng cảm thấy như vậy, thậm chí so với cô ấy bạn còn cảm thấy khó chịu hơn. Tô Đình là bạn tôi, mà Tống Minh Thành, Hàn Tiêm, Tống Minh Nguyên bọn họ không có ai ở bên cạnh tôi, tôi mới phát hiện ra mình nhỏ bé và cô đơn đến thế. Cái gì tôi cũng không làm được, thậm chí tôi không thể thẳng lưng hát cho LâmNhiễm một ly rượu.

Tô Đình tự lui một bước, vậy mà LâmNhiễm lại không biết điều bỏ qua. Cô ta nhìn Tô Đình, ánh mắt giễu cợt: “Cô đàn cho tôi bài ca chúc rượu đi, trong hoàn cảnh thế này thì vừa hay.”

Tôi nghe mà tay chân lạnh ngắt. Bài ca chúc rượu trong vở opera La Traviata (còn được gọi là Người đàn bà sa ngã, nội dung dựa trên cuốn tiểu thuyết Trà Hòa Nữ (La dame aux Camélias) của Alexandre Dumas, xuất bản năm 1848). Mặc dù là một vở nhạc kịch rất hay về tình yêu, nhưng thân phận của nhân vật trong đó liên hệ với Tô Đình thì vô cùng châm chọc. Quả nhiên, đám người xung quanh bắt đầu vang lên tiếng cười.

Năm xưa, Tô Đình vào nghề, bị công ty quản lý chèn ép rất khổ sở, có giai đoạn thậm chí không có lịch trình là phải đến các bữa tiệc bồi rượu. Đoạn chuyện cũ này cô ấy luôn muốn quên đi, vậy mà LâmNhiễm lại cố tình rạch vào vết sẹo của cô ấy. Mà Tô Đình học dương cầm cũng là trước hi gai đình sa sút, đó là ký ức thuần khiết nhất, vui vẻ nhất để cô ấy tưởng niệm, hiện tại LâmNhiễm lại muốn cô ấy dung thứ sạch sẽ nhất của mình phô bày ở nơi cuộc sống nhơ bẩn này. Đây chính là xát muối vào vết thương, muốn hủy diệt tự tôn của cô ấy. Tôi nhìn đôi tay và bờ vai run rẩy của Tô Đình, dù thế nào đi nữa cũng không thể để cô ấy cứ như thế đi đánh đàn được.

“Lâm tiểu thư, khả năng chơi đàn của Tô Đình kia chỉ là làm đẹp bản sơ yếu lý lịch thôi. Cô ấy ngay cả khuông nhạc như thế nào cũng không hiểu, hay là để tôi đàn thay cô ấy vậy.”

Rốt cuộc tôi không nhịn được, chủ động gây chuyện. Cũng may, LâmNhiễm cũng không có ý định gây

chuyện quá đáng, dù sao cô ta cũng là người có uy tín danh dự. Chuyện này tiếp tục cũng không giải quyết được gì. LâmNhiễm nhìn tôi âm trầm, kéo Tô Dương Dương rời đi.

Tô Đình lại tỏ ra lung túng: “Xin lỗi, ban đầu chẳng qua là tớ thấy Tô Dương Dương nhìn chăm chăm vào dòng chocolate đang phun trào, LâmNhiễm chưa bao giờ cho cậu nhóc ấy ăn đồ ngọt, điểm ấy Tô Dương Dương giống với ba nhóc. LâmNhiễm cảm hận Tô Khiêm, ngay cả thiên tính của Tô Dương Dương cũng triệt tiêu. Tớ nhịn không được, lặng lẽ đưa cho cậu nhóc đó một miếng bánh ngọt. Sau đó LâmNhiễm đi tới, hất đổ cái đĩa trên tay Tô Dương Dương. Chuyện sau đó cậu biết rồi đó.”

Trong đầu tôi có một suy nghĩ: “Cậu đang qua lại với Tô Khiêm?”

Lần này, rốt cuộc cô ấy ngưng ngừng, biểu cảm áy náy lại có phần xấu hổ: “Tớ không cố ý gạt cậu đâu, nhưng bối cảnh của tớ cũng không trong sạch gì. Tô Khiêm không những phải đối diện với áp lực trong nhà mà còn cả LâmNhiễm nữa. Bản thân tớ cũng rất áp lực, yêu đương bí mật rất khổ, hơn nữa tớ còn muốn duy trì đoạn tình cảm này. Thẩm Miên, xin lỗi cậu, lần này lại kéo cậu vào rắc rối rồi.”

Lúc này trên mặt Tô Đình đã có phần lo lắng, luống cuống. Tôi lại cảm thấy so với bộ dạng tươi cười vừa rồi của cô ấy thật sự là đáng yêu hơn nhiều.

“LâmNhiễm không bỏ qua như vậy đâu, cậu phải cẩn thận đấy. Tô Khiêm là miếng thịt béo, vừa tốt bụng lại ôn hòa, đúng là một đối tượng không tệ. Các cậu cứ tiếp tục yêu đương bí mật cho tốt, cần giúp đỡ tớ có thể yểm trợ.”

Mọi chuyện thay đổi đến bất ngờ, tôi cảm thấy bữa tiệc đêm nay rất đáng giá, sau song gió đó rốt cuộc cũng óc thể tìm được bình yên. Tô Đình lần đầu tiên lộ ra dáng vẻ e lệ, bị tôi bám lấy tra hỏi mới ấp a ấp úng kể lại quá trình quen biết giữa cô ấy và Tô Khiêm. Thật ra thì câu nói kia nghiệm ra thật đúng, muốn quyến rũ được một tay nhà giàu đã ly dị thì con trai anh ta chính là mấu chốt.

Sau đó chúng tôi uống một chút rượu, rồi mỗi người một ngả. Tâm trạng của tôi rất tốt cho tới khi tôi bị người ta đánh trước khi bất tỉnh nghĩ, đều là tư chất nghề nghiệp gì gì đó, thế mà lại bị người ta trù một cái túi rác lên rồi kéo vào một ngõ tối đánh ột trận, có lẽ trước khi bị đám côn đồ đánh cho bất tỉnh lại có những suy nghĩ như vậy. Suy nghĩ thứ hai là, tôi thấy được mặt bọn chúng. Điều này làm cho tôi cảm nhận được một dự cảm không lành...

Tôi biết quá nhiều rồi!

Crystal: Xin lỗi các bạn vì sự chậm trễ này. Thực sự là chương này không khó nhưng mình lại làm rất lâu vì có nhiều lý do quá. Đợt này mình đang thi nên không có nhiều thời gian để làm vậy mình nghỉ đến hết tháng này nhé. Hẹn các bạn vào ngày đầu tiên của năm 2014. Còn một điều nữa, chúc bạn nào đang và sắp thi thi tốt nhé, chúc các chị công tác tốt, cuối năm chắc là rất bận rộn nhưng dù bận rộn thì cũng đừng bỏ em (tớ) và Thành danh sau một đêm nhé!!!

36. Chương 36: Xúc Cảm Nơi Đầu Ngón Tay Anh Chạm Vào Lành Lạnh, Nhưng Lại Cảm Thấy Rất Ân Cần, Dịu Dàng.

Trên thế giới này có rất nhiều câu danh ngôn. Tôi đã từng rất tin vào những ngôn từ tràn đầy ý thơ đẹp dễ đó mà không chút nghi ngờ. Nhưng khi số tuổi tăng lên, chúng lại như bọt biển tan biến từng cái một trước mắt tôi. Thời gian khiến chúng ta thỏa hiệp để tiến về phía trước, có thời đã từng chép từng câu xuống để học thuộc, hiện tại ngay cả một chút ấn tượng cũng không còn nhớ, chỉ còn là một hình ảnh mơ hồ. Tổng Minh Thành nói, ước mơ tan biến cũng đại khái như vậy, em còn chưa kịp hồi phục lại tinh thần thì đã không còn nhớ rõ ban đầu nỗ lực vì cái gì.

Cho nên đến ngày hôm nay, tôi không nhớ được quá trình tan biến như thế nào đại khái chỉ tóm lược lại đôi câu.

Một là liên quan tới tình yêu, hai là liên quan tới lý tưởng.

Cái câu tình yêu kia ước chừng tan biến là một tuần sau khi tôi đi Anh. Một nữ thi nhân người Tây Ban Nha đã từng nói: “tương tự giống như bệnh đau dạ dày. Bạn có chóng mặt, phát sốt, cơm nước không thêm,

tiêu hóa không tốt, nhưng, bệnh đau dạ dày có thuốc trị được mà tương tư tận xương thì nan giải.” Lúc đó, tôi chưa thích ứng được với khí hậu ở Anh, ăn đồ ăn nhiều dầu mỡ liền thượng thổ hạ tả (chỉ triệu chứng của bệnh thổ tả, vừa nôn mửa vừa đi ỉa chảy), lăn lộn ở trên giường, trong lòng cuối cùng cũng tỉnh ngộ. Tôi nghĩ tương tư rất đẹp, trước đó có giây phút tôi đã ước giống như cơm không muốn ăn, nước không muốn uống, như bị đau dạ dày. Nhưng lần ốm đau này cuối cùng cũng triệt tiêu suy nghĩ tích cực trong tôi. Điều này cũng gián tiếp khiến tôi vẫn dầm mưa dãi nắng đơn độc một mình. Những người đã từng trải qua bệnh đau dạ dày như tôi chắc đều không có dũng khí đi tương tư.

Mà không tới đã nhiều năm trôi qua như vậy, cái cảm giác khắc cốt ghi tâm tưởng như không tan biến lại tới như vậy. Khi những món đòn của những người đó rơi trên người tôi, trong đầu tôi thoáng chốc hiện lên rất nhiều tình cảnh và câu từ. Cái gì mà “nát thịt xương tan nào có sợ, chỉ mong thanh bạch tiếng còn ghi” (trích Vịnh vôi trắng của Vu Khiêm). Cái gì mà “một trái tim thanh khiết trong bình ngọc”. Tôi tự khích lệ bản thân, dịch có thể tiêu diệt được tôi nhưng không thể tiêu diệt được tinh thần bất khuất trong tôi. Thế nhưng từng nắm đấm kia đánh xuống đều là nắm đấm thật, từng cái đập kia cũng là cái đập thật. Trong thực tế, rốt cuộc tôi không thể không thừa nhận, thân thể bị tiêu diệt thì tinh thần kia cũng chẳng còn chỗ mà lên tiếng.

Cái gã cầm đầu đeo kính đen kia đập một cước lên người tôi, trong miệng phun khói, hình như muốn nói cái gì đó, tôi liền cướp lời đi trước một bước: “Anh hùng, tôi sai rồi. Tôi nhận tội. Các anh hãy thả tôi đi. Người sai các anh đánh tôi cho các anh bao nhiêu tiền, tôi trả gấp mười lần. Các anh đánh lại kẻ đó một trận là được, những trách nhiệm khác tôi không truy cứu.”

Gã đeo kính râu kia hình như bị sự hào phóng của tôi hù dọa, ngược lại lấy chân đá lên người tôi, đám huynh đệ xung quanh cười hỉ hả: “Mày chỉ là một tiểu minh tinh, chúng tao dĩ nhiên là muốn kiếm tiền rồi nhưng chúng tao cũng phải xem nên kiếm tiền của ai. Mày kêu tao đánh lại người bỏ tiền ra thuê à? Bọn tao đã ra tay đánh mày ở chỗ này rồi thì cũng đâu có ngu. Mày cũng đừng oán trách bọn tao làm gì, chỉ là cầm tiền làm việc, chúng tao cũng có đạo đức nghề nghiệp.”

Một mặt bọn chúng nói như vậy là để cho tôi oan có đầu nợ có chủ, đánh vào mặt tôi mà không nương tay. Khóe miệng tôi lập tức trào máu.

“Các anh chờ một chút! Có biết Tống gia không?” Tôi cố gắng mở đôi mắt đã có phần sưng lên: “Tống Minh Nguyên và Tống Minh Thành đều có quan hệ với tôi, các anh suy nghĩ kỹ rồi hãy động thủ. Trước mặt coi như tôi vẫn còn được cưng chiều. Những tin đồn về tôi hẳn các anh cũng không phải chưa nghe qua.” Huống chi, tôi dù gì cũng được coi là thần tượng, làm sao có thể bắt tôi lại còn đánh vào mặt. Tôi đoán lúc này hai gò má của tôi cũng đã sưng lên, mà Scandal còn một phần cảnh cuối quan trọng nữa, dù thế nào tôi cũng giải giữ được khuôn mặt.

Quả nhiên điều này tương đối có lực uy hiếp. Đối phương hình như có chút do dự, tôi đang dương dương tự đắc, lại quên mất trên thế giới này có “hello, moto”.

Một hồi chuông điện thoại qua đi, một người phụ nữ thướt tha đi tới, búi tóc được vấn lên cẩn thận, tỉ mỉ. Quả nhiên là Lâm Nhiễm. Trong lòng phụ nữ này không những có ghen tị mà còn có nghi ngờ nghiêm trọng. Tô Khiêm ly hôn với cô ta ba năm, ban đầu con trai do cô ta nuôi, cô ta lại có thể nhốt Tô Dương Dương trong nhà. Tô Đình và Tô Khiêm qua lại hẳn không có ai biết, nếu không lúc ấy làm sao cô ta có thể từ bỏ ý đồ.

Cô ta ra hiệu cho hai gã cao to vạm vỡ bên cạnh, đối phương nhấc khuôn mặt bầm dập của tôi lên. Người phụ nữ này hít một hơi thuốc lá, nhả khói lên mặt tôi, sau đó không một lời giải thích cho tôi một cái bạt tai. Trực tiếp đánh mặt tôi lệch sang một bên, trong miệng tràn đầy mùi tanh của máu.

Sau đó, cô ta sai người ném tôi xuống đất. Tôi không còn đủ sức để nhấc lưng lên, chỉ có thể nhắm mắt nhắm mũi nhìn sắc mặt trào phúng của cô ta, cái dáng vẻ từ trên cao nhìn xuống: “Thẩm Miên, cô là cái thá gì? Cái gì Tống gia? Tống nhị thiếu gia cơ bản là không có quyền lực, mà tôi lại có may mắn hợp tác với Tống Minh Nguyên, tính tình lạnh lùng của anh ta tôi cũng biết sơ sơ. Vì cái loại mặt hoa da phấn như cô mà trở mặt với tôi, thực không đáng.”

Cô ta dùng giày cao gót nâng cầm tôi lên: “Đánh thẳng vào cái mặt này của cô, tôi xem cô làm thế nào đi ra ngoài gặp người khác. Hay là đêm nay phá nát mặt cô, xem cô còn lấy cái gì ra quyến rũ đàn ông.

Đừng cho là tôi không biết, cô có suy nghĩ leo lên giường Tô Khiêm, hàng ngày ở đoàn làm phim lấy lòng Dương Dương của chúng tôi. Bây giờ, đứa bé này mở miệng, ngậm miệng là cô, giống như cô sinh ra nó vậy. Còn cái con tiện nhân Tô Đình kia nữa, thật sự ghê tởm thứ tình cảm chị em thăm thiết của các người, còn muốn chung một chồng nữa!”

“Cô cũng chỉ là phế phẩm mà thôi. Quyển rũ Tống gia à? Người ta là Tống nhị thiếu gia, cho tới bây giờ không thiếu phụ nữ. Tống Minh Nguyên sao? Không cần đàn bà. Trước còn truyền ra tin đồn quyển rũ Hàn Tiềm, đáng tiếc người ta cũng không thèm cô. Rốt cuộc cô có bao nhiêu ti tiện vậy hả? Chỉ nhờ vào khuôn mặt này sao?” Cô ta nói xong, liền lấy trong túi xách ra một con dao gọt hoa quả. Người phụ nữ này bị điên rồi có nghe nói. Hiện giờ sắc mặt cô ta dữ tợn nhưng ánh mắt lại hết sức bình tĩnh. Thật sự là rợn tóc gáy.

Khi con dao gọt hoa quả hạ xuống, tôi chỉ cảm thấy trái tim như bị kim châm, hỗn hợp máu đặc sệt, nồng nặc. Bởi vì giây giũa, cô ta chỉ trượt nhẹ vào trong cổ nhưng máu lại không ngừng chảy ra. Tôi có cảm giác như bị ai đó rạch cổ họng.

Cô ta cười, thần sắc lại rất tươi sáng, phần chân cũng không bỏ qua cho tôi, dùng gót giày đạp vào lòng bàn tay tôi, hung hăng giày xéo.

Tôi đau tưởng chừng như muốn ngất đi, cả người phát run, cắn răng nghiến lợi: “Tống gia nhất định giết cô.”

Sau đó là khoảng không bóng tối, tôi thực sự hôn mê.

Khi tỉnh dậy là căn phòng tràn ngập mùi thuốc sát trùng. Rèm cửa sổ sát đất được kéo sang hai bên, ánh mặt trời chiếu vào, rơi xuống những vệt sáng loang lổ. Đệm giường mềm mại, ấm áp, trừ cảm giác đau đớn trên mặt và cổ, tôi thực sự hoài nghi mình đang mơ.

Khẽ cử động, liền cảm thấy toàn thân rã rời. Vết thương đã được xử lý cẩn thận, nhưng hiển nhiên thương thế không nhẹ. Tôi cử động vài cái liền bỏ luôn ý nghĩ ngồi dậy.

Một lúc sau, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân của hai người và tiếng cãi vã.

“Anh, anh làm như vậy là không thích hợp. Lâm gia đã ra tay trước một bước, hiện tại trên các mặt báo đều là tin tức không có lợi cho Thẩm Miên. Dùng quy tắc ngầm tranh giành tình cảm bị tình địch trả thù. Còn có số ảnh chụp chị ấy và Tống Minh Thành thân mật cũng bị phát tán, đây căn bản là quy tắc ngầm diễn ra trong công ty HT. Hơn nữa trước đây còn có scandal với Lý Khải Duệ và những người khác, hình tượng trước công chúng của chị ấy gây quá nhiều tranh cãi. Thực sự anh không nên dính vào lúc này. Vất vả lắm lúc trước mới giúp anh xử lý chuyện đó. Huống hồ, anh xuất hiện kịp thời, mặt Thẩm Miên cũng không có tổn thương nào nghiêm trọng, người cũng không sao. Lần này, anh ôm Thẩm Miên đi ra, Lâm gia đã biết chị ấy là người của bên chúng ta. Anh đừng nhúng tay vào, Lâm gia sau lần này cũng sẽ không dám động vào Thẩm Miên nữa, mà anh cũng cho người ta mặt mũi. Không phải vẹn cả đôi bên sao?”

Tiếp đó là giọng nói của Hàn Tiềm, lạnh lùng, uy nghiêm: “Cái gì vẹn cả đôi bên? Những tin tức không hay đó em bảo cô ấy phải làm sao đây? Mọi chuyện âm ỉ như vậy, nếu Tống Minh Thành cũng phải tay chối bỏ quan hệ, không có ai bảo vệ cô ấy cả. Có phải là sau này cô ấy không còn tương lai gì trong giới giải trí nữa không! Lam Lam, em cũng biết, cô ấy đã rất cố gắng trong Scandal tự cô ấy giành được vai diễn, tự bản thân tìm tòi học hỏi tất cả. Sự nghiệp của cô ấy chỉ mới đang bắt đầu.”

“Xảy ra chuyện như vậy, chắc thì công ty sẽ phải sạch tất cả, không nói một lời liên tưởng tay đào thải, em so với anh còn rõ hơn cô ấy sẽ có kết quả gì.”

Sau một lúc im lặng, Hàn Lam Lam mới tiếp tục lên tiếng, sau đó tôi nghe thấy cô ấy nói: “Anh, em biết anh thích Thẩm Miên. Trong mối quan hệ này không bao hàm lợi ích. Em cũng thích chị ấy, nhưng anh so với em còn rõ hơn anh có địa vị như thế nào. Ba mẹ sẽ không để cho anh làm như vậy đâu. Thẩm Miên là người trong giới giải trí, huống chi lại còn là nhân vật trong các đề tài bàn tán. Chuyện của Lâm Nhiễm lần này có lẽ cũng là một bài học với chị ấy, một lần ngã là một lần bớt đại, chị ấy sẽ biết không thể tùy

tâm sở dục (chỉ người làm theo ý mình không nghe ai hết) phóng túng trong giới giải trí được, phải tu tâm dưỡng tính. HT cắt đứt triệt để mọi thứ của chị ấy đối với anh chưa chắc đã là chuyện không tốt.”

“Đây là cơ hội để chị ấy rút lui khỏi giới giải trí. Anh cũng biết, khi anh muốn kết hôn với người có gia cảnh bình thường mà không phải do người nhà sắp xếp, cho tới cuối cùng em vẫn đứng về phía anh. Nhưng anh không thể để cho ba mẹ mất mặt được. Họ sẽ không muốn tên mình hoặc con trai mình xuất hiện thường xuyên trong những tin tức giải trí tạp nham. Vì vậy để cho Thẩm Miên rút lui, ổn định khoảng hai năm, những tin tức liên quan tới chị ấy phai nhạt, chị ấy cũng sẽ biến thành một cô gái ngoan ngoãn, hiểu chuyện. Nếu như khi đó, anh còn thích chị ấy, thì hãy dẫn chị ấy về gặp ba mẹ.” Giọng cô ấy nhẹ nhàng, vạch ra từng bước: “Anh, anh nói xem có được không? Hiện tại, anh thực sự không nên khiêu chiến với Lâm gia. Ngộ nhớ chuyện của anh và Thẩm Miên bại lộ, đối với mấy nhà mà nói thì đều rất lung tung.”

Trong lòng tôi vô cùng lo sợ. Lâm gia vô cùng thủ đoạn. Dù sao, tôi chỉ là một tiểu minh tinh danh tiếng không được tốt, nếu ra tay với tôi, cộng thêm dư luận của truyền thông, tôi căn bản không có cơ hội xoay chuyển tình thế. Mà lần trước Hàn Lam Lam lên tiếng giải thích thay Hàn Tiềm khiến tôi không tự chủ được run lên.

Tôi chỉ là một người không có trọng lượng, lúc nào cũng bị đem ra cân nhắc. Hơn nữa, theo những gì Hàn Lam Lam ám chỉ, tôi hoàn toàn có thể bị thay thế. Mà dựa theo suy nghĩ và suy luận của cô ấy, nếu tương lai tôi đúng như cô ấy nói, sự nghiệp đang dở, hoàn toàn sống nhờ dưới đôi cánh của Hàn Tiềm, thất sủng với tôi mà nói đại khái không chỉ là mất đi một đoạn tình cảm.

Tôi vùi đầu vào trong gối, không thể khống chế được bản thân cảm thấy cả người rét run. Nếu như Hàn Tiềm không trả lời, nếu như Hàn Tiềm mặc nhận điều này, tôi nên làm gì bây giờ?

Tôi so với bất cứ người nào đều rõ, lúc này nếu Hàn Tiềm chấp nhận hành vi này của Lâm gia, coi như về sau có dùng tình cảm yêu thương cỡ nào với tôi, tôi cũng đều cảm thấy trái tim giá lạnh. Đây là tình cảm không đáng tin cậy, khoảng cách về thân phận quá lớn. Anh nắm giữ sinh tử, mà ở thời điểm tình cảm mặn nồng nhất nếu như không thể vì tôi dừng cảm ra mặt chỉ ích kỷ đứng trên lập trường của mình, bày ra tư thế chúa tể, làm sao có thể hình dung ra được tình cảm sau này sẽ đậm bạc ra sao. Anh còn có thể đối xử với tôi như thế nào?

Chờ tới khi Hàn Tiềm tiếp lời, tôi mới phát hiện, móng tay mình đâm vào lòng bàn tay, để lại vết sâu hình bán nguyệt, lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi lạnh. Cả người không có lực, giây phút vừa rồi, so với khi bị đánh còn căng thẳng, lo sợ hơn.

Tôi nghe thấy giọng nói của anh truyền tới: “Hiện tại, anh không nên cùng Lâm gia thế nào? Bọn họ là thế nào với Hàn gia? Người bọn họ đánh là người phụ nữ của Hàn Tiềm. Đàn ông kiếm tiền là để bảo vệ vợ và con cái, không phải là để cho người khác ức hiếp, đánh đập, sau đó mới lấy tiền mình kiếm được cho người phụ nữ của mình chữa bệnh, trấn an.” Anh gần từng chữ: “Em biết anh sẽ làm thế nào rồi đó.”

Sau đó là câu nói hoang mang của Hàn Lam Lam, cô ấy khê kêu lên, hình như còn thì thầm điều gì đó, giọng nói rất nhỏ, tôi không nghe thấy. Tôi chỉ cảm thấy bọn họ đang tiến lại gần căn phòng, đẩy cửa ra. Tôi nhanh chóng nhắm mắt lại giả chết.

Tôi cảm nhận được Hàn Tiềm ngồi xuống bên cạnh giường tôi, lấy tay vuốt lên từng đường nét trên khuôn mặt tôi, cử chỉ nhẹ nhàng, giống như một cọng lông vũ. Anh bôi thuốc lên vết thương, xúc cảm nơi đầu ngón tay chạm vào lạnh lạnh, nhưng lại cảm thấy rất an cần, dịu dàng.

Ban đầu khi bị giẫm nát dưới chân, cảm xúc lúc đó là tức giận, hốt hoảng, thấy con dao nhỏ thì hoảng sợ. Cho tới lúc này cũng không nghĩ chuyện như thế này sẽ xảy ra với tôi, mà trong lúc đó mới nhận ra, nếu không có người quan tâm tôi, không có ai để ý buổi tối tôi có về muộn hay không, không có ai liên lạc với tôi để phát hiện ra tôi gặp chuyện không may. Có phải tôi cũng sẽ giống như những tin tức kia nói không, yên lặng chết đi, cho đến rất nhiều ngày sau, thi thể mới được phát hiện. Loại tâm trạng này rất phức tạp. Ngoại trừ sợ hãi bạo lực và không có cách nào chống cự ra thì chỉ còn có tịch mịch và thê lương.

May mà, còn có người quan tâm tôi.

Tôi cảm thấy, nếu như chân tay tôi linh hoạt, nhất định sẽ nhảy dựng lên ôm lấy Hàn Tiềm vui sướng mà khóc. Sau đó nói với anh, ảo tưởng hồi nhỏ về tình yêu đã tan vỡ, bởi vì anh mà lại trở về.

Tôi nguyện ý bị đau dạ dày.

37. Chương 37: Lâm Nhiễm Đáng Chết Kìa Lại Làm Lớn Nó Lên

Tôi cố gắng bình ổn lại hô hấp. Tôi nghĩ có khi tôi bị đánh thành đầu heo rồi nên thực sự không muốn đối mặt với thực tế lâm ly, tàn khốc, tanh máu tươi như vậy. Ít nhất không muốn tỉnh lại đối diện với Hàn Tiềm trước mặt. Lý phu nhân thời Hán Vũ Đế, dù biết rằng sẽ chết nếu cứ dùng chăn che kín đầu không chịu nhìn Vũ Đế, cũng nhất quyết không để cho người đàn ông này nhìn thấy vẻ tiều tụy, bệnh tật của mình. Tôi không có dự kiến trước việc này như Lý phu nhân, nên không thể không phô bày khuôn mặt sưng vù của mình ra ngoài không khí, nhưng giả chết như vậy cũng tốt hơn là mắt to trừng mắt nhỏ với Hàn Tiềm trong hoàn cảnh như thế này.

Trong suy nghĩ của tôi, Hàn Tiềm thấy tôi ngủ say như vậy thì sẽ thấy nhàm chán mà rời đi, nhưng không ngờ, anh lại cầm lấy tờ báo ngồi xuống ghế sofa ung dung ngồi đọc. Suốt một buổi chiều, tôi cảm nhận được ánh mặt trời tờ sáng ngời đến mờ tối, anh đều chưa từng rời đi.

Ước chừng sắp tới giờ cơm tối, rốt cuộc anh cũng đứng lên đi lại, đợi một hồi lâu cũng không nghe thấy tiếng anh đóng cửa. Tôi len lén mở mắt nhìn trộm, lần này thực sự là bị dọa sợ đến thiếu chút nữa bật dậy. Trước mắt là hàng mi dày của anh, anh đang cúi người xuống ngày càng gần với môi tôi. Sau đó là một nụ hôn nhẹ như lông vũ, nhẹ nhàng lướt qua.

Sau đó là giọng nói mang theo ý cười của Hàn Tiềm: “Biểu hiện của em lúc này có phải muốn anh dùng nụ hôn đánh thức mỹ nhân, em mới bằng lòng mở mắt ra không? Thẩm Miên, em phải dậy thôi. Cứ ngủ như vậy không biết là sẽ ngủ đến bao giờ.” Anh lại vươn người tới hôn lên vành tai và cổ tôi, cũng không tránh vết thương ra, nhẹ nhàng chạm vào. Tôi khẽ kêu đau, lúc này Hàn Tiềm mới dừng lại.

Anh ngồi ở mép giường, những ngón tay luồn vào tóc tôi, vuốt ve. Có lẽ từ lúc tôi xảy ra chuyện đến giờ anh chưa hề ngủ, trong đôi mắt hiện lên vẻ mệt mỏi. Lúc chiều, Hàn Lam Lam lại tới một lần nữa. Để ngăn chặn Hàn Tiềm, Lâm Nhiễm đem chuyện Hàn Tiềm đưa tôi đi tận lực tuyên truyền ra bên ngoài, tung tin ấy tòa soạn mà Lâm gia thao túng, thêm mắm dặm muối, bịa đặt quan hệ giữa tôi và Hàn Tiềm là quan hệ nam nữ bất chính, không trong sạch, hơn nữa cố ý tuyên truyền danh tiếng của tôi giai đoạn trước, Lâm gia còn cố tình truyền đến tai người lớn trong nhà Hàn Tiềm. Người lớn trong Hàn gia trực tiếp tạo áp lực với Hàn Tiềm, muốn anh không được tiếp tục nhúng tay vào, nhanh chóng vứt củ khoai lang bỏng tay là tôi này đi.

“Bây giờ bên ngoài thế nào?” Tôi nhìn Hàn Tiềm, làm bộ lơ đãng hỏi: “Anh biết mà, hiện tại em bị đánh, Scandal ngày mai còn có buổi ra mắt, mà em phải mất một thời gian nữa mới xuất hiện trước ống kính được, không biết phải đối phó thế nào với giới truyền thông? Dù sao bị đánh thành như vậy, em cũng không muốn giới truyền thông đào bới tin tức này.”

Hàn Tiềm sờ đầu tôi: “Phía Scandal em đừng sợ, để tên Lý Khải Duệ đó ứng phó là được rồi, cứ an tâm tĩnh dưỡng. Những chuyện khác anh sẽ giúp em xử lý.” Tôi đoán Hàn Tiềm sẽ giấu tôi những chuyện diễn ra bên ngoài, lại không nghĩ anh ngược lại hoàn toàn không nói cho tôi, thật ra cũng nên sớm nghĩ tới, thậm chí ngày đó anh còn thu mua lại tất cả đồng tạp chí, anh thậm chí còn không muốn tôi có một chút phiền lòng nào.

Tận tối đêm, anh cũng không có ý định rời đi. Tôi kéo kéo vạt áo anh nghi hoặc, anh nắm tay tôi, lại cúi xuống hôn tôi: “Anh lo ban đêm em sẽ sợ. Hiện tại anh ở đây, ai cũng không thể tổn thương em. Em có thể an tâm ngủ, anh sẽ ở đây với em.” (Crystal: Hi, anh thế này không yêu anh sao được)

Nhìn anh cười mặt mày rạng rỡ, thực sự không một ai có thể không rung động, tôi lại nhéo một cái vào tay anh: “Anh đi ngủ đi, ngủ ngon một giấc, sau đó em có chuyện muốn nói với anh.” Không muốn thấy anh lại khổ cực như vậy, ngày mai, ngày mai chờ sau khi anh ngủ một giấc thật ngon cho tinh thần sáng khoái, tôi sẽ đem tất cả mọi chuyện ra nói cho anh biết.

Hàn Tiềm gật đầu: “Được, anh chờ em ngủ rồi sẽ đi.”

Lòng tôi cảm thấy mỹ mãn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, nhưng không ngờ ngày mà tôi và anh có thể gặp lại lại cách nhiều ngày mai như vậy. Ngày hôm sau, Hàn Tiềm bị triệu hồi khẩn cấp về nhà. Ông nội Hàn Tiềm mấy năm trước phát hiện ung thư dạ dày, lúc này ông cụ lại dùng cái cơ bệnh tái phát để triệu cháu trai về. Mà bởi vì Lâm Nhiễm thâm tóm giới truyền thông lan tin, cũng ám chỉ tôi và Hàn Tiềm hiện đang sống chung, phóng viên chặn kín nhà Hàn Tiềm. Bên ngoài cổng Hàn gia đông đến kinh người, ký giả, người hâm mộ, người đi đường dừng chân, bất kể là tới xem náo nhiệt hay tới thăm bệnh, Hàn Tiềm điều ba hàng bảo vệ ra ngăn lại cũng không có hiệu quả. Cộng với việc anh phải ra ngoài, nên mới sắp xếp cho tôi vào bệnh viện tư nhân, đến đêm lặng lẽ rời đi. Mà cho đến khi ra khỏi nhà Hàn Tiềm, tôi mới liên lạc được với Tống Minh Thành. Đêm đó bị đánh, điện thoại di động không biết bị văng đi nơi nào, Hàn Tiềm muốn bảo vệ tôi nên không để cho tôi tiếp xúc với tin tức bên ngoài.

Tống nhị thiếu gia đã từng thâm tình nói với tôi, anh ấy sẽ mãi mãi là hậu thuẫn chắc chắn của tôi, cho dù mưa gió, cho dù đêm đen hay ngày dài, anh ấy cũng sẽ vĩnh viễn ở bên tôi. Khi đó và đúng lúc chiều tà, khi đó tôi còn nhỏ, ánh mắt anh tràn đầy tình cảm, nắm hai bàn tay truyền cho tôi hơi ấm. Tôi vô cùng cảm động thiếu chút nữa nước mắt, nước mũi tuôn trào.

Không nghĩ tới nhiều năm sau, một màn này lại tái diễn.

Hậu thuẫn chắc chắn của tôi thấy tôi tỉnh lại, phanh một tiếng nhảy lên làm bộ muốn tới ôm tôi. Khi đó, tôi cũng đang muốn đứng lên, vì vậy anh ấy liền vồ phải khoảng không, anh ấy đập thẳng vào mũi tôi, nhất thời khiến mũi tôi đau đớn, xém chút nữa nước mắt nước mũi tuôn trào.

Anh ấy sờ sờ mặt tôi, chỗ vết thương hiện tại tím bầm lại, trên mặt tôi hiển nhiên màu sắc sắc sỡ, trông giống như một bức tranh trầu tượng chưa hoàn thành vậy. Nhưng Tống Minh Thành lúc này lại không chê tướng mạo tôi xấu xí, ôm tôi thật chặt. Đầu anh ấy tựa vào hóm cổ tôi, mái tóc ngắn của anh ấy chọc vào làm người ta ngứa ngáy.

Anh ấy buồn bực nói: “Miên Miên, chúng ta phải đồng sinh cộng khổ. Anh còn khỏe mạnh như vậy, em không thể có chuyện được.” Lúc này, Tống Minh Thành không hề nói những từ phong hoa tuyết nguyệt, nhưng câu này lại khiến tôi xúc động. Tôi ôm lại anh ấy, vỗ vỗ lưng anh ấy.

“Em không sao, chỉ là bị đánh mấy cái thôi, đau đớn thế này còn tốt hơn nhiều bị hành hạ về mặt tinh thần.”

Nhị thiếu gia lo lắng vết thương của tôi, nhẹ nhàng ôm tôi rồi buông lỏng ra, sau đó anh ấy thâm tình nhìn tôi.

Tôi cuối cùng thua trận, không còn sức lực: “Tin tức em bị đánh truyền ra ngoài rồi à? Cả nhà đều biết hết rồi? Không còn cách nào khác nữa phải không?”

Anh ấy nháy mắt: “Em biết à? Anh còn tưởng rằng Hàn Tiềm không để cho em biết đã xảy ra chuyện gì cơ đấy. Anh và anh cả thương lượng với anh ta mấy ngày rồi, anh ta đều không giao em cho bọn anh. Lại phong tỏa hết tất cả tin tức của em với bên ngoài, bọn anh không thể nào biết em bị thương ra sao nữa. Khi đó, anh ta bị cả trong lẫn ngoài chèn ép rất mệt, nhưng vẫn chịu được hết. Em nói cho anh ta biết thân phận của mình rồi phải không?”

Tôi ngẩn người: “Bây giờ anh ấy bị trong ngoài chèn ép thế nào?”

“Anh ta trong lòng vui vẻ nhưng phải bỏ ra rất nhiều công sức, rất thức thời, quả thật biết cười được em đồng nghĩa với cười nửa giang sơn, vì vậy giá trị sinh lễ trước đây cũng vô cùng lớn.” Anh ấy cố ý dừng lại một lúc rồi mới tiếp tục nói: “Trong lúc giá cả cổ phiếu của Lâm gia cao như vậy, anh ta nhanh chóng nuốt lấy 80% cổ phần, thực sự là máu chảy đầm đìa, em cũng biết rồi đấy, ngay cả anh cũng hiểu, đó không phải là thời cơ tốt để mua vào, anh ta làm như vậy tuyệt đối không dùng tới đầu óc. Lâm gia không nghĩ tới Hàn Tiềm ra chiêu này, đến lúc đánh mất quyền khống chế toàn bộ thì mới luống cuống lâm trận, mà Hàn bỏ tiền ra mua một lượng tài sản lớn như vậy, bản thân lại không kinh doanh lĩnh vực ấy, tự nhiên làm ảnh hưởng tới vốn lưu động, rõ ràng là lưỡng bại câu thương (Ý của câu thành ngữ này là chỉ trong cuộc giành giật, cả hai bên đều bị tổn thương, chẳng có bên nào được lợi cả.) Mặc dù, bây giờ anh chỉ tốn mấy phút là có thể tóm tắt mọi chuyện cho em nghe, nhưng tình hình thực tế diễn ra thì thật sự là huyết vũ tinh phong

(chỉ mưa máu, gió tanh), dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào trên thương trường, công ty của Hàn Tiềm chắc chắn là tổn hại rất lớn.”

“Nhưng đừng vội, anh ta sắp cùng một nhà với chúng ta, dĩ nhiên bọn anh sẽ không trở mặt nhìn anh ta phá sản rồi. Hơn nữa anh ta mạnh như vậy, trên cơ bản chỉ là suy yếu chút của cải thôi. Đại Miên, em là duy nhất, núi vàng núi bạc cũng không thể bằng được. Nói khó nghe thì, cưới em, ít nhất bớt được mười năm phấn đấu, thị trường Anh, Mỹ còn có thị trường bên này của chúng ta. Anh nghĩ anh không thể tưởng tượng nổi mặt mày xanh mét của anh cả được. Anh ấy và Hàn Tiềm đấu với nhau nhiều năm như vậy, hiện tại tài nguyên nhà mình cũng bị Hàn Tiềm nhúng chàm. Thực sự rất không cam lòng.”

Tôi có phần hốt hoảng: “Nhưng mà em chưa nói bất cứ cái gì với anh ấy cả.” Nhìn về mặt kính ngọc của Tống Minh Thành, tôi lại bổ sung một câu: “Em muốn nói, nhưng chưa kịp nói, anh ấy đã bị người nhà gọi về rồi.”

Tống Minh Thành ngẩn ngơ: “Em chưa công khai thân phận? Anh ta còn làm đến bước này?” sau đó môi anh ấy run lên: “Chẳng lẽ anh ta mang thai? Trừ khi anh ta là phụ nữ, mang trong mình một hài nhi mới có thể một mực khẳng định như vậy chứ? Quá đáng sợ, chỉ số thông minh của anh ta có vấn đề sao? Ngộ nhờ em thật sự chỉ là một nữ minh tinh nhỏ bé, anh ta ra tay tàn nhẫn như vậy với Lâm gia, Lâm gia liên hiệp với anh cả và những người khác từng bị anh ta chèn ép, đối với anh ta mà nói tuyệt đối nguy hiểm. Anh thật sự nghi ngờ, anh trai thực sự đấu với người này nhiều năm như vậy sao? Hay nói cách khác, anh ta thích em bao nhiêu?”

Tôi nghiêng đầu nhìn trần nhà, trong lòng vô cùng kinh ngạc, không biết phải làm sao. Hiện tại, chuyện mình bị đánh hoàn toàn không còn chú ý tới nữa, chỉ muốn nhếch môi cười khúch khích.

Đáng tiếc, tôi lập tức liền không cười nổi, Tống Minh Nguyên mang bộ mặt âm trầm bước vào. Tôi run lên, liếc thấy Tống Minh Thành cũng khẽ run lên.

Anh ấy sau khi đi vào lạnh lùng nhìn chúng tôi, khi nhìn đến mặt tôi thì cười cười, sau đó đem một tập tạp chí giải trí số mới nhất vút lên mặt bàn: “Cả hai người bọn em hình như đều không muốn cho anh thử dài một hơi thoải mái thì phải. Tống Minh Thành, em không quản lý công ty thật tốt cho anh, Thẩm Miên, em thì giỏi rồi, làm ra chuyện này, sự an toàn của bản thân còn lấy ra chơi đùa được. Ban đầu em nói muốn đi làm paparazzi, sau đó muốn làm minh tinh, đều bảo đảm với anh sẽ không gây chuyện, bảo em mang theo vệ sinh thì em không chịu, nói quá phô trương. Giỏi lắm, giỏi lắm, bây giờ cuối cùng bị đánh. Những lời anh đã nói với em, em đều coi như gió thổi bên tai phải không?”

Tống Minh Thành nhìn thấy không khí có vẻ căng thẳng, nhỏ giọng gọi một tiếng anh.

Tôi cũng hòa theo nhỏ giọng gọi anh.

Tống Minh Nguyên giận dữ: “Ai là anh hai đứa? Tống gia có hai đứa mới hại anh khổ cực như vậy.”

Tống Minh Thành chen miệng: “Không khổ cực, không khổ cực, Hàn Tiềm sẽ giúp anh. Miên Miên của chúng ta tìm được tên trợ thủ tốt như Hàn Tiềm, sau này chúng ta chính là một nhà hòa thuận.”

Kết quả, Tống Minh Nguyên không thể khống chế biểu cảm trên mặt khiến cả khuôn mặt càng thêm vặn vẹo: “Hàn Tiềm ra tay nhanh như vậy, nuốt gọn Lâm gia ngay cả đầu khớp xương cũng không còn, chỉ để lại chút tài sản không có giá trị cho anh. Người của Tống gia chúng ta bị đối xử như vậy, dĩ nhiên phải tự mình đi đòi lại. Hành động như vậy bảo chúng ta đi đâu đòi lại?” Sau đó, anh ấy quay mặt lại cười dịu dàng với tôi: “Ba mẹ biết cả rồi, bây giờ đang kết thúc kỳ nghỉ ở nước ngoài để về gặp đứa con gái đáng yêu của họ đấy.”

Tôi rợn cả tóc gáy, anh ấy vẫn còn muốn tiếp tục: “Em biết rõ ba mẹ thích mất khuôn mặt em, anh còn chưa nói rõ với họ chuyện của em. A Miên, em tốt nhất nên cầu nguyện trước khi họ trở về vết thương đã lành lại rồi đi.”

Ba mẹ tôi mặc dù tôn trọng sự lựa chọn nghề nghiệp nhưng hiển nhiên sẽ không khoan dung cho sự lựa chọn nghề nghiệp để bị đánh như vậy. Khi còn làm paparazzi, vì theo dõi Tô Đình và Hàn Tiềm rồi bị dạy bảo như vậy, tôi cũng chỉ dám một mình len lén nuốt xuống, không dám để lộ cho người trong nhà biết, nếu

không tôi đã sớm bị tóm về nhà từ lâu rồi. Mà lần này khác hẳn với những lần trước. Lâm Nhiễm đáng chết kia lại làm lớn nó lên.

Mà bây giờ tôi vô cùng yêu công việc này. Tôi thực sự muốn trở thành một diễn viên tốt, làm tốt một chuyện để có cảm giác thành tựu, diễn xuất không phải làm trò, không phải ăn chơi trác táng, hoang dâm vô độ, không phải là hàng hiệu xa xỉ, cũng có thể trở thành một loại sự nghiệp.

Tôi rất cuộc chịu thua, kéo Tống Minh Nguyên: “Anh, anh là anh trai em, anh phải giúp em, em còn là người bệnh bị trọng thương mà.” Nếu không phải đang đối diện với khuôn mặt lạnh lùng như núi băng của Tống Minh Nguyên kia, có khi tôi còn có thể gọi mấy tiếng opa hoặc nii-chan rồi. (Trong bản gốc là oba và Nissan. Oba mình không biết tác giả muốn nhắc đến cái gì nhưng Nissan là một nhãn hiệu xe hơi, nhưng trong hoàn cảnh này Crystal thấy không phù hợp nên mạn phép sửa thành cách gọi anh trai trong tiếng Hàn và tiếng Nhật nhé!)

Mà vị anh trai này quanh năm chẳng thèm chơi với chúng tôi lại vuốt ve tay tôi: “Mấy ngày nay, Hàn Tiềm chăm sóc em cũng không tệ. Anh đã hỏi bác sĩ rồi, cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ là những vết tím bầm cần thời gian mới hết được. Anh còn rất nhiều chuyện quan trọng phải làm. HT còn chưa khởi tố Lâm Nhiễm đánh nghệ sĩ của mình, ngược lại Lâm gia lại hành động trước, lúc này họ bị bốn bề vây kín, vẫn còn muốn bảo vệ con gái độc nhất, suy nghĩ vô cùng thấu đáo, đưa ra chứng cứ chứng minh Lâm Nhiễm tinh thần không ổn định, công bố với bên ngoài là phải ở nhà an dưỡng, trên thực tế là biến tướng của việc bảo vệ Lâm Nhiễm.”

Tống Minh Thành là người đầu tiên phản ứng lại: “Bảo vệ ở nhà? Vậy chúng ta không động vào Lâm Nhiễm được rồi, thông qua con đường pháp luật cũng không trừng trị được cô ta vì cô ta là người bị hạn chế năng lực hành vi? Lâm gia quá là khôn ngoan, đối với Lâm Nhiễm thì quá nuông chiều. Người đàn bà này làm hại không phải một, hai cô gái, chỉ cần có quan hệ với Tô Khiêm, nếu không có bối cảnh thì có cô gái nào là không bị Lâm Nhiễm xử lý? Bây giờ mới nghĩ tới chuyện làm cho con gái mình giấy chứng nhận tâm thần, sao không sớm đi làm đi? Chẳng lẽ Miên Miên của chúng ta cứ bị đánh một cách trắng trợn như vậy?”

Tống Minh Nguyên cười cười: “Không sao, để Lâm gia đến bệnh viện tâm thần làm giấy chứng nhận đi, anh cũng không cần cô ta phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, anh chỉ phụ trách việc đưa cô ta thực sự vào bệnh viện tâm thần thôi. Để cho cô ta có bệnh phải chữa.” (Crystal: Anh Minh Nguyên này thật cao tay, báỉ phục, báỉ phục.)

Tống Minh Nguyên đã rời đi một lúc lâu rồi mà tôi và Tống Minh Thành vẫn còn bị nụ cười trước khi rời đi của anh ấy làm cho trái tim lạnh giá. Tôi nhất định phải nói, thật ra thì, tôi và Tống Minh Thành vốn là những đứa trẻ hồn nhiên trong sáng, cuối cùng khi trưởng thành tính tình trở nên dứa méo, táo nứt như vậy cũng phần lớn là do khi sinh ra không cẩn thận quen biết Tống Minh Nguyên.

38. Chương 38: Đứa Con Gái Yêu Quý Của Mẹ, Đều Là Thời Đại Mới Rồi, Sao Con Còn Bị Cái Gió Bắc Kia Thổi Cơ Chứ

Tống Minh Thành vẽ mặt u sầu, cầm gương đầm chiêu suy nghĩ. Sau đó, anh ấy quay đầu lại nhìn tôi: “Miên Miên, cuối cùng thì anh cũng biết tại sao Hàn Tiềm với anh cả như nước với lửa bất dung nhưng quan hệ với anh thì lại không ác liệt như vậy rồi!”

“Chúng ta là anh em sinh đôi, mặc dù giới tính và tính tình khác nhau, nhưng nói thế nào thì anh và em cũng có phần giống nhau. Em như vậy mà lại có thể hấp dẫn được cái tên Hàn Tiềm tính tình lãnh đạm, anh nghĩ rằng, chắc là dung mạo của anh cũng có chút phong tình, không trách anh ta vẫn đối xử với anh nhã nhặn lễ độ, còn đối với anh cả lại thật giả lẫn lộn.”

Thái độ đối với Hàn Tiềm từ sau khi tôi gặp chuyện không may, Tống Minh Thành và Tống Minh Nguyên đều đồng ý rằng anh có tình có nghĩa, bất khả tư nghị (một giới hạn trong Kinh Phật, nghĩa là “không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được”, vượt ngoài lí luận, chỉ cái Tuyệt đối), cho nên khó có thể tiếp nhận nổi.

Tổng Minh Thành biểu đạt tương đối uyển chuyển, sau nhiều lần mạnh dạn đặt giả thiết, cẩn thận chứng thực mà không có kết quả, đem tình cảm của Hàn Tiềm kết luận rằng chúng ta là người bị ông trời ghen ghét, đố kỵ vì tài năng và dung mạo tuyệt thế vô song nhưng do sau khi chúng ta thành tâm cúng bái thì đã bị thuyết phục. Anh ấy nhiều lần cường điệu “chúng ta” đồng thời ám chỉ Hàn Tiềm bất chấp mọi thứ đối đầu với anh cả còn đối với anh ấy thì thao thao bất tuyệt (nói liên tục không ngừng) là thường thức.

Tôi ném cho anh ấy một ánh mắt khinh bỉ: “Sao anh không nói nếu anh không phải là đàn ông, thì chắc chắn rằng Hàn Tiềm gặp anh trước, không có lý nào lại không cùng anh “lạc hà dữ cô vụ tề phi”? (Trích trong bài Đăng Vương các của Vương Bột (649-676) đời Đường, dịch: Ráng chiều với cánh cò cô độc đang bay) Cuối cùng coi trọng em cũng là bởi vì trước đây quá yêu mến anh, nhưng bởi vì là tình yêu đồng tính cấm kỵ, nhiều lần thống khổ mê man giãi dụa, cho tới khi gặp được em – người có cốt cách tương tự anh, mới bắt đầu tình yêu với người thể thân là em?” (Crystal: Bó tay với cái suy nghĩ này của chị, không lẽ chị là hủ nữ =)))

Tổng Minh Thành nghiêng đầu sang chỗ khác: “Không biết có phải là ảo giác của anh hay không? Anh cảm thấy Hàn Tiềm thích em là chuyện rất bất ngờ, rất quái lạ. Rõ ràng bọn em không có nhiều thời gian tiếp xúc thân mật, anh ta cũng không biết thân phận của em, bọn em làm thế nào mà lại hấp dẫn nhau để có gian tình thế hả?” Sau đó, anh ấy chăm chú nhìn tôi: “Dù sao anh ta vốn lạnh lùng như băng. Anh cảm thấy em vẫn nên giữ một khoảng cách nhất định với anh ta. Em vẫn còn trẻ, không cần vội tìm đối tượng.”

Không thể không nói, câu nói “không cần vội tìm đối tượng” này nói ra từ miệng Tổng Minh Thành thật sự không có sức thuyết phục. Thực tế nói cho chúng ta biết, người khác chỉ thành thật với bạn khi bạn thực sự muốn biết và tự biết thế nào là đủ, làm người phải hiểu được thế nào là thỏa mãn với cuộc sống an nhàn, yên ổn, rồi ở một bên liệu mạng thực hành phương châm của Edison: “Sự không thỏa mãn là đòn bẩy của tiến bộ”; khuyên bạn nếu cứ ăn uống thoải mái cho thành người đầy đặn béo mập, thì có lúc sẽ phải nỗ lực giảm béo để trở nên gầy hơn; an ủi bạn hiện tại còn trẻ không tìm đối tượng ỉn, đến lượt bạn thì con trai nhà người ta chỉ còn loại nước tương mà thôi.

Khi còn bé, ba mẹ tôi luôn dỗ dành nói với tôi rằng, con gái phải béo một chút mới được nhiều người thích, (Crystal: Trời ơi, quan điểm này giống của mẹ mình quá cơ!!!) nuôi đến khi tôi trở nên béo mập không mua được quần áo phù hợp, bọn họ mới sờ cằm nhìn tôi rồi trao đổi ánh mắt suy tư: “Con gái chúng ta có phải quá béo rồi không?”

Đâu chỉ là béo, khi đó tôi đã là bá vương tiếng tăm lừng lẫy cả khu. Tay, chân to khỏe, mồm miệng độc địa, chuyên đi gây chuyện. Tất cả bọn trẻ con, chỉ cần vừa nghe đến con gái Tổng gia mà tới, không đứa nào là không bị dọa sợ chạy toản loạn. Nói như vậy, tôi cũng được coi là khi còn nhỏ đã trở thành một nhân vật nổi tiếng.

Đáng tiếc, dù là nhân vật thế nào cũng có điểm yếu.

Tôi tốn mất một ngày mới có thể trấn an cha mẹ tôi, cũng may hiện tại vết tím bầm trên mặt tôi có thể dùng phấn để che đi cũng không khó coi lắm, mà Tổng nhị thiếu gia và Tổng Minh Nguyên cũng nhớ tới tình cảm anh em, giúp tôi diễn một màn kịch, tôi mới có thể dễ thở hơn một chút.

Mẹ ruột tôi khi nhìn thấy những vết thương kia của tôi thì trong mắt như phủ một màn sương, nước mắt lập tức dâng trào. Tổng Minh Thành nhìn mà không đành lòng, khuyên nhủ: “Mẹ, đừng gấp, Miên Miên không sao, vẫn tung tăng hoạt bát mà. Mẹ đừng khóc, khó mới có dịp cả nhà quây quần, phải cười chứ ạ.” Lời này vừa nói xong thì cuối cùng nước mắt của mẹ cũng lăn xuống, nhào tới ôm tôi: “Đứa con gái yêu quý của mẹ, đều là thời đại mới rồi, sao con còn bị cái gió Bắc kia thổi cơ chứ. Con gái mẹ, ai đánh con? Con là máu thịt trong lòng mẹ. Con bị như vậy như là một nhát dao đâm vào lòng mẹ.”

Tôi và Tổng Minh Thành cùng được sinh ra, là thai đôi, cả hai đứa trẻ cùng ở trong một bào thai tất có sự tranh đoạt chất dinh dưỡng, hiển nhiên khi đó tác phong của tôi còn khá kín đáo, nhường nhịn Tổng nhị thiếu gia nhiều. Tổng nhị thiếu gia sinh ra tiếng khóc vang dội, chân tay hữu lực. Còn tôi khi sinh ra, một sợi tóc cũng không có, phát triển không bình thường, thậm chí toàn thân bầm tím, hô hấp không ổn định, nửa sống, nửa chết. Trực tiếp được đưa vào lồng ấp, kèm theo một tờ giấy thông báo bệnh tình nguy cấp.

Điều này trực tiếp dẫn tới giá trị tài sản trong tương lai của tôi được tăng giá còn của Tổng nhị thiếu gia thì kịch liệt giảm giá. Khi tôi thoát khỏi hàng ngũ bệnh tật hơn nửa còn to khỏe có chiều rộng còn gấp đôi

Nhị thiếu gia, vẫn được quan tâm nhiều hơn nhị thiếu gia. Tôi biết, đám trẻ trong khu trước đây gọi tôi thế nào, chính là đứa con gái của Tổng gia đó được nuông chiều thành tính xấu lại béo mập.

Vì vậy, mẹ tôi phủ phục lên trên người tôi mà khóc lóc, phảng phất như mẹ vẫn còn ở cái thời mà con gái bị ngược đãi, xa lánh vậy, hận không thể lại lấy hai chiếc dây buộc tóc hình nốt nhạc màu hồng, để cho tôi vui rồi tết thành hai bím xinh xắn cho tôi. Mà ba tôi ở bên cạnh đang ân cần dạy bảo, nhắc nhở các hạng mục công việc với Tổng Minh Thành. Hiển nhiên là đã lâu Tổng nhị thiếu gia chưa gặp ba nên bị phê bình phải cúi rạp đầu, nghe rất cả tai.

Cho đến khi chúng tôi tiễn ba mẹ tiếp tục cuộc hành trình du lịch khắp nơi, tâm tình rất lâu sau cũng chưa bình phục lại được.

Tôi hỏi Tổng Minh Thành: “Lúc mẹ đi, câu cuối cùng nói gì vậy ạ? Có nhắc tới Lâm gia không?”

Tổng Minh Thành gật đầu: “Có.” Sau đó anh ấy bồi thêm một câu: “Tóm lại đều giao hết cho anh cả.”

“Bây giờ, tin tức bên ngoài phát triển thế nào rồi ạ? Trong nhà còn chưa áp chế được sao?”

Tổng Minh Thành lắc đầu: “Không có, anh cả nói chờ một thời gian, cái đó trước không vội. Anh ấy rất muốn biết Hàn Tiềm có thể chịu được áp lực trong bao lâu, hay là lập tức buông vũ khí đầu hàng. Nhưng Hàn lão gia cũng rất có năng lực, phàm là tin tức tình cảm của em và Hàn Tiềm đều bị phong tỏa hết, chỉ còn lại những tin đồn tình cảm trước đây của em và người khác thôi. Đây rõ ràng là thái độ cố tình chèn ép em đây mà.”

Tôi từ chối cho ý kiến. Trong lòng lại hy vọng Hàn Tiềm đừng đầu hàng người nhà.

Vào buổi chiều, khi Tô Đình đến thăm tôi. Cô ấy hiển nhiên rất áy náy, bình thường vẫn hay chọc cười, bây giờ đối diện lại tỏ ra vô cùng lúng túng. Chúng tôi hỏi thăm tin tức gần đây của nhau, nhìn tôi quả thật không có chuyện gì lớn, cô ấy mới yên lòng chọc tôi một cái: “Thẩm Miên, cậu thật là tốt nha, ở trong phòng bệnh tốt như vậy. Đây chính là phòng VIP của bệnh viện đó. Lần trước Kelly muốn vào phòng này chờ sinh, bao tiền lì xì cũng đã chuẩn bị xong, kết quả chính là bị từ chối. Kelly, cô ấy đã thuộc vào hàng ngũ ảnh hậu, lại gả cho phú thương. Nghe nói bệnh viện này có chất lượng khám chữa bệnh rất cao, hơn nữa cấm tuyệt đối paparazzi, ai biết cũng vào không được. Chồng của cô ấy hình như còn chưa phải là đối tượng phục vụ của bệnh viện này.”

Cô ấy đưa tôi một quả quýt, lại tiếp tục cảm khái: “Haizz, làm tớ sợ muốn chết, lại là Tổng Minh Nguyên trực tiếp gọi điện thoại thông báo cho tớ biết cậu ở trong bệnh viện này, nói cho tớ biết buổi chiều có thể vào thăm bệnh. Giọng nói đó lạnh như băng, tớ thực sự rất kinh ngạc.”

“Nhưng cậu với anh ấy lại là một đôi, haizz, trước kia còn cảm khái Tổng nhị thiếu gia thích ngực lớn, anh trai anh ta không phải loại người như vậy, không nghĩ tới sự liên kết thần kỳ giữa máu mủ này lại thực sự tồn tại. Tổng Minh Nguyên coi trọng cậu như vậy quả nhiên là vì ngực lớn.”

Tôi bị nghẹn miếng quýt ở trong miệng, ho khan mấy tiếng, không biết nên giải thích với Tô Đình thế nào: “Tổng Minh Nguyên và tớ không phải loại quan hệ đó đâu.”

Tô Đình ồ một tiếng, giọng điệu tràn ngập không tin: “Buổi tối hôm đó không phải tự mình lái xe sao, vì vào buổi tối nên tớ thấy không yên tâm, gọi điện thoại đến nhà cậu, rõ ràng cách lúc chúng ta tạm biệt đã qua ba giờ đồng hồ, cậu còn chưa về đến nhà. Tớ gọi đến di động của cậu cũng không ai nghe máy, tính tình của ả Lâm Nhiễm ấy tớ cũng biết, nghĩ không biết có phải cậu bị cô ta bắt đi rồi không, nhưng lại không biết làm cách nào liên lạc với cậu. Thật là náo loạn một trận khiến người khác chê cười, ai tớ cũng gọi điện thoại đến hỏi một lần. Tô Khiêm cũng liên lạc với Lâm gia tìm tung tích Lâm Nhiễm. Tớ ngay cả phía Hàn Tiềm cũng mặt dày gọi điện đến. Bây giờ nghĩ lại thấy thật ngu ngốc. Cậu và anh ta vốn không hòa hợp, anh ta lại là người có địa vị, sao có thể quản sự sống chết của cậu được. Nhưng hình như tâm tình đêm đó của anh ta rất tốt, lại không tỏ ra lạnh nhạt với tớ như ngày thường, còn hỏi rất nhiều chi tiết, nói sẽ lưu ý hỗ trợ mới ngắt điện thoại. Anh ta hình như rất bận rộn, vừa đi vừa nghe điện thoại, trước khi anh ta ngắt điện thoại còn nghe thấy tiếng mở khóa xe từ chiếc điều khiển từ xa.”

“Nhưng mà, cho tới bây giờ tớ cũng không có gọi điện cho Tổng Minh Nguyên, chỉ gọi một lần cho Tổng Minh Thành. Nhưng người mà hôm nay thông báo cho tớ biết lại là anh trai anh ta.” Cô ấy nhìn tôi cười

cười: “Thì ra không phải cậu đang nói chuyện yêu đương với Tống Minh Thành, mà là đang cùng anh trai anh ta. Nói như vậy thì Tống Minh Thành cũng rất đáng yêu nhé, vì hai người mà anh ta chịu không ít công kích của giới truyền thông.”

Tâm tình tôi trở nên phức tạp: “Thật ra thì tớ và Tống Minh Nguyên có quan hệ thân thích.”

Tô Đình nhượng mày nhìn tôi, tôi nghĩ rằng cô ấy bị dọa sợ, đang muốn tiếp tục giải thích, lại thấy cô ấy nện cho tôi một quyền: “Tại sao cậu không nói mình là đứa con gái bị thất lạc nhiều năm của Tống gia luôn đi, sau đó lại không biết rõ sự việc cùng anh trai mình là Tống Minh Nguyên phát triển một đoạn tình cảm có một không hai, sau khi biết được chân tướng sự việc thì sống không bằng chết cuối cùng không thể làm gì khác đành đau khổ biệt ly.”

Lần này đến phiên tôi trợn mắt há mồm, nhìn thần sắc nhạo báng của Tô Đình. Tôi yên lặng nuốt những lời muốn nói vào miệng, trừ việc thất lạc nhiều năm và đoạn tình yêu cấm kỵ không đáng tin cậy phía sau thì những lời cô ấy nói chính là chân tướng. Nhưng trước mặt hiển nhiên không phải thời cơ tốt để thẳng thắn, tôi ăn một miếng quýt, cùng cô ấy nói chuyện về Tô Khiêm: “Hai cậu vẫn tiến triển thuận lợi chứ?”

Ánh mắt của cô ấy quả nhiên sáng lên: “Ừ, bắt đầu từ khi cậu bị Lâm Nhiễm đánh, giới truyền thông, báo chí lại ngấm ngấm hai người, nói cậu là tình nhân tranh giành tình cảm, gieo gió gặt bão, tớ hoàn toàn rối loạn tay chân. Mấy ngày nay, Tô Khiêm cũng bị áp lực rất lớn. Thế lực của Lâm gia cũng rất lớn, bọn tớ đi khắp nơi tìm cậu, không ngờ rằng phía sau lại hóa kịch vui như vậy.” Cô ấy hạ giọng: “Người đàn bà Lâm Nhiễm kia, ngày nào cũng đem theo ba vệ sĩ. Lần đó, ở trước cục công an bị người ta giật mất túi, người cũng bị đẩy ngã tứ phía sau. Đại khái vì chống cự nên còn bị đánh, đánh hơn 10 phút, cục công an cũng không có một ai đi ra, vệ sĩ cũng không biết phải làm gì.”

Sau đó, Tô Đình phải đi diễn ở Paris, 4 giờ chiều thì vội vã chào tạm biệt tôi. Vì vậy, cuối cùng trong phòng bệnh chỉ còn lại một mình tôi. Mơ mơ màng màng liền ngủ thiếp đi mất.

Cách lần gặp trước với Hàn Tiềm đã qua ba ngày, tôi giả vờ nhắn tin cho anh báo bình an và tình trạng khôi phục để thăm dò, thế nhưng anh vẫn không mấy may sợ hãi trả lời tôi một câu: “Ngoan ngoãn chờ anh trở lại, cũng đừng dính dáng quá nhiều đến anh em nhà Tống gia. Phải tin tưởng anh.”

Đúng rồi, anh còn chưa biết thân phận của tôi. Tôi cũng không muốn vội vàng nói qua điện thoại hay dùng cách không chính thức qua tin nhắn nói cho anh biết toàn bộ ngọn nguồn. Dù sao ngay từ lúc ban đầu, là tôi cố ý giấu diếm anh, cuối cùng đi đến bước như ngày hôm nay là chuyện chưa bao giờ nghĩ tới. Mà với hành vi lừa dối này, tôi cảm thấy nên dùng thái độ nghiêm chỉnh, hơn nữa nên thẳng thắn đối mặt với anh ấy rồi giải thích.

Trong giấc mơ, tôi đã nghĩ tới rất nhiều phản ứng của anh sau khi nghe tôi thẳng thắn, lại duy nhất không nghĩ tới, tôi đoán đúng đoạn bắt đầu mà không đoán trúng đoạn kết. Rất nhiều kế hoạch cũng chết yểu giữa đường. Cuộc sống có quá nhiều chuyện không thể dự tính trước được. Tôi muốn đi thẳng thắn với Hàn Tiềm thì giữa đường bị chặn ngang, đứt đoạn, trở tay không kịp.

Khi tỉnh lại vẫn không thấy Hàn Tiềm, lại thấy Tống Minh Nguyên đứng bên cửa sổ, lộ ra đường cong gò má lạnh lùng, nghe động tĩnh biết tôi tỉnh lại, mới quay đầu.

Gương mặt anh nghiêm túc: “A Miên, ngày mà em xuất hiện lại trước mặt công chúng phải lùi lại.”

Bởi vì gần đây thương thế của tôi chuyển biến rất tốt, đã liên lạc với đạo diễn cuối tuần sẽ trở lại đoàn làm phim. Scandal còn lại một cảnh cao trào nữa, trước cuối năm quay xong coi như giải quyết xong một việc. Mà bản thân bộ phim cũng muốn phát triển thành phim điện ảnh, thực sự không thể kéo dài tiến độ được nữa.

“Bây giờ giới truyền thông đang đưa tin ác ý về em, không phải là đứng ra làm sáng tỏ là được rồi sao? Hơn nữa, em cũng không quá để ý đến những tin tức không hay này, chỉ cần không có Lâm Nhiễm cản trở là được.”

Tống Minh Nguyên lại nói thêm: “Đây không phải là vấn đề về những tin tức không tốt về em, nói trắng ra thì những tin tức không hay đó đều là vô căn cứ, dù em có thật sự không làm sáng tỏ đi chăng nữa, thì

một thời gian sau những thứ đó cũng trở thành không khí mà thôi. Nhưng chuyện này lại là sự thực. Anh thực sự không cảm thấy yên tâm về tình hình hiện tại.”

Vừa nói, anh vừa đưa cho tôi một tờ tạp chí.

Tôi nhìn thoáng qua, hình ảnh rõ ràng trên báo là bức ảnh chụp tôi và Hàn Tiềm đang hôn nhau. Tựa đề giật gân “Hàn Tiềm phải lòng nữ minh tinh, hư hư thực thực dẫn tới hủy hôn ước.”

“Hàn Tiềm không biết thân phận của em, những thứ này khẳng định cậu ta biết hiện tại rất bất lợi cho em, bằng năng lực của cậu ta không thể không áp chế được những tin tức này, hiện tại lại phơi bày những thứ này ra ngoài ánh sáng. Tình cảnh của em lúc này là họa vô đơn chí, rất xấu, rất nhiều scandal. Thực sự anh không thể không nghĩ đến trường hợp kia. Em biết đấy, những người lớn trong Hàn gia chắc chắn sẽ áp chế những tin tức về em và Hàn Tiềm, hơn nữa bọn họ không có khả năng sẽ thay đổi sách lược. Hàn Tiềm hiện tại có hôn ước, ông cụ sẽ không có khả năng làm những chuyện khiến mặt mũi mấy nhà không còn dám lộ ra ngoài ánh sáng đâu.”

“Cho nên, khả năng chỉ có thể là Hàn Tiềm cố ý hoặc cam chịu?” Tôi chu môi hỏi anh ấy, trong lòng trống rỗng. Nếu như tôi thực sự là Thẩm Miên với hai bàn tay trắng, hiện tại chắc chắn sẽ bị cô lập không ai giúp đỡ chịu đựng tất cả áp lực của xã hội. Scandal đã đủ loạn, Lâm Nhiễm ột vết sẹo cũng vẫn chưa triệt để, là ai muốn bồi thêm một nhát nữa đây? Những tin tức như vậy chính là đẩy tôi và Hàn Tiềm ra trước đầu sóng ngọn gió của công chúng. Hơn nữa, tin tức này lại rất đột ngột, trong bài báo thậm chí còn không kịp soát lỗi chính tả, hiển nhiên là thay đổi nội dung vào phút cuối. Vì sao lại muốn vội vàng thay cái tin tức này đây?

39. Chương 39: Tinh Phong Huyết Vũ, Dịu Dàng Nắm Tay Nhau Tối Già

Buổi chiều hôm đó, tôi đang thay nước cho hoa hướng dương trước giường bệnh, không ngờ lại nhận được điện thoại của Hàn Tiềm. Từ khi bức ảnh tôi và anh hôn nhau lộ ra ngoài tới nay, đây là lần đầu tiên chúng tôi liên lạc với nhau, giọng nói của anh xen lẫn hơi thở, chỉ cách có mấy ngày, lại phẳng phất như trăm sông ngàn núi nay mới gặp lại. Chỉ một hơi thở nhẹ nhàng của anh cũng khiến người ta rung động.

“Thẩm Miên, anh ở cửa cầu thang thoát hiểm tầng ba, em có thể tới gặp anh không?”

Tôi vâng một tiếng, mặc nguyên bộ quần áo bệnh nhân chạy đến tầng ba, bước chân vội vã, muốn nhanh chóng gặp anh. Khi gần đến chỗ rẽ cầu thang nhìn thấy bóng dáng anh, tình cảm bỗng trở nên cô đọng, thu lại tiếng bước chân, tốc độ chậm lại đi tới trước mặt anh.

Không gian nơi cầu thang khá rộng rãi, anh đứng bên cửa sổ, vạt áo buông lơi, không đeo cà vạt, tóc bị gió thổi hơi rối. Người đàn ông này có dáng người cao lớn, dung mạo không chê vào đâu được, dường như đang lơ đãng, tản mạn khiến anh càng thêm sinh động, thi vị.

Hàn Tiềm xoay người lại, dáng vẻ lạnh lùng vừa rồi hoàn toàn biến mất, giống như có ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu xuống, băng tuyết tan đi, mùa xuân trở về với đất mẹ. Anh vươn tay ra xoa đầu tôi, cảm giác đầu ngón tay anh lạnh như băng khiến cho tôi khẽ run lên.

“Còn đau phải không?” Hàn Tiềm thấy phản ứng đó của tôi, tay rời xuống vuốt ve mặt tôi. Bên má trái còn lưu lại một ít xanh tím, anh nhẹ nhàng chạm vào, lạnh lạnh mà dịu dàng. Sau đó kéo thắt lưng tôi, ôm tôi vào lòng anh.

Đầu tôi dựa vào ngực anh, anh nhẹ nhàng giữ gáy tôi, giống như đang vuốt ve một con vật nhỏ bé, ngoan ngoãn, vô hại, tay nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc của tôi. Tôi nghe thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh, còn có cả tiếng tim đập mạnh mẽ của anh dưới lớp quần áo, đột nhiên cảm thấy cái gì cũng không còn quan trọng nữa, thân phận của tôi là gì, thân phận của anh là gì. Ở trong tình yêu, người với người không có bản chất khác nhau. Có tiền hay không có tiền, cảm giác trong tình yêu đều là một loại. Nó có thể khiến ột cô gái bình thường trở nên sinh động đặc biệt, đồng thời cũng để ột cô gái đặc biệt, độc lập trở nên bình thường, gần gũi. Điều bình đẳng mà mỹ lệ.

Ở trong mắt hàng ngàn hàng vạn người hâm mộ, tôi có lẽ là người độc nhất vô nhị được công ty dày công vun đắp thành một minh tinh sáng chói. Ở trong mắt Hàn Tiềm, tôi chỉ là một cô gái bình thường, sẽ khóc, sẽ cười, sẽ làm loạn, cũng có khuyết điểm giống như bao cô gái cùng tuổi khác – Thẩm Miên. Ở trong tin tức truyền thông, có lẽ tôi là một trong những nhân vật là đề tài có lượng tiêu thụ lớn, chỉ là một ngôi sao trên bầu trời tươi đẹp kia, dù có sáng thế nào cũng không ai quan tâm. Nhưng ở trong mắt anh, tôi chính là ngôi sao duy nhất sáng trên bầu trời đêm ấy.

Hàn Tiềm vỗ vỗ đầu tôi, cọ chóp mũi vào chóp mũi tôi, nhẹ nhàng, tự nhiên hôn xuống, giữ chặt hai tay tôi không hề buông lỏng. Tôi được ôm chặt trong lòng, chỉ mơ mơ màng màng cảm nhận được rất nhiều nụ hôn đầy đặc rơi xuống. Hàn Tiềm dịu dàng như thế khiến tôi không thể không động tình. Tôi theo dõi anh hai năm, rõ ràng là mạnh mẽ như vậy thậm chí thủ đoạn còn được coi là rất tàn nhẫn, hiện tại lại coi tôi như châu báu, mà chỉ dịu dàng như vậy đối với một mình tôi, giống như ngọc quý, trông thì lạnh lùng, nhưng khi chở che thì lại vô cùng ấm áp. Mà khối ngọc được cất giấu này chính là tôi, người được mang hơi ấm sưởi ấm trái tim, cũng chỉ có người uống nước là tôi mới tự biết ấm lạnh thế nào.

Hàn Tiềm tỉnh té hôn tôi, sau đó ánh mắt dừng trên mặt tôi: “Mấy ngày nay không thể liên lạc với em, có nhớ anh không?”

Lúc này tôi đang dựa vào ngực anh, mới vừa rồi động tình tôi đưa tay ôm anh, chính là tư thế quắp chặt đối phương, ở khoảng cách gần như vậy nghe treu chọc quả thật khiến mặt tôi cũng đỏ lên, đành lắc lắc cổ hỏi: “Anh làm cách nào tới được đây?” Bởi vì chuyện bức ảnh, vì scandal của tôi mà ngay đến cả Tổng nghị thiếu gia lái xe ra cửa liền bị theo dõi, huống chi là Hàn Tiềm, chắc chắn ký giả mai phục 24/24 trước cửa nhà anh.

Nhưng Hàn Tiềm lại cười cười: “Lái xe tới.” Cuối cùng lại bồi thêm một câu: “Đưa vú đi mua đồ và lái chiếc xe gia đình có dán hình trẻ em.” Ngón tay anh chỉ chỉ xuống sân, chỉ thấy trong bãi đỗ xe có một chiếc xe vô cùng nổi bật, hai bên cửa xe dán hình hoạt hình Hello Kitty, hình vẽ kia chỉ là dùng sơn phun lên qua loa, hiển nhiên không phải tác phẩm của họa sĩ chuyên nghiệp. Thực sự là không thể phân biệt nổi chữ tiếng Anh Hello Kitty, nhìn thế nào cũng chỉ thấy mặt một con mèo to vạm vỡ, xấu xí, bên mép xiêu xiêu vẹo vẹo cắm ba sợi râu.

Nghĩ đến Hàn Tiềm tránh né đám ký giả xuất quỷ nhập thần, lại lái một chiếc xe như vậy tới bệnh viện, hiện tại tôi có chút dở khóc dở cười. Có lẽ biểu hiện của tôi quá lộ liễu, Hàn Tiềm hơi nhú mày, có phần bất đắc dĩ: “Vú Trương ở trong xe nên anh không dám hút thuốc, lúc lái xe chỉ tìm thấy một hộp kẹo cao su, vị ô mai, lần đầu tiên trong đời ăn loại này, nhưng thực sự không tệ, quả nhiên là nên cùng nhau chia sẻ.” Nói xong, anh liền cúi đầu xuống hôn tôi, lần này là một nụ hôn triền miên, thật sâu nhân nhậ, dường như rơi vào một trận mưa phùn gió bắc, mang theo hương vị ướt át và dập dính.

Nụ hôn vị ô mai. Hàn Tiềm là một người rất rộng lượng, là một người biết sẻ chia, tận hết sức lực.

“Đúng là một đứa trẻ tham ăn, không ăn ô mai nữa, anh mang cho em canh gà.” Hàn Tiềm vuốt ve khuôn mặt nóng bừng của tôi, giọng nói trầm thấp, cười mập mờ: “Là canh của vú Trương, trước đây em đến nhà đã uống một lần, không phải la hét nói nếu có cơ hội phải uống cho no hay sao? Lần này trước khi tới đặc biệt nhờ vú Trương làm.”

Tôi cảm thấy tâm tình Hàn Tiềm rất tốt, lúc này thẳng thắn chắc sẽ được coi như giao nộp vũ khí đầu hàng không giết cũng không xử lý, kéo kéo Hàn Tiềm: “Em có chuyện quan trọng muốn thành thật. Em không phải như bọn họ nói dựa vào quy tắc ngầm như vậy đâu.”

Hàn Tiềm cũng không kích động, đưa canh gà cho tôi, lại xoa đầu tôi: “Ăn canh xong rồi nói. Ngoan.” Sau đó anh cau mày, tiếp tục nói: “Hôm nay anh tới cũng có chuyện này muốn nói với em, mặc dù rất khó mở lời, nhưng anh nghĩ, em có quyền được biết.”

Tôi nhả ra một đoạn xương gà, trong lòng thầm nghĩ có phải Hàn Tiềm định nói chuyện liên quan đến những tin tức bị công khai hay không. Như vậy cũng tốt, anh nói rõ, tôi cũng sẽ nói rõ, như vậy tôi cũng không rơi vào tình cảnh bị động. Dù sao, căn nguyên mọi chuyện giữa tôi và Hàn Tiềm cũng rất sâu xa, ngay từ đầu khi tôi trở về, cũng là bởi vì Hàn Tiềm, không phải có thể dễ dàng giải thích được.

Ăn xong canh, Hàn Tiềm lại thu dọn bình giữ nhiệt, sau đó lấy khăn ướt lau lớp mỡ bóng nhoáng trên môi tôi, thuận thế còn cầm ngón tay tôi lên, cẩn thận lau từng ngón tay cho tôi.

Anh lại dùng lực ôm tôi: “Tin tức là do anh đưa ra. Thời gian khẩn cấp, anh chưa kịp thương lượng.”

“Anh không muốn lại phải đứng trong bóng tôi nhìn em, anh muốn cùng em tản bộ dưới ánh mặt trời, cùng nắm tay nhau, mà không phải đi thăm bệnh cũng phải lén lút như thế này. Anh muốn quang minh chính đại bảo vệ em, mà không phải như bây giờ, để cho em một nhìn phải đối mặt với dư luận như vậy. Công khai có thể gây áp lực rất lớn cho cả hai chúng ta, nhưng anh hy vọng em có thể cùng anh bước tới, chúng ta không chỉ có bây giờ, còn phải cùng nắm tay nhau nhiều năm nữa, em hiểu không? Phải ngoan ngoãn.”

Tôi gật đầu, bầu không khí lúc này vừa đúng lúc, tôi đang định mở miệng tiến hành phê bình và tự phê bình đối với hành vi giấu diếm của mình, điện thoại của Hàn Tiềm lại vang lên không ngừng. Anh liếc nhìn tên hiển thị trên điện thoại, nói với tôi một tiếng, rồi bước sang một bên nhận điện thoại.

Đây là một cuộc điện thoại rất dài, mà theo như cách nói chuyện thì chỉ thấy sắc mặt Hàn Tiềm càng ngày càng như bị phủ một màn sương lạnh. Cuối cùng anh cũng ngắt điện thoại bước lại chỗ tôi, sắc mặt xám xịt.

“Lam Lam không may mang thai.”

Tôi ngẩn ngơ: “Con ai?”

Sắc mặt Hàn Tiềm lúc này càng thêm nặng nề: “Ngay cả chính nó cũng không biết. Trường học mở party, nó uống hơi nhiều.”

Tôi không biết phải an ủi thế nào cho tốt nữa, Hàn Tiềm thấy tôi ngập ngừng, xoa đầu tôi: “Đừng lo, Thẩm Miên, không sao đâu. Anh sẽ xử lý, còn em, vừa rồi định nói gì với anh?”

Tôi thấy anh có vẻ nóng vội muốn rời đi, Hàn Lam Lam không may mang thai, nhất định là tứ cố vô thân, người đầu tiên cô ấy nghĩ tới là anh trai mình. Tôi có thể hiểu. Tôi cảm thấy tôi không có lý nào bá chiếm Hàn Tiềm, vẫn nên để anh sớm trở về bên Hàn Lam Lam để xử lý mọi chuyện mới phải. Huống chi, trong tình huống khẩn cấp như vậy, căn bản chuyện giữa tôi và Hàn Tiềm không thể nói rõ được. Không khí tuyệt diệu vừa rồi lại đột ngột biến thành tuyết rơi ngàn dặm, hiện tại không phải thời cơ tốt để thăng thẩn.

“Anh đi trước đi, khi nào anh trở lại em sẽ nói với anh, khi nào rảnh rồi phải liên lạc với em đó.”

Cuối cùng, Hàn Tiềm hôn lên trán tôi: “Muốn giải thích em không phải dùng quy tắc ngầm để nổi tiếng? Anh biết. Anh thích chính là con người em, cho dù em có gia cảnh thế nào, đã từng xảy ra chuyện gì, anh chỉ cần kế hoạch trong tương lai của em có anh là được rồi.”

Sau đó, anh xoay người rời đi, mạnh mẽ vang dội. Chuyện của Hàn Lam Lam nhất định khiến tâm trí anh rối bời. Mà tôi nhìn bóng lưng lo âu của anh, chỉ cảm thấy, hiện tại không nên gây thêm phiền phức cho anh là hoàn toàn chính xác.

Đối với rất nhiều chuyện quan trọng, chúng ta luôn muốn tìm một trường hợp chính thức nhất, quang minh chính đại nhất, phù hợp nhất. Mỗi người đều muốn trong thời khắc đẹp đẽ nhất trong sinh mệnh gặp phải sự kiện quan trọng này, với tình yêu cũng thế, với sự nghiệp cũng vậy. Dem bộ quần áo đẹp nhất để lại đến buổi lễ nhận thưởng mới mặc, đem bữa tiệc mừng công để lại đến khi mọi chuyện thành công mới mở, đem bức thư tỏ tình để lại đến khi tâm tình anh ấy tốt mới đưa ra. Nhưng là đến buổi lễ nhận thưởng, bộ quần áo đã không còn vừa với người nữa, có cổ mặc cũng không vừa; đến khi thành công, người bạn đã từng kẻ vai sát cánh đã đi xa; khi tâm tình anh ấy tốt, bên cạnh đã có một cô gái khác.

Hải Tử (là tác giả của Đồng nhân – Đồng nhân vông vương, ai biết thêm thông tin của tác giả này thì giúp Crystal bổ sung nhé!) nói, trước công nguyên chúng ta còn quá nhỏ, sau công nguyên chúng ta lại quá già, chưa từng gặp qua người nào, thực sự một lần nở nụ cười xinh đẹp như vậy. Thời gian và sự gặp gỡ là chuyện rất kỳ diệu, không phải ai cũng có thể ở trong khoảng thời gian tươi đẹp nhất của người con gái, những năm tháng thơ mộng nhất gặp được người đàn ông yêu mình, cũng không phải tất cả những điều đẹp đẽ nhất sẽ đều đến cùng một lúc.

Tôi muốn trong trường hợp thích hợp nhất sẽ thắng thần tất cả với Hàn Tiềm, nhưng bởi sự lý tưởng hóa của bản thân và những sự cố xảy ra, đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất.

Tôi và Hàn Tiềm trải qua những lời đồn đại này thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp, lúc đó tôi nghĩ rằng, huyết vũ tinh phong, cho dù thế nào cũng có anh dịu dàng nắm tay nhau tới già. Lại không nghĩ rằng còn một trường hợp nữa có thể xảy ra, huyết vũ tinh phong, cảnh còn người mất, người đã không còn ở đây nữa.

40. Chương 40: Người Đàn Ông Này Vừa Năng Lực Kém, Vô Sĩ, Hạ Lưu Đồng Thời Lại Hay Phá Đám

Lúc 10 tuổi, Tống Minh Thành nói cho tôi biết: “Thẩm Miên, môn số học của em không đạt, hơn nữa còn là người duy nhất trong lớp không qua!” Tôi chỉ ném cho anh ấy một ánh mắt hờ hững, sau đó cười nham hiểm, hất tóc, ngêu ngao hát; lúc 12 tuổi, cô bé Tiểu Hồng nhà bên cạnh mặc một chiếc váy công chúa rất xinh đẹp, được mẹ dắt sang nhà tôi chất vấn: “Con gái nhà chị bắt nạt con gái nhà tôi!” Tôi chỉ lầm bầm một tiếng, còn làm kẻ xấu tổ cáo trước đối phương nói xấu tôi béo mập, làm tổn thương trái tim non nớt của tôi, tôi mới bị ép phải tự vệ.

Đã nhiều năm như vậy, chỉ có một số chuyện là tôi không thể cười trừ cho qua chuyện. Sự kiện thứ nhất là khi 13 tuổi, năm ấy đối diện với lời đánh giá của tên con trai mới chuyển đến khu này liếc nhìn bằng nửa con mắt, giọng nói không gọn sóng, không sợ hãi: “Vừa béo vừa xấu xí, tướng mạo đã không xinh, tính tình lại còn không tốt.” Sự kiện thứ hai là hôn ước, sự kiện thứ ba là thắng thần với Hàn Tiềm.

Đối với chuyện thứ nhất, mặc dù bề ngoài tôi cựa mạnh tỏ vẻ hung tợn, nhưng khi về nhà lại nhào lên giường khóc cả buổi tối, thậm chí bỏ lỡ ly kem điểm tâm buổi chiều. Tống Minh Thành dỗ dành rất lâu tôi mới quệt nước mũi lên quần áo anh ấy nín khóc mỉm cười, sau đó đưa ra quyết định ngày chỉ ăn ba bữa cơm. Đối với sự kiện thứ hai, tôi thu vội một túi hành lý, vội vã trở về. Mà chuyện thứ ba kia, tôi cũng muốn dùng tốc độ nhanh nhất để thực hiện. Đêm dài lắm mộng, mà câu này lại khiến tôi nhớ tới quảng cáo thuốc bổ thận, đi tiểu nhiều lần, đi tiểu vội vã, suốt ngày đi tiểu, hãy dùng XXX hiệu XX, đêm dài lắm mộng không còn nữa, giúp phái mạnh tìm lại sự tự tin của mình. (Crystal: Cái này có giống “một người khỏe hai người vui” của mình không nhỉ?)

Tôi không phải cần tìm lại sự tự tin của phái mạnh, nhưng cũng rất bất an, mà loại bất an này không thể dùng thái độ đứng đưng trước mọi việc như trước đây, điều căn bản chính là bởi vì tôi quan tâm.

Thật ra thì mối quan tâm lớn nhất của tôi là thể trọng, quan tâm tới hôn nhân của tôi, còn có, quan tâm tới Hàn Tiềm.

Có rất nhiều người mắc phải tật, là chuyện càng coi trọng thì càng nóng vội, không giữ được tâm tình bình thản, vội vàng muốn đạt được kết quả tốt. Sau khi tôi và Hàn Tiềm xa nhau, tuy rằng trong lòng vui vẻ nhảy nhót, nhưng vẫn nằm trên giường ảo não, lẩn lộn mấy vòng. Lần nào gọi cho Hàn Tiềm cũng đều tắt máy, sau khi tin tức Hàn Lam Lam mang thai người nhà sắp xếp cho cô ấy rời khỏi thành phố để tránh tai mắt cánh phóng viên. Chắc là Hàn Tiềm đang ở trên máy bay, lúc này đang xuyên qua những đám mây trên bầu trời, tôi chỉ nghe thấy giọng nói máy móc của tổng đài chuyển đến hộp thư thoại.

Nhưng nhớ tới những lời Hàn Tiềm nói với tôi trước khi đi, bảo tôi chú ý giữ gìn thân thể, anh đi một chuyến rồi sẽ trở về, hai ngày sau quay lại sẽ đến gặp tôi, sẽ cùng nhau thương lượng cách đối phó với truyền thông. Tôi cũng cảm thấy gọi điện thoại nhiều như vậy là có phần hơi nóng lòng, chỉ có hai ngày thôi mà.

Vì vậy chui vào trong chăn cuộn chặt người lại, lẩn qua lẩn lại mấy vòng rồi thiếp đi. Nhưng ngược lại điều này lại mang đến cảm giác thật ngọt ngào, tôi chìm vào mộng đẹp mặc bên ngoài gió nổi mây vần, gió lạnh mưa châu.

Khi Tống nhị thiếu gia trở lại gặp tôi, tôi đang cầm trong tay máy chơi game, tóc tai toán loạn, trốn trong chăn chơi.

Anh ấy cười hì hì đi tới: “Đại Miên, tâm tình sao vậy? Nhìn em bây giờ mặc dù bề ngoài đứng đắn, đỉnh đạc nhưng bên trong đang rạo rực, nhộn nhạo không ngừng ấy.” Sau đó, anh ấy đổi thành vẻ mặt trái tim bị tổn thương, mặt mũi ưu thương, ôm ấp tình cảm: “Đáng tiếc quá, đáng tiếc quá, nhanh như vậy em đã

phải xa anh và anh cả, nhớ lại những ngày chúng ta sống nương tựa vào nhau. Anh không chê em béo, em không chê anh đẹp trai, cũng là cùng nhau đi qua biết bao hoạn nạn trong đời! Không ngờ tới em lại nhanh như vậy phải gả cho người ta! Thật là...!”

Tôi trợn mắt hung hăng lườm anh ấy: “Cái gì mà rời đi với không rời đi? Anh lại định ba hoa cái gì đây?”

“Em không đọc báo sao? Đã như vậy rồi còn không chịu tiến bộ, cũng không chịu chú ý tới hướng phát triển của dư luận. Sáng sớm hôm nay, Hàn gia thông báo hỷ sự của Hàn Tiềm đấy.” Anh ấy lấy một tờ báo từ phía sau ném cho tôi, còn hảo tâm chỉ vị trí tin tức đó cho tôi.

Đọc xong tiêu đề, mí mắt tôi giật giật, đọc tiếp, tâm trạng tôi càng trầm xuống, rất đặc sắc, trái tim co rút so với tan nát còn kém xa.

Hàn thị công khai hỷ sự, ít ngày nữa sẽ cưới tiểu thư Tổng gia thân bí về làm vợ

Báo ngày hôm nay đưa tin rõ ràng, ngoại trừ đưa tin về đối tượng cưới hỏi của Hàn Tiềm và đăng một tấm hình khi còn bé, phía dưới đều là tin tức scandal của Hàn Tiềm đã được chỉnh sửa, mà tôi đương nhiên không thể thoát khỏi ngòi bút của họ được.

Tổng Minh Thành nhìn về mặt tôi có vẻ không đúng, cũng rất nhạy cảm: “Em đã nói cho anh ta biết em là người nhà của bọn anh chưa?”

Tôi lắc đầu: “Anh bảo em phải nói thế nào? Trong nhà Hàn Tiềm xảy ra chuyện, căn bản không có thời gian phong hoa tuyết nguyệt, chẳng lẽ trong trường hợp đó lại nói với anh ấy. Này, Hàn Tiềm, chúng ta làm quen lại nhé! Em là Thẩm Miên, nếu không có gì bất ngờ xảy ra sẽ là đối tượng kết hôn của anh, xin hãy để cho em được sinh con trai cho anh nhé?”

Ngoài cửa sổ gió nhẹ nắng ấm, trong lòng tôi lại đang có sóng to gió lớn, không chỉ bởi vì tờ báo kia đăng bức hình Tổng tam tiểu thư khi còn bé quá khó coi, mà lại lấy đúng cái ảnh ở thời kỳ béo nhất của tôi, khoảnh khắc ngoài đầu lại cười kia, mười năm sau tôi đây là người trong cuộc còn cảm giác được toàn bộ thịt trên người đang rung động, vậy mà Hàn Tiềm sau khi nhìn thấy bức ảnh này mà còn có thể công khai thừa nhận thì thật sự không thể tin nổi.

Tôi kéo Tổng Minh Thành, đem tấm ảnh trên báo để cạnh mặt mình để so sánh: “Có giống không?”

Tổng nhị thiếu gia chật vật lắc đầu rồi bình luận: “Xã hội mới đem quỷ biến thành người, xã hội cũ đem người biến thành quỷ. Ngày đêm đảo lộn.”

Tôi lại chỉ vào trong bức ảnh: “Ai đẹp hơn?”

Nhị thiếu gia dùng hành động để biểu thị, lấy lại tờ báo, anh ấy nghiêng đầu, không tình nguyện nhìn vào tấm hình khí phách của tôi năm đó, trong đôi mắt có phần ưu thương. Tôi quên không nói trước, đúng là anh ấy bị tôi nô dịch không ít, cả ngày như con chim nhỏ cụp đầu, ngoan ngoãn. Năm đó Tổng nhị thiếu gia còn không được gọi là nhị thiếu gia mà bị người ta gọi là “đứa sinh đôi với con nhỏ béo mập đó.”

Mà ngày hôm nay, anh ấy cùng tôi trưởng thành, trên báo trí ngoại trừ khí phách, tướng mạo, được hâm mộ hơn tôi còn là một Tổng nhị thiếu gia thành đạt, gió xuân đắc ý. Vị này còn có tài làm người ta khóc ra máu, trong từng câu chữ vừa khiêm tốn, vừa thâm sâu: “Cùng sinh ra từ một bào thai tiếc rằng lại là hai người hoàn toàn khác nhau. Nhị thiếu gia hào hoa phong nhã hơn người, em gái anh ta lại hoa rơi nước chảy.”

Tôi cũng không để ý quá nhiều đến vấn đề này, chỉ quay đầu hỏi Tổng Minh Thành.

“Vậy anh từ việc so sánh người thật ngay trước mặt và bức ảnh trong tin tức đám cưới của Hàn Tiềm có nhìn ra gì không?”

Tổng Minh Thành rung đùi đắc ý, hỏi: “Hàn Tiềm có khẩu vị nặng vậy à? Thật sự thích em gái béo mập?” Anh ấy dừng lại một lúc: “Thật ra thì anh biết có một số đàn ông sau khi chịu áp lực lớn thì tâm sinh lý trở nên có chút đặc biệt... Hoặc là anh ta nhìn thấy được vẻ bề ngoài của em năm đó không kiềm chế được muốn chạm vào một viên thịt tròn tròn, mềm mại, tâm hồn đẹp đẽ, trong sáng?”

Sau đó, cuối cùng nhị thiếu gia cũng phải chịu thua: “Anh cũng không biết nữa... Mặc dù em chưa nói cho Hàn Tiềm biết, bọn anh vì muốn bảo vệ em mà làm ra bao nhiêu mưa bom bão đạn như vậy, cộng thêm em mặc dù lớn lên thay da đổi thịt, nhưng nội tâm bí ối thì chẳng thay đổi gì... Có lẽ anh ta biết em chính là đối tượng của anh ta nên mới công khai như vậy... Nhưng anh cảm thấy, có thể anh ta sẽ hỏi em có phải đã từng sang Hàn làm phẫu thuật thẩm mỹ hay không, sau đó chắc sẽ lo lắng cho tương lai của đời sau.”

....

Tôi và Tống Minh Thành mặt đối mặt. Sau đó là trầm mặc không nói, thật ra thì trong lòng chúng tôi đều hiểu, nếu như trong tình huống không biết rõ thân phận, Hàn Tiềm công khai tin tức đám cưới, điều này có nghĩa là buông bỏ kẻ nghệ sĩ không có bối cảnh như Thẩm Miên, không muốn tiếp tục.

Mà tôi lại vừa Thẩm Miên vừa là Tống tam tiểu thư, vừa là tình nhân trong scandal của Hàn Tiềm vừa là vị hôn thê chính thức của anh. Tổ hợp này thực sự rất quái dị.

Khi sinh ra suýt chút nữa thì chết yểu, khi còn bé cũng uống không ít thuốc, thuốc thang chữa bệnh rồi thuốc tắm bổ, đồ dinh dưỡng, nội lực, ngoại lực cùng rót vào người tôi khiến tôi trở thành một cô gái béo mập. Cũng may, khi sang Anh bệnh tình ổn định không còn phải uống thuốc nữa, cộng thêm ăn không quen đồ ăn của Anh, nên gầy đi trông thấy.

Có lẽ sống được đến khi lớn như thế này thực sự quá vất vả, trong nhà không hy vọng cô thiếu niên khí phách, béo mập như tôi trở thành đề tài trà dư tửu hậu, vì vậy sớm đưa tôi ra nước ngoài điều trị, vừa đúng lúc cặp vợ chồng người Mỹ – bạn làm ăn lâu năm của gia đình sang Anh định cư, tôi liền được họ nhận nuôi, mọi chuyện cứ thuận lợi diễn ra như vậy. Từ đó, cả trong nhà lẫn bên Anh, cả hai bên cùng ra tay xóa sạch hết những tin tức về tôi, xóa sạch mọi dấu vết, tin tức trong nước chỉ còn lại một cái tên đơn giản, Terry Tống hiện đang sinh sống tại Anh,à, hiện tại xem ra còn có một tấm hình ngoại đầu lại nở nụ cười kia nữa.

Tôi tay chân rắn chắc được bố mẹ nuôi lớn khỏe mạnh, chờ sau khi lớn hơn hai mươi tuổi đầu mới nghe nói mình đã có vị hôn phu, thiếu chút nữa ngất ngay tại chỗ, ngã xuống cầu thang, đập đầu, gãy hai chiếc răng cửa.

Từ nhỏ tôi đã đọc nhiều thơ văn, bắt đầu nhận thức đã biết đến câu chuyện tình yêu đẹp nhưng buồn của Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, cuối cùng hai người biến thành đôi bướm. Mặc dù có thể kẻ vai sát cánh đến thiên đường, nhưng nghĩ tới hai đời sau đều là những con sâu gói mình trong kén, cuối cùng tôi cũng có chút trở ngại tâm lý. Mà bi kịch này tạo thành chính là do hành động cực kỳ độc ác – ép duyên.

Chính vì nhận thức ngay từ tấm bé như vậy khiến tôi cực kỳ căm hận chuyện ép duyên. Lập tức quyết định quay về chính chết vị hôn phu của tôi. Quyết định này mặc dù không nhận được nhiều ủng hộ, tôi trưng cái khuôn mặt thối hoắc gọi video về cho anh cả, anh ấy nhìn tôi nở nụ cười: “A Miên, anh đứng về phía em.” Lúc ấy anh ấy nói với tôi, trong lời nói cực lực thổi phồng vị hôn phu của tôi vừa vô sỉ, hạ lưu hơn nữa còn thực sự hay phá đám. Cho nên, tôi cảm thấy vô cùng khiếp sợ người đàn ông là tập hợp của hạ lưu lại còn chuyên phá đám kia nữa.

Người anh em thân thiết Tống Minh Thành của tôi lại còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn, cũng biểu thị sự ủng hộ ở cấp độ khác. Tôi lại vô ngục với ba mẹ ruột của tôi bày tỏ có thể để cho tôi vào giới giải trí xem nó vận hành ra sao, sau này tiếp nhận HT, để Tống Minh Thành quản lý bất động sản phía Tây thành phố, không để cho anh ấy cùng với những nữ minh tinh bình hoa di động kia làm chuyện xằng bậy. Ba mẹ tôi nghĩ rằng tôi lớn khôn, cũng bắt đầu hiểu chuyện, muốn gánh vác trách nhiệm nên cũng gật đầu cho phép. Mà ba mẹ nuôi của tôi thì luôn tôn trọng tự do yêu đương, dùng vốn tiếng Trung sứt sọc hát mấy câu dân ca: “Em gái, hãy dừng cảm mà bước về phía trước ~ bước về phía trước ~ chớ quay đầu lại ~ con đường rộng lớn, thênh thang ~ chín nghìn chín trăm ~ chín nghìn chín trăm à á a

”

Lý tưởng lúc ấy của tôi là, tôi đây còn có thể hạ lưu, vô sỉ, hay phá đám hơn cả vị hôn phu kia, vì vậy có thể dễ dàng tìm được chứng cứ đời sống cá nhân thối nát sa đọa của hắn ta. Vì mối quan hệ với bên kia nên gia đình tôi không thể nào chủ động xóa bỏ hôn ước trước được. Vậy thì cứ để tôi bôi xấu vị hôn phu kia, để cho gia tộc hắn ta không còn mặt mũi nào mà tiếp tục hôn ước, ba mẹ tôi cũng thừa nước đục thả

câu xóa bỏ hôn ước. Sau đó tôi phải mộng rời đi, từ biệt đám mây nơi chân trời, phất ống tay áo, bước nhanh tới cuộc sống hạnh phúc của người tự do trong tương lai.

Vì vậy tôi bước về phía trước mà không quay đầu lại. Vừa đi đã gặp ngay phải ngã ba.

Bây giờ, vị hôn phu của tôi thông báo tin tức đám cưới, tôi lại đứng ngồi không yên. Gay go nhất chính là tôi lại thích người mà trước đây đã từng nghi ngờ là vừa hạ lưu, vô sỉ lại còn hay phá đám – vị hôn phu của tôi. Điều này thực sự khiến tôi khó có thể mở miệng.

Tổng Minh Thành yên lặng ngồi nhìn sắc mặt biến đổi của tôi. Mà cuộc điện thoại vào buổi tối mới thực sự khiến tôi luống cuống, tin tức từ nước Anh xa xôi. Hàn Tiềm liên lạc với người nhà ở bên kia của tôi, nói là hy vọng có thể gặp mặt nói chuyện với Tổng tiểu thư một lần.

Quản gia nói chuyện này với tôi hơn nữa lại còn chúc mừng tôi, tôi lại giống như bị tạt một chậu nước lạnh từ đầu xuống chân.

Thẩm Miên quay trở lại là “Terry Tổng” nhưng vẫn còn đang ở Anh. Hàn Tiềm không thể biết nhiều hơn mọi người được, lúc này lựa chọn đi tìm Tổng tam tiểu thư ở nước Anh xa xôi, chứng tỏ rằng anh cũng không biết tôi chính là cô ấy. Nhưng tôi đoán không ra, vì sao anh lại công bố tin tức sẽ cùng Tổng gia kết thông gia, mọi chuyện thật rối rắm, khó giải.

Không công khai còn có một đường sống mà lui, hiện tại đã rơi vào tình cảnh cười trên lưng hổ khó xuống. Không có một gia đình thế gia nào lại dễ dàng tha thứ cho việc con gái mình sau khi công bố tin tức đám cưới lại bị vị hôn phu cự tuyệt vứt bỏ, Hàn Tiềm cũng không phải người có thể làm chuyện như vậy. Mọi chuyện diễn biến như vậy, chẳng lẽ chỉ trong một đêm đột nhiên mang thân phận biến chính mình làm bia đỡ đạn cho cuộc hôn nhân của Hàn Tiềm? Hoảng hốt nhớ lại những chuyện xoay quanh Thẩm Miên trong thời gian qua, từ khi bước chân vào giới giải trí cho đến khi thực sự yêu thích nghề diễn viên này, là chưa bao giờ thực sự tồn tại? Tôi đã thực sự rất cố gắng, chỉ muốn phấn đấu gây dựng cho bản thân một sự nghiệp, không dựa dẫm vào thế lực bên ngoài nào, cố gắng tự khẳng định bản thân với mọi người, tất cả đều trở thành hư không sao?

Tôi không thể không suy nghĩ, bởi vì nếu Hàn Tiềm thực sự muốn chống chịu áp lực ở bên cạnh tôi, cũng sẽ không công bố tin tức đám cưới như vậy. Điều này ngoài việc khiến tôi và anh gặp càng nhiều rắc rối hơn còn khiến anh trong tương lai rơi vào tình cảnh trở thành người bất trung bất nghĩa với Tổng gia.

Vốn anh hoàn toàn không cần công bố tin tức đám cưới, đến cuối cùng lại trở mặt với Tổng gia. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết ở đây là anh còn dự định sẽ ở bên cạnh một người không có bối cảnh, gia thế là Thẩm Miên.

Nhưng nếu không phải ... tôi không dám nghĩ.

Cuối cùng quả nhiên vẫn không kiểm chế được, trấn tĩnh lại, tôi liền bắt đầu gọi cho Hàn Tiềm, nhưng gọi mãi mà không ai nghe máy.

Đêm đó, trước khi chìm vào giấc ngủ, tôi vẫn còn suy nghĩ miên man, việc công bố tin tức đám cưới lần này dù thế nào cũng đều như ghen ở trong cổ họng.

Nếu như Hàn Tiềm thực sự lựa chọn Tổng tiểu thư, như vậy câu nói “Em chính là vị hôn thê của anh” có biết bao nhiêu xấu hổ.

Tôi nên là ai đi gặp Hàn Tiềm đây? Chẳng lẽ còn có thể xuất hiện với thân phận là Thẩm Miên, cười nói với Hàn Tiềm: “Mặc dù cuối cùng anh lựa chọn người mà anh không yêu, đối tượng cưới hỏi Tổng tiểu thư, bỏ rơi em, nhưng cũng may, em chính là Tổng tam, cho nên cho dù thế nào, chúng ta vẫn sẽ bên nhau.” Nếu thật sự như thế, còn có thể gọi là vừa có tình nhân vừa thành thân thuộc sao?

Mọi chuyện thay đổi như vậy khiến tôi mờ mịt, mà nói thẳng ra, ở chỗ này suy nghĩ lung tung cũng không có thể bỏ được vật đang đè nặng hay có thể không biết xấu hổ nói thẳng ra được.

Lord Byron (Lord George Gordon Noel Byron là nhà thơ lãng mạn Anh, một trong những nhà thơ lớn của thế giới thế kỷ 19) đã từng ngâm xướng câu thơ: “Sau chừng ấy năm dài, chào em thế nào đây? Trong im lặng và lệ trào.” (Trích bài Khi đôi ta chia ta – When we two parted, nguyên thơ: After long years, how

should I greet thee? With silence with tears.)Nhưng tôi cũng không biết, khi tôi gặp lại anh, tôi nên chào anh thế nào? Là trầm mặc rơi lệ hay là nở nụ cười thật tươi?

41. Chương 41: Anh Là Cẩm Thú, Nhưng Khắp Thiên Hạ Có Nhiều Cẩm Thú Như Vậy, Em Lại Chỉ Thích Duy Nhất Có Một Người Trước Mặt Em!

Tôi ngồi trong quán cafe, Hàn Tiềm vẫn chưa tới. Tôi liền gục xuống bàn, vẽ lung tung lên tờ menu, mượn việc này để dời đi sự chú ý, nhân tiện giả vờ như không có chuyện gì. Tống Minh Thành khích lệ tôi nói, giả vờ cũng là một loại nghệ thuật, giả vờ giống thật thì sẽ rất kiêu ngạo, còn nếu giả vờ không giống thì sẽ biến thành kẻ ngốc. Sắp gặp lại Hàn Tiềm khiến tôi rất căng thẳng nhưng trên mặt lại không được biểu lộ ra điều gì.

Tống Minh Nguyên mang bộ mặt lạnh lùng nghiêm trang nói cho tôi biết, khó khăn giống như lò xo, em yếu thì nó mạnh. Hàn gia công bố tin tức này chúng ta cũng không phủ nhận, phải lấy bất biến ứng vạn biến.

Tôi gật đầu nghe theo lời dạy bảo của anh. Tống Minh Thành cũng góp lời, nói những câu thăm thía: “Đại Miên, đây không phải là chuyện của một mình em, điều này ảnh hưởng lớn đến mối quan hệ giữa hai nhà Hàn – Tống xem ai chiếm thế chủ đạo. Bất kể kết quả như thế nào, bọn anh vẫn luôn ở bên cạnh em.” Cuối cùng, anh ấy lại cảm thấy không yên lòng nói thêm một câu: “Em phải biết, tình yêu tới nhanh đi cũng nhanh, chỉ có thịt lợn cuộn là vĩnh hằng. Đàn ông cũng không chỉ có một mình Hàn Tiềm.”

Chính trong bầu không khí bi tráng đó tôi đi đến cuộc hẹn nhưng tâm trạng lại rất nặng nề.

Đáng tiếc, đã qua thời gian hẹn nửa tiếng mà Hàn Tiềm vẫn chưa tới, khí phách hiên ngang, hùng dũng oai vệ cùng ý chí chiến đấu sục sôi đã sớm tiêu tan không còn một mảnh. Lúc này, trong đầu tôi chỉ còn một ý niệm.

Tôi đói.

Vì vậy, đợi đến khi anh xuất hiện với dáng vẻ mệt mỏi thì trên mặt bàn trước mặt tôi đã xuất hiện thêm mấy cái đĩa không.

Hàn Tiềm quét mắt nhìn mấy cái đĩa trống không: “Xin lỗi, vào giờ cao điểm nên kẹt xe. Thẩm Miên, mấy ngày nay vẫn khỏe chứ?”

Tôi sờ sờ cái bụng, thâm tình nhìn anh một cái, dựa theo sự giáo dục của Tống Minh Thành, lần này tôi và Hàn Tiềm gặp mặt đúng là một cuộc chiến tâm lý, phải khách sao, phải tránh nặng tìm nhẹ, phải đấu trí đấu dũng, nhất định phải làm được không sợ khó khăn, không sợ hy sinh, phải chuẩn bị trước tâm lý mới có thể giành được thắng lợi cuối cùng. Vậy mà lực sát thương bằng ánh mắt của tôi không dùng được, Hàn Tiềm không có chút ý muốn sẽ thắng thắn gì cả, chỉ cùng tôi nhìn nhau thâm tình.

Chúng tôi cứ ngồi yên lặng như vậy, qua một phút đồng hồ mắt tôi mờ đi, cảm thấy việc dùng mắt nhìn chăm chú hình như quá độ nhưng thu lại không được, không thể làm gì khác hơn là lau nước mắt, không nghĩ Hàn Tiềm lại lên tiếng: “Thẩm Miên, tin tức trên báo em đọc chưa?”

Anh hỏi một câu rồi đột nhiên dừng lại, giống như gương kiếm chuẩn bị hành quyết, tay đã nâng lên mà đao kiếm vẫn không hạ xuống, chỉ nhắm mắt lại, uống một ngụm café, thần sắc tự nhiên, long mi hơi rủ xuống, sau đó lại nâng ánh mắt lên. Nhưng tôi lại không thấy rõ dưới hàng lông mi kia, trong đôi mắt ẩn chứa điều gì.

Có lẽ hứng thú của anh đã hết, lúc này anh mới biếng nhác cúi đầu: “Xin lỗi, những điều em thấy là thật!”

Khi anh nói những lời này chỉ hơi nhíu mày một cái, thâm tình cũng không có biến động gì, giống như chỉ đang trần thuật, thông báo mà thôi. Tôi đã dự đoán trước rất nhiều loại phản ứng sau khi nghe kết quả, tôi vẫn nghĩ rằng tôi sẽ cảm thấy rất bị thương hay chông chênh gì đó, người như lạc vào cảnh giới kỳ lạ, đầu óc trống rỗng, rối rắm, phức tạp, không rõ đầu đuôi, chỉ cảm thấy mờ mịt. Tống Minh Thành dạy cho tôi một chiêu, làm đối sách khi tro tàn khói bay. Tôi chỉ cảm thấy hơi tức giận, mà trong cuộc đàm phán để thâm tình mất khống chế trên cơ bản chính là điểm báo cho sự thất bại, nhưng lúc đó tôi đâu còn chút lý trí nào nữa.

“Ý anh là anh muốn vạch rõ giới hạn với em, sau đó chạy đếm bên đối tượng cười hời của anh trên con đường thênh thang rộng lớn?”

Biểu cảm của Hàn Tiềm thần nhiên: “Thẩm Miên, anh có trách nhiệm của anh. Có một số chuyện không phải đơn giản như em nghĩ. Lúc trước anh suy quá đơn giản, cho rằng có thể vượt qua được áp lực đám cưới bảo vệ tốt cho em, hiện tại mới nhận ra không có khả năng. Với thân phận của em, gia tộc nhà anh chắc chắn sẽ không tiếp nhận. Cần thận suy nghĩ lại, chúng ta ở bên nhau, cuộc sống trong tương lai đối với em sẽ rất khó khăn. Ở trong Hàn gia, em chỉ có thể dựa vào một mình anh, những người khác đều không cùng chiến tuyến với em. Bọn họ không thể nào tiếp nhận một người xuất thân từ giới giải trí như em, hướng chỉ em vào cửa phải có tiền đề là sự hy sinh đám cưới giữa hai nhà Hàn gia và Tống gia. Như vậy, sau này khổ cực không chỉ có em, mà còn có anh. Trong hôn nhân thân phận không tương xứng, cũng không nhất định bởi vì tình yêu không còn mà kết thúc. Tương lai anh có thể là cọng rơm duy nhất của em, mà em bầu víu quá chặt cọng rơm đó thì nó sẽ gãy.” Anh nhìn tôi, thần sắc có phần thương hại: “Thực sự anh rất thích em, cho nên càng không muốn đoạn tình cảm này của chúng ta bị xói mòn hết, dừng tại đây ngược lại cũng là bên nhau mặn nồng, chia tay vui vẻ.”

Tôi giận đến cả người phát run. Đây chính là tôi bị thua thiệt mà. Tôi không hề có quyền lợi, anh nói bắt đầu liền bắt đầu, anh nói chấm dứt thì toàn bộ vũ trụ đều phải rơi vào bóng tối. Những lời Hàn Tiềm nói lúc này dường như là đã suy nghĩ vẹn toàn cho tình nhân, ở thời điểm cuối cùng khi chia tay còn đứng trên lập trường của đối phương mà cân nhắc.

Tôi ổn định lại tâm trạng: “Anh muốn kết hôn với cô nàng béo mập của Tống gia? Em đã xem ảnh ở chỗ Tống Minh Thành rồi, nhìn thật là bắt mắt.” Hàn Tiềm nói những lời này, tôi biết chúng tôi không thể tiếp tục được nữa. Trong lòng cũng không hơn gì, tâm tình hỗn loạn, nhưng ngoài mặt vẫn không gợn sóng, không sợ hãi nhạo báng một tiếng. Tự giấu nghĩ, tôi đúng là có khả năng lĩnh ngộ thật đặc biệt, lại còn am hiểu một cách sâu sắc làm thế nào nở nụ cười trong nước mắt sao cho nghệ thuật.

Hàn Tiềm nhíu lông mày: “Hửm?”

Từ góc độ nhạt nhòa này nhìn vào mắt anh vẫn thấy anh vẫn còn là Hàn Tiềm đó, dịu dàng sắc sảo, đã từng khiến tôi tin tưởng anh sẽ vì tôi mà vén bức màn sương mù nặng nề, gạt những bụi gai trên đường đất tay tôi đi về phía trước. Giờ đây anh lại nói với tôi, bên nhau mặn nồng, chia tay vui vẻ. Tôi cố gắng đè nén đau khổ trong lòng, tiếp tục nói với anh: “Tống tiểu thư hình tính khí thất thường, hơn nữa em nghe nói cô ấy rất khó chung sống, tính tình rất khó chịu, không hiểu chuyện, không thành thực, cổ chấp, ngực và eo rất thô, hơn nữa lại có tính lãnh đạm.” Phần sau của câu nói trong giọng nói đã có phần không khống chế được mà run rẩy.

Rõ ràng là tôi đến để khách sáo với Hàn Tiềm, hiện tại lại không hiểu sao biến thành ở trước mặt vị hôn phu của mình ra sức mạt sát, bêu xấu chính mình đây? Tôi nghĩ, tôi đúng là rất bỉ ổi. Mà tôi lại quá thích Hàn Tiềm mất rồi.

Nhưng Hàn Tiềm lại cười: “Thẩm Miên, Tống tiểu thư có bộ dáng gì cũng không cần nói đến. Đây là trách nhiệm gia tộc. Anh có trách nhiệm phải tổ chức hôn lễ. Chỉ là như vậy thôi.”

Bởi vì trách nhiệm mà cưới hỏi, đây chính là nguyên nhân khi còn làm paparazzi tôi muốn tìm ra để làm anh xấu mặt. Trước đây, cho dù thế nào, tôi nghĩ tôi cũng sẽ không cùng một người xa lạ bởi vì trách nhiệm mà đi tới hôn nhân. Đường cùng là sẽ phải mất đi một đoạn tình cảm, nhưng ai có thể tưởng tượng, gia thế cũng sẽ trở thành chướng ngại để một người tìm được tình yêu. Tôi không muốn một người đàn ông bởi vì trách nhiệm mà cưới tôi, không muốn một người đàn ông vì địa vị, tài sản của tôi mà cân nhắc tôi, ít nhất không muốn mang theo những lợi ích và sự lạnh lùng nhiều như vậy. Tôi muốn người đó bởi vì tôi mà thích tôi, cho dù tôi nghèo khó hay giàu sang, bởi vì chính con người tôi mà muốn đến gần tôi, mà không phải là gia tộc tôi.

Mà tôi giấu giếm thân phận, tiếp xúc với Hàn Tiềm, trời xui đất khiến thế nào mà lại từ từ thích anh, nhưng may mắn là anh cũng thích tôi. Vốn tưởng rằng đây là điều tốt đẹp nhất, rốt cuộc thì trời cao cũng thương xót cho sự khổ cực theo đuổi một cuộc sống khác của tôi mà hồi đáp. Hiện tại nhìn lại, hóa ra cũng chỉ là một màn kịch thật buồn cười.

Làm tiểu thư nhà Tống gia, tôi không thể thoát khỏi việc bị sắp đặt hôn nhân, có vị hôn phu định sẵn. làm

Thẩm Miên tôi lại mất đi phần tình cảm vốn tưởng là thuần túy. Điều này khiến cho hai năm tôi theo dõi rồi tiến vào giới giải trí, tiếp xúc với Hàn Tiềm cuối cùng hóa ra lại chẳng có ý nghĩa gì, thậm chí giống như đã lãng phí thời gian. Giống như trong cuộc đua Ma-ra-tông, tôi chạy đến điểm cuối, mới thê lương phát hiện ra tất cả tuyển thủ sớm đã buông vũ khí ở giữa đường, trọng tài đã sớm hủy bỏ cuộc tranh tài từ lâu. Chỉ còn lại một mình tôi, khổ sở kiên trì như vậy, gặp biết bao nhiêu gian nan, nhưng lại không hoàn thành được mục đích ban đầu theo đuổi là nhận được sự khen ngợi và khẳng định.

Từ sự cố gắng, luôn luôn nỗ lực của người xưa dạy cho tôi một điều: vĩnh viễn đừng sợ nếm thử, chỉ có theo đuổi, cố gắng thực hiện thì mới giành được cuộc sống như mình mong muốn. Mà tôi lại si ngốc đi tin lời dạy bảo này, đi thực hiện, khiến cả người chật vật. Tôi nỗ lực hết mình, cái gì cũng không lấy được. Thậm chí còn bị thua thiệt. Thích Hàn Tiềm, đây là chuyện ngoài ý muốn lớn nhất. Hiện tại, chuyện ngoài ý muốn này lại biến thành một lưỡi dao sắc bén, đâm vào thân thể tôi.

Hiện thực đâu có đẹp như chuyện cổ tích. Tôi bị ai nghĩ, hay là tôi lợi dụng thân thể của mình và thể lực của gia tộc âm thầm trả đũa? Nhưng mà trong lòng vẫn không nhận được mà tủi thân. Mặc dù tôi vẫn có thể sống vui vẻ từ sự ủng hộ của gia đình, đây là tôi lấy thân phận người có tiền mà nhận được sự ưu tiên hơn Tô Đình. Nhưng trong tình yêu, ai cũng giống nhau, nghèo khó hay giàu sang, đơn thuần hay phức tạp, đều theo đuổi tình cảm trong sáng nhất. Gái hư cũng có thể theo đuổi một anh chàng trần đầy nghĩa khí, chắc chắn như núi. Tôi chỉ muốn theo đuổi thứ tình cảm trong sáng ấy, đáng ra không nên nhận sự trừng phạt này.

Hàn Tiềm ở đối diện như còn cảm thấy chưa đủ, nghiêm cơ thể về phía trước, nghiêm đầu về phía tôi: “Thẩm Miên, anh rất thích em, nhưng anh không thể bên em thế này được. Lần cuối cùng trước khi kết thúc, anh có thể hôn em không?” Giọng điệu mập mờ, hơi thở gần trong gang tấc.

Những lời này hoàn toàn giết chết những tế bào ưu thương trong tôi. Dễ dàng khiến người ta nổi giận.

Tôi không chút suy nghĩ bật thốt lên: “Hàn Tiềm, anh còn mặt mũi nào đòi hôn?”

Lời nói này nói ra mới phát hiện mắt Hàn Tiềm đã híp lại thành một độ cong nguy hiểm. Tôi nghĩ, bát nước đã hắt đi, dù sao cũng đến nước này rồi, tôi định ngã bài cho xong: “Anh nói sẽ chịu trách với gia tộc mình? Vậy ban đầu khi anh trêu chọc em chẳng lẽ không có hôn ước sao? Anh làm thế nào để chịu trách nhiệm với em đây? Cái gì mà rời xa em là tốt cho em? Nói ra nghe thối lảm! Không phải là vì thấy em không có thể lực như vị hôn thê của anh cho nên thấy dễ bắt nạt, muốn nặn quả hồng mềm?” Nhưng tôi là Thẩm Miên có thể dễ dàng để anh chơi đùa trắng trợn vậy sao?

Tôi bắt đầu nổi cơn thịnh nộ, quyết định tính sổ từng món nợ với Hàn Tiềm, sau khi chờ cho đã xong sẽ nói cho anh biết, tôi chính là đối tượng kết hôn của anh. Sau đó dùng một xấp nhân dân tệ hung hăng đập vào mặt anh. Để cho anh thấy rõ thân thể của người khác, để cho anh thấy mình có mặt không trông. Sau đó, hủy bỏ hôn ước với Hàn gia, tôi ngồi máy bay trở về Anh, nhân tiện bôi xấu anh, nguyên rửa anh cô đơn cả đời.

Quyết định xong chủ ý sau này, tôi mở lời: “Hàn Tiềm, thật sự lần đó gặp anh tôi thật xui xẻo. Lần đầu tiên gặp anh, anh liền đem tôi ném xuống hồ bơi suýt chết đuối! Lần thứ hai trong quán rượu anh bị người ta bỏ thuốc, khiến tôi đau đến chết đi sống lại. Lần thứ ba, giữ vai trò trong Scandal không cho tôi...” (Crystal: Chị ấy tức giận quá rồi nên mình chuyển cách xưng hô cho phù hợp nhé cả nhà. Nói thật là mặc dù rất thích anh Hàn Tiềm nhưng lúc này thật muốn đâm vào mặt anh)

Nội tâm tôi kích động, nhưng nói đến đây lại bị biểu cảm hết sức buồn cười của Hàn Tiềm chặn lại: “Hả? Bây giờ hóa ra lại hào phóng thừa nhận người đem đó là em? Tình một đêm với tôi?”

Phản ứng của tôi lúc ấy chính là, quả nhiên là biết người biết mặt mà không biết lòng, trong xương tủy của Hàn Tiềm quả đúng như những gì anh cả nói, là một cảm thú thứ thiệt. Mà đồng thời tự tôi cũng an ủi mình, cũng may không gả cho kẻ nguy hiểm tử như anh, đau dài không bằng đau ngắn.

Nhưng mà khi tôi đang vạch tội kẻ cạm bẫy Hàn Tiềm thì anh vẫn cười phong tình vạn chủng, nụ cười kia thiếu chút nữa khiến tôi mù mắt, tôi chỉ nghe anh nói: “Em nghe Tổng tiểu thư ngực và eo đều thô? Nhìn rất bắt mắt? Tính lãnh đạm? Sao anh nhìn thế nào cũng không cảm thấy nhí?” Lúc này anh lấy tay chống cằm, dùng thần sắc nhạo báng nhìn tôi.

Tôi hoảng sợ, đập mạnh một cái lên bàn: “Sao anh lại chỉ quan tâm đến vấn đề này? Cái tên cầm thú này!” Nói xong mới phát giác được những lời anh nói vừa rồi hình như có gì đó không đúng, vậy mà còn không cho tôi thời gian ngẫm nghĩ lại, liền nghe thấy Hàn Tiềm cười nhẹ.

“Anh là cầm thú, nhưng khắp thiên hạ có nhiều cầm thú như vậy, em lại chỉ thích duy nhất có một người trước mặt em!”

42. Chương 42: Chưa Từng Trở Thành Người Cạn Bã, Làm Sao Có Thể Tù Tù Tiễn Tiễn Làm Mẹ Của Con Anh.

Chỉ trong nháy mắt, Hàn Tiềm nghiêng người qua đó, từng tia ánh mắt trời chiếu lên người anh. Giọng anh chắc chắn, mà tay chân tôi lạnh băng. Anh nói đúng, tôi thích anh. Nhưng bây giờ anh đã trở thành kẻ cạn bã, tôi vẫn còn tâm không cam, tình không nguyện thích anh. Cần cù, tiết kiệm, chịu được nhiều gian khổ, mộc mạc là truyền thống tốt đẹp, tôi lại có đức tính rất đẹp đó là luyện tiết những gì đã qua.

Mà hiện tại lại đột nhiên hoài nghi, từ đầu đến cuối, rốt cuộc Hàn Tiềm đã từng thích tôi? Lạnh lùng, dịu dàng, nghiêm túc, hài hước, tôi đã từng thấy rất nhiều bộ mặt khác nhau của anh, nhưng có lúc nào là anh không tỉnh táo, kiêu chể. Cho tới bây giờ, anh cũng chưa từng thất thố trước mặt tôi, luôn thư thái, thành thạo, mọi việc đều thuận lợi. Là một người đàn ông rất hoàn mỹ.

Hàn Tiềm ngồi ở phía ngược sáng, híp mắt lại, sau đó anh giơ tay lên giúp tôi gạt mấy sợi tóc trước trán, thái độ thân mật. Trong lòng tôi chất chứa nỗi hận, quả nhiên Tống Minh Thành nói không sai, trong lòng mỗi người đàn ông đều có một con cầm thú, con cầm thú này sẽ không chỉ đơn giản ngồi gốc cây tường vi. Ngược lại, nó sẽ đi vịn cành ngắt lá cây tường vi, đúng vào thời gian cây tường vi đang độ đẹp nhất, không hề thương tiếc dùng móng vuốt sắc nhọn vụn gãy, vụn nghịch, nhưng chỉ vài ngày rồi sẽ bỏ đi.

Nhưng mà cây tường vi cũng có gai. Lúc này, đột nhiên tôi lại không muốn thắng thắng với Hàn Tiềm. Xung đột của vở kịch vui này đang khúc ca trào dâng lại mới đặc sắc. Người đàn ông xấu xa này, tôi cảm thấy hiện tại không nên cho anh biết rõ chân tướng để có thể sẵn sàng đối phó với khó khăn trong tương lai. Tôi muốn nhìn anh khi chân tướng ở trước mặt tay chân luống cuống, muốn nhìn thấy anh thất thố.

Hàn Tiềm ở đối diện hành động với tôi như vậy, trong lòng lại như không hề hay biết gì, vẫn cái dáng vẻ ung dung tự tại khiến người ta phải nghiêng rằng nghiêng lợi, thậm chí anh còn mỉm cười nói với tôi: “Thẩm Miên, anh xin lỗi vì đã tạo ra kết cục như hiện tại, anh công khai tin tức đám cưới với Tống gia, nhất định là một đòn chí mạng với em. Con đường sự nghiệp của em còn dài, anh sẽ dẹp những tin tức không hay về em xuống, anh vẫn sẽ bảo vệ em.”

Sau đó anh nghiêng người qua hôn lên mặt tôi, sau đó nâng cằm tôi lên ngang ngực hôn tôi. Tôi và anh ngồi hai bên của chiếc bàn, ở dưới gầm bàn, anh dùng hai chân kẹp chặt không cho tôi giãy giụa, tư thế như vậy khiến tôi không thể động đậy. Anh lại không thèm để ý đến những ánh mắt xung quanh đang nhìn chăm chú, đầu lưỡi thẳng tiến xông vào, mạnh mẽ mà triển miên.

“Em là người duy nhất sau nhiều năm như vậy anh thực lòng thích, đến bây giờ vẫn còn thích.” Anh buông tôi ra, ngữ điệu dịu dàng, thâm tình: “Nhưng dù thế nào anh cũng không thể buông tay Tống tiểu thư được. Em xem, em trẻ tuổi, xinh đẹp, con đường tương lai còn rất rộng và dài, có thể gặp được người đàn ông tốt hơn. Mà nếu cô ấy giống như lời em nói, tính khí rất tệ, vóc dáng không đẹp, dung mạo xấu xí, một khi anh từ hôn đối với cô ấy là chuyện rất khó khăn. Danh tiếng đối với những gia đình thế gia rất quan trọng, điều kiện cơ bản của cô ấy lại không tốt như vậy, nếu anh đi sai một bước sẽ hủy hoại hạnh phúc cả đời của một cô gái.”

Tôi nhất định phải nói, cho tới bây giờ tôi chưa từng cảm thấy Hàn Tiềm giống đức mẹ Maria đến vậy. Mà anh vẫn còn tiếp tục sám hối với tôi: “Mấy ngày trước anh mới biết, khi còn bé anh đã từng tiếp xúc với vị Tống tiểu thư kia. Vào thời kỳ thiếu niên của người ta, anh lại để lại cho cô ấy không ít kích thích, bây giờ cô ấy vất vả lắm mới trưởng thành, thực sự không thể xuống tay độc ác một lần nữa được.”

Tôi suy nghĩ muốn nói với Hàn Tiềm, anh ở đây ra vẻ tốt bụng nói không thể xuống tay độc ác, mà bàn tay rõ ràng đã lần xuống cổ tôi. Mà ánh mắt anh nhìn tôi vẫn chuyên chú như vậy, giống như tình yêu

cường nhiệt, mang theo tâm tình mờ mịt, tôi chỉ có thể lý giải nó dường như giống với cảm nhận của lời thơ đau khổ của Rabindranath Tagore (Rabindranath Tagore, hay Rabindranath Thakur, người Ấn Độ, là một nhà thơ Bengal, triết gia Bà La Môn và nhà dân tộc chủ nghĩa được trao Giải Nobel Văn học năm 1913, trở thành người châu Á đầu tiên đoạt giải Nobel). Hàn Tiềm nói, còn yêu tôi, đáng tiếc không thể ở bên tôi, thật là một tình cảnh mâu thuẫn. Khoảng cách xa nhất trên thế giới, không phải là khoảng cách giữa sống và chết, không phải là em đứng ở trước mặt anh, nhưng anh lại không biết em yêu anh, thậm chí cũng không phải khoảng cách yêu đến si mê lại không thể nói em yêu anh. Thật ra thì những gì Hàn Tiềm nói đều không sai. Tôi đích thân thể nghiệm, trên thế giới này, khoảng cách xa nhất chính là bà xã anh đứng trước mặt anh mà anh vẫn không biết rằng mình sẽ cùng ai đi lấy giấy đăng ký kết hôn.

Cuối cùng tôi vẫn từ chối ý tốt của anh muốn ổn định lại những tin tức đó giúp tôi, bước từng bước một mình, hình như anh còn điều gì muốn nói, tỏ ra rất kinh ngạc trước hành động đứng lên bước đi của tôi.

Trên mạng thịnh hành một câu nói, chưa từng trở thành người cận bã, làm sao có thể tùy tiện làm mẹ của con anh. Sách giáo khoa lịch sử cũng nói, nhớ kỹ ngày hôm qua, nhìn về tương lai.

Nhưng chờ tới khi tôi về nhà, vừa nhìn thấy tờ báo, rốt cuộc chẳng có chút triển vọng gì cả.

Những tin tức không hay đó cứ ùn ùn kéo tới, vừa lên diễn đàn giải trí nhìn qua, càng thê thảm không nổi nhìn.

Lần này, cái gì mà phong hoa tuyết nguyệt, đau thương, hạnh phúc, hợp rồi tan đều không còn trong tim tôi, sự tình so với tôi tưởng tượng còn tệ hại hơn nhiều, rốt cuộc không nhận được gọi một cuộc điện thoại cho A Quang.

“Tiểu tử tông của tôi ơi, rốt cuộc thì cô cũng gọi cho tôi. mấy ngày nay tiếp điện thoại muốn phỏng vấn cô đến tim đập không đều rồi đây.”

Tôi có chút xấu hổ, mấy ngày nay tôi sợ bị quấy rầy, đều tắt máy buông tay mặc kệ, nhưng lại khiến A Quang khổ sở đủ đường: “Em xin lỗi, thật sự xin lỗi anh, khi nào trở lại em mời anh một bữa ở Thịnh Diên nhé, tùy anh gọi món!”

“Còn ăn cái gì! Cô chỉ biết ăn thôi! Tình hình bên ngoài thế nào cô biết không? Mấy nhà phê bình có tiếng trên các tuần san giải trí thậm chí đều nói sau này Scandal rất có thể bị cô hại chết.”

Trước khi ngắt điện thoại A Quang còn lo lắng nói: “Dạo này ra ngoài cô để ý một chút. Cô biết đấy, Hàn gia công bố hôn ước với Tống gia, cô kẹp ở giữa sự hợp tác giữa hai nhà như vậy, trong lúc này rất không an toàn. Trong giới có chế nhạo hay chê cười cũng chẳng sao cả, quan trọng là an toàn của bản thân.” Giọng nói ân cần nhắc nhở của anh ta giống như bà già, rất nghiêm túc nhưng lại khiến tôi thiếu chút nữa bật cười. Hàn gia và Tống gia cũng đâu phải xã hội đen, A Quang đơn thuần như vậy chắc bị kẻ điên Lâm Nhiễm dọa cho sợ rồi.

Nếu như tôi thật sự chỉ là một tiểu minh tinh, lần này chắc chắn là vận kiếp bất phục (chỉ muốn đời muôn kiếp không gượng dậy được), mơ hồ có loại cảm giác, tôi bị hai nhà Hàn, Tống cầm súng đá kích, ba nhà đài lớn nhất trong giới cũng liên tục đưa tin về tôi. Thật ra thì ở trong giới này, rõ ràng nó chỉ là một tin tức nhỏ bé như hạt đậu, hạt vừng mà thôi, nhưng giới truyền thông lại quan trọng hóa nó lên, cho nó hấp thụ ánh sáng, tưới nước bón phân, cuối cùng còn nói những lời thắm thía yêu cầu tinh lọc môi trường trong giới giải trí, để đảm bảo thanh niên không hành động thiếu tích cực như thần tượng của mình. Giữa làn sóng ồng gậy gộc như vậy, trực tiếp ném tôi ra làm phần tử không lành mạnh, đại diện ặt trái của giới giải trí, từ điều đó mà nói, giống như có thù riêng với tôi vậy.

Gặp phải chuyện thanh tẩy toàn bộ những chuyện thể hiện mặt trái của giới giải trí cũng không phải chưa từng có tiền lệ, những người gặp phải chuyện này cũng không phải chỉ mới một, hai người, phương thức xử lý tốt nhất chính là khiêm tốn ứng đối, cụp đuôi làm người. A Quang tìm mấy vị tiên bối từng gặp phải chuyện này tham khảo, chúng tôi cũng đã chuẩn bị rất nhiều sách lược đối phó.

Nhưng chúng tôi vẫn suy nghĩ rất tích cực. Trở lại đoàn làm phim, tôi bị người ta chỉ trích rất nhiều, ngay cả thợ trang điểm cũng chậm chạp, đám thực tập sinh trẻ tuổi cũng tỏ thái độ vô lễ với tôi. Trước những việc này tôi đều nhận, nhưng đến khi đạo diễn ra khuyên tôi nên về nhà trước thì tôi rốt cuộc không chịu nổi nữa.

Ông ta xoa tay, hình như có điều gì rất khó nói: “Thẩm Miên, hay là cô về trước nghỉ ngơi đi, lúc trước xảy ra chuyện lớn như vậy, cô cũng bị thương, cô cần phải tĩnh dưỡng nhiều hơn.”

Nhưng lời này của ông ta ý tại ngôn ngoại khiến người ta kinh tâm động phách (ý nói chấn động lòng người), tôi thử dò hỏi: “Tiền độ quay phim phải làm sao bây giờ? Bây giờ tôi cũng đỡ hơn nhiều rồi, cũng nên nhanh trở lại đoàn làm phim thôi.”

Lần này, ông ta cười có phần gượng gạo: “Chuyện là thế này, không phải do cô quá xấu hổ khi quay cảnh giường chiếu nên quay không đạt sao? Những ngày vừa rồi chúng tôi cũng đã tuyển chọn người đóng thế rồi, cô bé kia trông qua cũng giống cô tới sáu phần, nếu hóa trang vào và khéo léo sử dụng ánh sáng thì có thể lấy giả thay thật. Cô có thể về nghỉ ngơi, dù sao cũng chỉ có đoạn cao trào kết thúc nữa thôi. Cô gái này cũng là một học viên vừa mới tốt nghiệp học viện điện ảnh khóa này, kỹ năng diễn xuất cũng không tệ. Tôi hướng dẫn cô bé ấy thay thế cô cũng không thành vấn đề.”

Sự tức giận trong tôi tăng vọt, giống như bị cấm sừng vậy. Ngoại trừ việc không có thể lực để phản kháng và không tiếc giá nào rửa sạch, hoặc giấu đi thì căn bản không có ngoại lệ. Scandal đối với tôi mà nói có ý nghĩa vô cùng quan trọng. Tôi yêu kịch bản này, yêu bộ phim này, tuyệt đối không thể để cho người khác dễ dàng đoạt nó khỏi tay được.

“Cảnh trên giường tôi sẽ cố gắng làm thật tốt. Xin ông hãy cho tôi một cơ hội nữa cùng Lý Khải Duệ diễn cảnh này, nếu như còn không được thì ông lại đổi người.”

Hình như đạo diễn cũng cảm thấy thái độ thành khẩn, quyết tâm của tôi nên vẫn đáp ứng cho tôi thử một lần nữa. Nhưng nhìn sắc mặt ông ta, chắc vẫn cho rằng tôi sẽ không có thể diễn tốt cảnh này được.

Buổi chiều hôm đó, tôi vẫn tiếp tục ở lại đoàn phim, một lần nữa cầm lên kịch bản quen thuộc, nhưng lại chỉ có thể ngồi cô đơn một mình nhìn Liễu Sơ Lăng và cô nàng đóng thế kia thân mật. Cô gái thực tập sinh cười nhạo tôi lúc trước kia chính là cô nàng đóng thế, thấy tôi một mình ngồi trong phòng chờ, nói chuyện cũng không chút kiêng kỵ.

“Ôi trời ơi, Thẩm Miên nhìn người cũng đâu có chuẩn lắm đâu, hơn nữa cô ta cũng không phải xuất thân chính quy, diễn xuất đâu có tốt như chị nói, làm cho nhân vật Thư Ngôn lúc nào cũng mơ mơ màng màng ấy, diễn những vai thuần khiết, trong sáng chị diễn vẫn đạt hơn, dù sao vẫn còn là học sinh, cùng với loại người từng trải như cô ta khí chất không giống nhau.”

“Đúng vậy, đáng tiếc các cô có nghe nói không? Hàn Tiềm muốn đính hôn với Tổng tiểu thư. Bộ dạng cô ta như vậy không chỉ có Hàn Tiềm không cần mà Tổng gia cũng vì thể diện của mình cũng sẽ cắt hợp đồng. Cô ta cơ bản dựa vào quy tắc ngầm với Tổng Minh Thành của HT mà vào nghề, làm gì có chuyện cha con nhà họ Tổng trở mặt vì cô ta. Đạo diễn cũng không dám để cô ta diễn tiếp đâu. Dù sao các đài truyền hình đều có ý không muốn cô ta xuất hiện. Bộ phim này để cô ta quay sau này xét duyệt mà không được công chiếu thì có phải rất uổng phí sao?”

Sau đó là một trận cười vô ưu vô lo của đám người trẻ, ảo tưởng sau này bước chân vào giới giải trí sẽ có một tương lai tốt đẹp. Tôi không muốn nghe tiếp, lặng lẽ ra ngoài.

Về đến nhà, Tổng Minh Nguyên cũng ở đây, Tổng Minh Thành bị anh ấy nhìn bằng ánh mắt nghiêm nghị có phần run rẩy. Sau khi cùng nhau ăn cơm, tôi liền bị anh cả gọi vào thư phòng.

Anh ném tờ báo cho tôi xem.

“Mọi chuyện hiện tại rất khó khăn?”

Tôi im lặng không lên tiếng.

Anh ấy gõ tay xuống mặt bàn: “A Miên, muốn anh giúp không? Cần anh ra tay không?”

“Em cũng biết, chỉ cần công khai thân phận của em, những lời đồn đại phỉ báng kia chỉ như gió thoảng mây bay, trong nháy mắt bốc hơi hết.”

Giọng nói của anh như đang đầu độc tôi, tôi cũng có chút động tâm, mấy ngày qua thực sự rất mệt mỏi. Trước đây nghe người ta nói, dư luận của xã hội có thể giết chết người, chỉ cười một tiếng cho qua. Hiện tại trải qua, mới biết sống dưới ánh mắt của mọi người, bị người khác chỉ trích và những quy định khuôn sáo,

một ngày nào đó chạm phải dây thần kinh mẫn cảm của con người, bị người ta đưa lên báo, chính là vực sâu. Nghề nghệ sĩ giống như một cây cung đã căng dây, cho dù ở đâu, vào thời gian nào cũng phải kéo căng, một lần sơ sẩy dây cung sẽ đứt. Mấy ngày qua, bước ra khỏi cửa là tôi bị đám ký giả vây kín, điện thoại di động vừa bật là hàng loạt những cuộc hẹn phỏng vấn, thậm chí ngay cả điện thoại bàn ở nhà cũng không biết làm sao bị đám ký giả thần thông quảng đại đó biết được, chẳng phân biệt đêm hôm khuya vắng đều vang lên không ngừng. Sau mấy lần rạng sáng 3 giờ bị quấy rầy, tôi chỉ có thể rút dây điện thoại. Mà lần đó nửa đêm thức giấc, lại phát hiện trên cửa sổ có bóng người màu đen, ánh sáng của đèn flash xuyên qua màn đêm truyền tới càng thêm chói mắt. Cầm điện thoại lên muốn báo cảnh sát mới phát hiện đường dây điện thoại đã bị tôi rút ra, trong điện thoại là sự trống trải yên tĩnh, tôi bị dọa sợ đến hồn bay phách lạc.

Tôi tìm Tống Minh Thành thử trấn áp tin tức, lại phát hiện không có chút tác dụng nào. Có người tung ra một câu, sau đó biến mất trong biển người không thấy đâu nữa, quần chúng lại bị kích thích tiếp tục dậy sóng, tình thế trở nên rất khó khống chế, cục diện thay đổi hoàn toàn, đâu đâu cũng là tin tức về tôi, lúc nào cũng có ánh đèn hướng về phía tôi, nghênh đón tôi đều là đám ký giả không có ý tốt luôn hy vọng tóm được chỗ sơ hở của tôi.

Quả thật tôi có chút sợ hãi. Thậm chí cũng đã từng có suy nghĩ như vậy, cứ như vậy công khai thân phận, sự nghiệp gì đó đều ném ra sau, còn tôi trốn ra nước ngoài lánh nạn một thời gian.

Tống Minh Nguyên liếc nhìn biểu cảm của tôi, thần sắc nghiêm túc: “A Miên, rất nhiều chuyện anh cũng muốn làm giúp em, không muốn em bị tổn thương, nhưng những trải nghiệm cần có anh không thể thay em đổi mất.”

“Em muốn tiếp nhận HT, phải chế luồng dư luận về nghệ sĩ do em quản lý là điều trong tương lai nhất định em phải đối mặt. Sau này em sẽ gặp phải rất nhiều tình huống xảy ra với nghệ sĩ của mình, nhưng bọn họ không phải là Thẩm Miên, là con cái Tống gia chúng ta. Em phải giúp họ thay đổi thế cục, khống chế dư luận, không thể để cho bọn họ rơi vào tình cảnh như vậy. Em đã từng trải qua, thực sự không dễ chịu gì.”

“Con cái Tống gia đều phải đi tới bước này. Minh Thành gần đây cũng bắt đầu tiếp nhận thị trường nhà đất. Các em không phải là đóa hoa trong nhà kính, chúng ta ở trong một gia đình như vậy, đều phải đối mặt với áp lực tương ứng. Một ngày nào đó, anh sẽ không còn ở đây, các em phải học cách tự bảo vệ bản thân, mà không phải núp sau anh hoặc để người khác che chở. Cuộc sống mà đều phải dựa vào những gì người khác mang lại như vậy, anh không hy vọng các em sống như thế mà luôn hy vọng các em có thể nắm trong tay cuộc sống của mình.”

Sau đó, anh ấy đứng dậy ôm tôi: “Em cảm thấy tủi thân thì khóc đi, có thể có rất nhiều người đi ngang qua cuộc đời em, dừng lại hoặc tiếp tục bước đi, nhưng anh vĩnh viễn sẽ ở đây.”

Tống Minh Nguyên ôm tôi trong vòm ngực ấm áp và an toàn. Tôi nhớ lại khi còn bé bị người ta cười nhạo béo mập, đều là anh giúp tôi đánh người ta, nói cho tôi biết, sau này người nào mắng tôi, sẽ đánh người đó giúp tôi.

Toàn bộ thời niên thiếu của tôi, anh đều là một người anh trai cao cao tại thượng, vô cùng ưu tú. Tôi và Tống Minh Thành ngoài nhìn lên lại là nhìn lên, anh chỉ lặng lẽ ôm tôi. Ngày đó, tôi hung hăng đánh kẻ cười nhạo nhà tôi, đồng thời cũng bị người ta đánh cho sưng mặt mũi, về đến nhà, cũng là được anh ôm như vậy và nói một câu “khóc thoải mái đi”.

Lúc này anh đã không còn là chàng thiếu niên có bờ vai mỏng manh năm đó nữa, tôi cũng không còn là cô nhóc béo mập, tình cảnh lại diễn ra giống như xưa. Rốt cuộc thì tôi cũng vui mặt trên vai anh mà khóc òa lên. Nước mắt, nước mũi lau ướt áo anh.

Giọng Tống Minh Nguyên mang theo vui vẻ vỗ vỗ vai tôi: “A Miên, các em đều phải lớn lên, nhưng hãy nhớ, con người càng lớn càng trưởng thành. Không phải nói như thế để cho các em trở thành những người lão luyện, thành thực, lạnh như băng, mà là trở nên khoan dung, hiểu biết, không ngừng hoàn thiện bản thân. Khôn khéo, tàn nhẫn, giả nhân giả nghĩa không phải là biểu hiện của sự trưởng thành, lớn lên không có nghĩa là như vậy, mà là có thể bình thản đối đãi với thế giới, đối với thiếu sót của xã hội không phải là nhục mạ mà là bao dung và cố gắng đi sửa đổi. Dừng cảm đi đối mặt với khó khăn, trước sự cố bực phát có ứng đối ung dung, tao nhã.”

“Đây là hy vọng của anh khi lớn lên, cuộc sống gian nguy, các em phải có năng lực chống đỡ cuộc đời, nhưng phải luôn duy trì tình cảm thiện lương sạch sẽ.”

43. Chương 43: Thử Một Chút Phương Pháp Truyền Thống, Em Lập Tức Có Thể Sinh Con Trai.

Tống Minh Thành nhìn chằm chằm vào màn hình, tinh thần tập trung, cau mày. Trên màn ảnh, nơi ánh mắt anh ấy dừng lại chính là một màn khiến người ta nhìn phải đỏ mặt, rất mờ mịt nhưng cũng rất táo bạo, đôi cánh tay tinh tế, trắng nõn như ngó sen đặt trên vòm ngực màu lúa mạch khỏe mạnh của người đàn ông, tưởng đối lập mà lại hòa hợp đến lạ kỳ. Sau đó, góc quay lại thay đổi, khuôn mặt của đôi nam nữ trên màn ảnh nhìn không rõ, chỉ thấy từng giọt, từng giọt mồ hôi đọng lại trên ngực, rồi chảy xuôi theo cơ bắp của người đàn ông xuống dưới, bàn tay nữ ngọc đang bám chặt trên tấm lưng dài rộng màu lúa mạch kia, như đang phải cố hết sức kiềm chế một loại cảm xúc không tên nà đó. Động tác vô cùng kịch liệt, nhưng lại được xử lý cho quá trình diễn ra chậm lại, dường như mang một vẻ đẹp vừa yên tĩnh, vừa ôn hòa.

Mồ hôi chảy qua những vết cào vẫn còn rất mới, lúc này trên màn hình mới xuất hiện khuôn mặt của nam diễn viên chính, là Lý Khải Duệ đang hơi nhú mày, nhăn nheo mà lại không kiên nhẫn, sau đó thân hình di chuyển động tác đưa đẩy mạnh mẽ, khuôn mặt anh ta nhìn hơi dữ tợn, dường như có một ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội, mạnh mẽ mà chậm chạp. Lúc này, anh ta lại cúi người hôn người phụ nữ ở dưới.

Ổng kính hạ xuống chính là khuôn mặt tôi, cũng là khuôn mặt của Thư Ngôn trong kịch bản, khi Trần Tấn cúi người xuống hôn, khi khuôn mặt kia gần sát lại thì tôi lại quay mặt đi chỗ khác, nhìn thẳng vào ống kính bên cạnh người, dường như đang nhìn thẳng vào mắt người đối diện, trong mắt là sự mỗi mết, lười biếng khi vừa trải qua cao trào cùng với sự tự chán ghét bản thân. Thư Ngôn cự tuyệt nụ hôn của Trần Tấn, dùng hành động phản kháng trực tiếp quay đầu đi. Trần Tấn quay mặt cô lại đối diện với mình, rồi hung ác cắn xé đôi môi. Cuối cùng khi tách ra, đôi môi còn vương lại vài giọt máu. Sắc mặt Thư Ngôn vẫn còn ửng hồng, đôi môi bị cắn rách, đôi môi nhuộm màu máu tươi ngược lại lại khiến cô thêm phần yêu mị. Sau đó, cô liếm vết máu trên môi, hành động ngây thơ lại phong tình.

Tống nhị thiếu gia xem đoạn diễn tình này, nhưng sắc mặt lại là khổ đại cừ thù. Cho đến nay, cuối cùng tôi cũng bắt đầu tin thật ra tận trong xương cốt của anh ấy vẫn là một người đàn ông chính trực khiến người khác cũng phải đau lòng. Cho dù là cảnh do chính mình diễn, khi tôi xem vẫn còn mặt đỏ bừng, tim đập nhanh, Tống Minh Thành ngược lại lại mang bộ mặt núi xa ngàn dặm, tuyết phủ quanh năm, sương lạnh bốn mùa.

Đây không phải biểu hiện của một người đang ông bình thường khi xem những cảnh như thế này.

Tôi hỏi anh ấy: “Em diễn ổn chứ? Vì cái cảnh này mà em đã phải chịu không ít khổ cực đấy.”

Tống Minh Thành cứng ngắc quay đầu lại, biểu cảm thống khổ: “Anh nói không nên lời.”

“Khi chưa thấy mặt thì không khí còn rất nóng bỏng, vừa nhìn thấy mặt... anh liền không cứng nổi.” Tống Minh Thành thẳng thắn tổng kết với tôi: “Em phải hiểu, phàm là những cảnh quay như thế này, người đàn ông nào xem cũng muốn thay thế vị trí của nam chính để cùng nữ chính thay đổi mọi loại tư thế, nhưng là... anh vừa nhìn thấy mặt em... liền... tâm tình tương đối phức tạp. Giống như cuối cùng bị một chậu nước lạnh dội từ đầu đến chân vậy.”

“Sau này, em cũng đừng bắt anh phải xem mấy cảnh như thế này nữa, nhìn thêm mấy lần nữa chắc công năng đàn ông của anh gặp trở ngại mất. Đại Miên, dù sao em cũng phải nghĩ tới chuyện chúng ta có chung dòng máu chứ. Anh thấy mặt em liền nghĩ ngay đến cái quần lót hình gà Higeپیو của em... Hơn nữa, không phải vì giúp em tuyên truyền cho phim, Sussie đã tung một đoạn ngắn lên mạng rồi sao, nghe nói giá một đêm lên tới hơn trăm vạn. Em số đỏ thật đấy!”

Đúng, quả thật số tôi rất đỏ.

Điều này tôi nghiệm chứng ra khi đột nhiên bị Hàn Tiềm tóm được lôi vào xe.

Anh khóa cửa xe lại rồi dừng gọn vào một bên, quay bộ mặt âm trầm lại nhìn tôi. Mấy ngày trước tôi thông qua Tống Minh Nguyên uyển chuyển biểu đạt với Hàn gia ý nguyên không muốn kết hôn. Hơn nữa, may mắn nhận được sự chấp thuận của đối phương, nghe anh kể, lúc gần đi ông cụ nhà Hàn gia nước mắt lưng tròng ôm chặt anh tôi cảm tạ ơn đức, không chỉ không còn hình tượng gì đáng nói, lại không có hạ lệnh muốn phong sát tiểu minh tinh để lấy lại uy phong cho cháu dâu tương lai.

Vì vậy, Hàn Tiềm tới đây là để trách tội? Tôi nhìn sắc mặt như mưa đông sắp tới của anh, giống như đang phần uất vì đột nhiên bị mất vị hôn thê. Thậm chí tôi còn cảm thấy giọng điệu của anh như đang nghiêng rằng nghiêng lợi vậy.

“Thẩm Miên, em có ý gì?”

Tôi nhún vai: “Anh bỏ em, lại không cho phép em nổi tiếng sao?” Trong buổi phỏng vấn ba ngày trước, tôi và Lý Khải Duệ xuất hiện tay trong tay, phủ nhận hoàn toàn việc từng có gút mắt với Hàn Tiềm, đồng thời nhấn mạnh rằng không có hứng thú với Hàn Tiềm.

Chẳng lẽ như vậy cũng chọc giận Hàn Tiềm, hay là đối với chuyện Tống gia đột nhiên thay đổi thái độ anh liền cho rằng tôi ngầm ra tay cản trở?

“Hàn tiên sinh, em có ý gì? Không phải em dựa vào ý của anh mà làm sao. Anh với em đã cắt đứt quan hệ rồi còn không cho phép em có mùa xuân thứ hai, thứ ba nữa sao? Hay là muốn em chạy tới ôm chặt anh khóc lóc không chịu buông tay mới khiến lòng tự trọng đàn ông của anh được thỏa mãn?”

Trên mặt Hàn Tiềm càng như được phủ thêm một lớp băng lạnh, dường như mang theo khí lạnh, sau đó, toàn bộ luồng khí lạnh đó như luồn vào lỗ mũi, khoang miệng tôi. Đột nhiên anh kéo cằm tôi, đè tay chân tôi lại, dùng nụ hôn như găm cắn để trừng phạt tôi. Tôi nghĩ ra rất nhiều cách để đối phó với anh, ví dụ như hừ lạnh một tiếng, âm trầm uy hiếp hoặc giễu cợt, lại không ngờ anh lại làm khó dễ tôi bằng cách này, khiến tôi ngỡ ngàng đến quên giãy giụa, liền mềm nhũn cả người để mặc anh hôn.

Sau đó vị của nụ hôn dần thay đổi, từ cắn xé dần dần chuyển sang triền miên. Hơi thở nóng bỏng của Hàn Tiềm khiến tôi cảm thấy bất an, tôi lui lại phía sau, anh lại cắn lên đôi môi tôi, mùi máu tanh ập tới, tôi quay đầu đẩy anh ra.

Thật sự rất đau.

“Anh ta hôn em như vậy?” Anh nhìn màn đêm đen đặc ngoài cửa xe, ánh mắt u tối hỏi tôi, thấp thoáng hàm răng trắng sáng, biểu cảm không hề thân thiện.

“Thẩm Miên, anh thực sự đã dung túng cho em quá rồi!” Sau đó, hình như anh nghĩ ra điều gì, lại nở nụ cười: “Cảnh giường chiếu đó diễn cũng không tệ, quả nhiên đã qua thực hành nên diễn xuất khá thật. Trước đây luôn diễn hỏng nhưng lần này nghe đạo diễn nói một lần là đạt luôn, không hề lãng phí một thước phim nào, diễn xuất so với những lần trước tốt hơn rất nhiều, đáng tiếc còn có chút ngây ngô.”

“Thế nhưng những biểu cảm ngây ngô trước màn ảnh này rõ ràng đều do anh huấn luyện mà thành, em chỉ có thể làm người phụ nữ của anh, sinh con cho anh mà thôi!” Lần này, Hàn Tiềm hạ thấp giọng nói xuống. Anh vén tóc tôi lên, vừa vuốt ve theo đường viền khuôn mặt tôi vừa ghé vào tai tôi nói những lời này, dường như đang đọc thần chú vậy.

Tôi giật mình.

Sau đó, Hàn Tiềm không cho tôi cơ hội thở dốc, tiếp tục nói: “Anh không biết nên gọi em là Thẩm tiểu thư hay Tống tiểu thư nữa, nhưng những thứ này anh đều không quan tâm, chỉ cần em ngoan ngoãn, đừng cố gắng chạm đến giới hạn cuối cùng của anh.” Anh dừng lại nhìn tôi: “Thẩm Miên, em phải là Hàn phu nhân.”

Lần này, ý tứ trong lời nói của anh quá rõ ràng, ánh mắt vô cùng lạnh giá. Tôi nhìn ánh mắt này da dẻ không khỏi run lên ba cái, trong lòng rối loạn. Hàn Tiềm biết, anh biết lúc nào? Bởi vì anh biết nên mới quay lại tìm tôi hay là... Rốt cuộc thì anh vẫn biết từ đầu đến cuối, từ khi tôi bắt đầu tiếp cận anh, bắt đầu theo dõi anh, tựa như dùng ánh mắt đã dự liệu từ trước của người ngoài cuộc nhìn tôi nhảy lên nhảy xuống, trên đầu.

Hàn Tiềm cúi thấp đầu xuống: “Thẩm Miên, em thật quá tàn nhẫn, quả nhiên là em gái Tổng Minh Nguyên. Lúc ấy, anh bị người trong nhà chèn ép, bị họ dùng tất cả mối giao thiệp gây khó dễ. Cũng bởi vì muốn thầu tóm cổ phần của Lâm gia mà bị họ điên cuồng phản pháo. Vì em mà anh dùng mọi cách để mua chuộc người trong nội bộ công ty đó, thực sự là sút đầu mẻ trán.”

Anh vuốt ve gương mặt tôi: “Em biết lúc ấy anh áp lực thế nào không? Em bị thương, anh thậm chí chẳng dùng đầu óc để suy nghĩ gì cả, việc thu mua thật ra là một sự thất bại, không hề phù hợp với phong cách làm việc của anh. Thẩm Miên, trước đó, không có một người nào có thể làm anh xúc động như vậy. Mà lúc đấy em lại không nói gì. Mà lúc đó, anh lại còn đang phải cố gắng hết sức để thoát khỏi hôn sự này, thậm chí không màng tới tài sản khiến người lớn trong nhà vì áp chế anh nên tung tin tức đám cưới đó ra. Mà cái lần gặp mặt sau đó, đến cuối cùng, em cũng không thẳng thắn.”

Tôi giật giật đôi môi, muốn giải thích, nhưng Hàn Tiềm lại tiếp lời.

“Nhưng khi anh nghe được em là Tổng tam tiểu thư, ngược lại một chút cũng không tức giận. Em biết cảm giác mừng như điên đó của anh không? Giống như thấy ánh sáng cuối con đường vậy. Mặc dù đối với em, cho dù là thân phận gì, anh đều thích, nhưng nếu như thân phận em có thể giảm bớt được cản trở giúp chúng ta bên nhau thì anh còn mong muốn gì hơn. Anh muốn cho em những điều tốt đẹp nhất, trong đó dĩ nhiên là thân phận và địa vị Hàn phu nhân. Ngày đó, anh chuẩn bị nói rõ ràng với em, nhưng trong mắt em lại là sự không tin tưởng và đề phòng.”

“Em còn chưa đủ tin tưởng anh, mà anh vượt qua mọi áp lực, trở ngại để trở về bên cạnh em, thấy em như vậy sao lại không nhụt chí cơ chứ. Ban đầu chính là muốn em phải thất thố, thẳng thắn nhận lỗi, nhưng bây giờ nhìn lại chủ ý này mới thấy đúng là tự anh hành hạ mình.” Ánh mắt anh trầm tĩnh: “Anh rất thích em, cho nên anh thua mất rồi, cho dù như thế nào anh sẽ không để cho chúng ta vì hiểu lầm mà chia tay. Anh ngã bài trước, muốn em vì hiểu lầm mà nhận lỗi. Đối với những chuyện trước kia, anh rất xin lỗi, anh luôn tự trách vì những chuyện khi còn bé. Cho nên khi anh biết thân phận em, anh vẫn nghĩ rằng em sớm đã nhận ra anh. Như vậy hành động theo dõi, những tranh chấp trước đây sẽ có lời giải thích thỏa đáng. Anh vẫn nghĩ rằng trong lòng chúng ta đều biết rõ, khi ngã bài cũng không quá lung tung. Hiện tại, xem ra em đã quên anh sạch bách rồi. Những suy nghĩ lúc trước của anh đúng là quá dư thừa.”

Sau đó, Hàn Tiềm nhìn thẳng vào mắt tôi gần từng chữ: “Hàn phu nhân, em đồng ý quay lại chứ?”

Tôi còn chưa kịp đáp lại anh một câu đại loại như “Em cũng thua mất rồi, chỉ có tình yêu thắng”, một câu văn vẻ như vậy thì Hàn Tiềm đã sáp lại gần ôm tôi.

Chúng tôi an tĩnh ôm nhau mấy phút, mặt tôi nóng lên, mà thật ra thì cuộc nói chuyện này vẫn khiến tôi có cảm giác không thực, như đang ở trên mây vậy. Hàn Tiềm nói với tôi rất nhiều, có những vấn đề trước đây tôi coi thường, bỏ qua, một trong những vấn đề mà rất lâu sau này tôi mới hiểu, nếu tôi biết trước sẽ không làm.

Tôi từ một độc thân quý tộc trong một đêm đã chuyển thành đái ngọc của một người phụ nữ đã có chồng.

Hàn Tiềm là một người đàn ông vô cùng thủ đoạn, khi nên tàn nhẫn thì tàn nhẫn, khi cần mềm mỏng, dịu dàng có thể cúi người, người bị anh lạnh nhạt nhiều ngày, nóng lạnh thất thường đột nhiên nhận được sự thương xót của anh sẽ cảm động đến rớt nước mắt. Trên thương trường anh là người như vậy, trước sự tàn nhẫn trong quá khứ thì chút ân huệ nhỏ nhoi này bỗng được phóng đại lên vô số lần. Lúc này tôi đang vui đầu trong ngực anh, lại không nhận được nghĩ tới cảnh ngày đó Hàn Tiềm ném tôi xuống hồ bơi, như vậy liền có loại cảm giác, tôi độc chiếm cảm giác của người đàn ông này, tất cả sự dịu dàng, ân cần đều là của tôi.

Mà Hàn Tiềm tỏ ra rất bất mãn với cảnh quay trong Scandal, sau đó anh tiến hành đun nước sôi hầm ếch, đưa ra rất nhiều quy ước, lợi dụng việc anh đã phải trải qua áp lực bị thẩm tranh thủ sự đồng tình của tôi. Hơn nữa, anh còn cảm thấy tôi diễn cảnh đó vẫn chưa đạt, đề nghị chỉ dạy thêm cho tôi kỹ năng diễn xuất, anh năm lần bảy lượt đích thân ra trận thực hành chỉ đạo cho tôi hết lần này tới lần khác.

Sau đó khiến xương cốt của tôi rã rời còn anh tinh thần sảng khoái, cuối cùng còn không quên nhéo mặt tôi: “Anh không biết em dùng biện pháp gì khiến anh trai em tìm ông nói chuyện. Trước đây, anh ấy ủng

hộ hôn sự này như vậy giờ lại để anh tùy ý xử lý hôn sự. Mấy ngày trước, thậm chí còn trả lại anh một bữa tiệc thân mật trá hình.”

Tôi nằm im như chó chết: “Em bảo anh em nói với ông rằng em không sinh con được.” Nói xong mới phát hiện có vấn đề, Hàn Tiềm đã lại ngồi lên giường, tháo cà vạt vừa thắt lại ra: “À, vậy thì thử một chút phương pháp truyền thống có vẻ rất bảo thủ trị liệu mấy lần xem, em lập tức có thể sinh con trai.”

44. Chương 44: Thất Chi Đông Ngung, Thu Chi Tang Du. Chịu Thua Thiệt Ở Tổng Gia, Dĩ Nhiên Sẽ Đòi Lại Bồi Thường Từ Trên Người Tôi

Đông ngung: phía đông, nơi mặt trời mọc; tang du: hoàng hôn, nơi mặt trời lặn. Câu này có thể hiểu là mất cái này lại được cái kia.

Sau đó, tôi suy nghĩ rất lâu mới nhớ ra khi còn bé, tôi đã từng có vương mắc với Hàn Tiềm. Sau khi nhớ ra chuyện này, càng nghĩ tôi càng cảm thấy Hàn Tiềm thật sự là rất đáng thương, ngay từ khi còn bé đã để ý đến tôi rồi, nhưng tôi thậm chí chưa từng liếc mắt nhìn anh. (Crystal: Chị lại bắt đầu tự sướng giống Tống Minh Thành rồi, quả đúng là anh em có khác :D). Đến bây giờ anh một mực muốn tôi tìm lại ký ức khi đó nhưng vẫn hoài phí công, đây là vì tâm tình quá cô đơn thì phải. Thua thiệt ngày đó đến bây giờ Hàn Tiềm còn nhớ rõ. Có giây phút tôi nảy sinh nghi ngờ, có phải hay không trong thời kỳ trưởng thành đó của anh tôi đã gây tổn thương mà không bù đắp, dẫn đến sau khi trưởng thành không xóa sạch được ấn tượng khi đó. Dù sao, Tống Minh Thành bây giờ đang khóc lóc, kể khổ với Tống Minh Nguyên, từ khi xem cảm giường chiều của tôi trong Scandal mấy ngày nay anh liên tục gặp chút trở ngại trong chuyện nào đấy.

Khi đó, tôi vẫn còn đang mơ hồ từ trên giường bò dậy, vừa xuống phòng khách, chỉ nghe thấy Tống Minh Thành đang thút tha thút thít như cô vợ nhỏ: “Anh cả, anh phải làm chủ cho em. Không phải em không muốn tìm một cô gái để ổn định, thật sự là Thẩm Miên... em ấy... em ấy đã thay đổi phương pháp trêu đùa em, dám bức bách em xem em ấy diễn cảnh nóng, khiến em... gần đây thấy phụ nữ liên tục cảm thấy vô lực. Anh, anh phải hiểu cho em, từ nhỏ Đại Miên đã không phải là ngọn đèn tiết kiệm dầu. Khi đó, người xúi giục em thả cao su vào giày của anh là em ấy.” Mặc dù tôi không nhìn thấy mặt Tống Minh Thành, nhưng với sự hiểu biết của tôi về Tống Minh Thành, lúc này chắc chắn anh ấy đang bày ra bộ mặt rất thâm hiểm, nhớ ngày còn bé tôi có chơi xấu đi mách lẻo thì cũng có thể bị anh ấy xoay chuyển tình thế giống như thánh nhân ghi chép sách hồi vậy.

Tôi nuốt ngụm nước bọt, đứng sau tấm bình phong tiếp tục nghe anh ấy cổ xúy lý luận độc thân của mình.

“Anh ơi, hơn nữa, anh thật sự không nên thúc giục em đi tìm phụ nữ để kết hôn, sắp tới không phải Đại Miên sẽ bị gả sang Hàn gia sao? Anh vẫn độc thân, anh bảo em làm sao có mặt mũi một thân một mình tiêu dao sung sướng kết thành đôi chim uyên ương được đây! Em là một thành phần của Tống gia, bọn anh còn chưa kết hôn, thì em cũng không kết hôn. Em muốn cùng hai người đồng cam cộng khổ!”

Lời nói như vậy thật có chút vô sỉ, tôi thông thả bước ra từ sau tấm bình phong: “Tống Minh Thành, anh đừng kéo em với anh cả vào trận chiến của anh. Anh cả nói như vậy không chừng là bên ngoài đã có đối tượng, kết hôn chẳng qua là vấn đề thời gian. Ngược lại còn anh, đánh giá của người ngoài về anh có chút... Chính là anh có đột nhiên muốn kết hôn, các cô gái nhà lành còn không nguyện ý lấy anh đâu, còn nói muốn cùng bọn em đồng cam cộng khổ? Mỗi tháng em đến kỳ kinh nguyệt anh có thể đồng cam cộng khổ với em không? Nói thì nhẹ nhàng lắm!”

Tống Minh Thành trừng hai mắt, đối với hành vi Trần Giảo Kim (Trần Giảo Kim(589-665) tự Tri Tiết, là một công thần khai quốc của nhà Đường. Ông là một vị anh hùng hảo hán nhưng cũng là chuyên gia phá binh, chuyên can thiệp người khác) như tôi hiển nhiên là vô cùng phẫn uất. Anh ấy khiến cả nhà vô cùng lo lắng vì nguy cơ phải cô đơn đến già, bởi vì thường ngày ăn chơi không biết kiềm chế, trong nhà cũng đã không ít lần cảnh cáo.

Sau đó anh ấy nhanh chóng khôi phục lại đôi mắt đang trợn tròn, cười híp mắt chuyển đề tài: “Đại Miên, nghe nói sáng sớm hôm nay Hàn Tiềm đã đến thăm hỏi nhà vợ rồi đấy. Em có muốn tỏ ra uy phong lẫm liệt gặp anh ta một chút không? Chuyện này có vẻ phiền não, em phải lấy thân phận gì đi gặp anh ta đây? Hơn nữa, mặc dù Tống gia và Hàn gia đã hủy bỏ hôn ước, nhưng một ngày nào đó em làm sáng tỏ thân

phận của mình, không phải là muốn Hàn gia ghi hận đấy chứ? Đặc biệt là ông cụ nàh đấy, nhất định là cảm thấy em đang đầu bốn tình cảm của cháu trai ông ấy.”

Thời gian tôi và Hàn gặp nhau ngày hôm qua tương đối ngắn, thật hay khi hôm nay anh tới nhà để tôi có thể giải thích cụ thể thân phận của tôi. Tôi nhìn khuôn mặt như phủ một lớp sương lạnh của Tống Minh Nguyên và thần sắc ưu thương của Tống Minh Thành, thực sự cảm thấy nếu tôi thắng thắn với Hàn Tiềm lúc này thì mối gian tình này hoàn toàn không còn thích hợp, đồng thời cũng không lý trí. Biết rằng anh cả tôi rất rất không thích Hàn Tiềm, mà người anh sinh đôi Tống Minh Thành của tôi lại là kẻ ba phải, gió chiều nà xoay chiều ấy.

Bây giờ đã gần giờ cơm trưa, tôi vốn cũng đang nghi ngờ sao giờ này Hàn Tiềm còn chưa tới: “Chẳng lẽ sáng nay Hàn Tiềm đến rồi lại đi rồi? Vậy các anh đã biết chuyện giữa em và anh ấy?”

“Bọn em thì có thể có chuyện gì chứ? Không phải chỉ là tin đồn thôi sao? Hàn Tiềm đến rất sớm. Anh liền dẫn anh ta vào trong phòng khách rồi. Hắc, em đừng nói, đầu của người này hôm nay bị đập IC nhé. Thời gian qua lâu như vậy rồi mà vẫn một mực an tĩnh ngồi chờ ở đó không hề bỏ đi. Chẳng lẽ bây giờ hối hận nên vô sỉ đến đây xin nói lại tình xưa, tiếp tục hôn sự?”

Tống Minh Nguyên nghe cũng có chút kinh ngạc: “Chuyện này xảy ra khi nào? Một mình em tiếp đãi cậu ta trong phòng khách? Là đi qua cái hành lang bỏ không đó? Máy điều hòa phòng đó hỏng rồi, trời lại lạnh như vậy. Anh nhớ không nhầm thì cửa sổ phòng đó lần trước bị đứa trẻ đá cầu trúng phải vỡ một góc. Hàn Tiềm lại không phải người ngu, em hành động kiêu căng như vậy anh ta nào có thể ngồi đợi rước lấy nhục, chắc đã sớm bỏ đi rồi.” Vừa nói xong lời này, anh liền dẫn hai chúng tôi xuyên qua hành lang vào phòng tiếp khách. Đại khái, trong mắt anh cả, Hàn Tiềm cũng là một nhân vật mờ mờ, khó có thể nhìn thấu được, với sự dăi ngộ khác biệt rõ ràng như vậy, khẳng định cậu ta đã tức giận bỏ đi rồi.

Cho nên, sau khi đẩy cánh cửa phòng tiếp khách ra, thấy Hàn Tiềm đang ngồi đọc sách giết thời gian, biểu hiện trên mặt mọi người vô cùng sặc sỡ.

Anh không đi.

Hàn Tiềm ngẩng đầu lên nhìn chúng tôi, để sách xuống, gạt đầu với Tống Minh Nguyên rồi lên tiếng chào. Tôi thấy anh thở ra những làn khói trắng, tách trà trên bàn đã sớm lạnh ngắt, túi trà nhìn qua kém chất lượng giống như nhữn túi trà vớt bữa bãi trong khách sạn. Đại khái, Tống Minh Thành cố ý ra oai tung đòn phủ đầu với Hàn Tiềm, mà tôi mới từ phòng chính ăm ắp đi vào, căn phòng khách lạnh lẽo khiến người tôi run cầm cập.

Hàn Tiềm đứng dậy, đi về phía tôi, sau đó cởi áo khoác cho tôi, còn giúp tôi chỉnh lạ quần áo, không thêm để ý đến xung quanh Tống Minh Thành hàm đã rút xuống tận ngực còn Tống Minh Nguyên đang mang bộ mặt nghi ngờ. Tay anh lạnh như băng khiến tôi run rẩy, đại khái anh chỉ muốn chạm vào tôi xem có ấm hay không, thấy tôi đã ấm hơn anh liền thu đôi tay lạnh giá của mình lại. Sau đó mới xoay người đối mặt với Tống Minh Nguyên.

“Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện.” Anh nhìn thẳng vào đôi mắt phức tạp của Tống Minh Nguyên. Sau đó, hiển nhiên Tống Minh Nguyên nhìn ra manh mối gian tình giữa chúng tôi, liền quay sang trừng mắt với tôi.

Tôi hít sâu một hơi, cảm thấy trong tình huống này tôi giải thích sẽ có nhiều thuận lợi. Hàn Tiềm là người có đại vị cao, cho dù không phóng khoáng tự nhiên nhưng bị đối xử như vậy, khiến tôi có cảm giác tội lỗi ghê gớm. Có một số người có bản lĩnh như vậy, Hàn Tiềm cũng không thất thố, cũng không hề mất tự nhiên, khiến tôi có ảo giác người đàn ông này luôn mạnh mẽ như vậy, dù có xảy ra chuyện cũng đều xử lý mọi chuyện ổn thỏa đầu vào đấy. Thậm chí tôi không muốn thấy anh mất phương hướng, đừng phải khó khăn. Mà tôi càng không hy vọng anh cả Tống Minh Nguyên khiến Hàn Tiềm khó xử. Yêu một người, sẽ hy vọng người đó tiếp tục mang tư thái cao quý, tiếp tục có quyền thế, địa vị, tiếp tục có cuộc sống tốt đẹp, mà không phải nhận lấy khó khăn. Ngôi sao thần tượng cũng vậy, biết rõ mình tình không phải là người hòa mỹ, có lẽ có rất nhiều khuyết điểm, nhưng khi tình yêu đã sâu đậm sẽ luôn hy vọng đối phương mãi mãi thành công không thất bại, được tất cả mọi người yêu mến. Tâm trạng của tôi hiện giờ có lẽ cũng như vậy. Sau đó cùng Tống Minh Thành phân tích, lúc này đúng là tôi đã động tâm với Hàn Tiềm, sự động lòng của một người con gái hơn 20 tuổi đối với một người đàn ông lớn tuổi hơn mình sinh ra tình cảm mẫu tử thân thanh mồn che chở.

“Anh, đây là đối tượng của em...” Tôi thấy Tống Minh Nguyên chuẩn bị nói những lời công kích Hàn Tiềm, liền cẩn thận giành lời trước.

Tống Minh Nguyên quả nhiên ngăn người, có lẽ không nghĩ tới tôi sẽ phản bội cách mạng, quay đầu chạy theo địch, trong mắt có phần suy tư. Anh ấy nhìn thái độ của Hàn Tiềm đối với tôi cảm thấy có điểm bất thường, nhưng vẫn hy vọng mượn cơ này chèn ép Hàn Tiềm một phen, nhưng không ngờ lại bị tôi trách móc.

Tống Minh Thành trực tiếp làm rõ sự việc: “A, sao lại thế này? Đại Miên, em bị lộ rồi à?”

Mà sau câu hỏi này không có ai đáp lời, không khí có phần lúng túng, mà theo cảm nang các nàng dâu đã thảo luận, lúc này phải dùng ngôn ngữ và tình thân để thắt chặt quan hệ của hai người. Tống Minh Nguyên và Hàn Tiềm có lẽ cũng nên dùng bí kíp trong quan hệ nàng dâu để đối phó rồi. Vì vậy, tôi xoa tay, đập vào vai Hàn Tiềm, nhìn anh cả của tôi Tống Minh Nguyên gần từng chữ nói với anh: “Hàn Tiềm, gọi anh đi!”

Mà phụ nữ và đang ông quả nhiên có sự bất đồng, bí kíp nàng dâu dùn trong trường hợp này thật không thích hợp.

Kết quả của ý đồ muốn thắt chặt tình cảm chính là Hàn Tiềm mặt đen lại, còn Tống Minh Nguyên thì tỏ ra hân diện ôm vai tôi khen ngợi. Anh ấy quay đầu ngạo mạn nói với Hàn Tiềm: “Nếu đã tới đây, có nghĩ là cậu đã biết thân phận của A Miên. Mặc dù tôi còn nghi ngờ tình cảm cậu dành cho A Miên có thật hay không, tôi cảm thấy cần phải tiến thêm một bước khảo sát xem cậu có thích hợp hay không. Nhưng nếu sau này quả thật phải làm người một nhà, cậu gọi tôi một tiếng anh cũng không quá đáng. Huống chi tiếng anh này cũng coi như một loại chứng thực tình cảm của cậu với A Miên nhà chúng tôi.” Nói xong anh ấy còn ôn hòa nhìn về phía Hàn Tiềm.

Đây không phải là những gì tôi nghĩ, tôi xin thề. Trong nháy mắt đó, thật sự thấy trong mắt Hàn Tiềm bắn ra sát ý. Tống Minh Thành mở lớn đôi mắt, hứng thú theo dõi từng cử chỉ của hai người này. Anh ấy đang chờ mong cuộc tranh tài của hai đối thủ nặng ký này. Lần này coi như là được thỏa mãn mong muốn, miếng ngon trước mặt tuyệt đối đừng trông cậy anh ấy đứng ra giải vây. Tôi mờ mờ ảo ảo cảm thấy trong trường hợp này, mắt thấy Hàn Tiềm sẽ phải cùng Tống Minh Nguyên lật bàn âm ỉ rồi.

Cảm nhận được sự lo lắng của tôi, Hàn Tiềm nhìn tôi thật sâu, sau đó anh hướng Tống Minh Nguyên thuận theo gọi một tiếng anh. Tống Minh Nguyên gật đầu một cái: “Ừ, em rể.”

Dứt lời liền đứng dậy bắt tay Hàn Tiềm.

Thực sự là rất thần kỳ, màn kịch phía sau có lẽ không cần tôi và Tống Minh Thành tham gia phối hợp diễn nữa. Tống Minh Nguyên gọi tôi lại ngồi bên cạnh trên đũa sau đi mới quay đầu về phía Hàn Tiềm nhủ mày: “Mấy ngày nay tôi đã muốn tìm cậu nói chuyện.”

Anh nói: “Em rể, chúng ta thảo luận về việc đấu giá mảnh đất phía đông đi. Tôi cảm thấy cậu không thích hợp sở hữu hạng mục đó. Còn có công trình ngoại ô phía tây nữa, chúng ta liên hiệp đầu tư đi.”

.....

Đối chiều hướng phát triển này tôi cũng phải trợn mắt há mồm. Bộ dạng của Tống Minh Thành cũng có phần mất mát, đi qua tìm tôi kêu khổ: “Thật ra muốn kết hôn không phải em và Hàn Tiềm, rõ ràng là anh ta và anh cả mới đúng.” Anh ấy liếc mắt xem thường tôi: “Em nói thử xem, rõ ràng là đang nói chuyện lập gia đình của em, làm sao sau khi một tiếng “anh” gọi ra liền giải quyết xong. Anh gọi anh ấy là anh nhiều năm như vậy sao không thấy anh cả kích động? Haizz! Lòng người không như xưa!”

“Quên đi, chúng ta đi thôi, nơi này không phải chỗ để chúng ta ở lại. Người lớn nói chuyện, trẻ nhỏ phải dẹp sang một bên.” Nói xong tôi liền bị Tống Minh Thành lôi đi, lúc gần đi ánh mắt quét qua chỗ Hàn Tiềm, ánh mắt kia dường như muốn nói, lần này anh cúi đầu là vì em. Cuối cùng tôi cảm thấy có chút sợ hãi khi bị nah nhìn như vậy, nhưng lúc ấy cũng không nghĩ nhiều. Trong lòng vô cùng cảm động. Hàn Tiềm và Tống Minh Nguyên có thể chung sống hòa thuận, thực tế giống như mộng ảo này khiến tôi có phần hoảng hốt.

Vì vậy, tôi thành công quên ả ý trong lời của Hàn Tiềm. Cho tới một buổi tối, tôi phải đỡ thất lưng bò từ trên giường của anh lên, cổ họng khàn khàn gọi “anh trai tốt”, khi chịu đủ tàn phá, tôi mới biết được, thất chi đồng cung ngưng, thu chi tang du. Chịu thua thiệt ở Tống gia, dĩ nhiên sẽ đòi lại bồi thường từ trên

người tôi. Hàn Tiềm gọi Tống Minh Nguyên một tiếng anh, tôi liền thay Tống Minh Nguyên gọi rất nhiều lần. Dù sao thì thế giới này cũng tuân theo định luật bảo toàn khối lượng.

45. Chương 45: Cái Gì Cơ? Em Nói Cái Gì? Em Muốn Kết Hôn Cùng Người Đàn Ông Đó?!!

Tống Minh Nguyên và Hàn Tiềm hình như đã thương lượng đạt thành hiệp nghị nào đó, nên biểu tình của cả hai bên đều rất thỏa mãn. Từ thư phòng đi ra, dường như tình cảm giữa hai người đang thăng lên mấy cấp.

Tống Minh Nguyên lại còn nhiệt tình thảo luận với tôi và Hàn Tiềm chuyện của hai chúng tôi bắt đầu khi nào, diễn ra ra sao, xoay chúng tôi như chong chóng sau đó liền nhéo lỗ tai Tống Minh Thành tiếp tục công việc dạy dỗ anh ấy còn dang dở lúc này.

Trong phòng khách lúc này chỉ còn lại tôi và Hàn Tiềm.

“Hiện tại em muốn lập tức công khai thân phận.” Tôi nhìn anh “ Scandal là bộ phim mà em đang cố gắng tuyên truyền để nhằm phân tán sự chú ý của dư luận về thân phận của em bởi vì em biết mọi người chỉ chú ý đến thân phận của em mà không phải khả năng diễn xuất thực sự của em.” Gần đây phát sinh quá nhiều chuyện, mặc dù trong giới cái tên Thẩm Miên khen chê đủ cả nhưng đều mang hơi hướng sắc dục, vì vậy trong trường hợp này tôi càng không muốn dùng thân phận của mình ra để áp chế tin tức.

Hàn Tiềm giúp tôi sửa lại mái tóc: “Ừ, anh cũng muốn nhanh chóng công khai thân phận của em, như vậy tốt hơn việc cái bộ dạng tay chân luống cuống của em nhưng anh không muốn nhìn em bị thương tổn, bị công kích hay bị nhục mạ. Anh biết, ý của Tống Minh Nguyên là hy vọng tự bản thân em cũng có năng lực tự bảo vệ vừa biết suy tính. Dù sao anh cũng là người ngoài, anh ấy không thể hoàn toàn tin tưởng anh sẽ mãi mãi bên cạnh em cũng là chuyện hợp tình hợp lý.” Sau đó, anh cúi đầu tựa vào trán tôi: “Nhưng mà Thẩm Miên, em phải nhớ rằng em chính là cây bông gòn có thể sánh vai cùng anh, đứng kề bên anh và anh sẽ mãi là hàng rào, là thành lũy bảo vệ em. Phụ nữ tự lập tự cường dĩ nhiên là một chuyện tốt, có sự nghiệp cũng là một loại hạnh phúc, nhưng có điều em phải rõ, người phụ nữ của Hàn Tiềm anh không cần phải sống một cuộc sống đầy phiền lo, không cần cố gắng bồi đắp năng lực sinh tồn. Coi dù em không có một chút năng lực giao tiếp nào, không có khí chất hơn người cũng không có vấn đề gì.”

“Anh tôn trọng sự lựa chọn của em, thích diễn xuất có thể tiếp tục nhưng em muốn cự tuyệt sự bảo vệ của anh hay muốn khi mình mạnh mẽ hơn mới trở lại bên anh thì thực sự không cần thiết. Vì để chứng minh bản thân mà tự mình đi khó khăn, muốn khống chế dư luận không phải chuyện dễ dàng như em nghĩ. Anh cho em hai tuần để xử lý mọi chuyện sau đó anh sẽ công bố tin tức đám cưới.” Ngữ điệu của Hàn Tiềm là đang thương lượng nhưng nội dung hiển nhiên lại là không cho phép phản đối, đúng là cùng một kiểu như ông anh Tống Minh Nguyên của tôi. Cãi nhau với Tống Minh Nguyên hậu quả sẽ không lương nổi. Vì vậy đối với đề nghị này của Hàn Tiềm tôi cũng lí nhí biểu thị sẽ cố gắng tiếp nhận.

Vì lúc trước Hàn Tiềm bị Tống gia lạnh nhạt nên Tống Minh Thành có ý mời anh ở lại dùng cơm trưa, ai ngờ rằng sau khi anh nghe xong lời mời sắc mặt liền thay đổi: “Thẩm Miên, bên phía Lam Lam xảy ra chút chuyện. Tin tức nó ngoài ý muốn mang thai bị rò rỉ ra ngoài. Em phải ngoan nhé, có chuyện gì đều phải nói với anh trước tiên, biết không?”

Tôi gật đầu, Hàn Tiềm hôn lên khóe mắt tôi rồi phong trần, mệt mỏi rời đi vừa đúng lúc Tống Minh Thành nhìn thấy cảnh này liền dài giọng kêu đau mắt, muốn nhanh chóng gia nhập đoàn quân tìm người yêu.

Đêm đó, tôi ngủ rất ngon, còn dự tính ngày hôm sau sẽ tới gặp đoàn làm phim Scandal mà còn không tới mấy ngày nữa là đến ngày lễ thẩm đồ mỗi năm tổ chức một lần. Đây cũng là thời cơ mà tôi tính toán sẽ thay đổi thế cục.

Mà ngày hôm sau tới công ty lại phát hiện A Quang đang lục tung thế giới này tìm tôi.

“Thẩm Miên, Hàn Tiềm có hôn ước với Tổng gia cô có biết không?” Anh ta đưa một tờ báo buổi sáng ra cho tôi xem, toàn bộ trang bìa đều là tin tức về Hàn Lam Lam của Hàn gia mang thai ngoài ý muốn và Hàn Tiềm. Theo như lời đám phóng viên và những bức hình họ đăng lên trang nhất thì Hàn Lam Lam vẻ mặt tiêu tụy nằm trong bệnh viện. Hình ảnh và nội dung bài viết rất có tính kích động nhắm thẳng vào cuộc sống dinh hoạt cá nhân thối nát của tầng lớp giàu sang chuyên tiêu xài bằng tài tiền của xã hội. Vốn đã đã có mâu thuẫn với giới nhà giàu nên họ càng mượn cơ hội này để nói họ không dựa trên sức lao động của mình mà chỉ dựa vào thủ đoạn không đường hoàng, tranh đấu, đối địch nhau, đã thế còn sống buông thả, phóng túng dẫn đến mang thai như vậy. Tin tức kiểu này mọi người đều thích theo dõi, dường như hận không thể thấy người trong xã hội này đạp phải phân chó, hơn nữa càng nhiều càng tốt như thế mới thoải mái, mới đủ màu sắc.

“Loại tin tức này thực sự rất có trình độ vừa nhắm vào giới giải trí hơn nữa còn trực tiếp đối địch với Hàn gia, cô xem phía dưới có phải còn nói sơ lược về tin tức hôn sự giữa Tổng gia và Hàn gia hay không?”

theo sự chỉ dẫn của A Quang, tôi nhìn xuống dưới quả nhiên có nhắc đến tên tôi, mặt bên còn rất táo bạo đưa ra dẫn chứng Tổng nhị tiểu thư từ nhỏ đã rất bá đạo, có tình chiếm hữu rất cao hơn nữa năng lực phá hoại lại cao. Sau khi nắm bắt sơ lược các tin đồn về tôi và Hàn Tiềm, cô ấy tỏ ra rất kiêu ngạo, cô ấy bày tỏ tuyệt đối có thể dễ dàng tha thứ cho đối tượng kết hôn và nữ minh tinh chơi trò mập mờ nếu Hàn gia ra mặt giải quyết sạch sẽ. Tờ báo này đã trích dẫn cuộc đối thoại dưới hình thức phỏng vấn Tổng tiểu thư. Tôi có thể khẳng định, bản thân tôi tuyệt đối không có nhận trả lời cuộc phỏng vấn nào như vậy, cũng chưa ủy quyền ột tờ báo nào độc quyền đưa tin cả.

A Quang thấy tôi sau khi xem xong tờ báo trên mặt hiện vẻ trầm tư hì thở dài một cái: “Đã nhìn thấy tiêu đề này chưa? Cú đả kích lớn của giới giải trí: bí mật sâu kín trong cách đối nhân xử thế của Hàn gia. Ngoại trừ Hàn Lam Lam gặp phải tai ương, cô cũng đang bị cảnh cáo hãy cách xa Hàn Tiềm ra một chút không thì sẽ gặp xui xẻo. Đây không phải là đang hạ bệ Hàn Tiềm sao? Nhưng vì cái gì mà Tổng gia cũng góp thêm một chân vào chuyện này vậy? Tổng tiểu thư lên tiếng là bị lợi dụng còn thật sự Tổng gia muốn trở mặt với Hàn gia sao? Haizz, mấy ngày nay thật sự tôi phiền đến chết rồi đây. Vì cô mà Hàn Tiềm và Hàn Lam Lam cũng bị kéo xuống nước, đến lúc đó vì muốn bò lên bờ quỷ mới biết họ sẽ làm cái gì.” Anh xoay đầu lại nhìn tôi: “Tôi nghĩ, có lẽ cô vừa mới bắt đầu sự nghiệp nên sẽ trở thành vật hy sinh tốt nhất cho cuộc tranh đấu giữa hai nhà Tổng – Hàn.”

Tôi ho khan một tiếng: “A Quang, anh yên tâm đi. Cuộc cách mạng hữu nghị giữa Tổng gia và Hàn Tiềm còn rất kiên cố. Tin tức này có thể là có người đang bày mưu tính kế với Tổng gia, hơn nữa Tổng tiểu thư tuyệt đối không tiếp nhận loại phỏng vấn này đâu.”

A Quang tỏ ra nghi ngờ: “Làm sao cô biết? Có tin tức nội bộ sao? Phương diện này cô cũng nên ít dính vào thôi. Tổng tiểu thư mà rat ạy thực sự còn nguy hiểm hơn là Lâm Nhiễm thứ hai đấy.”

Tôi có chút xấu hổ, quả nhiên những lời đồn đại đều dựa trên khuôn mẫu: “A Quang, tướng mạo em rất hung ác, tình tình lại vụn vẹo sao?”

“Nói cái này làm gì. Việc cấp bách bây giờ là cô may mắn tìm được bạn nam cặp với mình trên thảm đỏ. Tôi nghĩ cô và Lý Khải Duệ cũng có chút giao tình nên gọi điện hẹn trước với quản lý của anh ta, ai ngờ bị từ chối thẳng thừng, cô gặp phải chuyện này ai cũng không muốn có quan hệ với cô. Vậy mà Lý Khải Duệ chống đối lại sự ràng buộc của người quản lý muốn giúp cô, sau đó tự mình gọi điện cho tôi hứa sẽ giúp đỡ. Đáng tiếc, hành động bị bại lộ, quả nhiên bị công ty quản lý nghiêm khắc cảnh cáo, bị cấm đủ mọi thứ. Lúc này tôi không biết tìm ai làm bạn trai của cô hôm đó đây. Hiện giờ cô như củ khoai lang bỏng tay không ai muốn cầm.”

Thảo nào, gần đây, Lý Khải Duệ chỉ xuất hiện chớp nhoáng trong các chương trình giải trí, ngay cả quảng cáo cũng bị dừng lại hết. Có thể vì bạn bè mà làm được đến bước này đã là chuyện không dễ dàng, tôi thực sự rất cảm kích: “Không có Lý Khải Duệ thì tìm người khác thôi. Có lẽ em sẽ chọn một người bạn cũ, chỉ cần đi nhờ đối phương giúp cho chuyện này chắc có thể tạm thời lấp chỗ trống.”

A Quang nghe tôi nói vậy thì thở dài than vãn: “Hiện tại Scandal thực sự đã trở thành một vụ bê bối rồi. Cô không những chọc phai một biên kịch xuất sắc Hàn Lam Lam mang thai ngoài ý muốn, mà còn đối tượng kết hôn của Hàn Tiềm nữa. Quan hệ Tổng gia khó bề phân biệt, ngay cả nam chính Lý Khải Duệ

cũng bị công ty đóng băng. Thực cái kicchj bản này không thể khởi sắc được, có phải bị ma ám rồi không?”

Tôi vỗ vỗ vai anh ta: “Bánh bao cũng sẽ có, hết thấy mọi thứ rồi cũng sẽ có. Hãy tin tưởng vào em, em làm được, em có thể mà!”

A Quang đắm chìm trong nỗi bi ai của bản thân, phất tay đuổi tôi đi, hiển nhiên là không tin tôi có thể làm được. Anh ta nói, buổi chiều anh ta sẽ giúp tôi sẽ lên một danh sách để chọn lựa bạn trai cho hôm đó, chắc là đành phải chọn một nam minh tinh hạng hai đồng ý sánh đôi cùng tôi nhằm tăng tần suất xuất hiện trước ống kính.

Tôi không thể làm gì hơn đành đóng cửa tới phòng nghỉ rót một tách cà phê. Kết quả là gặp phải một nhóm nghệ sĩ cùng công ty ở đó. Họ không kiêng dè gì, tùm lại chỉ trở bàn tán về tôi. Tôi tự dặn mình phải thật bình tĩnh, bình tĩnh. Tôi nghĩ, ngài nào đó tôi tiếp nhận HT, chắc chắn sẽ yêu cầu họ tham gia bổ túc văn hóa công ty.

Mà nghĩ tới vấn đề bạn trai tôi mới nhớ tới người bạn Susie Brown của tôi. Mấy hôm trước cô ta có gọi cho tôi nói đã mang Scandal đi tham gia liên hoan phim ở châu Âu, không biết kết quả thế nào rồi.

Điện thoại vừa kết nối đã truyền đến giọng nói hào phóng, cách đường dây điện thoại mà vẫn cảm nhận được sự hưng hân của cô ta truyền tới: “Hắc! Terry! Tớ cũng đang định gọi điện thoại cho cậu đây. Cậu chờ tớ một chút, anh trai tớ muốn nói chuyện với cậu.”

Sau đó cô ta nhanh chóng chuyển điện thoại cho anh trai mình, một giọng nói thâm tình, ân cần thăm hỏi: “A, Terry bé nhỏ của anh. Em làm sao vậy? Gần đây em có chuyện gì không? Anh có nghe một số tin tức từ Simon. Trời ạ, sao lại có người đối xử với em như vậy được chứ! Sao có thể nói xấu một cô gái cao quý, xinh đẹp, thuần khiết như em? Trái tim ngọt ngào bé nhỏ của anh, sao bọn họ có thể cư xử như vậy với một người mềm mại giống cánh hoa như em chứ? Đây chính là đang chà đạp nghệ thuật! Chà đạp cái đẹp! Anh sao có thể chấp nhận!”

Kurt – sát thủ khoa biểu diễn, chàng trai khiến toàn bộ học viện phải phát run, khiến thẩm mỹ và sở thích của người khác bị bóp méo.

Năm đó, khi biết anh ta tôi vẫn còn là một cô gái béo mập, còn nah ta là chàng thiếu niên tuấn tú, tóc vàng, mắt xanh, ước chừng vẫn còn đang trong thời kỳ phản nghịch, có đôi mắt u buồn, chiếc mũi cao, thẳng, là đối tượng truy đuổi của một đám nữ sinh, nhưng bản thân anh ta lại tương đối cao ngạo. Tuy chàng thiếu niên ấy cao ngạo như thế, lần đầu tiên thấy tôi liền kích động tới mức nước mắt, hứa hẹn tôi phải kinh hãi, run sợ. Về sau, theo hồi ức của anh ta, bởi vì bỏ lỡ gặp được nữ thần xinh đẹp, cũng vì bản thân đã thông suốt, giác ngộ nên cảm động đến mức nước mắt, còn nhiều lần cường điệu rằng cả đời này chỉ có một lần nghiêng ngả như thế. Nói đến đây chắc mọi người cũng đã nhìn ra người bạn này của tôi có gu thẩm mỹ dị thường thế nào rồi đấy!

Năm đó, xét một cách tổng thể thì nhìn tôi cũng phúc hậu, khá được hoan nghênh, không ngờ lại bị Kurt thổi phồng thành một Nhất Chi Mai (Một nữ đạo tặc lừng danh thời nhà Minh). Tôi còn nhớ, năm đó anh ta tỏ thái độ: “Nếu như tất cả con gái lớn lên đều xinh đẹp động lòng người giống như Terry bé nhỏ của anh thì anh nguyện làm cây rong biển mềm mại quấn quanh các cô ấy!” Sau đó, trong học viện có tuyên truyền về hoạt động giao lưu Trung – Mỹ, anh ta cật lực khoe khoang, anh ta có rất nhiều bạn bè nhưng chỉ quỳ lạy dưới chân thiên triều xinh đẹp là tôi mà thôi.

Người bạn này của tôi bị tẩu hỏa nhập ma vô cùng nặng, khi nghiên cứu các loại sách vở, bài tập của khoa kịch nghệ đều phải đem tên nhân vật nữa chính trong đó đổi thành tên tôi thì mới có thể kiên trì học tập: “Oh my little Terry! Why your name is Terry?” khiến tôi phải chịu sự tàn phá, chèn ép trong học viện.

Mà em gái Sussie thân yêu của anh ta thấy tôi sau khi giảm cân thành công, câu nói đầu tiên chính là: “A, thượng đế của tôi ơi! Cậu trở nên xấu xí như vậy, sao anh tớ có thể nói yêu cậu được cơ chứ!”

Có thể nói, anh trai của cô ấy chính là động lực khiến tôi quyết định nhất định phải giảm cân. Vì thay đổi để mình “xấu xí” đi, quả thực tôi đã cố gắng hết sức, hơn nữa vô cùng mong chờ sau khi Kurt gặp lại tôi sẽ tỏ ra thất vọng.

Thế nhưng tôi sai rồi.

Người bạn này của tôi lúc đó đã thăng cấp lên cảnh giới thiên hạ vô định rồi. Trong nhà ăn, khi anh ta nhìn thấy hình thể tiêu chuẩn của tôi liền đánh rơi khay cơm ngay tại chỗ: “Trời ạ, đây chính là Terry của anh sao? Sao lại trở nên tiêu tụy như thế này?” Sau đó, anh ta cầm tay tôi thâm tình nói: “Baby, mặc dù em không còn được xinh đẹp như trước kia nhưng anh sẽ không vứt bỏ em, sẽ vẫn yêu thương em. Đây chính là thử thách đối với thẩm mỹ quan của anh. Nó muốn nói cho anh biết rằng, cái đẹp chân chính không phải chỉ là những thứ vật chất bên ngoài mà còn sâu trong nội tâm nữa!”

Anh ta còn thuận tiện trích dẫn lời của Marguerite Duras (Marguerite Duras là một nữ nhà văn và đạo diễn người Pháp): “Trái tim ngọt ngào của anh ơi, so với vẻ đẹp mỹ lệ thời còn trẻ của em thì anh lại thích dung nhan hằn vết thời gian của em bây giờ hơn. Anh sẽ mãi mãi sánh bước cùng em trên con đường này.”

Mà thân phận hiện giờ của chàng tài tử hệ biểu diễn với gu thẩm mỹ thiếu hụt này lại là nhà đạo diễn, biên kịch nổi tiếng.

Vì vậy mới nói, thực tế thì luôn rất phũ phàng, đồng thời cũng rất kịch.

Sống bao nhiêu năm nay, ít nhất tôi cũng chứng thực được một câu nói: “Tôi còn chưa tìm được bạn trai là bởi vì tôi còn quá xấu xí”. Người nước ngoài đối với văn hóa và gu thẩm mỹ trong nước thường có khuynh hướng dị biệt mà đạo diễn kiêm nhà chế tác nước ngoài thì khẩu vị càng thêm đặc biệt, Kurt chính là một ví dụ thực tế.

Lúc này vị nào đó được cả trong vào ngoài giới nghệ sĩ ca tụng đang thao thao bất tuyệt: “Anh nghe Simon nói tên Hàn gì đó là sao? Sussie cũng nói với anh rồi, người đang ông này chính là nhà sản xuất bộ phim em mới quay, rất giỏi giang, rất đáng gờm, vậy mà vẫn dám bỏ rơi em! Thật là có mắt không trông! Terry bé nhỏ của anh là người đẹp nhất vũ trụ này. Lúc trước, anh cũng đã khuyên em nên theo con đường diễn xuất, trực tiếp đến chỗ anh, kịch bản gì đó hay chế tác thể nào tùy em chọn.”

Vì vậy tôi nhân cơ hội biểu đạt nguyện vọng, hy vọng có thể may mắn mời anh ta làm bạn trai tham gia sự kiện thảm đỏ sắp tới. Kurt tỏ ra vui mừng phấn khởi hỏi tôi: “Baby, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, anh kích động quá! Em nói anh nên mặc bộ lễ phục như thế nào? A đúng rồi! Phải mặc bộ lễ phục thần thánh nhất cho thời khắc quan trọng này! Thực sự quá phấn khích! Chúng ta nhất định sẽ là cặp đôi tỏa sáng nhất trong hội trường.”

Tôi nghĩ đến bộ trang phục thần thánh áo ba mảnh màu xanh, ba mảnh màu vàng còn quần màu hồng ủa anh ta không khỏi đau đầu: “Anh à, anh mà mặc bộ trang phục thần thánh đó thì có phải chúng ta quá đặc biệt, quá nổi bật không? Em xinh đẹp thế này đã dễ khiến người khác đổ kị rồi, anh ăn mặc anh tuấn như vậy cặp với em không phải bức tất cả mọi người trong hội trường phát điên mất sao? Với sự kích thích quy mô lớn như vậy sẽ không tốt cho ảnh hưởng đối với xã hội của em!”

Cuối cùng thì tôi cũng thuyết phục thành công Kurt ăn mặc bình thường được một chút thì em gái anh ta – Sussie lại cướp lời: “Terry, là thế này, tớ đã giúp cậu chuẩn bị một kế hoạch hoàn hảo để chinh chiến tên họ Hàn đáng ghét đó rồi. Tớ và anh trai đã chuẩn bị xong, cuối tuần này sẽ tung tin tức đồng tính luyến ái của anh ta ra. Simon nói với tớ người đàn ông này rất ghê tởm vì vậy không cần nương tay!” Sau đó, cô ta bắt đầu kể công: “Cậu có biết tớ phải chuẩn bị bao lâu không? Cậu cũng biết tớ cũng chỉ mới học tiếng Trung nhưng chế tin tức này đều là tự tớ viết đấy, thực sự là vô đầu bút không biết bao nhiêu tóc mới được một tin như vậy. Lúc nào tớ sẽ đem cho cậu xem trước nhé, tiếng Trung của tớ cũng tốt lên không ít rồi!”

Tôi ngắt lời dừng đoạn đối thoại: “Chuyện này Simon nói cho cậu biết từ một tháng trước phải không? Hiện tại, tình hình đã khác trước rồi, người họ Hàn mà các cậu đang nói chính là đối tượng mà tớ chuẩn bị kết hôn...”

Nói xong, tôi liền lặng lẽ đưa điện thoại ra xa tai, sau đó là giọng hét đáng sợ đồng thời của một nam, một nữ.

“Cái gì cơ? Cậu (Em) nói cái gì? Cậu (Em) muốn kết hôn cùng người đàn ông đó?!!”

Sau đó là giọng Kurt: “Sussie, em mau đánh cho anh một cái rồi nói cho anh biết đây là sự thật đi!”

46. Chương 46: “đây Là Chị Dâu Tương Lai Của Em” + “anh Ta Thích Những Người Phụ Nữ Có Lông Ngực Dài”

Tôi nhấp một ngụm trà, vượt tờ báo trên tay. Mấy ngày nay, những tin tức về tôi và Hàn Tiềm vẫn xuất hiện trên trang nhất các báo với tần suất rất cao, hơn nữa hoa khai lưỡng đoá các biểu nhất chi (Đề cập đến hai sự kiện khác nhau nhưng cùng chung một vấn đề), nhưng lực chú ý của giới truyền thông cũng dần bị phân tán bởi chuyện khác. Người chủ trì bữa tiệc thăm dò công bố, đạo diễn người Anh nổi tiếng Kurt Brown lần đầu tiên trong bốn năm qua nhận lời mời nhất định sẽ tới dự bữa tiệc năm nay. Những thư mời khác gửi đi cũng bắt đầu nhận được phản hồi. Người trong đều biết, hàng năm, người chủ trì đều gửi thư mời đến các ngôi sao, đạo diễn, nhà làm phim nổi tiếng thế giới, mặc dù đa phần đều là đá chìm trong đáy biển, nhưng hàng năm đều vẫn kiên trì như vậy. Dù sao, bất kỳ ai trong số họ nỗ lực tới tham dự đều có thể làm tăng vị thế của chủ trì lên không ít cả trong giới nghệ sĩ lẫn thương trường. Mà năm nay lại có mấy vị nổi danh thế giới nhận lời tham dự thực sự khiến cho người chủ trì không thể không nắm lấy cơ hội tốt này để tăng lực ảnh hưởng ỳnh, dát vàng lên mặt.

Tin tức này không chỉ chấn động giới nghệ sĩ mà còn hấp dẫn sự chú ý của A Quang – người đang vô cùng lo lắng cho lần xuất hiện này của tôi.

“Tôi cược đây chỉ là một tin giật tít mà thôi. Làm sao một nhóm người như vậy có thể nói đến là đến, hơn nữa cũng không lần đầu tiên mời. Sức ảnh hưởng của giới giải trí trong nước cũng không phải đột biến mấy năm nay. Năm ngoái cũng chỉ có Chương Thấm, vì nhân vật trong một bộ phim của Mỹ là người thâm tang bất lộ (Không để lộ tài năng) nên một người có công phu Trung Hoa uyên thâm như Chương Thấm được mời sang Hollywood làm đạo diễn chỉ đạo võ thuật. Tuy vậy, nhưng ở bên Mỹ chức vị đạo diễn này căn bản không có địa vị, nhưng trong nước lại hết lời ca tụng Chương Thấm, khoác lên người cái mác ngôi sao. Tin tức người thắng cuộc trên đầu các trang nhất năm đó chính là ông ta.”

Sau đó, đột nhiên A Quang quay đầu nhìn tôi: “Thấm Miên, nếu hiện tại chúng ta không tìm được nam diễn viên trong nước làm bạn trai thì tìm người nước ngoài đi. Sau đó khoác cho anh ta một cái danh hiệu gì đó, dù sao cũng không ai biết. Nếu là theo kế hoạch này thì cũng có mấy người mẫu nam cho chúng ta chọn, ngoại hình cũng không kém quá đâu.”

Sau đó, A Quang còn tận tình khuyên bảo tôi mấy lần, nói cho tôi biết nếu không chọn mấy nam người mẫu ngoại quốc thì sẽ liên lạc với Vương Đại Vỹ để cùng đi dự tiệc thăm dò với tôi. Anh ta cứ lải nhải bên tai tôi cho tới khi tôi dẫn Kurt vừa bước xuống máy bay, đầy vẻ phong trần đến trước mặt anh ta thì anh ta mới ngưng.

Lần này, Kurt ăn mặc coi như cũng bình thường, áo gió thẫm màu, trong không khí giá lạnh của mùa đông mà không kéo khóa, để lộ xương quai xanh quyến rũ, mắt xanh biếc, tóc vàng mềm mại. Tôi đưa anh ta tới phòng tiếp khách mà công ty phân cho để gặp A Quang, nghiêm chỉnh cảnh cáo anh ta ít nói bừa đi một chút. Người bạn này vừa nhìn thì thấy đỉnh đặc, ra dáng nhưng vừa mở miệng nói chuyện chỉ số thông minh liền lộ ra ngay.

A Quang khép hờ cánh cửa phòng tiếp khách nhìn anh ta một cái, than một tiếng, sờ cằm suy tư một lúc mới mở miệng: “Đây là nam người mẫu cô tìm? Thân hình rất ưa nhìn, nhưng cô không cảm thấy ánh mắt anh ta nhìn cô có phần quái dị sao? Còn điều cuối cùng nữa, tôi cảm thấy anh ta nhìn rất quen. Haizz, trí nhớ của tôi! Do không chú ý nhiều về tin tức Âu Mỹ đây mà, có phải anh ta là người mẫu quần áo lót nam không vậy? Ở nhà, nhiều lắm tôi cũng chỉ xem mấy cái đó, cũng khó trách nhìn sao quen mắt thế. Nhưng quảng cáo đồ lót cũng tốt, bộ dáng như vậy chắc cũng ít nghệ sĩ trong giới nhận ra anh ta.”

Sau đó hình như A Quang đột nhiên nhớ tới điều gì, lẩm bẩm một câu: “Bảo sao tôi thấy anh ta nhìn quen thế, hóa ra anh ta nhìn rất giống Kurt Brown. Bây giờ, ngay cả các nghề khác cũng không đơn giản như vậy, cũng muốn dựa vào khuôn mặt đã thành danh của người khác để trở thành minh tinh, có phần nào giống minh tinh cũng sẽ được hưởng chút hào quang trong vào giải trí. Haizz, Thấm Miên, tên nhóc này tên là gì?”

Tôi có chút dở khóc, dở cười: “Kurt Brown. Anh ấy chính là Kurt. Nhưng anh ngàn vạn lần đừng nói cho anh ấy biết ban đầu anh nhầm anh ấy với người mẫu quảng cáo đồ lót đấy nhé, nếu khơi dậy hứng thú của

anh ấy, anh ấy thật sự sẽ đi làm đó.” Ví dụ như năm đó, anh ta và Tống Minh Thành cùng nhau mặc quần lót bùng bùng nhảy thoát y trong quán bar.

Sau khi nghe tôi nói xong, hồi lâu A Quang cũng không lên tiếng, chỉ há miệng khiếp sợ. Sau đó tay run run lên mạng tìm kiếm từ khóa Kurt Brown, kích nhanh vào bách khoa toàn thư, đưa mắt so sánh hình ảnh hiện trên màn hình và người thật, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn tôi: “Thẩm Miên, cô làm sao tìm được anh ta?”

Chưa kịp trả lời thì anh ta đã mừng như điên liên thốt: “Như vậy tốt quá rồi, tốt quá rồi! Tôi không còn gì phải lo sợ nữa. Cô so với tôi tưởng tượng có bản lĩnh hơn rất nhiều. Trong sự kiện sắp tới, nhất định cô sẽ thuận lợi thành danh sau một đêm!”

Đối với việc giấu diếm thân phận mình, tôi có phần áy náy, muốn nhận cơ hội thích hợp này thẳng thắn với A Quang: “A Quang, em không phải là người một mình cô độc chiến đấu như anh nghĩ đâu. Em cũng không phải người không có bối cảnh, quả thật cùng một tầng lớp như bọn họ, cũng là dựa vào quy tắc ngầm mà đi lên...”

Mới nói được một nửa, A Quang liền ngăn lời tôi: “Thẩm Miên, cô không cần phải giải thích với tôi chuyện này. Sống trên đời này, ai cũng có chuyện không muốn nhớ lại, không cần vì một lời giải thích không cần thiết mà phải nhớ lại. Hơn nữa, ranh giới giữa người tốt và người xấu vốn rất mơ hồ. Cô không hại người khác thì chính là một cô gái tốt. Thỉnh thoảng có phòng bị, giấu diếm, không thẳng thắn với người khác thì cũng là một cách để bảo vệ bản thân không chỉ trong giới giải trí mà ở bất kỳ ngành nghề nào. Chúng ta đều trưởng thành rồi, cư xử với bạn bè cũng không thể giống như hồi còn bé, móc tim, móc phổi, bộc bạch hết bản thân mình ra được. Như vậy không nên cũng không cần thiết, chỉ những kẻ ngu ngốc mới thực sự làm như vậy. Không phải chỉ hành động như vậy mới là có tình, thiết lập khoảng cách với nhau cũng rất cần thiết. Vì vậy cô có dùng quy tắc ngầm hay bối cảnh gì cũng không cần nói với tôi, cũng không cần vội vàng giải thích với Tô Đình, bọn tôi đều hiểu mà.”

“Cô đi chuẩn bị một chút đi, không còn mấy ngày nữa đâu, bên phía các tin tức tôi sẽ giúp cô xử lý.” Cuối cùng anh ta liền như vậy đuổi tôi đi, còn bản thân thì ra ban công hút thuốc.

Tôi thực sự rất cảm kích, lúc này mới đưa Kurt đi. Quả thực nghịch cảnh giúp cn người trưởng thành, gặp phải kẻ địch hoặc kẻ xấu thật sự có thể rèn luyện năng lực bản thân, nhưng mà tôi lại tình nguyện như thế này, những người từng gặp đều là người tốt. Lòng người phức tạp, ai cũng có nỗi niềm riêng nhưng bọn họ đều không hại tôi.

Đến buổi chiều, tôi liền nhận được điện thoại của Hàn Tiềm, anh nói cho tôi biết tin tức liên quan tới Hàn Lam Lam đã tra ra được một chút đầu mối, nửa giờ sau sẽ tới đón tôi đi thăm Hàn Lam Lam. Tôi đặt điện thoại xuống, liền thấy Kurt nhìn tôi đầy oán hận.

“Baby, em vừa nghe điện thoại của tên đàn ông ngu xuẩn đó à?” Anh ta hỏi tôi, hơn nữa còn giữ tôi lại. Xe của Hàn Tiềm đợi ở bên ngoài 15 phút rồi mà vẫn chưa thấy tôi ra liền tự mình tìm đến cửaHànHanf. Cùng lúc đó, Kurt còn đang oán hận, lý luận rằng tôi như bong hoa nhài cấm bãi phân trâu.

Sau đó, Hàn Tiềm xuất hiện, anh đẩy cửa ra, nhẹ nhàng gọi “Thẩm Miên”, sau đó giọng nói liền dừng lại. Lúc này, tôi và Kurt đang giằng co trên giường lớn. Qua nhiều năm như vậy, tình cảm của tôi dành cho Kurt đã không còn chỉ là tình bạn thuần túy. Từ người bạn tốt khác phái đến cuối cùng đã trở thành tri kỷ, có thể giao khấn tay nơi khuê phòng. Xét ở một trình độ nào đó mà nói, Kurt và Tống Minh Thành nhất kiến như cố (Vừa gặp mặt đã thân quen) tuyệt đối có căn cứ. Hai người bọn họ đều là người bạn tốt của chị em phụ nữ, thời gian trôi qua suy nghĩ này ngấm dần vào trong tôi khiến tôi không còn phân biệt được giới tính của Kurt nữa.

Đáng tiếc, Hàn Tiềm không mơ hồ như vậy. Nhìn thấy cảnh tượng này hiển nhiên là anh không vui vẻ gì, hơn nữa anh dùng giọng London tiêu chuẩn, trực tiếp phát tiết với sinh vật không rõ nguồn gốc khiến mình mất hứng là Kurt: “Đây là phòng của vị hôn thê của tôi. Tôi có thể tha thứ cho sự xuất hiện của người nhà cô ấy nhưng những sinh vật giống đực khác thì không có trường hợp đặc biệt. Nhìn đám lông ngực của anh có thể thấy anh và vị hôn thê của tôi hiển nhiên không cùng một giới tính.” Anh ăn nói vô cùng khí thế, cao ngạo đứng bên giường nhìn Kurt, cũng không hề truyền sóng điện mang độc đến tôi. Quả nhiên, đúng như những gì Hàn Lam Lam nói với tôi trước đây. Anh trai cô ấy sẽ không dễ dàng nghi ngờ, hoặc

nếu có sẽ cùng bạn bè xả giận, một khi phát sinh chuyện gì, nếu như bạn bè phản bội thì trước tiên cũng là xử lý kẻ phản bội là người ngoài trước. Ví dụ như Kurt mặc áo phanh ngực lộ cả vòm ngực như phật Di Lặc nằm trên giường tôi lúc này.

Tình thế tương đối không ổn, Kurt cũng không phải loại hiền lành gì, hơn nữa anh ta lại đang rất căm hận Hàn Tiềm.

Tôi muốn lặng lẽ ra ngoài, sang căn phòng bên cạnh tìm Tống Minh Thành tới làm cứu binh, kết quả mọi chuyện bùng phát như lửa, ngàn cân treo sợi tóc.

Ánh mắt Kurt lóe lên tia gian xảo, nhào về phía Hàn Tiềm. Hiển nhiên Hàn Tiềm không ngờ tới vị khách nước ngoài này lại có hành động như vậy, trong một giây sửng sốt liền tạo cơ hội cho Kurt ôm vai bá cổ. Sau khi anh nghe thấy lời nói của Kurt, thần sắc càng cứng ngắt.

“Thần thánh của tôi ơi, đây chính là kiệt tác của Thượng đế! Thật sự quá hoàn mỹ! Vòng eo này, đôi chân này, khuôn mặt này! Terry bé nhỏ của anh, sao em lại không nói cho anh biết em cất giấu một bảo vật như thế này?” Kurt kích động xoay đầu lại, trên mặt có ý trách móc cùng với đôi gò má ửng hồng. Sau đó anh ta buông đôi tay đang lôi kéo Hàn Tiềm ra, vỗ nhẹ chỗ quần áo bị anh ta làm nhăn, thái độ thẹn thùng.

“Xin chào! Tôi là Kurt Brown. Có lẽ anh đã nghe về tôi. Tôi là anh trai của Sussie, là đạo diễn của Chuyện cũ ở London và Đế quốc cuối cùng.” Sau đó, anh ta lấy danh thiếp từ trong túi ra: “Tôi rất có hứng thú với anh, anh có thể tới làm người mẫu cho tôi không? Dĩ nhiên, nếu như anh đồng ý, đóng phim cũng có thể. Tôi nhất định sẽ dành cho anh một ekip tốt nhất.”

Thiên chân vạn xác (Trăm vạn lần đều là sự thật), tôi thấy trong mắt anh ta là sự mê luyến và cuồng nhiệt như năm đó anh ta trông thấy tôi vậy.

Anh ta vậy mà lại đổ vì Hàn Tiềm... Tôi thiết nghĩ rất nhiều lần đến cảnh tượng bọn họ gặp mặt, Hàn Tiềm luôn là người đàn ông mạnh mẽ, không sợ hãi, thâm tâm tôi thực sự hy vọng có người đàn ông khiến anh nảy sinh cảm giác nguy hiểm. Sự gặp mặt của Hàn Tiềm và Kurt thật ra cũng là do tôi dung túng và ngầm đồng ý. Vốn có thể tránh được, nhưng tôi lại để mặc cho hai người bọn họ gặp nhau. Điều tôi nghĩ là, dù sao thì vẻ bề ngoài của Kurt cũng tuần tú, lịch sự không thua kém gì Hàn Tiềm.

Mà hiện tại, trái tim tôi tan vỡ.

Chỉ một cái liếc mắt, cái tên Kurt vô dụng này đã quỳ gối dưới gấu quần Hàn Tiềm. Quả nhiên cùng một loại với tên Tống Minh Thành tưởng mình độc nhất vô nhị kia, heo cũng có đôi có cặp, cũng có bạn có bè.

Hàn Tiềm cau mày nhận danh thiếp của Kurt, bắt tay với anh ta, sau đó liền ôm vai tôi, ý bảo tôi đi mau. Hành động nhiệt tình vừa rồi của Kurt đã hoàn toàn dập tan nghi ngờ của anh, cảm giác nguy cơ vừa treo ngược lên thì đã tan thành mây khói. Sau này, tôi hỏi anh tại sao một người đàn ông mạnh mẽ, cuốn hút như Kurt lại không kích thích ham muốn độc chiếm mạnh mẽ tôi của anh, anh trả trả lời tôi thế này: “Kurt? Không phải anh ta chỉ có hứng thú với đàn ông thôi sao? Cho nên anh ta và em chắc tình cảm chị em thân thiết như tay chân nhỉ? Anh có gì phải lo lắng đâu!”

Vì vậy, cuối cùng tôi kết luận ra một điều, cho dù là đàn ông hay phụ nữ cũng không nên toe thái độ yêu thích, nhiệt tình và hoan nghênh, như vậy mới có thể đưa ra nhận định công bằng.

“Thẩm Miên, em có biết anh làn a theo đầu mỗi phát hiện tất cả các điểm đáng nghi đều hướng tới người nào không?” Sau khi lên xe Hàn Tiềm mới nói đến vấn đề chính.

Tôi lắc đầu, vừa rút khăn giấy trong xe anh lau nước mũi.

Về mặt Hàn Tiềm vô cùng nghiêm túc: “Tất cả đầu mối cùng điểm đáng nghi đều hướng về em.” Sau đó, anh rút tờ khăn giấy trong tay tôi, đưa hộp mới cho tôi: “Loại này khá mềm.”

Sau đó, anh lại tiếp tục nói: “Tra ra được đầu mối vô cùng vất vả, lúc liên lúc đứt, hơn nữa rất loạn, nhưng anh đã đến rất nhiều tòa soạn, hỏi rất nhiều bạn bè, kể cả Lương Lệ Quỳnh, đều là những tin tức vụn vặt, nhưng tổng hợp tất cả tin tức đó lại thì phát hiện, mọi thứ ám chỉ đến em.”

Tôi có chút sững sờ, giải thích theo bản năng: “Không phải em làm.”

Hàn Tiềm vuốt vet ay tôi: “Dĩ nhiên không phải em làm. Nhưng như thế thì càng không ổn, bởi vì người này muốn hãm hại em, muốn anh nghĩ tất cả đều do em làm. Nếu như chúng ta không thẳng thắn thân phận với nhau, chắc sẽ nghĩ giống như lời mà mọi người vẫn đồn đại. Anh vì Tổng tiểu thư mà chia tay với em, cộng với tất cả chứng cứ này gộp lại, quả thật em có động cơ làm như vậy. Mà kẻ làm ra chuyện này để lại dấu mồi giống như hy vọng vậy, khiến anh không dễ tìm được chân tướng phía sau, thu thập mọi chứng cứ rồi tổng hợp lại mới phát hiện ra là em. Bởi vì quá trình truy tìm gặp rất nhiều khó khăn, ngược lại càng làm tăng độ chính xác cho câu trả lời.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Tôi có chút phiền não, đến cuối cùng là người nào lại quan tâm tôi như vậy, chuyện gì cũng phải đổ lên đầu tôi?

“Cho nên anh dẫn em đi gặp Lam Lam. Chuyện này trừ em ra, anh không nói với người khác. Lam Lam vừa xảy ra chuyện, anh liền cô lập nó với bên ngoài, nếu nó không chính miệng nói cho người khác thì không có khả năng bị đám phóng viên đào móc ra.” Anh quay đầu nhìn tôi: “Hiện tại, có thể nó có chút thành kiến với em, thậm chí còn hoài nghi em là người tiết lộ. Hy vọng em đừng giận.”

Sau đó, trên mặt Hàn Tiềm lộ ra sự bất đắc dĩ: “Nó không biết thân phận của em, sau khi nó gặp chuyện không may anh cũng chưa nói với nó. Lần này là cơ hội tốt để hai người tâm sự, cuối cùng anh hy vọng hai người có thể chung sống hòa thuận. Lam Lam là một cô gái tốt. Nó đứng trên lập trường của nó, vì tốt cho anh, trước đây nhằm vào em chắc em cũng hiểu. Hiện tại ngoài ý muốn mang thai, anh hy vọng em cũng đừng sinh ra thành kiến với nó, nó vốn đã gặp phải chuyện bất hạnh rồi.”

Tôi gật đầu như đả tặc, sau khi vào phòng của Hàn Lam Lam mới phát hiện, khí sắc của cô ấy cũng không tệ lắm. Thấy Hàn Tiềm liền vui vẻ gọi “anh”, lại nhìn thấy tôi theo sau lưng, mới mở lớn hai mắt nhìn anh thăm dò.

“Anh, tại sao anh lại dẫn Thẩm Miên tới? Rõ ràng anh biết chuyện này với em mà nói là chuyện đáng xấu hổ thế nào... Lấy thân phận gì mà dẫn chị ấy tới?”

Hàn Tiềm xoa xoa mi tâm: “Lam Lam, lấy thân phận chị dâu đương lai của em mà tới. Anh sẽ kết hôn cùng với Thẩm Miên. Chuyện này anh đang định nói với em.”

Hàn Tiềm còn chưa giải thích xong, Hàn Lam Lam đã kinh ngạc nói với tôi: “Thẩm Miên, hóa ra chị cũng mang thai! Mấy tháng rồi? Cũng chưa bị lộ bụng nhỉ?” Sau đó không để tôi đính chính, cũng không để Hàn Tiềm tiếp tục làm rõ thân phận của tôi, cô ấy liền vỗ vỗ xuống giường ý bảo tôi ngồi xuống: “Thời kỳ thai nghén này thật sự không dễ chịu gì nhỉ? Đường như em ăn cái gì cũng bị nôn ra hết, nhưng thân thể của em yếu, không phá thai được. Ông nội em lại theo đạo Cơ đốc giáo, kiên quyết phản đối phá thai. Em đành vác cái bụng lớn này khiến người khác xem thường mà sinh đứa bé này ra.”

Phụ nữ mang thai đặc biệt dễ xúc động, mà sự đồng cảm của những người phụ nữ mang thai với nhau lại càng khiến họ dễ dàng thân thiết. Trước khi tôi và Hàn Tiềm giải thích rõ với Hàn Lam Lam thì thái độ của cô ấy với tôi đã mềm mỏng hơn. Cô ấy hiểu lầm Hàn Tiềm đồng ý cưới một tiểu minh tinh như tôi thuần túy là bởi vì phải phụng tử thành hôn (Vâng lời cha mẹ mà kết hôn). Cô ấy nghĩ, nếu như đã mang thai con của Hàn Tiềm thì chính là người một nhà, cộng thêm cùng đang mang thai, nỗi khổ đang không biết bộc bạch cùng ai, thấy tôi lại càng thêm trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Sau khi biết rõ chân tướng trừ việc chúc mừng chúng tôi, cảm thấy vui thay cho Hàn Tiềm, trên cũng lộ ra thương cảm.

“Chị có nghi ngờ đứa bé thì cũng biết ba đứa bé là ai, không giống em. Chỉ đi tham gia party của trường cũng bị người ta chuốc say đắm vào tình cảnh thế này. Trước đây nghi ngờ chị là em không đúng. Em xin lỗi!”

Sau đó, Hàn Tiềm một mình truyện trò với Hàn Lam Lam một lúc, chính là nói về quy mô của tin tức hiện tại, cuối cùng khi đưa tôi về nhà sắc mặt vô cùng không tốt. Vậy mà đối với tôi vẫn kiên nhẫn, dịu dàng.

Tôi vẫy tay tạm biệt, đi tới cửa nhà, phát hiện Kurt đang nhìn đuôi xe Hàn Tiềm đang dần khuất xa mà ngẩn người. Lúc này mới nhớ tới, cùng là nhà biên kịch, Hàn Lam Lam nghe nói tôi có quen biết Kurt liền nhờ tôi xin chữ ký. Lúc cô ấy nghe thấy tên Kurt mọi u buồn trên mặt dường như tan biến, thậm chí sắc

mặt còn không giả được sự vui mừng, gặng hỏi tôi có biết Kurt thích cô gái như thế nào hay không. Lúc ấy, tôi bình tĩnh lắc đầu.

Thật ra thì tôi cũng không muốn nói cho cô ấy biết, thực tế quá tàn khốc, nhất là với một cô gái ngoài ý muốn mang thai như cô ấy thì càng không chịu nổi.

Ví dụ như, Kurt có lúc rất đáng yêu, ngoại trừ lúc thân hình tôi còn đầy đà, theo như lời Sussie tiết lộ, khi còn thanh niên anh ta thích những người con gái có lông ngực dài.

Crystal: Hôm nay tớ mới sắm cái áo mới cho truyện, sắp tết rồi phải cho “con” mặc áo mới đón tết chứ nhỉ. Thấy hình này liền nghĩ ngay tới anh Hàn Tiềm và chị Thẩm Miên nên rình về ngay. Có rất nhiều bạn mong muốn truyện hoàn trước tết, bản thân tớ cũng rất muốn nhưng tớ chỉ dám hứa sẽ làm xong phần chính truyện trước tết thôi, còn 5 phiên ngoại nữa thì chắc là không xong được rồi vì tết có quá nhiều kế hoạch và có 1 phiên ngoại siêu dài với 8607 từ lận. Còn một vấn đề nữa, tớ phân vân quá. Tớ chuẩn bị đào một hố tiếp nhưng đang không biết làm về thể loại quân nhân hay sư đồ luyện (Cả hai đều hài hước và HE nhé). Bản thân tớ thì thích quân nhân cơ mà không tự tin lắm vì trong truyện có xuất hiện từ ngữ chuyên ngành, những vấn đề liên quan tới quân sự mà tớ lại không biết gì về nó. Aigoo, phiên nào quá đi. Cả nhà góp ý giúp tớ được không?

47. Chương 47: Thẩm Đồ

Tôi và Tô Đình run rẩy đứng ở một góc tránh gió. Nếu nói thẩm đồ có một điều không tốt thì đó chính là những công việc làm ở phía ngoài, gặp phải thời tiết xấu thì cũng phải nhắm mắt đi hết. Hôm nay gió lớn, cũng may tôi không ăn mặc theo kiểu thanh thuần, nhu thuận, váy rủi rứt tha như Nhan An An. Cái thân hình bình nguyên kia mà đứng trong gió một lúc là sẽ thành hình chữ Z ngay, cô ta lạnh đến mức mặt mũi tím tái, vậy mà vẫn phải cố gượng cười trong làn gió lạnh, tiếp lời ký giả.

Lúc này đôi mắt nhìn lại, có lẽ người chủ trì đặc biệt tuyên truyền thẩm đồ năm nay sẽ có nhân tố quốc tế nên đám nghệ sĩ đều đến từ rất sớm, đặc biệt là nữ minh tinh, đều rất mẫu mực, không sợ giá lạnh, trong thời tiết giá lạnh của mùa đông thế này cũng phải ăn mặc sao cho tay, chân lộ càng nhiều càng tốt. Phản ánh rõ câu châm ngôn: “Có người mặc áo tơ tằm đen, tức là cô ta vẫn còn sống. Có người mặc áo bông, tức là cô ta đã bị lạnh chết rồi.”

Hôm nay, thật ra tôi ăn mặc tương đối bảo thủ. Trong kế hoạch là tôi sẽ mặc bộ lễ phục chiết eo, trễ ngực nhưng chỉ một câu của Tổng Minh Thành: “Hôm nay gió lớn, cẩn thận gió lùa qua khe rãnh của em, đến lúc đó phía dưới bộ lễ phục của em chính là hệ thống thông gió tự nhiên” mà kế hoạch đó bị bác bỏ ngay lập tức.

Hiện tại tôi đang mặc một chiếc váy dài theo phong cách châu Âu, không chạy theo phong cách phức tạp, bắt mắt của Hàn, Nhật, nhưng lại vô cùng đơn giản, trang nhã, còn có thể kết hợp với đôi găng tay tơ tằm dài, che chắn một vùng cánh tay, cũng giữ ấm cho tôi không ít. Tô Đình hôm nay cũng mặc một bộ lễ phục truyền thống, hoàn toàn khác hẳn phong cách ăn mặc của cô. Thấy ánh mắt nghi ngờ, nghiên cứu của tôi, cô ấy mới then thùng cười một tiếng: “Hôm nay không phải đến cùng Tô Khiêm sao, dĩ nhiên tớ phải ăn mặc đoan chính một chút chứ!”

Người cũng dần nhiều lên, những lời mỉa mai của đám nữ minh tinh khi thấy tôi một thân một mình cũng nhiều lên: “Ôi, mọi người nhìn Thẩm Miên kia! Làm sao? Bạn trai của cô ta đâu không biết? Lần này không biết sẽ tìm ai đây?” Sau đó một đám phụ nữ không tốt đẹp gì này đưa đẩy nhaum che miệng cười. Nhìn theo ánh mắt của đám người ấy, chính là Hàn Tiềm và Liễu Sơ Lãng đang đi vào. Cô nàng khoác tay Hàn Tiềm, cười rạng rỡ. Đi dự sự kiện thẩm đồ lần này chính là lời hứa của Hàn Tiềm với cô ta khi cô ta mới bước chân vào giới giải trí. Đã hứa hẹn thì nhất định phải thực hiện.

Đón ánh mắt Liễu Sơ Lãng lướt tới, tôi cũng không nổi óa hay có tâm trạng phần hận gì đó. Dù sao, người đàn ông mà cô ta đang lôi kéo này thuộc quyền sở hữu của tôi. Nhìn sang đầu khác của thẩm đồ, chính là

hình ảnh Tổng Minh Thành đang tạo hình trước ống kính, bạn gái đi cùng là một cô người mẫu mềm mại, chân dài eo thon, nhìn vô cùng xinh đẹp.

Dưới tình huống như thế này, thật sự khiến người ta không thể không cảm thấy Thẩm Miên tôi thực sự không còn kim chủ nữa, đã bị loại ra khỏi vòng. Thậm chí, hiện tại tới tham dự sự kiện thảm đỏ, ngay cả bạn trai đi cùng cũng không kiếm được.

“Không phải là tìm bạn gái đến dự cùng đấy chứ? Trước đây, không phải cô ta có người bạn tên là Tô Đình sao? Là một người mẫu đi nữa cũng không bằng một người đàn ông có chiều cao khiêm tốn. Mọi người xem đi, bây giờ lại đứng chung một chỗ, đúng là hai người phụ nữ đáng thương không tìm được bạn. Chắc muốn thu hút sự chú ý nên mới cùng nhau tham dự. Dù sao với ngoại hình như vậy nói không chừng cũng có khả năng.”

“Tôi nói này, nói không chừng cái cô Thẩm Miên đó muốn tạo scandal với Tô Đình cũng nên. Dù sao thì tiếng tăm của cô ta trong giới cũng không tốt, cũng không có người đàn ông nào chọn cô ta đâu. Chắc định công bố với bên ngoài mình là Les, liên hiệp với Tô Đình, cùng nhau tăng tấn suất xuất hiện trên báo.”

Tôi và Tô Đình đứng tránh gió trong góc nghe rõ không sót một câu nào. Tô Đình vô cùng tức giận, nhìn tôi nói: “Thẩm Miên, bạn trai của cậu đâu? Có phải đúng như những gì bọn họ nói, rơi vào tình cảnh bốn phía là địch? Có vấn đề gì cậu phải nói với tớ, dù gì tớ cũng lăn lộn trong giới người mẫu nhiều năm như vậy người mẫu nam nào tốt tớ đều biết. Nếu thực sự không được thì có thể nhờ Tô Khiêm giúp đỡ tìm một người bạn giàu có, tương mao ưa nhìn cũng không phải chuyện khó. Cậu đừng có nghĩ làm như vậy là phải cầu cạnh người khác. Cậu còn giúp tớ tránh bị Lâm Nhiễm làm khổ cơ mà.”

Tôi vỗ bả vai cô ấy, nói cho cô ấy biết, thật ra cô ấy suy nghĩ quá nhiều rồi. Dù tôi có bất kham thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không đơn phương độc mã tới tham dự sự kiện thảm đỏ thế này: “Tớ có bạn trai đi cùng, hơn nữa rất sáng giá, chẳng qua là anh ấy đi WC một lát thôi chứ thật ra là đi cùng tớ mà.”

Tô Đình nhìn tôi hoài nghi: “Thế nhưng tớ đứng đây đã 20 phút rồi. Cậu còn đứng đây sớm hơn tớ, lâu như vậy tớ cũng không nhìn thấy người đàn ông nào bên cạnh cậu.”

Cô ấy còn muốn tiếp tục sắm vai nhà trinh thám nhưng đáng tiếc bị người khác chặn lại.

Người đi tới là Lý Khải Duệ, bên cạnh anh ta là cô nàng có dung mạo ngọt ngào, đứng đầu top những người hấp dẫn nhất. Lý Khải Duệ nhẹ giọng dụ dỗ: “Điềm Điềm, em sang bên kia thảo luận về kịch bản mới với đạo diễn trước đi nhé? Anh muốn trao đổi một số vấn đề về tuyên truyền hậu kỳ Scandal với Thẩm Miên. Sau đó sẽ qua đó tìm em. Nghe lời anh nhé!”

Cô gái này lúc này mới nhìn tôi đầy khiêu khích, kiễng chân hôn lên gò má Lý Khải Duệ tuyên bố chủ quyền, mỉm cười đắc thắng rồi mới rời đi.

Tô Đình cũng lấy cớ muốn đi WC, vì vậy chỉ còn lại hai người tôi và Lý Khải Duệ. Thật ra, từ sau khi quay xong phim, dường như tôi và anh ta không có cơ hội gặp mặt, chỉ nghe nói anh ta bị “đóng băng”, ngay cả điện thoại cá nhân cũng bị khống chế. Có lúc nghệ sĩ sẽ bị rơi vào thế bị động, cho dù trên sân khấu bạn được chú ý đến nhường nào thì cũng chỉ là đối tượng bị gò bó trong một bản hợp đồng.

Lý Khải Duệ đi trên con đường rực rỡ ánh mặt trời, nhưng xem ra hôm nay trên mặt lại vương nét u buồn. Dưới mắt xuất hiện quầng thâm, nhìn ở khoảng cách gần, phần phũ cũng không che được: “Thẩm Miên, xin lỗi em!” Anh ta nói với tôi như vậy, giọng nói kìm nén nhưng lại đượm buồn.

“Em rất tốt, là một cô gái vô cùng tốt. Hiện tại gặp phải chuyện như vậy mà anh lại không thể làm gì. Thậm chí, ngay cả làm bạn trai cùng em tham gia sự kiện thảm đỏ, giữ thể diện cho em cũng không làm được... Bao nhiêu năm trong giới giải trí như vậy duy chỉ có lần này khiến anh nghĩ tới việc lùi bước. Anh biết hiện tại không thích hợp, hơn nữa lời nói này của anh cũng không có chút giá trị nào. Nhưng, anh vẫn muốn nói cho em biết, cho tới bây giờ anh chưa từng tin những gì dư luận nói về em...”

“Này, trái tim bé nhỏ của anh, từ WC đi ra anh tìm em lâu lắm rồi đấy! Sao em lại trốn ở đây? Phải đi ra trước ống kính để mọi người chiêm ngưỡng vẻ đẹp của em chứ!” Hình như Lý Khải Duệ còn có điều muốn nói nhưng lại bị một giọng nam chuẩn London từ trên trời rơi xuống chen ngang. Kurt hai tay đút túi quần, thấy Lý Khải Duệ liềm gặt đầu, nở nụ cười thân thiện, không để ý đến nét mặt kinh ngạc cùng nghi ngờ

trên mặt đối phương, nhéo mắt tôi tiếp tục nói: “Bảo bối, đừng đứng run rẩy ở chỗ này nữa, chuẩn bị sẵn sàn chưa? Chúng ta đi thấp sáng thăm đồ thôi nào!”

Lý Khải Duệ nhìn chằm chằm Kurt có chút tiêu hóa không nổi, hiển nhiên là đã nhận ra anh ta, còn vô cùng nghi ngờ thái độ thân mật giữa anh ta và tôi. Nhưng Lý Khải Duệ còn chưa kịp đặt câu hỏi thì đám phóng viên phía sau chắc là theo Kurt từ WC đã chen chúc tới, cái gì mà Tuần san ngôi sao Giải trí 100% ... tất cả giới truyền thông đều chìa microphone về phía Kurt. Mà đám phóng viên cùng với ánh đèn flash chính là thứ hấp dẫn ánh mắt mọi người nhất. Một đám đông vây quanh như vậy dĩ nhiên là thu hút sự chú ý của những nghệ sĩ khác rồi.

Thẩm Miên, người nhiều scandal, bốn phía đều là địch, thậm chí còn bị ngờ rằng không có bạn trai cùng với nhân vật quốc tế – Kurt Brown, vất vả lắm mới mời được, một trong những đối tượng scandal của Thẩm Miên, nam ngôi sao đang nổi – Lý Khải Duệ, Tôn Diễm Diễm – người nổi tiếng với vòng một thuộc hàng khủng, đứng đầu top phụ nữ quyến rũ nhất, thiên kim tiểu thư của tổng giám đốc công ty người mẫu AT. Nói thế nào đi nữa thì tổ hợp như thế này đều rất thu hút.

Tiếp theo đó là vô vàn âm thanh ập tới, ánh đèn flash loang loáng, tiếng ký giả tranh nhau phỏng vấn vô cùng huyền não cùng với tiếng oán trách của Tôn Diễm Diễm: “Kay, sao lâu như vậy anh còn chưa tới tìm em?”

Thật ra thì từ đầu tới cuối Lý Khải Duệ cũng không cần xin lỗi tôi. Anh ta có thể làm đến bước này đã là điều không dễ dàng. Anh ta khiến tôi rất cảm động, dành cho tôi rất nhiều sự khích lệ. Tôi rất thích anh ta, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó mà thôi. Mà lời tỏ tình này lập tức bị những âm thanh khác cuốn đi, tôi liền giả vờ như không nghe thấy, để sau này không khiến chúng tôi lung túng.

Mà những câu phỏng vấn sắc bén của ký giả vẫn tiếp tục. Bọn họ liều mạng chìa microphone về phía Kurt: “Xin hỏi Brown tiên sinh, lần này tới Trung Quốc có nhận xét gì về giới giải trí và diễn viên Trung Quốc không? Có thích bộ phim hay diễn viên Trung Quốc nào không? Brown tiên sinh vì điều gì mà nhận lời tham dự sự kiện thăm đồ lần này?”

Sau đó có ký giả thấy tôi đáng thương nên dành một chút tình lực cho tôi: “Thẩm Miên, cô vô tình gặp Brown tiên sinh phải không? Đường như hai người nói chuyện với nhau rất vui vẻ, đáng vẻ như không gặp chướng ngại gì về ngôn ngữ. Có thể tiết lộ một chút về nội dung cuộc trò chuyện vừa rồi không?”

Kurt quay mặt đối diện với đám đông truyền thông, nhận lấy microphone trả lời: “Lần này ngoại trừ muốn thưởng thức văn hóa Trung Hoa, muốn cảm nhận nét phong tình của đất nước này, nguyên nhân quan trọng nhất là vì một người bạn cũ của tôi sẽ tới dự sự kiện thăm đồ lần này, tôi muốn cùng thăm dự với cô ấy.”

Lời vừa dứt quả nhiên đám ký giả lại càng ồn ào huyền não, bởi vì Kurt nói là cô ấy. Sau đó, một ký giả to gan hỏi thẳng: “Brown tiên sinh có thể tiết lộ tên vị tiểu thư vinh hạnh đó được không?”

Kurt vô cùng lịch sự, trả lời “Sure” một tiếng, sau đó liền hành động theo ý mình, ôm chầm lấy tôi: “Vị này chính là bạn cũ của tôi.” Những lời này nói ra quả nhiên khiến giới truyền thông trợn mắt há mồm. Anh ta vẫn còn chưa hài lòng bởi thêm mấy câu: “Tôi và Terry bé nhỏ đã quen biết nhau từ lâu. Cô ấy là một cô gái vô cùng ngọt ngào, lại có khả năng diễn xuất thiên phú. Mấy lần tôi mời cô ấy diễn kịch bản của mình đều bất hạnh bị cô ấy từ chối. Lần này có thể đến Trung Quốc tham gia sự kiện này cũng là nhận được sự ngầm cho phép của cô ấy, nhắc tới đây phải là vinh hạnh của tôi mới đúng.” Nói xong những lời này, trong lúc mọi người còn đang thẳng thốt rót cả cằm, trong sự yên tĩnh hiếm hoi này, anh ta dùng lễ nghi vừa tôn trọng lại vừa nghiêm túc hôn lên tay tôi.

Đại khái sau vài phút đứng hình, đối diện với loại tin tức “hot” thế này bọn họ như kẻ điên, nháy máy ảnh tanh tách, ánh đèn flash loang loáng, ghi lại hình ảnh Kurt hôn lên tay tôi, một tuần sau hình ảnh này vẫn xuất hiện đầy trên trang nhất các báo.

Mà tôi như có thần giao cách cảm, phát hiện ra như có làn sóng điện độc từ phía bên kia bắn đến, quay đầu lại, quả nhiên Hàn Tiềm đang nhéo mắt nhìn tôi, nở một nụ cười kinh tâm động phách (Rung động lòng người) với tôi. Mặc dù không rõ hàm ý trong đó nhưng tôi dám chắc đó không phải là ý gì tốt.

Tôi cảm thấy chân mình mềm nhũn nhưng mà đám ống kính kia vẫn đang hướng về tôi, đối với sự kiện phát sinh ngoài ý muốn thế này dĩ nhiên bọn họ sẽ truy đuổi giống như con ruồi gặp miếng thịt tươi vậy. Cũng

may, cuối cùng thì âm nhạc cũng vang lên, đôi nam nữ trên thảm đỏ đang bị chấn động bởi sự kinh ngạc kia không thể không điều chỉnh lại biểu cảm khuôn mặt, khoác tay cùng nhau mỉm cười bước trên thảm đỏ.

Kurt xoay khuôn mặt mỉm cười nhìn tôi, làm tư thế mời về phía tôi. Mà lúc này, lối đi vào lại xuất hiện thêm một người ngoại quốc có đôi mắt xanh biếc, vừa sáng, vừa mang một vẻ đẹp riêng, lập tức hấp dẫn ánh mắt đám nghệ sĩ xung quanh tôi, lúc trước còn len lén quan sát tôi và Kurt. Tôi nghe thấy một người trong bọn họ che miệng thở dài: “Trời ạ! Là Bobby! Phim chiếu rạp chỉ cần có anh ấy đồng nghĩa với việc sở hữu một tấm vé đảm bảo cho phòng bán vé như các bộ phim Hollywood! Anh ấy cũng tới kìa!”

Sau đó tôi thấy tấm vé bảo đảm này hướng về phía cameras thành thạo nở nụ cười, sau đó đi về phía tôi và Kurt.

“Không phải là cùng tới tìm Thẩm Miên đấy chứ?”

“Sao có thể? Cô cho rằng cô ta là cái gì chứ? Có chăng cũng bởi vì Scandal đang tuyên truyền bên Anh. Người ngoại quốc lại chưa thấy qua cái gì gọi là nét đẹp thực thụ, một vài chiêu Thái cực quyền cũng có thể tùy tiện gọi là công phu, sau đó tôn sùng thành biểu tượng của người Trung Quốc, giống như người Trung Quốc nào cũng có công phu vậy. Tám phần là Kurt sau khi xem xong Scandal liền cho rằng cô ta chính là hình mẫu cho vẻ đẹp Trung Quốc. Đây thực sự là còn chưa xem hết thôi, đối với văn hóa nước khác thì cảm thấy mới lạ, thấy cái gì cũng tốt. Vì vậy, Thẩm Miên không thể nào cũng quen Bobby được. Tám phần là anh ấy tìm Kurt.”

Tôi yên lặng nghe lời thì thầm của mấy cô nàng bên cạnh, rất muốn nói cho các cô ấy biết, cái vị là tấm vé bảo đảm này, thật không may, năm đó chúng tôi đều quen. Chính là bị Kurt thuyết phục trở thành người ủng hộ chủ nghĩa đa chủng tộc.

Nhìn mấy người phía sau Bobby, ít nhiều cũng có chút ấn tượng, đều là những người tốt nghiệp học viện của chúng tôi. Đang mải suy nghĩ thì người an hem vé bảo đảm xông lại dành cho tôi và Kurt một vòng ôm mạnh mẽ. Là cái ôm đem cả hai chúng tôi ôm vào ngực, tiếng máy ảnh lại không ngừng vang lên, trên mặt mọi người xung quanh đều là sự kinh ngạc, không giải thích được lại càng cảm thấy buồn bực.

Mà tôi trong lòng rơi lệ, có lẽ thảm đỏ này sẽ là nơi tụ họp bạn học đại học của tôi mất. Lại thêm một điều không may nữa là, năm đó tôi từng vỗ ngực nói rằng, nếu có một ngày có thể gặp lại nhau, Thẩm Miên tôi còn chưa lấy chồng, tôi nhất định sẽ nude toàn bộ chạy ba vòng quanh dê.

Cho nên khi nhìn thấy ánh mắt cười gian của Bobby, tôi ngốc nghếch bật thốt lên một câu: “Tôi đã có vị hôn phu.” Nhưng thật ra ý của câu nói đó là, có vị hôn phu và đã kết hôn cũng không khác nhau là mấy, anh đừng có nhắc lại chủ ý bắt tôi nude chạy lòng vòng, lại quên mất nơi đây còn có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào tôi, bao nhiêu máy ghi âm đang làm việc. Mà câu nói “Tôi đã có vị hôn phu” này nói với người vừa gặp mặt, đặc biệt đối với người khác phái, sẽ khiến cho người ta suy nghĩ miên man đến cỡ nào. Hơn nữa, ngày hôm sau những bài báo với tiêu đề hận không gặp khi người chưa kết hôn, chàng trai Bobby si tình lệ rơi tại chỗ, tan nát trái tim Trung Quốc, Nhật ký của một người đàn ông chờ đợi trong đau thương, Chờ đợi, thị suốt đời, từ lúc ban đầu cho tới khi già nua, Bàn luận về phần trăm thành công của hôn nhân trong nước nghiệm chứng cho việc để có được tài hoa hơn người thì phải trả giá bằng máu và nước mắt.

Nhưng trừ những tin tức lá cải này thì thân phận của tôi cũng khiến truyền thông phải đặt ra câu hỏi và suy đoán. Dường như trong một đêm, Thẩm Miên trở thành từ khóa có số lần tìm kiếm nhiều nhất, mà hứng của đám ký giả cuối cùng cũng bị tôi thổi bùng lên. Sau đó, tôi thú nhận thân phận thật với Tô Đình, hơn nữa cuối cùng cũng thuyết phục thành công khiến cô ấy tin tưởng, sau đó hỏi cô ấy: “Đối với chuyện xảy ra hôm sự kiện thảm đỏ, cậu thấy thế nào?”

Cô ấy trả lời tôi thế này: “Lúc ấy tớ chỉ cảm thấy mắt lóa sáng, hóa ra cậu lợi hại như vậy. Còn thái độ của mọi người xung quanh thế nào thì đại đa số cho tớ cảm giác là, vào giờ phút này, bao nhiêu phi tiêu cũng không đủ dùng...”

Sau đó, cô ấy quay đầu hỏi tôi: “Lần trước cậu nói Kurt và cậu cùng nhau đến phải không? Nhưng là anh ấy một mình đi WC, hơn nữa đi rất lâu mới trở lại. Haizz, tớ thích phim của anh ấy nhiều năm rồi, nhưng là, có phải anh ấy có chút nan ngôn chi ẩn (Nổi niềm khó nói) hay không?”

Đúng vậy, sau khi Tô Đình biết thân phận tôi chỉ kinh ngạc trong giây lát rồi bình tĩnh lại ngay, thái độ với tôi hoàn toàn không khác khi trước chút nào, ngược lại còn quần lấy năn nỉ tôi chứng thực, đạo diễn nổi tiếng thế giới Kurt Brown có phải có chút nan ngôn chi ẩn hay không, ví dụ như bệnh trĩ.

48. Chương 48: Sau Khi Về Nước, Kurt Than Vãn, Khóc Lóc Một Trận Linh Đình, Hình Tượng Thần Thánh, Đẹp Đẽ Của Hàn Tiềm Trong Lòng Anh Ta Đã Hoàn Toàn Sụp Đổ

Về sau, trên TV liên tục phát sóng hình ảnh: Nhà đầu tư đồng thời cũng là MC của bữa tiệc vác cái bụng bầu mấy tháng, văng nước bọt tung tóe về phía ống kính: “Bữa tiệc thảm đỏ lần này tôi dám khẳng định, 100 năm trước cũng chưa từng gặp, mà 100 năm sau cũng sẽ không có!” Sau đó, người chủ trì cầm microphone tổng kết tin tức giải trí trong một năm qua: “Sự kiện năm nay thực sự khiến chúng ta thấy được rất nhiều chuyện ngoài ý muốn. Tuy rằng, trời rất lạnh, nhưng không khí nơi đây lại sôi nổi hơn bất kỳ thời gian nào trong năm.”

Điều khiến rất nhiều nữ minh tinh cắn răng nghiền lợi là, bữa tiệc tuyệt vời, náo nhiệt như vậy mà mình lại chủ thu hút được một vài ống kính, mà mục tiêu chính của chúng lại không phải là thân phận, địa vị của các cô ấy. Những nhân vật hạng hai cắn răng vì sự kiện lần này bỏ ra một khoản lớn để sắm những bộ trang phục thiết kế riêng, trong nháy mắt đều trở nên vô ích.

Lúc này, tại nơi đây thật ra thì cũng đã có nữ minh tinh không thể kìm nén tâm tình oán hận của mình, ánh mắt ác ý bắn tới không thêm che giấu. Đáng tiếc, mọi chuyện lại phát triển không theo những gì mà mọi người thường mong muốn. Khi Kurt mang về mặt kiêu ngạo, khoác tay tôi bước trên thảm đỏ, chúng tôi không phải là cặp đôi duy nhất ở đó nhưng tất cả máy quay, và ống kính máy ảnh đều hướng hết về phía chúng tôi. Dưới ánh đèn flash nhấp liên tục như vậy, khiến tôi không mở nổi mắt. Vì vậy cảnh tượng trên thảm đỏ chính là Kurt mang về mặt tươi cười, đặc ý hình tượng điển hình của nhân vật tầm cỡ quốc tế, còn tôi thì mang về mặt vô cảm. Thế nên, giới truyền thông khuôn mặt đó là vì thấy biến không sợ, thể hiện rõ nét phẩm chất thanh cao của dân tộc Trung Hoa, còn một số tờ báo khác lại gọi nó là vẻ đẹp cao quý, lạnh lùng không ai bì nổi.

Thái độ của giới nghệ sĩ với tôi cũng chia ra làm hai loại. Ví dụ như hành lang dẫn tới hội trường lúc này văng ra tiếng bàn tán xôn xao từ phòng hút thuốc: “Thẩm Miên? Cô thật sự có bản lĩnh. Không những lên giường với đám đàn ông con trai trong nước, chẳng lẽ tất cả đàn ông đều có trong danh sách của cô ta? Cô ta thực sự leo lên được cả giường của sao Hollywood? Chỉ cần lên giường là có thể có được thành tựu cả đời? Cùng lắm cũng chỉ diễn thành thạo cảnh giường chiếu mà thôi, chứ giao cho cô ta một bộ phim hay, một kịch bản xuất sắc chắc bị cô ta phá hỏng cũng nên.”

Sau đó có thêm mấy giọng nữ líu ríu phụ họa, nội dung càng nói càng khó nghe. Được chứng kiến tận mắt mấy cô gái kia có thể nói lưu loát những lời như vậy khiến tôi cảm thấy kinh ngạc, vì vậy đi tới gõ cửa: “Hôm nay tất cả hội trường đều cấm hút thuốc lá, hơn nữa Sully, vừa rồi tôi thấy người đại diện của cô đang tìm cô đó.” Sully chính là cô gái vừa rồi nhiệt tình công kích tôi, tham gia cả hai lĩnh vực điện ảnh và ca hát, thân hình hấp dẫn, giọng hát cũng ngọt ngào. Vốn HT có kế hoạch lãng xê cô ta, nhưng cô ta lại là người quá dễ tâm vào những chuyện vụn vặt, chỉ nhìn vào mặt tối của việc sử dụng quy tắc ngầm, không muốn dùng thực lực của bản thân để phát triển mà luôn nịnh bợ, luồn cúi. Lần trước bị chụp trộm có quan hệ bất chính với một nhà sản xuất đã có gia đình, mặc dù công ty đã cố gắng khống chế tin tức nhưng cũng vô cùng thất vọng về cô ta.

Ranh giới trong mối quan hệ giữa con người và xã hội của người nghệ sĩ chân chính rất mong manh. Bởi vì trong lòng cô ta, nghệ thuật chính là chốn bồng lai. HT sẵn sàng lãng xê một cô gái không ranh thế sự nhưng tiếng tăm trong sạch, bảo vệ cô ấy, để cho càng nhiều người biết về cô ấy cũng sẽ không cố gắng đầu tư ột cô gái ham hư vinh, bị lợi ích làm mê muội tâm can. Mấy năm gần đây, thực sự Sully khôn được thuận lợi lắm. Thứ nhất quan hệ bất chính với nhà sản xuất nọ bị bại lộ, vợ ông ta vô cùng tức giận. Thứ

hai, HT không còn coi trọng cô ta như trước nữa, thậm chí có phần hạn chế các hoạt động của cô ta. Sully lại càng điên cuồng sa đọa, mà trong hợp đồng có quy định cấm không được hút thuốc, vì nó sẽ làm hỏng giọng hát. Mấy năm nay, cô ta vốn không đi biểu diễn, làm việc lại quá kèn kịu, khiến người quản lý cũng phải oán hận. Nếu như cô ta lại gây họa nữa thì việc ký tiếp hợp đồng vào cuối năm nay cơ bản là không có khả năng.

Tôi nói xong, hít một hơi rồi rời khỏi căn phòng tràn ngập mùi thuốc lá kia ngay lập tức. Sự kiện thảm đó bắt đầu từ sáng đến trưa là kết thúc. Nghiêm túc mà nói, buổi tối bữa tiệc thực sự mới bắt đầu. Trong hội trường lúc này đang diễn ra buổi lễ trao giải thưởng, thống kê lại quá trình phát triển và các tác phẩm xuất sắc trong hai lĩnh vực điện ảnh và ca nhạc trong một năm qua. Lúc này mới là giai đoạn khai mạc, tôi không muốn phải gò bó mình tại chỗ ngồi đã được sắp xếp trước, vốn định đi dạo một lúc cũng không ngờ rằng người sợ nổi tiếng, heo sợ mập. Bất kể chỗ nào tôi đi qua, đều có một đồng ánh mắt như có như không nhìn sau lưng tôi. Đi đến WC, quả nhiên thấy áp người đang xếp hàng dài. Nữ minh tinh tới tham dự thảm đỏ cho dù là lý do gì cũng đều phải nín nhịn, lúc này người đến để sửa sang lại dung nhan hay giải tỏa áp lực cho bàng quang rất nhiều. Tôi yên lặng đứng ở cuối hàng, cô người mẫu với khuôn mặt trắng hồng xinh xắn ở phía trước thấy tôi cũng chớp mắt, như bị sét đánh trúng, làm ra hành động rất khiêm nhường: “Chị, chị lên trước đi, em không vội.” Nói xong còn không quên chọc chọc người bạn phía trước. Người bạn kia cũng nhanh chóng hiểu ý, tiếp lời: “Chị, chị lên trước, lên tước đi. Em cũng không gấp.” Cả dãy hàng này bỗng nhiên như bị giồng tổ kéo qua vậy, tôi thấy có những gương mặt quen thuộc cũng đứng trong hàng. Có những gương mặt đã từng nhiệt tình công kích tôi, giẫm đạp lên địa vị của tôi, bây giờ lại cười như đây là lần đầu tiên quen biết tôi vậy.

Hiện tại, trước mặt tôi các cô ấy giấu đi khuôn mặt xấu xa và hèn mọn đi, chỉ là những câu nói “Cô, chị, em lên trước đi”, rõ ràng tôi nhìn thấy mấy cô ấy phải kìm nén đến mức chân cũng phải run lên. Tôi không khỏi có chút cảm khái, mọi chuyện có vẻ không được ổn lắm thì phải! Sau khi cô người mẫu đầu tiên lên tiếng nhường chỗ, những người khác người trước tiếp người sau cũng đều hành động tương tự.

Khi tôi từ WC đi ra thì sắc mặt của cô gái đứng cuối hàng dường như không ổn lắm. Trước đây, người nhỏ nước miếng lên mặt tôi chính là cô ta, hiện tại người muốn liếm lại nước miếng cũng là cô ta. Cô ấy có lựa chọn hành động như vậy cũng không có nghĩa người bị cô ta nhổ nước miếng vào phải quên những việc đã xảy ra.

Sau này, khi tiếp nhận HT, những nghệ sĩ có thể trọng dụng, những người thích sinh sự tôi đều đã rõ trong lòng. Tống Minh Nguyên nói không sai. Có một số thứ, những người có địa vị ở trên cao không thể cảm nhận được, bởi vì thái độ của rất nhiều người đối với bạn chính là căn cứ vào địa vị của bạn.

Tôi đi vào căn phòng bên cạnh, lại thấy Liễu Sơ Lãng đang nói chuyện với Hàn Tiềm. Thái độ của Hàn Tiềm rất nghiêm túc, hơn nữa ánh mắt cũng lạnh lùng. Liễu Sơ Lãng cúi đầu không rõ biểu cảm, nhưng bán tay cầm túi xách của cô ấy lại hiện rõ những khớp xương, hiển nhiên là do dùng sức. Tôi lặng lẽ đến gần, dùng rèm cửa sổ che kín thân hình của mình, muốn nghe xem nội dung cuộc nói chuyện là gì, nhưng không ngờ lại chỉ nghe được một câu cuối cùng.

“Sau này, con đường đi thể nào đều phải dựa vào chính bản thân em.” Thái độ anh nói chuyện với Liễu Sơ Lãng có phần xa cách, giống như đang tạm biệt. Liễu Sơ Lãng đột nhiên ôm tay anh. Đầu cũng ngẩng lên, mặt đầm lệ, vẻ mặt thống khổ, muốn nói lại thôi. Tôi phiên dịch ý mà ánh mắt kia của cô ta muốn nói với Hàn Tiềm chính là: “Anh hiểu, anh hiểu, nhất định anh hiểu mà!” Quả thật lúc này không tiếng động lại thẳng có tiếng.

Trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy căng thẳng, khó khăn lắm mới nâng cao được sức chịu đựng trước mỹ nhân. Một người con gái vì bạn đau lòng mà rơi lệ, là đàn ông ai cũng đều sẽ mềm lòng, huống chi đây còn là một người con gái xinh đẹp.

Sau đó, tôi nghe thấy Hàn Tiềm nói: “Xin lỗi, vị hôn thê của anh tới.”

Nói xong liền đi thẳng tới chỗ tôi đang núp sau rèm cửa sổ, xoay một cái kéo rèm cửa sổ ra, dường như kéo tấm màn che ra vậy.

Dường như Liễu Sơ Lãng vị ba từ “vị hôn thê” làm cho khiếp sợ, tạm thời thu lại vẻ mặt thống khổ, kinh ngạc ngẩng đầu lên. Ánh mắt không dám tin của cô ta nhìn tôi đứng phía sau rèm cửa sổ càng thêm mãnh

liệt, lại không thêm để ý tới hình tượng, miệng mở lớn, mấp máy: “Thắm... Miên... Thắm Miên? Thắm Miên!”

Đây là lần đầu tiên Hàn Tiềm có hành động thân mật với tôi trước mặt người khác, anh vuốt đầu tôi như đang vuốt đầu con mèo béo mập của anh vậy. Nhìn Liễu Sơ Lãng, cuối cùng thì tôi cũng không còn như con chim nhỏ sợ cành cong như lần đầu tiên gặp mặt cô ta nữa. Khi đó, Hàn Tiềm đẩy cô ấy ra trước ông kính, sau đó nói một câu “Vai nữ chính thứ hai, là cô ấy”. Tâm trạng lúc đó thật khó diễn tả thành lời.

Tôi rất an tâm, bởi vì rất đáng tiếc, Hàn Tiềm đáp trả hàm ý của Liễu Sơ Lãng là “Anh không hiểu, anh không hiểu.”

“Đi thôi, đám bạn em ở đâu vậy?” Hàn Tiềm chỉnh lại cánh hoa bị lệch trên ngực giúp tôi, sau đó còn thân mật hôn trán tôi, trong lúc đó tôi đang giả thích vì bữa tiệc hôm nay không có người phiên dịch tiếng Anh, bọn họ ở lại cũng không có ý nghĩa gì nên đã tụ tập ở quán bar trước rồi, đồng thời theo thói quen nhìn đông nhìn tây sợ bị cánh phóng viên chụp được cảnh này.

Hành động như vậy quả nhiên khiến Hàn Tiềm bật cười: “Thật sự em bị chèn ép quá lâu rồi. Sau này sẽ không cần phải như thế này nữa. Chúng ta có thể cùng nhau tản bộ dưới ánh mặt trời.” Khu vực xung quanh đây là khu vực người không phận sự miễn vào nên Hàn Tiềm rất bạo dạn kéo thất lưng tôi.

Liễu Sơ Lãng ở đối diện, sắc mặt tái nhợt, chu môi lên nói: “Lại là cô ta, Tổng tiểu thư cũng lại là cô ta. Em thực sự không nghĩ tới tình huống này, không trách, Thắm Miên dính phải bao nhiêu scandal như vậy mà không hề bị HT đóng băng.” Giọng nói của cô ta run rẩy còn cảm khái, nhưng cũng nhanh chóng thu lại những suy nghĩ trong lòng, đứng hồi lâu không nói một lời nhìn bóng lưng của tôi và Hàn Tiềm đang dần rời xa.

Lần sau gặp lại cô ấy chính là trên sân khấu trao giải, Scandal gặt hái được rất nhiều thành công trên trường quốc tế. Tôi được nhận giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất của năm, Liễu Sơ Lãng cũng được các nhà chế tác phim bình chọn là nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của năm. Chúng tôi sóng vai nhau đứng phía sau cánh gà, chờ xướng tên lên sân khấu nhận giải.

Trong thời gian chờ đợi, căn bản Liễu Sơ Lãng không hề nói chuyện với tôi, nhưng đến khi người dẫn chương trình vinh danh cô ta, trước khi lên sân khấu cô ta mới nhàn nhạt nói với tôi: “Ở nơi này tôi có cũng có thể nhận được vai nữ diễn viên chính xuất sắc nhất. Tôi không phải là kẻ thua cuộc.” Vì vậy, không muốn tôi thương hại, không muốn tôi đứng bên cạnh Hàn Tiềm nhìn cô ta bằng ánh mắt của người thắng cuộc. Đến khi tôi hiểu được ý trong lời của cô ta, định mở miệng đáp lại gì đó thì cô ta đã bước nhanh như một làn gió thơm ngát, như một cánh bướm bay lướt qua tôi lên sân khấu nhận giải.. Ánh đèn chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp của cô ta, cô ta nở nụ cười tiêu chuẩn, vô cùng tao nhã gửi lời cảm ơn đến mọi người, dùng tư thái của người chiến thắng. Tôi thấy dưới sân khấu có không ít người nhìn cô ta vừa sùng bái vừa hâm mộ, bỗng nhiên nở nụ cười.

Liễu Sơ Lãng là một người phụ nữ thông minh. Hơn nữa nhìn cách mà cô ta thể hiện thì cũng không phải là người không phóng khoáng, cầm lên được thì cũng buông xuống được.

“Sau đây là giải diễn viên mới xuất sắc nhất của năm! Thắm Miên! Thắm Miên tiểu thư, mời lên sân khấu! Xin mọi người một tràng pháo tay chúc mừng.”

Tiếng vỗ tay như sấm.

Tôi nhìn vô số ánh mắt phía dưới, đây là lần đầu tiên tôi đứng trên sân khấu này với vai trò là người nhận giải. Cuối cùng thì những cố gắng và khả năng diễn xuất của tôi cũng được người khác thừa nhận mà không phải chú ý đến những tin tức, scandal của tôi.

Cầm microphone trên tay, tôi xúc động đến nói năng lộn xộn: “Cảm ơn tất cả TV”. Quả nhiên phía dưới vang lên tiếng cười khiến tôi lung túng không biết phải làm sao. Bên cạnh lại có người cầm tay tôi, hoa giải sự lung túng giúp tôi, là Hàn Tiềm, anh là khách quý được mời lên trao giải.

Tôi nhận cúp thưởng từ tay anh, anh thuận thế ôm tôi, tôi nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực anh. Đây là lần đầu tiên tôi và anh tiếp xúc thân mật trước sự chú ý của dân chúng, cũng may là dưới

thân phận nhà đầu tư và nữ chính, một cái ôm cũng có thể hiểu được. Điều mà tôi không ngờ tới là sau khi buông tôi ra, Hàn Tiềm lại nâng cầm tôi lên phủ môi xuống ngay tại sân khấu trao giải.

Đầu của tôi nổ mạnh một tiếng, lúc này người dẫn chương trình trên sân khấu cũng phải thốt lên, dưới sân khấu có xôn xao cũng không tính là gì. Hàn Tiềm nhẹ giọng nói bên tai tôi: “Bây giờ sẽ không còn sợ phóng viên chụp được ảnh công khai quan hệ của chúng ta nữa phải không?”

Đúng vậy, đương nhiên là không sợ nữa, bởi vì anh đã đi trước một bước công khai mất rồi còn đâu. Thái độ còn vô cùng kiêu ngạo, chẳng thêm kiêu dè. Mọi người đều nhìn về phía Tống Minh Thành đang muốn kiểm kê lại đại diện của HT. Dù sao Tống gia và Hàn gia cũng có hôn ước. Không khí trong hội trường trở sôi sục, Hàn Tiềm hôn tôi dĩ nhiên sẽ khiến rất nhiều nữ minh tinh phải mang phiền muộn và bất bình trong lòng, nhưng sau này chắc chắn Tống gia sẽ tuyệt đối không để tôi dễ thở. Bọn họ mong chờ hai nhà trở mặt, tôi bị kẹp ở giữa trượt chân cũng sẽ trở thành con pháo chết thay.

Cho nên, khi Tống Minh Thành lên sân khấu mọi người nhìn anh ấy chằm chằm như đánh tiết gà, đặc biệt một hành động cau mày rất nhỏ của anh ấy cũng bị vô số phụ nữ phía dưới sân khấu phóng đại thành sự yên lặng trước bão tố.

Tống Minh Thành cũng từng có scandal với tôi, có lẽ anh ấy sẽ cùng Hàn Tiềm tranh giành ngay tại đây, hành động như những lời đồn đại về đám công tử nhà giàu, hoặc có thể vì hôn ước của Tống tam tiểu thư và Hàn Tiềm, anh ấy sẽ không từ thủ đoạn nào truy giết tôi, sau đó trở mặt với Hàn gia.

Có rất nhiều suy đoán, nhưng đáng tiếc tất cả đều sai.

Tống Minh Thành cười tươi rồi bước lên sân khấu. Vì ánh đèn làm chói mắt nên mới nhúu mày, vừa bước lại gần với trò chuyện với tôi: “Tôi muốn được cùng một thành viên trong công ty, người đã cố gắng hết sức, dụng công khắc khổ cùng chia sẻ thời khắc này.”

Thậm chí, anh ấy còn tháo chiếc cúc trên cùng, dừng lại một lúc rồi mới tiếp tục: “Thẩm Miên tiểu thư, xin hỏi, em có thể cho anh vinh hạnh này được không? Sự phát triển của HT một năm qua cũng có quan hệ rất lớn tới em.”

Mọi người lại xôn xao ca lên.

Tôi đứng trên sân khấu mà không giấu nổi kinh ngạc, Tống Minh tổng kết ngắn gọn tiềm lực phát triển của các nghệ sĩ trong một năm qua, sau đó cuối cùng lại nhắc đến tôi: “Trong rất nhiều nghệ sĩ như vậy, người tôi muốn cảm ơn nhất, cũng chính là Thẩm Miên. Cảm ơn cô ấy đã làm bạn cùng tôi vượt qua rất nhiều ngày đêm.”

Lời nói lớn mật này khiến người fta phải suy nghĩ miên man. Anh ấy còn nháy mắt bước tới hôn lên má tôi, trái phải mỗi bên một cái: “Một bên này là thay cho anh trai tôi.”

“Cảm ơn em đã cùng anh trải qua những ngày vui vẻ như vậy.” Tống Minh Thành ôm tôi: “Mà hiện tại cuối cùng cũng đến ngày phải nói câu tạm biệt, nhưng anh vĩnh viễn sẽ ở đây cùng em, chúng ta chính là cặp song sinh thân mật nhất thế giới.”

Sau bữa tiệc này tôi không muốn nghĩ tới nữa, chính là một cú nổ vang dội, chẳng cần tưởng tượng cũng biết thế cục càng trở nên ồn ào. Tôi không ngờ Tống Minh Thành sẽ công khai ở chỗ này, vì vậy ứng phó không kịp, nửa sau của bữa tiệc tựa hồ tôi phải núp mình trong lòng Hàn Tiềm để anh bảo vệ tôi rời khỏi đây. Anh đưa tôi qua rất nhiều ống kính, đám người vây quanh tôi loạn hết cả lên. Tôi chỉ nhìn thấy đám phóng viên điên cuồng xông tới, sau đó là cánh tay hữu lực của Hàn Tiềm.

Sau khi an toàn lên xe, Hàn Tiềm vuốt ve mặt tôi: “Bây giờ còn sợ không? Sau khi công bố tin tức mà tình cảnh vẫn nằm trong sự không chế thế này là tốt lắm rồi. Tống Minh Thành cũng đã chuẩn bị rất vẹn toàn. Tất cả đều nằm trong kế hoạch.”

Quả nhiên sớm đã có tính toán. Tôi có chút khó chịu. Tống Minh Thành rốt cuộc là anh sinh đôi với ai? Mới vừa rồi trên sân khấu còn nói những lời tình cảm như vậy, làm cho tôi xúc động đến rơi lệ, thì ra sớm đã làm phản sau lưng.

Hàn Tiềm dường như đã biết trước tôi sẽ chất vấn, chỉ cười cười: “Tổng Minh Thành còn dừng cùng chiến tuyến với em chỉ là lần này hành xử không khéo mà thôi. Cậu ấy có một sô chuyện không hay ho cho lắm bị anh biết được, nếu để cho anh cả em biết thì cuộc sống sau này của cậu ấy chắc sẽ không dễ chịu.”

Trong lòng tôi thầm mắng Tổng Minh Thành là cái đồ vô dụng. Khẩu hiệu từ nhỏ của chúng tôi là làm chuyện tốt tất nhiên phải để lại tên, làm chuyện xấu nhất định phải khiêm tốn. Nhưng hóa ra anh ấy đã không còn nhớ nữa rồi.

Tôi liếc mắt nhìn Hàn Tiềm, anh lái xe, khéo mắt cũng hiện lên sự vui vẻ. Tôi đá lưng ghế anh một cái: “Anh công khai mọi chuyện sớm như vậy, sau này hối hận thì sao? Ví dụ như Tổng Minh Thành, có lẽ cả đời này cũng không có hy vọng công khai mọi chuyện như vậy, để còn được tự do tự tại ở bên ngoài thêm mấy năm nữa.”

Hàn Tiềm quay đầu lại nhìn tôi, ý vị thâm trường: “Anh không giống cậu ấy. Anh công khai, có em, cũng vẫn có thể tự do tự tại.”

.....

Sau đó chúng tôi liền lái xe đến quán bar tụ hội với đám Kurt. Trước khi tới phòng bao, tôi nhấn mạnh với Hàn Tiềm, nếu lần này bị bọn họ cười nhạo, ngàn vạn lần đừng để bụng mà phí hoài bản thân, phải luôn nghĩ rằng, thế giới này có rất nhiều thứ tuyệt vời.

Một mình Kurt thì chưa đủ để khiến người khác sợ hãi, nhưng nếu là cả một đám người không tầm thường như Kurt thì... Năm đó, tôi còn bị ép buộc phải lập lời thề khỏa thân chạy lung tung như vậy, huống chi là một người không có kinh nghiệm tiếp xúc với những ngôi sao nước ngoài này như Hàn Tiềm.

“Còn nữa, anh phải nhấn mạnh, chúng ta chẳng khác gì đã kết hôn nhé! Bọn họ chắc chắn sẽ nghĩ ra trăm phương nghìn kế không cho em giải vây giúp anh. Anh phải thật cơ trí, ngàn vạn lần đừng xấu hổ thì mới không bị o ép.” Tôi không ngừng nhắc nhở Hàn Tiềm. Anh trừ cau mày, gật đầu ra thì trên mặt không có biểu cảm dư thừa nào.

Chúng tôi vừa vào, quả nhiên không khí ồn ào bên trong ngưng lại toàn bộ. Mọi người đồng loạt dùng ánh mắt không chút nào che giấu, tìm tòi, nghiên cứu nhìn Hàn Tiềm. Có người bạn từng làm nghệ thuật về thân thể con người trực tiếp liếc nhìn hạ thân của Hàn Tiềm. Lý luận của anh ta là, nhìn một người đàn ông, trước phải nhìn phương diện đó trước rồi mới nhìn mặt. Tôi cảm thấy thật may khi Hàn Tiềm gặp họ anh đã trưởng thành, đám người kiêu ngạo này đã khiến cho thời kỳ thanh xuân của không ít đàn em khóa dưới trở nên khốn quẫn. Dù sao, bởi vì nơi đó nhỏ mà bị cười nhạo đối với một người đàn ông mà nói là một hành động vô nhân đạo, thậm chí có thể trực tiếp dẫn tới tương lai không thể nhân đạo.

“Hey, xin chào, anh là bạn trai của Terry sao? Anh thích mặc quần lót màu gì, nhãn hiệu gì?”

“Có phải anh đã cự tuyệt Kurt không? Anh không thích loại đàn ông như Kurt sao? Vậy anh thích loại đàn ông nào? Tôi thế này anh có thích không? Tôi không ngại đồ của Terry đâu.”

“Tại sao anh lại muốn kết hôn với Terry? Ban đêm ngủ cô ấy còn ngứa rất to nữa. Ngày trước chúng tôi ngủ cùng nhau rất nhiều lần, sau này vì không chịu nổi mới chia tay với cô ấy.”

Tôi.....

Đến bây giờ, cuối cùng tôi cũng biết tại sao ở Anh nhiều năm như vậy, bị Kurt ca ngợi hết lời như vậy nhưng vẫn không biết nguyên nhân tại sao không thể xuất đi được.....

Tôi nuốt nước miếng nhìn Hàn Tiềm, mới phát hiện anh vẫn rất trấn định, tự nhiên, nâng ly cocktail trong tay lên: “Quần áo màu sắc thực ra thì tôi cũng thích, nhưng cậu mặc một chiếc quần chữ T sáu màu như vậy tuyệt đối tôi sẽ không chọn. Đặc biệt cậu lại mặc chiếc quần như thể bên trong chiếc quần bó sát, một khi khom lưng sẽ nhìn thấy một đoạn màu xanh lá cây, thật chẳng ăn nhập với khí chất và trang phục bên ngoài của cậu một chút nào. Hơn nữa mặc quần bó sát như vậy sẽ là lộ hình dáng của quần chữ T.” Sau đó, anh chỉ vào chàng trai tóc vàng vừa mới hỏi anh vấn đề quần lót, ngay thơ hỏi: “Hơn nữa cậu không cảm thấy khó chịu sao? Như vậy không tốt cho công năng đàn ông lắm đâu.”

Sắc mặt tóc vàng rớt cuộc cùng màu xanh ngắt với quần lót của anh ta... Vị này chính là chuyên gia trang điểm số một, số hai nước Anh, có phong cách vô cùng khác biệt, nhưng cách ăn mặc của anh ta lại không cao siêu như tài nghệ trang điểm của anh ta. Người trong nghề đều rõ bí mật này nhưng vì uy danh của anh ta nên không ai dám nói ra. Lần này đại khái chính là đã kích trí mạng, dù sao những người tự xưng là nhà nghệ thuật phần lớn tâm hồn rất yếu đuối.

Hàn Tiềm trả lời vấn đề này tựa hồ đã ép không khí xuống, hơn nữa có người còn đang len lén cười.

Bobby tiên phong: “Tom à, tớ thực sự muốn nói với cậu từ lâu rồi, đổi quần lót đi, chúng tớ nhìn cũng thấy đau mắt lắm.” Những người khác cũng liên nhau nhao nhao đồng tình.

Hàn Tiềm lại tiếp tục nói: “Còn vị tiên sinh này, nếu cậu có thể sinh con thì tôi sẽ tử suy nghĩ đến cậu. Còn nữa, cậu thực sự khẳng định công năng đàn ông của cậu bình thường chứ? Ý tôi là hình dáng và kích thước ấy, đặc biệt là vấn đề chiều dài. Dù sao tôi lần đầu tôi của tôi và Terry, cô ấy còn rất hoàn chỉnh. Nếu thực sự như lời cậu nói, vậy thì thật là.... Đối với chiều dài của cậu, tôi.... Thực sự rất lấy làm tiếc!”

.....

Kurt khóc, bữa tiệc rượu này khiến anh ta hiểu ra rằng, bề ngoài bánh bao gì đó không có nghĩa là nội tâm sẽ nhất định phải tinh khiết, ví dụ như Hàn Tiềm. Nghe nói, sau khi Kurt trở về nước than vãn, khóc lóc một trận linh đình, hét lớn rằng hình tượng vị thần xinh đẹp trong lòng đã hoàn toàn sụp đổ, hơn nữa từ nay về sau tuyệt đối sẽ đi trên con đường thẩm mỹ quan bình thường.

49. Chương 49: Trong Ánh Đèn Flash Sáng Chói Và Tiếng NgườiỒn Ào, Xôn Xao, Tôi Nắm Chặt Tay Hàn Tiềm

“Xin lỗi, tạm thời chúng tôi không tiếp nhận phỏng vấn.”

“Xin lỗi, HT sẽ tổ chức một buổi họp báo giải thích cụ thể chuyện này, đến lúc đó sẽ giải đáp cặn kẽ các câu hỏi mà các vị đặt ra, mong mọi người hôm đó tới tham dự.”

Đúng vậy, nhưng những vấn đề liên quan tới Thẩm Miên trước mắt chúng tôi sẽ không trả lời. Mong mọi người thông cảm.”

Sáng sớm, phòng quan hệ công chúng của HT điện thoại reo không ngừng. Đâu đâu cũng vang lên tiếng trả lời điện thoại của nhân viên, tôi lắng nghe những giọng nói dịu dàng, ngọt ngào này, nhìn khuôn mặt thay đổi biểu cảm không ngừng của A Quang, cảm thấy khó mở miệng được.

Ánh mắt A Quang như đuốc nhìn tôi mấy lần, tần số run lắc bắt đầu tăng lên. Tôi còn cho rằng rốt cuộc anh ta bị khiếp sợ đến mức mắc bệnh động kinh rồi, tôi sợ đến mức thiếu chút xoay người đi gọi người đến giúp. Một lúc sau tôi mới phát hiện anh ta vô cùng trấn định lấy điện thoại đi động đang run liên hồi từ trong túi ra: “Alo, phải, đúng rồi. Tôi là người đại diện của Thẩm Miên. Được, có thể. Nhưng gần đây lịch trình của Thẩm Miên rất căng, không thể sắp xếp thêm các cuộc phỏng vấn khác được. Đúng vậy, cô ấy vẫn là một nghệ sĩ, sẽ không có gì đặc biệt.”

Anh ta ngắt điện thoại liền tiếp tục nhìn tôi.

“Thẩm Miên, tôi không cần biết cô họ Thẩm hay họ Tống, tóm lại, người ký hợp đồng với tôi là cô. Cứ cho là cô là Tống tiểu thư đi, đang làm việc hay là muốn thuận theo dòng nước chảy, tôi sẽ không vì thân phận của cô mà dành cho cô đãi ngộ đặc biệt đâu. Công việc là công việc, thân phận là một chuyện khác. Nếu như sau này cô không muốn tiếp nhận sự sắp xếp công việc của tôi, thì có thanh lý hợp đồng.”

Lời nói này của anh ta dường như đã phải suy nghĩ rất lâu, nói liền một mạch sau đó mới dừng lại, lại thêm một câu: “Ý kiến của bản thân tôi là hy vọng cô không phá hợp đồng. Thật ra cô là một diễn viên tiềm năng, chỉ cần có thời gian thì sẽ đơm hoa kết trái. Nói cho tôi biết sau này cô dự định như thế nào? Tiếp

nhận công ty hay tiếp tục làm diễn viên? Để chúng tôi còn có phương án trả lời với bên ngoài. Đám phóng viên bây giờ làm loạn đến phát điên rồi.”

Tôi vẫn còn nghe thấy tiếng chuông vang lên không ngừng, không kiềm chế được run rẩy: “ Scandal còn chưa công chiếu, Tổng Minh Thành sẽ tiếp tục quản lý HT, chờ đến khi hợp đồng của em hết hạn mới chính thức chuyển giao, dù sao cũng chỉ còn không tới nửa năm nữa. Em sẽ làm hết các công việc còn dang dở. Trước mắt chúng ta chỉ nhận thêm mấy quảng cáo nữa là có thể vừa đúng thời gian.”

Sau đó, A Quang liền đi liên lạc với những ký giả quen biết để bàn bạc nội dung các tin tức thanh minh. Cửa HT vây đầy phóng viên, trước khi đưa ra lời giải thích chính thức, tôi không muốn phải đối mặt ngay với giới truyền thông, chỉ có thể ngồi không trong công ty.

Mặc dù nói hy vọng mọi người mọi người không vì thân phận của tôi mà thay đổi nhanh chóng thái độ hãy vẫn cứ coi tôi là Thẩm Miên, nhưng dù sao cũng không giống nhau. Thì ra A Quang thích cầm lịch trình đánh vào đầu tôi, nhưng hành động thân mật đó bây giờ hiển nhiên không còn nữa. Còn có, cô gái hôm ở phòng nghỉ ở đoàn làm phim, trước đây đều chào tôi cho có lệ, sáng nay thấy tôi thì vô cùng mất tự nhiên.

Nói trong lòng không chùng xuống là giả, mà điều khiến tôi chán ghét chính là xuất hiện những thứ không giải thích được, ngữ điệu cung kính, thái độ thân mật của tất cả mọi người khiến người khác nhìn mà giận sôi.

“Thẩm tiểu thư, có thể trò chuyện cùng cô đôi câu được không?” hay là “Chào Thẩm tiểu thư, hôm nay trông chị thật xinh”, “Thẩm tiểu thư diễn xuất rất chân thực, rất xuất sắc”. Những lời nói kiểu vuốt mông ngựa, muốn làm quen, nội dung cứ lặp đi lặp lại như vậy tôi nghe xong tuyệt đối không vui vẻ cho được. Tôi tức giận quay đầu lại mới giật mình phát hiện ra người gọi tôi là cô gái trông rất quen.

“Là thế này, em chính là người được đạo diễn chọn đóng thế chị trong Scandal , không biết chị có thể nói giúp em trước mặt Hàn tiên sinh được không ạ! Em thật sự không biết mọi chuyện sẽ phát triển thành như thế này. Bây giờ mọi ngã đường đều phong tỏa, o ép em, kể cả bạn bè trong giới của em. Thậm chí các hậu bối trong học viện em vừa tốt nghiệp cũng bị chèn ép.”

Tôi có chút giật mình, nếu như nhớ không lầm, cô nàng này rõ ràng là đầu quân cho công ty CC, sao lại đến HT để cầu xin tha thứ thế này? Hơn nữa đối tượng cầu xin lại là Hàn Tiềm.

“Tôi nghĩ hình như cô nhầm lẫn gì đó rồi. Hàn Tiềm đúng là vị hôn phu của tôi, nhưng anh ấy sẽ không bởi vì một vai diễn mà tới làm khó cô đâu. Đây là chuyện công việc của tôi, tôi tin rằng anh ấy sẽ không nhúng tay vào.”

“Không phải vậy!” Sau khi tôi nói xong cô ta liền vội vàng giải thích: “Không phải vì vấn đề vai diễn. Em cũng biết trước đây em và bạn bè tự cho là mình giỏi giang hơn người. Em ngây thơ cho rằng chị xảy ra chuyện nên sẽ bị thay thế, em sẽ là người thay thế chị nhận vai diễn này. Sau cơ hội như vậy có thể khiến em có thể một bước lên tiên ở trong giới điện ảnh. Quảng thời gian đó, ngày nào em cũng mong thành danh sau một đêm. Mà khi em tìm đến mấy tòa soạn, đài truyền hình, bọn họ đều không muốn giúp em, không coi trọng em. Chỉ có một nơi đồng ý nhưng điều kiện tiên quyết là em phải tiết lộ một tin tức có giá trị trong nội bộ giới giải trí.”

“Vì vậy, cô liền tung tin về tôi và Thẩm Miên, còn có Lam Lam nữa.”

Tôi đang suy nghĩ, giọng nói của Hàn Tiềm từ phía sau lưng truyền đến. Sau đó anh đến gần tôi, ôm eo tôi, ánh mắt nhìn người mới kia không dịu dàng như động tác với tôi.

“Hàn tiên sinh, xin lỗi, em không biết.... Vốn anh và Thẩm tiểu thư đã có scandal tình ái từ trước, nhìn chung tin đồn đã có rất nhiều, em cho rằng anh sẽ không quan tâm.”

Biểu cảm của Hàn Tiềm lại càng lạnh như băng: “Tôi muốn biết, chuyện của Lam Lam làm sao cô biết?”

“Lúc ấy, em thường xuyên đến đoàn làm phim Scandal , Hàn tiểu thư thường tới kiểm tra tiến độ quay phim. Sau đó, em nhiều lần thấy cô ấy nôn ới trong WC... Lúc đó, thực sự đầu em có vấn đề rồi, chỉ muốn đổi tin tức. Ban đầu chỉ là thuận miệng nhắc tới, không nghĩ rằng thân kinh của đám phóng viên đó lại nhạy cảm như vậy, theo dõi sát Hàn tiểu thư. Xảy ra chuyện lớn như vậy, em thực sự xin lỗi!” Cô ta vừa

khóc vừa nói nhưng trên mặt Hàn Tiềm một chút rung động cũng không có. Anh không thể dễ dàng tha thứ cho bất kỳ kẻ nào thương tổn đến người thân của mình được.

“Em quỳ xống xin lỗi anh chị! Van anh chị cho em một con đường sống!” Mới vừa rồi cô ta còn khóc đến lê hoa đái vũ (Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.) đột nhiên quỳ xuống. Tôi vô cùng sửng sốt, nhưng Hàn Tiềm đang ôm tôi lại rất bình tĩnh.

“Đi thôi, Thẩm Miên, anh đưa em về nhà.” Anh chỉ nói nhẹ nhàng một câu bên tai tôi, tỏ ra hoàn toàn thờ ơ với người đang quỳ trên đất.

Lần đầu tiên được nhận “đại lễ” như vậy, mà người trên đất vừa rồi thút thít khóc bây giờ đang kêu gào thảm thiết. Nghĩ đến kết cục của cô ta, bị phong tỏa mọi con đường, đối với một người mới vào nghề, mộng tưởng thiếu nữa được chạm tới ngai vàng vinh quang, đứng trước hàng vạn ánh đèn chói mắt, không khỏi có phần quá tàn khốc. Dọc trên đường đi, tôi thủ thủ với Hàn Tiềm muốn xin anh giơ cao đánh khẽ một chút, dù sao người mới không hiểu chuyện, không cẩn thận đi lầm đường, bản tính vẫn là tốt, nếu được chỉ dẫn có thể đi trên con đường đúng đắn.

Hàn Tiềm nhíu mày lại, hiển nhiên là không đồng ý: “Thẩm Miên, em nhìn lầm rồi. Em có biết hướng phát triển của dư luận lúc trước không? Công bố tin tức của Hàn Lam Lam, anh có thể cho rằng cô ta bị ma quỷ ám ảnh, muốn trao đổi tin tức với truyền thông để tạo cơ hội ỉnh, nhưng cô ta lại còn làm liên lụy đến anh và em. Hơn nữa còn khiến anh phải hao tổn tâm tư mới tra ra được, mọi đầu mối lại đều chỉ về em, tự cô ta nghĩ ra hay chỉ làm con tốt cho người khác thì cũng là muốn hãm hại. Nếu như em không phải là em, chỉ là một tiểu minh tinh không có thế lực, mà anh lại không tin lời em thì người hiện tại rơi vào đường cùng, chết đi sống lại quỳ trên mặt đất chính là em đó!”

“Có một số người rắp tâm nói láo hại người, chà đạp lên người khác. Em thương hại cô ta, bỏ qua cho cô ta, những tổn thương mà em phải chịu đựng sẽ không có cách nào đền bù được, người ta sẽ càng thương tổn em nhiều hơn, giống như câu chuyện người nông dân và con rắn. Xin lỗi, Thẩm Miên, trong chuyện này anh không thể thông cảm với cô ta. Anh không phải là người dượng. Xin lỗi em!”

Hàn Tiềm vừa nói, vừa nghiêng người sang hôn lên trán tôi, như muốn vỗ về. Theo lời anh nói, quả thật anh không phải là một người dượng, không giống như Tô Khiêm luôn tạo nhẽ, lễ độ với mọi người. Thậm chí, lần đầu chúng tôi gặp mặt, cho đến rất lâu sau này, ấn tượng của tôi về anh đều là mạnh mẽ và biểu tình lạnh lùng. Lúc ném tôi xuống hồ bơi cũng là thô bạo và tức giận.

Thế nhưng, bây giờ anh lại nói xin lỗi như vậy, trong lòng tôi ngược lại lại cảm thấy mềm nhũn, chua xót, sự đối lập khác biệt, anh có thể tỏ ra lạnh lùng với người ngoài, nhưng chỉ có đối với tôi, anh lại dượng như vậy.

Những điều anh được dạy là nhỏ cổ phải nhỏ tận gốc. Cho dù là kẻ địch trên bất kỳ phương diện nào, đều phải tước đoạt hết tất cả tay chân, vây cánh của đối phương. Đây là phương thức sinh tồn trong thế giới này của anh. Mà em và anh không giống nhau. Em được lớn lên trong môi trường ấm áp, an toàn, mang trái tim tinh khiết, giới giải trí khác xa so với những gì em tưởng tượng, nó vô cùng tối tăm và bẩn thỉu. Trên suốt chặng đường của mình em đều gặp được người tốt, em được Tống Minh Thành và Tống Minh Nguyên bảo vệ quá tốt.”

Tôi biết anh muốn nói điều gì. Anh đang cố gắng giải thích với tôi, giải thích nguyên nhân anh hành động như vậy với người mới đó. Anh hy vọng tôi có thể hiểu được anh, bước chân vào thế giới của anh. Trên rất nhiều phương diện anh không hề dượng mà rất thủ đoạn tàn nhẫn nhưng anh lại hy vọng tôi có thể hiểu rõ anh, không chỉ thích dượng với tôi mà còn thích tôi như vậy với anh.

Ném thử loại này đại khái với anh là thể nghiệm hoàn toàn mới mẻ. Vì vậy những lời giải thích của Hàn Tiềm có phần vụng về.

“Em có thể cứ mãi trong sáng như thế này, bởi vì anh sẽ thay thế Tống Minh Nguyên.” Cuối cùng, anh tổng kết lại một câu.

Sau đó, anh giúp tôi sửa sang lại cổ áo và tóc tai: “Phải bước ra cửa. Sẽ có rất nhiều paparazzi, có thể tình cảnh sẽ rất hỗn loạn, em phải chuẩn bị tâm tư cho tốt.” Anh nhìn thẳng vào đôi mắt tôi: “Nhưng cũng đừng

hèn nhất, cuối cùng chúng ta đã có thể nắm tay nhau đi dạo dưới ánh mặt trời. Khoảng ba ngày nữa Tổng gia sẽ tổ chức một cuộc họp báo, sau này có thể sẽ còn phải có một khoảng thời gian rất dài nữa, chúng ta đều là đối tượng mà truyền thông truy đuổi, mỗi ngày sẽ phải chung sống với paparazzi như hình với bóng, hoàn toàn không có gì đáng nói. Có thể truyền thông sẽ yêu cầu em nói về thân phận của mình, dùng những lời lẽ sắc bén, nhục mạ em là tiểu thư có tiền, rảnh rỗi vào giới giải trí trêu đùa người khác một phen, hoặc có thể nói những lời khó nghe hơn thế nữa. Sẽ có rất nhiều bát nước bẩn hắt lên người chúng ta mà không thể giải thích được, nhưng em nhất định phải nắm chặt lấy tay anh.”

Tôi gật đầu, thật ra những tin tức như vậy tôi cũng có thể thấy được, quả thật nói rất nhiều điều quá đáng, khó nghe, cái gì mà “Tiểu thư nhà giàu bước chân vào showbiz chỉ là để thỏa mãn thói hư vinh”, “Tổng tam tiểu thư bao dưỡng các nam minh tinh”, “Ba người đàn ông có quan hệ thân thiết nhất với Thẩm Miên”, thậm chí còn có những tình tiết vô cùng sắc tình. Để thu hút người xem, giới truyền thông dựng tin vô cùng công phu, thêm dệt hoàn toàn các câu chuyện cũ của tôi. Thân phận này khiến tôi hãnh diện bên cạnh đó cũng khiến tôi bị dư luận lên án. Dư luận không nghiêng về phía nào cả, bất kể là chuyện gì cũng đều có rất nhiều ý kiến tranh cãi. Có người thì kinh ngạc, bình tĩnh nhận ra Thẩm Miên chính là Tổng tam tiểu thư, người hâm mộ chân chính thì thật lòng chúc phúc cho tôi và Hàn Tiềm, thấy tôi có thể hóa giải mọi khó khăn, trở ngại mà vui mừng cho tôi, nhưng dĩ nhiên cũng có người mắng tôi là dựa vào quan hệ và sự che chở của người khác.

Tôi biết, con đường mà tôi phải đi còn rất dài.

Sau đó, Hàn Tiềm nâng mặt tôi lên, cho tôi một nụ hôn dịu dàng mà nghiêm túc. Chúng tôi đã đi tới cửa, cánh cửa bị khóa chặn đám phóng viên kia đang ở trước mặt, mà tiếng tranh cãi của đám phóng viên và vệ sĩ, bảo vệ ồn ào truyền tới rõ mồn một.

Hàn Tiềm nắm lấy tay tôi, kéo ra cửa, thời khắc cuối cùng quay đầu lại cười với tôi: “Anh mở cửa đây.” Anh dịu dàng nói với tôi.

Sau đó là hàng loạt tiếng nháy đèn flash hướng thẳng về phía hai chúng tôi, tiếng người ồn ào, huyên náo. Chúng tôi đi ra cửa, những chiếc microphone thì nhau đưa tới, đám phóng viên chen chúc, xô đẩy nhau ủa về phía chúng tôi.

ở giữa nơi ồn ào tiếng người và ánh đèn flash chói mắt này, tôi nắm thật chặt tay Hàn Tiềm.

Huyết vũ tinh phong (Mưa máu, gió tanh), dịu dàng cùng nhau sánh đôi đến già.

50. Chương 50: Ngoại Truyện 1 Sau Khi Kết Hôn: Tôi Dùng Ánh Mắt Ước Chừng Kịch Thước Của Cái Kia, Cảm Thấy So Với Những Thứ Tôi Nhìn Thấy Từ Các Bức Điều Khắc Của Người Phương Tây Trước Đây, Chỗ Đó Còn To Lớn Hơn!

Hàn Tiềm đi công tác ước chừng cũng được hơn một tháng rồi.

Tổng Minh Thành khuyên tôi, nên thường xuyên kiểm tra, nắm chặt người đàn ông của mình.

“Tâm hồn và thân thể, phải dùng hai tay để giữ, hai tay đều phải chắc. Hơn nữa, cô vào thời điểm này, thân thể đã không thể hấp dẫn người khác, đành phải dựa vào chiến thuật tinh thần!” Về mặt anh ta khần trương, lắc lắc vai tôi: “Đại Miên, fighting!”

Tôi cầm tờ báo giải trí ngáp một cái, mở đôi mắt mệt mỏi nhìn vào gương, cảm giác mặt mình mặc dù gần đây có hơi nhiều thịt một tí, nhưng cũng không phải không còn xinh đẹp, nói đến vóc dáng, ngực to thêm một cỡ, trừ cái bụng có hơi nhô lên một chút, những chỗ khác vẫn rất hoàn hảo.

Về mặt Tổng Minh Thành vô cùng sốt ruột: “Cô thì biết cái gì! Trong hôn nhân, người đàn ông dễ chệch quỹ đạo ra ngoài vụng trộm nhất không phải cái dớp bảy năm gì đó, mà là thời điểm ngay sau khi vừa kết

hôn bà xã lại mang thai! Cô nghĩ mà xem, tân hôn chính là thời điểm tinh lực của người đàn ông đang tràn đầy mạnh mẽ, vốn hy vọng có thể thỏa mãn thân thể hơn hai mươi năm bị cấm dục, thế nhưng bà xã lại mang thai thì phải làm sao bây giờ? Không nhịn được chỉ có thể ra bên ngoài tìm vui chút còn sao.”

Tôi sờ sờ bụng, trở mình: “A , có phải đám đàn ông các anh sau khi chơi đùa liên chơi đến phát sinh tình cảm, lúc này phát hiện ra vợ không bằng bồ, bồ không bằng gái, gái không bằng vụng trộm, ăn lâu thành quen, mà vợ ở nhà sau khi sinh con xong thì sức hấp dẫn ngày càng giảm, đúng không?”

Tổng Minh Thành gật đầu như đảo tỏi: “Đúng, đúng, Đại Miên, gần đây càng ngày cô càng thông minh. Hơn nữa, cô nghĩ mà xem, bên người Hàn Tiềm có bao nhiêu là phụ nữ muốn đào góc tường nhà cô, muốn tranh giành với cô đấy! Hiện tại cô vẫn chưa lộ bụng, chờ sáu, bảy tháng nữa bụng sẽ to vượt mặt, giống như gà mái ưỡn ngực chuẩn bị đẻ trứng. Nếu đến khi đó Hàn Tiềm ngoại tình, cô muốn khóc cũng không kịp!”

Lời này tôi càng không muốn nghe, đành đuổi người tiện tay ném tờ tạp chí giải trí, trang nhất kỳ này chính là scandal quan hệ mờ ám của tôi. Vẫn hay tranh đẹp, trong ảnh tôi đang nắm tay nam người mẫu người Pháp trong MV nào đó. Anh ta ghé vào tai tôi nói thầm, tư thế vô cùng thân mật.

Tổng nhị thiếu gia không phải người đàn ông trong “Ba đại biểu” (là tư tưởng quan trọng được Tổng bí thư Giang Trạch Dân đưa ra trong bài phát biểu tháng 11/2012), Hàn Tiềm cũng không phải là những tư tưởng “Tiến lên văn hóa tiên tiến” trong tôi. Tôi cảm thấy tôi là một người có kinh tế độc lập, hơn nữa còn là người phụ nữ có địa vị xã hội của thời đại mới, thực sự không đáng để biến mình thành tình cầu nhỏ vậy xung quanh Hàn Tiềm.

Buổi tối sau khi ăn cơm no xong, tôi ra ngoài đi dạo, không lâu sau liền thấy xe Hàn Tiềm tiến đến, dừng bên cạnh tôi. Lúc này tôi mới hoảng hốt nhớ tới anh nhắn tin tối hôm nay sẽ về.

“Lên xe.” Anh hạ cửa kính xe xuống, dưới ánh trăng khuôn mặt như phát sáng,

Sau khi tôi lên xe, Hàn Tiềm lại không nói chuyện, dễ dàng có thể nhận ra anh không có hứng thú nói chuyện ở trên xe, nhưng cũng không khởi động xe, ngược lại còn tắt máy, rồi rời ghế lái xuống xe.

Sau khi anh mở cửa xe bước xuống thì dựa vào cạnh cửa xe, sắc mặt trầm tĩnh, nhất thời tôi không đoán được anh đang nghĩ gì, nghĩ chắc là cảm thấy không gian trong xe quá nhỏ, ra ngoài nói chuyện sẽ thoải mái hơn. Vì vậy tôi dịch cái mông quyết định theo anh ra ngoài nói chuyện, không nghĩ tới vừa rồi khi lên xe không cẩn thận khiến váy bị kẹt vào cửa xe, khi đứng dậy kéo theo âm thanh xé rách mới phát hiện ra. Quả nhiên, váy voan trắng không bền chắc.

Hàn Tiềm nhìn thấy lại cười: “Ồ trong xe cũng có thể.” Sau đó cúi đầu chui vào xe, nhất thời cảm giác không khí bị áp bách lập tức tăng vọt lên.

Tôi ngẩng đầu lên giải thích với Hàn Tiềm: “Váy bị kẹt vào cửa xe, vừa rồi em không chú ý nên kéo rách rồi.” Đồng thời đưa tay chuẩn bị mở cửa xe giải cứu chiếc váy của tôi.

“Vậy thì cứ để nó tiếp tục bị kẹt đi!” Lại nghe Hàn Tiềm lạnh lạnh nói một câu như vậy, sau đó động tác của anh trôi chảy tiện tay khóa luôn cửa xe lại, hành động lưu loát làm liền một mạch như nước chảy mây trôi. Quả nhiên, váy của tôi vẫn còn kẹt chỗ cánh cửa xe, nếu như không kéo rách toàn bộ váy đoán chừng là không lấy ra được.

Lần này tôi cảm thấy có chút tức giận. Hàn Tiềm có ý gì? Thời đại này kết hôn chẳng qua là được cấp một tờ giấy chứng nhận, ly hôn cũng chỉ là một thủ tục mà thôi. Anh đi công tác hơn một tháng nay, tôi đã khoan dung như vậy, thậm chí dung túng đến độ không chủ động gọi điện tra khảo, hiện tại anh trở về lại trưng ra bộ dạng này trả lại cho tôi.

“Hàn tiên sinh, làm phiền anh mở cửa. Em thấy mệt, phải về nhà.”

“Vậy trước tiên anh giúp em lấy váy ra đã nhé. Hàn phu nhân!” Anh không mở khóa cửa ngược lại dùng lực ôm lấy tôi, đem cả người tôi và chiếc váy kéo về phía mình.

Tôi tròn tròn mắt, phân nửa chiếc váy voan trắng bị kẹt lại nơi cửa xe, tôi bị mất đà bị kéo ngã vào lòng anh. Tư thế rất xấu hổ.

Tôi giãy dụa muốn chỉnh lại trang phục, nhưng Hàn Tiềm lại giữ chặt thắt lưng tôi, đem cả người tôi nhấc bổng lên không, ôm lên chân anh.

Tay anh mang theo hơi lạnh, đưa vào trong váy tôi, vuốt ve tận lên phía trên chân tôi, sau đó dùng sức tách hai chân tôi ra: “Để anh xem xem mấy ngày nay có ăn được, béo lên chút nào không?” Giọng nói của Hàn Tiềm trầm thấp như bị đè nén, đầu tôi bỗng to ra như cái đầu (là dụng cụ cân đo). Tôi có thể cảm nhận hơi thở của anh không ổn định lại nóng rực, còn có ngón tay linh hoạt của anh, ngón tay thon dài áp vào chân tôi khiến tôi giật mình run rẩy. Rõ ràng đầu ngón tay mang theo hơi lạnh, nhưng ngược lại lại cho tôi một loại ảo giác nóng bỏng.

Hiện tại, tư thế của tôi biến thành hai chân mở rộng ngồi lên trên người anh, mà tay anh đang lưu luyến trên da thịt nơi chân tôi, dùng cách thức vuốt ve rất tình sắc (Tình cảm dịu dàng xen lẫn khát khao tình dục), rất ngứa nhưng lại như không ngứa, thủ đoạn rất tinh, trêu chọc, xoa nắn khiến bạn cảm thấy không thể chịu đựng được, lại khiến bạn cách sự thỏa mãn một khoảng rất xa. Mà một cái tay khác của anh còn đặt hồ trên thắt lưng tôi. Tôi biết, chỉ cần tôi giãy dụa, tất cả sự kiện cường sẽ bị trấn áp.

“Thẩm Miên, ngoan một chút, đừng động.” Tay Hàn Tiềm bắt đầu vuốt ve lưng và thắt lưng tôi, ‘đưa nhẹ một cơn bùng giấc thẩm, rơi ra từng sợi tấm cành khô (Đây là bản dịch bài Xuân dạ hỉ vũ (đêm xuân mừng mưa) – Đỗ Phủ của Trần Tế Xương (có nhiều người dịch nhưng tớ thích 2 câu này): tùy phong tiềm nhập dạ, nhuận vật tế vô thanh), tất cả hành động này đều được tiến hành trong bóng tối, váy của tôi không hề bị cởi ra, tay anh nhẹ nhàng trườn lên, bàn tay đang trêu chọc bên hông dừng lại. Trong đầu tôi oanh một tiếng, cảm giác thân thể không còn là của mình nữa, chỉ có thể cảm nhận dưới lớp váy bàn tay kia đang men theo cơ thể hướng lên trên.

Anh đang ẩn nhẫn dùng một loại phương thức để khắc chế bản thân. Tôi cũng không phải là người không hiểu sự đời, tốt xấu gì thì chúng tôi đã làm không ít lần, còn có một sinh linh đang hình thành nữa. Tiểu Hàn Tiềm đang thức tỉnh. Tôi có thể trực tiếp cảm nhận thứ gì đó cứng rắn đang cọ vào chân tôi, có thể phát động bất cứ lúc nào.

Hiện tại tất cả cửa xe đều khóa, tôi có cố gắng giãy dụa thì cũng không thể chạy ra ngoài được, ngồi trên đùi một người đàn ông như vậy giãy dụa lung tung ngược lại sẽ bị phản tác dụng. Hàn Tiềm đã tháo cả vật trên người ra, lộ ra vòm ngực chắc khỏe. Tôi chống tay ở giữa cố gắng kéo dài khoảng cách, bàn tay chạm vào có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rực bỏng tay từ cơ thể anh.

Anh giống như một hành khách đi bộ trên sa mạc, vừa đói lại vừa khát, bắt ngờ tìm được trong biển cát mở một nguồn nước mà không phải ảo ảnh, tất sẽ mừng như điên, sẽ sinh ra niềm tin và hy vọng vào sự sống. Lại khắc chế bản thân cúi xuống giếng nước uống từ từ từng ngụm nhỏ, không cách nào uống một cách vui vẻ, sung sướng. Vì vậy loại sốt ruột và khát vọng không vì đôi môi chưa từng chạm vào nước mà bị giảm bớt, trái lại sự kích thích lại trở nên càng thêm cuồng nhiệt.

Thân thể tôi căng cứng, tay của Hàn Tiềm cũng cảm nhận được sự khẩn trương của tôi. Anh ôm tôi đặt trên đùi, thở dài bên tai tôi thì thầm: “Đừng sợ, bảo bối ngốc nghếch, một lúc nữa là sẽ ổn. Đừng nhúc nhích.”

Mặc dù ánh mắt Hàn Tiềm đỏ rực, vằn tia máu, giống như muốn cắn người trông chừng cả tóc gáy, bản tính tàn bạo thuần túy của đàn ông ẩn giấu trong máu, giống như muốn phóng thích ra ngoài, nhưng giọng nói của anh vẫn còn giữ được sự tự chủ, khiến tôi cũng thấy yên lòng. Mặc dù lúc này bản tính xâm lược của Hàn Tiềm có phần xa lạ, nhưng cũng không nguy hiểm, dù sao thì lý trí của người đàn ông trong chuyện này giống như Tống Minh Thành nói, thân thể nhanh hơn lý trí. Hàn Tiềm như vậy cũng là phản ứng bình thường, nhưng dù gì anh cũng vẫn còn nhớ trong bụng tôi còn có tương lai là con trai anh.

Lúc này, anh đã đổi thành hai tay ôm tôi, dùng sức nâng mặt tôi lên, sau đó những nụ hôn dày đặc như mưa rơi xuống, trên trán, giữa hai hàng mi, trên mắt tôi.

Lúc hôn xong, tôi thở hổn hển hỏi Hàn Tiềm sao lại hành động thế này? Không nên có những hành động điên cuồng thế này trên người tôi.

Hàn Tiềm nghe tôi lẩm bẩm xong, lại cười nhéo mặt tôi: “Phải nói thế nào đây? Nếu như em đi công tác hơn một tháng, mà cô vợ mới cưới của em không những không chủ động gọi điện hỏi thăm, ngược

lại em không tìm được cô ấy, tâm tâm niệm niệm khi về nước ở sân bay liền thấy scandal của cô ấy xuất hiện đầy trên báo, phát hiện thì ra cô ấy không có em bên cạnh ngược lại cuộc sống càng thêm nhiều màu sắc rực rỡ, đại khái chính là tâm tình của anh lúc này.”

Hàn Tiềm vừa vuốt ve lỗ tai tôi, vừa trầm giọng cười: “Không phải anh đã dặn em phải ngoan ngoãn, không được đi trêu chọc người khác sao? Lời nói đó còn chưa đủ rõ ràng? Scandal trước đây của em, anh có thể chắt đầy trong một cái hòm đấy. Em đúng là rất hay gây chuyện.”

Tôi lườm anh một cái: “Vậy ban đầu anh thích em vì cái gì? Phần mềm (software) hay phần cứng (hardware)?”

Anh ngẩn người, sau đó cười: “Phần cứng (hardware) cũng rất tốt.” Dứt lời, một bàn tay anh bắt đầu cởi nút áo trước ngực tôi, một bàn tay khác thì giữ chặt cổ tay tôi: “Năng động, hoạt bát, tinh như xử nữ (trình nữ) động như thổ chày, anh rất thích, rất thích!”

Tôi có chút bối rối, hơi giãy dụa một chút, lại càng cảm thấy như đứng đông lửa như ngồi đông than. Vật giữa hai chân Hàn Tiềm vẫn đang dựng thẳng đứng, tôi dùng ánh mắt ước chừng hình cái của cái kia, cảm thấy so với những thứ tôi nhìn thấy các loại điêu khắc của người phương Tây trước đây, chỗ đó còn to lớn hơn. Kể từ khi tôi và Hàn Tiềm từ quan hệ không chính thức sang sau khi chính thức hợp thể vô số lần, từ lâu đã có thể hiểu được tại sao lúc ấy tôi nằm ba ngày mới có thể xuống giường được. Nhưng hiện tại nhìn vật ở dưới quần đang giương cung bạt kiếm kia, tôi vẫn cảm thấy sợ mất hồn mất vía.

Thực sự quá lớn!

Cũng may Hàn Tiềm còn giữ đúng lời khắc chế bản thân: “Chờ một chút!” giọng anh càng trầm khàn, mất tiếng, một tay vén những chiếc cúc áo trên vạt áo đã cởi lúc trước ra, vùi mặt trước ngực tôi, bắt đầu những nụ hôn nhỏ vun. Tôi cảm thấy trước ngực được phủ một tầng nước ẩm ướt, cùng động tác của đầu lưỡi anh. Trước khi tôi không thể nhẫn nhịn được thì cuối cùng anh cũng dừng lại, liếm môi dưới, lộ ra vẻ mặt tiếc nuối do bất buộc phải dừng lại.

Tôi không tự chủ được nhớ tới lời Tống Minh Thành đã nói, lý thuyết về sự lạc lối trong thời kỳ mang thai, cảm thấy Hàn Tiềm lần đầu tiên trên phương diện này lại kiềm chế tốt như vậy lại không thấy nói gì, thực sự là rất kỳ quái.

Tôi thử hỏi anh: “Như vậy liền thỏa mãn? Anh đã ăn no ở bên ngoài rồi à?”

“Thẩm Miên, anh cố gắng lắm mới khắc chế được, thần kinh của anh bây giờ rất căng thẳng, ước chừng đã đến giới hạn rồi. Em đừng có khích bác anh, dễ gặp chuyện ngoài ý muốn lắm đấy.” Hàn Tiềm vừa nói, vừa lấy tay vuốt ve bụng tôi: “Bây giờ mới được ba tháng, là thời điểm nguy hiểm nhất. Không phải bác sĩ cũng nói không thích hợp để quan hệ vợ chồng sao! Anh cũng không muốn con trai oán trách anh khi còn trong bụng bị ba nó dùng gậy đâm vào đâu.”

Hàn Tiềm vừa nói, vừa nắm tay tôi đưa đến chỗ kia của anh: “Em xem, con anh sẽ rất đau đó!”

Tôi sợ hãi vùng tay ra, lại nghe anh nhẹ giọng cảm dỗ bên tai: “Giúp anh sờ một cái. Ngoan.” Sau đó lại cố chấp ấn tay tôi vào chỗ đó.

Sau khi hoàn tất, anh rút khăn giấy ra lau chùi sạch sẽ, rồi giúp tôi lau sạch tay. Khuôn mặt tôi trở nên thối hoắc, có thể xác định một chuyện, Hàn Tiềm ở bên ngoài tuyệt đối không có khả năng ăn vụng. Tôi giúp anh thỏa mãn lâu như vậy, tay cũng tê rần hết cả. Anh dọn dẹp xong, vẻ mặt thỏa mãn, vẫn còn không quên trêu chọc tôi, thỉnh thoảng vuốt ve mặt tôi, sờ sờ thất lưng tôi.

Tôi xoay người tránh né: “Anh đi công tác về không mua quà cho em sao? Làm sao từ sau khi kết hôn, cũng không thường xuyên tặng quà, quà đến tay lại càng hiếm.”

Anh lại cười ý vị thâm trường (tức ý tứ, suy nghĩ sâu xa): “Không phải tặng em đó sao?” Tay của tôi bị anh nhét vào một chiếc khăn giấy, chính là cái vừa dùng để giúp tôi làm sạch dịch thể đó, tôi tức giận ném ngay nó đi. Anh cũng không thay đổi sắc mặt, tiếp tục nói: “Tinh hoa của người đàn ông của em đều cho em cả, còn có cái gì không hài lòng chứ. Tới đây, anh hôn một cái.”

Sao có thể hôn một cái đơn giản như vậy chứ, tôi chỉ cảm thấy đầu lưỡi anh dùng sức cạy mở tiến vào, đảo qua lại tôi, hôn tôi rất mãnh liệt, ép tôi cùng anh triền miên, dường như muốn hút hết không khí trong phổi tôi, đến khi anh hài lòng, thỏa mãn rời khỏi môi tôi, đầu lưỡi tôi cảm tưởng như bị co rút đến nơi rồi.

Sau đó, Hàn Tiềm yên lặng ngồi ôm tôi. Tôi nghe anh giả bộ bình tĩnh, kể những chuyện thú vị xảy ra trong chuyến công tác Châu Âu lần này, cũng chậm chậm điều chỉnh tâm trạng của mình. Thật ra thì anh còn chưa thực sự thỏa mãn. Anh ở trên giường không khoan nhượng cũng không buông tha đến khi thật sự mệt mỏi, chắc chắn sẽ không dừng lại khi chỉ làm như vậy. Cũng may anh còn lo lắng cho con trai anh.

Mà cuối cùng khi tôi xuống khỏi người Hàn Tiềm, cảm thấy người vẫn còn cảm thấy bủn rủn, trước căng thẳng quá lâu, mà ở ghế ngồi phía sau ngồi như vậy quả thật không thoải mái chút nào. Tôi thấy Hàn Tiềm cũng xoa xoa thắt lưng, cảm thấy là một người đàn ông, muốn chơi chút gì đó mới mẻ, đều phải trả giá rất lớn.

Anh đỡ tôi bước xuống xe, cười rồi hôn lên mặt tôi. Tôi vỗ vỗ tay anh, nhắc anh chú ý hình tượng.

Hàn Tiềm cười: “Trong những trường hợp trước mặt công chúng anh không làm được việc này, nhưng trong xe thật ra không khí cũng rất tốt. Sau khi em sinh con xong, chúng ta có thể thử một lần.”

Tôi nghe mà giật cả mình, cảm thấy nên sớm dập tắt kế hoạch to lớn này của anh đi thì hơn: “Em nghĩ làm trong xe chắc sẽ rất khó chịu, bởi vì sau khi khóa cửa xe, không khí không được lưu thông. Hơn nữa, nếu như là mùa hè, bên trong xe bật điều hòa, lúc hưng phấn mồ hôi đổ như mưa, cứ như vậy rất dễ bị cảm. Nếu là mùa đông, nhiệt độ của điều hòa rất khó chịu, không có không khí để thở, nào dễ bị thiếu dưỡng khí, vạn nhất như vậy thể lực chưa tiêu hao đã hôn mê, bị 120 (Số cứu thương của TQ) cứu ra là chuyện không lấy gì làm vinh dự.”

“Thẩm Miên, cũng may trên giường em không nói những lời sát phong cảnh như vậy, nếu không người đàn ông của em chắc sẽ bị nội thương mất.”

Tôi ngoan ngoãn nghe lời: “Được rồi, sau này em sẽ không nói nữa.”

Hàn Tiềm thở dài một tiếng, kéo tôi ôm vào trong lòng, lấy tay vuốt ve bụng tôi, nheo mắt lại, giọng nói khàn khàn: “Vẫn nên nói, giọng nghe rất êm tai. Mỗi lần nghe đều cảm thấy trong người khô nóng.”

Tôi đỏ mặt, bị làn gió ban đêm thổi qua, loại hơi nóng đó càng rõ ràng: “Sao anh không hỏi em scandal liên quan đến gã người mẫu người Pháp kia?! Anh tự tin như thế sao?” Khi thấy Hàn Tiềm không tỏ ra ghen tuông, tôi lại cảm thấy có chút canh cánh trong lòng.

“Bởi vì anh biết gã người mẫu người Pháp kia là gay. Anh ta đối với bộ ngực của phái nữ rất mâu thuẫn....”

Hàn Tiềm có thể biết về nhân vật chính đang rất được báo giới chú ý làm tôi hết sức kinh ngạc.

Lại thấy anh bồi thêm một câu: “Anh biết là bởi vì anh ta tỏ tình với anh.”

Nhất thời tôi cảm thấy, đời này tôi sợ là không chỉ coi phần lớn phụ nữ trên địa cầu này là kẻ địch, mà còn phải đánh bại số đàn ông còn lại. Xem ra phải thăng cấp thành cường chủng chiến sĩ mới có thể đủ sức chiến đấu, cấp bậc nữ chiến sĩ xinh đẹp đã không còn đáp ứng nổi nữa rồi.

51. Chương 51: Ngoại Truyện 2: Chương Đặc Biệt, Tiêu Chuẩn Của Kẻ Độc Thân – Nhị Thiểu Gia: Bản Thân Nhị Thiểu Gia Đã Đủ Mạnh Mẽ Rồi, Còn Chưa Kể Nếu Cộng Thêm Lý Tưởng Cánh Gà Nữa Thì Lại Càng Hoàn Hảo!

Tống Minh Thành năm lớp năm tiểu học, mặc dù vẫn còn là cậu bé thò lò mũi xanh, nhưng cũng không gây trở ngại cho việc anh ta trở thành một người hai vai đeo hai túi sách, là một đứa trẻ ngoan ngoãn, lạnh lợi, biết nghe lời. Dù sao cũng chỉ khi bạn quay người đi anh ta mới dùng ống tay áo lau nước mũi hay khi đứa bạn cùng bàn đứng lên trả lời thì ánh mắt mới ánh lên sự tinh nghịch rút ghế của bạn ra mà thôi.

Tóm lại, anh ta là một đứa trẻ rất tốt, là một đứa trẻ có tinh thần học hỏi và có thiên phú về lĩnh vực khoa học, là một đứa trẻ nội tâm rõ ràng đã được giác ngộ.

Năm ấy, anh ta 8 tuổi. Một công ty giải trí của Mỹ ra sức thu mua cùng chèn ép ngành giải trí trong nước, Tổng gia bị chèn ép, Tổng Minh Thành mỗi khi nhìn ba anh ta nhảy lên nhảy xuống mắng to chủ nghĩa đế quốc Mỹ, nội tâm liền dâng lên lòng nhiệt huyết phải làm cái gì đó cho gia đình.

Vì vậy, anh ta bắt đầu đào một cái hố ở trong vườn sau, nước Mỹ ở một nơi khác trên địa cầu, Trung Quốc chuẩn bị chiến tranh địa đạo (Địa đạo là đường hầm). Anh ta dự định đào xuyên tâm trái đất, thừa dịp đêm tối, tấn công nước Mỹ. Ba Tổng nghe chuyện, tuân hai dòng lệ dài, xoa đầu con trai, cảm thấy đứa nhỏ này mặc dù không chừng chạch bằng anh trai, nhưng cũng là một người có cá tính.

Vì vậy, ít ngày sau, bên ngoài liền lan truyền tin đồn nhị thiếu gia nhà họ Tổng đời này kiên trinh, bất khuất, ủng hộ hàng trong nước, không đội trời chung với nước Mỹ. Nhanh chóng trở thành một giai thoại đẹp, thậm chí còn được dịch sang tiếng Anh truyền đến tai trụ sở chính của công ty Mỹ đó biểu thị tôi chính là đại biểu đại diện cho hạt giống tương lai của đất nước.

Một tháng sau, ba Tổng cùng công ty của Mỹ ký kết hiệp định, chia lợi nhuận 5-5, hai nhà ngang sức ngang tài, từ đó liền cười tươi như một đóa hoa loa kèn, gặp ai cũng nói thực ra nước Mỹ cũng rất ôn hòa, đồng thời bày tỏ với phía Mỹ thành ý của mình, sẽ chặt đứt ý tưởng dùng xẻng đào xuyên trái đất của Tổng Minh Thành.

Đây coi như ước mơ đầu tiên của Tổng Minh Thành bị bóp chết, tuy nhiên cũng may anh ta vẫn còn nhỏ, rất dồi dào tinh lực và ham chơi, chớp mắt liền ném kháng Mỹ với cái hố trong vườn ra sau đầu. Cho đến một lần Tổng gia tổ chức tiệc rượu, một vị khách say rượu mất tích tại vườn sau, ngày hôm sau được người ta cứu từ trong hố ra, ba Tổng mới nhớ tới câu chuyện đào hầm năm xưa.

Năm 9 tuổi bắt đầu có người gọi Tổng Minh Thành là Tổng nhị thiếu gia. Mà ngoại giới mỗi khi nhắc tới Tổng nhị thiếu gia và Tổng đại thiếu gia phản ứng đầu tiên đều là hạ thấp giọng, có người lắc đầu cảm thán: “Anh muốn đánh cuộc sao? Hiện tại thực sự không nhìn ra trong hai đứa trẻ này ai mới là người thừa kế chính thức cả. Đáng tiếc, chúng đều sinh ra trong một gia đình.”

Hóa ra mình cùng anh trai đang bị so sánh với nhau! Tổng Minh Thành vừa nghe vừa cảm thấy thừa kế Tổng gia là một ước mơ tốt. Anh ta vui vẻ chạy đến trước mặt Tổng Minh Nguyên dắc ý: “Anh, sau này cho em thừa kế nhà chúng ta nhé, nhưng không cần vội đâu, em sẽ chia đồ ăn cho anh.”

Tổng Minh Nguyên 12 tuổi liếc mắt nhìn em trai: “Ngày mai sẽ mua kẹo (còn được gọi là Pop Rocks hay Popping candy) nổ cho em.”

“Thật không ạ? Anh thật tốt! Socolate ở đầu giường anh cũng cho em có được không?”

“Được, nếu như anh thừa kế gia nghiệp, sau này tất cả kẹo sẽ thuộc về em.”

Vì vậy ước mơ thứ hai của Tổng Minh Thành bị một ít kẹo ngọt thu mua, biến mất tăm mất tích.

Đến thời điểm điểm anh ta học lớp năm tiểu học ước mơ của anh ta nhiều như nghìn cánh bướm nhưng cũng chỉ là mây trôi. Anh ta nghĩ muốn trở thành nhà khoa học, thầy giáo, bác sĩ thú y, thầy dạy thú nuôi, ... Năm 10 tuổi vì quá thích nữ chiến sĩ xinh đẹp, thậm chí còn nghĩ đến chuyện sang Thái Lan phẫu thuật chuyển giới, biến thành một cô gái. Mà căn bệnh tệ hại thích ngực lớn của anh ta cũng được ươm mầm mống từ đó.

Năm ấy, Tổng Minh Thành thực sự rất tò mò hỏi Thẩm Miên – người không cùng giới tính với mình một vấn đề.

“Em nói thử xem, các chị nữa sinh lớn tuổi hơn chúng ta ngực lớn như vậy, không mệt sao? Nặng như vậy, thân thể làm sao giữ thăng bằng được chứ?”

Khi đó ngực của Thẩm Miên đã bắt đầu lớn hơn đám bạn cùng trang lứa, lườm anh ta một cái: “Ngực lớn không phải là bệnh, sự phát triển của nó ảnh hưởng đến sinh mệnh của con gái. Anh thì biết cái gì chứ! Càng lớn càng tốt! Ngực chính là sự kiêu ngạo của con gái đấy!”

Tổng Minh Thành cái hiểu cái không gật đầu, từ đó cho rằng, người phụ nữ ngực lớn tất sẽ có sự tự tin. Anh ta thích người phụ nữ tự tin, vì anh ta sợ rằng bản thân sẽ vùi dập cái đẹp, một người phụ nữ không có tư chất tâm lý mạnh mẽ sẽ không ở bên cạnh anh ta được.

Khi Tổng Minh Thành 15 tuổi rồi cuộc lại có một lý tưởng, chính là vào năm 16 tuổi sẽ được trải nghiệm tình yêu. Mặc dù thời gian còn lại để tìm kiếm đối tượng không còn nhiều nữa, hơn nữa đám nữ sinh tỏ tình với anh ta thì nhiều vô kể.

Đáng tiếc, anh ta đã làm một việc vô cùng ngu xuẩn, chính là lôi kéo Thẩm Miên cùng đi. Thẩm Miên khi đó còn là một em gái mập mạp, vô cùng cảm hận những cô bé có thân hình thon thả. Mỗi lần Tổng Minh Thành cầm tay dẫn một nữ sinh đến, đều bị Thẩm Miên đả kích đến phát khóc mà chạy đi.

“Sao anh lại tìm người như thế này? Quá lùn, ngực quá lớn, nhìn không cảm thấy giống cá nóc sao?”

“Độ thường thức kém quá đi! Anh nhìn đôi tất dài này đi, em có cảm giác như da ngựa vằn hay là bị vấy mực lên ấy, nhưng nhìn từ xa không phải giống như đánh đổ một bát canh rong biển lớn lên đùi sao? Đi đi lại lại mà canh rong biển vẫn dính trên đùi... Tổng Minh Thành, không phải anh ghét nhất canh rong biển sao?”

.....

Ước mơ yêu sớm của Tổng nhị thiếu gia lại tan vỡ.

Dù gì một năm này nhìn chung anh ta cũng có thể duy trì được lý tưởng tương đối lâu.

Đó là làm nhà văn!

Anh ta đăng kí tài khoản trên một trang web văn học rồi viết lên 50 vạn chữ, dương dương tự đắc, mỗi ngày lôi kéo Thẩm Miên, chỉ vào bảng đề cử trên trang web nói: “Em xem, cái này là anh viết đó, độc giả cũng khen anh viết tốt, viết đơn giản mà sinh động! Anh cảm thấy cuối cùng thì anh cũng tìm được phương hướng cho nửa đời sau của mình rồi. Đời này có anh ở Tổng gia, nhất định sẽ xuất hiện một văn hào!” (Crystal: Sao mà em giống anh thế anh TMT ơi, cơ mà em chưa tự sướng đến cấp độ như anh ^__^)

Thẩm Miên liếc mắt nhìn, thiếu chút nữa bật cười.

“Anh ta là một người đàn ông rất anh tuấn, đầu dài như một hình tam giác... Tổng Minh Thành, nhân vật của anh là rắn à?”

Tổng nhị thiếu gia nghe lời nhận xét như vậy, trở nên ưu thương, anh ta mang về mặt đưa đám về phía anh trai anh ta tố khổ: “Em ấy đồ kị khi em nổi tiếng trên mạng, em ấy thông qua việc bôi xấu nam nhân vật của em để nói xấu em! Em ấy quá xấu xa!”

Tổng Minh Nguyên lên tiếng, mắt cũng không chớp: “Em viết quả thực không chân thực, còn nữa, mỗi lần em miêu tả đời nam nữ sau khi trải qua tận cùng đau khổ, trăm nghìn khó khăn cuối cùng có thể tu thành chính quả, phần cuối đều viết một câu thể này ‘Tình yêu là gì? Đây, chính là tình yêu!’. Cổ đông cao cấp của HT, đã không dưới một lần nhắc nhở anh, em đừng mang văn chương của em đi đầu độc họ nữa, đặc biệt mấy người biên kịch, cứ bị hành hạ như thế này thì kịch bản gì cũng không viết ra được.”

Trong ba tháng, Tổng Minh Thành mang tác phẩm lớn của mình đến gặp các nhà sản xuất, hy vọng bọn họ cân nhắc đầu tư quay thành phim. Thật ra thì thể loại văn học có tình tiết cầu huyết (máu chó) cũng là một loại tác phẩm, chỉ cần thân phận thái tử gia HT của Tổng Minh Thành không thay đổi, căn bản đều có đạo diễn và nhà sản xuất bỏ tiền ra đầu tư cho bộ phim, dù sao đây chính là đường tắt, cách nhanh nhất có thể lấy lòng được Tổng nhị thiếu gia. Tổng Minh Thành nắm chắc điểm này, nhưng không ngờ qua ba tháng, những nhà sản xuất mà Tổng Minh Thành mang tác phẩm tới gặp đều trước mang vẻ mặt tươi cười, sau đó cau mày trầm tư, cuối cùng thiếu chút nữa khóc ròng quỳ xuống cầu xin anh ta.

Mất thấy lý tưởng có thể duy trì lâu nhất sắp tiêu tan, Tổng Minh Nguyên cảm thấy nên động viên em trai mình, ít nhất giữ được một sở thích, niềm hứng thú cũng rất tốt.

Vì vậy giao cho Thẩm Miên chính thức phụ trách.

“Trong văn chương phải thể hiện tính tích cực, chí tiến thủ, trạng thái tinh thần và lòng nhiệt huyết yêu tổ quốc, yêu nhân dân, phải có lòng yêu thương toàn bộ thể giới mãnh liệt”, trong khóa đào tạo, một nhân vật nổi tiếng có thâm niên đã chia sẻ như vậy. Tổng nhị thiếu gia sau khi trải qua khóa đào tạo tự nhận có thể làm tốt hơn trước.

Vì vậy tâm tình lại có thể mãnh liệt như vậy:

“Cảm ơn mọi người đã hết lòng yêu mến Miên Miên, Miên Miên thật sự rất cảm động, Miên Miên cũng yêu mọi người, tựa như chuột yêu gạo, như chồn yêu phân ~moa~”

Sau lần này, Thẩm Miên rốt cục quyết định triệt để chèn ép lý tưởng của Tống Minh Thành.

Bản thân nhị thiếu gia đã đủ mạnh mẽ rồi, còn chưa kể nếu cộng thêm lý tưởng cánh gà nữa thì lại càng hoàn hảo!

52. Chương 52: Ngoại Truyện 3: Ngoại Truyện Về Hàn Tiềm 1: Ánh Sao.

Lần đầu tiên tiếp xúc với Thẩm Miên là khi cô ấy bị lôi ra ngoài từ chỗ tối, Hàn Tiềm chỉ hơi liếc nhìn cô một cái rồi thôi, chỉ một cái nhìn thoáng qua, không hề chăm chú, thần sắc lãnh đạm. Đối với những kẻ làm paparazzi, mỗi tuần anh đều phải đối phó với một vài kẻ như vậy. Khi anh còn chưa đầu tư vào lĩnh vực giải trí đã bắt đầu bị cả trai lẫn gái thay nhau theo dõi, dường như chẳng còn thời gian nào, không ngày nào là không bị theo dõi cả. Những câu chuyện gièm pha về đám nhà giàu đã thành một món điểm tâm lúc trà dư tửu hậu để mọi người bàn tán. Mà loại bám đuôi, theo dõi, chụp ảnh với Hàn Tiềm và giới giải trí này càng về sau lại càng hung hăng càng quấy.

Trong tuần này, Thẩm Miên là paparazzi thứ tư bị bắt được.

Lúc này, Hàn Tiềm đang cùng một nữ minh tinh mới bước chân vào giới giải trí thưởng thức bữa tối dưới ánh nến. Dưới ánh nến lung linh, người con gái đối diện có dung mạo xinh đẹp, cử chỉ nhã nhặn, đồ trang sức trang nhã khiến cho cô ta càng thêm vẻ trong sáng, động lòng người. Cô ta đang từ tốn cắt miếng thịt bò bít tết, hàng lông mi dài rủ xuống che khuất đôi mắt long lanh.

Cảnh tượng rất đẹp.

Mà Thẩm Miên bị bắt được từ chỗ khuất ngoài đại sảnh chính là nét bút phá hỏng một bức tranh lãng mạn này. Bộ dạng của cô giống như tất cả đám paparazzi khác, quần áo lôi thôi, phía trên mặc một chiếc áo sơ mi kẻ ca rô to, phía dưới là quần jean. Có lẽ bởi vì trời lạnh, nên tùy tiện khoác ra bên ngoài một chiếc áo gi-lê, một vạt áo sơ mi còn thò ra ngoài, cúc tay áo cũng không cài, tùy tiện xắn lên vài nếp, cũng may trông còn có vẻ sạch sẽ.

Lôi cô ấy ra ngoài là bảo vệ của nhà hàng, quản lý đại sảnh thì cúi đầu khom lưng áy náy xin lỗi một hồi lâu. Thẩm Miên cúi đầu đứng ở một bên, ánh sáng của chùm đèn thủy tinh chiếu xuống chiếc áo gi-lê đen tuyền mấp mấp sáng tối khác nhau. Cô ấy là một paparazzi rất có tinh thần nghề nghiệp, sau khi bị bắt, hành động đầu tiên là bảo vệ máy ảnh, liều mạng tranh đoạt với người bảo vệ khô khan, hạo hán kia. Kết quả là trong lúc hốt hoảng cô ấy sẩy chân ngã nhào xuống một chiếc bàn ngoài đại sảnh, rượu đổ hết lên người cô ấy. Quản lý nhà hàng càng tức giận. Từ góc độ của Hàn Tiềm nhìn lại quả thật bọn họ ra tay với cô ấy rất thô bạo. Thậm chí, Thẩm Miên còn bị túm tóc kéo ra ngoài. Lúc này, tóc tai cô ấy toàn loạn, rối bù, cũng may chiếc áo gi-lê màu đen cũng che bớt phần nào vết rượu đổ ban này mới giúp cô ấy trông không đến nỗi quá chật vật.

Lúc ấy, Hàn Tiềm nghĩ, cô ấy cũng không khác gì đám paparazzi khác cả, đều nghèo túng, lôi thôi, tồn tại ở tầng đáy xã hội, giống như loài ruồi nhặng theo đuổi miếng thịt tươi. Con ruồi dựa vào những thi thể mục rữa hoặc đồ cặn bã để sống sót, giống như đám paparazzi dựa vào việc đào bới chuyện của người khác vậy, đặc biệt không thể không dựa vào những thứ bẩn thỉu kia để nuôi sống mình.

Thực sự trên đời này không còn cái gì gọi là thấu tình đạt lý nữa mà chỉ có sự chán ghét. Hàn Tiềm gật đầu với người quản lý một cái tỏ vẻ không để ý đến chuyện này, tiếp đó quay đầu liếc mắt nhìn người con gái ngồi đối diện với mình, lúc này cô ta cũng đang nhìn tên paparazzi bị bắt đó, thần sắc không hoàn toàn là chán ghét, mà rõ ràng có phần tiếc hận.

Minh tinh chính là như vậy, xem thường paparazzi, cảm thấy họ chính là vết nhơ trong cuộc đời đầy màu sắc của mình, nhưng lại có lúc không thể không có họ. Ví dụ như người con gái ngồi đối diện này, cô ta hy vọng trên trang nhất báo ngày mai có scandal của Hàn Tiềm và cô ta. Bất kể thật giả, đối với tần suất xuất hiện trên báo và giá trị con người cô ta đều được nâng cao, dù gì cũng đều có lợi.

Hàn Tiềm suy nghĩ một lúc, lại cũng không nghiêm túc nhớ tên nữ minh tinh này, chỉ loáng thoáng nhớ rằng cô ta biết phương thức liên lạc với anh thông qua Hàn Lam Lam, đã kiên trì hẹn anh vào cuối tuần. Hàn Tiềm vì nể em gái mình nên mới có bữa tối dưới ánh nến này.

Sự thật hay giả dối, trong sạch hay bẩn thỉu, đây đều là giới giải trí, đằng sau những khuôn mặt đẹp đẽ, xinh xắn, tươi cười này không ai biết là bộ mặt như thế nào. Hàn Tiềm đầu tư vào lĩnh vực này, nhưng lại cảm nhận sâu sắc sự bẩn thỉu của nó, khinh thường lĩnh vực này. Anh nhìn thấy, minh tinh cũng chỉ là kẻ được ca tụng trong phút chốc, những người có địa vị cao thực sự muốn họ sống thì là sống, muốn họ chết chính là chết. Đó chính là diễn viên. Còn anh là thương nhân, chỉ quan tâm đến việc sản xuất, mà công cụ để sản xuất sống chết ra sao không phải là mối quan tâm của anh.

Giống như thực vật cộng sinh vậy, anh như nghiệm ra một điều thú vị, minh tinh xem thường paparazzi, giống như anh xem thường minh tinh, một thứ tình cảm đến kỳ lạ, ghét đấy nhưng lại không thể không lợi dụng.

Đêm đó, tâm tình anh rất tốt, cũng không quan tâm đến sự xuất hiện của Thẩm Miên. Chỉ đơn giản phát phát tay với người quản lý. Thậm chí anh không thấy rõ dáng vẻ Thẩm Miên như thế nào, chỉ cảm thấy đây là một cô gái trẻ.

Không nghĩ tới sau này lại thường xuyên gặp cô gái này như vậy. Cô ấy giống như thuốc cao bôi trên da chó vậy, không kêu than một tiếng, cũng rất kiên trì. Lần thứ hai gặp lại, tâm tình Hàn Tiềm không được tốt như lần trước. Khi đó, anh vừa mới tham gia một buổi xã giao, bản thân anh vô cùng ghét loại bầu không khí ngột ngạt trong vàng son này, trên người vương đầy mùi rượu, thuốc lá cùng thanh sắc. Khi cho xe vào trong gara lại bất ngờ phát hiện ra paparazzi từ kính chiếu hậu.

Lần này anh vô cùng nóng nảy, mà cái bản tính này của anh lại càng khuếch đại vào ban đêm. Hàn Tiềm bước tới gạt rơi máy ảnh của Thẩm Miên, kéo khăn quàng cổ của cô lại ngăn không cho cô chạy trốn. Anh đã uống một chút rượu, động tác cũng khá thô bạo, trực tiếp túm cổ cô, thấp giọng cảnh cáo: “Nếu lần sau còn xuất hiện, sẽ không chỉ đơn giản như vậy.”

Khi anh hạ thủ, tên phóng viên đó còn vùng vẫy vài cái, ý muốn chạy trốn, bị anh tóm chặt như vậy cuối cùng cũng không địch lại được. Hàn Tiềm cảm nhận được sự ẩm áp khi bàn tiếp xúc vào làn da đó. Dưới bàn tay anh, động mạch chủ của cô đang đập mạnh mẽ, không ngờ làn da lại mịn màng như vậy, cảm giác rất mềm mại. Hàn Tiềm bất giác buông lỏng tay ra, đột nhiên có ý nghĩ không muốn truy cứu nữa, lại không nghĩ rằng tên phóng viên này đột nhiên quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt anh. Ánh mắt giận giữ, đôi mắt sáng ngời. Cô ấy không nói hai lời, thừa lúc Hàn Tiềm chưa rút tay về cắn mạnh xuống. Động tác nhanh nhẹn, lưu loát, hàm răng sắc bén. Hàn Tiềm không ngờ tới hành động này, trên tay một cơn đau bén nhọn ập tới. Sau đó gờ cánh tay ra chỗ ánh đèn mới phát hiện trên tay lưu lại vết răng rất sâu, còn đang rớm máu. Thực sự là cắn rất mạnh không hề lưu tình.

Thế nhưng Hàn Tiềm chưa từng bị đối xử như thế này, là người có địa vị cao, thậm chí ngay cả người khác có ý chất vấn anh cũng sẽ bị anh âm thầm trấn áp, làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho vết cắn này được. Theo phản xạ, Hàn Tiềm vung một bàn tay về phía Thẩm Miên. Thật ra thì lực đạo không lớn, nhưng âm thanh lại vang dội, thanh thúy. Hàn Tiềm đánh xong cũng trở nên ngây ngời, trên mặt cô gái xuất hiện một dấu tay hồng hồng, viên mắt cô ấy cũng đỏ, cô ấy liền vùng vẫy, tránh khỏi bàn tay Hàn Tiềm, hung hăng đá cho anh một cước rồi nhặt máy ảnh bị rơi vớ lên chạy đi.

Mà vừa rồi Hàn Tiềm mới nhìn rõ dáng vẻ cô ấy, vẻ mặt tức giận pha lẫn một chút khiếp đảm. Đường nét rõ ràng, không trang điểm, lại khiến dung mạo của cô ấy trở nên xinh đẹp.

Rất đẹp. Khuôn mặt ấy thích hợp làm minh tinh hơn là làm paparazzi. Mặc dù cả hai nghề nghiệp đó đều không khiến người ta thích cho được.

Bởi vì khuôn mặt này bị đánh, ngược lại lại khiến Hàn Tiềm quên cảm giác không vui vừa rồi đi. Một cước đá của tên paparazzi đó một chút lực cũng không có, giống như chú mèo nhỏ giơ móng vuốt lên cào một cái vậy. Anh chỉ đứng dậy phủi vết giày in trên ống quần.

Sau đó, anh liền quên mất cô phóng viên này, cho đến một tháng sau gặp lại cô ấy, trên màn hình máy vi tính.

Xe của Hàn Tiềm bị cào tróc sơn. Một đường trải dài thân xe, khiến chiếc xe nhất định phải đi phun sơn lại một lần nữa. Nhìn băng ghi hình của bãi đỗ xe, Hàn Tiềm ngồi trước màn hình mặt lạnh lùng.

Sau đó, anh nhìn thấy Thẩm Miên. Ban đầu, Hàn Tiềm cũng không xác định rõ đó là cô ấy, chỉ thấy trên màn hình là một bóng lưng nhỏ bé lén lút cầm một cái chìa khóa, sau đó nghiêng rằng nghiêng lợi vạch một đường từ cửa xe, đi một vòng vòng quanh xe. Sau khi hành động xong còn vẫy vẫy tay, giống như bị đau vậy. Cuối cùng, cô ấy còn đi một vòng quanh chiếc xe như đang thưởng thức kiệt tác, còn nhìn vào chiếc gương sau cười một cái, ra dấu tay hình chữ V. Hàn Tiềm nhìn nửa khuôn mặt phản chiếu trong gương nhận ra cô ấy.

Là một người mang thù, lúc ấy Hàn Tiềm nghĩ như vậy.

Ban đầu là lạnh lùng, thấy nhưng sau khi thấy dấu tay hình chữ V đó lại cảm thấy kỳ diệu không muốn truy cứu nữa. Paparazzi cũng là người, cũng có hỷ nộ ái ố, Hàn Tiềm đánh cô ấy một bạt tai, cô ấy phá xe mình coi như hòa một ván.

Thế nhưng cô phóng viên này lại không biết một vừa hai phải. Trong hai năm này, Hàn Tiềm liên tục gặp cô ấy. Ở quán bar, ở hộp đêm, ở bên ngoài phòng họp, ở nhà hàng. Cô ấy giống như một kẻ cuồng theo dõi, rất cố chấp phải chụp ảnh cho bằng được. Nhưng có lẽ do sự việc xảy ra ở bãi đỗ xe lần đó, cô ấy bắt đầu giữ một khoảng cách an toàn, không để Hàn Tiềm dễ dàng bắt lại, đi theo không xa không gần.

Ban đầu, Hàn Tiềm còn cảm thấy không vấn đề gì, nhưng về sau thì không còn duy trì sự thờ ơ được nữa, cảm thấy có chút phiền não. Anh không biết cô phóng viên này muốn gì? Cứ đi theo không nhanh không chậm như vậy, giống như cái bóng của anh, hơn nữa còn là một cái bóng rất xinh đẹp. Thậm chí Hàn Tiềm còn nghĩ tới khả năng, lẽ nào cô ấy muốn thu hút sự chú ý của mình hay là còn động cơ đặc biệt nào khác?

Đáng tiếc, mọi chuyện hình như không phải vậy. Mặc dù cô phóng viên này cũng không đáng tin cậy, nhưng cũng không nguyện ý đối mặt đối mặt với anh, thậm chí thấy anh liền xoay người bỏ chạy, cũng không giống như là nguyện ý muốn tiếp xúc.

Cô ấy không hề xâm nhập vào trong cuộc sống của anh nhưng cũng không bước ra xa. Thẩm Miên xuất hiện bên Hàn Tiềm ở tất cả các trường hợp, nhưng cũng không thực sự bước chân vào cuộc sống của anh. Tự do ở bên ngoài, không giống như là quấy rầy, lại như rõ ràng là đang quấy rầy. Hàn Tiềm làm sao có thể bỏ qua cô phóng viên vẫn gặp hàng ngày, đang dần dần ăn mòn sự tự chủ của anh, nhưng đáng ghét là cô ấy chỉ dừng lại ở vòng ngoài, cũng không hề có ý muốn ra mặt tiếp xúc với Hàn Tiềm, chỉ như là đứng ngoài theo dõi cuộc sống của anh. Không làm nhiều lắm những chuyện khác người nhưng lại khiến Hàn Tiềm vô cùng phiền lòng.

Sau đó, vào một đêm mùa đông, có lẽ cô phóng viên đó lơ là cảnh giác, cuối cùng cũng bị vệ sỹ của Hàn Tiềm tóm được, kéo ra ngoài vứt bên bờ hồ bơi, lạ là cái dáng vẻ chật vật ấy, trên mặt là thần sắc mơ màng, ngơ ngác, ngốc nghếch, vô tội như vậy.

Hàn Tiềm đột nhiên lại cảm thấy tâm tư không yên. Người con gái đáng ghét này cứ lớn vồn bên cuộc sống của mình, vậy mà vẫn còn mang cái bộ mặt vô tội này, giống như mình không làm cái gì vậy.

Anh liền hỏi: “Cô có biết bơi không?”

Cô phóng viên đang ngồi dưới đất ngẩng đầu lên nhìn anh, mờ mịt lắc đầu.

Chính anh cũng không biết giải thích thế nào về một loạt hành động lúc đó, cuối cùng ném cô gái ấy xuống hồ bơi lạnh băng. Hàn Tiềm ghét việc không thể nắm trong tay cuộc sống của mình, ghét tất cả những yếu

tổ không xác định. Thẩm Miên khiến anh phiền não, cô ấy giống như đang phóng tầm mắt nhìn những ngôi nhà cao cấp xa xa, không tiếp cận những người có nền móng tư sản, rồi lại không rời đi, những người trong khu nhà cao cấp đó không thể dựa vào luật pháp chỉ trích cô điều gì. Cô ấy vui vẻ, tự tại, có xâm nhập vào khu nhà cao cấp đó hay không đều theo ý thích của cô, chủ nhà chỉ có thể chờ khi cô thực sự hành động mới có thể ra mặt.

Hàn Tiềm thích những thứ đơn giản, nhanh chóng và hiệu suất cao. Dùng phương pháp này, anh tin có thể khiến cho cô phóng viên không có tầm nhìn này lui bước.

Sau khi Thẩm Miên từ hồ bơi bò ra ngoài, bộ dạng ướt nhẹp, nước mắt nhạt nhòa cùng khiếp sợ, Hàn Tiềm nhìn thấy phiền phức nhưng không bỏ đi, ngược lại càng thêm hung mãnh. Anh nghĩ, anh ghét paparazzi, nhất là loại này, khiến cho anh tốn nhiều tâm tư như vậy, hao phí nhiều tinh lực như vậy.

Cũng may, sau lần đó, Thẩm Miên yên tĩnh một thời gian. Hàn Tiềm không còn thấy bóng dáng cô xung quanh mình nữa, anh cảm thấy an tâm nhưng đồng thời cũng có chút mất mát. Nhưng cuộc sống bận rộn, mọi thứ cũng dần nhạt phai.

Sau đó, Thẩm Miên lại xông vào cuộc sống của anh. Cô ấy không buông tha, ở quầy bar khiêu khích, gây sự với anh. Hàn Tiềm cũng uống say. Nhưng anh nhớ đôi mắt ngập nước kia, khi người nằm dưới anh khóc sướt sùi, bởi vì đau đớn, bởi vì hai tay bị giam cầm, thân thể bị áp chế không thể giãy giụa, tùy anh xâm nhập. Mà sự giãy giụa kia cũng thật yếu ớt, ở trước mặt Hàn Tiềm không có một chút lực sát thương nào. Anh tách hai chân cô ấy ra, dùng sức trấn áp, không cho phép chối từ. Thẩm Miên cúi đầu kêu đau, đôi mắt sáng ngời như phủ một lớp sương. Đây là lần đầu tiên của cô ấy. Nhận thức này lại làm cho Hàn Tiềm càng thêm muốn thô bạo giữ lấy, có lẽ cũng là do tác dụng của thuốc. Hàn Tiềm mơ mơ màng màng, cuối cùng anh cảm thấy như có ánh sáng chói lóa xẹt qua, hoạt động mạnh như vậy khiến thể lực của anh cũng bị suy giảm. Anh buông mình phóng thích.

Anh thỏa mãn chìm vào giấc ngủ, vuốt ve mặt Thẩm Miên, trên mặt vẫn còn vương lại vệt nước mắt, giống như cánh hoa ướt mình trong sương sớm. Anh nghĩ, anh sẽ chịu trách nhiệm, cho dù người con gái này tiếp cận anh vì mục đích gì. Thân hình cô ấy rất hấp dẫn, vừa xinh đẹp lại kiêu ngạo, tự cho rằng bản thân có chút giỏi giang nhưng thực ra rất ngốc nghếch.

Kết cục sau đó anh không hề đoán đúng. Ngày hôm sau, vị trí bên cạnh giường trống không, Thẩm Miên biến mất. Cho đến khi anh tìm đến cửa, đối phương cũng chỉ cứng ngắc mỉm cười, giả vờ ngây ngốc. Cô ấy không hề muốn dính dáng gì tới anh.

Hàn Tiềm sinh ra đã bị người khác định đoạt hôn ước, hơn nữa anh lại là người tích cực luôn hướng về phía trước, điểm cuối con đường cũng đã xác định rõ, đối tượng kết hôn cũng tương xứng, gặp một người con gái thức thời như vậy vốn là một chuyện tốt. Ấy vậy mà anh lại không vui chút nào. Lý trí nói cho anh biết thế là đủ rồi, chấm dứt ở đây thôi.

Đối phương không muốn thừa nhận, vậy thì mình cũng không cần thiết phải đi dây dưa. Nếu không thể hứa hẹn, biết rõ là nhân duyên ngắn ngủi vậy thì cũng không nên tùy ý đi làm rõ làm gì.

Hàn Tiềm nghĩ rằng, Thẩm Miên chính là khúc nhạc đệm trong cuộc sống của anh, bọn họ đều phải cất bước rời đi đâu thể đứng yên một chỗ, chỉ giao nhau một lần không nên có lần thứ hai. Lại không nghĩ rằng đoạn nhạc đệm này lại trở thành giọng hát chính.

Nửa năm sau anh gặp lại Thẩm Miên, thực sự vô cùng giật mình. Thẩm Miên trang điểm, mặc lễ phục, còn khéo léo khoe thân hình quyến rũ của mình, trước ống kính vừa thành thực vừa ngây thơ cười, toát ra một vẻ đẹp sắc bén mà kinh người.

Cô ấy đứng bên cạnh Tống Minh Thành, thái độ thân mật. Hàn Tiềm biết, đây là bữa tiệc mừng Thẩm Miên gia nhập HT. Người người đều đồn đại rằng Thẩm Miên là tình nhân mới của Tống Minh Thành, Tống Minh Thành cũng không câu nệ, ôm vai Thẩm Miên, còn nghiêng người dùng lễ nghi của phương Tây vô cùng chuẩn mực hôn nhẹ lên mặt Thẩm Miên.

Cô ấy che miệng cười, ngọt ngào mà phong tình.

Giống như ngọc thô chưa mài dũa, tách lớp vỏ lộn xộn cùng với cách ăn mặc lôi thôi lếch thếch đi, bên trong chính là loại ngọc tinh khiết, xinh đẹp, mỹ lệ đến chói mắt.

Sau đó, trong lúc lơ đãng, cô ấy quay đầu lại, liếc mắt nhìn Hàn Tiềm, chỉ sau mấy giây kinh ngạc, liền nở nụ cười bước tới chào hỏi.

Lần đầu tiên thấy cô ấy ung dung như vậy, cô ấy nói: “Hàn tiên sinh, chào anh.” Thanh âm dứt khoát.

Hàn Tiềm lại cảm thấy dường như tất cả ánh sao trong dải ngân hà đang rơi xuống, vương đầy mặt đất.

53. Chương 53: Ngoại Truyện 4: Ngoại Truyện Về Hàn Tiềm 2: Thể Trọng Của Cô Ấy!

Sau đó, cái tên Thẩm Miên bắt đầu xuất hiện thường xuyên trên các loại tạp chí. Nhờ buổi lễ ra mắt vô cùng long trọng và chuyên nghiệp mà Tổng Minh Thành tổ chức, Thẩm Miên với tư thái kiêu ngạo đã áp đảo mọi người để trở thành nhân vật chiếm vị trí đứng đầu trong cuộc thống kê giới giải trí năm đó.

So với người bình thường, Thẩm Miên đã thành danh sau một đêm. Hàn Tiềm nhìn hình ảnh trên tạp chí, cô ấy mỉm cười xinh đẹp. Trên bức hình khổ lớn là hình ảnh cô và Tổng Minh Thành đang ôm nhau, mặt kề mặt chụp lại trong buổi tiệc hôm trước của HT. Tổng Minh Thành xác thực đi đâu cũng dẫn Thẩm Miên đi theo. Nhưng người trong giới đã mở đôi mắt thờ ơ của mình để đánh giá, ai ai cũng biết Tổng Minh Thành thường dùng phương thức gì để chiêu đãi người mới mà Thẩm Miên lại có gốc rễ thuộc giai cấp cổ đại, có thể làm được như vậy đã là một chuyện không dễ dàng, chờ đợi cô ở phía trước là con đường không hề rộng rãi, thênh thang. Một người thông qua tuyển chọn chính thống mới được làm nghệ sĩ còn khó được giới giải trí chấp nhận mà không có thành kiến gì, huống chi là loại phương thức này để nổi tiếng.

Hàn Tiềm không biết hình dung thể nào về tâm tình mình lúc này, hình như cũng dùng con mắt bàng quan, nhưng thỉnh thoảng lại không kìm được cảm thấy thổn thức và cảm thán.

Hóa ra cô phóng viên đó cũng chỉ như thế, cũng chỉ vì muốn nổi tiếng mà thôi!

Xoa xoa khoe mắt, vừa liếc nhìn tấm hình Thẩm Miên cười không chút phiền lo, có lẽ mấy tháng sau ngay cả khóc cô ấy cũng không khóc nổi vì giới giải trí thay đổi quá nhanh, quyền thế, lợi ích, dục vọng. Trên báo chí, cái được gọi là yêu sách cũng chỉ là chỗ dựa của Thẩm Miên như một núi băng, không có tính lâu dài, muốn leo cao nhưng không có khả năng leo cao lên nữa, nhất định là muốn làm một con thuyền sắp chìm do đâm phải tảng băng chìm rồi, quá trình này nhất định sẽ rất lâm ly và tanh máu, hơn nữa trái tim của mỗi nghệ sĩ rồi cũng sẽ mục rữa, máu, nước mắt và đau đớn cũng chỉ có thể đích thân trải nghiệm qua mới hiểu được.

Muốn thành danh ắt sẽ phải trả một cái giá rất cao, ngay cả Liễu Sơ Lãng có bối cảnh, gia thế chống đỡ cũng sẽ không ngoại lệ.

Hàn Tiềm phản đối Liễu Sơ Lãng bước chân vào giới giải trí, nhưng cô ấy vẫn rất cố chấp, làm quen với không ít người có thâm niên trong ngành này. Đối với sự lựa chọn của cô ấy, Hàn Tiềm không thể can thiệp sâu, chỉ có thể dùng quyền hạn trong khả năng của mình để che chắn giúp cô ấy mưa gió trong cuộc đời sự nghiệp không biết quý trọng con người này. Với Hàn Tiềm, từ khi sinh ra đã gánh trên vai sự kỳ vọng của gia tộc và sự chú ý của người khác. Khi những người khác vẫn còn đang vô tư vô lo ngồi trong tiệm McDonald gặm đùi gà thì anh đã đang ngồi trong phòng họp chủ trì hội nghị rồi.

Dường như trong tuổi thơ của Hàn Tiềm chỉ có cẩn thận, tỉ mỉ, nghiêm cẩn, hoàn cảnh trưởng thành như vậy khiến cuộc sống của anh quá nghiêm túc, không giống như cuộc sống bông bột, xốc nổi của những đứa trẻ khác. Những năm tháng in dấu vết của Liễu Sơ Lãng có lẽ là khoảng thời gian hồn nhiên nhất của Hàn Tiềm, mà tình bạn của những người xuất sắc, nổi trội qua năm tháng càng trở nên trân quý. Thời gian qua đi, tương lai cuộc đời sẽ là bảng màu pha trộn ánh sáng, người bạn khi con trẻ như Liễu Sơ Lãng luôn là màu sắc ảm áp nhất tồn tại trong Hàn Tiềm.

Bản thân muốn Liễu Sơ Lăng nhận được vai nữ chính trong Scandal coi như là món quà sinh nhật sớm tặng cô ấy, nhưng vào thời khắc quyết định lại thay đổi chủ ý khi nhìn thấy một Thẩm Miên hoàn toàn khác, không trang điểm, khôi phục lại tư thái ban đầu, nhưng nhìn kỹ lại thì ánh mắt mỗi một, chân thực không giống với ánh mắt khi còn làm paparazzi khi xưa nữa. Làn da cũng không còn khỏe mạnh, trắng trẻo, hồng hào như trước, mà lại tái nhợt đến giật mình. Cô ấy đang đứng trò chuyện với đạo diễn ở phía sau sân khấu, trong giọng nói đã mang theo mùi vị của giới giải trí. Hàn Tiềm còn nhớ, khi đó cô ấy vẫn còn đang đi theo dõi đứng ở cửa hộp đêm, trên hành lang truyền đến mùi thuốc lá của người đàn ông mình đầy hình xăm đứng phía trước liền không hề che giấu lấy tay bịt mũi, bây giờ đứng trong vòng khói của người nghiện thuốc lá lâu năm như đạo diễn, chỉ mỉm cười, liên tiếp gạt đầu, bị làn khói vây quanh chỉ cần chớp mắt mắt đã mờ hơi nước.

Từ khi nào trình độ của cô ấy đã được nâng cao? Cô ấy đã học được cách ẩn nhẫn, học được cách nhìn sắc mặt người khác?

Ở trong giới này nhất định phải học được những điều này, đều là được xã hội mãi dũa để trở nên thành thực, đây là con đường tất yếu mà Thẩm Miên phải đi nếu muốn trở thành một minh tinh. Điều này cũng không hẳn là chuyện không tốt nhưng Hàn Tiềm lại cảm thấy không vui vẻ chút nào.

Ngoài bữa tiệc Tống Minh Thành mới các biên kịch, nhà làm phim nổi tiếng ra, thật ra Thẩm Miên cũng không mấy thuận lợi. Con đường diễn xuất quá hẹp, có quá ít sự đột phá, kịch bản hay thì lại không giành được vai diễn tốt, cô ấy thực sự cần có một kịch bản chất lượng để làm bàn đạp, không phải chỉ dựa vào sự nâng đỡ của Tống Minh Thành là có thể đạt được. Hàn Tiềm theo dõi từng cử chỉ của cô, cô đang giãy giụa cố gắng đột phá sự vay hãm của giới giải trí. Khi cô biểu diễn trên sân khấu, anh có thể nhìn thấy được nỗ lực của cô để giành được vai diễn này. Thẩm Miên tương đối hài lòng với diễn xuất của mình lần này. Hiện tại, dường như cô ấy đang chìm đắm trong suy nghĩ nhất định sẽ nhận được vai diễn này, vui vẻ chờ đợi mà không hề hay biết rằng casting chỉ mang tính hình thức mà thôi, những cố gắng của cô ấy chỉ trong nháy mắt đã trở nên vô nghĩa. Thậm chí Liễu Sơ Lăng còn không tham gia diễn thử nhưng cuối cùng lại đánh bại Nhan An An và Thẩm Miên, giành được vai diễn này, chỉ có thể nói bọn họ biểu diễn đặc sắc như thế chỉ là để cho họ thua một cách đẹp mắt mà thôi.

Vậy mà anh đột nhiên lại cảm thấy không đành lòng khi nhìn thấy nụ cười khiêu khích của Thẩm Miên khi biểu diễn xong, trong đôi mắt như có ánh sáng lung linh nhiều màu sắc. Mặc dù sắc mặt vẫn tái nhợt, tiều tụy, cảm giác trên người bị áp bức nhưng cô ấy lại rất hoạt bát, sinh động, mặc dù khổ cực nhưng vẫn cố chấp theo đuổi cuộc sống nhiều màu sắc. Hiện tại cô giống như một con khổng tước kiêu ngạo, thể hiện mình đã nhìn thấu giới này nhưng thật ra vẫn ngây thơ khiến người khác buồn cười như vậy.

Nhưng Hàn Tiềm nghĩ, vậy cứ để cô ấy làm một con khổng tước kiêu ngạo là được, cứ tươi cười như bây giờ sẽ ưa nhìn hơn, mình chỉ là thuận nước giong thuyền mà thôi. Vai diễn này cho cô ấy, để cho cô ấy tiếp tục tin rằng cố gắng sẽ đem lại thành công, như vậy nụ cười sẽ còn giữ trên môi lâu thêm nữa. Thẩm Miên không phải là niết bàn thì chính là rơi xuống, cho dù là loại nào, đều là huyết vũ tinh phong (mưa máu gió tanh), một ngày kia chỉ là thoáng qua, nhưng bản thân vẫn có thể nhìn thấy cô ấy cười khi nhận thưởng, nụ cười khi đó sẽ là kết quả của việc ngày hôm nay đã không bỏ lỡ phần gốc gác nghiệt, không sợ hãi, kiêu ngạo, dũng cảm này.

Cuối cùng Hàn Tiềm không để Liễu Sơ Lăng đảm nhận vai nữ chính mà giành nó cho Thẩm Miên, rồi cam chịu ánh mắt khiến người ta áy náy của Liễu Sơ Lăng trước khi rời đi, dường như đang chất vấn. Lúc này, Hàn Tiềm mới phát giác ra làm như vậy đồng nghĩa với việc phá hỏng tình cảm thuần túy, quý giá giữa mình và Liễu Sơ Lăng, mà nghiêng về phía Thẩm Miên. Nhưng khi anh đi qua hậu trường, nhìn thấy ánh mắt lóe sáng, kích động của Thẩm Miên, anh lại cảm thấy làm như vậy là không hề sai.

Giữ lại nụ cười cho cô ấy coi như là phần nào bồi thường chuyện xảy ra đêm đó cho cô ấy.

Sau đó, bị loại suy nghĩ này chi phối, dẫn đường, chính là bao bọc, dung túng ột người. Ban đầu đúng là bồi thường nhưng càng về sau thì lại không còn là bồi thường nữa, chỉ đơn giản là muốn cho, hơn nữa một khi đối phương đối với sự cho này lại không tiếp nhận cũng không đáp lại, trong thâm tâm sẽ nảy sinh tâm trạng u buồn. Thấy Thẩm Miên đối với mình vĩnh viễn bày ra bộ mặt lạnh lùng, hoặc giả ngôn giả ý, lá mặt lá trái, còn với Tống Minh Thành thì chuyện trò thoải mái, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện suy nghĩ muốn

hủy hoại hình ảnh Thẩm Miên trong mắt người khác. Thẩm Miên cư xử với Tống Minh Thành vượt quá mức độ bình thường, nhưng Hàn Tiềm ngược lại lại mong đợi cô ấy cũng sẽ như vậy trước mặt mình.

Sau đó, Thẩm Miên bị đánh, vội vàng chạy tới hiện trường, nhìn thấy cô ấy che vết thương, rơi lệ, loại cảm giác tàn bạo như muốn hủy diệt thế giới lúc này Hàn Tiềm mới biết. Cho dù Thẩm Miên là dạng người như thế nào, sạch sẽ hay không sạch sẽ, anh cũng đều nguyện đồng hành cùng cô. Nếu như cô chỉ muốn bước lên cảnh cao trong giới giải trí, muốn có chỗ dựa, vậy thì anh sẽ như ý cô mong muốn, trở thành người dìu dắt cô.

Lúc ấy, Hàn Tiềm đã chuẩn bị xong xuôi để trở mặt với mọi người trong nhà, lần đầu tiên phản kháng lại những quy định, thể chế của gia tộc, cũng là lần đầu tiên từ khi trưởng thành cảm nhận thứ cảm xúc lạ kỳ muốn giữ lấy một người phụ nữ cho riêng mình. Mặc dù làm việc trong môi trường đầy sắc dục, nhưng anh luôn cảm thấy dơ bẩn, không tốt đẹp, tuổi thơ không đơn thuần như những đứa trẻ khác nên mỹ cảm càng phức tạp. Ví dụ như từ khi gặp Thẩm Miên, thân phận của cô ấy đều được xây dựng trên những lời nói dối, luôn giấu diếm anh, nhưng anh vẫn tìm lòng không được muốn thân cận cô.

Cuối cùng, khi biết được cô chính là đối tượng cưới hỏi của mình, niềm hạnh phúc lớn lao lẫn át cả cảm giác kinh ngạc và sự tức giận khi bị lừa dối, sau khi tỉnh táo lại thì suy nghĩ đầu tiên của anh là đi giành lại quyền chủ động, có lẽ đây chính là bản năng trời sinh của anh.

Ngay từ khi còn niên thiếu, Hàn Tiềm đã được người lớn giáo dục phải đối xử với người khác như thế nào, giờ lên thật cao, nhẹ nhàng đặt xuống, có lúc phải bắt lấy điểm yếu của người bên cạnh, lợi dụng sự bất an trong thâm tâm của người khác, hơn nữa bản thân cũng không được dễ dàng bày tỏ thái độ, khiến cho đối phương phải mang tâm trạng áy náy, khổ sở trần trọc mấy ngày, chờ đến khi chạm đến giới hạn, khi người đó nghĩ rằng bản thân sẽ không nhận được sự tha thứ thì lại ra mặt nhẹ nhàng bày tỏ không để ý đến khuyết điểm nhỏ đó. Lúc này bắt tay giảng hòa mới có thể làm cho đối phương càng thêm cảm thấy sự nhân từ và xử sự hào phóng. Nhưng nếu bày tỏ thái độ sớm hơn, ngay lúc đó đối phương sẽ vô cùng cảm kích nhưng lâu dài mà nói, đối phương sẽ cảm thấy tư thái của bạn không thanh cao, tha thứ hay bắt tay giảng hòa quá dễ dàng.

Hàn Tiềm quá để ý đến Thẩm Miên. Khi cô ấy còn mang thân phận một minh tinh muốn quay đầu lại nhưng không thể, vì cô ấy mà quỹ đạo cuộc sống bắt đầu chệch khỏi đường ray. Hiện tại phát hiện cô ấy là người có tiền, có thế, cái gì cũng không thiếu, môn đăng hộ đối, trọng trách trên vai biến mất nhưng trong lòng lại bất an chính là vì cô ấy không thiếu thứ gì. Ban đầu cô ấy không thẳng thắn, không tín nhiệm anh, phải chăng đây là sự trả thù vì để lại bóng ma khi còn bé? Có phải đến một lúc nào đó, cô ấy sẽ xoay người ra đi?

Cũng may, dưới áp lực lớn như vậy, Hàn Tiềm đều chưa từng có suy nghĩ buông tha cho Thẩm Miên. Đối với khoảng thời gian anh vì cô mà đối nghịch với cả gia tộc, hãy cứ để cô cảm động và áy náy đi, bởi vì không sớm tiết lộ thân phận khiến anh phải sút đầu mẻ trán. Vậy thì anh sẽ sử dụng khổ nhục kế, khiến bản thân càng thêm tiêu tụy để cô ấy thương tiếc.

Vì vậy, anh nghĩ rằng phải nhanh chóng nắm bắt lấy tâm tình hổ thẹn của cô, đoạt lấy quyền chủ động.

Sự thật chứng minh, thất bại lớn nhất chính là tình cảm không giống thương trường, không thể dùng sự tính toán với con người không giống ai như Thẩm Miên, cũng không phải dùng thủ đoạn bình thường là có thể khiến cô ấy dựa theo nội dung vở kịch đã định trước.

Hiện tại thì, nhớ tới thời niên thiếu cũng là vào một buổi tối, Hàn Tiềm ôm Thẩm Miên, nhìn cô ấy giống như một con thú nhỏ cuộn mình trong lòng anh, vô cùng thân mật không hề ngăn cách, đột nhiên anh cảm thấy trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Nhớ tới Thẩm Miên khi còn bé, vì giúp đứa bé nhà bên cạnh lấy con diều vướng trên cành cây xuống, mặc dù ngoài mặt thì tỏ ra anh dũng, nhưng khi trèo lên cây động tác lại run rẩy. Sau khi tháo con diều ném xuống đất cho đứa bé, nhìn mặt đất phía dưới chân tay liền trở nên mềm nhũn không dám trèo xuống, muốn đứa bé đó trợ giúp thì lại bị từ chối. Dù sao Thẩm Miên cũng là tiểu bá vương ở khu này, khi gặp rủi ro lại bị một đứa trẻ ức hiếp, nội tâm làm sao lại không rối loạn. Lúc ấy, cô ấy chỉ muốn trèo lên cây để diều vô dương oai, nào có lòng tốt muốn giúp đỡ nào đâu.

Khi trời tối, Hàn Tiềm đi ngang qua mới phát hiện trên cây có người đang khe khẽ khóc sụt sùi, lúc ấy giang hai cánh tay nói với Thẩm Miên ở trên cây, cứ nhảy xuống sẽ có người đỡ. Thẩm Miên từ trên cây nhảy xuống, lao thẳng vào trong ngực, thiếu chút nữa răng cửa của cô đập vào ngực anh. Cô bé béo mập đó tủi thân ôm anh gào khóc, nước mắt nóng bỏng men theo cổ áo chảy vào trong cổ anh, nhiệt độ ấy lưu lại trên người anh một khoảng thời gian rất dài.

Sau đó mới biết, cô bé béo mập đó cũng không phải đứa bé khiến người ta sinh ra chán ghét. Thật ra cô ấy là người có bề ngoài mạnh mẽ nhưng bên trong lại tự ti. Bởi vì bị người khác cười nhạo thể trọng của mình, mới càng tạo ình vẻ ngoài bất cần, không thèm để ý. Kỳ thực, cô ấy đi lấy điều cũng chính là đang dùng một loại phương thức tầm thường nhất để lấy lòng đứa bé, hy vọng có thể hòa nhập với nó.

Khi đó, vì không chuẩn bị tốt nên khi đỡ lấy thể trọng của cô bé đó, lúc Thẩm Miên ào vào lòng anh khiến anh như bị một cú trời giáng, nổ đom đóm mắt. Bây giờ nhìn Thẩm Miên trong lòng mới biết, thế giới này có những mối liên kết thật kỳ diệu. Có những người, có những chuyện, từ khi bắt đầu đến khi kết thúc, đều rất trọn vẹn. Hôm nay chính là cần một người từ nhỏ đã tự ti về thể trọng như Thẩm Miên.

Crystal: Chương này tuy không dài nhưng mình làm rất lâu, không biết diễn đạt thế nào cho câu văn được chau chuốt, thực sự rất không hài lòng nhưng không biết phải sửa sao cho hay. Có lẽ trong lúc ốm đau tinh thần sa sút thế này sản phẩm làm ra sẽ không chất lượng mong cả nhà thông cảm!

54. Chương 54: Ngoại Truyện 5: 30 Câu Hỏi Vợ Chồng

100 câu hỏi nhiều quá, 30 câu là đủ rồi. Bạn hiểu, tôi hiểu, cả nhà cùng hiểu, viết cho những cô nàng muốn xem.

Xin hỏi hai vị tên là gì?

Đại Miên: Thẩm Miên

Hàn Tiềm: Hàn Tiềm

2. Thân phận của đối phương là gì?

Đại Miên: “Nhà đầu tư sản xuất”.

Hàn Tiềm: “Paparazzi, minh tinh, ngôi sao scandal, Hàn phu nhân.” (Liếc mắt nhìn Thẩm Miên) “Thân phận của anh chỉ là nhà đầu tư sản xuất thôi sao?”

Đại Miên: “À, đúng rồi. Anh không chỉ đầu tư vào lĩnh vực giải trí mà còn đầu tư vào nhà đất và tài chính nữa. Chị cũng biết rồi đấy, tình hình hiện nay cũng không tốt lắm, anh ấy vì kiếm tiền mà làm đủ loại hao tổn thể lực cũng như trí óc mà người bình thường khó có thể tưởng tượng được.”

Hàn Tiềm: “Phải không? Vậy thì buổi chụp ảnh tuyên truyền cho phim vào cuối tuần này em đừng đi nữa, bởi vì anh chưa có dự định đầu tư vào đó. Dù sao mọi người đều không dễ dàng, anh làm quá nhiều nghiệp vụ, có phần đầu tư không nổi.”

Đại Miên: “...” (= miệng = thật là hèn hạ) “MC, vấn đề vừa rồi tôi có bổ sung thêm. Thật ra thì thân phận của Hàn Tiềm vô cùng thần bí và mộng ảo. Anh không chỉ là một thương nhân thành công, còn là một người đàn ông thành công nữa. Mặc dù làm nhiều ngành, nghề như vậy, nhưng tinh lực vẫn vô cùng dồi dào!”

Hàn Tiềm hí hửng, nhấp một ngụm trà: “Ừ, có thể đầu tư vào 30%”

Đại Miên cắn răng: “MC, tôi còn muốn bổ sung thêm! Người đàn ông thành công này, thật ra có quan hệ nam nữ đặc biệt với tôi.”

Hàn Tiềm cười: “Ừ, có thể đầu tư lên 80%, phần còn lại về nhà xem xét biểu hiện của em.”

Đại Miên rơi lệ, thật sự mọi người đều sống không dễ dàng. Muốn xây dựng sự nghiệp, củng cố tài chính lại càng không dễ dàng.

3. Cảm thấy tính cách bản thân ra sao?

Đại Miên: “Hiền lành, là người tốt, tính tình bình thường, không cự đoan.”

Hàn Tiềm: “Vô cùng tốt.”

4. Cảm thấy tính tình của đối phương như thế nào?

Đại Miên: “Làm sao anh có thể nói bản thân vô cùng tốt được chứ? Tính tình độc đoán, lòng dạ độc ác, gia trưởng, mình nói đồng người khác không thể đi tay, cổ chấp, bảo thủ...”

Hàn Tiềm: “Em vẫn đang so đo sao? Tối hôm qua anh chỉ thực hành tư thế mới mà không hỏi ý kiến em thôi mà, sau đó không phải anh đã xin lỗi em rồi sao? Lúc đó, em cũng lắc đầu tỏ ý không muốn nhắc lại đề tài này nữa mà. Đúng là tiền hậu bất nhất, tính tình trẻ con. Lần nào cũng cho rằng mình rất gian trá, rất tài giỏi, chiếm được tiện nghi của người khác, thật ta thì lần nào chịu thua thiệt cũng là cô ấy. Hừm, đại khái đây chính là tính tình của cô ấy.”

Đại Miên: “Có phải anh đang ám chỉ buổi tối em cưỡng bức anh phải không? Lần đó rõ ràng là em chiếm tiện nghi nhé! Sau đó nhất định là anh khó chịu muốn chết đi! Người phụ nữ sau khi đã phát sinh quan hệ với anh lại không muốn có quan hệ gì với anh, nhất định là anh cảm thấy kỹ thuật cùng năng lực của mình có vấn đề, không phải làm tổn thương lòng tự trọng của đàn ông thì là gì?”

Hàn Tiềm: “Hừm? Vậy hay là em tổn thương anh lại một lần nữa đi! Loại thua thiệt này anh cũng không ngại. Lần đó rất tuyệt nhé, là một thể nghiệm rất thú vị, khiến anh thật lâu mới trở lại bình thường được.”

Đại Miên: “Hàn Tiềm, anh đủ rồi đấy! Nói thêm gì nữa thì tối nay anh ngủ ở thư phòng đi!”

5. Hai người gặp nhau khi nào? Ở đâu?

Đại Miên: “Nhà hàng. Khi tôi mới làm paparazzi, đi theo dõi bị bắt được.”

Hàn Tiềm: “Năm 15 tuổi, nhà chuyển đến khu của cô ấy.”

Đại Miên: “Anh đừng có thấy người sang bắt quàng làm họ. Khi đó em biết anh sao?”

Hàn Tiềm: “Anh nhớ là được rồi!”

6. Ấn tượng đầu tiên về đối phương như thế nào?

Đại Miên: “Cầm thú đội lột người.”

Hàn Tiềm: “Một cô bé béo mập.”

(..... Ấn tượng đầu tiên như vậy thật không chịu nổi..... Sau này rốt cuộc hai người nhìn nhau thế nào? Lẽ nào thực sự là vương bát với hạt đậu?)

7. Thích điều gì ở đối phương?

Đại Miên: “Không quan tâm tới địa vị của tôi, còn có thể làm được rất nhiều việc, kiếm được rất nhiều tiền, có thể cho tôi mua được rất nhiều thứ.”

Hàn Tiềm: “Đôi môi và ngực.”

(Quả nhiên suy nghĩ của đàn ông và phụ nữ phân hóa thành hai cực rõ rệt.....)

8. Ghét điều gì ở đối phương?

Đại Miên: “Có đôi khi năng lực quá mạnh mẽ...”

Hàn Tiềm: “Có đôi khi năng lực chịu đựng quá yếu.”

(Cuối cùng thì lần này cũng nhất trí. Hai người đang nói đến cùng một đề tài đúng không?)

9. Bạn thấy ở chung với đối phương ổn chứ?

Đại Miên: “Ừ, ban ngày ở chung rất tốt.”

Hàn Tiềm: “Anh thích ở chung vào buổi tối hơn.”

10. Xưng hô với đối phương thế nào?

Đại Miên: “Hàn Tiềm”

Hàn Tiềm: “Bảo bối, có phải em quên cách gọi khác rồi không? Cần buổi tối anh giúp em nhớ lại không?”

Đại Miên: (vẽ mặt nhăn nhó) “Anh trai tốt...”

Hàn Tiềm sờ đầu hài lòng: “Thật ngoan.”

11. Hy vọng đối phương xưng hô như thế nào?

Đại Miên: “Quốc vương bề hạ.” (Đại Miên ơi Đại Miên, cô đúng là rất thú vị)

Hàn Tiềm: “Khi lần đầu tiên cô ấy gọi tôi là Hàn tiên sinh tôi thấy cũng rất có cảm giác, những tên gọi khác về sau cô ấy gọi cũng rất có tính kích động.”

(Không phải anh thích cô ấy gọi anh là anh trai khỏe mạnh sao? Sở thích này có phải rất... hay không?)

Hàn Tiềm: “Các xưng hô buổi tối của chúng tôi chủ trương là rất nhiều màu sắc, rất đa dạng. Con người thì luôn có nhiều áp lực, tôi thích giải tỏa áp lực giúp Thẩm Miên.”

Đại Miên: “Đấy chính là cách giải trừ áp lực giúp em sao?”

12. Nếu tặng quà thì sẽ tặng đối phương cái gì?

Đại Miên (lấy ví da ra, rút tờ tiền mệnh giá lớn): “Cầm lấy đi, em tặng anh, không cần trả lại. Còn nữa, tối nay anh ngủ sàn nhà! Không cần cảm ơn em về món quà này đâu!”

.....

Hàn Tiềm: “Tặng đồ ăn, cô ấy tương đối thích cái này. Lúc ăn cô ấy khá ngoan, có thể ôm ở trên đùi. Lúc đó, vuốt ve cô ấy cũng rất ngoan ngoãn, cho ăn và hôn lên môi cô ấy cũng rất phối hợp.”

13. Hai người quan hệ đến khi nào?

Đại Miên: “Đến lúc ngủ thì thôi.”

Hàn Tiềm: “À, rất nhiều lần.”

(Các người.....)

14. Lần đầu tiên ước hẹn ở đâu?

Đại Miên: “Chúng ta có ước hẹn sao?”

Hàn Tiềm: “Có, ở nhà anh, khi em tới đó nấu cơm giúp anh.”

Đại Miên: “A! Nhớ ra rồi. Lần đó á? Nhưng không phải là em đi nhờ anh giúp đỡ, không nên bao che cho con trai thủ hạ của mình đụng phải người khác sao?”

(Hàn thiếu, thì ra anh ra tay với Thẩm Miên sớm như vậy.....)

15. Thời gian hai người làm chuyện kia là bao lâu?

Đại Miên: “Đến khi ngủ thì thôi.”

Hàn Tiềm: “Hừm, cả một đêm.”

.....

16. Đối phương nói điều gì liên giờ cờ trắng đầu hàng?

Đại Miên: “Không đầu tư cho em...”

Hàn Tiềm: “Tối nay thân thể không được khỏe...”

17. Có làm càn, nói dối đối phương không? Có giỏi nói dối không?

Đại Miên: “Dĩ nhiên là phải làm càn rồi, quá giỏi nói dối ấy chứ! Anh ấy ngổ lăm.”

(Đại Miên, tối nay cô xong rồi...)

Hàn Tiềm: “Có, tất nhiên.”

Đại Miên: “Anh lại dám gạt em? Anh gạt em chuyện gì?”

Hàn Tiềm: “Bảo bối, câu trả lời vừa rồi chính là lừa gạt em.”

Đại Miên: “Có vẻ là như vậy thì phải.”

(Đại Miên, cô thật quá dễ bị lừa....)

18. Cảm thấy hạnh phúc nhất khi nào?

Đại Miên: “Cùng anh ấy nướng bánh ngọt.”

Hàn Tiềm: “Yêu.”

19. Quan hệ của hai người đã được mọi người xung quanh công nhận chưa? Hay vẫn đang giữ bí mật?

Đại Miên: “Hiện tại đã được cả nước công nhận.....”

Hàn Tiềm: “Công nhận. Vì vậy, nam minh tinh và người đầu tư trong giới không còn dám theo đuổi cô ấy nữa.”

20. H lần đầu ở đâu?

Đại Miên: “Trên giường.”

Hàn Tiềm: “Khách sạn Kim Đế, phòng 203.”

21. Cảm tưởng khi đó là gì?

Đại Miên: “Nhanh chóng giết tôi đi.....”

Hàn Tiềm: “Rất thoải mái.”

22. Dáng vẻ khi đó của đối phương như thế nào?

Đại Miên: “Không bằng cầm thú.”

Hàn Tiềm: “Điềm đạm, đáng yêu.”

23. Câu đầu tiên nói vào buổi sáng hôm sau là gì?

Đại Miên: “Chết tiệt.”

Hàn Tiềm: “Giúp tôi điều tra bằng ghi hình của khách sạn tối hôm qua.”

24. Một tuần làm mấy lần?

Đại Miên: “Tôi từ chối trả lời vấn đề này.”

Hàn Tiềm: “Rất nhiều lần.”

25. Tần suất H thế nào?

Đại Miên: “Quá nhiều!”

Hàn Tiềm: “Thích hợp.”

26. Thường làm tư thế nào?

Đại Miên: “Chúng ta có cố định sao?”

Hàn Tiềm: “Không có.”

27. Muốn thử làm kiểu nào? (Địa điểm, thời gian, trang phục...)

Đại Miên: “Tôi đã thử rất nhiều kiểu.... không muốn thêm kiểu mới nào nữa....”

Hàn Tiềm: “Hồ bơi.”

(Hàn thiếu, có phải anh muốn một lần nữa tạo ra bóng ma hồ bơi cho Thẩm Miên?)

28. Một người bạn nói: ‘Chỉ đêm nay thôi, bởi vì quá cô đơn’ yêu cầu H. Làm sao bây giờ?

Đại Miên: “Chuyển cho Kurt.”

Hàn Tiềm: “Chuyển cho Kurt.”

(Kurt làm sao có thể kham nổi.... hai người.....)

29. Đối phương đã từng chủ động H chưa?

Đại Miên: “Đương nhiên là có.”

Hàn Tiềm: “Có, cô ấy uống say, rất đáng yêu, rất thỏa mãn. Sau đó, tôi thường khuyên cô ấy nên uống một chút rượu trước khi đi ngủ, cô ấy rất dễ say.”

30. Cuối cùng, nói với đối phương một câu.

Đại Miên: “Tối nay về nhà, ai rửa bát?”

Hàn Tiềm: “Chúng ta có thể có một em bé.”

55. Chương 55: Ngoại Truyện Về Lý Khải Duệ: All About Last Night.

Ngoài cửa sổ trường đang mưa, những hạt mưa đập vào cửa kính, trong không khí yên tĩnh của buổi đêm âm thanh nghe có vẻ rất đột ngột.

Lý Khải Duệ đang nằm trên giường trở mình đứng dậy, đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh, bên trong trừ mấy quả trứng gà không biết mua từ khi nào ra thì không có gì cả, luồng khí lạnh phả vào mặt, mang theo mùi tanh nhưng cũng không đáng ghét.

Đó là mùi mà Thẩm Miên lưu lại. Cô ấy đã nấu một bát canh cá ở đây, một nửa con cá hình như vẫn còn trong ngăn đông lạnh. Lý Khải Duệ thậm chí còn có thể hồi tưởng lại cảnh tượng cô ấy khom mình nghiêm túc thái hành, trên trán có vài sợi tóc xoắn xuống, rất chuyên chú, rất tự tịa.

Khoảng thời gian đó, Thẩm Miên được mời tham gia chương trình món ăn ngon, không nghĩ ra được cuối cùng nên làm món nào, vì vậy liền đến nhà bạn bè trở tài tiện thể trưng cầu ý kiến. Ở đoàn làm phim nghe được vấn đề ăn uống của Lý Khải Duệ toàn là ra ngoài giải quyết, liền xung phong nhận nhiệm vụ tới nhà nấu ăn. Ban đầu vốn là hẹn Tô Đình cùng đến, nhưng gần đến giờ hẹn cô ấy lại vì có buổi biểu diễn mà lỡ hẹn, vì vậy chỉ còn lại Thẩm Miên và Lý Khải Duệ.

Hình như ngoài cửa sổ mưa càng ngày càng lớn, Lý Khải Duệ cầm chai bia, ngồi dựa vào tủ lạnh. Nhìn xung quanh phòng bếp nhà mình, đồ làm bếp đắt tiền, thiết kế tinh xảo, gọn gàng ngăn nắp, thậm chí còn có một quầy bar nhỏ, đầy đủ mọi thứ. Nhưng bản thân anh lại ít khi dùng tới, chỉ có người quản lý không thể nhìn nổi nữa mới vào bếp nấu cho anh một bát mì đơn giản. Có lúc anh cũng mang nữ nghệ sĩ về nhà, nhưng các cô ấy cũng không có hứng thú với phòng bếp nhà mình. Lý Khải Duệ thường say rượu, đến khi trời sáng mới tỉnh lại, bên cạnh giường đã trống không, chỉ còn vương lại chút hơi ẩm và chăn đệm lộn xộn. Sau đó sẽ có một cô gái chưa kịp trang điểm hoặc đang dán dở một bên lông mi từ trong WC lao ra, đôi môi đỏ mọng nở nụ cười, có đôi khi là biểu cảm lấy lòng, có đôi khi chỉ lưu lại bóng lưng đang vội vàng vàng cầm lấy túi xách hối hả chạy theo lịch trình làm việc.

Lý Khải Duệ có một cuộc sống của một nam nghệ sĩ bình thường. Có đôi khi đây lại là một cách thức để giải tỏa áp lực, không liên quan gì đến tình cảm. Guồng quay của cuộc sống vẫn cứ tiếp tục chuyển động, hầu như tất cả mọi người đều không quan tâm người qua đêm với mình hôm qua là ai.

Cho nên, lần đó, khi ở cùng Thẩm Miên, anh liền nghĩ, Tô Đình có lẽ cố ý tránh mặt. Trong giới, Thẩm Miên là một cái tên mờ ám. Cô ấy rất xinh đẹp, diễm lệ, ưa nhìn, thân hình cũng vô cùng hấp dẫn. Trong những bữa tiệc rượu đêm ở quán bar, cô ấy thường là đối tượng được nhắc tới trong câu chuyện của đám nam nghệ sĩ. Mặc dù danh tiếng cũng không tốt, nhưng không thể nghi ngờ cô ấy chính là đối tượng ảo tưởng của biết bao nam nghệ sĩ. Lần diễn chung này cũng khiến Lý Khải Duệ ngỡ ngàng. Sau khi tiếp xúc gần gũi lại cảm thấy trong khi làm việc Thẩm Miên cũng không vênh váo như tưởng tượng, con người này cũng không thủ đoạn thâm sâu gì, ngược lại cô ấy rất tùy tiện, có khi thậm chí còn lộ ra sự ngây thơ.

Khi đánh vẩy cá, con cá vẫn còn tươi ngon, ra sức quẫy đạp trong nước làm bắn lên mặt cô. Thẩm Miên lại không hề có phản ứng kịch liệt nào, chỉ đơn giản lau mặt đi. Lúc này Lý Khải Duệ mới phát hiện, trên mặt cô trang điểm rất nhẹ nhàng, chỉ phủ một lớp phấn mỏng. Trên mặt cô lúc này còn có vài giọt nước chưa lau khô liền nhưng kết trên hàng lông mi của cô, theo cử động của hàng lông mi mà rung động như phát ra ánh sáng.

Cô ấy luôn có một loại sức hút, khiến người ta cảm thấy, cho dù cô ấy làm chuyện gì, có khả năng cũng không phải là sai lầm, cũng không phải là không thể tha thứ. Giờ khắc này Lý Khải Duệ chỉ cảm thấy, nếu như là cô ấy, cho dù có quá khứ vô cùng phức tạp, hơn nữa động cơ tiếp cận mình cũng không trong sáng gì nhưng cũng có thể dễ dàng tha thứ.

Người nguyên mắc câu, đại khái có thể nói là trong tình huống của nàng như thế này. Thẩm Miên từ trước đến giờ sẽ không có ý đi lấy lòng hoặc là theo đuổi cái gì, nhưng ngược lại cũng sẽ không bại nếu như vận dụng hết khả năng để tiếp cận người khác.

Nhưng tất cả những gì Lý Khải Duệ dự tính trong tối hôm đó đều không phát sinh. Thẩm Miên thật sự chỉ đến để nấu ăn. Cô nhìn Lý Khải Duệ uống canh xong, dọn dẹp mọi thứ, liếc nhìn đồng hồ đeo tay, liền vội vã cáo từ. Lý Khải Duệ nhìn theo cánh cửa phát ra âm thanh cực nhỏ khi coo khép cửa lại, đột nhiên cảm thấy có chút mất mát.

Có lẽ cô ấy cũng không buông thả như những lời đồn đại. Hoặc có thể là, cô ấy thấy mình không vừa mắt, cảm thấy thân phận nam minh tinh của mình khng đem lại cho cô ấy lợi ích gì, nên cũng không muốn tốn công sức trên người mình. Lý Khải Duệ không nhận được mà nghĩ như vậy.

Điều này khiến anh như có nút thắt trong tim về Thẩm Miên. Có lúc luôn đuổi theo thân ảnh của cô. Thẩm Miên là người bạn diễn ăn ý, rất nhiều động tác trong phim cô diễn rất hàm súc, dù sao Scandal cần cả hai người hỗ trợ cho nhau, cô ấy luôn muốn hợp tác vui vẻ. Trước thái độ thân thiện rõ ràng như vậy của cô, Lý Khải Duệ đều tỏ như không thấy, thậm chí có đôi khi còn châm chọc cô vài câu.

Anh nhớ nhất một lần, trong một cảnh của Scandal cần phải quay ngoài bãi biển. Đạo diễn đề nghị Thẩm Miên mặc một bộ đồ bơi mát mẻ một chút để thu hút ống kính của đám phóng viên, để bộ phim trở thành tin tức hot. Thẩm Miên tỏ ra vô cùng không vui, khuôn mặt lúc ấy cứng đờ. Cuối cùng, Thẩm Miên cũng rất kiên trì, không mặc bộ đồ bơi ba mảnh đó, ngược lại chọn một bộ rất bảo thủ, đứng trên bãi biển nhìn các thành viên khác trong đoàn làm phim cùng nhau nghịch nước. Lý Khải Duệ liền đi tới bên cạnh cô, nhìn hình vẽ vu vơ của cô trên bờ cát: “Đã sớm cởi quần áo ra rồi, bây giờ lại muốn mặc vào sao?” Anh hút thuốc, ngử điệu tùy ý.

Thẩm Miên nghe vậy, đường cong phần lưng thoáng căng cứng rồi trở lại bình thường ngay. Lý Khải Duệ thấy tâm tình cô rất phiền não, lấy chân xóa hết những hình mới vừa vẽ trên bờ cát đi, còn đá văng lâu đài cát mới xây được một nửa đi. Lúc này Lý Khải Duệ mới cảm thấy mình nói hơi quá. Trong giới showbiz này làm gì có ai trong sạch, mà Thẩm Miên lại dựa vào vẻ bề ngoài mới thường bị cánh báo chí lấy làm đề tài tranh luận. Sự thật là, cái nghề này, bạn không thể yêu cầu đối phương là một cô gái không rành thế sự được, là một cô gái như vậy cần bản không đủ để đặt chân xuống.

Nhưng Thẩm Miên lại không giống những nữ minh tinh khác bị đắm vào chân đau mà thẹn quá hóa giận, tâm tình cô không tốt, cô cũng chỉ phá hủy hình vẽ trên cát mà mình vừa hào hứng vẽ và tòa lâu đài đang xây kia đi mà không phản bác lại Lý Khải Duệ, cũng không cãi vã, ngược lại yên lặng rời khỏi bãi cát.

Nhìn thấy bộ dạng không tranh cãi gì này của cô, mà chỉ để lại cho Lý Khải Duệ bóng lưng uất ức. Anh nhìn bóng dáng cô đơn đang dần xa của cô, để lại những vết chân nông sâu không giống nhau, lại cảm thấy nội tâm trống rỗng, sa sút. Tội gì phải làm khổ Thẩm Miên, cô ấy cũng chỉ là đang kiếm sống mà thôi. Những ngày sau đó, Thẩm Miên thấy anh đều rất trầm mặc, đã không còn sự thân thiết, niềm nở như trước, mặc dù cách nói chuyện vẫn rất hoạt bát, nhưng lại cảm thấy rất xa cách. Nhìn qua cô ấy có vẻ như gặp biến không sợ hãi khiến trong Lý Khải Duệ càng phiền não.

Anh thậm chí cảm thấy áy náy, nhưng ngay cả cơ hội nói lời xin lỗi đối phương cũng không cho anh.

Nhưng đây cũng chỉ là việc nhỏ. Thẩm Miên cũng chỉ là một người bạn diễn, Lý Khải Duệ tự thuyết phục bản thân như vậy. Nhưng là, sau khi tiếp xúc, anh lại phát hiện ra, thực ra Thẩm Miên lại là người ngây thơ, hiền lành, thậm chí còn tình nguyện tin rằng, cô và Hàn Tiềm, Tống Minh Thành chỉ là tin đồn, coi như là thật đi chẳng nữa, cũng là quyết quả của việc bị cường quyền cưỡng ép. Không phải là Thẩm Miên tự nguyện, bởi vì cuộc sống bức bách, có thể cô có một quá khứ khó khăn, thế nhưng bản chất của cô ấy là sạch sẽ, tinh khôi.

Cô ấy thậm chí còn chào hỏi cả những nhân viên thấp bé nhất, sẽ kiên nhẫn dỗ dành diễn viên nhí, đối với sự châm chọc khiêu khích của người khác cũng chỉ cười trừ, sẽ không cố ý tìm cơ hội trả thù hay là ra oai phủ đầu đối phương. Cô chỉ sống nghiêm túc cuộc đời của mình.

Những chi tiết liên quan đến Thẩm Miên ngày càng nhiều, Lý Khải Duệ cảm thấy tình hình thế này hiện tại không ổn, anh đã dõi theo, chú ý đến cô quá nhiều rồi. Mà nhìn nụ cười của cô, vừa thấy nguy hiểm, vừa cảm thấy say mê.

Anh nghĩ, có lẽ anh đã yêu rồi!

Cứ như vậy trần trọc cả một đêm. Mặc dù anh mâu thuẫn, nhưng lại cảm thấy như vậy không tệ lắm. Thẩm Miên là đồng nghiệp, những lời bình luận về cô không tốt cho lắm, vì vậy anh càng cần phải bao dung cô hơn nữa như vậy mới có thể cùng cô bầu bạn. Lý Khải Duệ cảm thấy so với Hàn Tiềm anh vẫn có nhiều phần thắng hơn. Anh không phải dùng tiền, dùng quyền để đổi lấy ở Thẩm Miên thứ gì đó, so với bọn họ đơn thuần hơn, cũng sẽ không dễ dàng thay đổi như bọn họ. Quan trọng hơn, là đồng nghiệp của nhau, hiểu được sự bần thủ của cái giới này sẽ càng dễ dàng tha thứ, chút tình cảm này mới càng thêm chân thành, thâm thiết và tinh khiết.

Anh bắt đầu thử chăm sóc Thẩm Miên trong công việc, không nhận thức được bản thân lại gửi gắm nhiều tình cảm đến vậy, nhưng Thẩm Miên đối với vấn đề tình cảm luôn rất chậm chạp. Cô ấy cười với anh, nhưng lại không cho rằng hành động của anh là xuất phát từ tình yêu, cô cho rằng đó là tình bạn. Trời mới biết trong lần quay phim xảy ra sự cố đó, khi thấy Hàn Tiềm xong lại ôm lấy Thẩm Miên, trong u ám cỡ nào.

Nhưng Lý Khải Duệ cũng rất vui, hình như Thẩm Miên cũng không thích Hàn Tiềm. Lúc gần phải đến bệnh viện cô gọi anh, đừng quên lần sau cùng đi dạo phố. Mặc dù chỉ là lời mời cùng nhau tạo ra tin tức, nhưng Lý Khải Duệ lại tình nguyện biến lần đó trở thành một lần hẹn hò riêng tư.

Cho nên, khi thực sự cùng nhau đi dạo phố, mặc dù không có gì sa hoa, hào nhoáng, lòng bàn tay Lý Khải Duệ lại đổ đầy mồ hôi, cảm thấy vô cùng căng thẳng. Anh nghĩ, có thể quang minh chính đại cùng Thẩm Miên dạo phố đêm, trò chuyện thoải mái, không mục đích, là một chuyện vô cùng tốt đẹp. Những thứ này Hàn Tiềm và Tống Minh Thành sẽ không thể đem lại cho cô. Buổi tối hôm đó, lúc tạm biệt, rốt cuộc anh không kìm nén được mình hôn lên trán Thẩm Miên. Rõ ràng, anh đã không còn là một chàng thiếu niên ngây thơ, đưa cô về tận nơi thậm chí còn có nụ hôn lên trán đầy thân mật. Không biết vì sao, Lý Khải Duệ luôn cảm thấy, Thẩm Miên xứng đáng được nhận những điều tốt đẹp hơn, cô cần được đối xử trân trọng hơn, được yêu mến, mà không phải tùy tiện đối đãi.

Nhưng anh lại không ngờ tới sau lần đi dạo phố này lại tạo cho Thẩm Miên áp lực lớn như vậy. Người hâm mộ của Lý Khải Duệ quá hung hãn, mà dường như giới truyền thông muốn cô vượt qua cửa ải này, bốn phương tám hướng tập trung đưa nhưng tin tức không tốt về Thẩm Miên. Lúc này anh thực sự muốn đẩy cửa bước ra ngoài giúp Thẩm Miên ngăn trở nỗi phiền lòng của bào đài và sự điên cuồng của đám ký giả. Thế nhưng người đại diện lại đen mặt xuất hiện, ném bản hợp đồng lên bàn. Trước thực tại như vậy, Lý Khải Duệ đột nhiên cảm thấy uể oải, không còn sức lực nào.

Anh chỉ là một nghệ sĩ, sinh tử tồn vong đều nằm trong tay công ty quản lý. Anh bị nghiêm cấm đủ thứ bản hợp đồng quy định, khi scandal ngày càng phát triển theo chiều hướng bất lợi cho nghệ sĩ ký hợp đồng này thì công ty toàn quyền xử lý. Sự nghiệp đang trong lúc hưng thịnh, Lý Khải Duệ cũng không trả nổi khoản phí vi phạm hợp đồng, hơn nữa cho dù anh có không tiếc gì hy sinh hết thảy cho tình yêu như trong những cuốn tiểu thuyết thì thực tế cuối cùng vẫn là tàn khốc. Khi trên lưng anh phải gồng gánh món nợ khổng lồ mới có thể ở bên cạnh Thẩm Miên, anh không thể đem lại cho Thẩm Miên bất cứ thứ gì, cho dù là đời sống vật chất hay tinh thần. Anh không muốn như vậy.

Anh âm thầm hy vọng, Thẩm Miên có thể vượt qua. Chỉ cần vượt qua cửa ải này, sau này anh sẽ cố gắng gấp bội để bảo vệ cô. Mà cô ấy thực sự vượt qua cửa ải này! Khi các tờ báo không còn chú ý đến các tin tức bất lợi về cô ấy nữa, bắt đầu công nhận khả năng diễn xuất của cô ấy, Lý Khải Duệ vui mừng như điên, nhưng đến khi anh thấy Hàn Tiềm thì lại không cách nào cười nổi. Vô cùng hiển nhiên, Thẩm Miên đã nhờ Hàn Tiềm giúp đỡ, hơn nữa ở nơi nào đó mà anh không biết đã ký kết hiệp định gì đó với Hàn Tiềm.

Thẩm Miên nhất định là đã phải bỏ ra cái giá rất cao. Lúc thấy Hàn Tiềm đi về phía Thẩm Miên ở bên hồ bơi trong trường quay, Lý Khải Duệ cảm thấy tức giận.

Hàn Tiềm cũng rất lạnh nhạt, anh ta khéo léo đuổi Thẩm Miên đi chỗ khác. Lý Khải Duệ không nhịn được nói chuyện lạnh lùng, lúc này, cái gì mà nhà đầu tư, người nắm quyền cao chức trọng đều là gì trong mắt cả, chính anh cũng cảm thấy uất ức trước những việc mình làm, để cho bản thân thích người phụ nữ không thể không dùng thân thể đi trao đổi. Mỗi lần Lý Khải Duệ nhìn Thẩm Miên đều thấy khó chịu như bị kim châm.

Anh nói với Hàn Tiềm rất nhiều, nói anh ta hãy rời xa Thẩm Miên. Anh ta có tiền lại trẻ tuổi, có rất nhiều thời gian để tìm kiếm thật nhiều các cô gái, còn Thẩm Miên đã phải chịu rất nhiều đau khổ rồi.

Nhưng câu trả lời của Hàn Tiềm lại khiến anh như rơi vào hầm băng.

Mà quả thật, sau câu nói này khiến Lý Khải Duệ trở nên xa cách với Thẩm Miên hơn trước rất nhiều, anh cảm thấy nản lòng thoái chí và xấu hổ. Anh cảm thấy mình không có cách nào đối mặt với Thẩm Miên, khi cô ấy cần anh giúp đỡ nhất thì anh lại không ở bên.

Mà hôm nay, trong một đêm mưa như thế này, tất cả những ký ức về Thẩm Miên đều theo nước mưa tí tách rơi xuống, khiến anh không kịp ứng phó. Nhiều chuyện như vậy, dường như chỉ mới xảy ra đêm qua. Dường như Thẩm Miên mới vừa quen biết anh, đứng trong vườn hoa trên không đối chọi nhau.

Đúng vậy, tất cả mọi chuyện, thực sự cũng chỉ xảy ra đêm qua mà thôi.

Sau buổi lễ trao trên thảm đỏ hôm đó, Thẩm Miên công khai thân phận. Đứng trước thảm đỏ, trong sự ồn ào huyên náo của mọi người xung quanh, anh cô đơn đứng đó. Mọi thứ mới chỉ đêm qua.

Anh cũng vĩnh viễn bỏ lỡ Thẩm Miên.

Cảm giác khi Thẩm Miên mặc váy cưới chạy tới nói lời cảm ơn với Lý Khải Duệ đến tham dự hôn lễ càng mãnh liệt hơn. Cô lung linh, rực rỡ. Ở phía sau hậu trường ôm Lý Khải Duệ, thì thảo nói mình rất hoảng hốt cũng rất hạnh phúc.

Sau đó, Lý Khải Duệ nghe thấy tiếng gọi của một người đàn ông ở đầu kia của hành lang, anh ta nói, Thẩm Miên, nhanh lên một chút, buổi lễ sắp bắt đầu rồi.

Thẩm Miên liền xách váy, cười cười đáp lời, quay đầu lại phất tay.

Tất cả giống như phay quay chậm trong một bộ phim điện ảnh, anh nhìn cô cười đi tới, cô xoay người, thân ảnh biến mất sau cánh cửa cuối hành lang.

Lý Khải Duệ đột nhiên lấy tay ôm mặt, anh nhớ tới, trước đây Hàn Tiềm chỉ nói với anh duy nhất một câu.

Anh ta nói: “Tôi yêu Thẩm Miên.”

Mà lúc này, Thẩm Miên sẽ chạy qua hành lang, vòng qua đài phun nước, đi qua đám người tới dự hôn lễ, hôn lên gò má, khuôn mặt đó.

56. Chương 56: Ngoại Truyện Sau Khi Kết Hôn: Muốn Một Người Phụ Nữ Nghỉ Việc, Làm Cho Cô Ấy Lớn Bụng So Với Nhu Tình Mật Ngừ Còn Hiệu Quả Hơn Nhiều...

Sáng thứ hai luôn là thời gian bẽ bộn nhiều việc. Ví dụ như bây giờ, Hàn Tiềm ở trong phòng bếp vội vàng chuẩn bị bữa sáng. Còn tôi thì nhìn con mèo xám đang nép mình trong góc tường kia nhe răng ra cười.

“Để cho chị xem xem miệng vết thương của em đã khép lại chưa nào?” Tôi vừa nói, động tác vừa thô lỗ tóm lấy cổ con mèo, liền nghe thấy tiếng kêu hoảng sợ của con thú bị vậy khốn, meo meo một tiếng, vô cùng nghẹn ngào, như đang khóc, đang kể khổ, nhưng cũng không dám giơ móng vuốt lên phản kháng.

Vật đổi sao dời, không nghĩ tới con mèo béo này lại có ngày rơi vào tay tôi, nhìn nó giờ phút này không còn vẻ uy nghi mà đang co rúm lại, tôi liền hận không thể chống nạnh ngửa mặt lên trời cười vang.

Hàn Tiềm yêu quý con mèo béo Bá tước phu nhân này, nhưng kể từ ngày gặp phải mấy con mèo hoang trong khu này, thể cục một mình xưng bá liền tan vỡ, vì vậy cái con mèo béo này thường hay đi gây hấn ẩu đả để bảo vệ địa vị bá chủ của mình. Móng vuốt của nó rất sắc bén không cướp những con chim nhỏ trên miệng của con mèo khác thì cũng trộm được cá, tôi tận mắt chứng kiến cũng phải hơn 10 lần. Cho nên khi ra khỏi nhà, có lẽ ban đầu những con mèo hoang khác còn muốn chung sống hòa bình nên cũng khá nhún nhường, không những cung phụng mà còn cống nạp vật phẩm, tôi và Hàn Tiềm chứng kiến không dưới một lần.

Trong khoảng thời gian ấy, mỗi buổi sáng mở cửa nhà không chỉ có báo và sữa tươi được đưa tới, mà còn có một con chuột chết nằm ngay ngắn ở đó.

Mà lúc này, bên cạnh tôi nhất định sẽ xuất hiện một con mèo béo tròn, không thèm đưa mắt nhìn bước qua tôi, bước thẳng đến chỗ đồ cống nạp của đám mèo hoang cùng chung số phận không được nó liếc mắt nhìn qua kia.

Tôi và Hàn Tiềm kết hôn khiến giới truyền thông một phen dậy sóng, thậm chí trong cốp sau xe hoa của chúng tôi còn phát hiện một tay paparazzi, cùng chúng tôi lắc lư, xóc nảy tới cửa lễ đường. Tôi cảm thấy anh ta có phong cách giống tôi khi vẫn còn làm paparazzi, nên cũng có chút thiện cảm, vì vậy đồng ý cho anh ta độc quyền chụp ảnh hiện trường hôn lễ. Mà sau khi những bức ảnh này được đăng tải quả nhiên sóng to gió lớn nổi lên. Hâm mộ, ghen tị, khen chê... không ý kiến nào giống ý kiến nào.

Nhưng sau này ngẫm lại, đối với việc chúng tôi kết hôn phản ứng kịch liệt nhất không phải là truyền thông và khách mời mà lại là Bá tước phu nhân nhà Hàn Tiềm.

Vốn con mèo béo này được Hàn Tiềm vô cùng cưng chiều, hiện tại bị tôi thay thế, thời gian Hàn Tiềm ở bên tôi hiển nhiên là vượt xa mèo béo. Vì vậy nó cảm nhận được sự uy hiếp, trước mặt Hàn Tiềm còn có thể tương kính như tân (là trọng nhau như khách quý đến nhà) với tôi, Hàn Tiềm vừa rời đi liền nhe răng trợn mắt gầm gừ với tôi. Chỉ cần tôi đến gần nó trong phạm vi một mét, nó liền bắt đầu xù lông. Rồi cuối cùng cũng có lần nó bạo phát. Tôi mang cơm thừa cho nó ăn, nó thậm chí không giữ được vẻ nguy trang chung sống hòa bình với tôi trước mặt Hàn Tiềm, trực tiếp kêu meo meo đầy phẫn nộ, cái mông lắc lắc, dùng đuôi hất số cơm đó đi, sau đó dùng móng vuốt ra sức cào xuống nền nhà lát gỗ. Mỗi một lần là trên nền gỗ sậm màu xuất hiện thêm mấy vết cào, còn kèm theo tiếng va chạm sắc nhọn khó nghe vang lên.

Đứng trên lập trường của con mèo béo Bá tước phu nhân thì đúng là không kìm được tức giận, thì ra đồ ăn của nó thượng hạng không kém gì chúng tôi, bây giờ tôi đến, để bớt phiền phức, nó phải rơi vào tình cảnh ăn cơm thừa canh cặn. Làm một con mèo cao quý, hành động như thế nó còn biết để mặt mũi đi đâu. Sau khi tức giận đập phá một hồi, nó thấy tôi giơ cái muỗng cơm lên chuẩn bị đánh nó, nó liền nhanh mắt nhảy ngay đến bên chân Hàn Tiềm cầu xin che chở, kêu meo meo mấy tiếng.

Đáng tiếc, Hàn Tiềm đã sớm phản bội, tay anh vuốt ve lưng con mèo, nhưng ánh mắt lại nhìn tôi: “Đêm nay có thể không?”

Trong lòng tôi chỉ muốn dạy dỗ con mèo kia, điều kiện khuất nhục gì đó cũng đều đáp ứng, gật gật đầu: “Có thể, có thể, đem mèo giao ra đây, em đồng ý đồng ý.”

Hàn Tiềm liền cười đem con mèo trên đùi đặt xuống dưới.

Chuyện này đã khiến mèo béo nhận định rõ địa vị hiện tại của nó trong ngôi nhà này, cũng vì vậy mà suy sụp trong một khoảng thời gian, thậm chí còn tuyệt thực hai ngày liền, cũng may sau đó bên ngoài khu nhà xuất hiện đám mèo hoang. Bá tước phu nhân liền mưu tính ra oai với bọn chúng.

Cho nên mới có sáng sớm mỗi ngày cao ngạo, mắt không thèm nhìn đến thứ gì. Nhưng áp bức lâu ngày rồi cũng xảy ra bi kịch. Sau một khoảng thời gian đám mèo hoang trong khu tiền cống lễ vật, phát hiện con mèo béo này vẫn tỏ ra hồ hững, không thèm để ý, liền nổi giận dưng dưng. Vào một đêm khuya gió lớn một tháng nào đó, bọn chúng mai phục trên con đường Bá tước phu nhân thương qua, khởi nghĩa vũ trang, quây con mèo béo của Hàn Tiềm lại ột trận, chính là một trận ẩu đả trời long đất lở.

Bá tước phu nhân kéo lê thân xác tàn tạ về nhà, thậm chí xung quanh mắt còn bị đánh cho đen sì. Thảm thiết nhất chính là bộ lông mà nó vẫn hằng cao ngạo, bên trái bị trụi một ít, bên phải bị thiếu một mảng. Mà cái đuôi mới là bộ phận bị thương nghiêm trọng nhất, máu chảy không ngừng.

Tôi và Hàn Tiềm đêm hôm đưa nó tới bệnh viện thú y, sau khi chẩn đoán bệnh xong, không có gì nghiêm trọng, chỉ là sợ cái đuôi bị nhiễm trùng, bác sĩ đề nghị cạo sạch lông phần đuôi đi. Còn dặn tôi và Hàn Tiềm phải chú ý, phải vệ sinh sạch sẽ bộ lông mới mau chóng mọc trở lại. Vì vậy mới có cảnh tượng mở đầu như vậy.

Không còn cái đuôi mượt mà, Bá tước phu nhân hoàn toàn mất đi dáng vẻ oai phong cùng tôi tranh đấu, mấy ngày nay nước mắt lưng tròng tội nghiệp ngồi bên cửa, cho dù tôi có mang cơm thừa cho nó ăn nó cũng thuận theo, trở thành một con mèo ngoan ngoãn, cam chịu.

Rốt cuộc nó cũng tuân theo sự lựa chọn của tự nhiên, thuận phục tôi. Hiện tại nhìn bộ dạng sợ hãi của nó, mặc dù tôi đang trong tình thế thắng lợi áp đảo nhưng cũng không cười nổi. Mà phải biết rằng, mỗi lần giành chiến thắng với mèo béo chính là một lần tôi phải thỏa hiệp với Hàn Tiềm. Khi tôi xoa thắt lưng giả chết ở trên giường, thực sự lúc ấy mới lĩnh hội sâu sắc.

“Thẩm Miên, em muộn nửa giờ rồi đó! Còn không mau xuống nhà!”

Vậy mà đang ngủ còn bị Hàn Tiềm đánh thức, nhét vào trong tay điện thoại di động cùng với tiếng rống giận của A Quang. Sau khi tôi vội vàng mặc quần áo xuống dưới nhà, A Quang sắc mặt âm trầm cùng trợ lý từ trong xe bước ra, trên mặt đất đã có một ít đầu mẩu thuốc lá. Đạo gần đây, lịch trình làm việc khá bận rộn, mấy ngày vừa rồi ngày nào cũng quay show truyền hình đến rạng sáng, dẫn tới việc tôi thường hay ngủ quên. Hừng đông về nhà thì lại bắt gặp bộ mặt lạnh lùng không vui của Hàn Tiềm. Ngay cả Tô Đình cũng tới trêu chọc anh, cười tôi về hóa ra là cười sự cô đơn. Lúc ấy về mặt Hàn Tiềm cũng không có biến hóa gì lớn, vẫn đậm phong khinh (chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đậm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi) không gợn sóng, không sợ hãi, thậm chí còn cười với Tô Đình sau đó thuận thế sờ sờ đầu tôi, thể hiện bộ dạng người chồng tốt hết mực bao dung với vợ, ấy vậy mà tôi nhìn lại sợ hết hồn hết vía, tay anh luồn qua tóc tôi vuốt ve, tôi càng cảm thấy không ổn.

Quả nhiên, sau đó Hàn Tiềm đã dùng hành động thực tế dẫn dụ tôi rơi xuống vực sâu. Ví dụ như “săn sóc” bằng cách nhấn tắt đồng hồ báo thức vừa mới vang lên, ví dụ buổi tối hôm nào đó khó khăn lắm mới được về nhà sớm sẽ làm một ít vận động, đồng thời nhất định phải làm đến khi mồ hôi tuôn như mưa, nhất định khiến tôi ngày hôm sau người như bị nghiền nát, thắt lưng đau như sắp gãy không dậy nổi. Ví dụ như ngày hôm nay.

Tôi dùng tốc độ ánh sáng để chuẩn bị tắm tắt ra cửa, đang cúi đầu xin lỗi và giải thích với A Quang, Hàn Tiềm lại đột nhiên từ trong nhà bước ra, cầm trong tay áo gió, sau khi mặc giúp tôi cũng không vào ngay: “A Quang, tôi và Thẩm Miên dự tính sẽ có con.”

Một câu nói này khiến A Quang kinh ngạc hết mức, nghẹn họng nhìn trân trối, nói năng lắp bắp: “Thế nhưng hợp đồng còn chưa hết hạn. Tôi mới nhận thêm cho Thẩm Miên mấy hợp đồng. Chưa nói đến tiền bồi thường rất lớn, chủ yếu là danh dự trong nghề của tôi, nhất định phía công ty quảng cáo bên kia sẽ đồng ý rằng tôi không có chữ tín...”

Tôi cũng vô cùng khiếp sợ: “Em đã từng nói bây giờ chúng ta sẽ sinh con sao? A Quang, anh đừng gấp, Hàn Tiềm chỉ nói đùa thôi, không có chuyện đó đâu. Em không sinh thì anh ấy có thể như thế nào được, chẳng lẽ tự mình sinh con?”

Quả nhiên, Hàn Tiềm không bao giờ làm chuyện không chắc chắn. Một tháng sau tôi cầm que thử thai và kết quả xét nghiệm từ bệnh viện đi ra, cả hai đều cho cùng một kết quả.

Trúng thường rồi, trúng thường rồi....

Nhìn tôi sầu mi khổ kiểm (chỉ mặt mày buồn khổ), còn Hàn Tiềm lại rất vui vẻ, thậm chí không thêm để ý đến mọi người xung quanh, bế bồng tôi lên, còn hôn lên mặt tôi. Dĩ nhiên là anh gió xuân đắc ý (ý chỉ sau khi đạt được thành tựu trong công việc hay cuộc sống thì có cảm giác đắc ý, hả hê) rồi vì cuối cùng thì anh cũng đã được như ý nguyện, mà tôi lại không thể tiếp tục làm việc.

Chuyện này phải nhắc lại một tháng trước, lúc ấy nhận một hợp đồng quảng cáo, cần phải chụp một tổ hợp ảnh, đối tác là một công ty game, vì vậy tôi phải hóa trang thành một nhân vật trong game, đại khái là để hấp dẫn, thu hút cánh nam giới tham gia game, trang phục của người chơi nữ khá táo bạo, hở ra không ít, nhiếp ảnh gia mong tôi thể hiện một số động tác quyến rũ, dụ hoặc người khác. Sau khi chụp xong, hiệu quả của bộ ảnh khá tốt, thế nhưng tôi lại liên tục xin A Quang giữ bí mật đừng để Hàn Tiềm biết được.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, tôi không ngờ tới Hàn Tiềm vẫn luôn chú ý tới tin tức về tôi, khi anh mang bộ mặt âm trầm ném tờ báo xuống mặt bàn, trong lòng tôi không khỏi run sợ. Sau khi kết hôn, Hàn Tiềm nhiều lần khuyên tôi nhanh chóng kết thúc hợp đồng nghệ sĩ tiếp nhận công ty. Hiện tại, anh không mấy hài lòng khi thấy vợ mình bị hàng nghìn hàng vạn gã đàn ông ái mộ coi thành hình mẫu trong mơ. Mềm, rắn tôi đều dùng cả mới thu được kết quả chính là không nhận những bộ phim lớn, không chụp những bức hình nhạy cảm.

“Cái này, cái này chỉ là động tác trêu đùa chút thôi mà, anh xem, những chỗ không nên lộ cũng không lộ mà!” tôi chỉ hình giải thích.

Biểu cảm của Hàn Tiềm quả nhiên cũng giãn ra chút ít, nhưng câu nói sau đó lại khiến tôi phải phun máu. Anh nói: “Lần này có thể bỏ qua, nếu em đã nói tất cả chỉ là động tác trêu chọc một chút, rất có chừng mực vậy thì em hành động lại y như thế với anh là được rồi.”

Vì vậy tôi liền thực hành một cách mạnh mẽ vang dội.

“Chân nâng lên một chút, ngoan.”

“Đừng cần mồi, nghe lời, thả lỏng một chút, uhm.”

.....

Một giờ sau tôi nằm sõng xoài như chết. Nhưng khi đó trong lòng rất vui vẻ, cảm thấy sau khi thỏa hiệp Hàn Tiềm lại đồng ý cho tôi tiếp tục công việc đóng phim, thực sự không nói nên lời.

Đáng tiếc, tôi sao lại không nghĩ tới Hàn Tiềm là một tên cáo già đội lốt người, làm sao có thể chịu thua thiệt chứ! Sau khi kiểm tra xong, lúc ngồi chờ kết quả tôi mới thấm thía. Anh sớm đã có kế hoạch, chờ tôi lớn bụng, muốn tiếp tục làm việc cũng vô lực. Cho nên không cần tốn lời thuyết phục tôi.

Mà năm tháng sau, tôi nhìn cái bụng ngày càng lớn và vẻ mặt hạnh phúc cười híp cả mắt của Hàn Tiềm, chỉ có thể cảm khái một tiếng, sự thật thắng hùng biện. Muốn một người phụ nữ nghỉ việc, làm cho cô ấy lớn bụng so với nhu tình mật ngữ (chỉ lời nói ngọt ngào, để dỗ dành, lấy lòng) còn hiệu quả hơn nhiều...

57. Chương 57: Ngoại Truyện Về Hàn Chíp Bông: Sinh Ra Mà Không Biết Đến Hàn Chíp Bông Thì Chính Là Uổng Phí Một Đời Người.

“Hàn Khải, ngày mai mời ba mẹ tới đây!” Chủ nhiệm lớp chỉ vào tôi tức giận quát ầm lên, nước bọt văng tung tóe. Tôi nuốt nước bọt, cố nén suy nghĩ nói cho cô biết, lần trước thừa dịp cô không để ý vẩy nước lên ghế của cô, khiến cô ngồi vào ướm nguyên một mảng cũng chính là tôi.

“Đứa bé này, có phải quá ngỗ nghịch khiến ba mẹ cũng không chịu nổi, nhiều lần họp lớp như vậy, lần nào cũng là ông bà nội con tới, có lúc lại là cậu nhưng chưa lần nào thấy ba mẹ con tới cả. Con phải trưởng thành lên một chút đi.”

Tôi nhìn chằm chằm đôi môi đỏ tươi không ngừng mấp máy của cô, rất muốn nói, không phải ba mẹ con không muốn tới, mà là mẹ con thường bị đám paparazzi chú ý. Mà ba con cũng không thua kém, à, còn có cậu nhỏ của con, trên báo gọi cậu ấy là “Nhị thiếu gia”. Tôi cảm thấy tên này nghe thật khí phách. Tôi quẩn hồi ba, tôi có thể có nickname hay biệt hiệu gì đó ngoài tên chính hay không? Ví dụ như Hàn nhị thiếu gia?

Ba xoa đầu tôi, quả quyết nói cho tôi biết, không được, con chỉ có thể làm Hàn đại thiếu gia thôi. Sau đó, trong lúc ăn cơm, tôi thấy ba ở phía đối diện nói với mẹ: “Anh cảm thấy cần phải giảm bớt thời gian tiếp xúc của con với Tống Minh Thành.”

Tôi chẳng thèm để ý đến hành động tố cáo này. Vì vậy tôi đã đem những lời ba nói nói cho cậu nhỏ nghe không sót một chữ nào. Cậu quả nhiên rất tức giận, nhảy dựng ngay tại chỗ, giống như con cá chép lớn lật qua lật lại khi chiên vậy, đáng tiếc không nhảy qua được long môn. Điểm này, cậu và ba còn có cậu lớn có sự chênh lệch tương đối lớn.

“Hàn Tiềm, cái tên vô liêm sỉ này!” Cậu mắng, không bắn khoản chút nào đến lập trường của tôi hiện tại có phần lúng túng. Bởi vì, dựa theo suy luận của cậu, tôi là con trai của tên vô liêm sỉ. Ba đã từng dạy tôi cách trấn an quần chúng rồi vì vậy tôi biết, con đường mà cậu nhỏ phải đi còn rất dài, muốn làm yên dân trước tiên phải chỉnh đốn lại bản thân thì như vậy mới nhận được mật báo từ quần chúng, nằm vùng trong quần chúng.

Nhưng ngày đó, cậu quá tức giận, ngoại trừ nói những câu không nên nói cho tôi nghe, thậm chí cũng không mua đồ ăn cho tôi. Vì vậy, khi về nhà tôi dứt khoát đem những lời cậu nói ba vô sỉ rồi thêm mắm dặm muối nói cho ba nghe. Ba nghe xong cười có phần trầm tư.

Suốt một tháng sau đó, tôi đều không gặp cậu nhỏ. Nên nhớ rằng, cậu chính là một nhân vật vô cùng “hot”. Mẹ tỏ ra rất lo lắng trước sự biến mất đột ngột của cậu. Có hôm tôi nghe thấy mẹ lẩm bẩm: “Nếu như anh ấy là phụ nữ thì mình cũng nghi rằng anh ấy bí mật đi dưỡng thai chờ sinh...”

Một tháng sau, cậu nhỏ mang theo tâm trạng bình thản xuất hiện lần nữa, thành công loại trừ nghi ngờ của mẹ. Chỉ tiếc, lúc này nhìn cậu nhỏ rất sa sút, hoàn toàn không còn phong thái ngày đó nhảy loạn mắng ba là kẻ vô liêm sỉ.

“Đại Miên! Anh và em là anh em ruột thịt! Sao em có thể dễ dàng chấp nhận cho cách cư xử với anh của Hàn Tiềm nhà em được chứ! Tại sao anh ta lại cố ý đi tranh thầu với anh cả làm gì chứ, làm hại anh cả không thể phân thân, một không còn chút sức lực nào không thể không lôi anh đi giải quyết công việc... Một tháng vừa rồi trôi qua không phải là thời gian của con người nữa! Nhất định là anh ta cố ý chỉnh anh rồi, anh đã làm sai chuyện gì chứ? Ông trời ơi!”

Tôi núp sau rèm cửa sổ sau lưng len lén nói thầm, ai kêu cậu mắng ba là vô liêm sỉ, còn không lôi kéo tiểu vô liêm sỉ cho tốt. Ba con con vừa xuất trận, kẻ nào dám tranh đoạt!

Haizz, nói nhiều như vậy chắc mọi người cũng nhận ra được ý đồ tôi muốn nói là gì đúng không?

Nguyên nhân của việc phải mời phụ huynh tới, tôi cũng có phần khó mở miệng.

Hôm nay, một nhóc mập béo ngồi kế bên vừa sờ đầu tôi vừa gọi tôi “Chíp Bông ngoan của ta”. Đây quả thật là hành động nhỏ lông trên đầu cọp. Không biết có phải vẽ ngoài điển trai của tôi, hay bởi vì không

chỉ lớp bên cạnh mà thậm chí tất cả nữ sinh năm cấp đều thích tôi cho nên rất nhiều bạn nam có tướng mạo không bằng tôi tỏ ra rất thù địch với tôi. Tiêu biểu nhất chính là tên mập này.

Cậu ta không giây phút nào không dõi dõi mắt ti hí như hạt đậu theo dõi tung tích của tôi. Ví dụ như tôi đi ăn cơm, tôi đi tiểu, cũng có thể nhìn thấy bóng dáng xuất quỷ nhập thần của cậu ta. Trong khối còn lưu truyền câu nói: “Hàn Khải là con ngoài giá thú, mẹ của Hàn Khải là tiểu tam (chỉ kẻ thứ ba, tình nhân, bồ,...)”. Lời đồn đại này chính là do tên mập ngày truyền ra. Mấy ngày trước, cậu ta nghe được mẹ gọi tôi trong điện thoại là “Chíp Bông ngoan của mẹ”, cậu ta vô cùng đắc ý định mượn việc này phá hỏng hình tượng anh tuấn của tôi.

Hôm nay, quả thật cậu ta đã khiêu chiến giới hạn cuối cùng của tôi. Buổi trưa tôi mới nghe thấy cậu ta thần thần bí bí nói với Tiểu Hoa bên cạnh: “Nói cho bạn biết, Hoa Hoa, mặc dù Hàn Khải đẹp trai nhưng không trông cậy được gì. Nó nhất định là con riêng, sau này sẽ không được nhận tài sản gì cả, không nhà cũng không xe! Chỉ có cái mặt thôi! Bạn xem còn không bằng người tốt như tớ đây. Ba tớ chỉ có mỗi tớ là con trai! Bạn nói gì? Không tin? Ặc, bạn xem ba mẹ của tên nhóc kia đã bao giờ đến trường họp phụ huynh chưa?”

Sau đó là cảnh tượng cậu ta sờ đầu tôi kêu Chíp Bông của ta, tôi không thể nhịn được nữa liền cho tên mập đó một trận. Dĩ nhiên tôi cũng có bị thương, khoe mắt sưng húp cả lên.

Kéo lê tấm thân thương tích về nhà, mẹ quả nhiên lòng như lửa đốt chạy tới.

“Chíp Bông, sao con lại thành ra thế này? Chíp Bông?” Mẹ sờ sờ khoe mắt tôi: “Đánh nhau với ai? Con đánh người ta thành cái dạng gì rồi?”

Tôi học bộ dáng giật giật khoe miệng của ba, quả nhiên mẹ là người hiểu tôi nhất... Mặc dù tôi đối với cách xưng hô “Hàn Chíp Bông” này vẫn giữ nguyên thái độ bài xích như trước.

Khi đó, ông bà nội quyết định đặt cho tôi một cái nữ danh may mắn, khi trưng cầu ý kiến của mẹ, mẹ một mực muốn gọi là “Hàn Chíp Bông”. Bởi vì bộ dạng khi đó của tôi khi đó có thể nói là lông, tóc rất dài (nghĩa là Mao Mao, lông tóc nhưng cũng có nghĩa khác là Chíp Bông vì nữ danh nên Crystal lấy là Chíp Bông cho dễ thương). Mấy ngày trước mẹ xem tin tức, trong TV có một bé trai cũng xấp xỉ tuổi tôi, bởi vì môi trường hiện nay quá ô nhiễm cùng áp lực học tập lớn trong khi tuổi còn quá nhỏ nên đầu bị trọc! Bị các bạn học kỳ thị trong một thời gian dài, cho nên mấy sợi tóc vừa mới nhú ra cũng đều rụng sạch. Chuyện này ảnh hưởng rất lớn tới mẹ. Một buổi tối nào đó nghe mẹ than thở: “Trẻ con bây giờ thật không dễ dàng!” sau khi ba dỗ dành hồi lâu mới chìm vào giấc ngủ.

Sau đó, mẹ giải thích với ông bà nội thế này: “Ba mẹ, hai người nghĩ mà xem, con và Hàn Tiềm dù gì cũng là người của công chúng, con của chúng con không thể trọc đầu được, sinh ra nó đã phải chịu áp lực lớn như vậy, Chíp Bông, vừa nghe đã thấy xanh tươi, có thể có rất nhiều rất nhiều lông, tóc dài đó nha!”

Ông bà nội và ba cố gắng thuyết phục, tôi cũng gửi hy vọng vào lần gặp gỡ này, dù sao cách xưng hô Hàn Chíp Bông này... nhưng so với Hàn đại thiếu gia càng không lo lắng bằng...

Đáng tiếc, ba từ sau khi kết hôn với mẹ, nghe nói gu thẩm mỹ cũng bắt đầu có xu hướng dị thường. Ba chống đầu suy nghĩ một lúc, sau đó trả lời: “Cái tên này rất hay, xanh um tươi tốt, hân hân hưởng vinh (đều chỉ cây cối sinh trưởng thịnh vượng, tươi tốt. Crystal tra trên Baidu nhưng không có giải thích cả cụm mà chỉ giải thích tách biệt từng về nhưng cùng mang một nghĩa.)”

Khi tôi nghe tin dữ này, thực sự suýt nữa bất tỉnh. Tôi đường đường là một Hàn đại thiếu gia, lác mình một cái, liền hạ giá thành Hàn Chíp Bông...

Vào giờ cơm tối, tôi dè dặt nói với ba mẹ chuyện ngày mai chủ nhiệm lớp mời gặp mặt. Mắt ngấn lệ tường thuật lại chuyện bị tên mập ngồi kế bên hăm hại cùng tung tin đồn. Đường nhiên, tôi cũng có thêm thất vọng chút.

Quả nhiên, mẹ cùng chung mối thù với tôi: “Hàn Tiềm, như thế này không thể được! Loại tin đồn này ảnh hưởng rất lớn tới trẻ nhỏ, để lại bóng ma tâm lý trong lòng là chuyện nhỏ, nhưng chuyện này sẽ theo Chíp Bông suốt đời, ngộ nhờ con bởi vì chuyện này mà không tìm được đối tượng, như vậy thật sự rất nghiêm trọng.”

Ba ăn một miếng cơm, giống như thường ngày gặt đầu một cái biếu thị tán thành. Haizz, ba tôi và tôi không cùng chung một lý tưởng. Tôi theo đuổi hoa khôi lớp bên cạnh, bạn ấy không nỡ đùa với tôi, cũng không đáp lại tôi, nhưng tôi vẫn giữ nguyên lý tưởng đó, theo đuổi bạn, ngày nào đó bạn gả cho tôi, tôi nhất định sẽ dạy dỗ bạn một trận nên thân. Lúc đầu, ba theo đuổi mẹ cũng rất tốn công, đáng tiếc hình như ba không ghi thù một chút nào, xem ra ngày trước không có chung ý định như tôi bây giờ. Ba và mẹ luôn cùng chung một chiến tuyến, có đôi khi còn nam nữ kết hợp song kiếm hợp bích đánh trả lại tôi.

“Uhm, được. Ngày mai anh sẽ hoãn lại cuộc họp với ban giám đốc, vừa lúc đưa em và Chíp Bông tới trường, cũng nên làm sáng tỏ một chút. Trẻ con bây giờ trí tưởng tượng thật phong phú, lý luận về người thứ ba cũng có thể nghĩ ra được.”

Đêm đó, sau khi ba mẹ nhận lời, tôi cả người bưng bưng khí thế đi ngủ. Tôi có dự cảm, ngày mai tôi sẽ lên trang nhất, nếu không cũng là cả trang báo. Trong mơ tôi gặp hoa khôi cao ngạo lớp bên cạnh, nước mắt đầy mặt ôm bấp đùi tôi nói cho tôi biết, lúc trước cự tuyệt tôi là sai lầm lớn nhất, có mắt mà không nhìn thấy thái sơn. Sau đó, tôi rung chân, lạnh lùng cự tuyệt suy nghĩ muốn quay đầu lại của cô bạn. Thậm chí, cái cảm giác đó rất chân thực, khiến tôi khắc sâu trong trí nhớ.

Sự thật chứng minh, tôi đúng là rất sáng suốt. Sau này, giáo viên trong trường của chúng tôi, nhất là thầy giáo, thường sẽ len lén cho tôi ít kẹo, hỏi tôi xin chữ ký của mẹ. Thái độ của chủ nhiệm lớp với tôi cũng tốt hơn trước, thường hỏi tôi, ba tôi có anh em không. Khoa trưởng nhất chính là đám bạn học lớp bên cạnh, tên mập kia hoàn toàn ngậm miệng, còn có một số nam sinh còn len lén lấy lòng tôi, hỏi có thể đến nhà tôi chơi không, mỗi ngày tôi còn nhận được rất nhiều thư tình của Nhị Hoa, Tam Hoa, Tứ Hoa... Haizz, áp lực của tôi rất lớn!

Điều duy nhất khiến tôi muộn phiền chính là cái tên Hàn Chíp Bông này truyền khắp toàn bộ thành phố, mọi người đều biết con trai của Thẩm Miên và Hàn Tiềm tên là Hàn Chíp Bông, mà bỏ quên cái tên chính của tôi. Cũng may cậu mập hiện tại cũng ưỡn ngực nghiêm mặt nói cho tôi biết: “Hàn Chíp Bông là cái tên đầy ý thơ và cao quý, mẹ bạn rất xinh! Thật sự rất đẹp! Chíp Bông ạ!”

“Sinh ra mà không biết đến Hàn Chíp Bông thì chính là uổng phí một đời người!”

Haizz, bạn xem, giống như lời mẹ tôi nói, dư luận chính là một điều rất vi diệu.

58. Chương 58: Ngoại Truyện: Cuộc Sống Yên Bình

Một ngày tháng tư, tôi nằm trong khách sạn lướt web xem tin tức trong nước, một tháng vừa qua thật sự không yên bình. Phản ứng của giới truyền thông quả nhiên không nằm ngoài dự tính của Hàn Tiềm. Phần lớn đều là tin tức không tốt, cho dù hai nhà Hàn – Tống ra mặt trấn áp nhưng vẫn còn một số tờ báo tài chính muốn thu hút sự chú ý, không hề cố kỵ bình luận về tôi. Xuất thân giàu có đôi khi ở trước mặt dư luận bạn lại trở thành kẻ yếu thế để người khác kiếm lợi. Bình thường quần chúng sẽ không tin kẻ có tiền, cộng thêm truyền thông cố ý khiêu khích và thao túng, tung ra rất nhiều loại tin tức, quả nhiên biến tôi thành kẻ không học vấn không nghề nghiệp, một thiên kim tiểu thư có đời sống hủ bại, thối nát, giống như vậy mực phía sau lưng. Mà tôi với Hàn Tiềm chỉ mới công bố tin tức đính hôn, thậm chí còn chưa kịp mở tiệc đính hôn nữa.

Bốn tháng trước, chúng tôi mở một cuộc họp báo, trình tự lúc đó rất rườm rà, làm công tác quan hệ xã hội, hai gia đình Hàn – Tống gặp mặt, khoác tay Hàn Tiềm đối diện với ống kính, không chỗ nào là không có ánh đèn flash của đám paparazzi. Không chỉ ảnh hưởng nghiêm trọng tới công việc của tôi, thậm chí cuộc sống riêng cũng không thể may mắn thoát khỏi.

“Anh cảm thấy hiện tại không phải là thời điểm tốt để ra ngoài đầu sóng ngọn gió.” Tống Minh Thành xem tin tức vừa khoa trương vừa không mang tính xác thực nào kiến nghị với tôi: “Mặc dù em xuất thân trong sạch, nước bọt không thể dìm chết em, nhưng bị người ta nhổ nước bọt không phải là chuyện tốt đẹp gì.”

Huống chi đây lại là thời điểm tốt nhất để ra ngoài du lịch một chuyến. Dù sao, em và Hàn Tiềm sẽ chung sống với nhau lâu dài, làm chuyến du lịch trước khi cưới cũng coi như là đi thử chút cảm giác mới mẻ.”

Kết quả sau khi tôi đưa ra đề nghị này với Hàn Tiềm liền bị câu trả lời của anh làm cho trợn mắt há mồm.

Anh nói: “Chẳng lẽ Tống Minh Thành nói với em muốn sống thử một thời gian trước rồi mới quyết định có kết hôn hay không?” Ánh mắt trầm tĩnh, chỉ là liếc nhìn tôi bằng nửa con mắt: “Đến kỳ nghỉ đông anh có thể nghỉ phép đi du lịch cùng em, nhưng em đừng có nghĩ tới việc từ hôn, anh không phải là hàng có thể trả lại.”

Vì vậy mới có chuyến du lịch này, chúng tôi cùng nhau khởi hành, cách xa thành phố ồn ào huyền ảo tới thăm vùng đất Châu Phi thần bí.

Hàn Tiềm không hề hy vọng trong chuyến đi tôi còn để ý quan tâm tới tin tức giải trí trong nước, nhưng cuối cùng là tôi không nhịn được, ngoài việc xem tin tức liên quan tới bản thân, tin tức nặng ký về một người khác hôm nay khiến tôi tim đập nhanh. Ngô Thần Dương và Trương Tử ly hôn.

Thanh mai trúc mã từ thuở nhỏ, sau này khôn lớn trở thành người yêu, cùng nhau nhận giải thưởng Kim Mã, cùng nhau bước qua chốn phù hoa, chứng kiến biết bao thời khắc huy hoàng, cùng biến động trong giới giải trí. Ngô Thần Dương không phải bước chân vào giới giải trí là nổi tiếng ngay, thậm chí ban đầu Trương Tử so với anh ta còn nổi tiếng hơn rất nhiều. Năm đó là một ngọc nữ có tiếng, Trương Tử vừa xuất hiện đã được đám danh môn nhà giàu theo đuổi không ngừng, nhưng lại quyết định gả cho Ngô Thần Dương rồi cuộc cũng nhờ vào thực lực của mình để có địa vị như ngày hôm nay. Đôi kim đồng ngọc nữ này được rất nhiều nghệ sĩ ngưỡng mộ, ấy vậy mà khi đã ngoài 40 tuổi lại ra tay bạo hành, sống mũi Trương Tử thậm chí còn bị Ngô Thần Dương đánh gãy, theo tin tức đăng tải bầm dập một mảng, máu chảy không ngừng. Cuộc hôn nhân này lại kết thúc như một vở kịch khôi hài, thực sự khiến người ta thổn thức.

Mà điều này lại làm cho tôi không thể không liên tưởng tới những lời bàn luận về tôi và Hàn Tiềm, mối quan hệ không có sự coi trọng thậm chí là bị giễu cợt. Có lẽ phụ nữ trước khi kết hôn khá đa sầu đa cảm, nhìn khung cảnh xuất hiện những lời bàn luận kia, tôi quả thật có chút bất an.

Không ngờ trước sự kiện ly hôn của Trương Tử và Ngô Thần Dương, có mấy lời bình luận quả thật khiến tôi xao động: “Cứ coi như Thẩm Miên là con cháu Tống gia thì sao chứ, cô ấy có thể lưu giữ được vẻ đẹp của tuổi trẻ trong bao lâu? Chẳng lẽ 50 tuổi có thể sánh được với thiếu nữ tuổi thanh xuân? Con người dễ thay đổi, dễ sinh cảm giác chán ghét, huống chi Hàn Tiềm lại là một người đàn ông có tiền. Chờ sau khi Thẩm Miên rút khỏi giới giải trí, không còn hào quang nữa, giống như các vị phu nhân khác, chờ xem, 10 năm sau ly hôn vì phân chia tài sản rồi cũng sẽ diễn vở kịch khôi hài này thôi!”

Hàn Tiềm và tôi vẫn còn trẻ, hôn nhân vì kinh doanh và hôn nhân vì tình yêu hoàn toàn không giống nhau, tôi không chắc bản thân mình có thể nắm chắc người đàn ông này sau 10 năm, 20 năm, 30 năm nữa không, thậm chí còn sinh ra cảm giác không tự tin với tương lai. Cũng may, tôi còn có thể che giấu, Hàn Tiềm nhìn qua cũng không phát hiện ra tâm tình của tôi. Công việc của anh luôn bận rộn, lần này có thể thu xếp mấy tháng ra ngoài du lịch, hứng thú của bản thân rất cao, cả ngày đều cầm máy chụp ảnh lưu luyến không rời.

“Anh sẽ đưa em ra biển.” Anh loay hoay sắp xếp phụ kiện máy ảnh SLR, đưa sữa tươi cho tôi, sau đó thuận thể chui vào chăn bông, lúc này điều hòa trong phòng bật nhiệt độ hơi thấp, hai người ôm nhau nhiệt độ cũng không khiến người ta khó chịu ngược lại tự dưng lại có cảm giác dịu dàng, ấm áp.

Sau khi ngồi trên du thuyền, mặc dù mặt trời rất rực rỡ nhưng có gió biển nên cũng không cảm thấy nóng bức. Tôi rót một chén rượu, nằm sõng soài trên võng lưới gần mũi thuyền phơi nắng, Hàn Tiềm ở phía sau lưng nới lỏng vòng tay ôm tôi, cầm ly rượu của tôi lên uống một ngụm.

“Vùng biển này thường hay xuất hiện cá heo, không biết hôm nay có thể nhìn thấy không?” Về mặt anh thư thả, thỉnh thoảng giúp mái tóc vốn đã bị thổi rối vò cho loạn hơn.

“Hôm nay chúng ta đi ngắm cá heo sao?”

Anh lại cười cười lắc đầu: “Không phải, tối nay chúng ta sẽ tới đảo nhỏ phía trước. Hôm qua anh hỏi dân bản địa các tuyến đường trên biển để tìm được con đường ưu việt nhất, em nên đến đó thăm quan một

chút.”

Dọc đường đi, chúng tôi đều duy trì tư thế nằm phơi nắng an nhàn thư thả này, khoảng chừng hai tiếng đồng hồ có thể nhìn thấy một màu xanh mướt, hải đảo đã gần ngay trước mắt, suốt quãng đường đi không hề nhìn thấy cá heo khiến tôi có chút thất vọng.

Hàn Tiềm hôn lên trán tôi an ủi: “Ban đầu nói có thể nhìn thấy cá heo hay không không thể nói trước được chính là em, hiện tại tỏ ra mất mát cũng là em, em đúng là xấu tính mà. Ngoan, lần này không thấy được, sau này trở về sẽ dẫn em đến thủy cung. Trên đảo có thức ăn đặc sản của địa phương, ngon có tiếng đó, đi thôi.”

Du khách trên đảo này không nhiều lắm, còn lưu giữ lại được rất nhiều phong cảnh nguyên sơ, ngư dân trên đảo cũng rất nhiệt tình, thân thiện, thức ăn ở đây luôn đứng đầu các trang web đề cử. Tôi bị Hàn Tiềm kéo vào một quán ăn địa phương, vô cùng trang nhã, bản thân tôi cũng không thích những bữa cơm kiểu cách, lễ nghi. Ngủ thẳng tới trưa mới ra biển, dọc đường đi chỉ ăn vài miếng bánh bích quy, uống chút rượu, lúc này cũng cảm thấy rất đói, cho nên ăn uống hưng mãnh như gió lốc. Hàn Tiềm vẫn ngồi yên nhìn tôi, cuối cùng không nhịn được có ý tốt nhắc nhở tôi: “Khóe miệng dính cơm này.”

Thế nhưng sau khi ăn xong tôi lại cảm thấy sàu khổ, bởi vì không ngờ Hàn Tiềm còn muốn ở trên đảo du ngoạn. Tôi đâu có đi giày, trước ở trên du thuyền chỉ đi dép, hiện tại đi được mấy bước quai dép đã đứt, đi lại thực sự không tiện.

Hàn Tiềm yên lặng nhìn tôi một lúc, đột nhiên ngồi xổm xuống trước mặt tôi, chỉ chỉ lên lưng mình. Tôi ngẩn người một lúc mới hiểu được, lập tức không thèm để ý tới mặt mũi gì, không nói hai lời liền nằm úp sấp trên lưng anh.

Lúc trước du lịch Châu Âu ăn vạ nói đi một rồi muốn Hàn Tiềm công tôi, anh quả quyết cự tuyệt. Lý do là, em từng là một cô gái mập mạp vì vậy trong tiềm thức luôn có suy nghĩ, ăn no liền lười vận động nên mỡ mới bị tích tụ lại ở bụng, huống chi công em đi bộ quá nổi bật, paparazzi trong nước rất chuyên nghiệp, có khi trên đường phố Châu Âu cũng có thể vô tình gặp một người.

Không biết có phải ở trên đảo nhỏ này tương đối thoải mái, tôi nằm trên lưng Hàn Tiềm, theo mỗi bước mỗi bước cảm giác mệt mỏi kéo tới. Chờ anh lay tôi tỉnh hình như đã tới nơi cần đến, là khu vực bên sông có rất nhiều cây cối, phong cảnh, không khí rất khác. Bên cạnh lùm cây xanh thấp thoáng một ngôi nhà nhỏ, đứng trước cửa là một người dân bản địa, thấy Hàn Tiềm liền cao giọng hô câu gì đó, cổ sức vẫy tay. Tôi liền luống cuống chân tay thừa dịp tụt từ trên lưng Hàn Tiềm xuống.

Anh đi tới không biết nói gì với người dân bản xứ kia, đối phương giao cho anh hai hộp lớn đã cũ, tôi hiểu kỳ bước lại xem. Nhưng Hàn Tiềm lại không nóng lòng giải thích nghi ngờ cho tôi, chỉ cười: “Đây chính là lễ vật tặng em.” Nói xong, anh lại xách theo hai cái hộp cách xa tôi ra một chút, tôi nhất thời không rõ trong hồ lô của anh có cái gì. Lại thấy anh rút dao nhỏ mang theo bên người ra lư loát cắt sợi dây thừng buộc quanh cái hộp.

“Anh sẽ mở cái hộp này ra.” Anh đứng bên bờ sông, cười nhìn về phía tôi.

Tôi nhìn anh mở nắp hộp, những chú bướm màu sắc sặc sỡ như phá kén bay ra, sau khi hai cái hộp cùng được mở ra, ngẩng đầu nhìn cánh bướm nhiều màu sắc ngập trời. Hàn Tiềm đứng trong ánh chiều tà khi mặt trời đang lặn nhìn tôi cười. Tôi bị toàn bộ quang cảnh làm cho giật mình, thực sự quá trắng lẹ.

Nhìn thấy cánh bướm khiến tôi nhớ lại rất nhiều điều, rất lâu trước đây, khi vẫn còn niên thiếu, vẫn còn là cô nhóc mập mạp, nghe tất cả những câu chuyện xưa, trong lòng luôn có niềm tin vững chắc một ngày nào đó mình sẽ như con sâu phá kén biến thành một cánh bướm xinh đẹp.

Trong hai chiếc hòm lớn này chứa không biết bao nhiêu chú bướm, trong phút chốc phảng phất như cả đất trời đều là những cánh bướm nhiều màu sắc đang bay lượn. Tôi thấy Hàn Tiềm mấp máy môi, anh lại cố ý không phát ra âm thanh, tôi chỉ có thể nhìn khẩu hình anh để phân biệt.

Anh đang nói: “Anh yêu em.”

Sau đó, trên đường trở về tôi hỏi Hàn Tiềm, anh mới chịu mở miệng: “Ngày hôm qua khi anh tới xác định tuyến đường đi gặp được một người dân bản địa, những thứ đó đều là bướm hoang, bắt nhiều như vậy là

muốn bán ra nước ngoài làm tiêu bản bướm. Anh thanh toán cho anh ta số tiền bằng với số tiền đó.”

Hàn Tiềm thay đổi tư thế ôm tôi, đặt cằm trên đỉnh đầu tôi, nhẹ nhàng hôn lên tóc: “Bướm là sinh vật yếu ớt, anh vốn rất ghét loại sinh vật có năng lực sinh tồn kém này, luôn cảm thấy vật cạnh thiên trạch (Vật cạnh: cạnh tranh sinh tồn giữa các loài sinh vật, thiên trạch: chọn lọc tự nhiên. Đây là thành ngữ chỉ việc sinh vật cạnh tranh với nhau, kẻ có thể thích ứng được mới có thể sống sót. Ban đầu chỉ dùng để quy luật tiến hóa chung, sau thì dùng chủ yếu cho sự phát triển thế giới loài người) mới đúng. Hiện tại không còn nghĩ như thế nữa, rất nhiều thứ cần người bảo vệ. Anh không biết mấy ngày nay em làm sao, có phải tin tức trong nước ảnh hưởng quá lớn tới em? Người bình thường và em không giống nhau. Nhưng nếu như em đồng ý, anh hy vọng em có thể chia sẻ cùng anh, cho dù là gì, tâm tình của em không tốt, em lo âu nóng nảy, cũng có thể trút sang anh, anh nguyện ý làm thùng rác của em.”

Tôi trầm mặc một lúc rồi đột ngột hỏi: “Nếu như có một ngày, em không còn là minh tinh, không còn có fan hâm mộ nhiệt tình yêu mến em, da mặt trở nên nhăn nheo, không còn xuất hiện trên trang nhất tạp chí, không còn hấp dẫn ánh nhìn, thậm chí cũng không còn paparazzi nào để ý tới em, anh sẽ như thế nào?”

Nhưng vấn đề này không nhận được câu trả lời, Hàn Tiềm chỉ dùng sức ôm tôi, thở dài thì thầm bên tai tôi “Đồ ngốc”.

Nhưng bầu không khí lúc đó rất dễ chịu, tôi liền không tiếp tục đề tài này nữa, chuyện tương lai ai biết trước được, có một người đàn ông, nguyện ý vì bạn mà phóng sinh cả đàn bướm, anh ấy nhất định rất yêu bạn, hơn nữa còn là một người rất lương thiện.

Sau khi chúng tôi về nước liền cử hành hôn lễ, đây là khoảng thời gian tôi buộc phải học cách thu xếp cuộc sống. Bình thản mà ấm áp. Chúng tôi vẫn yêu nhau như cũ.

Vào một ngày bảy năm sau, tôi đang tưới nước cho hoa trong đình viện dưới ánh mặt trời rực rỡ, lại không ngờ nhận được một tấm bưu thiếp từ người đưa thư, trên tấm bưu thiếp là phong cảnh vùng thảo nguyên châu Phi xinh đẹp, sau khi mở ra thấy dưới phần ký tên dưới bức bưu thiếp là chữ ký của Hàn Tiềm. Người đưa thư ngại ngần giải thích với tôi, tấm bưu thiếp này tuy rằng đã được gửi từ bảy năm trước, nhưng người gửi đã yêu cầu nhất định phải đợi đến lúc này mới chuyển bưu thiếp, không phải do công ty làm thất lạc.

Bảy năm, đã xảy ra rất nhiều chuyện, tôi đã sinh con, cũng lui về phía sau, tránh tầm mắt của công chúng, không còn ai theo sau lưng tôi săn tin nữa, khi đến trung tâm thương mại mua đồ cũng không cần phải đeo khẩu trang, đeo kính râm nữa. Hàn Tiềm vẫn là nhà đầu tư, giới giải trí từng lớp từng lớp người nổi tiếp nhau xuất hiện, những cô nàng xinh đẹp, dáng chuẩn vẫn vây quanh anh, còn anh vẫn tiếp tục giữ thái độ lạnh lùng, khiến người khác chỉ dám nhìn ngắm từ xa mà không dám tiếp cận nổi tiếng trong giới. Mà lúc này đây, cầm tấm bưu thiếp trên tay, tôi lại muốn khóc.

Anh viết:

“Em vẫn là ngôi sao sáng trong mắt anh.”

Bảy năm trước viết xuống dòng này, thời gian thấm thoát trôi qua, thậm chí đã cuốn theo bao mùa mưa nắng, và đến lúc này nó đến tay tôi.

Bảy năm, phồn hoa tan mất, tôi vẫn là ngôi sao trong mắt anh.

59. Chương 59: Ngoại Truyện: Cùng Nhau Già Đi.

“Đại Miên, có phải Hàn Tiềm đi công tác hai tuần không?” Trong bữa cơm sum họp gia đình cuối tuần, Tống Minh Thành đột nhiên làm ra vẻ thần thần bí bí nghiêng người qua, ngậm cái đĩa, nháy mắt hỏi tôi. Có vẻ như cảm thấy hình ảnh hiện tại của anh ấy quá đống đản và nghiêm túc hay sao mà mặc dù anh ấy đã cố gắng mở lớn mắt ra một chút, nhưng đáng tiếc vì ngồi thẳng hướng mặt trời chiếu xuống, động tác

này chỉ khiến mắt anh ấy khó chịu mà thôi, nên chẳng bao lâu sau liền không cầm cự được, hai hàng nước mắt xuôi theo khóe mắt mà chảy xuống.

Có lẽ cũng ý thức được tình cảnh của mình giờ phút này, Tống Minh Thành rất tự giác rút cổ lại, sau đó lại tiếp tục dùng ánh mắt đó nhìn tôi, rất có khí thế kiêu lạnh làm gáo vỡ làm muối của người hỏi chứ không phải là kẻ gây sự.

Thực tế, tôi cũng biết đây là anh ấy đang quan tâm. Hai tuần tới, Hàn Tiềm đều không có nhà, anh ấy mới đầu tư một bộ phim, kịch bản cũng do Hàn Lam Lam viết. Không còn mang đậm nét phản nghịch của tuổi trẻ cùng chất văn nghệ như trong Scandal, kịch bản lần này chính là đúc kết từ những trải nghiệm mấy năm gần đây của Hàn Lam Lam. Nội dung kể về cuộc sống của một bà mẹ đơn thân, chưa kết hôn đã sinh con, nói đơn giản thì nó rất đời thường, nhẹ nhàng, bình dị nhưng cũng rất sâu sắc.

Toàn bộ mạch truyện là sự đè nén, thậm chí trong phim, nhà sản xuất và đạo diễn còn dùng rất nhiều màu sắc ảm đạm, cố gắng biểu đạt cảm giác mỏng manh, yếu đuối tưởng như chỉ cần chạm vào thì sẽ biến mất ngay lập tức. Trong xã hội này, cuộc sống của một bà mẹ đơn thân rất gian khổ, dù cô ấy có tiền hay không cũng vậy, chẳng có quan hệ gì. Tôi biết, lúc ban đầu khi Hàn Lam Lam mới sinh con, cô ấy rất hoảng loạn, dù sao thì cô ấy cũng là một cô gái trẻ, không có bất kỳ kinh nghiệm làm mẹ nào. Bên cạnh tôi có Hàn Tiềm, còn bên cạnh cô ấy thì không có ai cả. Trong mấy năm đầu, tâm trạng cô ấy không ổn định, thậm chí còn nghĩ đến cái chết.

Xã hội thượng lưu không phải không có lo âu, phiền não như mọi người vẫn nghĩ. Cô ấy sinh ra trong Hàn gia, quả thực không thiếu cái ăn cái mặc, nhưng lực sát thương của lời đồn thì lại vô cùng khủng khiếp, nhất là người thường xuyên phải xã giao. Mặc dù cuối cùng cô ấy cũng có thể kiên cường vượt qua được ánh mắt của người khác thì con của cô ấy lại không thể kiên cường, mạnh mẽ được như vậy. Ở nhà trẻ, bởi vì không có ba nên cũng bị chèn ép, bắt nạt không ít.

Kịch bản này, dường như mang hình bóng của cô ấy, cũng như con cô ấy. Những năm này, bởi vì chuyện con cái, cô ấy cũng nhiều lần vỗ đầu sứt trán vì vậy quá trình viết kịch bản cũng bị gián đoạn rất nhiều lần, sau khi hoàn thành cô ấy đưa cho tôi đọc thử trước. Buổi sáng hôm ấy, sau khi tôi đọc xong kịch bản, Hàn Tiềm ăn trứng trắng, vừa thất cả vạt vừa hỏi: “Em đọc gì vậy? Sao lại khóc?”

Sau đó, không đợi tôi trả lời, anh lại cười.

“Em vốn là người dễ khóc, để cho con nhìn thấy cũng không cảm thấy xấu hổ.” Có lần, cả nhà chúng tôi đi xem phim, rõ ràng mô típ rất cũ, cuối cùng anh hùng cũng chiến thắng cái ác, một kết thúc vô cùng đẹp, nhưng không giải thích được chỉ một vài chi tiết nhỏ thôi cũng khiến tôi rơi lệ.

Lại một lần nữa khiến Hàn Tiềm buồn cười.

Thường ngày, Hàn Tiềm hay trách tôi trước mặt con trai, tuy bề ngoài tôi tỏ ra bình tĩnh không có gì nhưng trong lòng nghiêng nể nghiêng lợi, khinh thường. Vậy mà hôm nay, dưới ánh nắng ấm áp của mặt trời, đọc xong kịch bản của Hàn Lam Lam, tôi lại cảm thấy mặc dù hôm đó là một ngày bình thường như bao ngày khác trong cuộc sống của tôi nhưng đến khi già rồi, nhìn lại, tôi cũng sẽ nhớ mãi ngày này. Hàn Lam Lam rất kiên cường, cô ấy đã rèn giũa bản thân trở nên mạnh mẽ hơn. Mà tôi, có lẽ lại càng ngày càng dựa dẫm vào Hàn Tiềm.

Khi chúng tôi mới bắt đầu cuộc sống hôn nhân, giới truyền thông như phát điên lên vậy, họ không ngừng săn đón, đưa tin, mà tình trạng càng trở nên tồi tệ hơn khi đám phóng viên chụp được ảnh tôi đang mang thai. Vậy mà, trước tất cả những lời đồn đại, dèm pha tôi đều có thể mỉm cười đối mặt, có lẽ cũng chỉ bởi vì tôi biết, Hàn Tiềm mãi mãi đứng sau lưng tôi. So với Hàn Lam Lam phải một mình đơn độc chiến đấu thì có lẽ tôi nên cảm ơn vận mệnh, cảm ơn nó đã mang Hàn Tiềm đến bên tôi, che chở tôi, đem đến hơi ấm cho tôi. Những tình cảm ngọt ngào, dịu dàng, ấm áp ấy chính là hạt giống từ từ lớn lên trong bão táp, để rồi đến mùa xuân năm sau đâm trổ nảy lộc trong tim tôi, khiến trái tim tôi trở nên êm dịu mà tinh tế, có thể nhạy bén cảm nhận được những rung động của cuộc sống. Thậm chí, chỉ vì những thước phim sinh động trên màn ảnh mà khóc nức nở, chung quy cũng là một niềm hạnh phúc. Bởi vì Hàn Tiềm luôn cố gắng bảo vệ một phần yếu đuối, dễ xúc động trong tôi, để trong cuộc sống này tôi không biến thành một kẻ vô cảm. Thời gian cứ trôi qua tôi nhưng mãi vẫn không thể xuyên qua vòng tay anh ôm tôi để lưu lại dấu vết trên người tôi. Anh vẫn ôm, cái ôm vẫn chặt như vậy.

“Có phải giữa hai đứa xảy ra chuyện gì không? Anh biết, cái kịch bản này Hàn Tiềm càng coi trọng hơn Scandal . Những năm gần đây, Hàn Lam Lam cũng không dễ dàng gì, đây cũng coi như cô ấy dựa vào cuộc sống mà viết thành. Anh đã xem qua, quả thực bút pháp càng thêm thành thực, sắc bén, cũng càng thêm có nội hàm, không hổ là sách bán chạy nhất hiện nay.” Tống Minh Thành uống một ngụm coca cola, đảo mắt một vòng, rồi cuộc cũng nói đến vấn đề chính, đồng thời cũng kéo tôi ra khỏi hồi ức: “Nhưng đây cũng là chuyện rất không bình thường! Cứ coi như anh ta coi trọng kịch bản này hơn, cũng không thể hai tuần không về nhà được! Huống chi em xem, những cuốn tạp chí giải trí, các tờ báo, cùng giới truyền thông đang nói như thế nào!”

Thật ra những điều Tống Minh Thành nói tôi đều rõ. Mấy ngày nay, tin tức Hàn Tiềm không về nhà không hiểu sao đám phóng viên lại biết, còn thổi phồng một cách trắng trợn: Hôn nhân của tôi và Hàn Tiềm bất hòa, các tin tức cãi vã, mâu thuẫn bắt đầu xuất hiện cuồn cuộn không ngừng, tam nhân thành hổ (là thành ngữ xuất xứ từ: “Chiến Quốc sách- Ngụy sách nhĩ” chỉ lời đồn đại quá nhiều sẽ khiến người ta tin là có thực), lời nói dối nhưng nói đến một trăm lần thì mọi người cũng sẽ tin. Vì vậy, ngay cả Tống Minh Thành cũng quan tâm đến hồi thăm.

“Gần đây, Hàn Tiềm và nữ chính trong phim khá thân mật.” Tống Minh Thành nháy mắt: “Đại Miên à, đàn ông ấy mà, cũng có lúc thân bất do kỷ (chỉ con người có đôi khi không thể làm chủ bản thân, không thể làm theo ý mình) không quản được mình. Hiện tại, mặc dù em vẫn còn rất đẹp, vóc dáng cũng rất chuẩn, nhưng dù sao cơ thể ngoài cũng mới mẻ, hấp dẫn hơn cơ thể nhà, có lúc đàn ông không quản được mình mà muốn ném thử. Em cũng không thể quá tự tin vào bản thân mình, cẩn thận không lật thuyền trong mương (là thành ngữ chỉ chuyện tưởng như không thể xảy ra mà lại xảy ra, mang hàm ý, xui xẻo, không may mắn) đấy. Á! Sao em lại đập anh?!”

Tôi tịch thu ly rượu của Tống Minh Nguyên, liếc anh một cái, anh thấy thái độ của tôi hình như vẫn bình thường nên cũng an tâm hơn: “Không tệ nha, tâm tình ổn định, anh đã nói rồi, không có vấn đề gì đâu. Hàn Tiềm dù sao cũng có bộ dạng lãnh đạm, kết hợp với em đúng là xứng đôi vừa lứa, em vừa đúng có thể đạt tới nhiệt độ tan của người ta.”

Anh vào bếp lấy một chiếc bánh rán tôi chuẩn bị cho con trai ăn, sau đó lau miệng, nghênh ngang rời đi.

Gần đây, không ít lần Hàn Tiềm, Hàn Lam Lam và nữ chính kia xuất hiện trong các bức ảnh nên giới truyền thông càng thêm chắc chắn hôn nhân của tôi và Hàn Tiềm có nguy cơ đi vào bế tắc, còn đùa rằng, kịch bản của Hàn Lam Lam giúp tôi và Hàn Tiềm ở bên nhau thì kịch bản mới lần này sẽ khiến tôi và Hàn Tiềm chia tay. Tin đồn tôi và Hàn Tiềm bất hòa ngày càng nhiều.

Cái này đương nhiên là lời nói vô căn cứ vậy mà tôi lại không thể nói rõ với Tống Minh Thành được, quả thật hai tuần này tôi và Hàn Tiềm có xảy ra chút chuyện. Chúng tôi cãi nhau. Đây cũng là lần đầu tiên, anh ấy không nhượng bộ cho dù tôi đã dùng mọi biện pháp: nước mắt, uy hiếp, lời ngon tiếng ngọt vẫn không thể làm anh thay đổi chủ ý. Đây là lần duy nhất, anh bày ra bộ mặt nghiêm túc như vậy với tôi mà không phải luôn cưng chiều, dung túng như bình thường. Anh vô cùng kiên định nói cho tôi biết: “Không được, Honey, không được, anh sẽ làm như vậy, em không thể ngăn cản anh.” Hàn Tiềm đúng là kẻ đáng hận mà. Mặc dù, anh vừa nói những lời như vậy nhưng biểu cảm trên mặt lại rất dịu dàng, thậm chí theo lệ thường hôn tôi một cái hồng dập tắt lửa giận của tôi.

Đương nhiên làm sao có thể dễ dàng đối phó với tôi như vậy, tôi cự tuyệt không hôn chào buổi sáng Hàn Tiềm, cũng lấy điều này ra uy hiếp. Đáng tiếc, người này cũng chỉ mỉm cười, vẫn không chịu thay đổi chủ ý.

Mà nguyên nhân sự việc thật ra là do tiếng ngáy ngủ.

Có lẽ do quá mệt mỏi, mấy ngày nay Hàn Tiềm về nhà ngủ liền bắt đầu ngáy ngủ, mà tôi lại là người ngủ không sâu nên thỉnh thoảng bị đánh thức. Càng về sau tình trạng này càng nhiều, Hàn Tiềm hình như cũng chú ý tới nên có hỏi, lúc này mới ý thức được dạo này buổi tối mình ngủ thường hay ngáy. Cho nên lập tức tìm bác sĩ gia đình tư vấn có thể cải thiện không làm ảnh hưởng tới tôi hay không.

Không biết bác sĩ gia đình trực mắt nửa đầu ấy thần thần bí bí nói gì với Hàn Tiềm, đem ngáy ngủ suy ra bao nhiêu biểu hiện không tốt, nói cái gì mà ngáy ngủ không chỉ ảnh hưởng tới giấc ngủ của bạn đời mà còn làm giảm chất lượng giấc ngủ của bản thân, thậm chí ngáy ngủ có thể dẫn tới đột tử, tóm lại là phát

hiện sớm điều trị sớm căn bệnh, tuyệt đối không được coi thường. Sau khi thông suốt, Hàn Tiềm lại đồng ý phẫu thuật.

Khi anh về nhà nói với tôi tin tức này mặt tỏ ra rất thản nhiên, không lặn tẩn, không sợ hãi. Tôi nghe xong lại sợ hết hồn hết vía.

“Em tình nguyện để anh ngáy bên tai cả đời cũng không muốn anh toàn thân tê dại nằm trên bàn mổ để người ta động dao kéo!” Có lẽ là do bản năng, phản ứng của tôi lúc đó rất mãnh liệt nhưng Hàn Tiềm vẫn rất kiên định.

Đây cũng là lúc chiến tranh lạnh giữa hai chúng tôi bắt đầu. Có lẽ cũng không hẳn là chiến tranh lạnh, phần nhiều là do tôi đơn phương không để ý tới, muốn dùng sự lạnh nhạt khiến Hàn Tiềm thay đổi quyết định.

Đáng tiếc cho đến ngày phẫu thuật, Hàn Tiềm vẫn thà chết không hối cải. Tôi rút cuộc thua trận.

Buổi tối trước khi phẫu thuật, Hàn Tiềm gọi điện thoại về: “Ngày mai anh làm phẫu thuật, tối nay có được về nhà ngủ không?” Ngữ khí của anh ôn hòa nhưng tôi biết, giờ phút này anh đang cười, bởi vì anh biết tôi mềm lòng, tôi không cách nào tưởng tượng được việc để cho anh một mình đi làm phẫu thuật, mà tôi thì lực bất tòng tâm, lúc này anh lựa chọn phẫu thuật, tôi ngoại trừ bất đắc dĩ thì nói thế nào đi nữa cũng không thể không thuận theo anh. Cái này có lẽ chính là lý luận gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó của Tống Minh Thành.

Vậy mà, mặc dù trước khi làm phẫu thuật Hàn Tiềm đã không ít lần làm công tác tư tưởng cho tôi, một lần nữa khẳng định, đây chỉ là tiểu phẫu, tuyệt đối không phải là một ca khó gì cả, một chút nguy hiểm cũng không có, huống chi đã tìm bác sĩ giỏi nhất rồi nhưng tôi vẫn còn lo lắng.

Khi anh được đẩy tới phòng phẫu thuật, sự lo âu cùng bất an cũng không kinh khủng như tôi nghĩ. Tới thời khắc cuối cùng anh vào phòng mổ mới buông tay tôi ra, trên môi vẫn nở nụ cười trấn an hồng làm cho tôi cảm thấy, trụ cột thế giới của tôi được xây dựng từ những điều tốt đẹp, sẽ không xảy ra vấn đề gì. Nhưng thời gian trôi qua, tôi lại bắt đầu thấp thỏm không yên. Cho dù trong lòng không ngừng tự an ủi bản thân, đây chỉ là tiểu phẫu nhưng vẫn không thể nào bình tĩnh được.

Trước đây, trong cuộc đời mình tôi chưa từng trải qua cảm giác bất an như thế này. Nhớ lại thời khắc khi tôi vào phòng sinh cũng không lo lắng, bồn chồn như vậy, cái cảm giác rối loạn không biết phải làm gì, mà cẩn thận xem xét lại có chút ảo giác đến tuyệt vọng. Tất cả là tại tôi, Hàn Tiềm điên, tôi cũng điên theo. Tôi không phải là người dễ dàng bị thuyết phục nhưng Hàn Tiềm lại luôn thành công.

Vì cơ thể không khỏe mạnh nên tuổi thơ của tôi gắn liền với bệnh viện, có những khi còn nhận được thông báo nguy kịch, vì vậy mà tôi cực kỳ ghét bệnh viện, thậm chí tới mức giấu bệnh sợ thuốc. Khi đó, người bạn ở phòng bệnh bên cạnh hôm qua vẫn còn hẹn tôi hôm nay cùng đi bắt sâu róm ấy vậy mà nửa đêm bệnh tình đột phát đã ra đi. Vì vậy, tôi luôn cảm thấy, con người ra đi là một chuyện quá dễ dàng, sinh mạng cũng vô cùng mỏng manh. Mà trong cuộc sống này có quá nhiều điều không mong muốn, có thể tùy thời mang đi một người, cho dù người đó có trẻ tuổi, có cường tráng đi chăng nữa.

Tôi không thể chấp nhận ca phẫu thuật có một chút rủi ro nào cho dù xác suất chỉ có 0,01% đi chăng nữa.

Tôi không thể mất đi Hàn Tiềm.

Ý nghĩ ấy dường như đẩy tôi đi vào ngõ cụt, cố chấp chạy trong thế giới của mình nhưng càng chạy càng xa, càng chạy càng không rõ phương hướng. Nhớ tới lời nói của Tống Minh Thành, phụ nữ chính là thích nhiều chuyện, cách thức bộ não của họ vận động không hề giống với đàn ông, luôn đem chuyện đơn giản hóa phức tạp, đem chuyện nhỏ biến thành chuyện nghiêm trọng như liên quan đến sinh tử. Giờ đây, tôi cũng chỉ có thể cười khổ. Trước khi biết Hàn Tiềm, gả cho Hàn Tiềm, tôi vẫn nghĩ mình là ngoại lệ, khác những gì Tống Minh Thành nói, hơn nữa luôn kiêu ngạo về sự phóng khoáng của bản thân. Nhưng xem ra hôm nay, tôi cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường đến không thể bình thường hơn, cũng giống như hàng nghìn, hàng vạn người phụ nữ còn lại, sẽ vì người đàn ông mình yêu mà trở nên ngu ngốc, lo được lo mất. Mà rõ ràng có thể cảm nhận được sự biến hóa này nhưng bản thân lại không có khả năng ngăn cản, hơn nữa lại đắm chìm trong đó, phiêu phiêu lửng lửng nhưng lại không cảm thấy điều đó khiến ọi chuyện càng trở nên be bét.

Cũng chỉ có giờ khắc này, khi Hàn Tiềm nằm trong phòng phẫu thuật, tôi ở ngoài hành lang, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, nhứt đầu, ánh mắt mệt mỏi, nhứt nhối, tay chân không còn chút sức lực nào, những phản ứng sinh lý này khiến tôi cảm nhận rằng, rốt cuộc tôi quan tâm đến người đàn ông nằm trong phòng phẫu thuật kia tới dường nào.

Trong mắt người ngoài, giới truyền thông, báo, tạp chí, trong cuộc hôn nhân giữa tôi và Hàn Tiềm thì Hàn Tiềm yêu tôi nhiều hơn một chút. Nhiều đến mức có thể dung túng tôi sau khi kết hôn vẫn có thể tiếp tục sự nghiệp diễn xuất. Vì tôi, anh cố gắng hạn chế các buổi xã giao, cho tới bây giờ cũng chưa từng trêu hoa ghẹo nguyệt. Hơn nữa, lấy anh – một con người tính tình lãnh đạm, nhưng khi nhắc đến vợ, sờ chiếc nhẫn cưới trên tay, trên mặt luôn mang theo nụ cười. Trong giới thương trường có tin đồn rằng, muốn lấy lòng Hàn Tiềm thì khi nói chuyện với anh nhắc nhiều tới Thẩm Miên tất có thể. Chỉ cần nhắc tới tôi, vẻ mặt anh dường như hòa hoãn phần nào, bộc lộ rõ sự thỏa mãn cùng hạnh phúc.

Cũng có người hay bàn tán sau lưng, nói Hàn Tiềm hành động như thế thật không đáng, vì một mình tôi mà bỏ lỡ cả một rừng cây. Trong mắt những người đó, đơn giản là ngu xuẩn, cũng có rất nhiều người nói “Diễn viên vô tình”, cảm thấy tôi đồng ý kết hôn với Hàn Tiềm chẳng qua cũng là vì gia sản cũng như thân phận của anh. Tình yêu của anh chân thật như vậy nhưng lại bị một người phụ nữ vô tâm như tôi chà đạp, lãng phí.

Nhiều lời bàn tán như vậy, thậm chí bản thân tôi cũng cảm thấy, Hàn Tiềm đúng là yêu tôi nhiều hơn một chút, khi nghe những tin tức, bài báo này cũng không nhận được mà cảm thấy chột dạ, xấu hổ, cảm thấy vô cùng áy náy với Hàn Tiềm, đêm đó sẽ dịu dàng hơn một chút, yêu cầu của Hàn Tiềm cũng sẽ không cự tuyệt.

Nhưng giờ phút này, tôi mới hậu tri hậu giác (nghe/nhìn thấy rồi mới hiểu, chậm hiểu, tiếp thu chậm) biết, bọn họ đều sai rồi, ngay cả tôi cũng sai rồi.

Tôi yêu Hàn Tiềm, so với anh không kém một phân.

Ngày đó, cuối cùng Hàn Tiềm cũng được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật. Do tác dụng của thuốc mê, anh không thể nói chuyện được, chỉ đưa mắt nhìn tôi. Phẫu thuật luôn khiến người ta tiêu hao tinh lực, có lẽ do ca phẫu thuật tác động, giờ phút này Hàn Tiềm không có cách nào khống chế được nước mắt, hoàn toàn dựa trên phản xạ sinh lý, trên khóe mắt anh từng giọt từng giọt nước mắt đua nhau rơi xuống, mơ mơ hồ hồ, cho dù ai nhìn qua cũng có thể nhận thấy cả người anh chật vật không chịu nổi.

Có lẽ đây là thời khắc quặn bứt nhất của anh từ khi sinh ra tới nay, hoàn toàn không còn vẻ cường thế như hàng ngày. Quả thực, nước mắt nước mũi tèm lem, nếu như bị người khác chụp lại ọi người xem có lẽ sẽ cảm thấy rất buồn cười. Mà đáng về giờ phút này của anh khiến tôi xúc động hơn bất kỳ lúc nào.

Tình yêu không phải vẽ hào nhoáng bề ngoài, cũng không phải các bước tiến lùi đã được tính toán trước, mà là, em nguyện ý đem bộ mặt chật vật nhất, yếu mềm nhất của mình cho anh xem, vĩnh viễn không mang mặt nạ.

Thấy Hàn Tiềm như vậy, trái tim lúc trước vẫn còn lơ lửng rốt cuộc cũng hạ cánh bình yên, nước mắt cứ thế rơi, nước mắt của niềm cảm kích. Cảm ơn anh luôn ở nơi em có thể nhìn thấy, cảm ơn anh đã dùng thành ý lớn nhất đối mặt với em, cảm ơn anh vì tất cả tất cả những gì anh đã làm cho em.

Những ngày tháng sau này, tôi sẽ mãi mãi nhớ tới thời khắc này, không phải là sự chật vật vì nước mắt nước mũi của anh mà là tình yêu của một người đàn ông, âm thầm nhưng thơm ngọt.

Vì không muốn nhiều người thăm hỏi nên Hàn Tiềm bí mật phẫu thuật, thậm chí ngay cả Tổng Minh Thành cũng không biết, cho nên sau khi biết chuyện anh ấy đã trách mắng tôi một trận: “Sao em có thể đồng ý cho Hàn Tiềm đi làm loại phẫu thuật này chứ? Không phải em rất phản cảm với bệnh viện sao? Không tới khi bất đắc dĩ thì tuyệt đối không vào bệnh viện. Hàn Tiềm chỉ ngáy ngủ thôi mà, cần bản đầu đến mức phải làm phẫu thuật.” Anh ấy trách một hồi lâu, nhưng tôi chỉ cười mà không nói.

Tôi vĩnh viễn sẽ không nói cho người khác biết, đêm trước khi làm phẫu thuật, Hàn Tiềm dùng một câu nói lật nghiêng cả thế giới của tôi.

Đêm đó về nhà, anh lộ ra sự mệt mỏi, trong bộ phim mới lần này anh giữ vai trò giám đốc, mấy ngày qua

đúng là rất vất vả, tôi nấu cơm cho anh, nhưng anh cũng không hề trêu chọc, sự nhiệt tình và nụ cười không hề xuất hiện trên mặt anh. Anh cũng không tới dỗ dành tôi như thường ngày, sau khi ăn cơm xong liền đi tắm, sau đó chúng tôi liền đi ngủ.

Đêm đó, trong bóng tối, anh đột nhiên xoay người ôm lấy tôi, hôn lên trán tôi.

“Ngáy ngủ quả thật cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng, nhưng bác sĩ Lưu nói, nó chỉ là tiểu phẫu, làm sớm sẽ tốt hơn là cứ kéo dài. Có người tình trạng ngáy nghiêm trọng, chuyển biến xấu, sau này tuổi cao dễ đột quỵ, ngừng hô hấp, rất nguy hiểm.”

“Anh muốn sống lâu hơn một chút để anh có thể chăm sóc em lâu hơn.”

Đêm đó, tôi ôm Hàn Tiềm thật chặt, sau đó, nước mắt như vỡ òa, anh ôm tôi vào lòng, hôn lên trán tôi trấn an.

Ném vị mặn chát của nước mắt tôi nghĩ, cứ như thế này cùng nhau tới tận cùng thế giới, cũng rất tốt.

Bên anh cùng nhau già đi, có lẽ là duyên phận đã được định trước từ lâu!

-- HOÀN --

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-danh-sau-mot-dem>